GIẢ
ĐÁN
THÚ
NHƯỢNG
XUÂN
QUANG
HNC@1mm

Mục lục

Chương 1: Nhị Công Tử Việc Vui Này, Cũng Thành Nhị Thập Việc Vui.
Chương 2: Năm Ngoái Tháng Chạp.
Chương 3: Nàng Lo Nghĩ, Là Hắn Vài Câu Ác Ngôn.
Chương 4: Nói Nhảm Nhiều Như Vậy, Chết Chính Là.
Chương 5: Nam Hung Ác, Nữ Độc, Thật Đúng Là Xứng Cực Kỳ.
Chương 6: Tây Phụ Quan Tiểu Điều.
Chương 7: Bạch Ngọc Trường Quạt.
Chương 8: Nghĩ Lầm Hắn Là Không Tì Vết Bạch Ngọc.
Chương 9: Gan Thật Mập.
Chương 10: Thanh Âm Bị Mèo Điêu Đi Đi.
Chương 11: Nhị Công Tử Ngoài Miệng Đem Nhị Thập Giết Không Hạ Một Trăm Lần, Chỉ Nói Không Luyện.
Chương 12: Phù Nhung Hương
Chương 13: Nữ Nhân Trước Mắt Là Một Cái Đại Lừa Gạt.
Chương 14: Đêm Không Thể Say Giấc.
Chương 15: Ta Năm Lần Bảy Lượt Tha Cho Nàng Bất Tử, Có Thể Thấy Được Ta Trong Lòng Còn Có Thiện Niệm.
Chương 16: Cho Nàng Một Thước, Nàng Có Thể Thuận Cán Bò Một Trượng.
Chương 17: Nghe Nói Hôm Đó, Phó Quân Cướp Cô Dâu Mười Phần Phong Quang.
Chương 18: Nàng Lừa Hắn Một Lần, Hắn Thả Nàng Một Lần.
Chương 19: Đỏ? Là Son Phấn Đỏ? Thạch Lựu Đỏ, Vẫn Là Hoa Đào Đỏ?
Chương 20: Không Có Việc Vui
Chương 21: Bằng Nàng?
Chương 22: Nhị Thập, Nhị Công Tử Lại Tới.
Chương 23: Thốn Bôn.
Chương 24: Đô Đô.
Chương 25: Chim Rừng Tổ Phá Không Nơi Nương Tựa, La Sát Quỷ Ngồi Quan Tây.
Chương 26: Phách Lối, Mười Phần Phách Lối.
Chương 27: Sinh Động.
Chương 28: Quả Du Nhi, Tiền Dư Nhi.
Chương 29: Liền Vừa Rồi, Nàng Dương Dương Đắc Ý Hướng Ngươi Khoe Khoang Đầu Kia Khăn.
Chương 30: Một Đao Mất Mạng, Nhường Nàng Đi Được Thống Khoái Liền Là Nhân Từ.
Chương 31: Này Một Đôi Nam Nữ, Không Biết Ai Mới Là Ai Sủng Vật.
Chương 32: Sắp Chết Đến Nơi, Ai Có Thể Không Run?
Chương 33: Ta Muốn Của Ngươi Cam Tâm Tình Nguyện.
Chương 34: La Tiểu Điệp, Ngươi Nhất Định Phải Hạnh Phúc A!
Chương 35: "Ta Chết Đi, Ta Không Tại."
Chương 36: Nhị Công Tử Cảm Thấy Không Là Vấn Đề Vấn Đề, Nhất Định Không Là Vấn Đề.

Chương 37: Dê Sống Lưng Đỡ.
Chương 38: Nhị Công Tử Cùng Thốn Bôn Mộc Mạc, Cũng Là Sáng Loáng Động Lòng Người.
Chương 39: A Man.
Chương 40: Một Màn Này Hí, Nhị Thập Tiếp Nhận.
Chương 41: Chày Cán Bột Đoạn Mất.
Chương 42: Tuấn Mỹ Tuyệt Luân Tiền Thái Tử.
Chương 43: Ôn Nhu Nhị Công Tử, Suýt Nữa Sập Sắc Mặt.
Chương 44: Là Ngươi.
Chương 45: Ai Trúng Ai Mỹ Nhân Kế.
Chương 46: Con Mắt Trừng Lớn Như Vậy, Chưa Thấy Qua Mỹ Nam Tử A.
Chương 47: Nàng Cũng Không Dám Lại Ỷ Sủng Mà Kiêu.
Chương 48: Đần Đần. Bôn Bôn
Chương 49: Phù Hoa Khinh Bạc.
Chương 50: Ta À, Thiện Tâm.
Chương 51: Ngươi Này Một Gốc Tham Sống Sợ Chết Cỏ Đầu Tường.
Chương 52: Lâm Quý Đồng
Chương 53: Tiêu Đạm
Chương 54: Tiểu Mỹ Nhân
Chương 55: Mộ Nhị Công Tử Hậu Viện, Tranh Đấu Xưa Nay Không Tại Trong Nữ Nhân.
Chương 56: Đây Là Ngon Miệng, Mỹ Vị. Cũng Là Nguy Hiểm.
Chương 57: Thật Sự Là Không Biết Điều.
Chương 58: Ánh Nắng Nóng Bỏng, Cay Đến Nhị Công Tử Tâm Phiền Khí Nóng Nảy.
Chương 59: Nguyện Ta Đạm Nhi, Có Một Thế Quang Huy Tự Do.
Chương 60: Nổi Giận Đùng Đùng Hòa Khí Hô Hô.
Chương 61: Chờ Ta Về
Chương 62: Mặc Dù Hoang Đường, Không Ngại Thử Một Lần?
Chương 63: Nhị Công Tử, Ta Chờ Không Được Ngươi Trở Về...
Chương 64: Đắm Chìm Nhi Nữ Tình Trường Nam Nhân, Đều Là Phế Vật.
Chương 65: Đại Cục Làm Trọng.
Chương 66: Giống Như Là Gian Phòng Nóc Nhà Lọt Mưa.
Chương 67: Nhập Ma.
Chương 68: Này Bát Cháo.
Chương 69: Nàng Ủy Khuất, Là Vì Nhị Công Tử Ủy Khuất.
Chương 70: Nhị Công Tử, Ngươi Thật Là Ấm Áp A.
Chương 71: Đừng Sợ, Đừng Sợ.
Chương 72: Một Cái Thú Vị Nam Nhân Mới Xứng Một Cái Không Thú Vị Nữ Nhân.
Chương 73: Đâm Vào Vô Cùng Tốt.
Chương 74: Tiểu Man CũNg Suôn Sẻ An Khang.
Chương 75: Tốt Xấu Nàng Là Tiểu Mỹ Nhân.
Chương 76: Chúc Mừng Nhị Công Tử Mừng Đến Lương Duyên.
Chương 77: Thái Tử Tâm Tư Một Mực Đi Theo Ngươi, Những Người Khác Hắn CũNg Chướng Mắt.
Chương 78: Hoàng Thượng Là Một Cái Kiệt Xuất Chính Khách.
Chương 79: Thích Khách Kia Tên Là Tiêu Tứ.

Chương 80: Về Sau Đều Sẽ Không Còn Có.
Chương 81: Từ Tiểu Man.
Chương 82: Hắn Có Thể Xưng Là Cao Thâm Mạt Trắc, Cái Kia Nhị Công Tử Cũng Là Đăng Phong Tạo Cực.
Chương 83: Chúng Ta Một Người Một Trương Xe Lăn, Song Song Trông Nom Việc Nhà Còn.
Chương 84: Kiêu Căng Cuồng Vọng Nhị Công Tử, Mới Giống Nhị Công Tử.
Chương 85: Nhân Họa Đắc Phúc.
Chương 86: Ta Được Chết Một Cách Thống Khoái, Hắn Ngược Lại Không Thoải Mái.
Chương 87: Nhẫn Nhất Thời Phập Phồng Không Yên, Lui Một Bước Sầu Não Uất Ức.
Chương 88: Liền Thích Ngươi Không Tình Nguyện, Nhưng Lại Kiếp Số Khó Thoát Dáng Vẻ.
Chương 89: Thu Ý, Tránh Không Được Đìu Hiu.
Chương 90: Bất Phân Thắng Bại.
Chương 91: Tiếc Nuối.
Chương 92: Lạnh Quạ Bối Rối Nhường Xuân Quang.
Chương 93: Bách Tùy Chi Hành

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 1: Nhị Công Tử Việc Vui Này, Cũng Thành Nhị Thập Việc Vui.

Nhị thập ngay tại Yểm Nhật lâu ngoại viên thêu hoa.

Thập ngũ tức giận tiến đến, miệng bên trong nhảy lấy khó nghe từ ngữ.

Nhị thập minh bạch, thập ngũ lại là tại trạch lâu bị chọc tức.

Thập ngũ nhìn xem nhị thập động tác trong tay, hừ lạnh: "Nhị thập muội muội ngược lại là tĩnh tâm. Ta nhìn cái kia tương lai chính phu nhân hạ quyết tâm, muốn đem chúng ta cho bưng."

Nhị thập so thập ngũ lớn hơn một tuổi, bất quá, thập ngũ thích lấy bảng số xưng hô tỷ muội.

Nhị thập bộ dạng phục tùng cắn đứt trong tay tuyến, thanh âm nhẹ chỉ có chính mình nghe thấy, "Như thế cũng tốt."

Cái này Yểm Nhật lâu, ở năm nữ nhân, đều là Mộ gia nhị công tử thị tẩm. Vẻn vẹn làm ấm giường, không danh phận. Rời cái này cách đó không xa, còn có một tòa Hoa uyển, chỗ ấy là thành đàn thiếp thất.

Mộ Cẩm lười đi nhớ những nữ nhân này danh tự, từng cái giao phó danh hiệu. Mỗi cái nữ bên hông đều cài lấy một biển mã số.

Nhị thập xếp tới nhị thập, lại không phải thứ hai mươi cái nữ nhân. Phía trước có mấy cái danh hiệu chủ nhi, hoặc đã không tại nhân thế, hoặc là tại minh tranh ám đấu bên trong, biến thành kẻ bại.

Nhị thập nguyên danh gọi Từ A Man, cha mẹ của nàng lên tên này, đơn giản là hi vọng nàng có thể cứng rắn lực ương ngạnh.

Gia cảnh nghèo khó, nàng mười tuổi lúc bị bán vào đại hộ người ta làm lao động tay chân. Về sau mấy năm, này nhà bán, cái kia nhà mua, trằn trọc đến Mộ gia lúc, đến mười sáu tuổi. Vốn là Mộ gia tam tiểu thư nhìn nàng khéo tay, thu làm thiếp thân nha hoàn. Ai ngờ, đêm nào Mộ Cẩm say rượu, chiếm Từ A Man trong sạch. Theo hắn thân phận, chiếm cũng liền chiếm. Vẫn là Mộ tam tiểu thư lên lòng thương hại, cầu lấy nhị công tử đem Từ A Man thu.

Mộ Cẩm các nữ nhân xếp tới mười chín, nhiều một bộ làm ấm giường thân thể không ngại.

Chỉ là, nhị thập thân phận chung quy không thể vào Hoa uyển. Nàng vừa mới tiến Yểm Nhật lâu năm đó, nơi này mấy nữ nhân thay nhau trêu chọc. Thẳng đến lại tới cái người mới, mọi người mới cùng nhị thập chung sống hoà bình.

Yểm Nhật lâu nữ nhân không bằng Hoa uyển bên kia được sủng ái, Mộ Cẩm ngẫu nhiên nhớ tới mới có thể tới.

Nhị thập thị tẩm số lần lác đác không có mấy. Nàng cũng không phải là đại mỹ nhân, không phải Mộ Cẩm thích tướng mạo cùng tư thái, mà lại tính cách ngột ngạt, không hiểu nịnh nọt cái kia một bộ, mộc nạp cứng ngắc. Hắn tìm nàng, chỉ là tâm huyết lai triều phát

tiết. Có lẽ, hắn liền nhị thập từng là Mộ tam tiểu thư nha hoàn chuyện này đều không nhớ rõ.

Thập ngũ từng đạo, nhị thập như vậy không thú vị người, cuối cùng sẽ bị khu trục xuất phủ.

Nhị thập nghe, trong lòng có hi vọng. Nàng gặp nơi này phần lớn nữ nhân, chỉ vì lấy lòng Mộ Cẩm mà sống. Được sủng ái, thì hạnh. Nàng cũng không đủ tâm kế lòng dạ, tranh không được sủng, sớm muộn thảm bại, còn không bằng tìm cái khác đường đi.

Sắp xuất hiện Mộ Cẩm chính thê, cũng có thể vì nàng mở ra này Yểm Nhật lâu đại môn.

Nghĩ như vậy, nhị công tử việc vui này, cũng thành nhị thập việc vui.

Thập ngũ nói, Mộ Cẩm chính thê là Tô gia tiểu nữ nhi, tên là Tô Yến Tinh, kinh thành số một số hai đại mỹ nhân.

Liên quan tới này Tô gia, thập ngũ thao thao bất tuyệt một phen, Tô gia tơ lụa là tốt nhất, liền quan phủ thiên kim nhóm đều tranh nhau thêm mua.

Thập ngũ ngôn từ lộ ra cực kỳ hâm mộ chi ý. Nhưng mà, chân chính lĩnh giáo Tô Yến Tinh lợi hại về sau, thập ngũ thất vọng mà trở lại.

Tô Yến Tinh chưa quá môn, đã phái nha hoàn cùng người hầu tại trạch lâu chế tạo một phen mới thiên địa.

Trạch lâu cùng Mộ Cẩm chỗ băng sơn cư, vẻn vẹn một đầm chi cách. Trạch lâu trước kia một mực trống không, chính là muốn lưu cho Mộ Cẩm chính thê.

Mộ Cẩm đông đảo thiếp thất, thị tẩm, ở kinh thành vốn cũng không phải là bí mật. Tô Yến Tinh mặt ngoài tự nhiên hào phóng, vụng trộm thì từng cái nghe ngóng.

Thập ngũ là yêu mị tư thái, linh lung tinh tế.

Tô Yến Tinh trong lòng hiểu rõ. Tại Yểm Nhật lâu, có sức cạnh tranh liền là thập ngũ. Còn lại bất quá là Mộ Cẩm nhàn rỗi tiêu khiển nữ nhân. Hoa uyển những cái kia, sẽ chậm chậm thu thập.

Tô Yến Tinh để cho mình nha hoàn ba lần bốn lượt trêu chọc thập ngũ.

Thập ngũ nhanh mồm nhanh miệng, nhiều lần trúng kế. Nàng ở bên kia bị chọc tức, trở về liền muốn cùng nhị thập phàn nàn.

Nhị thập khuyên qua vài câu.

Thập ngũ nghe xong liền quên.

Nhị thập nghĩ đến, thời gian lâu, có lẽ thập ngũ liền ăn đủ dạy dỗ.

Đông đi xuân tới, hai mươi ngày thiên ngồi tại trong viện thêu thùa.

Thập ngũ càng thêm lo lắng. Nàng từ nhỏ ở trong thanh lâu lớn lên, học bản sự liền là cùng nam nhân có liên quan. Nếu quả như thật bị phái đi, nàng không một kỹ chi năng.

Nhị thập thì lại khác, nàng coi như ra Mộ phủ, cũng có thể tại khác Trương phủ, Lý phủ tìm tới công việc duy sinh.

Theo mộ tô hai nhà việc hôn nhân tới gần, thập ngũ càng thêm bực bội, nàng không nghĩ trở lại một đôi cánh tay ngọc ngàn người gối thời gian. Nàng suy nghĩ muốn thế nào lưu lại, nghĩ đến một cái mạo hiểm biện pháp —— mẫu bằng tử quý.

Nàng tại Yểm Nhật lâu người tin được nhất, liền là nhị thập. Bởi vì nhị thập cá tính trầm tĩnh, không tranh không đoạt.

Ngày này, thập ngũ lôi kéo nhị thập trở lại trong phòng, đem ý nghĩ của mình nói ra.

Nhị thập ra bên ngoài nhìn quanh dưới, đóng cửa lại cửa sổ, "Ngươi có cái gì nắm chắc có thể mẫu bằng tử quý?"

Thập ngũ con mắt sặc sỡ loá mắt, "Nhị công tử không có hài tử, cái thứ nhất hắn sẽ trân quý." Loại này giống như sợ hãi, giống như mong đợi biểu lộ, nhường thập ngũ hiện ra cùng ngày thường khác biệt điên cuồng.

Nhị thập thầm than thập ngũ ngây thơ. Mộ Cẩm nếu quả thật muốn hài tử, làm sao những năm này, hai mươi mấy cái nữ nhân cái bụng đều không có phản ứng? Căn bản là chính hắn không muốn. Huống hồ, Hoa uyển những cái kia thiếp thất, xa so với Yểm Nhật lâu thị tẩm tới có thân phận, hắn như thế nào thừa nhận không danh không phận dòng dõi.

Nhị thập phân tích sau đó, nhường thập ngũ tỉnh táo một chút.

Thập ngũ quan sát nhị thập, đi ra khỏi phòng.

Về sau một đoạn thời gian bên trong, thập ngũ không nhắc lại việc này. Nàng luôn luôn hướng băng sơn cư chạy. Cụ thể đi làm cái gì, không được biết.

Nhị thập ẩn ẩn có chút bất an.

Tới gần giữa tháng, nhị thập cùng đi thập nhất đi trong miếu dâng hương.

Thập nhất trước kia là xinh xắn ướt át mỹ nhân, từng cùng thập tứ đánh qua mấy lần đỡ.

Thập tứ tính tình liệt, đụng tới thập nhất loại này ỷ sủng mà kiêu, hợp lại liền là lửa cháy đổ thêm dầu.

Theo càng ngày càng nhiều nữ nhân xuất hiện, mười một ngày biến mất dần trầm. Nàng tuổi tác lớn, không sánh bằng cô nương trẻ tuổi. Mộ Cẩm nhìn thấy nàng, trong mắt lại không kinh diễm chi sắc.

Thập nhất biết rõ mỹ nhân tuổi xế chiều bi kịch.

Thập nhất sớm rời giường. Ra bên cạnh giếng múc nước rửa mặt, gặp được bên ngoài về thập ngũ.

Thập ngũ hồng trang kiều diễm, hất lên một bộ mực xanh sa bào, bước liên tục nhẹ lay động.

Món kia kiểu nam sa bào, nhường thập nhất động tác dừng lại, đổ thùng nước. Nửa vời bắn lên của nàng xanh váy ngắn, vớ giày ướt.

Thập ngũ nghiêng nghiêng trông đi qua, không nói lời nào, thẳng đi hướng gian phòng.

Thập nhất nới lỏng thùng dây thừng, nhìn qua nước giếng trầm mặc không nói. Chập trùng nước giếng đưa nàng tú lệ ngũ quan phản chiếu dữ tợn vặn vẹo.

Đi chùa miếu trên đường, thập nhất đem việc này nói: "Hiện tại thập ngũ, rất giống năm đó ta."

Nhị thập càng thêm lo lắng thập ngũ, khuyên qua thập ngũ đến mấy lần.

Thập ngũ cũng không để ở trong lòng.

Yểm Nhật lâu năm nữ nhân bên trong, thập ngũ nhỏ tuổi nhất, tướng mạo mị, tính tình thẳng. Đã từng cũng cùng thập tứ đánh qua một trận.

Hoặc là nói, thập tứ liền thích đánh nhau.

Nghị luận thập ngũ thủ đoạn, kia là thua xa thập nhất. Nếu như bước sai một bước, thập ngũ hạ tràng lại so với thập nhất thảm hại hơn.

Kỳ thật, những này một hai ba mười, ở trong mắt Mộ Cẩm bất quá số lượng mà thôi. Hắn chưa từng đem bất kỳ một cái nào để ở trong lòng. Nhị thập sớm đã nhận rõ điểm này.

Nam Hỉ miếu rộn rộn ràng ràng. Lư hương hỏa diễm càng đốt càng liệt, khói bụi tràn ngập. Trên đại điện, Phật tổ dáng vẻ trang nghiêm, quan sát chúng sinh buồn vui.

Nhị thập cùng thập nhất bên trên xong hương, gặp được một đám đứa bé ủng tới, hai người đi rời ra.

Nhị thập tìm kiếm khắp nơi thập nhất.

Một hồi lâu, nàng xa xa nhìn thấy thập nhất, lập tức nâng tay lên.

Thập nhất cũng không nhìn thấy, nhìn về phía miếu thờ một đầu khác.

Nhị thập thật vất vả chen đến thập nhất bên người, đã thấy thập nhất đột nhiên chạy ra ngoài.

"Thập nhất!" Nhị thập lo lắng thập nhất là muốn chạy trốn, vội vàng đuổi theo.

Thập nhất không có đi quá xa, tại chỗ góc cua dừng bước, kinh ngạc nhìn phía trước đường.

Nhị thập tiến lên.

Thập nhất cười cười: "Ta đã từng thích quá một cái nam nhân."

Nhị thập thuận nhìn lại, kia là thông hướng trong miếu thờ viện con đường, lúc này cũng không có người.

"Không phải nhị công tử." Thập nhất dáng tươi cười phai nhạt: "Không có nhị công tử dung mạo khí chất, hắn liền là cái đồ tể."

Nhị thập không nói. Cảnh này thấy càng nhiều, nàng càng muốn rời đi Mộ gia. Bất quá, nàng muốn bắt hồi ký văn tự bán mình mới có thể đi.

Mộ Cẩm hôn kỳ càng ngày càng gần. Liên quan tới Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu đi ở, đám người lo lắng bất an.

Thập ngũ lặng lẽ nói cho nhị thập, Mộ Cẩm tạm thời không có phân phát ý của các nàng .

Nhị thập kinh ngạc: "Nhị công tử chính miệng cùng ngươi nói?"

Thập ngũ lắc đầu nói: "Nhị công tử bên người tấc chạy nói."

Nhị thập nghe vậy, không hỏi tới nữa.

Hôm đó, Hoa uyển tiểu lục đi tìm Mộ Cẩm nũng nịu. Mộ Cẩm tâm tình tốt, thưởng rất nhiều lạnh quả. Thập tứ cùng tiểu cửu đụng tới, kém chút đánh nhau. Thập tứ ngã tiểu lục lạnh quả. Tiểu lục khóc tại chỗ. Tiểu thập nghĩ tiến lên xem kịch, lại vô ý trượt vào nước bùn bên trong.

Có thập tứ địa phương ngăn không được làm ầm ĩ. Nàng đi Hoa uyển náo, nổi bật lên Yểm Nhật lâu lãnh lãnh thanh thanh.

Nữ nhân ở giữa ân oán, Mộ Cẩm một mực chẳng quan tâm.

Ngày này dưới trời chiều phía sau núi, nhị thập tại viện tử thu thập phơi nắng đông bị, nghe thấy trong vườn truyền đến vui cười thanh.

"Nhị công tử, ngươi rất lâu không đến ta trong phòng." Thập tứ nói chuyện ngữ tốc từ trước đến nay nhanh.

Mộ Cẩm không có âm thanh.

Thập tứ tiếng cười vang lên: "Nha, ngươi điểm nhẹ."

Nhị thập túm chăn tay nắm chặt lại, có một trận thấu xương ý lạnh.

Phơi nắng nơi hẻo lánh tại Yểm Nhật lâu mặt phía bắc. Đã từng cỏ dại rậm rạp, hai mươi sau, quét dọn ra thành đất trống. Các nữ nhân gian phòng, xếp tại đông nam bên cạnh. Nhị thập muốn về phòng, cần đi qua vườn.

Nhị thập tại nguyên chỗ đứng đầy một hồi, nghe được vườn không có âm thanh vang lên, nàng ôm chặt chăn, liền muốn hướng gian phòng đi đến.

Mới bước vào vườn, nàng liền cứng thân thể.

Trời chiều xuống núi, hào quang đốt mây. Mộ Cẩm bóng lưng chính chính tại tiền phương của nàng. Chiếu ở trong mắt nàng, giương nanh múa vuốt đến chân trời. Cải biến nàng vận mệnh một đêm kia, hắn chính là như vậy, chặn sở hữu ánh sáng, nhường nàng đau đến trốn không thoát hắc ám địa ngục.

Nhị thập quay người trở về.

Mộ Cẩm lại tại lúc này quay đầu.

Thập tứ nhô ra đến, nhìn thấy nhị thập, nhẹ nhàng thở ra. Nhị thập tướng mạo phổ thông, không thú vị chất phác, không hiểu nũng nịu, càng sẽ không nịnh nọt, là Yểm Nhật lâu bên trong không có nhất uy hiếp.

Nhị thập ôm chăn đi lên phía trước, không có lưu ý sau lưng một nam một nữ.

Mộ Cẩm vặn lên thập tứ cái cằm, khẽ hỏi: "Đó là ai?"

Thập tứ điểm lấy chân, đón lấy hắn trêu chọc, nũng nịu trả lời: "Là nhị thập."

Mộ Cẩm cười: "Vậy tối nay liền hai ngươi cùng đi đi."

*

Tác giả có lời muốn nói:

Giang hồ, ta lại tới.

Đêm nay 20:00 lại thả một chương, về sau là buổi sáng 10:00 đổi mới.

Cám ơn.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 2: Năm Ngoái Tháng Chạp.

Mộ Cẩm phạm vào một sai lầm.

Mới thấy, chỉ có nhị thập mảnh khảnh bóng lưng. Hắn quá mức tin tưởng mình thẩm mỹ, lại quên nhị thập là hắn say rượu thời điểm bắt giữ. Khi đó tình nghiện chí thượng, không để ý tới chọn lựa nữ nhân dung mạo.

Thập tứ tại này ở lâu, đối với Mộ Cẩm nói lên hai người cùng hầu cũng không dị nghị. Mà lại, nàng nơi nào nghĩ đến Mộ Cẩm sẽ ghét bỏ nhị thập dung mạo.

Thập tứ ân cần đi kéo nhị thập.

Nhị thập ôm chăn bông không chịu thả.

Thập tứ nhướng mày một cái, nóng bỏng tính tình đột khởi, ngữ khí đi theo lạnh lùng: "Ngươi cũng không nhìn một chút tình cảnh của chúng ta. Nhị công tử chính thê còn không có tiến đến, liền đem hai cái viện tử huyên náo chướng khí mù mịt. Chúng ta không thuận theo hắn, còn có thể trông cậy vào ai?"

Nhị thập giương mắt nhìn thập tứ.

Thập tứ má ngưng mới lệ, mặt mày lộ ra tức giận.

Nhị thập thầm than khẩu khí. Đêm nay vận khí suy lưng, không biết được nhị công tử như thế nào lên hào hứng, thế mà lại chiêu nàng cùng thập tứ cùng đi.

"Còn không mau tới." Thập tứ đoạt lấy chăn bông, ném tới trên bàn đá, "Đừng để nhị công tử chờ lâu."

Nhị thập lề mề không tiến.

Thập tứ kéo lấy nhị thập thủ đoạn. Thập tứ hiểu chút công phu quyền cước, khí lực nhất là lớn.

Rơi vào đường cùng, nhị thập bị kéo lấy chạy hướng thập tứ gian phòng.

Mộ Cẩm ở bên trong nhàn ngồi chơi, thưởng thức thượng đẳng nước trà. Nhìn thấy thập tứ ý cười doanh nhưng tiến đến, hắn cười theo dưới, tiếp lấy con mắt hướng về sau quét qua, xuân ý cạn đi.

Thập tứ kéo nữ nhân kia, biểu lộ ẩn lấy không tình nguyện. Nếu như là cái tuyệt sắc khuynh thành, dù là không cam lòng ủy khuất, cũng là làm cho người ta tâm thương. Nhưng này bình thường hình dạng, tăng thêm chất phác ánh mắt. Hắn hoài nghi đây là trong phủ nha hoàn.

Hắn ánh mắt hướng xuống.

Nhị thập bên hông cài lấy một cái bảng số —— đây là nữ nhân của hắn chứng minh. Như thế bình thường tư sắc, là như thế nào tiến đến, hắn hoàn toàn quên.

Mộ Cẩm chậm rãi nhấp một ngụm trà.

Thập tứ cảm thấy thần sắc hắn có chút không ổn, bắt không được đầu mối. Nàng nhéo nhéo nút áo, yêu kiều cười nói: "Nhị công tử, sắc trời đã tối, chớ sống uổng này đêm đẹp đâu."

Nhị thập cúi đầu. Mặt trời vừa mới xuống núi, ở đâu ra đã muộn. Lại nói, chỉ sợ nhị công tử thể lực cũng chống đỡ không đến chân chính đêm đẹp thời điểm.

Mộ Cẩm lần nữa nhìn về phía nhị thập, tốt đẹp tâm tình chìm xuống dưới. Hắn yêu thích mỹ nhân, nạp thiếp thiếp hầu đều là trầm ngư chi sắc. Hết lần này tới lần khác vị này không biết đánh ở đâu ra nha hoàn nữ, treo nhị thập xếp hạng.

Cực kì mất hứng.

Thế là, chén trà một đặt, hắn vung tay áo mà đi.

Thập tứ cứng tại tại chỗ, cảm giác sâu sắc không hiểu. Rõ ràng trước một khắc, nhị công tử còn mị hoặc lấy nàng, sao thoáng qua liền không còn hình bóng?

Nhị thập âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Nàng vừa mới tiến Yểm Nhật lâu lúc, những nữ nhân này đều không chào đón nàng. Thập ngũ cố ý đem cùng thập nhất cộng đồng hầu hạ nhị công tử sự tình thêm mắm thêm muối, ý đồ nhường nhị thập thương tâm.

Nhị thập đương nhiên không thương tâm, ngược lại hi vọng Mộ Cẩm đừng lên gian phòng của nàng.

Nhị công tử dáng dấp là ngọc thụ lâm phong, bất quá lãng phí, thân thể kia chỉ sợ sớm bị móc rỗng.

Ngày thứ hai buổi trưa, thập tứ lại cùng Hoa uyển tiểu lục cãi nhau. Nguyên nhân là Mộ Cẩm hôm qua quăng thập tứ cùng nhị thập sau, tìm tiểu lục bồi một đêm.

Tiểu lục ồn ào không thắng, khóc.

Tiểu thập ở bên xem kịch, vô ý ngã vào ao hoa sen.

Trong lúc nhất thời, Hoa uyển loạn thành một bầy.

Thập tứ công thành lui thân.

Ngày gần đây, thập ngũ vui mừng rõ ràng, nàng bên trên băng sơn cư thị tẩm mấy cái buổi tối, rất là lấy Mộ Cẩm niềm vui.

Đồng thời, Tô Yến Tinh đưa nàng coi là cái đinh trong mắt.

Thập ngũ ngày đó trải qua trạch lâu, bị Tô Yến Tinh nhũ mẫu vu hãm. Nhũ mẫu trực tiếp quăng bàn tay quá khứ. Thập ngũ đương nhiên không phục, trở tay vung trở về, về sau bị mấy tên nha hoàn nhao nhao vả miệng.

Nàng sưng mặt khi trở về, thập tứ là cái thứ nhất nhìn thấy.

Thập tứ đầu tiên là sững sờ, sau đó bật cười, châm chọc nói: "Đây không phải sắp bay lên đầu cành thập ngũ sao? Làm sao? Đắc tội nhị công tử rồi?"

Thập ngũ oán hận trừng mắt thập tứ: "Ngươi thiếu cười trên nỗi đau của người khác, đừng cho là ta không biết, nhị công tử đã ba tháng không có tìm ngươi."

"Phi." Thập tứ nhướng mày, "Mấy ngày trước đây nhị công tử còn tiến phòng của ta."

"Nói ít cười." Thập ngũ lúc nói chuyện kéo lên gương mặt tổn thương, đau đến nước mắt đều muốn rơi xuống, ngoài miệng lại cậy mạnh: "Nhị công tử liền là không quen nhìn ngươi như thế mạnh mẽ bà nương, mới quay đầu rời đi."

Thập tứ lửa đến một cước đạp vào bàn đá, "Ngươi còn dám nói một câu, ta liền xé miệng của ngươi."

"Có bản lĩnh đến a." Thập ngũ chính đầy bụng tức giận, tiến lên kéo thập tứ.

Thập tứ mất thăng bằng, quẳng xuống.

Hai người đánh thành một đoàn.

Đợi cho những người còn lại ra kéo ra hai người sau, hai người quần áo phá mấy chỗ.

Thập ngũ nằm sấp khóc lớn.

Thập tứ mặt lạnh ngồi ở một bên.

Nhị thập nhìn qua cái viện này. Những nữ nhân này, mỗi ngày mỗi ngày liền vì Mộ Cẩm một cái nam nhân tranh phá đầu. Bây giờ vẫn là thanh xuân chính thịnh, tuổi xế chiều, các nàng chỉ có thể khô héo ở chỗ này, ngóng trông một cái vĩnh viễn trông mong không đến nam nhân.

Thật vất vả đem thập tứ cùng thập ngũ an ủi xuống dưới.

Nhị thập ngồi vào ngoại viên thêu thùa. Nàng đã nghĩ kỹ, nếu có một tia rời đi Mộ phủ cơ hội, đều phải cẩn thận nắm chắc. Sau khi ra

ngoài, cần bán thành tiền tay nghề duy sinh, cho nên nàng trận này sớm thêu chút lụa khăn.

Cùng Tô Yến Tinh hôn sự, Mộ Cẩm không quá để bụng.

Tô Yến Tinh cũng là nghe tiếng kinh thành đại mỹ nhân, thế nhưng là hắn công hãm nàng chỉ tốn ngắn ngủi mấy ngày. Đắc thủ về sau liền không thú vị.

Bất quá, hắn làm đủ hí. Cầu hôn, sính lễ, đều là thành ý tràn đầy.

Mộ Cẩm từ trạch lâu ra, đi Hoa uyển đi dạo một vòng.

Hoa uyển bên trong tiểu lục, tiểu cửu đều tại đối với hắn tố khổ, nói là thập tứ nhiều lần đến náo.

Mộ Cẩm treo cười khẽ, từ chối cho ý kiến. Các nữ nhân tranh thủ tình cảm, hắn để tùy nhóm đi đấu. Các nàng đơn giản vì đạt được sủng hạnh của hắn. Hắn hưởng thụ quá trình này.

Trở về lúc, Mộ Cẩm đi Yểm Nhật lâu, một chút liền gặp được, trong viện nhị thập chính chuyên chú vào trong tay đồ thêu. Hắn ánh mắt lạnh lẽo.

Nữ nhân này dung mạo là hắn nạp thiếp sử thượng nét bút hỏng.

Nhị thập cảm giác có một trận lãnh ý bò lên trên lưng, tay hơi run một chút dưới, châm phương hướng sai lệch. Nàng không dám quay đầu.

Mộ Cẩm ung dung đi lên trước, nhìn nàng tư thế ngồi cứng ngắc, động tác trên tay chậm chạp, hắn dứt khoát ngồi xuống tại nàng bên

cạnh.

Nhị thập cũng không còn cách nào không chú ý hắn, hoảng sợ đứng dậy hành lễ, "Nhị công tử."

Cẩn thận nghe, nàng nói chuyện có tây quan khẩu âm. Mộ Cẩm tại cực kỳ lâu trước kia, từng nghe quá loại này ngạnh sinh sinh tây quan điệu.

Hắn kéo quá của nàng thêu thùa khăn lụa. Nàng chỉ thêu vài miếng lá cây, màu xanh đồng, hà xanh, xanh biếc, sâu cạn xếp sắc cấp độ rõ ràng. Hắn nhìn hai mắt ném, thấy lại phơi nắng khăn lụa, "Thập ngũ đâu?"

"Hồi nhị công tử, thập ngũ trong phòng."

Nhị thập cúi thấp đầu, Mộ Cẩm giương mắt nhìn thấy là một chi chất gỗ trâm cài tóc, ghé vào của nàng cao búi tóc bên trên. Yểm Nhật lâu nữ nhân, cái nào không phải trang điểm lộng lẫy, vì thu được quân cười một tiếng. Hắn còn là lần đầu tiên gặp mộc mạc như vậy đồ trang sức, mộc mạc đến có chút dục cầm cố túng. Hắn hững hờ hỏi: "Ngươi đánh từ đâu tới?"

Nhị thập đáp: "Hồi nhị công tử, nô tỳ nguyên là tam tiểu thư hạ nhân."

"Hả?" Hắn vẫn không hiểu, hạ nhân làm sao tiến Yểm Nhật lâu?

Nàng dừng lại một chút, nói: "Tam tiểu thư phân phó ta tới hầu hạ nhị công tử." Của nàng đầu càng rủ xuống càng thấp, trâm cài tóc hạ nhánh hoa hạt châu leo ra ngoài búi tóc.

Hắn không khỏi lại nhìn về phía chi kia trâm cài tóc, "Ngẩng đầu lên lại để cho ta xem một chút."

"Là." Nàng chậm rãi ngẩng đầu.

Nét bút hỏng, thật nét bút hỏng. Mộ Cẩm hai mắt chỉ ở trên mặt nàng đi nửa giây lát, còn nói: "Vẫn là đừng giơ lên."

Nàng lại rũ xuống. Mọi loại may mắn, hắn sắc đẹp chí thượng, đối hồi hương cỏ dại chẳng thèm ngó tới.

Hắn đưa tay vê lên eo của nàng bài, "Nhị thập. . . Ta lần trước tìm ngươi thị tẩm là lúc nào?"

"Hồi nhị công tử, năm ngoái. . ." Nàng châm chước có nên hay không nói, chưa châm chước hoàn tất, lời đã ra miệng."Tháng chạp."

Này đáp án nằm ngoài sự dự liệu của hắn, hắn trường mắt liễm diễm, nhu hạ thanh đến: "Vì sao mà đến?"

"Nhị công tử uống say." Nhị thập toàn thân bất động, tròng mắt định tại mặt đất.

Nói đến lại tế chút, là tháng chạp nhị thập. Một đêm kia, Mộ đại công tử vì đệ đệ chuẩn bị sinh nhật yến, nhị công tử lại một mình say rượu đến phòng bếp. Hắn hồ đồ, đích thân lên nàng.

Quá trình tự nhiên là không vui. Bất quá, ngày đó cũng là nhị thập sinh nhật nhật, nàng không để cho mình đau thương. Giờ Tý sau đó, nàng không còn miễn cưỡng vui cười. Nhưng mà, nàng cười, hắn không hài lòng, nàng không cười, hắn cũng không hài lòng, kéo lấy nàng giày vò một đêm.

Ngày thứ hai, nàng ngủ đến mặt trời lên cao mới lên.

"Ân." Mộ Cẩm tay vẫn là dắt eo của nàng bài, gia tăng lực đạo, đem nàng kéo đến hướng về phía trước lảo đảo nửa bước."Ta uống say sau nói lời gì?"

Thanh âm của hắn vẫn nhu hòa, nhị thập nghe được ý uy hiếp. Nàng ổn định thân thể, mỗi chữ mỗi câu nói khẳng định, "Hồi nhị công tử, nô tỳ chưa từng nghe tới ngươi đã nói lời gì."

Hắn đem eo của nàng bài nhẹ nhàng hất lên.

Nàng suýt nữa té ngã, lung lay thân thể, trên chân dùng sức giẫm thực địa mặt.

Mộ Cẩm nói: "Hiểu chuyện, vậy liền tại này giữ đi."

"Tạ nhị công tử."

Hắn quay người đi ra phía ngoài, áo bào biến mất tại vườn cửa.

Nhị thập từ đầu đến cuối cong xuống eo lúc này mới đứng thẳng lên. Nàng chậm rãi ngồi xuống, lòng bàn chân chột dạ. Khăn lụa bị hắn kéo tới dúm dó, liền thêu tuyến đều đoạn mất.

Lúc này, thập ngũ tiếng kinh hô vang lên: "Nhị thập! Có phải hay không nhị công tử đã tới?"

Nhị thập lên tiếng: "Ân."

"Vậy tại sao không gọi ta?" Thập ngũ dậm chân, ảo não nói: "Ta nghỉ ngơi bỏ qua."

"Nhị công tử không có để cho ta bảo ngươi, là muốn cho ngươi yên tâm đi ngủ."

Thập ngũ chưa bao giờ thấy qua, nhị công tử có đi tìm nhị thập. Nàng nghi ngờ nhìn qua nhị thập, "Nhị công tử cùng ngươi nói lời nói?"

"Hỏi vài câu." Hai mươi tầng mới cầm lấy kim khâu.

"Hắn hỏi cái gì?" Thập ngũ đi theo ở bên ngồi xuống.

"Hỏi chút nữ công sự tình." Nhị thập mặt không đổi sắc.

Thập ngũ quái khiếu: "Hắn hỏi nữ công làm cái gì?"

"Hôn sự tới gần, y phục vớ giày đều không thể rời đi nữ công."

"Gạt người." Thập ngũ cong lên miệng: "Nhị công tử có phải hay không hỏi chuyện của ta?"

Nhị thập hỏi: "Của ngươi chuyện gì?"

Thập ngũ không đáp, nói: "Ta đuổi theo nhị công tử." Nàng cài lấy một cái bạch lan túi thơm, hương hoa theo nàng đi xa mà tiêu tán.

Nhìn xem thập ngũ cái kia tung bay cây dâm bụt váy, nhị thập lo nghĩ càng sâu.

Qua vài ngày nữa, Hoa uyển tiểu lục bồi Mộ Cẩm đi cưỡi ngựa. Này không tới phiên Yểm Nhật lâu mấy vị hầu hạ, có thể thập ngũ quả thực là nũng nịu, vung đến Mộ Cẩm nới lỏng miệng.

Tiểu lục cùng thập ngũ, xinh đẹp như ba tháng mùa xuân chi đào, làm bạn Mộ Cẩm bên cạnh.

Đồng hành thượng thư chi tử không khỏi trêu chọc Mộ Cẩm diễm phúc.

Thập ngũ nghe, trong lòng mừng thầm. Không ngờ lại gây ra rủi ro.

Bọn hắn đi lúc đi là quan đạo, trở về thì là lâm đường.

Trên đường gặp gỡ sơn phỉ, hộ vệ nhất thời không quan sát, ném đi thập ngũ.

"Ném đi?" Thập tứ hung ác xông đến Hoa uyển, ép hỏi tiểu lục: "Cái gì gọi là ném đi?"

Tiểu lục vốn là nhỏ nhắn xinh xắn, lần này càng là co lên thân thể, đoàn thành mèo giống như."Chính là. . . Sơn phỉ đem nàng cướp đi. . ."

Thập tứ con mắt nhuận tiếp nước sắc, nàng tranh thủ thời gian nháy hai lần: "Nhị công tử cứ như vậy đem nàng ném đi?"

"Không, không phải." Tiểu lục khoát khoát tay, giải thích nói: "Các ngươi không thấy được đám kia sơn phỉ, nhân cao mã đại, hung thần ác sát, lại cầm đao, lại cầm kiếm, lời nói cũng không hảo hảo nói, thẳng gào to, chỉ là nghe bọn hắn lớn giọng, ta đều dọa sợ. Đồng hành vị công tử kia, nói là Binh bộ thượng thư nhà, thế nhưng không nhiều lắm thần lực, hắn đảm bảo nhị công tử đã rất cố hết sức —— "

Thập tứ ngắt lời nói: "Thập ngũ đâu?"

"Cái kia. . . Liền. . . Nhị công tử không có vứt xuống nàng. . ." Tiểu lục né tránh lấy thập tứ: "Là không để ý tới. . ."

"Cái kia không đồng dạng sao!" Thập tứ hung hăng một đá cái ghế.

Ngoại trừ tiểu lục, những người còn lại lòng dạ biết rõ, thập ngũ lúc này là dữ nhiều lành ít.

Trầm mặc một lát, tiểu cửu nhô ra tay: "Chúng ta có thể đi báo quan sao?"

Tiểu thập tại trong sảnh đi qua đi lại, "Năm trước nghe nói, quan binh vây quét sơn phỉ, diệt mấy lần, quan binh chết được so sơn phỉ còn nhiều."

Tiểu cửu nghe xong, dọa đến nắm tay rụt về lại.

Nhị thập trắng thuần mặt không có chút huyết sắc nào: "Nhị công tử nói thế nào?"

"Nhị công tử không nói. . . Ta cũng đã hỏi hắn ——" tiếp thu được ánh mắt của mọi người, tiểu lục ôm lấy cánh tay, "Các ngươi đừng trừng ta, ta là muốn tranh sủng, có thể mưu hại nhân mạng sự tình, ta không dám."

Thập tứ cười lạnh, nói: "Trước kia nữ nhân chết thì chết, đi thì đi, ngươi bây giờ sắp xếp trước nhất."

Tiểu lục lập tức làm sáng tỏ: "Các nàng không phải ta giết."

Thập nhất trọng nặng lại mở miệng, quay người đi ra ngoài.

Nhị thập theo sát ra ngoài, thanh âm có chút run, "Thập ngũ nàng. . ."

Thập nhất bước chân hơi ngưng lại, lại tiếp tục hướng về phía trước, nói: "Thập ngũ là chọc giận nhị công tử."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 3: Nàng Lo Nghĩ, Là Hắn Vài Câu Ác Ngôn.

Trở lại Yểm Nhật lâu.

Nhị thập cùng thập nhất trầm mặc, riêng phần mình vào nhà.

Tĩnh tọa một lát, nhị thập nghe thấy bên ngoài im ắng không vang, lại mở cửa ra.

Bạc nguyệt khẽ động, tường đỏ bên ngoài một gốc hoa trắng thành chỉ có tô điểm. Nơi này đi một người, liền quạnh quẽ một buổi tối. Liền mạnh mẽ thập tứ đều liễm tránh tắt đèn.

Nhị thập cất bước đi ra ngoài.

Băng Sơn cư cùng các nữ quyến viện lạc, lấy đầm sâu cách xa nhau.

Này đầm có một: Trôi qua đầm. Thời cổ, một đôi thâm tình nam nữ ở đây tuẫn tình, thế nhân tiếc hận, đặt tên kỷ niệm.

Truyền thuyết đương nhiên là mỹ hảo. Bất quá, cư ngụ ở nơi này, là vô tình vô tâm nhị công tử.

Trôi qua đầm thông hành con đường, chỉ có một tòa cầu gỗ. Thập tứ từng hí nói: "Ta thuỷ tính tốt, có thể đi qua nha." Nói tới nói lui, ai cũng không có đảm lượng đi.

Nhị thập đi tới cầu bên.

Trên cầu trấn giữ hai tên hộ vệ, có một cái trạm ra. Hắn quét mắt một vòng eo của nàng bài: "Nhị công tử đang nghỉ ngơi, cô nương, mời trở về đi."

"Xin hỏi. . . Ngươi gặp qua thập ngũ sao?" Hai mươi lượng gò má tái nhợt, bình tĩnh nhìn qua hộ vệ.

Tiểu lục nói, nhị công tử là thượng thư chi tử ra sức bảo vệ mới thoát thân.

Có thể nhị công tử bên người có Thốn Bôn. Mộ lão gia từng nói, Thốn Bôn võ công thâm hậu, hãn hữu đối thủ.

Nhị công tử không phải không để ý tới thập ngũ, rõ ràng là vứt bỏ nàng.

Chủ tử phong lưu nợ, sao có thể hỏi đến. Hộ vệ không đáp, chỉ nói: "Cô nương, mời trở về đi."

Nhị thập từ thêu trong túi móc ra bạc vụn, khẩn thiết nói: "Làm phiền ngươi thông báo một tiếng, ta là tháng chạp nhị thập buổi tối, hầu hạ quá nhị công tử."

Hộ vệ lắc đầu, vẫn là câu nói kia: "Cô nương, mời trở về đi."

"Làm phiền ngươi thông báo một tiếng." Nhị thập cung kính cung eo: "Nhị công tử tức giận hay không, hậu quả do ta gánh chịu, sẽ không để cho ngươi khó xử." Nàng đem thêu túi trái lại, bạc toàn bộ đổ vào trong tay, lại hai tay nâng đến hộ vệ trước mặt.

Hộ vệ ở dưới ánh trăng dò xét nàng. Nhị công tử thiếp hầu mỹ mạo như hoa, trước mắt như thế phổ thông, còn là lần đầu tiên gặp. Chẳng lẽ. . . Thật cùng nhị công tử có càng sâu nguyên nhân?

Nghĩ đến đây, hộ vệ không dám thất lễ, cùng đồng bạn phân bạc, quay người bên trên cầu.

Hắn báo cho Thốn Bôn.

Thốn Bôn hờ hững, lắc đầu.

Hộ vệ lui trở về, lấy đồng dạng lạnh lùng cự tuyệt nhị thập.

Nhị thập nhìn xem hộ vệ mặt không thay đổi mặt, nói lời cảm tạ rời đi.

Trên đường, khóe mắt nàng dư quang nhìn lướt qua trôi qua đầm, nhớ lại hồi nhỏ, cha mang nàng cùng đệ đệ, muội muội đi bờ sông nghịch nước tình cảnh. Nàng chậm rãi di động bước chân, thân thể giấu ở bóng cây bên trong. Gặp cái kia hai tên hộ vệ cũng không chú ý, nàng ngồi xổm người xuống, duỗi ngón thăm dò nhiệt độ nước.

Lạnh như đêm xuân.

Nàng ngưỡng vọng Băng Sơn cư lầu các.

Đèn đuốc sáng trưng bên cửa sổ có một thân ảnh, giống như đang thưởng thức cảnh đêm.

Thập ngũ nguy cơ sớm tối, nàng không lo được nhiều như vậy.

Mộ Cẩm con mắt, nhẹ nhàng rơi vào đầm nước bờ bên kia dưới cây."Thốn Bôn."

"Tại."

"Đồ vật hai tài bao lâu không có cho ăn rồi?"

"Hai ngày." Thốn Bôn trầm tĩnh trả lời.

"Bớt đi vớt thi phiền phức." Mộ Cẩm nhàn nhạt mà cười, tựa tại cửa sổ cột.

Đồ vật hai tài là Mộ Cẩm chăn nuôi hai đầu thực nhân ngư. Trôi qua đầm không phải không người du, người quá cá ăn thôi.

Thốn Bôn hướng ra phía ngoài nhìn lại. Bờ bên kia dưới cây bóng đen trùng điệp, hắn thị lực kinh người, tự nhiên gặp được cái kia thử thân ảnh. Đồ vật hai tài chỉ cần tìm được mùi của nàng, nhất định cắn chặt không thả.

Thốn Bôn nhìn Mộ Cẩm một chút.

Mộ Cẩm khoan thai tự đắc."Nàng nếu là chết ở chỗ này, cũng ứng trôi qua đầm hai chữ."

Nhị thập thoát vớ giày, nửa người rơi vào trong nước. Nàng thuỷ tính không sai, chỉ cần chịu được đầm nước rét lạnh, liền có thể bơi qua bờ bên kia.

Rời rạc không xa, nhị thập bị dưới nước thứ gì ngăn trở. Lặn xuống nước nhìn kỹ, nguyên lai là một đầu dây gai.

Nàng đưa tay kéo ra, bỗng nhiên phân biệt đến dây thừng một chỗ khác chốt lấy. . . Giống như là một người.

Lúc này, ánh trăng đẩy mây mà ra.

Nàng rõ ràng nhìn thấy, trong nước phù động nam nhân tứ chi không trọn vẹn, trên vai phải có hai con tiểu tròn sinh vật tại nhấp

nhô. . . Không, hẳn là cắn xé.

Nhị thập trong lòng hoảng hốt, lập tức nổi lên mặt nước, vội vàng trở lại bên bờ.

Bay nhảy tiếng nước dẫn tới hộ vệ chú ý.

Hộ vệ xông lại, nhìn thấy ướt đẫm nàng, không khỏi thẳng băng môi.

Nhị thập im ắng cười cười, lần này liền có thể nhìn thấy nhị công tử đi.

Quả nhiên, hộ vệ đưa nàng mang đến Băng Sơn cư.

Nàng trước gặp đến là Thốn Bôn.

Lúc trước phục thị Mộ tam tiểu thư lúc, nàng biết Thốn Bôn. Hắn ngày thường anh tuấn, không ít nha hoàn nghị luận hắn tướng mạo. Người hầu cũng có giai cấp, Thốn Bôn chiếm giữ ở trên.

Thốn Bôn vẫy lui hộ vệ, cho nàng ném đi cái khăn tay. Hắn trầm tĩnh trên mặt, không lộ vẻ gì."Lau lau." Nàng một đường chảy xuống nước, quỳ lập dưới chân ướt cạch cạch.

"Cám ơn." Nhị thập lau sạch nhè nhẹ trên tóc giọt nước, nhẹ nói: "Thốn Bôn công tử —— "

Thốn Bôn đánh gãy nàng: "Ta không phải công tử."

Nàng giương mắt, "Phiền phức thông báo nhị công tử một tiếng, ta muốn gặp hắn."

Thốn Bôn không có trả lời, hỏi: "Vì cái gì xuống nước?"

"Ta muốn gặp nhị công tử." Nàng quỳ ghé vào, một tay án lấy thủ cân.

Thốn Bôn nhìn qua nàng bởi vì quỳ nằm sấp mà chắp lên tiêm lưng. Nàng một mực hơi gầy, không làm nha hoàn, vẫn là mỏng manh.

Hai người lặng chờ một lát.

Mộ Cẩm rốt cục ra, câu nói đầu tiên hơi có phúng ý: "Thế mà không chết."

Nhị thập nghe ra thanh âm của hắn ẩn có tiếc hận, nàng không thể phân biệt ý đồ của hắn, chỉ có thể cái trán chống đỡ mặt đất, cung kính nói: "Nhị công tử, nô tỳ là tháng chạp nhị thập hầu hạ quá ngươi người."

Mộ Cẩm tại ghế bành ngồi xuống: "Tiến Yểm Nhật lâu, cũng không phải là nô tỳ."

"Tạ nhị công tử. Ta là tháng chạp nhị thập hầu hạ quá ngươi người."

"Nói."

"Thập ngũ sinh tử chưa biết, ta ăn ngủ khó có thể bình an."

"Thập ngũ số khổ, ta sẽ hậu táng của nàng. Về phần ngươi ——" Mộ Cẩm ánh mắt rơi vào nhị thập tóc ẩm bên trên, nhìn thấy lại là cái kia một chi trâm cài tóc. Yểm Nhật lâu nữ nhân không lo áo cơm, nàng lại mộc mạc đến có thể."Chỉ có thể ném đến trong nước nuôi cá. Cái trước chết tàn thi còn tại trong nước ngâm, ngươi không có mấy lượng thịt, coi như cho đồ vật hai tài nhét kẽ răng."

"Nhị công tử, ta này chuyến đến đây, là hướng ngươi thẳng thắn một sự kiện."

"Nói."

"Liên quan tới tháng chạp nhị thập." Nhị thập cái trán bị trên đất nước thấm đến một mảnh lạnh buốt, liên quan, nói chuyện cũng cẩn thận từng li từng tí.

Mộ Cẩm liếc nhìn Thốn Bôn.

Thốn Bôn hiểu ý, ra khỏi phòng, lại đóng cửa lại.

Trong phòng ấm áp biến mất, nhị thập lưng đã nổi lên gió mát. Hàn ý đến từ Mộ Cẩm. Nàng cố giữ vững trấn tĩnh: "Ta say rượu lúc, hồ đồ đem tháng chạp nhị thập sự tình giảng cho thập ngũ nghe. Thập ngũ vì áp chế ta, sáng tác thành sách, giấu tại người khác trong nhà. Thập ngũ như xảy ra ngoài ý muốn, sách nhỏ tức sẽ công khai. Ta tiện mệnh chết không có gì đáng tiếc, thế nhưng là liên luỵ nhị công tử danh dự."

Mộ Cẩm đứng dậy, chậm rãi đi đến trước mặt của nàng."Ngươi có gì di ngôn, nói nghe một chút. Ngươi chết, ta tâm tình tốt đẹp, nói không chừng sẽ để cho ngươi toại nguyện."

"Việc này nguyên nhân bắt nguồn từ ta, ta nghiệp chướng nặng nề." Nhị thập quỳ nằm sấp thân thể không nhúc nhích."Sơn phỉ xưa nay bất mãn quan thương, nếu như thập ngũ vì bảo mệnh, đem nhị công tử việc tư chấn động rớt xuống ra, sơn phỉ nhiều người nhiều miệng, khó lòng phòng bị."

"A? Theo ý kiến của ngươi?" Cũng chính là lúc này, hắn mới mắt nhìn thẳng nhị thập.

"Khẩn cầu nhị công tử đem thập ngũ cứu trở về, truy vấn sách nhỏ hạ lạc."

"Biết." Mộ Cẩm nửa cúi người: "Ngươi nhảy đầm nước đi, đừng mệt mỏi ta xử lý thi thể."

"Nhị công tử, ta tái đấu gan ——— "

Mộ Cẩm bỗng nhiên nắm lên nàng, một thanh bắt cổ của nàng.

Trong mắt nàng hiện lên sợ hãi, sắc mặt bởi vì ấm ức mà chuyển thành đỏ tía.

Hắn tới gần nàng, lẩm bẩm: "Ta hiếu kì ngươi có mấy khỏa gan?"

Nhị thập vịn hắn tay, nghĩ lắc đầu, chuyển động bất lực. Giữa ngực không khí càng ngày càng mỏng manh, ánh mắt của hắn cũng càng ngày càng lạnh buốt. Nàng choáng nặng nề, hai tay rơi xuống. Nói không hốt hoảng là giả, thế nhưng là lúc này trên mặt đã biểu hiện không ra cảm xúc.

Nàng suýt nữa mắt trợn trắng, Mộ Cẩm mới buông nàng ra.

Thân thể nhẹ như trang giấy bàn rơi xuống, nàng thô câm thở phì phò.

"Đúng rồi." Hắn hỏi: "Tháng chạp nhị thập một đêm kia, ta là trước giải ngươi quần áo, vẫn là váy?"

Nhị thập yết hầu thiêu đến đau, nơi nào chen mồm vào được. Nàng mặt đỏ lên không biết là xấu hổ vẫn là buồn bực.

Thế nhân đạo, trần truồng tức là thẳng thắn tương đối. Nhưng mà hắn cùng nàng, chung ngủ mấy lần, cũng vẫn là người xa lạ.

Mộ Cẩm tự hỏi tự trả lời: "Che ngươi trương này khổ mặt là tất nhiên." Nói xong hắn gọi: "Thốn Bôn."

"Tại." Thốn Bôn đẩy cửa tiến đến.

Mộ Cẩm ngồi trở lại ghế bành: "Đem thập ngũ tìm trở về. Sống phải thấy người, chết phải thấy xác."

"Là." Thốn Bôn lĩnh mệnh mà đi.

Nhị thập bò lên hành lễ. Nàng ngẩng đầu, chỉ gặp Mộ Cẩm mi giấu xuân quang.

Hắn nói: "Đồ vật hai tài ăn xong cỗ thi thể kia, không hai ngày, ngươi liền tự mình nhảy đi xuống. Bọn chúng ăn đã quen cẩu thả hán tử thối thịt, thay cái nữ, cải thiện một chút cơm nước cũng tốt."

Nàng nói không ra cái kia một tiếng cám ơn.

Thập ngũ tại sáng sớm ngày thứ hai trở về, thấy nhị thập, nàng bổ nhào qua im ắng rơi lệ.

Nhị thập khẽ vuốt thập ngũ, an ủi nói: "Còn sống liền tốt." Lại tinh tế dò xét, thập ngũ rực rỡ y phục không thấy vỡ vụn, vẻn vẹn lên hộc nhăn.

Một lát sau, có người đến báo, nhị công tử nhớ tới thập ngũ tình cũ, ban cho kỳ thiếp thất danh phận.

Đây là giải thích, thập ngũ muốn đi Hoa uyển.

Trong lúc nhất thời, Yểm Nhật lâu mấy người vui vẻ, mấy người sầu bi.

Thập tứ đứng tại liền hành lang, cùng thập ngũ cách xa xa. Nàng nhấc lên điệu: "Nghe nói nhị công tử tìm ngươi tốn không ít khí lực, gần vua như gần cọp, bảo trọng."

Thập ngũ cười một tiếng, mị nhãn nghiêng nghiêng cong lên: "Ta sớm biết, nhị công tử sẽ không mặc kệ ta."

Nhị thập có chuyện muốn nói, lại biết không khuyên nổi thập ngũ, chỉ có thể điểm đến là dừng."Nhị công tử nghĩ ngươi tự nhiên sẽ đến, quay qua phân chủ động."

Thập ngũ không biết nghe vào không có, kéo nhị thập tay: "Nhất không nỡ nhị thập muội muội, ngươi nếu là cũng tới Hoa uyển tốt bao nhiêu."

Nhị thập cười cười. Nàng nghĩ đi không phải Hoa uyển, mà là bên ngoài phủ.

Thập ngũ đến Hoa uyển, ngoại trừ tiểu lục đối nàng thân cận chút, còn lại nữ nhân đều không quen nhìn của nàng quyến rũ nhan sắc. Có thể nàng là một cái duy nhất Mộ Cẩm từ bỏ lại nhặt lại nữ nhân, đám người không dám đưa khí, đành phải không nhìn.

Thập tứ leo tường đi Hoa uyển, châm chọc khiêu khích đám kia nữ nhân, ầm ĩ một phen. Ao hoa sen sập vài miếng lá.

So với Hoa uyển náo nhiệt, Yểm Nhật lâu mười phần yên tĩnh.

Không biết có phải hay không thụ miếu thờ hun đúc, thập nhất có trường bạn thanh đăng ý nghĩ, đem váy áo đổi thành sương sắc, càng thêm trầm mặc.

Mấy ngày nay, Mộ Cẩm chưa từng tới.

Thập tứ nói, hắn đi chính là Hoa uyển. Thập tứ còn nói, Yểm Nhật lâu mấy nữ nhân đều thất sủng. Nói lời này lúc thập tứ, mất sáng rõ hỏa diễm, mặt mày như thập nhất bàn, tràn ngập mệt mỏi chi khí.

Nhị thập không đem Mộ Cẩm ân sủng để ở trong lòng.

Bất quá, ngày nào đó buổi tối, nàng mộng thấy trôi qua đầm cỗ kia tàn thi biến thành dáng dấp của nàng, tay chân bị gãy một nửa, trên cổ còn có viên cầu nhỏ tại gặm nuốt.

Nàng nhớ, là hắn cái kia vài câu ác ngôn.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 4: Nói Nhảm Nhiều Như Vậy, Chết Chính Là.

Qua vài ngày nữa, Thốn Bôn tới. Đây là hắn lần thứ nhất bước vào Yểm Nhật lâu.

Nhị thập ngay tại ngoại viên.

Thêu khăn càng ngày càng nhiều.

Đêm đó, nàng đem hơn phân nửa ngân lượng cho hộ vệ. Tô Yến Tinh khu trục chi ý càng ngày càng rõ ràng, nhị thập nghĩ lại chuẩn bị chút ngân lượng, vì tương lai dự định.

Những này thêu khăn, thông qua phòng bếp Lưu đại nương bán.

Lưu đại nương thu nhị thập thêu khăn, ra ngoài mua sắm rau quả lúc, chuyển cho bán hàng rong. Thành giao sau, bán hàng rong cùng Lưu đại nương trừ đi một nửa ngân lượng, còn thừa một nửa cho nhị thập.

Giá cả không cao, góp gió thành bão.

Thốn Bôn thân ảnh xuất hiện tại trước mặt, nhị thập đình chỉ động tác trong tay.

Hắn đứng cách nàng ba thước bên ngoài địa phương, thuật lại nói: "Nhị công tử muốn gặp ngươi."

Từ cái này muộn ác mộng bừng tỉnh, nhị thập liền dự liệu được một ngày này. Nàng bình tĩnh gật đầu, chỉ chỉ chưa hoàn thành thêu thùa: "Có thể để cho ta đem những này thu thập một chút sao?"

Thốn Bôn giương mắt nhìn một chút thiên không.

Cuối mùa xuân hơi nóng, nàng tại mặt trời dưới đáy thêu thùa, má như son phấn. Hắn lại nhìn viện lạc, xuân đỏ đã tạ, không thấy xanh mộc, nhưng hắn nhớ tới hồi nhỏ luyện võ trường trọc thổ.

Nguyên lai, quá khứ một năm rưỡi, nàng sinh hoạt tại dạng này thiên địa bên trong.

Hắn thối lui đến Yểm Nhật lâu bên ngoài.

Nhị thập thu thập kim khâu, quay người vào phòng. Trong mộng tàn thi cảnh tượng tại nàng não hải hiện lên. Nàng nghĩ, nếu như thật cho ăn cá, cũng nên thể diện chút.

Nàng đổi một kiện y phục. Khách quan nàng thường ngày quần áo, cái này thạch lựu váy đỏ được xưng tụng tiên diễm.

Nhị thập ra khỏi phòng, nhìn thấy Thốn Bôn thẳng tắp bóng lưng đứng ở ngoài viện.

Lúc trước, tam tiểu thư bên người có một vị nha hoàn ngưỡng mộ trong lòng Thốn Bôn. Nha hoàn ngày thường mỹ mạo, nguyện vì hắn thiếp thất.

Tam tiểu thư giảng cho Thốn Bôn nghe.

Hắn uyển chuyển cự tuyệt.

Tam tiểu thư tới tới lui lui, cho Thốn Bôn làm mối nói mấy lần, cuối cùng đều là thất bại. Nàng nói: "Thốn Bôn cùng nhị ca lâu, miệng cũng điêu đi."

Mỹ mạo nha hoàn cùng nhị thập nói đến việc này, nói thẳng Thốn Bôn trong lòng có người ở. Nha hoàn hỏi: "Hắn chẳng lẽ. . . Thích tam tiểu thư?"

Nhị thập nào biết Thốn Bôn tâm tư.

Chỗ này khắp nơi có chủ tớ. Chủ bên trong có chủ, bộc bên trong có bộc. Vượt qua, liền gọi vọng tưởng.

Nhị thập đi theo Thốn Bôn, đi vào Băng Sơn cư.

Mộ Cẩm nhàn nhã ngồi tại đình nghỉ mát uống rượu, bưng chính là nắm đấm lớn chén ngọc.

Nhị thập đạp vào đình nghỉ mát.

Hắn hướng nàng liếc mắt một ánh mắt.

Nàng không rên một tiếng, tại bậc thang chỗ quỳ xuống.

Mộ Cẩm tay trái quơ chén ngọc, "Sách nhỏ đâu? Tìm thập ngũ hỏi qua không?"

"Hồi nhị công tử, là nô tỳ hồ đồ rồi." Nhị thập cùng lần trước đồng dạng, cái trán chống đỡ cứng rắn lạnh buốt mặt đất, con mắt nửa khép, "Nguyên lai tại ta say rượu lúc nói dông dài người, không phải thập ngũ. Nàng kỳ thật không biết chút nào."

"A?" Mộ Cẩm hai ngón tay bóp nát chén ngọc, nhìn xem của nàng chi kia mộc trâm cài tóc, mỗi chữ mỗi câu hỏi: "Đó là ai đâu?"

Nhị thập trả lời: "Nô tỳ lúc ấy say đến mơ hồ, nhớ lầm thành thập ngũ, lại nhớ không nổi đến tột cùng là ai."

Chén ngọc mảnh vỡ rơi xuống.

Mộ Cẩm hỏi: "Kia là mấy tháng mấy ngày?"

"Mùng sáu tháng ba." Nàng hồi đến khẳng định.

"Thốn Bôn." Mộ Cẩm đem trên áo dính vào mảnh vỡ vuốt ve, "Phân phó, đem mùng sáu tháng ba cùng nàng gặp mặt qua toàn bộ giết, gà vịt heo chó đều đừng buông tha."

Nhị thập nghe được Thốn Bôn không chút do dự tiếng vang: "Là."

Nàng lòng bàn tay nóng lên, tranh thủ thời gian nói ra: "Khẩn cầu nhị công tử lại nghe nô tỳ mấy câu."

Mộ Cẩm nhướn mày: "Nói."

"Nô tỳ hồ đồ, không nhìn rõ người kia, chỉ nhớ rõ hắn nói muốn đem sách nhỏ giao cho người khác, dùng cái này áp chế ta. Bây giờ chưa tìm được người này, coi như nàng chết rồi, nhị công tử bí mật đồng dạng bại lộ tại bên ngoài."

Mộ Cẩm cẩn thận lắng nghe tiếng nói chuyện của nàng, nhẹ nhàng chậm chạp mà hữu lực, bối rối lại trấn định. Hắn đứng dậy đi đến trước mặt của nàng. Nàng hôm nay đổi một chi giáng sắc châu trâm. Biến thành màu đen, váy đỏ, so đen như mực Thốn Bôn tới trong trẻo.

Sáng sắc chiếu ở trong mắt Mộ Cẩm, hắn càng thêm không khoái, nhấc chân giẫm lên vai phải của nàng bàng, "Dù sao đều bại lộ, ta lại không quan tâm chết nhiều mấy người."

Nhị thập bị đau, kịch liệt thở hổn hển một hơi.

"Ta hiện tại muốn giết nhất người ——" hắn lành lạnh xem nàng, điệu kéo dài: "Là ngươi."

"Nhị công tử giết người. . ." Nhị thập ngữ tốc trở nên chậm, suy tư lối ra mà nói: "Là trông mong sự tình có sở thành, vẫn là tốn công vô ích?"

Mộ Cẩm kéo ra một vòng cười: "Cớ gì nói ra lời ấy?"

"Diệt khẩu người biết chuyện, là vì có sở thành." Xương bả vai cơ hồ nát đồng dạng, nàng cắn chặt răng: "Người vô tội chết thảm, người biết chuyện giấu kín chỗ hắn, thì tốn công vô ích."

"Nói nhảm nhiều như vậy, chết chính là." Mộ Cẩm dưới chân thi lực.

Đau đớn từ nhị thập cánh tay truyền đến đầu ngón tay, cổ tay nàng chỗ không tự giác nhảy hạ.

Thốn Bôn tay phải ngón trỏ tại lúc này khúc.

Mộ Cẩm đột nhiên nghiêng mắt nhìn về phía Thốn Bôn.

Thốn Bôn trên mặt không có một gợn sóng, không nhúc nhích đứng tại đình đài.

Dị dạng quang sắc tại Mộ Cẩm trên mặt chợt lóe lên, hắn thu chân về.

Nhị thập vai phải khoác lên trên mặt đất, cong vẹo. Quỳ hai đầu gối không dám chút nào xê dịch.

Mộ Cẩm ngồi trở lại cái ghế, trồi lên ý cười, "Chúng ta đổi một loại ôn hòa phương pháp giải quyết."

Nhị thập ráng chống đỡ lấy ứng thanh, kiệt lực để cho mình lối ra thanh âm chẳng phải rên rỉ.

"Tới." Mộ Cẩm ra lệnh.

Nhị thập phủ phục quỳ leo đến trước mặt của hắn.

Mũi chân hắn khẽ động.

Nhị thập nhịn không được rụt rụt, sợ hắn lại giẫm đi lên, nàng hai vai liền phải phế đi.

Mộ Cẩm lại nhìn Thốn Bôn.

Thốn Bôn vô cùng cung kính gục đầu xuống, không gặp được nét mặt của hắn.

Mộ Cẩm liếc về phía nhị thập, "Ngươi biết chữ không?"

Nàng liền giật mình, "Không biết."

Hắn dùng quạt xếp nâng lên cằm của nàng, nhìn chằm chằm của nàng hai mảnh môi đỏ.

Hai mươi đầu bộ bị ép nâng lên, lưng sụp đổ. Nàng tựa hồ nghe đến trật khớp xương giòn vang.

Hắn quạt xếp hướng lên nhấc nhấc.

Ý lạnh từ cằm xông vào hai gò má, của nàng hàm răng bắt đầu run lên.

"Cái kia thanh đầu lưỡi cắt mất liền biên không ra láo." Mộ Cẩm cười vui vẻ: "Ngươi nên may mắn ngươi không biết chữ, không phải, đôi tay này cũng muốn đi theo chặt."

Nhị thập tranh thủ thời gian co lên đầu lưỡi, đóng chặt miệng.

"Thốn Bôn, đem đầu lưỡi nàng cắt, rửa sạch sẽ ngâm rượu uống." Mộ Cẩm rút về quạt xếp, triển khai nhẹ lay động.

"Là." Thốn Bôn nặng nề ứng thanh, đi lên trước.

Nhị thập bên mặt dán tại trên mặt đất, vai đau đớn nhường nàng không dậy được thân."Nhị công tử. . . Ta còn có lời nói."

Mộ Cẩm nói: "Vậy liền một bên cắt, một bên nói."

"Nhị công tử, nhị công tử, kỳ thật ta không biết bí mật của ngươi." Nhị thập đi túm Mộ Cẩm áo bào.

Hắn đá văng ra của nàng tay, "Miệng lưỡi bén nhọn, miệng đầy nói dối."

"Nhị công tử, ta nói chính là thật. . ." Lúc này, Thốn Bôn nửa ngồi tại nàng bên cạnh người, nàng mở to hai mắt nhìn về phía Thốn Bôn mặt không thay đổi mặt, lại chuyển hướng Mộ Cẩm: "Đêm đó, đêm đó. . . Ngươi không nói chuyện, chỉ lôi kéo ta lên giường. . ."

"Xuỵt." Mộ Cẩm nửa khom lưng, ngón trỏ chống đỡ tại trên môi, "Gọi lớn tiếng như vậy sẽ chỉ chết được càng nhanh."

Thốn Bôn tay phải cầm đao, mũi đao nổi lên ngân quang, hắn tay trái kềm ở nhị thập cái cằm.

Nàng "A a a" kêu vài tiếng, kiếm không ra lực đạo của hắn.

Thốn Bôn tay phải giơ lên.

Đao chưa tới, nhị thập đầu lưỡi đã có thoáng chốc tê liệt.

Mộ Cẩm bỗng nhiên nói: "Đúng rồi."

Thốn Bôn đao nhọn kịp thời dừng lại.

Mộ Cẩm dùng quạt xếp vỗ vỗ nhị thập mặt, lo lắng hỏi: "Quãng đời còn lại có gì tiếc nuối, nói nghe một chút."

Đao quang lắc ở trước mắt, nàng ăn nói khép nép nói: "Nhị công tử, ta biết sai rồi."

Mộ Cẩm mắt điếc tai ngơ: "Qua hôm nay, ngươi muốn nói đều không có cơ hội."

"Nhị công tử, ta nhận lầm." Nhị thập quỳ gối dưới chân của hắn dập đầu.

"Không có di ngôn sao?"

"Cầu nhị công tử khai ân."

Thốn Bôn đao nhọn nằm ngang ở nhị thập bên tai, hắn hai mắt nhìn ra xa đầm sâu bờ bên kia, nói: "Nhị công tử, tam tiểu thư tới."

Mộ Cẩm ngẩng đầu, nhìn thấy mộ đông ninh vội vàng mà đến thân ảnh."Tốt a, ta thiện tâm, không thể gặp huyết quang." Hắn

đứng lên, "Thốn Bôn, rót nàng uống câm thuốc."

"Là." Thốn Bôn tay phải thu hồi đao nhọn, tay trái buông ra nhị thập mặt.

Mộ Cẩm còn nói: "Làm được sạch sẽ một chút, đừng bị tam tiểu thư phát hiện."

"Là."

Đãi Mộ Cẩm đi ra ngoài đình, nhị thập phương cảm giác một thân lạnh buốt, mồ hôi chảy ròng ròng.

Thốn Bôn móc ra một bọc nhỏ thuốc bột, đổ vào bầu rượu, nhẹ nhàng lung lay mấy lần. Lấy thêm lên chén ngọc, cho nàng châm nửa chén rượu. Hắn đem rượu đẩy lên trước mặt của nàng, bình tĩnh nói: "Nhị công tử muốn ngươi vĩnh viễn ngậm miệng."

Nàng nhìn xem chén rượu. Nghe thấy được hắn, lại phảng phất không nghe thấy.

"Ngươi không câm, nhị công tử sẽ không bỏ qua ngươi." Thốn Bôn mặt trầm như nước.

Nhị thập vịn cái ghế đứng lên, vai cõng lệch ra đổ phía bên phải."Sẽ đau không?"

Thốn Bôn đáp: "Sẽ không."

Nàng trong nháy mắt minh bạch hắn lời nói.

Thốn Bôn chấp lên chén rượu, muốn bức bách nàng.

Nàng chủ động tiếp tới.

Hắn mặt mày trầm xuống, trái rời đứng ở tiền phương của nàng, che kín ngoại nhân khả năng quăng tới ánh mắt.

"Ta không nghĩ nợ nhân tình nợ." Nhị thập nhẹ nói xong, lấy tay áo che mặt, ngửa đầu uống rượu.

Tiếp lấy nàng tay run một cái, nát một cái cái chén trống không.

Nhị thập không thể nói chuyện, cực ít đi ra Yểm Nhật lâu.

Thập ngũ, hai mươi lượng người thay nhau gặp, nhường còn lại nữ nhân đi theo cẩn thận.

Thập tứ thu liễm lại tâm tính, không còn đi Hoa uyển đánh nhau.

Biết được việc này Tô Yến Tinh, cười vài tiếng. Nàng biết, Yểm Nhật lâu đã thành bị chồng ruồng bỏ chi địa. Hoa uyển từng cái dáng vẻ thướt tha mềm mại nữ nhân, mới là kình địch.

Tô Yến Tinh cái thứ nhất đuổi đi nữ nhân là tiểu cửu.

Nhị công tử phân phát tiểu cửu lúc, tặng một xe vàng bạc châu báu, đầy đủ nàng nửa đời sau áo cơm không lo.

Tiểu cửu lưu luyến không rời, cẩn thận mỗi bước đi. Đi không ra mấy trượng, nàng lại trở về. Nhìn xem ngày thường ồn ào mắng một đám nữ nhân, giọt nước mắt của nàng tại trong hốc mắt lăn lăn."Nhà ta ở Giang châu Hạnh Hoa ngõ, nếu như các ngươi ai ra, có cơ hội tới gặp gặp ta." Nói xong, nàng lại từ tát vào miệng: "Các ngươi nhất định đừng đi ra, lưu tại nơi này chiến đấu đến cùng."

Tiểu lục lau suy nghĩ góc, khóc nức nở nói: "Nhất định, chúng ta sẽ ra ngoài."

Tiểu thập muốn nói lại thôi. Tiểu cửu chuyển thân muốn đi lúc, tiểu thập tiến lên một bước, kéo tiểu cửu tay: "Có làm việc nhỏ, ta có lỗi với ngươi, ngươi món kia tơ lụa vũ y, là ta. . . Cắt phá."

Tiểu cửu do buồn đổi giận, lại chuyển vui.

Đại Tễ quốc nam tử nhiều vợ thiếp. Dân gian có lời: Đại Tễ hồng nhan loạn không ngớt.

Mộ nhị công tử nữ nhân không thể so với người khác ít, cũng may tiểu đả tiểu nháo, không thương tổn cùng tính mệnh. Lúc này, đám nữ nhân này còn có vài tia nói từ biệt không bỏ.

Tiểu cửu cùng nhị thập trước kia nói chuyện ít, hiện tại nhị thập câm, tương đối không nói gì.

Tiểu cửu mím môi, ôm lấy nhị thập: "Nhớ kỹ a, ta ở Giang châu Hạnh Hoa ngõ."

Xe ngựa đi không xa, tiểu cửu vén rèm, hướng chúng nữ người phất tay. Nàng cười bên trong có nước mắt.

"Người nào a, trước khi đi mới đến trang tỷ muội tình thâm." Tiểu lục nức nở nói: "Làm cho ta đều không nghĩ nàng đi. . ."

Trước mặt rộng đường hẹp ngõ, chợ búa huyên náo. Nhị thập có hướng tới, yên tĩnh sinh hoạt liền tốt, sớm muộn sẽ cùng tiểu cửu đồng dạng rời đi.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Đêm thất tịch vui vẻ!

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 5: Nam Hung Ác, Nữ Độc, Thật Đúng Là Xứng Cực Kỳ.

Mộ Cẩm thành thân năm ngày trước.

Thập ngũ lại bị Tô Yến Tinh hãm hại, nàng tức giận vọt vào Yểm Nhật lâu.

Từ khi nhị thập mất ngôn ngữ, thập ngũ càng yêu cùng nàng tố khổ. Có thể nói chuyện lúc, nhị thập không khuyên nổi thập ngũ, bây giờ miệng không thể nói, ngược lại có thể ngăn cản thập ngũ vài câu.

Thập ngũ trải qua sơn phỉ một chuyện về sau, không còn quấn lấy Mộ Cẩm. Nàng hỏi nhị thập: "Nhị công tử vì cái gì lại đem ta cứu về rồi?" Thập ngũ đối ngoại khoe khoang, được cứu vớt là bởi vì được sủng ái. Nhưng nàng lòng dạ biết rõ, trong đó tất có kỳ quặc.

Nhị thập lắc đầu.

"Ngươi nói, nếu như ta tái thiết kế nhị công tử, hắn có phải hay không sẽ còn tha thứ ta?" Những ngày này, thập ngũ suy nghĩ minh bạch, nàng mẫu bằng tử quý kế hoạch, đắc tội nhị công tử. Cần phải lâu dài lưu tại Mộ gia, thập ngũ không còn cách nào khác. Nàng tại Yểm Nhật lâu, Tô Yến Tinh nhằm vào nàng. Nàng đi Hoa uyển, Tô Yến Tinh càng thêm không buông tha nàng. Nhìn thấy tiểu Cửu Ly mở, thập ngũ sầu muộn, đành phải lấy Mộ Cẩm niềm vui.

Nhị thập vội vàng kéo thập ngũ tay, thận trọng lắc đầu, ánh mắt mang theo cảnh cáo. Nàng cứu được thập ngũ một lần, cơ hồ đưa tới họa sát thân, nàng không có cách nào lại cứu một lần. Nhị công tử người này, hỉ nộ vô thường, nàng có thể bảo mệnh, bằng chính là vận khí.

Thập ngũ cầm ngược nhị thập tay, "Nhị thập, ngươi vì cái gì đột nhiên nói không ra lời? Ngươi đắc tội nhị công tử sao?" Vấn đề giống như trước, thập ngũ hỏi qua nhiều lần, nhị thập đều không đáp lại.

Lần này, nhị thập lắc đầu, ra hiệu đừng có lại hỏi. Nàng châm trà, cười cho thập ngũ phủ vỗ lưng sống lưng.

Nhiều như vậy nữ nhân, thập tứ nhất gian giảo, có thể nàng hiểu được lấn yếu sợ mạnh. Thập ngũ ỷ sủng mà kiêu, bất thiện nhìn mặt mà nói chuyện, lại không nín được tâm sự. Tô Yến Tinh nhiều lần khiêu khích thập ngũ, không phải là không có đạo lý.

Thập ngũ nắm chặt lên mi, "Nếu không ta đi cấp nhị công tử nói giúp đi, nhường hắn tìm tốt nhất đại phu cho ngươi trị liệu."

Nhị thập chỉ chỉ Băng Sơn cư cùng trạch lâu hai cái phương hướng, lắc đầu.

Thập ngũ tròng mắt đi lòng vòng, "Ngươi là để cho ta chớ trêu chọc Tô Yến Tinh? Đừng đi tìm nhị công tử cầu tình?"

Nhị thập vừa chỉ chỉ Hoa uyển, duỗi ra hai tay, cong lên một con ngón cái.

Thập ngũ lại hỏi: "Tiểu cửu?"

Nhị thập gật đầu.

Thập ngũ suy đoán hỏi: "Tiểu cửu thua, đi. Chúng ta cũng sẽ thua, cũng sẽ đi?"

Nhị thập cười lại gật gật đầu.

Thập ngũ ôm hạ nhị thập, "Ta đã biết, nhẫn nhất thời gió êm sóng lặng."

Mộ Cẩm thành thân trước ba ngày.

Đại Tễ quốc tập tục, thành thân trước, nam nữ song phương trai giới ba ngày. Tô Yến Tinh rời đi.

Hoa uyển chúng nữ người nới lỏng một ngụm thở dài.

Tiểu thập đối trạch lâu phương hướng le lưỡi, "Tương lai nhị phu nhân thật hung a."

Tiểu lục thay đổi mấy ngày xúi quẩy, "Rốt cục có thể thanh tĩnh."

Thanh tĩnh bất quá mấy ngày. Tô Yến Tinh gả vào Mộ gia, mới là chúng nữ người cực khổ bắt đầu. Nghĩ đến đây, tiểu lục vừa khóc tang nghiêm mặt, "Ta thật hâm mộ tiểu cửu a, kéo một xe vàng bạc châu báu đi, rốt cuộc không cần thụ nhị phu nhân tức giận."

Mộ phủ trong trong ngoài ngoài, nghe thấy hương thơm. Mẫu đơn đỏ, son phấn đỏ, cây dâm bụt đỏ, sinh sinh đá văng một cây xanh mộc, một nhánh phồn hoa. Liền Yểm Nhật lâu trước cửa đều phủ lên hai cái đỏ chót đèn lồng.

Chướng mắt cực kỳ. Thập tứ chống nạnh chất vấn người hầu: "Cũng không phải chúng ta Yểm Nhật lâu người xuất giá, đèn lồng treo chỗ này làm cái gì?"

Người hầu trả lời: "Mã tổng quản phân phó, chỉ cần là nhị công tử viện tử, đều muốn cùng nhau dính dính hỉ khí. Đây là nhà ta nhị công tử lần thứ nhất cưới vợ."

Thập tứ giận quá mà cười: "Mã tổng quản một hơi này, hẳn là về sau nhị công tử còn có hồi 2, hồi 3 a?"

"Thập tứ!" Thập nhất quát lớn một tiếng, sau đó khách khí cùng người hầu nói: "Làm phiền ngươi treo lên đi, việc vui một cọc."

Những người còn lại im ắng đứng ở trong viện.

Bầu trời đêm mấy ngọn sơ tinh, đèn lồng lộ ra ngay hổ phách ánh sáng.

Mộ nhị công tử đại hôn cùng ngày, trời trong gió nhẹ.

Cao vút du dương kèn thanh truyền đến Yểm Nhật lâu.

Thập tứ đầu tiên là che lỗ tai, về sau trốn vào trong phòng, hung hăng quẳng lên cửa.

Cũng là xảo, cửa mới đóng lại, kèn thanh liền ngừng.

Nhị thập cùng thập nhất phi thường bình tĩnh, ngồi ở trong viện lột đậu phộng hoa sinh cùng hạt sen, bên cạnh còn có một rổ táo đỏ cùng long nhãn.

Thập nhất nói: "Lấy cái may mắn, chúc tân lang tân nương sớm sinh quý tử."

Nhị thập cười gật đầu.

Phía trước có nhiều náo nhiệt, nơi này liền quạnh quẽ đến mức nào.

Một ngày diễn tấu tấu nhạc, như một cây thấm ướt trường băng vải, quấn lấy nhị thập đầu, lại choáng lại buồn bực. Không đến giờ Hợi, nàng liền chuẩn bị nghỉ ngơi.

Chìm vào giấc ngủ không bao lâu, đột nhiên truyền đến gõ cửa thanh. Nàng giật mình tỉnh lại, coi là đã xảy ra chuyện gì, vội vàng khoác lên y phục.

Nhị thập đốt đèn, nghe được ngoài phòng thập tứ ngạc nhiên một câu: "Nhị công tử."

Tiếng gọi này cuốn lấy so tấu nhạc ác hơn, nhị thập đầu cơ hồ muốn nổ. Nàng nắm chặt quần áo, không biết này cửa là mở tốt, vẫn là không ra càng tốt hơn.

Mộ Cẩm cho nàng làm ra lựa chọn, hắn một cước đạp ra cửa.

Nhị thập liền vội vàng tiến lên, cúi đầu hành lễ. Ánh mắt chiếu tới chỗ, chỉ tu sửa lang đỏ chót hỉ phục, cực kỳ giống men bên trong đỏ sứ.

Thập tứ hoảng sợ đứng tại nhị thập trước của phòng, nhìn xem Mộ Cẩm đi vào.

Hắn hơi vung tay.

Cửa phòng đóng lại.

Trên cửa chiếu ra hai đạo bóng xám.

Thập tứ cứng ngắc đến không nhúc nhích, tối nay là lại khó ngủ.

Vừa đóng cửa, Mộ Cẩm một bên điểm lấy bước chân, một bên giải khai đai lưng: "Nghe nói ngươi thành câm?"

Lúc này, câm điếc chỗ tốt liền thể hiện ra. Nhị thập không cần đáp lời.

Hắn đem đai lưng ném xuống đất, áo bào nửa mở ngồi ở mép giường. Hắn nhìn về phía nhị thập, chỉ gặp tản mát tóc đen che khuất gương mặt của nàng. Hắn hỏi lại: "Đơn giản thanh âm cũng không kêu được?"

Nhị thập gật đầu, không dám giương mắt. Bằng hắn nói chuyện thanh phán đoán, hắn giờ phút này không có uống say.

"Đáng tiếc." Hắn ngữ khí cũng không phải có chuyện như vậy: "Ngươi mặc dù xấu xí, bất quá, thanh âm miễn cưỡng có thể nghe. Hiện tại không có."

Nàng trầm mặc.

Hắn nói: "Tới hầu hạ."

Chuyện này, đến nay vẫn là nhị thập bóng ma, nàng đã làm bao nhiêu trọng hoạt, không có đau nhức thành như thế. Lần thứ nhất nàng ra máu, hồi 2 không có máu, cũng vẫn là đau, thân thể giống như là bị đánh hai nửa. Làm mấy lần, bổ mấy lần.

Nghe thập tứ, thập ngũ nói, việc này nam nữ đều có thể dễ chịu.

Nhị thập không hỏi quá, là loại nào trình độ dễ chịu. Mộ Cẩm lúc trước chỉ ở nửa tỉnh nửa say thời điểm tìm nàng, cái kia hung ác lực đạo, nàng muốn nghỉ ngơi một ngày mới có thể khôi phục. Đêm nay trên người hắn có mùi rượu, có thể lời nói là rõ ràng.

Ngày đại hôn, tân lang quan ngủ lại thị tẩm trong phòng, này đối tân nương tử tới nói là vô cùng nhục nhã. Tô Yến Tinh sợ là muốn hủy toà này Yểm Nhật lâu.

Tiểu lục nói, kinh thành nam tứ tuyệt, nữ sáu tú. Mộ Cẩm cùng Tô Yến Tinh đều ở trong đó, hai người tài mạo song toàn, thật thật một cọc mỹ nhân duyên.

Nhị thập nghĩ: Nam hung ác, nữ độc, thật đúng là xứng cực kỳ.

Ngàn vạn suy nghĩ xoay chuyển trong tim, nhị thập chậm rãi đi hướng Mộ Cẩm. Nàng không có hầu hạ quá nam nhân, bất quá đãi tại tam tiểu thư bên người, biết những này quý nhân mặc quần áo thoát y quy củ. Nàng nhẹ nhàng cởi xuống Mộ Cẩm đại hồng y váy, trên áo phức tạp thêu thùa châm pháp nhường nàng đã thấy nhiều vài lần.

Mộ Cẩm không phải tới tâm sự, nói thẳng: "Lên giường tới."

Nàng đứng đấy không hề động.

Hắn kéo nàng lại thủ đoạn, ném đến màn bên trong, cúi người đè xuống. Chỉ một chút, hắn lại ngồi dậy. Nhìn thấy trên bàn có một trương thêu khăn, hắn cầm lấy sau trở lại, đắp lên nhị thập mặt. Hảo tâm giải thích nói: "Ngươi này tướng mạo, ta không thể đi xuống miệng."

Nhị thập vô thanh vô tức giấu ở mạng che mặt bên trong.

Mộ Cẩm cười: "Câm điếc quả nhiên yên tĩnh."

Nhị thập xuyên thấu qua khăn lụa, chỉ gặp mông lung một mảnh. Lại là một đạo hắc ảnh tại trên người nàng chập trùng. Nàng gắt gao cắn răng. Lúc này, may mắn có này một trương mạng che mặt.

"Ngươi phản ứng này, cùng đầu gỗ đồng dạng." Mộ Cẩm đêm nay không có giày vò quá lâu.

Nhị thập sau khi hắn rời đi, mới chậm quá một hơi. Nàng mỏi mệt khó chịu, ngày thứ hai lại ngủ thẳng tới buổi trưa.

Về sau thành thân lễ nghi, đều bị Mộ Cẩm không nhìn. Lại mặt thành đạp cửa.

Mấy ngày nay, thập tứ dùng một loại ánh mắt phức tạp dò xét nhị thập. Nàng phát hiện, tế phẩm phía dưới, nhị thập cũng có tiểu gia bích ngọc phong thái. Bất quá, lại như thế nào bích ngọc, nhị thập cũng là Yểm Nhật lâu bên trong tầm thường nhất một cái.

Thập tứ buồn bực hỏi: "Nhị công tử đêm động phòng hoa chúc, tại sao muốn đến ngươi trong phòng quá?"

Nhị thập lắc đầu.

Không chỉ thập tứ, còn lại nữ nhân cũng trăm mối vẫn không có cách giải, thế là nhao nhao học lên nhị thập mộc mạc trang điểm.

Mộ Cẩm thành thân ngày thứ mười, yêu thích bát quái tiểu thập, nghe được nguyên do.

Nói là đại hôn ngày đó, nhị công tử đi Tô phủ thúc trang ba lần, Tô Yến Tinh vẫn giả bộ không gả. Nhị công tử tại chỗ ý cười phai nhạt, đá cửa kiệu kém chút lật ra cỗ kiệu, đồng thời hạ lệnh ngừng đi ngang qua phố lớn kèn thanh.

Bái đường lúc, nhị công tử mất hết cả hứng. Nghỉ, một tiếng to "Đưa vào động phòng", mới khiến cho hắn hòa hoãn sắc mặt.

Nghĩ náo động phòng các tân khách, đều bị cản lại.

Chỉ có nhà gái hỉ nương thấy không rõ nhị công tử sắc mặt, mở ra đỏ tươi bờ môi, nói: "Tân nương tử ngồi hoa chúc, nến tận mới có thể lên giường."

Nhị công tử không nói một lời, vung tay áo rời đi.

Hỉ nương lúc này mới tỉnh ngộ lại, run như run rẩy, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Tô Yến Tinh đang muốn nhấc lên khăn cô dâu.

Hỉ nương lại run rẩy: "Không thể, không thể. Điềm xấu, điềm xấu."

Tô Yến Tinh phái nha hoàn đi mời nhị công tử.

Nhị công tử không để ý tới, cũng không quay đầu lại ra trạch lâu. Đi tới cầu gỗ, nhị công tử hỏi thăm Thốn Bôn, này trong phủ nơi đó có an tĩnh nữ nhân.

Thốn Bôn hơi có chần chờ.

Nhị công tử nhìn xem Thốn Bôn, nói: "Ta nhớ tới một cái miệng không thể nói nữ nhân." Thế là đi Yểm Nhật lâu.

Đến tận đây, tiểu thập uống xong nửa chén trà, nói: "Nhị công tử nghỉ đêm nhị thập trong phòng, là vì đồ cái bên tai thanh tịnh."

Đám người biết được tình hình này, nhẹ nhàng thở ra.

Kỳ thật, người hầu hướng tiểu thập thuật lại việc này, còn nói nhiều vài câu. Vị này người hầu đứng tại trôi qua bờ đầm, tận mắt nhìn thấy nhị công tử cùng Thốn Bôn dừng ở trên cầu.

Thốn Bôn áo đen cùng bóng cây chất chồng.

Nhị công tử tiên diễm hỉ phục, có thêu tầng tầng kim tuyến, dưới ánh trăng lóe thanh quang. Hắn mặt mày cong cong, hỏi: "Nữ nhân kia. . . Xếp tới nhị thập, đúng không?"

"Là." Thốn Bôn cúi đầu trả lời.

Nhị công tử nở nụ cười.

Người hầu cảm khái, nhị công tử như vậy vui sướng khuôn mặt tươi cười, mới là tân lang quan vốn có bộ dáng.

Bái đường lúc ấy, nhị công tử vân vê banh vải nhiều màu dây lụa, tản mạn tư thái, so tân khách còn giống tân khách. Nếu không phải Mộ lão gia ở đây, chỉ sợ nhị công tử liền giờ lành đều không thể chậm trễ.

Nói đến hưng chỗ, người hầu còn nói cho tiểu thập: "Ngày đó là ngày giờ tốt, kinh thành nam tứ tuyệt, trong đó hai vị đón thân."

Một cái khác là Phó gia. Bất quá, Phó công tử cái kia cửa việc hôn nhân là giành được.

Hắn cướp vị kia Khổng gia tiểu thư, dân gian truyền cho nàng một ngoại hiệu: Điên ngốc thiên kim.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Tiểu trứng màu: Phó công tử.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 6: Tây Phụ Quan Tiểu Điều.

Độc thủ động phòng ngày thứ hai, Tô Yến Tinh không biết là ăn sai đồ vật, vẫn là tích tụ gian nan, yết hầu thấy đau.

Bên người nàng Tiêu ma ma nhanh đi mời đại phu.

Đại phu nói là nóng tính công tâm.

Đại phu vừa đi, Tiêu ma ma lấy tay áo lau mặt: "Cô gia thả ngươi một cái hoàng hoa đại khuê nữ tại tân phòng, chính mình chạy vô tung vô ảnh. Ta nếu là đem việc này bẩm báo lão gia —— "

"Ma ma..." Tô Yến Tinh phát ra thô dát thanh âm.

Tiêu ma ma đau lòng, "Tiểu thư, ngươi chớ nói chuyện. Đại phu bàn giao, cổ họng của ngươi cần tĩnh dưỡng."

Tô Yến Tinh ho khan một cái: "Còn nhiều thời gian..."

"Vâng vâng vâng." Tiêu ma ma tranh thủ thời gian đỡ lấy tiểu thư nhà mình.

Ngày ngày sắc thuốc, Tô Yến Tinh thanh âm lại là càng ngày càng khàn khàn. Hoàng anh xuất cốc thành phá la quạ đen. Ba ngày không nói, mới chuyển biến tốt đẹp.

Nàng sinh bệnh nằm trên giường, Tiêu ma ma tự mình đi mời Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm lo lắng hỏi thăm bệnh tình, đến đây thăm viếng. Nghe được cái kia hạt cát thanh âm, hắn cười an ủi vài câu, quay người ra trạch lâu, nói: "Phá nồi con lừa minh, không gì hơn cái này."

Thốn Bôn nghe vào trong tai, đáp cũng không phải, không đáp cũng không phải.

Tô gia là có tiếng tơ lụa đại hộ, mà lại là kinh thành sớm nhất đi thuyền vận thương gia một trong, chiếm ba cái bến tàu. Mộ lão gia một cái cũng không có.

Đại Tễ cùng nước láng giềng Đông Chu, thương mậu lấy đường thủy làm chủ, trải qua một đầu tên là Thặng giang đồ vật hướng dòng sông. Mộ, Tô hai nhà kinh thương nhiều năm, thông gia phân chính là lợi ích. Mộ gia lấy một tòa tiền trang vì sính lễ, Tô gia dùng một cái bến tàu đương đồ cưới.

Cửa hôn sự này vốn nên do Mộ đại công tử hoàn thành. Đại công tử so nhị công tử nhận được gió phải sớm như vậy nửa canh giờ, đại công tử trong đêm trốn. Mộ lão gia ánh mắt nóng bỏng liền rơi vào nhị công tử trên thân.

Mộ Cẩm không quan tâm thê tử tên họ là gì, tính toán chính là bến tàu lợi nhuận. Mà lại, Tô Yến Tinh là mỹ nhân, chính hợp hắn ý. Nhưng mà, gặp qua nàng vài lần, hắn liền đã mất đi hoa tiền nguyệt hạ hào hứng.

Thành thân nửa cái có thừa, này đối người mới vẫn không có viên phòng.

Cả tòa Mộ phủ biết được việc này, không người dám nói xấu.

Lại qua mấy ngày, Tô Yến Tinh cuống họng chuyển biến tốt đẹp, rốt cục có tâm lực thu thập người.

Biết được nhị công tử đại hôn ngày đó thị tẩm chính là nhị thập, Tô Yến Tinh dẫn người đi Yểm Nhật lâu.

Nàng đảo mắt viện lạc.

Không có mấy gốc diễm hoa, góc tường cỏ dại thành hiếm có đồ vật.

Mặt trời lớn, nhị thập không ở bên ngoài vườn thêu thùa. Nàng từ gian phòng cửa sổ nhìn thấy thanh thế hạo đãng chủ tớ nhóm.

Nên tới chung quy muốn tới.

Đây là nhị thập lần thứ nhất gặp Tô Yến Tinh.

Kỳ thật, Tô Yến Tinh không bằng Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu đám người đẹp mắt. Yêu bất quá thập ngũ; thuần bất quá tiểu lục; cay, không so được thập tứ; nhu, ép không được thập nhất.

Tô Yến Tinh bên người nha hoàn tiến về phía trước một bước, cao ngẩng đầu lên: "Có người ở đây sao?"

Thập tứ cửa phòng cái thứ nhất mở ra: "Ai vậy?"

Nha hoàn nhìn về phía thập tứ.

Thập tứ mắt phượng lướt về phía Tô Yến Tinh, sau đó quay lại nha hoàn kia. Thập tứ một tay chống nạnh: "Tra hỏi ngươi đâu, các ngươi ai vậy?"

Nha hoàn đáp: "Đây là nhị công tử phu nhân, còn không hành lễ?"

Thập tứ a cười một tiếng, nghiêng người sang, eo thon xéo xuống Tô Yến Tinh: "Ta là nhị công tử người, làm được là nhị công tử lễ."

Nha hoàn giận dữ mắng mỏ: "Làm càn!"

"Ngân Hạnh." Tô Yến Tinh kêu.

Ngân Hạnh lập tức lui trở về Tô Yến Tinh bên người, trước một cái chớp mắt ngửa mặt triêu thiên mặt, tại chủ tử trước mặt thấp đủ cho cái trán đều không thấy được.

Tô Yến Tinh nhìn thoáng qua thập tứ lệnh bài, "Ta trước đó vài ngày có nhiều khó chịu, may mắn được Yểm Nhật lâu muội muội hầu hạ phu quân. Lần này đến đây nhìn một chút vị kia muội muội."

Thập tứ từ trước đến nay mạnh mẽ ngay thẳng, nghĩ ồn ào liền động khẩu, muốn đánh cũng động thủ, nàng không học được lá mặt lá trái, lãnh đạm ứng tiếng: "Nha."

"Nhị thập muội muội đâu?" Tô Yến Tinh nở nụ cười xinh đẹp.

Nhị thập thu thập thêu tuyến, kéo cửa ra then cài, ra khỏi phòng, vô cùng cung kính hành lễ.

Tô Yến Tinh mày liễu nhăn một chút.

Kinh thành không ai không biết, Mộ nhị công tử các thị thiếp xinh đẹp giống như hoa. Trước mắt vị này ngũ quan nhạt nhẽo, dung mạo không đáng để ý, tại thị thiếp bên trong cho là thế yếu.

Đại hôn ngày đó, Mộ nhị công tử tuyển nàng, mà lại về sau mười mấy ngày, hắn không tiếp tục đi tìm ai.

Tô Yến Tinh quan sát tỉ mỉ nhị thập: "Ngươi chính là nhị thập?"

Nhị thập đê mi thuận nhãn.

Tô Yến Tinh nói: "Đáp lời." Nàng sớm biết, nhị công tử thành thân ngày ấy, lên một người câm giường. Nàng câu này "Đáp lời", đơn giản làm khó dễ nhị thập thôi.

Nhị thập thoáng ngẩng đầu, chỉ chỉ miệng của mình, lại khoát khoát tay.

"Ngươi là câm điếc?" Tô Yến Tinh ra vẻ kinh ngạc.

Nhị thập nhẹ gật đầu.

Bại bởi một cái tư sắc bình thường câm điếc, trải qua tư vị chuyển tại Tô Yến Tinh trong lòng.

Mộ, Tô việc hôn nhân tuy là sinh ý, có thể nàng đối Mộ Cẩm vừa gặp đã cảm mến.

Nàng sớm có nghe nói, Mộ nhị công tử phong hoa tuyệt đại. Tô Yến Tinh thân là Tô gia đại tiểu thư, lại là kinh thành sáu tú một trong, mắt cao hơn đầu, tự nhiên là ngạo mạn. Nàng cho rằng Mộ Cẩm bất quá có tiếng không có miếng. Tô lão gia cố ý thông gia, nàng giễu cợt nói: "Mộ nhị công tử phẩm hạnh không đoan, người kinh thành tất cả đều biết, cha là muốn đem nữ nhi đẩy hố lửa sao?"

Mấy tháng trước, Tô gia mời Mộ Cẩm trao đổi, nàng một lần tình cờ đụng phải hắn, suýt nữa rơi xuống lầu các. Mạo hiểm một khắc,

một tay nắm ôm chiếm hữu nàng eo. Nàng ngoái nhìn đối đầu Mộ Cẩm mắt cười, mới biết nghe đồn không giả, nàng trong nháy mắt phương tâm đại loạn.

Cha nói, trèo lên Mộ gia môn thân này, sinh ý trên trận có thể nói mọi việc đều thuận lợi.

Thân là kết, nhưng Mộ nhị công tử oanh oanh yến yến, quả thực chướng mắt. Nàng tự nhiên muốn từng cái trừ bỏ.

Tô Yến Tinh hỏi: "Ngươi có thể hiểu ngôn ngữ tay?"

Nhị thập lắc đầu.

"Cái kia cùng nhà ta phu quân là như thế nào nói chuyện?"

Nhị thập vẫn lắc đầu.

Cách không hô hai câu nói, Tô Yến Tinh lại lần nữa đem nhị thập từ đầu nhìn thấy chân, không có phát hiện kỳ có gì chỗ hơn người. Có lẽ là Mộ Cẩm có khác đam mê, mới thu vị câm điếc.

Câm điếc là tốt, thổi bất động bên gối gió, đẩy không được không phải là.

Bất quá, ngày đại hôn ủy khuất vẫn ghi tạc Tô Yến Tinh trong lòng. Nàng khơi gợi lên môi, "Câm điếc liền nên sống yên ổn chút, nếu không tương lai điếc, mù, cũng chỉ thừa một bộ làm ấm giường thân thể."

Nhị thập trên mặt hoảng hốt, lập tức cong xuống eo.

Tô Yến Tinh cười một tiếng. So với thập ngũ, nhị thập khiếp đảm nhu nhược, không mỹ mạo, vô tính cách. Đối phó dễ như trở bàn

tay.

Tô Yến Tinh tay áo dài hất lên, khóe mắt mỉm cười, quay người rời đi.

Một đoàn người biến mất tại chỗ rẽ.

Thập tứ nghiêng mắt: "Chồn chúc tết." Nói xong yên tĩnh một hồi, nàng phình bụng cười to: "Thành thân thủ phòng trống, nàng cũng không cảm thấy ngại lập lấy cớ."

Viện lạc thanh thanh sạch tĩnh, không người ứng thanh. Từ tiểu cửu rời đi sau, những người khác cảm thấy, nhiều một chuyện không bằng bớt một chuyện.

Thập tứ bị mất mặt, hướng nhị thập nói: "Cô gái này bên trên Hoa uyển đến mấy lần, cầm tiểu cửu cha mẹ tính mệnh áp chế, mới làm cho tiểu cửu rời đi. Ngươi đừng bị bắt được cái chuôi."

Nhị thập cười cười, biểu đạt cám ơn.

Nếu như Tô Yến Tinh có thể trợ nàng rời đi, kia là không thể tốt hơn.

Tô Yến Tinh bên trên Yểm Nhật lâu sự tình, truyền đến Mộ Cẩm trong tai, là ba ngày sau.

Hắn vài ngày trước đi trấn nam thành, ngày hôm đó vừa trở về.

Bước vào Băng Sơn cư, nhìn thấy cầu gỗ bên vài cọng nửa nhánh liên, hắn nhớ tới chính mình cưới cái thê tử. Hắn hướng Thốn Bôn hỏi thăm Tô Yến Tinh gần đây sinh hoạt thường ngày.

Thốn Bôn không nói gì. Hắn một mực đi theo Mộ Cẩm bên người, đi cũng là trấn nam thành, làm sao biết trong phủ phu nhân hành tung.

Thốn Bôn đưa tới Mã tổng quản.

Mã tổng quản chi tiết tự thuật.

Mộ Cẩm cười hỏi: "Phu nhân đi Yểm Nhật lâu?"

"Đúng thế." Mã tổng quản nhìn thấy chủ tử nhà mình cười, không thể không treo lên mười hai phần tinh thần. Nhị công tử dạng này cười, trông rất đẹp mắt. Dạng này cười, cũng là nguy hiểm.

Mộ Cẩm hỏi lại: "Cái kia xếp hạng nhị thập, nhưng có thiếu gãy tay chân?"

"Hồi nhị công tử, không có." Mã tổng quản không chắc, nhị công tử là ngóng trông nhị thập thiếu tay vẫn là chân gãy, lại hoặc là cả hai đều nghĩ.

"Không có ném một lỗ tai, thiếu một khỏa con mắt sao?"

Mã tổng quản chần chừ một lúc, trả lời: "Nhị thập cô nương bình yên vô sự."

"Ân, tới tới đi đi liền là không chết được."

"..." Mã tổng quản đã hiểu, nhị công tử đây là tiếc hận.

"Đuổi đi mỹ mạo của ta tiểu thiếp, lại lưu lại cho ta cái xấu." Mộ Cẩm nhẹ nhàng kích thích nắp trà, "Này thê tử là cưới sai."

Mã tổng quản khí quyển không dám thở. Những nữ nhân kia thị thị phi phi, hắn yên lặng theo dõi kỳ biến, đây là nhị công tử nguyên lai đã phân phó. Dưới mắt nhị công tử ngữ khí, nghe là chất vấn Tô Yến Tinh, nhưng lại giống tại khảo vấn hắn. Cái trán có một giọt mồ hôi, chính dọc theo Mã tổng quản thái dương trượt xuống.

Mộ Cẩm uống một ngụm trà, "Mã tổng quản, ngươi đi xuống trước đi."

"Là." Mồ hôi nhỏ xuống trên mặt đất, Mã tổng quản như trút được gánh nặng.

Mộ Cẩm để chén trà xuống, suy nghĩ một trận, "Thốn Bôn, ta thành thân có mấy ngày?"

"Hai mươi hai ngày." Đây cũng là nhị công tử không gần nữ sắc lúc dài.

"Ta bên trên Hoa uyển." Mộ Cẩm buông xuống tách trà có nắp trà, đột nhiên hỏi: "Ngươi đây?"

Thốn Bôn hơi chậm lại, "Ta trở về phòng nghỉ ngơi."

"Phù nhung hương năm đầu thi hoa hậu lại đến." Mộ Cẩm đứng dậy đi hướng ngoài cửa. Trải qua Thốn Bôn bên người, hắn liếc quá khứ nhẹ nhàng một chút, "Ngươi ra ngoài uống vài chén hoa tửu đi."

Thốn Bôn không có ứng thanh.

"Nói lên phù nhung hương, thập ngũ liền là tại cái kia chuộc về." Mộ Cẩm đi ra ngoài: "Hôm nay liền tuyển nàng."

Thập ngũ lúc này không tại Hoa uyển.

Nghe nói Tô Yến Tinh đi qua Yểm Nhật lâu, thập ngũ hai ngày này đều quấn lấy nhị thập.

Thập ngũ nói: "Nhị thập, ngươi phải cẩn thận nhiều hơn. Tô Yến Tinh có vốn liếng, cùng nhị công tử môn đăng hộ đối, tâm nhãn nhiều hơn nữa. Ta nếm qua thật nhiều đau khổ, Ngân Hạnh nha hoàn cùng Tiêu ma ma, quạt người bàn tay không mang theo nương tay."

Nhị thập gật gật đầu. Môn đăng hộ đối nha, liền là một cái hung ác, một cái độc.

Thập ngũ lại nói: "Ngươi cuống họng hỏng, muốn thật bị nàng hãm hại, giải oan mà nói cũng nói không nên lời."

Nhị thập kéo thập ngũ tay, trấn an vỗ vỗ.

Nhìn xem lặng im im ắng nhị thập, thập ngũ mặt mày trở nên nhu hòa, "Rất lâu không nghe ngươi ca hát dao."

Thập ngũ tuổi còn nhỏ, có khi cảm xúc đi lên, nhịn không được phát cáu. Giận đùng đùng chạy xa, không bao lâu, lại sẽ trở về nũng nịu. Này tính tình, cực kỳ giống nhị thập nhà tùy hứng lão út.

Nhị thập ngóng nhìn Tây Phụ quan phương hướng. Nàng rời nhà tám năm. Năm đó cha nhường nàng đi đại hộ người ta làm lao động, nói có thể cho trong nhà đổi mấy trận tốt ăn. Trong nhà quá nghèo, nàng là trưởng tỷ, nên nâng lên chức trách lớn. Sơ sơ hai ba năm, cha thường xuyên tới, nàng đem góp nhặt tiền công cho trong nhà. Về sau, nàng bị bán mấy nhà, trằn trọc đến kinh thành, đã mất đi cùng trong nhà liên hệ.

Bỗng nhiên, có một đạo áo gấm thân ảnh xuất hiện tại tầm mắt của nàng. Nàng nháy mắt mấy cái, liễm hạ ánh mắt.

Một tiếng hờn dỗi vang lên: "Nhị công tử." Là thập tứ.

Thập ngũ nghe thấy được, buông ra nhị thập tay, đi ra ngoài."Nhị công tử." Nàng ỏn ẻn ỏn ẻn, lúm đồng tiền như hoa, nhiệt tình đón lấy Mộ Cẩm.

Viện tử náo nhiệt, liền trường bạn thanh đăng thập nhất đều đi ra.

Nhị thập đành phải đứng tại trong đám nữ nhân, ở vào tầm thường nhất bên cạnh.

Mộ Cẩm con mắt, phút chốc quay lại.

Thập nhất kéo lại nhị thập.

Nhị thập suy nghĩ vẫn dừng lại ở quê hương trong hồi ức, nàng nghi hoặc nhìn xem thập nhất.

Thập nhất hai tay xếp tại bên hông, ngón trỏ nhẹ nhàng hướng Mộ Cẩm phương hướng chỉ chỉ.

Nhị thập để ý tới, lập tức cúi xuống mi.

Mộ Cẩm không có lại nhìn nhị thập, ôm lên thập ngũ eo. Hắn nhãn quan mặt trời chói chang: "Thời tiết tốt, mời cái gánh hát đến đây đi."

Hắn một câu, vội vàng phía dưới một đám người.

Mã tổng quản vội vàng an bài gánh hát tới.

Trong lương đình, Mộ Cẩm ngồi tại chính giữa.

Một đám nữ hoặc đứng, hoặc ngồi.

Ngày nắng to, nghe cái gì hí. Nhị thập tựa tại trụ một bên, khoảng cách với hắn cách xa xa.

Ra phủ, nàng muốn về Tây Phụ quan tìm kiếm cha mẹ, thiếu chính là lộ phí. Ngày mùa hè sắp tới, thêu khăn bán được không sai. Thế nhưng là Lưu đại nương nói, bán hàng rong muốn đề cao rút thành. Như vậy, nhị thập kiếm được càng ít.

Nhị thập lại bị thập nhất kéo lại, nàng trong nháy mắt giương mắt nhìn hướng Mộ Cẩm.

Hắn chẳng biết lúc nào tập trung vào nàng: "Bảo ngươi vài tiếng, nghe không được? Lỗ tai vô dụng, cắt mất quên đi."

Có mấy người phát ra kinh hoàng tiếng hơi thở.

Nhị thập trầm mặc quỳ xuống.

"Tới." Mộ Cẩm miễn cưỡng nằm tại thập ngũ trong ngực.

Nhị thập bò lên, chậm rãi tiến lên, đứng cách hắn một thước vị trí, lại quỳ xuống.

Hắn nhìn xem nàng: "Thập ngũ nói, ngươi hát Tây Phụ quan tiểu điều so gánh hát còn tốt nghe, hừ hai câu tới nghe một chút."

Thập ngũ nói lên nhị thập ca dao, là hi vọng nhị công tử mời cái đại phu cho nhị thập trị cuống họng, nào ngờ tới nhị công tử giờ này khắc này phải nghe theo. Nàng mặt lộ vẻ xấu hổ, "Nhị công tử, nhị thập cuống họng đả thương..."

"Vậy liền suy nghĩ tìm cái gì đồ vật phát ra tiếng." Mộ Cẩm nói.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 7: Bạch Ngọc Trường Quạt.

Phát ra tiếng đồ vật còn nhiều, có dễ nghe hay không khác nhau thôi.

Gánh hát đình chỉ đàn hát. Mặt trời rực rỡ đầy trời, chủ gánh mồ hôi cũng không dám xoa, hai tay thẳng băng tại đùi bên.

Chúng nữ người không nói.

Thanh phong cùng nước chảy, cũng ngừng lại. Bốn phía yên tĩnh im ắng.

Nhị thập lấy tay đi lấy trên bàn đá chén trà. Cho dù để nhẹ chén trà, cũng có đinh đinh hai tiếng. Nàng buông xuống, cầm lấy, cứ như vậy gặm mấy lần.

Mộ Cẩm hỏi: "Đây coi là cái gì?"

Hắn đưa tới ánh mắt, như là mấy ngày trước hỏa hồng quả ớt, lại đốt lại sặc.

Nàng hát Tây Phụ quan tiểu điều là cùng nương thân học. Nàng không hiểu đạn, không hiểu gõ, nào biết thứ gì có thể tấu vang cái kia thủ khúc? Nhị công tử ác thú vị liền là cầm nàng tìm niềm vui, gặp nàng bất lực phản kháng, hắn liền vui mừng.

Nhị thập giương mắt.

Mộ Cẩm giữa lông mày lây dính độc dược, ương ngạnh e rằng cần che giấu hắn ác ý.

Nàng lại cầm lấy cái cốc, tả hữu lòng bàn tay đều nắm một con, lấy Tây Phụ quan tiểu điều giai điệu tương hỗ gõ nhẹ. Một bên gõ, một bên nhìn kỹ thần sắc của hắn.

Đinh đinh vang là đình nghỉ mát duy nhất thanh âm.

Mộ Cẩm dáng tươi cười giấu giếm mây đen cô tinh.

Thập ngũ bưng không cho phép hắn tâm tư. Nhị công tử diệt tuyệt nhân tính lúc, cười đến nhất là mỹ hảo. Nàng liền sợ hắn như vậy cười cười, đem nhị thập cho đuổi ra ngoài.

Mức màn che giấu nhị thập cảm xúc. Tại một cái phi thường tình cờ trong nháy mắt, nàng lòng bàn tay tản ra, chén trà đã nứt ra vá. Tay đau đến đành phải buông ra, nàng trơ mắt nhìn xem cái cốc rơi xuống đất, phát ra thanh thúy dư vang, vỡ tan mảnh vỡ bay đến Mộ Cẩm trường bào bên.

Nàng lập tức quỳ nằm xuống đi.

"Ngươi lại gặp rắc rối." Mộ Cẩm bắt được cơ hội, một cước giẫm lên bờ vai của nàng, giống như quan tâm."Lần trước dưỡng thương nuôi bao lâu?"

Nhị thập co lên bả vai. Ngày đó nàng sụp đổ nửa người, lại bị hắn bức bách biến câm, trọn vẹn đến hắn đại hôn lúc mới khỏi hẳn. Vừa rồi, nàng cảm giác lòng bàn tay bị một cỗ ngoại lực chấn một cái, cái cốc liền nát. Nàng cơ hồ hoài nghi đây là hắn làm tay chân.

Thập ngũ cầm lên váy, đứng dậy bồi quỳ gối nhị thập bên người, nàng dập đầu khẩn cầu nói: "Cầu nhị công tử khai ân."

Thập nhất cùng thập tứ hai mặt nhìn nhau, không nói gì.

Mộ Cẩm chân nhẹ nhàng phơi tại nhị thập trên vai.

Chỉ có sức chịu đựng nhị thập mới biết, hắn đang nhìn giống như nhẹ nhàng tư thái bên trong, động sát cơ. Nàng nửa nghiêng người tử sai lệch. Nàng trải nghiệm quá cảm giác này, trật khớp xương, áp bách thân thể, ngũ tạng lục phủ giống như là dời vị. Đau đớn không biết từ chỗ nào phát ra, nửa người khó chịu.

Thập ngũ tránh đi mảnh vỡ, lại dập đầu nói: "Cầu nhị công tử khai ân."

Mộ Cẩm con mắt phơi tại của nàng tuyết ngực, cái kia màu sắc nhường hắn nhớ tới muối, nhớ tới đường, cũng tiếp cận vỡ vụn sứ trắng.

Bị hắn giẫm tại dưới chân nữ nhân quá ghê tởm, hắn mấy lần muốn giết nàng. Thế nhưng là lại nhớ tới cái gì.

Hắn đá văng ra nhị thập, trầm mặt đến ngoài đình.

Dưới cây Thốn Bôn thẳng tắp như tùng. Nhị công tử muốn nghe hí, cận vệ tự nhiên không có nghỉ ngơi.

"Thốn Bôn."

"Nhị công tử."

"Ta không thích nữ nhân kia con mắt, tìm ngày giờ tốt, đem con mắt của nàng đào." Mộ Cẩm tiếng nói như là hầm băng vớt ra lưỡi

dao.

Thốn Bôn đáp: "Là."

Xả được cơn giận, Mộ Cẩm trở về Băng Sơn cư.

Sau một canh giờ, hắn tựa tại đình đài, ngửi ngửi trong mâm thịt tươi.

Mùi tanh cùng huyết khí đưa tới hai con linh xảo thực nhân ngư, một ngụm răng nanh trước nổi lên mặt nước, răng bên trên còn có nhỏ vụn thịt băm. Cuối cùng thịt thối không kịp sinh ngon vị. Hung mãnh đồ vật hai tài đảo loạn mặt nước, đánh nát Mộ Cẩm dẹp trường cái bóng.

"Thốn Bôn." Mộ Cẩm uể oải.

"Tại."

"Gọi đại phu cho cái kia câm điếc trị trị bả vai." Hắn làm bộ muốn ném thịt.

Dẫn tới đồ vật hai tài nhảy ra mặt nước.

Hắn vừa cười dừng: "Đem xương vai nối liền đi. Dùng tốt nhất thuốc, ta đêm nay muốn bên trên nàng cái kia."

Thốn Bôn chần chờ nửa giây lát. Cùng Tô Yến Tinh viên phòng một chuyện, nhị công tử toàn vẹn quên mất. Thành thân đến nay, hắn chỉ vượt qua nhị thập nhãn hiệu. Lại nhiều nghi vấn, Thốn Bôn cũng không thể hỏi: "Là."

Xâu đủ đồ vật hai tài khẩu vị, Mộ Cẩm tung xuống vài miếng thịt tươi."Bàn giao xuống dưới, đem nàng nuôi cho béo chút. Nữ nhân

kia nhịn rất giỏi đau nhức, cho đồ vật hai tài ăn sống bồi bổ thích hợp nhất." Nói xong, hắn nhìn Thốn Bôn một chút.

Thốn Bôn hầu kết lăn lăn, đáp không ra lời nói. Hắn lĩnh mệnh mà đi.

So với lần trước, Mộ Cẩm hôm nay sát khí càng hơn.

Nhị thập xương vai trật khớp, nếu không phải thập ngũ cùng thập nhất vịn nàng trở về, nàng cơ hồ đổ vào nửa đường.

Thập nhất đỡ nhị thập đến trên giường, lại đẩy ra nhị thập y phục, thở hốc vì kinh ngạc.

Do cái cổ đến vai, nhị thập da thịt trắng noãn nhằm vào một chút điểm huyết tím. Thập nhất gặp qua một cái tàn phế người, cánh tay cũng như nhị thập dạng này cứng ngắc rủ xuống.

Thập nhất vội nói: "Ra ngoài tìm đại phu đi. Nếu là không kịp chữa trị, ta lo lắng lưu lại mầm bệnh."

"Ta đi." Thập ngũ chạy ra ngoài. Nàng có ngu đi nữa cũng cảm giác được nhị công tử đối nhị thập địch ý. Có thể nhị thập là nhiều như vậy trong nữ nhân nhất không có tồn tại cảm, như thế nào đắc tội nhị công tử, thập ngũ nghĩ mãi mà không rõ.

Đi ra Yểm Nhật lâu, thập ngũ cúi đầu hồi ức chuyện ngày hôm nay, không có lưu ý chạm mặt tới Thốn Bôn.

Những này dáng vẻ thướt tha mềm mại các nữ nhân, Thốn Bôn chỉ bằng lệnh bài phân biệt. Hắn gọi lại nàng: "Thập ngũ cô nương."

Thập ngũ phanh lại bước chân, ngẩng đầu. Thốn Bôn là nhị công tử thân cận nhất hộ vệ, hắn xuất hiện đại biểu nhị công tử có chỗ phân phó, nàng lập tức tiến lên: "Thốn Bôn."

Hai người khoảng cách quá gần, Thốn Bôn lui lại một bước, mới mở miệng: "Nhị thập cô nương ở bên trong?"

"Tại. Nàng đả thương gân cốt, ta đang muốn đi mời đại phu." Thập ngũ không che giấu được trên mặt lo lắng.

Thốn Bôn nói: "Nhị công tử mời đại phu, làm phiền thập ngũ cô nương đưa vào đi."

Thập ngũ lúc này mới nhìn thấy vị kia râu dài trung niên nam nhân, trong lòng nàng vui mừng, ngoài miệng hỏi Thốn Bôn: "Ngươi không đi vào sao?"

"Ta ở bên ngoài nhà chờ." Yểm Nhật lâu là chủ tử thị tẩm chỗ ở, hắn một tên hộ vệ, lần trước đi vào đã là không hợp quy củ.

Thập ngũ không để ý tới Thốn Bôn, xoay mặt hướng đại phu: "Đại phu, ngươi hiểu vọng văn vấn thiết sao? Bệnh nhân là nhị công tử cô nương, tổn thương trên vai."

Thốn Bôn đi theo nghiêng mắt xem đại phu.

Đại phu cho dù có mười cái lá gan, cũng không dám thăm dò nhị công tử thị thiếp vai, hắn cẩn thận trả lời: "Có thể cách áo nối xương."

"Thật tốt." Thập ngũ yên tâm: "Đại phu, ngươi đi theo ta."

Thốn Bôn quay người, ôm tay dựa vào một gốc bạch cây du.

Nhị công tử đối nhị thập ôm lấy loại nào tâm tư, Thốn Bôn còn không biết được. Bất quá, hôm nay trong đình tình cảnh, hắn quan sát đến cẩn thận. Nhị công tử tạm thời sẽ không muốn nhị thập mệnh.

Nếu như nhị công tử nhớ nàng chết, chân không có giẫm lên vai của nàng, chỉ sợ nàng đã đứt hơi.

Đại phu cho nhị thập nối liền xương, mở mấy thiếp thuốc.

Nhị thập dùng xong thuốc, ngủ thiếp đi.

Không biết ngủ bao lâu, tỉnh lại không nhớ nổi chính mình có tổn thương, xoay người ép đến vai trái, nàng đau nhức thở một tiếng, tranh thủ thời gian lại lật tới. Mông lung hai mắt nhìn thấy phía trước thân ảnh, nàng lập tức thanh tỉnh.

Đã là hoàng hôn, ngoài phòng uốn thành xích kim sắc, đem ghế xếp bên trên nam tử áo bào khơi gợi lên dư huy.

Chỉ là ấm, có thể nhị thập không cho rằng hắn có trời chiều nhiệt độ, nàng ngồi dậy.

"Tỉnh." Tại nàng xoay người thời điểm, Mộ Cẩm liền gặp được. Hoặc là nói, hắn ngồi ở chỗ này nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu.

Nàng xuống giường, cung kính hành lễ. Quần áo trong nghiêng vạt áo hướng vết thương kéo ra, lộ ra trên vai lộng lẫy vết tích.

Mộ Cẩm lại hỏi: "Đau không?" Đây chỉ là một câu lương bạc tra hỏi, không chứa áy náy.

Nàng nếu nói không đau, nhị công tử không cao hứng, lại giẫm một cước. Nàng nếu là hô đau, chỉ sợ hắn cũng không cao hứng.

Mới, đại phu vừa đi, thập ngũ ảo não xin lỗi: "Nhị thập, nếu không phải ta nói lên Tây Phụ quan tiểu điều, ngươi cũng sẽ không thụ thương. Ta có lỗi với ngươi."

Nhị thập vuốt ve thập ngũ tay. Coi như không có Tây Phụ quan tiểu điều, Mộ Cẩm cũng sẽ tìm lý do khác khi nhục nàng. Nàng bị tội nguyên nhân, chỉ có Mộ Cẩm một người, cùng cái khác không quan hệ. Bởi vậy, nàng nói đau, hoặc không đau, kết cục đều là giống nhau. Nàng dứt khoát không làm bất kỳ đáp lại nào.

"Hờn dỗi rồi?" Hắn nghiêng mi vẩy một cái.

Trong lòng nàng trì trệ, vẫn là cho phản ứng —— lắc đầu.

Mộ Cẩm phân phó mười một tấm la cơm tối.

Yểm Nhật lâu cùng Hoa uyển không có nô bộc, một ngày ba bữa do trù bộc đưa cơm. Mười một tấm la chính là bát đũa, mang lên đồ ăn, nàng lui ra ngoài.

Mộ Cẩm ngồi xuống trước, hướng nhị thập ngoắc: "Tới."

Nhị thập lũng áo bó sát vạt áo, choàng kiện áo ngoài.

Hắn ngồi châm chọc vang lên: "Động tác rất sắc bén tác a, xem ra bị thương không nghiêm trọng."

Nàng cứng đờ, tùy tiện tại bên hông đánh một cái kết, đi đến bên cạnh bàn, ngồi xuống.

"Ngươi phải dưỡng thương, ăn nhiều nhiều bổ." Mộ Cẩm hững hờ nói: "Nuôi cho béo, liền ném ngươi xuống dưới cho cá ăn."

Nàng trầm mặc.

Hắn ra lệnh nói: "Ăn cơm."

Hắn muốn là nghe lời nữ nhân. Nàng theo lời bưng lên bát, cơm trắng nhai tại đầu răng, phẩm không ra mùi hương. Hầu hạ Mộ Cẩm, là nàng làm qua khổ nhất công việc nặng nhọc nhất. So sánh dưới, trước kia làm nha hoàn thời gian, ngược lại thành mỹ hảo hồi ức.

Mộ Cẩm không hề động bát đũa, vuốt vuốt quạt xếp, sâu không thấy đáy con mắt rơi vào trên mặt của nàng.

Nhị thập cúi đầu né tránh.

Bạch ngọc trường quạt trên không trung lật ra mấy vòng, phút chốc chống đỡ tại nàng tim. Hắn tìm được mới niềm vui thú, dùng cây quạt chọc lộng bên trái nàng mềm mại.

Nàng liền biết, bình thường quạt xếp đến hắn trong tay, cũng là hung khí. Nàng bị đâm đến trong lòng run sợ, rất sợ hắn một cái không thoải mái, đem trọn cây quạt đâm vào trái tim của nàng.

Nàng chậm rãi nuốt miệng bên trong đậu hũ.

Mộ Cẩm cầm cây quạt bốc lên vạt áo của nàng, nhìn xem vết thương của nàng.

Buổi trưa thoa thuốc rượu, trên vai của nàng có lưu vàng nhạt rượu ấn, hướng xuống hiện lên một tầng tím đen tụ huyết, đủ mọi màu sắc sai xếp, mất mỹ cảm.

Hắn thu hồi cây quạt: "Ăn no rồi?"

Nhị thập trường tiệp rung động rung động, vẫn cảm thấy cái kia thanh băng lãnh vô tình cây quạt chính nhìn chằm chằm.

Mộ Cẩm không nói nhiều nói, trực tiếp một câu: "Ăn no rồi liền lên giường."

Nàng khẽ giật mình, cứng đờ hướng miệng bên trong đưa cơm.

"Ăn no không?" Mộ Cẩm dùng cây quạt vỗ vỗ cằm của nàng.

Nàng chỉ chỉ ngoài cửa sổ. Ám chỉ hắn, mặt trời không có xuống núi, không nên ban ngày phong nguyệt.

Bất đắc dĩ là, hai người không có chút nào ăn ý. Hắn nói: "Biết, đóng cửa sổ lại làm."

Nhị thập cẩn thận nhấm nuốt, một hạt gạo đều giống như sơn trân hải vị.

Mộ Cẩm làm sao nhìn không ra nàng có ý đồ gì, hắn không những không giận mà còn cười: "Từ từ ăn, ngươi ăn bao lâu, ta trì hoãn bao lâu."

Nhị thập ăn vào vô vị. Vừa đến, vị này khó phục vụ gia, âm tàn con mắt nhìn chằm chằm vào nàng. Thứ hai, nàng có lo lắng, tiếp tục như vậy khi nào mới có thể rời đi Mộ phủ? Nàng tự hỏi, nàng là một cái tầm thường nhất nữ nhân, này nhị công tử không biết rút cái gì gió, lại nhiều lần giày vò nàng.

Mặt trời lặn núi xa, thiên không cửa hàng một bộ đỏ sa.

Thập nhất tiến đến đốt đèn. Nàng vụng trộm nhìn xem trong phòng nam nữ, lại tranh thủ thời gian lui ra ngoài.

Vô luận như thế nào lại kéo dài, cơm vẫn là có ăn xong thời khắc. Một đầu thanh cá, một bàn thịt nát, một đĩa dưa xanh, nhị thập toàn bộ ăn sạch.

Sứ trắng đĩa phản chiếu lấy ánh nến ấm đèn.

Rốt cục để chén xuống. Nhị thập nghĩ thông suốt đồng thời, vì chính mình bật cười. Nàng là nô, hắn là chủ, nàng cùng hắn phân cao thấp, mệt chỉ có chính mình, còn không bằng nhận rõ sự thật, đương một cái thuận theo nữ nhân. Cố gắng tâm tình của hắn thư sướng, liền không làm khó dễ nàng.

Nghĩ thì nghĩ, thu thập đĩa đĩa lúc, nhị thập vẫn là chậm rãi.

Mộ Cẩm nắm chặt của nàng thủ đoạn, "Không cần phải để ý đến."

Nàng ổn định thân thể, kiệt lực từ quá khứ trong bóng tối thở một ngụm.

Hắn kéo nàng đến trước giường, hai tay duỗi ra, lấy ánh mắt ra hiệu nàng.

Nàng âm thầm nói với mình, thuận theo, thuận theo. Nàng thay hắn giải đai lưng.

"Ngươi mặt mũi này. . ." Mộ Cẩm tựa hồ cho tới bây giờ mới nhìn rõ dáng dấp của nàng, nói: "Không gây một chỗ thích hợp."

*

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay không sai biệt lắm đuổi ngang.

Ngày mai sẽ là bên trên mới.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 8: Nghĩ Lầm Hắn Là Không Tì Vết Bạch Ngọc.

Nhị thập cho Mộ Cẩm giải y phục, treo ở một bên.

Áo cán quang thả nhị công tử quần áo, y phục của nàng thành đệm.

Mộ Cẩm đẩy nàng đến trên giường.

Nàng một cái lảo đảo, cúi ghé vào trên gối. Nàng đem gối đầu ôm vào trong lòng. Cũng tốt, chí ít không cần nhìn cái kia khuôn mặt.

Hắn hai ba cái đưa nàng quần áo biến thành toái bộ, vứt trên mặt đất. Gặp nàng như chết cá bình thường cứng ngắc, hắn cười lạnh: "Cũng tốt, chí ít không cần nhìn ngươi gương mặt này."

". . ." Cũng không biết là ai ghét bỏ ai càng nhiều.

Nhị thập hai tay trùng điệp, cái trán chống đỡ nơi tay lưng. Nàng đến nghĩ cái gì, đem lực chú ý dời đi chỗ khác. Thí dụ như cha nương thân, thí dụ như đệ đệ muội muội. Ngẫm lại đã từng đoàn viên người một nhà, nàng mới có thể đem thời gian chịu đựng đi. Thân trên nằm lỳ ở trên giường, hai chân treo ở cạnh giường, nàng không thoải mái, nhưng cũng không thể động.

Bỗng nhiên, Mộ Cẩm ủi nàng đến bên trong.

Nàng cứng ngắc chân rốt cục có thể súc lên.

Ngay sau đó, lại bị hắn kéo ra.

Nhị thập trong đầu không hiểu vang lên Tây Phụ quan tiểu điều. Nàng thầm nghĩ: Nhịn thêm, đợi đến Tô Yến Tinh không chịu nổi, khẳng định sẽ đuổi nàng rời đi. Tới lúc đó, nàng liền có mười tuổi đến nay đều chưa từng có được qua tự do.

"Cắn."

Nàng nghe thấy này âm thanh, cảm giác có đồ vật gì nhét vào trên đầu của nàng.

Nhìn kỹ là một trương khăn lụa.

Đại phu vì nàng nối xương lúc, nàng cũng là cắn khăn lụa nhẫn nại. Nhưng là. . . Nhị công tử vì sao cho nàng khăn lụa? Không kịp nghĩ nhiều, nàng tranh thủ thời gian nhét miệng bên trong cắn. Náo không rõ, vì sao nhị công tử lại tìm tới nàng. Yểm Nhật lâu những người khác, cái nào không thể so với nàng đẹp, không thể so với nàng kiều.

Phảng phất đọc hiểu nàng nghi hoặc, Mộ Cẩm nói: "Câm điếc thanh tịnh."

Nhị thập: ". . ." Vậy hắn chẳng phải là muốn đem sở hữu nữ nhân cho độc câm. Mà tại các nàng không có yên tĩnh trước đó, nàng thì xui xẻo lớn.

Mộ Cẩm nửa cúi người tử, nghiêng đầu nhìn nàng. Của nàng tướng mạo không đủ trình độ cho hắn bồi ngủ tư cách, có chút mất hứng. Càng mất hứng chính là: "Ngươi thất thần đang suy nghĩ gì?"

Không cần ngẩng đầu, nghe hắn âm lệ ngữ khí, nàng biết lại chọc giận hắn. Như vậy thống khổ quá trình, nàng nếu không suy nghĩ lung tung, đã cảm thấy chính mình giòn như gỗ sam, hắn liền là cái kia thanh rìu, một chút đưa nàng chặt cây.

Nàng nhút nhát nhìn hắn.

"Ta trên giường, ngươi còn có rảnh rỗi nghĩ khác?" Này thành nhị công tử vô cùng nhục nhã.

Nhị thập không biết lại là nơi nào chọc giận vị gia này, nàng nằm nằm sấp, một mặt thuận theo, trong mắt hiển hiện ánh sáng nhạt tiết lộ nàng trốn đi tâm tình.

Mộ Cẩm chế trụ cằm của nàng, mưu toan múc nàng trong mắt gợn sóng.

Nàng cả kinh nhắm lại mắt, lại vừa mở mắt, mới sóng xanh đã tan biến.

Hắn nhẹ gặm bên tai của nàng, thấp giọng hỏi: "Nói một chút, đang suy nghĩ gì?"

Nói? Nói như thế nào? Nàng cắn chặt tơ lụa khăn lụa. Sau một khắc, nàng lại thất thần nghĩ, này tơ lụa tính chất phi thường mềm mại, là nhà ai cửa hàng?

Nhị công tử đại khái cũng cảm thấy, nhường nàng mở miệng là một chuyện cười, hắn buông lỏng ra nàng."Đừng phân thần."

Hời hợt ba chữ, tích chứa không thể cãi lại mệnh lệnh.

Nhị thập cực không muốn cùng hắn thân cận. Hắn tức giận cùng cao hứng, đều là một cái bộ dáng. Lại ngoan tuyệt dữ tợn, trời sinh đắc chí vừa lòng chưa từng rút đi nửa phần. Âm ấm hoa đào cười, cay độc lại khinh thường.

Nàng nửa liễm con mắt. Hoàn hồn về sau, chỉ cảm thấy cái kia thanh rìu vênh vang đắc ý, cũng không còn cách nào tận lực xem nhẹ. Bỗng nhiên, đọa tiến hắc ám.

Chính như ngoài phòng, sắc trời càng phát ra tối.

Nhị công tử giày vò một lần, nhị thập thân thể liền gây dựng lại một lần.

Tơ lụa bông thêu thành nàng miệng hạ vải rách. Nàng cuối cùng minh bạch, nhị công tử là dự báo nàng thảm trạng, mới cho nàng điêu này một khối khăn lụa.

Nếu như nàng có một ngày thành thân, muốn cả ngày lẫn đêm hầu hạ bửa củi phu quân, nàng không khỏi có chút khiếp sợ. Nghĩ lại, nàng sớm thất thân tại nhị công tử, thành thân một chuyện cũng là mong manh.

Mồ hôi ra ướt lưng, trên thân dinh dính, hai mươi thanh nửa gương mặt vùi vào trong chăn.

Mộ Cẩm nhìn sang, chăn bên ngoài chắp lên một mảnh trắng muốt da thịt, giống một con tại tĩnh mịch rừng cây rơi vào cạm bẫy bé thỏ trắng, bị hắn đùa bỡn trong lòng bàn tay.

Hắn dương dương tay, ánh nến dập tắt.

Lắc lư nhị thập trong đầu bỗng nhiên hiện lên cùng hắn một màn.

Năm trước tháng chạp nhị thập.

Vì chúc mừng nhị công tử sinh nhật, Mộ đại công tử làm một trận sinh nhật yến. Mộ tam tiểu thư chuẩn bị một đoạn mê người vạn điệp vũ.

Yến hội trước, Mộ Đông Ninh nói: "A Man, hôm nay cũng là của ngươi sinh nhật, ngươi nghỉ ngơi trước đi. Sinh nhật vui vẻ."

"Cám ơn tam tiểu thư." Từ A Man vừa mừng vừa sợ. Nàng nói qua một lần chính mình sinh nhật, không nghĩ tới tam tiểu thư nhớ kỹ. Đây là lần đầu, có chủ tử chúc phúc của nàng sinh nhật.

Mộ Đông Ninh cười nói: "Đã trễ thế như vậy, ngươi chưa ăn cơm, liền đi phòng bếp nhỏ nấu vài thứ đi. Ta đêm nay bồi nhị ca ăn."

Cho tam tiểu thư phủ thêm hóa bướm vũ y về sau, Từ A Man đi phòng bếp nhỏ.

Mộ tam tiểu thư là máu đọng thể chất, đại phu bàn giao một đống này không cho phép ăn, vậy cũng không cho phép ăn. Thế là, Mộ lão gia cho nữ nhi xếp đặt một gian phòng bếp nhỏ, ngoại trừ gia yến, tam tiểu thư bình thường không cùng người khác chung ăn.

Từ A Man nấu cho mình một bát mì trường thọ, lại thêm một cái ướp gia vị trứng vịt muối. Sau đó, nàng nâng lên chén lớn mì trường thọ, tại băng ghế đá ngồi xuống.

Cúi đầu ngửi ngửi mặt hương, so ra kém nương thân tay nghề, bất quá cũng có Tây Phụ quan hành mùi hương.

Từ A Man cầm lấy đũa, học cha mẹ ngữ khí nói: "Sinh nhật vui vẻ, a ——" một cái kia "Rất" chữ còn không có lối ra, của nàng tay bỗng nhiên bị ai bắt được. Nàng giật nảy mình, nhìn chăm chú nhìn kỹ, dọa càng lớn nhảy một cái."Nhị công tử!"

Mộ Cẩm không để ý tới nàng, trực tiếp cướp đi của nàng đũa, sau đó cùng nàng cũng xếp hàng ngồi, lại đem của nàng chén lớn đoạt lấy đi.

Nàng ngạc nhiên, nhị công tử không phải tại sinh nhật yến sao? Thời gian này đây. . . Chỉ sợ tam tiểu thư ngay tại bữa tiệc múa đơn đi.

Trong lòng kinh nghi, Từ A Man trên mặt không dám biểu lộ, cung kính chờ lấy. Nàng kinh ngạc mà nhìn xem, hắn đem thật dài mì sợi, một cây không ngừng mà đã ăn xong. Chỉ còn lại một cái trứng vịt muối.

Sau khi ăn xong, hắn kéo qua ống tay áo của nàng lau miệng, lại quăng mở dính đầy mỡ đông tay áo.

Bởi vì sinh nhật, cho nên nàng mặc vào bộ đồ mới. Từ A Man chính tiếc hận chính mình quần áo mới, bỗng nhiên phát giác, nhị công tử con mắt đính tại nàng trên mặt. Nàng lo lắng bất an, đem đầu càng rủ xuống càng thấp,

Đón lấy, eo nhỏ của nàng bị bàn tay của hắn chế trụ. . .

Ngày đó, nhị thập nhân sinh cải biến.

Về sau, chân chính không cách nào chưởng khống, là bởi vì nàng bại lộ đêm đó bí mật, trêu chọc nhị công tử.

Thập ngũ là Yểm Nhật lâu làm bạn nàng lâu nhất người, nàng không thể trơ mắt nhìn xem thập ngũ gặp nạn.

Choáng nặng nề nửa ngủ, lại choáng nặng nề nửa tỉnh.

Nàng mở to mắt, nhẹ nhàng thở ra. Nguyên lai nhị công tử đã kết thúc chuyện này.

Mộ Cẩm xuống giường, một lần nữa thắp sáng nến đèn, quay đầu nhìn nàng chinh lăng biểu lộ, hắn nhìn chằm chằm nàng: "Ngươi lại đang nghĩ cái gì?"

Nhị thập nhẹ nhàng lắc đầu.

Hắn tiết thân xong, không thấy thoả mãn, thậm chí so sánh với trước giường càng lạnh lùng hơn, lời nói mang theo sự châm chọc nói: "Hôm nào mang ngươi bên trên hoa lâu, học mấy chiêu bản lãnh phục vụ nam nhân, ta đồ ngươi chỗ này yên tĩnh, có thể ngươi này chết dạng, cùng nằm quan tài đồng dạng."

Nghe hắn lời này, về sau là phải được thường bên trên nàng nơi này? Câm điếc trên giường có gì lực hấp dẫn, lại nhường nhan sắc chí thượng nhị công tử cam nguyện chịu đựng của nàng bình thường. Hi vọng chúng nữ người sớm ngày biết được nhị công tử này một cổ quái đam mê, để cho mọi người cùng nhau trầm mặc. Nàng một người chịu không nổi hắn.

Nhị thập rầu rĩ không vui, trốn vào chăn.

Mộ Cẩm đem chăn vén lên, ra lệnh: "Lên."

Ngắm đến hắn lạnh ghê người ánh mắt, nàng cố nén khó chịu, ngồi dậy.

Mộ Cẩm choàng kiện quần áo trong, không có hệ đai lưng, mở lấy hơn phân nửa lồng ngực, mấy giọt mật mồ hôi dừng ở trên da.

Kinh thành tứ tuyệt một trong tư thái, nên nghi ngờ ý. Có thể nhị thập không có hào hứng thưởng thức, chính phạm nhốt, nàng một bên ngủ gật, một bên cho hắn mặc quần áo.

Mộ Cẩm sắc mặt không vui, bất quá không có lại nói cái gì, quay đầu liền đi.

Cửa mới đóng lại, nhị thập ngã đầu liền ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Mộ Đông Ninh đến đây.

Nhị thập chợt đến Yểm Nhật lâu, vừa phủ lên điêu khắc ngân bài, Mộ Đông Ninh tới qua một lần.

Mộ Đông Ninh chấp lên ngân bài, lật xem một hồi, nói: "A Man, tốt xấu ngươi không phải nha hoàn. Nhị ca phân phát thị thiếp, tuổi già đồng đều có thể áo cơm không lo, nếu như. . ." Nàng dừng một lát, nói tiếp: "Ngươi về sau cũng liền được sống cuộc sống tốt."

Tam tiểu thư là một mảnh hảo tâm, nghĩ đến nhị thập đến Yểm Nhật lâu, dù là bị phân phát xuất phủ, cũng có thể hưởng thụ nhị công tử bố thí cẩm y ngọc thực.

Nhưng mà, nhị thập từ đầu đến cuối cho rằng, vẫn là tại tam tiểu thư bên người làm nha hoàn tự tại.

Nhị công tử người này quá nguy hiểm.

Việc đã đến nước này, suy nghĩ nhiều vô ích.

"Nhị thập." Thập nhất tại bên ngoài gõ cửa một cái, nói ra: "Tam tiểu thư tới."

Nhị thập vội vàng rời giường.

Giẫm lên mặt đất, kinh thở một tiếng.

Tối hôm qua, nhị công tử bởi vì của nàng thất thần mà tức giận, động tác càng thêm ngoan lệ, eo thân của nàng trở xuống giống như là không thuộc về mình, đi đường không nghe sai khiến. Nàng thở ra một hơi, xoa xoa đùi, ổn định bước chân, kéo cửa đi ra ngoài.

Yểm Nhật lâu ở vào Mộ gia hướng tây bắc. Có trung viện, có ngoại viên, lại không cảnh đẹp. Chỉ bò lên vài cọng hoa dại, so với Mộ gia con cái cái kia mấy tòa xuân hoa rực rỡ đình đài lầu các, nơi này như là một tòa vùng hoang vu.

Mộ Đông Ninh đứng ở trong viện, đỏ tươi y phục so ánh nắng xinh đẹp hơn. Nàng uyển ước mặt mày, tích lũy chính là hòa mỹ tình ý. Không giống nhị công tử, đem tùy ý cùng khinh cuồng, rõ ràng phơi tại đuôi mắt.

Mộ lão gia nói, Mộ đại công tử cùng tam tiểu thư tướng mạo theo hắn.

Mà nhị công tử, thì càng giống đã qua đời Mộ phu nhân.

Nhị thập tiến lên cho Mộ Đông Ninh hành lễ.

"Miễn lễ, a Man. . ." Mộ Đông Ninh thật lâu không gặp nhị thập, không khỏi trên dưới dò xét.

Nhị thập cúi đầu, không nói tiếng nào.

Mộ Đông Ninh hỏi: "Ngươi không thể nói chuyện rồi?"

Nhị thập gật đầu.

Mộ Đông Ninh lại hỏi: "Cuối cùng chuyện gì xảy ra? Nhị ca có hay không đi thăm dò?"

Trước đây ít năm, Hoa uyển bài danh thứ ba nữ nhân đột nhiên không biết tung tích.

Mộ Đông Ninh đi ngang qua Băng Sơn cư, nghe được Hoa uyển những nữ nhân khác nghị luận ầm ĩ. Mộ Đông Ninh sợ xảy ra nhân mạng, vội vàng đi hỏi Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm phong khinh vân đạm nói: "Tiểu tam hồi hương đi."

Hắn thị thiếp đông đảo, Mộ Đông Ninh tự nhiên nghĩ đến tranh thủ tình cảm ác đấu.

Lại nhìn nhị thập, tính cách lương thiện, bây giờ lại miệng không thể nói, cái nào đấu qua được hồ mị tử.

Nhị thập tiến Yểm Nhật lâu một năm rưỡi, cái cằm nhọn, gương mặt móp méo. Mộ Đông Ninh không khỏi tự hỏi, lúc trước năn nỉ Mộ Cẩm thu nhị thập, có phải hay không một kiện chuyện sai?

Nhị thập lĩnh Mộ Đông Ninh vào phòng.

Từ bên ngoài tiến đến, nghe được một trận không đúng lúc hương vị, nhị thập có chút mặt đỏ, vội vàng đi đến mở cửa sổ.

Mộ Đông Ninh vẫn là thiếu nữ, đối mùi vị kia không biết chút nào. Nàng chỉ cảm thấy, gian phòng kia đơn sơ phải cùng nhị thập nha hoàn tiểu phòng đồng dạng.

Giường được gấp đến chỉnh tề, chỉ có một cái gối đầu, không có hai người vết tích.

Mộ Đông Ninh quay đầu lại hỏi: "Nhị ca gần nhất đều lên ngươi nơi này sao?"

Nhị thập chần chừ một lúc, vẫn là gật đầu. Nàng không muốn đánh nghe Mộ Cẩm tình hình gần đây, thế nhưng là, thường có người tại bên tai nàng nhắc nhở, nhị công tử thành thân, lại đơn độc sủng nàng.

"Cái kia. . ." Mộ Đông Ninh không biết là vui vẫn là lo, "Nhị ca đến nay không có bên trên nhị tẩu gian phòng. . . Tại lý không hợp."

Nhị thập không làm đáp lại. Là tại lý không hợp, nhưng lại như thế nào? Nhị công tử cũng không phải là một cái phân rõ phải trái người.

"Liền sợ nhị tẩu hiểu lầm ngươi." Mộ Đông Ninh dừng một chút: "Bất quá, nhị ca thương ngươi cũng tốt. . . Hắn tính tình quái chút, nhưng không phải chuột tước hạng người."

Không trách tam tiểu thư đối nhị công tử như thế tín nhiệm. Không nói những cái khác, nhị công tử đối tam tiểu thư là thật tốt. Trước kia, nhị thập hầu ở Mộ Đông Ninh bên người, gặp nhiều ôn hòa Mộ Cẩm, nghĩ lầm hắn là không tì vết bạch ngọc.

Mộ Đông Ninh cười: "Ta và ngươi nói qua đi. Nhị ca là không đủ tháng trẻ sinh non. Người yếu nhiều bệnh, đến năm tuổi, đường còn đi không được mấy bước, chỉ có mỗi ngày đãi trong phòng."

Nhị thập yên tĩnh.

Mộ Đông Ninh nói: "Nhị ca tựa như là cha mẹ trống rỗng hư cấu người, ta biết tên của hắn, đã thấy không đến người. Có một lần, ta vụng trộm chạy đến hắn ngoài cửa, bên trong truyền đến trùng điệp tiếng ho khan. Ta vừa mừng vừa sợ, nguyên lai cha mẹ nói nhị ca không phải giả. Hắn phát hiện ta trốn ở dưới cửa, nghiêm nghị đuổi ta rời đi. Ta khi còn bé không rõ ràng cho lắm, trưởng thành mới biết được, nhị ca lo lắng đem bệnh lây cho ta, mới không cùng ta thân cận."

Rơi vào trong hồi ức Mộ Đông Ninh mặt mày dịu dàng, cười nhẹ nhàng dáng vẻ."Nhị ca tám tuổi năm đó, thụ phong hàn, bệnh xương rời ra. Rất nhiều đại phu lắc đầu liên tục. Cha bốn phía cầu y, nguy cấp thời khắc, bên trên đỉnh thành xuất hiện một vị thần y. Cha đem nhị ca đưa đi dưỡng bệnh. Hơn một năm, nhị ca kiện kiện khang khang trở về. Cha nói, thần y đem nhị ca nội tình điều chỉnh lại."

Một đoạn này cố sự, thường nghe tam tiểu thư nói lên.

Nhị thập đã có thể cõng.

Lời kế tiếp nhất định là một câu kia: "Chính là bởi vì nhị ca hồi nhỏ tao ngộ, cha phá lệ yêu thương hắn, mọi chuyện chiều theo, mới bồi dưỡng hắn không bị trói buộc tính tình."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 9: Gan Thật Mập.

"A Man, nếu như ngươi bị ủy khuất, đừng buồn bực ở trong lòng." Mộ Cẩm thiếp thất chưa từng náo ra gửi người tàn tật đại sự, nhưng nhị thập cuống họng, nhường Mộ Đông Ninh lên lo lắng."Ta có thể đi cùng nhị ca cầu tình, nhường hắn cho ngươi tìm tốt nhất đại phu. Mời nhị ca chính mình là tại thần một nơi đó đến này tiếng lòng."

Nhị thập kéo kéo Mộ Đông Ninh ống tay áo, lắc đầu.

"Chẳng lẽ ngươi không muốn trị liệu cuống họng sao?" Mộ Đông Ninh suy đoán, nhị thập cuống họng hẳn là bị người hãm hại."Ngươi không nghĩ lấy lại công đạo sao?"

Hướng nhị công tử đòi công đạo, kia là tự tìm đường chết. Nhị thập kiên định cự tuyệt Mộ Đông Ninh hảo ý.

Nhị thập mặc dù không còn là nha hoàn, nhưng là không danh không phận, cũng liền so nô bộc lên một cấp mà thôi. Tam tiểu thư nguyện ý tới một chuyến, nhị thập đã là cảm kích.

Bởi vì nhị thập trầm mặc, Mộ Đông Ninh nói chuyện phiếm thành tự quyết định.

Lúc gần đi, Mộ Đông Ninh căn dặn nói: "A Man, được sủng ái thời điểm muốn bao nhiêu vì tương lai tính toán."

Lời ấy đã ra, có thể thấy được phân phát thiếp thất mà nói không phải không có lửa thì sao có khói.

Đưa tiễn Mộ Đông Ninh, nhị thập nhìn ra xa ngoài cửa sổ, tập trung tinh thần bay đi xa xôi quê quán.

Tây Phụ quan ở vào Đại Tễ tây bắc biên cương, nương tựa nước láng giềng Bách Tùy.

Hơn ba mươi năm trước, Đại Tễ cùng Bách Tùy hai nước tranh chấp, chiến loạn liên tục.

Đại Tễ quốc có một La Sát tướng quân, tại biên thành gặp nguy luân hãm thời điểm, đến cao nhân tương trợ, lợi dụng Tây Phụ quan đặc hữu địa hình, xây một tích lũy cát trận, bằng ba vạn binh lực, phá Bách Tùy mười vạn quân binh. Đại hoạch toàn thắng.

Từ đó, hai nước ngưng chiến.

Tây Phụ quan tiểu điều là năm đó cổ vũ sĩ khí chiến vui. Khúc nhạc dạo xa xăm, tưởng niệm chính là thân nhân. Hậu kình cao vút, bởi vì đảm bảo chính là quốc thổ.

Quê hương của nàng vang lên trống trận, tràn qua cồn cát, kém xa kinh thành phồn hoa.

Thế nhưng là, ở trong mắt nhị thập, nơi đó minh nguyệt mới nhất trong trẻo.

Mộ Đông Ninh chân trước vừa đi.

Nhị thập nằm lại trên giường ngủ bù. Nhớ nhà tình nồng, đang muốn trong mộng cùng người nhà đoàn tụ.

Đột nhiên, cánh cửa "Phanh" một tiếng bị đá văng, lại "Phanh" một tiếng bị bắn ngược về. Mộng đẹp biến thành ác mộng.

Trái tim gấp rút nhảy lên, nhị thập mở mắt.

Không cần nghĩ, Diêm vương lại tới.

Nhị công tử xưa nay sẽ không thật tốt gõ cửa. Hắn từ trấn nam thành trở về, không có việc gì, nghĩ trăm phương ngàn kế khi dễ nàng. Sống hay chết bất quá một câu, hắn lại không, nhất là yêu thích dọa đến nàng kinh hồn táng đảm.

Nàng giả bộ như nửa mê nửa tỉnh, không biết người đến là ai, kéo cao chăn phủ lên mặt.

"Rời giường." Mộ Cẩm nghịch ánh sáng, tựa ở cạnh cửa.

Nhị thập nghĩ xoay người lấy lưng kháng nghị, nhịn một chút, cơ hồ không thể nhịn được nữa, lại nhẫn, rốt cục nhịn được. Tối hôm qua nhị công tử chẻ củi đến nửa đêm, buổi sáng tam tiểu thư tới nói chuyện phiếm, nhị thập đêm nay hết thảy ngủ hơn hai canh giờ, giờ phút này hận không thể lại chết trên giường.

Có thể Diêm vương hạ lệnh, nàng lau lau cặp mắt vô thần, ngồi dậy.

Mộ Cẩm mặt giấu ở quang ảnh bên trong, khoan thai tự đắc nói: "Chính là tốt xuân quang. Ra."

Xuân quang cho dù tốt, nhị thập cũng không có một đôi nhìn quanh sinh huy con mắt đi thưởng thức. Mắt chỗ cùng, đơn giản tử vật. Nàng ngồi ngay ngắn tư thái, bằng chính là một bộ thẳng tắp cái eo.

Viện lạc không hoa, không biết nhị công tử thưởng thức chính là cái gì. Cùng hắn một mình, nhị thập không cần đáp lời, nhu thuận kính cẩn nghe theo. Không nghe lời mí mắt đầu tiên là nửa liễm, chỉ chốc lát sau khép lại, cũng không tiếp tục bỏ được mở ra.

Buổi sáng chưa có ăn, nhị thập vừa đói lại mệt, giống như mộng giống như tỉnh ở giữa, mộng thấy 繨 vàng hạnh hoa bánh ngọt, xốp giòn bạch bánh đậu quyển.

"Tam tiểu thư tìm ngươi nói cái gì?"

Một đạo ôn nhuận tiếng nói từ thiên ngoại bay tới, bốc lên đường bánh ngọt điềm khí, câu cho nàng răng mềm, nàng há to miệng, nghĩ cắn một cái vào này một khối ngọt bánh ngọt. Phút chốc, gà con mổ thóc vậy đầu rơi đến một nửa, cái cằm nhọn nhi bị một thanh ngọc phiến nâng lên. Khí tức tử vong chiếm lấy da thịt, nàng trong nháy mắt bừng tỉnh, rung động rung động giương mắt hướng Mộ Cẩm.

Nhị công tử chọn đã từng cười yếu ớt, gấm quang loè loẹt.

Nàng thấp đầu.

Hắn ấm giọng hỏi: "Ta ở chỗ này, ngươi lại thất cái gì thần?"

Sắc nhọn nan quạt trượt hướng nhị thập yết hầu, chỉ một tấc, liền có thể đoạt nàng tính mệnh. Nàng đặt mình vào bên bờ sinh tử,

không dám vọng động. Nước bọt ngậm trong miệng, không có lá gan nuốt xuống.

Mộ Cẩm nghiêng thân, thanh thanh lương lương: "Không chỉ có thất thần, liền ngủ gật cũng đánh lên. So với tối hôm qua, càng được voi đòi tiên."

Hốt hoảng ở giữa, nàng một tay phù yêu, làm ra nhào nặn động tác, lại lại dùng một cái tay khác dán tại gương mặt, nhắm mắt lại, một bộ yên giấc dáng vẻ.

Nhìn xem nàng nắn eo động tác, Mộ Cẩm bỗng nhiên lấy tay bóp lấy nàng. Nhỏ gầy không xương, hắn vẻn vẹn hai chỉ liền có thể bẻ gãy.

Quạt nhọn lui một tấc, lợi quang chiếu vào nàng tái nhợt da thịt. Nàng rốt cục nuốt một ngụm nước bọt.

Hắn chọn mắt, "Tối hôm qua mệt nhọc?"

Nàng liên tục gật đầu.

Hắn tiếp tục hỏi: "Ngồi chơi lâu, thân thể yếu đuối?"

Nàng tiếp tục gật đầu.

Hắn cho nàng nắn eo, "Tam tiểu thư tìm ngươi nói cái gì?"

Quả nhiên mới vừa rồi là nhập mộng ảo giác, nhị công tử thanh này tiếng nói, bao lâu từng có ôn nhuận, dính răng sát khí cùng quạt nhọn bên trên không có sai biệt. Nhị thập lại bày một cái giấc ngủ thủ thế.

"Nàng là đến hỏi chuyện tối ngày hôm qua?"

Nhị thập gật đầu. Đây là cùng nhị công tử ăn ý nhất một khắc.

"Ngươi cả ngày khoa tay múa chân, khó hiểu." Mộ Cẩm bóp ở nhị thập trên eo tay cải thành vê lên da thịt của nàng, nói: "Ngày khác cho ngươi tìm ngôn ngữ tay sư, thật tốt luyện."

Đau đớn từ cục bộ lan tràn đến eo đoạn, nhị thập miễn cưỡng cười một tiếng.

"Đáng thương, nửa đời sau một mực là người câm." Hắn bạc tình bạc nghĩa cười, không có chút nào thương hại.

Nàng lại đến hành lễ biểu đạt cám ơn.

Mộ Cẩm nhìn về phía ánh nắng, "Thể cốt yếu a. . . Vậy liền nhiều đi một chút, đến vườn hoa chơi diều đi."

". . ." Nhị thập run chân.

Mộ Cẩm đột nhiên lên thiện tâm, đi hướng vườn hoa trên đường, đưa tay đỡ lấy nhị thập eo.

Động tác của hắn quá rõ ràng, dẫn tới mấy nữ nhân ánh mắt.

Nhị thập nghĩ, liền Mộ nhị công tử nào chỉ là không bị trói buộc, quả thực là ác liệt. Bất quá, hắn nâng hòa hoãn của nàng đau nhức.

Trải qua trạch lâu, gặp được chạm mặt tới Tiêu ma ma.

Tiêu ma ma gầy cao trên mặt hiển hiện ý cười, gọi: "Cô gia."

"Ân." Mộ Cẩm nhẹ nhàng lên tiếng, dứt khoát ôm lên nhị thập eo vào lòng.

Tiêu ma ma cúi đầu xuống, tiểu văn dừng lại tại khóe miệng.

Đi tại sau cùng tiểu lục liếc qua, vừa vặn đối đầu Tiêu ma ma hắc trầm con mắt. Tiểu lục đuổi kịp tiểu thập, nói: "Nhị phu nhân vị kia nô phụ, so gánh hát trở mặt còn lợi hại hơn. Chỉ một chút, cứ như vậy." Tiểu lục kéo dài cái mặt, dẹp lên miệng.

Tiểu thập nhỏ giọng nói: "Nhị phu nhân mới là địch nhân lớn nhất. Chúng ta cũng không thể tái đấu."

Tiểu lục nói: "Ngươi đừng đến cướp ta quần áo mới vải vóc là được."

Tiểu thập giải thích nói: "Cái kia bày nhan sắc không thích hợp ngươi."

Tiểu lục hừ một tiếng.

Váy áo bồng bềnh, kiều diễm phong quang. Đây là Mộ nhị công tử vườn hoa.

Nắng gắt dưới, nhị thập đổ mồ hôi như mưa, giữa hai chân đi theo lửa đồng dạng, bỏng đến đau nhức. Nàng điểm lấy lệch ra xoay bước nhỏ, đi theo thập ngũ bên người, làm bộ hỗ trợ khống chế chơi diều.

Đình nghỉ mát một bên, Mộ Cẩm nhìn xem nhị thập sát có kỳ sự tay trái quấn tuyến, tay phải mai mối, cười cười.

"Nhị thập." Thập ngũ quay đầu, thấp hỏi: "Nhị công tử vì cái gì tối hôm qua. . .

Biết được nhị công tử lại lên nhị thập gian phòng, tiểu thập buổi sáng tại Hoa uyển đi qua đi lại mười mấy vòng, lại như thế nào cân nhắc, cũng không hiểu nguyên nhân.

Thập ngũ giấu không được lời nói, lại cùng nhị thập quan hệ quen, ở trước mặt hỏi lên.

Nhị thập lắc đầu, cười khổ. Người khác dây dưa chính là thích nữ nhân, nhị công tử phương pháp trái ngược, liền yêu trêu đùa sinh chán ghét đồ chơi, hưởng thụ chinh phục vui sướng.

Thập ngũ mang diều kéo trở về, nói: "Chúng ta những này không danh không phận, độc sủng ngược lại không phải là chuyện tốt. Ngươi muốn coi chừng chút." Thập ngũ ăn lần trước giáo huấn, nhận biết so lúc trước rõ ràng nhiều, cũng là lớn trí nhớ.

Nhị thập gật đầu.

Đừng nói Hoa uyển nữ nhân, hôm nay thập tứ đưa tới ánh mắt, đều để nhị thập như ngồi bàn chông.

Nhị công tử bổ người cái kia cỗ sức lực, có cái gì đáng giá tranh thủ tình cảm? Nhị thập mí mắt thẳng đánh nhau, ước gì có ai mau đem Mộ Cẩm câu đi. Nàng mười tuổi làm tạp dịch, mười hai tuổi làm nha hoàn, nếm qua bao nhiêu khổ, đều không dám nói hưởng qua "Người câm ăn hoàng liên" tư vị, thẳng đến gặp được nhị công tử. Nàng thật thành câm điếc, thật ăn được thuốc đắng.

Nghĩ tới đây, nàng nhìn về phía Mộ Cẩm.

Rõ ràng hai người đều là nửa đêm không ngủ, vị kia đại gia, dính tại tiểu lục trong ngực, trương dương thần sắc, lại giống như là ngủ đủ ba ngày ba đêm.

Thập ngũ gặp nhị thập bước không ra chân, trong lòng hiểu rõ."Ngươi nghỉ ngơi đi thôi."

Nhị thập rời đi đám người, nàng không có đi đình nghỉ mát, tựa ở một bên cây du hạ.

Phía trước cái kia một đám nữ nhân, tựa hồ cùng vừa rồi có chút biến hóa. Có thể đến tột cùng bất đồng nơi nào, nàng nhất thời bán hội nghĩ không ra.

Nhị thập mệt mỏi sụp đổ, tại râm mát dưới cây nhắm mắt dưỡng thần.

Bế một hồi liền tốt, liền một hồi.

Mộ Cẩm từ tiểu lục trong ngực ngồi xuống, "Tản đi đi."

Một câu, chúng nữ người bay nhảy bay nhảy tới. Lại một câu, các nàng lại rời đi. Vườn hoa quạnh quẽ xuống tới, chỉ còn Mộ Cẩm cùng một cái ngủ ở dưới cây nữ nhân.

Nhị thập ngủ rất ngon, hắn đến nàng trước mặt, nàng cũng không phản ứng chút nào. Ngay từ đầu, nàng là dựa vào lấy thân cây, ngủ thiếp đi, tự nhiên nằm xuống trên đồng cỏ.

Mộ Cẩm từ trên cao nhìn xuống nhìn xem nàng.

Cua đồng xác sắc váy áo dính vào mùa xuân vụn cỏ, đen nhánh tóc dài che khuất nàng một nửa khuôn mặt. Một cái bình thường tư sắc nữ nhân, che lại nửa mặt, rốt cục chẳng phải chướng mắt.

Hắn nhẹ nhàng bẻ một cái nhánh cây, bẻ gãy trên cành lá xanh, lại dùng này trụi lủi thân cây, bốc lên tóc của nàng.

Nàng lộ ra khuôn mặt lúc, Mộ Cẩm "Sách" một tiếng. Lúc trước đưa nàng thu vào Yểm Nhật lâu, chỉ sợ là bởi vì hắn không nhớ tới của nàng tướng mạo.

Hắn ném đi nhánh cây, mò về cổ của nàng vai.

Nhị thập nhăn nhăn mi, trong mộng cảm thấy phần này chân thực nguy cơ.

Năm ngón tay nhẹ nhàng khép lại cổ của nàng, chỉ cần một thành lực, có lẽ liền một thành lực đều không cần, liền có thể đưa nàng gặp Diêm vương. Mộ Cẩm đứng im hồi lâu, rút tay về. Hắn cười một tiếng: "Gan thật mập."

Nhị thập bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, vừa rồi tựa hồ mộng thấy sâm sợ Diêm vương điện. . .

Trong hoa viên loại trừ nàng, không có một ai.

Nàng vỗ vỗ cái trán, đứng lên. Ngủ như thế một trận, rốt cục sống trở về.

Vừa mới đi ra vườn hoa, nghe được một tiếng la lên: "Nhị thập."

Thập nhất đi tới: "Nửa ngày tìm không ra ngươi, đi nơi nào rồi? Chơi diều đặt vào đặt vào, ngươi lại đột nhiên bay mất giống như."

Nhị thập cười cười.

Thập nhất cho nhị thập vỗ vỗ trên người vụn cỏ, "Ngươi thật sự là, nhị công tử ở đây, lại còn dám vụng trộm trốn đi. May mắn nhị

công tử không có phát hiện ngươi không thấy."

Nhị thập cũng may mắn, trái ôm phải ấp nhị công tử không để ý tới nàng. Nếu không lại tránh không khỏi bị phạt.

Hai người sóng vai hướng Yểm Nhật lâu đi.

Bỗng nhiên, nhị thập minh bạch vừa rồi là lạ ở chỗ nào.

Nhị công tử đề nghị chơi diều, Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu nữ nhân nghe lời từng cái đuổi theo, đơn độc thiếu đi thập nhất.

Thập nhất chẳng biết lúc nào xuất hiện, vừa đến liền giơ lên dây diều, cười cùng thập ngũ thi chạy.

Nữ nhân đông đảo, thập nhất xuất hiện mặc dù đột nhiên, lại không đột ngột.

Bất quá, nhị thập lưu ý đến, khi đó thập nhất màu trắng váy có dính mấy giọt xám nước đọng. Hiện tại thập nhất đổi lại xanh nhạt váy ngắn.

"Nhị thập." Thập nhất nói: "Ta tại trong miếu cầu một trương phù bình an."

Nhị thập nghĩ, có lẽ thập nhất hôm nay đã về trễ rồi, sợ bị nhị công tử trách phạt, thế là xen lẫn trong trong đám người.

Nhị thập không có đem việc này để ở trong lòng.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 10: Thanh Âm Bị Mèo Điêu Đi Đi.

Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, Mộ Cẩm cùng thượng thư chi tử hẹn nhau du ngoạn.

Nhị công tử dạng này còn có thể giao đến bằng hữu, đúng là khó được. Thượng thư chi tử là Binh bộ thượng thư con một, tên là Đinh Vịnh Chí, liền là tiểu lục trong miệng, gặp gỡ sơn phỉ không để ý tới thập ngũ vị kia. Thượng thư chi tử ở kinh thành phong bình còn có thể, nhưng mà chúng nữ người cảm thấy, có thể cùng nhị công tử làm bạn, tất không phải loại lương thiện.

Bẩn thỉu thượng thư chi tử mà nói, chỉ dám trốn ở Hoa uyển giảng.

Mộ Cẩm lúc này chọn lấy tiểu thập cùng thập nhất làm bạn.

Người hầu đến Yểm Nhật lâu truyền tin tức.

Thập nhất ngơ ngác một chút.

Thập tứ kinh ngạc, "Vậy mà không phải nhị thập?"

Nhị thập lập tức lui một bước. Nếu là nhị công tử có thể đem nàng ném sau ót, vậy liền cám ơn trời đất.

Thập nhất mím mím môi, nhu nhu cười một tiếng: "Tốt."

Trước đó vài ngày, thập nhất trải qua nhạt nhẽo sinh hoạt.

Thập tứ cười hỏi, có phải hay không nửa đời sau muốn xuất gia đương ni cô.

Thập nhất lúc ấy không tuân theo.

Ngày gần đây, hai tròng mắt của nàng càng phát ra sáng tỏ, tươi ý nộ phóng, váy trắng đổi thành thủy sắc tươi áo về sau, hiển nhiên một gốc ngậm nụ mẫu đơn.

Này có thể tiện sát chúng nữ người.

Tiểu lục len lén hỏi thập ngũ, "Thập nhất dùng nhà ai son phấn bột nước? Vậy mà trở lại vào phủ lúc tuổi trẻ bộ dáng."

Nhị thập chú ý tới thập nhất biến hóa, nhớ không nổi từ khi nào bắt đầu. Chờ phát hiện lúc, thập nhất đầu lông mày treo đầy tiểu nữ nhân xinh xắn.

Liên tưởng đến thập nhất ngày đó tại trong chùa miếu nói lời, nhị thập có chút suy đoán. Nàng đem đáp án giấu ở đáy lòng.

Mộ Cẩm cùng Đinh Vịnh Chí đi vùng ngoại ô.

Tiểu thập thật lâu không có phục thị quá nhị công tử, xuất phát trước, vênh váo tự đắc khoe khoang: "Nhị công tử nói, cùng ta cùng nhau thưởng thức cảnh đẹp."

Trở về, tiểu thập tay trái nắm tay, đánh bắp chân bụng, tay phải đập vai trái. Đâu còn có buổi sáng khí thế, còn có thể thở một ngụm cũng không tệ rồi. Nàng ngáp một cái: "Không có gì phong cảnh, liền là Linh Lộc sơn toà kia không có cao mấy trượng thác nước. Đinh Vịnh Chí thê thiếp tại mép nước sinh cái lò, hắn ngồi cái kia câu cá đâu. Nhị công tử một mình trở về xe ngựa nghỉ ngơi đi."

Bất luận cái gì không tầm thường cử động, do Mộ nhị công tử đi làm, chỉ thấy có quái hay không.

Tiểu thập nói tiếp: "Ta cùng thập nhất không có cách nào nha, chỉ có cùng theo cá nướng. Đinh Vịnh Chí hỏa hầu không có khống chế tốt, kém chút đem ta y phục nóng cái lỗ thủng. Tốt, nướng xong cá về được đi, Đinh Vịnh Chí không! Buộc chúng ta cùng thê thiếp của hắn cùng nhau leo núi, gặp ta thật không thở được, mới khiến cho ta xuống núi. Đinh Vịnh Chí so nhị công tử đáng ghét nhiều!"

Cuối cùng, tiểu thập thấp âm thanh, "Nghe nói. . . Sơn phỉ hang ổ ngay tại Linh Lộc sơn. May mắn. . . Lúc này không có đụng tới bọn hắn."

Thập ngũ bị cướp tao ngộ, đám người lòng còn sợ hãi.

Lần này du lịch còn có vừa thu lại lấy được, đó chính là tiểu thập cùng thập nhất nhấc trở về một cái thùng gỗ. Trong thùng trang thất bát đầu cá tươi. Màu mỡ cá tươi chất thành một đống, vẫy vẫy cái đuôi, cho ngăn trở, tương hỗ ném bạch nhãn.

Tiểu lục tò mò hỏi: "Vì cái gì các ngươi muốn nhấc thứ này trở về?"

"Công tử nhất định phải chúng ta nhấc trở về." Thập nhất mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ: "Nói ngày thường chúng ta chạy quá ít. Chơi diều ngày ấy, nhị công tử không hài lòng lắm. . ."

Chúng nữ người đưa mắt nhìn nhau.

"Nhiều như vậy, đưa đến phòng bếp đi, chúng ta đêm nay liền ăn cá đi." Tiểu lục nói: "Ai, thượng thư nhà công tử võ công không cao, câu cá vẫn là rất có thể a."

"Không phải công lao của hắn. Trong hồ có một cái cửa hang, những này cá là từ chỗ ấy xông lên." Tiểu thập trầm ngâm một lát, còn nói: "Cha ta cùng ta nói qua, ba mươi mấy năm trước, Đại Tễ hoàng thành là Giang châu. Năm đó tu kiến đế hoàng lăng mộ, nghe nói giấu ở Linh Lộc sơn chỗ sâu. Vượt qua Linh Lộc sơn không phải liền là Giang châu nha. Sớm mấy năm, trộm mộ hung hăng ngang ngược, lăng mộ bảo bối cũng bị mất. Đáy nước có một đầu thông hướng Giang châu ám đạo, bên trong dạ minh châu cũng bị đào đi. Hôm nay nhìn thấy thác nước cửa hang, ta đoán. . . Có phải hay không liền là này ám đạo?"

"Muốn đi Giang châu. . ." Thập nhất cười, "Quan đạo liền có hai ba đầu, đâu còn dùng lặn xuống nước ngọn nguồn đi."

Tiểu thập duỗi ra lưng mỏi, "Đúng nha, chỉ có con cá đi."

Qua mấy ngày, nhị công tử lại có hoa văn. Hắn triệu Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu nữ nhân chia hai đội, tổ một trận bóng đá thi đấu.

Này có thể khổ chúng nữ người. Các nàng tại Mộ phủ áo cơm không lo, liền là có lúc trước làm qua khổ lực, hiện tại cũng lười nhác, ngoại trừ nữ nhân ở giữa ầm ĩ, các nàng không có khác tiêu khiển, càng khỏi phải đề chạy tới chạy lui đá bóng đá.

Lời tuy như thế, đối mặt ôn nhu cười yếu ớt nhị công tử, ai cũng không có lá gan tố khổ.

Duy nhất dám chống lại nhị công tử mệnh lệnh nhị thập, đã thành câm.

Nhị công tử thương cảm chúng nữ người tuyết trắng da thịt, thẳng đến mặt trời xuống núi lúc, mới mở màn tranh tài.

Các nữ nhân không có kết cấu gì, đá không đến cầu, ngược lại đẩy ta chính mình. Ngoại trừ hiểu chút công phu quyền cước thập tứ, cái khác không yêu đi lại nữ nhân, đá không phải bóng đá, đơn giản chí tại tham dự, chọc cười nhị công tử thôi.

Đúng lúc, Mộ tam tiểu thư trải qua vườn hoa, nghe được kinh hoảng tiếng huyên náo.

"A! Tiểu lục, bên này, cho ta!"

"A a a! Đá không đến!"

"Thiên, chính nó chạy, chạy đi."

"Mau đuổi theo a!"

Vườn hoa hồi lâu không có náo nhiệt như vậy quá, Mộ Đông Ninh dừng bước.

Trước mắt bay lên lấy đủ mọi màu sắc váy ngắn, từng tiếng thét lên cực kì tương tự, trong lúc nhất thời không phân rõ ai đang chạy, ai tại đá. Có thể nói là quần ma loạn vũ.

Nhìn thấy hóng mát Mộ Cẩm, Mộ Đông Ninh minh bạch chuyện gì xảy ra. Nàng thở dài, dời bước đến đình nghỉ mát, "Nhị ca." Nàng mỗi lần cầu tình lúc, tựa như dạng này kéo dài âm cuối, lại ủy khuất lại yếu ớt.

Từ nàng tiến đến vườn hoa một khắc này, Mộ Cẩm liền cong lên cười."Đông Ninh, tới thưởng thức cảnh đẹp. Đây mới gọi là đẹp

mắt." Dư quang không cẩn thận quét đến nhị thập.

Nhị thập không cách nào lên tiếng, ở đây bên ngoài đương hậu tuyển. Trời chiều nghiêng nghiêng nướng xuống tới, hào quang chiếu vào trên lưng của nàng, váy trắng sáng như kim tuệ.

Hắn bĩu môi, thấp không thể nghe thấy nói: "Duy chỉ có cái này, đảo loạn hỗn loạn."

Mộ Đông Ninh cũng nhìn thấy lau mồ hôi nhị thập, khuyên nhủ: "Nhị ca, các nàng đều là của ngươi người bên gối, ngươi nghĩ một màn này giày vò các nàng, làm gì nha?"

Hắn nói: "Nhiều hoạt động, trên giường thông minh cơ linh một chút."

Mộ Đông Ninh thẹn mặt.

Mộ Cẩm mới vừa rồi là thuận miệng nói, thấy mặt nàng đỏ, hắn thu liễm lại lỗ mãng tư thái, rót chén trà, đưa cho nàng: "Gần nhất thường đến ta chỗ này?"

Mộ gia ba vị vãn bối, nhị công tử tại tây, đại công tử hướng đông. Tam tiểu thư minh ban ngày các ở giữa, chỉ có của nàng viện lạc đường mòn có thể thông hướng đông tây hai cái phương hướng.

Mộ Cẩm nói không chỉ hôm nay, còn có ngày đó Mộ Đông Ninh đi Yểm Nhật lâu sự tình."Nhị ca, a Man nàng. . ." Mộ Đông Ninh dừng một chút.

Từ A Man cái tên này, tại nhị thập tiến Yểm Nhật lâu về sau, liền không ai kêu lên. Mộ Cẩm không biết a Man là ai. Bởi vậy, Mộ Đông Ninh sửa lại miệng, "Nhị thập cuống họng thế nào?"

Mộ Cẩm quét nhị thập một chút, "Thanh âm bị mèo điêu đi đi."

Mộ Đông Ninh năn nỉ nói: "Cho nàng mời cái đại phu đi."

Mộ Cẩm nói: "Không có gì đáng ngại, không chết được."

"Nhị thập trước kia là nha hoàn của ta, ta rất thích nàng, hi vọng nhị ca cũng thiện đãi nàng."

"Nguyên lai nàng thật sự là nha hoàn." Khó trách, này tướng mạo cũng liền nha hoàn mệnh.

Mộ Đông Ninh không chịu được bóng đá trận âm thanh kêu to, ngồi một hồi liền rời đi.

Đình nghỉ mát không có thanh tĩnh bao lâu, Tô Yến Tinh nghe tiếng mà tới.

Cũng là cổ quái, nàng gặp nhà mình trượng phu số lần, còn không bằng nhị thập gặp nhiều.

Đuổi đi tiểu cửu về sau, Tô Yến Tinh thụ một trận phong hàn, tiếp lấy lại ho khan nửa tháng.

Cái kia tên là Ngân Hạnh nha hoàn phàn nàn nói: "Trạch lâu phong thuỷ có vấn đề đi."

Tiêu ma ma quát lớn một tiếng: "Chớ nói nhảm."

Ngân Hạnh đỏ tròng mắt, "Tiểu thư bệnh nặng bệnh nhẹ, liên tiếp không ngừng. Lão gia đến nay đều không có chất vấn Mộ gia, chỉ sợ nhớ Mộ gia tiền trang đi."

"Nhỏ không nhẫn sẽ bị loạn đại mưu." Tiêu ma ma nói: "Hiện tại hẳn là trước hết để cho tiểu thư dưỡng tốt thân thể. Lại nói, tiểu thư thụ phong hàn, lão gia chất vấn lên, xui xẻo là chiếu cố tiểu thư ngươi cùng ta."

Ngân Hạnh chẹn họng một chút, còn nói: "Lâu như vậy, cô gia liền đến nhìn tiểu thư hai hồi, trừ cái đó ra, cả ngày trầm mê đám kia hồ ly tinh."

Tiêu ma ma cười lạnh: "Hồ ly tinh lớn tuổi, già rồi, sớm muộn muốn đi."

Hôm nay, bệnh nặng mới khỏi Tô Yến Tinh bị tiếng huyên náo đánh thức. Náo nhiệt bóng đá trận, không thể nghi ngờ tại tâm hoả của nàng bên trên thêm một thanh củi.

Tô gia tiểu thư phô trương lớn, một đám người hầu đi theo, mới bước vào vườn liền làm người khác chú ý.

Mộ Cẩm con mắt đều không vung.

Nàng mũi chân bước vào đình nghỉ mát, "Tướng công thật có nhã hứng."

Hắn xuyết một ngụm trà xanh, "Phu nhân thân thể khôi phục được như thế nào?"

"Đã không còn đáng ngại." Tô Yến Tinh đầu tiên là nhìn một chút xinh đẹp yêu kiều chúng nữ người, rời nhìn trình diện bên ngoài nhị thập, nàng câu lên im ắng cười lạnh.

Tô Yến Tinh kiềm chế được ở trước mặt nhàn nói chuyện nhảm, có thể "Miệng" này một chữ, chợt nhìn vây cực kỳ chặt chẽ, bốn

phương tám hướng thấu tất cả đều là gió. Tô Yến Tinh miệt thị Yểm Nhật lâu thất sủng nữ nhân, nhưng hôm nay, cái nào không phải phía sau chê cười nàng.

Về nhà thăm bố mẹ ngày ấy, Tô Yến Tinh đến một lần bận tâm mặt mũi, thứ hai bảo hộ Mộ Cẩm, không có cáo tri phụ mẫu, nàng bị Mộ nhị công tử vứt bỏ tại tân phòng sự tình, nàng ngóng trông một ngày kia, hai người cầm sắt hòa minh.

Lúc này vị kia lang quân, trong lúc cười lạnh buốt, hỏi: "Phu nhân muốn hay không hạ tràng so một lần?" Hắn không quan tâm thê tử ý nghĩ, cũng không có để lại bất luận cái gì hứa hẹn.

Hỏa thiêu ngực bụng, Tô Yến Tinh suýt nữa sập biểu lộ.

Chạy tiểu lục chân trái vấp chân phải, ngã một phát, "Nha. . ." Nàng ngã thành chổng vó khứu thái.

Tô Yến Tinh chuyển hướng Mộ Cẩm, "Không được, ta chơi không đến loại này thô bỉ truy đuổi đùa giỡn."

Mộ Cẩm gác lại chén trà, chậm rãi nói: "Tranh tài là ta tổ, phu nhân nói thô bỉ, chẳng lẽ đem ta cũng coi như tiến vào?"

Nàng tại bên cạnh hắn ngồi xuống, hất ra trên vai hắn tóc đen, "Tướng công là đại hộ thương gia, mở chút bọn hạ nhân trò đùa, cũng không quá phận."

"Các nàng có thể so sánh hạ nhân tự phụ." Mộ Cẩm tránh ra của nàng tay, nhấc mi cười một tiếng: "Hồng nhan khó cầu."

Tô Yến Tinh nhìn về phía nhị thập, "Vị này hồng nhan. . ." Dừng lại một lát, không nghe hắn nói tiếp, Tô Yến Tinh lại nói: "Tướng

công có khác hào hứng."

Mộ Cẩm bình tĩnh nhìn xem Tô Yến Tinh, "Không nghĩ tới, phu nhân mới gả tới không có mấy ngày, liền muốn trèo lên đầu ta."

Tô Yến Tinh sắc mặt đột biến.

Ngân Hạnh gấp, xen vào nói: "Cô gia, tiểu thư nàng. . ."

Mộ Cẩm bay nắp cốc quá khứ, "Ta chỗ này không có ngươi nói chuyện phần."

"Nô tỳ biết sai." Ngân Hạnh vội vàng lui đến ngoài đình.

Tiêu ma ma trừng Ngân Hạnh một chút.

Ngân Hạnh cúi đầu, câm như hến.

Mộ Cẩm nói: "Chính mình đi lãnh phạt đi."

Tô Yến Tinh cãi lại: "Tướng công, Ngân Hạnh là nhất thời —— "

"Ngươi có rảnh ——" Mộ Cẩm rốt cục mắt nhìn thẳng nàng, "Liền hồi trạch lâu thật tốt quản giáo nha hoàn, chỗ này gió lớn, đừng để nha hoàn đau đầu lưỡi. A, phu nhân cũng không vui xem tranh tài, tạm biệt không tiễn."

Tô Yến Tinh không ngờ tới, Mộ Cẩm liền bậc thang cũng không cho nàng. Nhưng là, nàng vào chỗ, không nhúc nhích tí nào. Nói cho cùng, nàng mới là Mộ Cẩm đệ nhất phu nhân, Mộ gia vạn vạn sẽ không cùng Tô gia trở mặt.

Nhị thập thấm mồ hôi, ngón tay chớp chớp dính tại trên mặt sợi tóc. Trong lúc vô tình, nàng hướng trong đình nhìn lại một chút. Cặp

kia vợ chồng giằng co, bằng Tô Yến Tinh biểu lộ, nhị thập đoán được một chút.

Chính là lúc này, Mộ Cẩm hướng nàng vẫy vẫy tay.

Nhị thập bỗng cảm giác không ổn.

Gặp nàng bất động, Mộ Cẩm chọn lấy mi.

Thế là, nhị thập nghe lời đi qua.

Mộ Cẩm kéo nàng lại, ôm đến trên đùi, thân mật tại nàng bên tai bật hơi.

Lần này, không chỉ có Tô Yến Tinh ánh mắt âm tàn, liền những nữ nhân khác nhìn nhị thập ánh mắt, cũng có dị dạng.

Nhị thập cứng ngắc thân thể, nghe hắn.

Hắn nói: "Ta chán ghét nữ nhân thông minh, nhất là giống như ngươi. Nên thông minh thời điểm, giả vờ ngây ngốc. Nên hồ đồ thời điểm, lại tinh khôn cùng quỷ đồng dạng."

Hô hấp của hắn nôn tại cần cổ của nàng, nàng cảm thấy càng nóng lên.

"Ngươi a. . ." Hắn tại của nàng ngón út chỗ nhéo nhéo, ôm lấy một vòng cười xấu xa: "Nghe lén bí mật của ta, ta hận ngươi hận đến nghiến răng. Thành ta sủng thiếp, phu nhân ta cũng đưa ngươi coi là cái đinh trong mắt. Ta chờ nhìn, xem ngươi hạ tràng có bao nhiêu thảm."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 11: Nhị Công Tử Ngoài Miệng Đem Nhị Thập Giết Không Hạ Một Trăm Lần, Chỉ Nói Không Luyện.

Mộ Cẩm khí định thần nhàn, giữ chặt nhị thập eo nhỏ.

Nhị thập đờ đẫn, con mắt nhìn chằm chằm phía trước đình trụ. Hai vợ chồng này ân oán, nàng có thể tránh liền tránh.

Tô Yến Tinh híp mắt, tại Ngân Hạnh cùng Tiêu ma ma nhịn không được tỳ khí thời điểm, Tô Yến Tinh đột nhiên đổi lại ôn nhu tư thái, ngưng mắt nhìn xem Mộ Cẩm, "Tướng công, ta lui xuống trước đi." Về phần trong lòng là như thế nào nghiến răng nghiến lợi, cũng chỉ có chính nàng biết.

Mỹ nhân sướng vui giận buồn, so phong cảnh càng hơn. Mộ Cẩm lúc này mới lộ ra thưởng thức mỉm cười: "Phu nhân mời."

Tô Yến Tinh nhớ kỹ nhị thập. Lúc gần đi, nàng lưu lại một cái sâu xa khó hiểu ánh mắt.

Thập ngũ thấy thế, lên lo lắng.

Tranh tài xong, nàng theo sát nhị thập.

Trở về Yểm Nhật lâu, thập ngũ tiến nhị thập gian phòng, đóng cửa lại mới nói: "Nhị phu nhân hôm nay kẻ đến không thiện, ngươi nhất định phải coi chừng. Lúc trước họ Tô nói xấu ta trộm nàng đồ trang sức, trong mệnh lệnh năm ma ma lục soát ta thân thể. Này xấu

phụ khí lực lớn cực kì, nắm chặt cánh tay của ta, ta liền kiếm không ra. Nàng ngón tay giấu giếm mấy cái châm nhỏ, đem eo của ta đâm thật nhiều dưới, ta như thế nào cầu xin tha thứ cũng không chịu buông tha ta. Những này chủ tớ không phải là một món đồ."

Nhị thập kinh hãi. Lúc trước chỉ nghe thập ngũ chửi mắng, lại không biết Tô Yến Tinh đùa nghịch bực này thủ đoạn âm hiểm.

So sánh nhị phu nhân, Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu nữ nhân tranh thủ tình cảm, chỉ là sính miệng lưỡi nhanh chóng thôi. Liền liền thích đánh nhau thập tứ, cũng chưa từng có sử dụng quá đả thương người ám khí.

Nhị thập không hiểu sinh ra một loại trước khi chiến đấu cảm giác cấp bách.

Qua hai ngày.

Nhị thập vai tổn thương khỏi hẳn. Nối xương về sau, đau đớn giảm bớt rất nhiều, bất quá mấy ngày nay đưa tay không tiện lắm. Hôm nay rốt cục không ngại.

Thập nhất đi vườn hoa hái được hạnh hoa trở về. Nàng ngâm nga bài hát dao, đem ngân bạch cánh hoa phơi trên đài. Ở trong mắt nàng, Yểm Nhật lâu viện lạc, thật lâu không có như vậy xinh đẹp quá.

Nhị thập đẩy cửa ra, nhìn thấy thập nhất mặt bên. Trong nháy mắt này, nàng bỗng nhiên minh bạch, vì sao Yểm Nhật lâu không có hoa thực. Ở chỗ này nữ nhân, so hoa đẹp, so hoa diễm.

Nhị công tử chọn người ánh mắt, cho là xuất sắc. Liền là say rượu thời điểm, mất tiêu chuẩn.

"Nhị thập." Thập nhất quay mặt lại, nét mặt tươi cười như vẽ, "Đãi hạnh hoa phơi khô, có thể chế thành hương anh. Ngươi a, đừng chỉ thêu khăn lụa. Hương anh, hầu bao, những này cũng là cô nương nhà thích đồ vật."

Nhị thập gật đầu.

Thập nhất lấy ra tự chế hương anh, đưa cho nhị thập."Ầy, cái này đưa ngươi." Dừng một chút, nàng che miệng cười một tiếng: "Thủ nghệ của ta không bằng ngươi, đừng thấy lạ."

Thập nhất biến hóa là rõ ràng, thanh âm thường có giương lên ngữ điệu, toả sáng mới sinh cơ.

Nhị thập chưa thấy qua thập nhất dạng này tươi mi chói sáng bộ dáng. Nàng tiến Yểm Nhật lâu năm đó, thập nhất đã thất sủng.

Nhị thập mừng rỡ tiếp nhận hương anh, sau đó tiến lên bồi thập nhất bày phơi.

Thốn Bôn đã ở lâu ngoại trạm chỉ chốc lát. Hắn vô thanh vô tức, nhìn xem bên trong nữ nhân.

Nhị thập vén tay áo lên, lộ ra một đoạn so hạnh hoa trắng nõn thủ đoạn.

Thốn Bôn giương mắt nhìn nhật thiên, kêu: "Nhị thập cô nương."

Đầu ngón tay vân vê hạnh hoa, nhị thập ngẩng đầu lên.

Thốn Bôn một thân trang phục màu đen, thần thanh xương tú. Hắn lâu dài đi theo Mộ Cẩm bên người, lại chưa thấm nhiễm nửa phần lỗ mãng. Làm như vậy sạch thiếu niên bộ dáng, trong phủ bao nhiêu nha hoàn phương tâm ám hứa.

Ánh mắt của hắn cơ hồ không có trọng lượng, dừng ở trên mặt của nàng, nói: "Nhị công tử cho mời."

Thập nhất run lên, nhị thập được sủng ái trình độ, nằm ngoài ý nghĩ của tất cả mọi người. Thập nhất buông xuống hoa của mình giỏ, tiếp nhận nhị thập cái kia, nói: "Đi thôi, còn lại ta đến liền tốt."

Nhị thập chuyển hướng Thốn Bôn, kéo kéo y phục, làm một cái mặc quần áo động tác. Nàng đang muốn, nếu như Thốn Bôn không hiểu nàng, nàng nên lại làm cái gì thủ thế.

Thốn Bôn để ý tới, nói: "Nhị công tử hôm nay muốn ra cửa, ngươi đổi một kiện đi."

Nàng cười trở về phòng thay y phục.

Mặc dù bây giờ là người câm, nàng cùng người khác giao lưu y nguyên thuận lợi. Lúc trước nhị thập là một cái lắng nghe người. Thiếu đi lời nói, cũng không trở ngại người khác cùng với nàng tố khổ. Cho nên, các nữ nhân không có bởi vì nhị thập nghẹn ngào mà cô lập nàng.

Nhị thập đi theo Thốn Bôn đi, cùng hắn bảo trì ba thước khoảng cách.

Đi không phải Băng Sơn cư phương hướng.

Thốn Bôn không có giải thích. Hắn tập võ nhiều năm, thả chậm bước chân cũng so với thường nhân đi được nhanh.

Nhị thập chạy chậm mới có thể miễn cưỡng đuổi kịp.

Hắn đã nhận ra, dứt khoát dừng bước.

Nhị thập quên thu chân, suýt nữa đụng vào lưng của hắn. Nàng liên tiếp lui về phía sau hai bước.

Thốn Bôn trở lại: "Thật có lỗi."

Nàng lắc đầu.

Thốn Bôn kiệm lời, nhị thập im ắng. Hai người lặng im ra phủ.

Nhìn thấy trước cửa xe ngựa, nhị thập có điềm không may. Phải nói, chỉ cần nhìn thấy Mộ Cẩm, liền có tai hoạ giáng lâm. Hắn cùng nàng, ước chừng bát tự xung đột.

"Nhị thập cô nương." Thốn Bôn nói: "Nhị công tử ở bên trong chờ ngươi."

Nàng tỉnh táo lại.

Mộ Cẩm yêu cười, Thốn Bôn lạnh lùng. Đôi này chủ tớ đều là một cái biểu lộ duyệt lượt sơn thủy. Nàng nhìn không ra nguyên cớ.

Nàng giẫm lên ghế ngựa, vén rèm lên.

Đối diện đập tới tới, là Mộ Cẩm một câu: "Yểm Nhật lâu tới mấy bước đường, ngươi đi một khắc đồng hồ."

Nhị thập bước nhanh đi theo Thốn Bôn tới, kỳ thật chỉ tốn nửa khắc đồng hồ.

Mộ Cẩm chế nhạo lấy: "Để ngươi chơi diều, ngươi trốn đến dưới cây lười biếng, để ngươi đá bóng đá, ngươi cũng ở một bên mát mẻ. Trên giường thì càng khỏi phải nói, cùng đầu gỗ đồng dạng. Giết ngươi, có phải hay không càng thống khoái hơn chút?"

Nhị công tử ngoài miệng đem nhị thập giết không hạ một trăm lần, chỉ nói không luyện.

Nhị thập cúi đầu nghe. Dù sao nàng là câm điếc, nhị công tử nói lại nhiều, nàng cũng không cần trả lời. Vừa nghĩ như thế, này câm điếc làm liền dễ chịu tự tại.

Xe ngựa đi một trận, trong xe ngựa yên lặng một trận.

Mộ Cẩm lúc này mới nói ra hôm nay chi hành mục đích. Hắn mặc vào kiện trà bạch tay áo lớn trường bào, kim tuyến có thêu mấy đám mây văn. Chứa một vòng ý cười, đụng mấy phần phong lưu."Mang ngươi bên trên Phù Nhung Hương, học mấy chiêu hầu hạ người bản sự. Không trông cậy vào ngươi sinh long hoạt hổ, chí ít cũng nên sở sở động lòng người."

Hắn nói cái gì chính là cái đó, nàng lại không có chất vấn chỗ trống. Nàng cung kính ngồi tại bên cạnh.

Hắn lười biếng nói: "Tới đấm lưng."

Nhị thập khom lưng tiến lên, ngồi quỳ chân đến hắn bên cạnh, ngửi thấy nhàn nhạt huân hương.

Trước kia hắn dùng nhiều thanh lương bình tĩnh đàn hương. Huân hương càng thích hợp coi trời bằng vung nhị công tử.

"Đại lực." Mộ Cẩm không hài lòng động tác của nàng, "Ngươi là dỗ ngủ, vẫn là đấm lưng?"

Nhị thập phát lực, hung hăng đánh lưng hắn.

Hắn thoải mái mà hít một tiếng: "Ngươi đến trong phủ bao lâu?"

". . ."

"A, quên ngươi là câm điếc."

Chốc lát sau.

"Sớm biết lúc trước." Mộ Cẩm không đầu không đuôi nói: "Liền không cho ngươi độc dược." Chỉ riêng hắn một người nói chuyện, nhàm chán.

Dân gian truyền, đương kim thái tử Tiêu Triển, trưởng thành lễ một đêm kia ngủ lại tại Phù Nhung Hương.

Bao nhiêu người phảng phất đứng tại thái tử bên giường vây xem quá, đem đêm nay lễ thành nhân một năm một mười nói ra, không có buông tha bất luận cái gì nhỏ bé nhánh cuối.

Vì sao thái tử đặt vào trong cung đông đảo mỹ nữ, tuyển này dân gian thanh lâu hoàn thành lễ thành nhân, lão bách tính không làm truy đến cùng. Hoàng gia phong nguyệt, có thể làm văn chương rất rất nhiều, thật giả khó phân biệt. Lão bách họ Đồ cái môi vui vẻ, tự an ủi mình, hoàng thành không gì hơn cái này.

Phù Nhung Hương là kinh thành thứ nhất hoa lâu.

Thập ngũ là Mộ Cẩm từ thanh lâu chuộc về nữ nhân. Nàng không muốn lại trở về, ôm lấy Mộ gia khối này gỗ nổi không thả. Cũng chính là bởi vì thập ngũ từ nhỏ đã tại thanh lâu lớn lên, như nhị thập muốn phong cách học tập nguyệt kỹ xảo, làm gì xuất phủ?

Nói cho cùng, lại là vị gia này giày vò người chiêu số thôi.

Xe ngựa dừng lại.

Thốn Bôn thanh âm trầm thấp truyền đến, "Nhị công tử, đến."

"Ân." Mộ Cẩm mở mắt ra, cùng nhị thập nói: "Đấm lưng đánh trúng ta có thể ngủ lấy, chỉ có ngươi. Ngươi đây cũng là một hạng bảo mệnh kỹ năng. Nghĩ đến ngươi còn có này tác dụng, ta tự nhiên lưu ngươi một mạng."

Nhị thập hận không thể trực tiếp cầm đem thiết chùy, nện chết hắn quên đi.

Phù Nhung Hương lầu nhỏ xây ở Vạn Bích hồ một bên, bên bờ liễu xanh cắt vỡ thuần trắng trời nắng. Bên hồ ngừng có mấy chiếc thuyền hoa, boong tàu bên trên dựng thẳng tiên diễm cờ hoa.

Nhị thập chưa từng thấy qua bực này chiến trận.

Mộ Cẩm tiêu sái triển khai quạt xếp, nói: "Tháng này có hoa khôi thi đấu."

Nhị thập kéo lấy bước chân, đi chậm rãi, cố ý cùng Mộ Cẩm kéo xa khoảng cách. Nàng lúc này cách Thốn Bôn thêm gần. Bởi vậy, Mộ Cẩm giải thích nàng không có lọt vào tai.

Nhị thập đảo mắt trông thấy, Thốn Bôn một đường kéo xe ngựa mà đến, trên trán dư mấy giọt mồ hôi, mấy sợi toái phát đính vào trên mặt của hắn.

Mộ Cẩm lưu loát khép lại cây quạt, nhàn nhạt cười một tiếng, hỏi: "Thốn Bôn, ngươi lần trước chọn trúng vị cô nương nào?"

Nhị thập thu hồi ánh mắt, bắt đầu hết nhìn đông tới nhìn tây.

Thốn Bôn cúi đầu: "Hồi nhị công tử, không có."

Phù Nhung Hương trước lầu, một vị đại hoa váy tím bảo nương, trong mắt sáng như hoàng kim bạch ngân, nàng vung một đầu đào đỏ thêu khăn, thân thiện nói: "Mộ công tử!"

Cái kia một đầu thêu khăn, nhị thập có chút quen mắt.

"Mộ công tử, hoan nghênh hoan nghênh." Trân nương là Phù Nhung Hương bảo nương, qua tuổi ba mươi, phong vận vẫn còn. Trên mặt tô có dưỡng nhan phấn, dưới ánh mặt trời lóe nhỏ vụn châu quang."Ngươi có thể rốt cuộc đã đến."

Mộ Cẩm trực tiếp hỏi: "Doanh Doanh đâu?"

"Biết được ngươi muốn đi qua, nàng đã chuẩn bị xong." Thêu khăn tại Trân nương giữa ngón tay tung bay.

Nhị thập nhìn không chuyển mắt, nhận ra đây là của nàng thêu phẩm.

"Ân." Mộ Cẩm nhìn về phía mẫu đơn cờ hoa cái kia chiếc thuyền hoa, "Doanh Doanh trên thuyền?"

Trân nương ứng thanh: "Là, là."

Mộ Cẩm quay người đi đến.

Nhị thập đuổi theo.

"Ai. . ." Trân nương tiến lên ngăn lại nhị thập, cay nghiệt con mắt đem nhị thập từ trên xuống dưới đánh giá một phen."Mộ công tử, vị này là. . ."

Ngư long hỗn tạp thanh lâu, không thiếu cái lạ. Trân nương có thấy nam nhân mang nữ nhân tới đi dạo Phù Nhung Hương, nhưng việc này, phát sinh trên người Mộ Cẩm, liền phá lệ đặc biệt.

"Nàng là ta phủ thượng. . ." Mộ Cẩm nghĩ nghĩ, nói: "Nha hoàn."

"Ai?" Trân nương còn tưởng rằng, nhị công tử đây là cho nàng đưa nữ nhi tới."Nàng muốn đi theo đi vào sao?"

"Ân." Mộ Cẩm lên thuyền hoa.

Thốn Bôn dừng bước ở bên hồ, ôm kiếm ngồi trên tàng cây.

Hỗ Doanh Doanh khom gối hành lễ, ngẩng đầu thấy nhị thập, nàng tra hỏi ngữ khí cùng bảo nương đồng dạng: "Mộ công tử, vị này là. . ."

Mộ Cẩm trả lời cũng giống vậy: "Nha hoàn."

"Đây chính là lần đầu gặp nhị công tử nha hoàn a." Hỗ Doanh Doanh kinh ngạc hơn. Nàng chỉ gặp qua Mộ nhị công tử hộ vệ, là một cái mười phần tuấn tú nam nhân. Nhị công tử mang nha hoàn đi ra ngoài, vốn là hiếm lạ, huống chi vẫn là bên trên thanh lâu. Hỗ Doanh Doanh cơ hồ coi là, nhị công tử là tới đập phá quán.

Mộ Cẩm giải thích nói: "Nha hoàn phải lập gia đình, không có nam nữ kinh nghiệm, lĩnh nàng tới tăng một chút kiến thức." Nói đến lẽ thẳng khí tráng, nói đến đương nhiên.

Kỳ thật liền là cố tình gây sự. Nhị thập mặt không biểu tình.

Hỗ Doanh Doanh tay vê thêu khăn, che mặt cười một tiếng: "Có thể để cho nhị công tử tự mình lĩnh đến, chắc là một trận thịnh đại việc hôn nhân." Nói tới chỗ này, vốn có thể kết thúc. Nào biết, Hỗ Doanh Doanh lắm miệng tăng thêm một câu: "Là gả cho Thốn Bôn công tử sao?"

Nhị thập liền giật mình.

Mộ Cẩm tay cầm bạch phiến. Triển khai, khép lại, triển khai, khép lại. An tĩnh thuyền hoa bên trong, chỉ có cái kia thanh bạch ngọc trường quạt khép mở thanh âm.

"Soạt", "Sưu két".

"Soạt", "Sưu két".

. . .

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 12: Phù Nhung Hương

Nghe bạch ngọc trường quạt lúc mở lúc đóng, Hỗ Doanh Doanh mồ hôi lạnh ứa ra.

Mộ Cẩm dáng tươi cười chân thành, nhẹ nhàng linh hoạt mà thưởng thức ngọc phiến.

Hỗ Doanh Doanh tự biết thất ngôn, che che miệng.

Qua một hồi lâu, Mộ Cẩm nói: "Thốn Bôn tạm thời không có cưới vợ ý nghĩ." Bản lề động tác gọn gàng.

"Vâng vâng vâng." Hỗ Doanh Doanh tranh thủ thời gian thay đổi đón khách nhiệt tình khuôn mặt tươi cười, "Nhị công tử, chỗ này ngồi." Nàng chuyển hướng nhị thập, "Vị cô nương này, ngươi cũng ngồi."

Hỗ Doanh Doanh cũng không dám lại coi nhị thập là nha hoàn, có thể nhị thập biết rõ thân phận của mình liền là nha hoàn. Nàng nhìn về phía Mộ Cẩm.

Hắn ý cười lơ lửng ở khóe miệng, lưỡi dao giấu ở đáy mắt."Ngồi đi."

Nhị thập phúc thân đáp tạ, ngồi xuống.

Mộ Cẩm hỏi: "Thi hoa hậu thi đấu tích như thế nào?"

Đề tài này an toàn, Hỗ Doanh Doanh thoáng an tâm."Cũng liền như thế."

Ngoài cửa sổ còn lại thuyền hoa truyền đến một trận du dương ca vui.

Mộ Cẩm không thích.

Hỗ Doanh Doanh buông xuống cửa sổ mật màn.

Mộ Cẩm nói: "Ta hôm nay đến, liền là đảm bảo ngươi đoạt giải quán quân."

"Nhị công tử tốn kém. Kỳ thật, đây đều là mời chào sinh ý tên tuổi. Tháng này thi hoa hậu, đến Đoan Ngọ, còn có thuyền rồng mỹ nhân. Đón lấy, lại đến kinh thành song diễm, một năm bốn mùa có thể thi đấu lần trước. Thứ tự nha, bọn tỷ muội thay phiên chuyển." Hỗ Doanh Doanh cũng là thành thật.

"Ta đã tới, nếu là phong thuỷ chuyển không đến ngươi chỗ này, ta cũng không vui mừng."

Hỗ Doanh Doanh dịu dàng cười một tiếng: "Cái này. . . Vậy ta cám ơn trước nhị công tử."

Mộ Cẩm cùng nhị thập cái ghế ở rất gần, hắn cùng Hỗ Doanh Doanh ngược lại rời xa năm thước.

Không biết đôi nam nữ này lúc nào mới bắt đầu chuyện trăng hoa. Dù sao đây mới là nhị công tử mục đích của chuyến này. Ở trên xe ngựa, nhị thập làm đủ chuẩn bị tâm lý, dù là nhìn thấy nhị công tử thối nát không chịu nổi, nàng cũng muốn bảo trì trấn định.

Nhị công tử cùng Hỗ Doanh Doanh nói chuyện phiếm không xong, khách sáo hồi lâu.

Nhị thập khó tránh khỏi phân tâm.

Chợt nghe được Hỗ Doanh Doanh hỏi một câu: "Vị cô nương này, rượu ngon sao?"

Nhị thập lúc này mới nhìn thấy, Hỗ Doanh Doanh chẳng biết lúc nào ôm một cái vò rượu.

Nhị thập nếu là Mộ Cẩm nha hoàn, có thể hay không cùng chủ tử uống rượu với nhau, cũng phải nghe hắn một câu.

Mộ Cẩm thay nàng trả lời: "Không được."

"Nhị công tử." Hỗ Doanh Doanh còn nói: "Này một vò Phù Nhung Hương, là ta nhường Trân nương cho ngươi lưu."

"Cũng liền các ngươi nơi này Phù Nhung Hương, mới thật sự là rượu ngon giai nhân." Mộ Cẩm lời nói bên trong có chuyện.

Hỗ Doanh sắc mặt đỏ lên, "Nhị công tử chê cười."

Đã nâng lên rượu ngon giai nhân, tiếp lấy chắc hẳn muốn đi vào chính đề. Hai mươi thanh sống lưng ưỡn đến càng thẳng.

Nhưng mà, cặp kia nam nữ lại trò chuyện lên rượu.

Hỗ Doanh Doanh nói: "Bách Tùy rượu quá cay."

Mộ Cẩm nói: "Đông Chu rượu quá ngọt."

Nhìn điệu bộ này, như muốn cao đàm khoát luận một phen.

Nhàm chán đến cực điểm nhị thập, chỉ có đem con mắt đặt ở Hỗ Doanh Doanh thêu trên khăn.

Đây cũng là nhị thập thêu phẩm. Nguyên lai tưởng rằng không gặp được người mua, ai ngờ hôm nay trùng hợp như vậy, vừa gặp liền là hai.

Càng xảo chính là, cố lấy nói chuyện phiếm Mộ Cẩm thế mà bắt được nhị thập thất thần đứng không. Hắn đôi mắt nhất chuyển, hỏi Hỗ Doanh Doanh, "Ngươi này tấm lụa, thêu công rất tinh xảo, là ở đâu mua?"

Nhị thập mắt sáng rực lên. Mặc dù nhị công tử phẩm hạnh không đoan, nhưng là thuở nhỏ ngọc thực áo gấm, mắt cao hơn đầu. Hắn cảm thấy tinh xảo, khẳng định là phi thường tinh sảo.

Hỗ Doanh Doanh giương lên thêu khăn, "Nhị công tử đối nữ nhi gia đồ vật cũng có hứng thú sao?"

Mộ Cẩm đong đưa cây quạt, "Vừa rồi gặp Trân nương cũng có một đầu tương tự."

"Ân, đây là từ Đông Chu mà đến vải phẩm cùng thêu nghệ." Hỗ Doanh Doanh đem thêu Mạt Lạp mở cho Mộ Cẩm nhìn, "Mới bày ra đến liền bị cướp mua không còn. Trân nương dựa vào quan hệ mới mua được, phân cho thi hoa hậu trước mấy tên tỷ muội."

Đông Chu? Nhị thập hơi nghi hoặc một chút.

Mộ Cẩm cố ý nói: "Chắc hẳn giá cả khả quan."

Hỗ Doanh Doanh phụ họa nói: "Đúng vậy a."

Vải vóc xác thực vô cùng tốt, nhưng không phải tới từ Đông Chu. Mỗi tháng, Mã tổng quản cho nhị công tử thị thiếp mua thêm mới vải. Nhị thập không làm bộ đồ mới, mà là đem vải vóc thêu thành khăn lụa bán ra. Nhị thập thêu phẩm bị mang theo Đông Chu danh hào, lên ào ào giá cao. Nhưng mà, nàng được chia ngân lượng, bất quá là phổ thông thêu thùa giá tiền.

Mộ Cẩm hiểu rõ, thấp thanh: "Không nghĩ tới ngươi còn lưu lại chiêu này."

Nhị thập thầm kêu không ổn. Hắn liền là ngày nào đó cầm lấy nhìn mấy lần, cái nào liệu lại nhận ra thủ nghệ của nàng.

"Một cái tiểu bồi ngủ, nguyệt nguyệt ăn Mộ gia, xuyên Mộ gia, dùng Mộ gia, còn vụng trộm tích lũy tiền, dụng ý khó dò." Mộ Cẩm thanh âm thấp hơn, sát lại thêm gần, bật hơi tại nhị thập bên tai.

Nhị thập cố gắng trấn định, liếc hắn một cái, mặt mũi tràn đầy vô tội.

Hỗ Doanh Doanh đầu ngón tay quấn lấy thêu khăn, tính toán nhị công tử chân chính ý đồ đến, cùng, vị kia nha hoàn bộ dáng cô nương, ra sao thân phận.

Vừa rồi cũng là Hỗ Doanh Doanh hồ đồ, Mộ nhị công tử ngoài miệng nói đây là nha hoàn, nhưng nhị thập y phục vải vóc đều là thượng đẳng tơ lụa. Nhà ai nha hoàn có thể có như vậy ưu đãi?

Mộ nhị công tử chọn lựa thiếp thất, giống như là dùng cây thước đo đạc qua đồng dạng, mặt mày đều đều, động tĩnh giai nghi. Trước mắt vị này, nói dễ nghe chút là tiểu gia bích ngọc, cũng không phải thượng nhân chi tư, như thế nào vào nhị công tử mắt? Gặp hắn hai

thân mật tư thái, Hỗ Doanh Doanh cảm thấy có chút không tầm thường.

Quỷ dị yên tĩnh sau đó, một tiếng kêu sợ hãi từ bên ngoài truyền đến, "Cháy rồi! Thuyền cháy rồi!"

Hỗ Doanh Doanh giật mình.

Lúc này, phía ngoài nha hoàn chạy vào, kinh hoàng địa đạo hô hào: "Hỗ cô nương, Lan cô nương thuyền bốc khói!"

Hỗ Doanh Doanh vén rèm.

Cờ hoa vì ngọc lan cái kia chiếc thuyền hoa khói đặc trùng thiên, ngọn lửa tạm thời không thấy. Thuyền phảng ở giữa liền nhau rất gần, nếu như thật thế lửa lan tràn, hẳn là nối thành một mảnh.

"Nhị công tử, chúng ta đi nhanh đi." Hỗ Doanh Doanh vội vàng mang Mộ Cẩm cùng nhị thập ra ngoài.

Chạy trốn đám người nếu như không nghĩ nhảy hồ, chỉ có thể hướng liền nhau thuyền hoa chạy. Một cái mập nặng nam tử nhảy lên Hỗ Doanh Doanh chiếc thuyền này. To lớn xung lực, khiến cho thuyền xóc nảy hạ.

Hỗ Doanh Doanh một cái lảo đảo, ngay lúc sắp trượt chân.

Mộ Cẩm kịp thời ôm eo của nàng.

Nàng lo lắng nói: "Thật cháy rồi."

Ngọc lan thuyền hoa lúc này lên đại hỏa, tiếng thét chói tai liên tiếp, một cái chật vật nam tử không kịp mặc vào áo ngoài, nhảy vào trong hồ.

Hỏa diễm gặp gió, thẳng hướng Hỗ Doanh Doanh thuyền hoa thổi, đem Mộ Cẩm cùng Hỗ Doanh Doanh đường chạy trốn ngăn cản.

Hỗ Doanh Doanh nhìn thấy chung quanh lần lượt nhảy hồ người, kéo Mộ Cẩm tay áo.

Hắn kéo lấy nàng, tiếp tục hướng boong tàu đi.

Nàng kéo hắn lại, "Nhị công tử, không còn kịp rồi, nhảy hồ đi."

Mộ Cẩm cười cười, "Ta hộ ngươi đi lên."

Vừa dứt lời, mập nặng nam tử không có đứng vững, đụng phải Mộ Cẩm.

Thuyền lung la lung lay, sáng rõ Mộ Cẩm tính cả Hỗ Doanh Doanh, cùng nhau rơi xuống nước.

Nhị thập theo ở phía sau, trơ mắt nhìn xem hai người rớt xuống.

Thốn Bôn ngay tại bên bờ, hẳn là sẽ kịp thời chạy tới đi. . .

Nhị thập nắm chặt lại quyền, quay đầu liền chạy. Sau lưng truyền đến Hỗ Doanh Doanh kêu cứu, xen lẫn trong kinh náo trong đám người, mười phần sắc nhọn.

Nhị thập dừng bước lại đồng thời, bị một đại hán đụng vào, ngã ở trên boong thuyền. Ngón tay suýt nữa bị một cái vội vàng mà qua nam nhân đạp trúng.

Nàng quay đầu nhìn trong hồ.

Hỗ Doanh Doanh miệng bên trong rót mấy ngụm nước hồ, tiếng nói mơ hồ không rõ, "Cứu ta! Nhị công tử. . ."

Mà Mộ Cẩm, trầm đến nhanh hơn Hỗ Doanh Doanh.

Nhị thập: ". . ."

Ngay tại nhị thập coi là, Mộ Cẩm muốn vừa rơi xuống không dậy nổi thời điểm, hắn ngoan cường mà đi lên, mà lại kéo lại Hỗ Doanh Doanh tay. Đón lấy, mặt hồ bay nhảy Hỗ Doanh Doanh bị hắn kéo đến chìm xuống dưới.

Giờ khắc này, nhị thập suy nghĩ rất nhiều. Tương lai của nàng, quê hương của nàng, cùng Mộ gia.

Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu nữ nhân, có thể nói là phụ thuộc Mộ Cẩm mà sinh tồn. Tuy nói các nữ nhân áo cơm không lo, ăn mặc chi phí có Mộ gia. Thế nhưng là các nàng không có nguyệt bạc. Có cái gì sinh hoạt cần, báo cho Mã tổng quản, Mã tổng quản sẽ từng cái mua.

Tiểu cửu thời điểm ra đi, nhị công tử tặng một xe vàng bạc châu báu.

Một khi nhị công tử không có ở đây, đại công tử cũng không có nhân từ như vậy, cho nhị công tử thiếp thất cấp cho phân phát phí.

Không một kỹ trưởng nữ nhân, đã mất đi Mộ gia, ngay cả cuộc sống đều không thể duy trì.

Đây là một.

Thứ hai.

Chủ tử rơi xuống nước, nàng không thể thấy chết không cứu. Nếu như nàng không biết thuỷ tính còn tốt, nhưng mà năm đó tiến Mộ gia, phó quản hỏi nàng có gì năng khiếu, nàng thành thật đem chính mình tinh thông thuỷ tính thẳng thắn.

Vạn nhất, Mộ nhị công tử chết chìm tại Vạn Bích hồ ngọn nguồn, nàng khẳng định thoát không khỏi liên quan.

Mộ đại công tử sẽ không bỏ qua nàng, Mộ lão gia sẽ không bỏ qua nàng, chỉ sợ sẽ còn truy sát nàng đến chân trời góc biển.

Nhị công tử cùng nàng hai người đạp vào thuyền hoa một khắc này, sinh tử của hắn liền cùng nàng an nguy cột vào cùng nhau.

Nhị thập nặng nề mà nhìn xem nước hồ.

Chờ đợi thêm nữa, chỉ sợ Thốn Bôn đi vào, nhị công tử cũng vô lực xoay chuyển trời đất.

Nhị thập hít sâu một cái, nhảy xuống hồ, hướng Mộ Cẩm bơi đi. Đến hắn bên người, nàng bắt hắn lại cánh tay, đem hắn hướng lên túm.

Hắn giống như là đã mất đi ý thức, chỉ biết là giữ chặt Hỗ Doanh Doanh không thả.

Đáng thương Hỗ Doanh Doanh, lúc đầu mình có thể hiện lên đến, lại bởi vì Mộ Cẩm mà động đạn không được.

Mộ Cẩm cùng Hỗ Doanh Doanh hai người trọng lượng, bằng nhị thập như thế nào lại túm lại đẩy, cũng không có cách nào đem bọn hắn kéo tới mặt nước.

Thời khắc mấu chốt, bay nhảy bọt nước bên trong, xuất hiện người thứ tư —— Thốn Bôn tại dưới nước nâng Mộ Cẩm eo, hắn nhìn về phía nhị thập.

Nhị thập hiểu ý, thả tay, đổi đi kéo Hỗ Doanh Doanh.

Thốn Bôn đem Mộ Cẩm nắm ra mặt hồ, kêu: "Nhị công tử!"

Mộ Cẩm hai mắt nhắm nghiền, sắc mặt trắng bệch, đã mất đi phản ứng.

Thốn Bôn phi thân nhảy lên, đem Mộ Cẩm mang tới bờ.

Nhị thập vịn Hỗ Doanh Doanh, chậm rãi bơi tới.

Hỗ Doanh Doanh ấm ức kìm nén đến đỏ bừng cả khuôn mặt, từng ngụm từng ngụm thở phì phò, hoảng sợ muôn dạng. Ở trong nước, nàng ôm chặt nhị thập, đến bên bờ, nàng buông ra, chính mình dùng sức bò lên, nằm xuống đất.

Nhị thập vặn vặn váy nước, lại xóa một thanh mặt.

Thốn Bôn không rên một tiếng, nửa quỳ tại Mộ Cẩm trước mặt.

Mộ Cẩm vừa rồi nôn mấy ngụm nước bẩn, đã thanh tỉnh. Hắn chân trái khom gối, tay trái dựng vào đầu gối. Nếu như xem nhẹ ướt sũng áo bào, này tiêu sái dáng người, liền lại là tự do tự tại nhị công tử."Thốn Bôn."

"Tại."

Nhị thập cảm thấy, Thốn Bôn tiếng nói, cũng giống trong hồ ngâm quá, trọng lượng trầm không ít.

Mộ Cẩm nói: "Đưa Doanh Doanh hồi Phù Nhung lâu."

"Là." Thốn Bôn đứng dậy, chuyển hướng Hỗ Doanh Doanh, "Hỗ cô nương, có thể đi sao?"

Hỗ Doanh Doanh chậm qua hô hấp, ngồi dậy, "Có thể. . ." Nàng bó lấy đơn bạc quần áo.

Thốn Bôn con mắt chỉ dừng lại ở phần cổ của nàng trở lên, lễ phép nói: "Mời."

"Nhị công tử. . . Ta đi trước." Lúc gần đi, Hỗ Doanh Doanh hành lễ nói tạ, "Cám ơn nhị công tử ân cứu mạng."

Nhị thập nghĩ, thật muốn chờ nhị công tử cứu, Hỗ Doanh Doanh chỉ sợ đã thành trong nước oan hồn.

Thốn Bôn cùng Hỗ Doanh Doanh đi xa.

Lửa cháy bên kia tiếng kêu không ngừng, bên bờ Mộ Cẩm cùng nhị thập, lâm vào yên tĩnh như chết.

Bụi cỏ ướt sũng, nhị thập trên váy hoa hải đường ngâm nước, héo rút thành đoàn. Nàng dự cảm được nguy cơ.

Quả nhiên, Mộ Cẩm giống như thưởng thức nước hồ trong mắt, chiếu không ra bất kỳ cảnh đẹp. Từ trước đến nay tiếu lý tàng đao trên mặt, trồi lên lạnh như băng vụn băng."Không nghĩ tới, ngươi ngay cả ta bất thiện bơi sự tình đều biết."

Nhị thập kinh ngạc mở to hai mắt nhìn.

"Nói." Hắn động tác cực nhanh, nhị thập còn không có thấy rõ, hắn đã ở trước mặt."Ngươi còn biết cái gì?"

Nhị thập lắc đầu, khiếp sợ co lên thân thể.

Mộ Cẩm bóp gấp cằm của nàng, "Nói hay không?"

Nàng nghĩ lại lắc đầu, bất đắc dĩ đầu chuyển bất động, chỉ có thể đáng thương nhìn xem hắn.

Hắn thoáng buông lỏng lực đạo.

Dưới tình thế cấp bách, nhị thập tránh ra hắn tay, nhảy vào trong hồ. Nàng giả bộ như bay nhảy dáng vẻ, ở trong nước nổi lên phù dưới, há mồm giống như là muốn hô lên cứu mạng, sau đó mắt trợn trắng lên, lặn xuống.

Chỉ chốc lát sau, nhị thập lên bờ, nhìn xem vừa rồi bay nhảy mặt nước, ánh mắt của nàng trừng lớn, khẽ nhếch miệng, lại dùng hai tay che miệng, làm ra hết sức kinh ngạc dáng vẻ. Ngay sau đó, bịch một chút, lại nhảy xuống hồ, giống như là tại kéo trên thứ gì tới.

Cuối cùng, về tới trên bờ.

Mộ Cẩm suy nghĩ nàng liên tục tứ chi động tác, chậm rãi hỏi: "Ý của ngươi là, nhìn thấy ta ngâm nước mới tới cứu?"

Nhị thập lập tức gật đầu. Nàng lại bò lên, thất tha thất thểu, đông lệch ra tây ngược lại, sau đó một cái run rẩy, ngã xuống trên mặt đất ngủ dậy cảm giác tới.

Hắn tựa ở trên cây, "Để cho ta đoán xem? Ta ngày đó say, say đến bất tỉnh nhân sự, không cùng ngươi nói cái gì không nên nói?"

Nhị thập liên tục gật đầu.

"Ta đều có thể đoán được, có thể thấy được ngươi này xuất diễn xướng rất giả dối." Mộ Cẩm lại phủ lên mỉm cười, nói: "Nói dối hết bài này đến bài khác, lừa gạt quỷ đi thôi."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 13: Nữ Nhân Trước Mắt Là Một Cái Đại Lừa Gạt.

Trước đó, Mộ Cẩm đùa nhị thập, đơn giản nhàn rỗi không chuyện gì tìm cái việc vui.

Nhị thập nói những cái được gọi là bí mật, hắn tự nhiên là không tin. Hắn lại hồ đồ, lại say rượu, cũng sẽ không đem nội tình toàn bộ đỡ ra.

Mộ Cẩm làm bộ thành tin tưởng dáng vẻ, đe dọa nàng, uy hiếp nàng, gặp nàng kinh hoảng đến cùng bé thỏ trắng đồng dạng, hắn liền thoải mái không thôi. Ngẫu nhiên cảm thấy, nữ nhân này rất có thể đùa hắn vui, giữ lại nàng cũng không sao.

Thú vị hào hứng, xây dựng ở nhị thập không biết hắn bí mật dưới điều kiện, một khi tình thế nghịch chuyển, Mộ Cẩm thì chán ghét loại này không cách nào chưởng khống cục diện.

Nữ nhân trước mắt là một cái đại lừa gạt.

Thuyền hoa lửa cháy, hắn cùng Hỗ Doanh Doanh ra bên ngoài chạy thời điểm, nhị thập con mắt một mực đi theo hắn. Hắn cho là nàng muốn cầu trợ, hắn không có quan tâm nàng, nàng ý đồ xấu nhiều, không chết được.

Về sau nàng nhảy sông, không phải là vì đào mệnh, mà là tới kéo hắn. Lúc ấy Hỗ Doanh Doanh tại kêu cứu, hắn không có. Nhị thập lại là thẳng đến hắn mà tới.

Mộ nhị công tử không có bị trừ Thốn Bôn bên ngoài người đã cứu, ai đối với hắn làm viện thủ, hắn ngược lại sinh nghi. Nhất là cái này tay trói gà không chặt nữ nhân, càng thêm kỳ quặc.

Mộ Cẩm không biết bơi. Chỉ có số ít người biết, cái mũi của hắn chỉ cần tưới, liền sẽ buồn bực đau sưng, lâu không cách nào hô hấp. Đại phu nói đây là tiên thiên cừu hắt hơi, bởi vì Mộ Cẩm nương thân cũng là như thế.

Nếu như nhị thập liền này một yếu điểm đều biết, như vậy say rượu đêm đó, hắn có lẽ để lộ bí mật càng nhiều.

Mộ Cẩm tửu lượng vô cùng tốt, duy chỉ có uống không được "Hôm sau phương nghỉ". Nhưng mà, kinh thành sinh nhật yến, chuẩn bị rượu đều là cái này.

Mấy chục năm trước, Đại Tễ kinh thành xây ở riêng có "Tửu tuyền yến khách" danh xưng Giang châu.

Năm đó, đương kim hoàng thượng mười bốn tuổi, vừa được sắc phong làm thái tử.

Một vị quan viên hồ đồ hiến sai lễ, đem một bình dân gian ấm rượu hiện lên cho sinh nhật bữa tiệc thái tử. Chờ hắn phát hiện, thì đã trễ.

Đại Tễ rượu trái cây hương khí nặng, men say nhẹ. Mà này ấm ấm rượu, cất rượu người học được Đông Chu chưng cất thuật, cảm giác trong veo, hậu kình nồng đậm. Thái tử nhấp một hớp nhỏ, bị ngọt quả vậy mùi hương hấp dẫn, bất tri bất giác uống hơn phân nửa ấm, về sau ngủ đủ một ngày một đêm.

Thế là rượu này gọi tên: "Hôm sau phương nghỉ".

Cũng không phải tất cả mọi người sẽ nghỉ ngơi hai ngày, bởi vì hình người chất mà dị. Thí dụ như nhị công tử, say một đêm cũng đầy đủ.

Sinh nhật yến ngày ấy, Mộ đại công tử nói: "Quanh năm suốt tháng cũng liền một buổi tối, say cũng liền say."

Mộ Cẩm lúc ấy cũng như vậy nghĩ. Đơn giản liền là tìm Thốn Bôn lải nhải vài câu thôi.

Nhị công tử say sẽ nói láo, đây là Thốn Bôn nói.

Nhị thập còn chưa tới Mộ gia năm đó, Mộ Cẩm say ngã tại Thốn Bôn bên cạnh, nói nhỏ một đêm.

Khi đó Mộ Cẩm, giảng đều là chút không ảnh hưởng toàn cục bệnh vặt, sự tình khác thủ khẩu như bình. Cho nên, năm trước sinh nhật yến, Thốn Bôn không có hầu ở nhị công tử bên người, nhị thập cũng liền gặp tai vạ.

Vô luận nói cái gì, ngày thứ hai tỉnh lại, Mộ Cẩm hoàn toàn không biết. Chính như hắn không nhớ ra được tháng chạp nhị thập đêm đó nói lời, gặp người.

"Ngươi còn biết cái gì?" Mộ Cẩm khẽ hỏi, vô cùng có lễ phép.

Nhị thập lắc đầu.

"Ngươi ngoại trừ lắc đầu sẽ còn làm cái gì?" Hắn đứng vững ở trước mặt nàng.

Hắn bóng đen vừa rộng lại trường, tựa như lợi khí giết người. Lúc trước, nhị thập cất một tia may mắn. Nếu là nàng đối nhị công

tử có ân cứu mạng, có lẽ có thể trốn qua một kiếp, nàng cuối cùng ngây thơ. Nàng không dám ngửa đầu nhìn thẳng hắn, nắm chắc ướt lộc váy áo. Tiên diễm hoa hải đường, tại nàng lòng bàn tay vo thành một nắm.

Mộ Cẩm thấp eo, cầm bốc lên cằm của nàng, "Ngươi cùng ai nói qua chuyện của ta?"

Nàng lắc đầu liên tục, cho mười cái lá gan nàng cũng không dám. Nàng làm một cái quỳ lạy thủ thế, cầu khẩn khai ân. Hắn sẽ giết nàng, giờ khắc này, nàng tin tưởng hắn sẽ.

Mộ Cẩm nhìn nàng thật lâu, lành lạnh cười một tiếng, "Ngươi còn có cái gì tác dụng?"

Nhị thập run lên tay. Nàng không có, nàng cùng hắn ngoại trừ lên giường, quan hệ thế nào đều không có. Mà lại, trên giường quan hệ cũng không cùng hài.

Hắn nói: "Ngươi ngoại trừ là người câm, không còn gì khác."

Nàng minh bạch, cho nên mới nhất định phải đương một người câm, một câu không cho phép lên tiếng. Nàng tại im lặng thề, hắn cùng nàng đã nói, nàng đến chết cũng sẽ không tiết lộ. Đây đã là nàng sau cùng yếu thế. Nàng tại Yểm Nhật lâu kiệm lời ít nói, chưa từng cùng nhân đạo không phải là.

Mộ Cẩm đáy mắt vẻ lo lắng dày đặc, ngón tay trượt đến cổ của nàng, ôn nhu nói: "Ngươi sớm đáng chết."

Nhị thập kinh hoảng.

Hắn càng thu càng chặt, "Không giết ngươi, khó tiêu mối hận trong lòng ta."

Hô hấp của nàng phảng phất bị chém ngang liên miên, mặt trướng thành heo màu đỏ, gian nan há mồm. Không khí càng ngày càng mỏng manh, nàng dùng sức hướng về phía trước bắt lấy hắn ướt đẫm ống tay áo.

Hắn hỏi: "Có cái gì di ngôn muốn nói sao?"

Hít thở không thông thời khắc, nàng còn muốn lấy lắc đầu.

Hắn nhìn xem nàng, "Không có lời muốn nói sao?"

Nàng liều mạng chút sức lực cuối cùng, chỉ chỉ cổ họng mình.

Mộ Cẩm lạnh xuống mặt, loại này trước khi chết đều còn tại tính toán nữ nhân sao có thể lưu?

Nhị thập cách quỷ môn quan chỉ còn một bước, chỉ cần một lát, nàng liền có thể gặp Diêm vương. Nàng hối hận không kịp, một giọt nước trượt ra nàng khóe mắt.

Đây là Mộ Cẩm lần thứ nhất gặp nàng rơi lệ. Hắn trước kia vô luận như thế nào trêu đùa nàng, nàng sẽ chỉ điềm đạm đáng yêu cầu xin tha thứ, chưa từng rơi lệ. Rõ ràng là tính bướng bỉnh nữ nhân, thiên vị giả ra nghe lời dáng vẻ, hắn càng xem càng tức giận, tức giận đến hắn buông ra nàng.

Tươi mới khí tức xông vào nhị thập trong cổ, nàng quỳ kịch liệt thở, đầu lưỡi run lên.

Mộ Cẩm ở trên cao nhìn xuống, nhìn nàng thở đến lưng thẳng run, hắn nói: "Ta rất hiếu kì, đêm hôm đó, cùng ngươi nói bao nhiêu?"

Hắn đối nàng móc tim móc phổi một đêm, sau khi tỉnh lại, nàng cầm tâm can của hắn nhi, hắn không thể nào phòng bị. Nàng người này, là khẳng định phải giết. Giữ lại nàng, hắn hậu hoạn vô tận. Nhưng mà, mỗi lần lên sát tâm, mỗi lần lại lại buông xuống.

Nhị thập thuận quá một trận khí, lại hèn mọn quỳ gối bên chân của hắn.

Gặp nàng cái kia không có chút huyết sắc nào tái nhợt gương mặt, hắn cười gằn hạ.

Nàng thật thông minh, lúc nào cũng cho thấy, nàng tuyệt sẽ không đối ngoại lộ ra nửa câu.

Cũng thế, nàng liền chết đều nhớ chính mình là người câm, như thế nào lại khắp nơi nhàn thoại người khác không phải là.

Ngâm nước lúc, Hỗ Doanh Doanh hốt hoảng thất thố, chỉ còn sắp gặp tử vong hoảng sợ. Nàng không thể phân biệt Mộ Cẩm kéo nàng xuống nước nguyên nhân.

Mộ nhị công tử thuỷ tính không tốt, không phải đại sự.

Kỳ nguyên nhân mới là mấu chốt. Mà này, Hỗ Doanh Doanh vĩnh viễn đoán không được. Hỗ Doanh Doanh đối Mộ Cẩm không tạo thành uy hiếp.

Thốn Bôn đưa tiễn Hỗ Doanh Doanh, trở về trở lại.

Lúc trước, nhị công tử lại tức giận, đối nhị thập cũng không có quá cường liệt sát tâm.

Hôm nay không đồng dạng. Nhị công tử thả nàng, là bởi vì nàng cam nguyện tại Mộ gia đương một người câm. Một khi nàng trở thành không thể khống, nhị công tử sẽ không lưu nàng người sống.

Xa xa trông thấy Mộ Cẩm cùng nhị thập thân ảnh, Thốn Bôn che dấu sở hữu cảm xúc, nhảy vọt đến Mộ Cẩm bên người."Nhị công tử, hỗ cô nương an toàn trở về."

Mộ Cẩm nói: "Ân, trở về."

Nước hồ cản trở thuyền hoa hỗn loạn, trên bờ bụi cỏ yên tĩnh.

Trở lại Băng Sơn cư, Mộ Cẩm đầu tiên là tắm rửa, thay y phục, sau đó cùng Thốn Bôn nói lên Vạn Bích hồ đại hỏa.

Mộ Cẩm hỏi: "Cái kia chiếc thuyền hoa là như thế nào bốc cháy?" Ngay lúc đó thế lửa không quá bình thường, hắn có chỗ hoài nghi. Mập nặng nam tử nhảy qua lúc đến, Mộ Cẩm che dấu công lực, ngụy trang thành một người bình thường, thuận thế té ngã.

Thốn Bôn đáp: "Nhị công tử, việc này thật là có người cố ý phóng hỏa."

Đáp án này tại Mộ Cẩm trong dự liệu."Biết là ai sao?"

"Khói đặc lóe sáng thời điểm, ta gặp được một người áo đen từ Lan cô nương thuyền hoa bay ra ngoài, ta đuổi theo, đến bờ bên

kia. Cùng lúc đó, cùng ta cùng nhau truy người, còn có ánh sáng cố Lan cô nương thuyền hoa Trương công tử."

Thốn Bôn đến chậm, không phải hộ chủ bất lực. Hắn lúc ấy ngay tại truy người áo đen.

Việc này, trùng hợp liền trùng hợp tại, Mộ Cẩm rơi xuống nước là cố ý, chờ đợi Thốn Bôn cứu viện là đủ. Có thể cứu người trước chính là nhị thập, của nàng cử động lệnh Mộ Cẩm sinh nghi, hoài nghi nàng biết hắn cừu hắt hơi sự tình.

"Trương công tử?" Mộ Cẩm cũng không biết này Trương công tử là nhà ai họ Trương, thuận miệng hỏi một chút: "Hắn xem náo nhiệt gì?"

"Nhị công tử, việc này là bởi vì Trương công tử mà lên."

"Hả?"

"Người áo đen cùng Trương công tử có khúc mắc, phóng hỏa đốt là Trương công tử chỗ thuyền hoa. Ta đuổi theo, người áo đen rất là kinh ngạc, cho là ta cũng là Trương công tử người hầu." Thốn Bôn nói: "Ta hỏi thăm Trương công tử. Trương công tử thừa nhận, này người áo đen là cùng hắn tranh đoạt Lan cô nương. Trương công tử đem người áo đen mang đi."

"Ta nguyên lai tưởng rằng ta mộ hai lại cản ai đạo." Mộ Cẩm lắc lắc quạt."Không phải hướng ta mà đến, vô cùng tốt. Thời gian thái bình trôi qua dễ chịu, ta vô tâm ham chiến."

"Nghe hỗ cô nương nói, Lan cô nương tại mười ngày trước, từng hứa hẹn cho một võ lâm nhân sĩ đánh đàn hai canh giờ, định thời

gian liền là hôm nay. Thế nhưng là, Trương công tử tạp gấp ba ngân lượng, thắng được Lan cô nương."

"Ân." Mộ Cẩm không thèm để ý người khác ân oán tình cừu, nói: "Phóng hỏa mặc dù là hiểu lầm, ta lại có mặt khác thu hoạch."

Thốn Bôn minh bạch Mộ Cẩm đang nói ai.

Mộ Cẩm tựa tại ghế dài, "Thốn Bôn."

"Tại."

"Nhường Mã tổng quản tới nói rõ, nữ nhân này đến Mộ gia là làm cái gì?"

"Là." Thốn Bôn quay người rời đi.

Mã tổng quản phụ trách trong phủ tất cả mọi chuyện lớn nhỏ vụ, nhị thập lai lịch, hắn biết đại khái, lại không tỉ mỉ. Sợ bị nhị công tử làm khó dễ, Mã tổng quản kéo lên Trần phó quản gia, cùng đi đến Băng Sơn cư.

"Nhị công tử, nhị thập cô nương sự tình, do Trần phó quản gia cho ngươi kỹ càng tự thuật." Mã tổng quản cùng Trần phó quản gia không biết nhị thập phạm vào chuyện gì, việc này có thể hay không tác động đến hắn hai, thấp thỏm trong lòng, nơm nớp lo sợ đứng tại Mộ Cẩm trước mặt.

"Ân." Mộ Cẩm lúc này đã từ ngâm nước trong bóng tối đi tới, thưởng thức tốt nhất mao nhọn, thổi từ từ gió mát, uể oải tựa tại trên ghế nằm."Nói đi."

Trần phó quản gia nói: "Nhị thập cô nương vốn là Lưu phủ nha hoàn. Lưu gia thiếu Mộ gia ba tháng lương phiếu. Bọn hắn một nhà dời đi kinh thành, chuẩn bị phân phát một chút nô bộc. Mộ lão gia thêm xây đông nam thư phòng, lại đang cần nô bộc. Ta cùng Lưu phủ quản gia nói xong, đưa mấy cái làm việc lưu loát, hành động bí mật tới triệt tiêu lương phiếu. Lưu phủ quản gia chọn lấy ba cái đầy tớ, hai tên nha hoàn, nhị thập cô nương chính là một trong số đó."

Nghe được "Làm việc lưu loát, hành động bí mật" mấy chữ này, Mộ Cẩm giơ lên mắt.

Trần phó quản gia nhìn không thấu nhị công tử ánh mắt, lau mồ hôi, nói tiếp: "Này năm tên tân tiến nô bộc, ta từng cái hỏi thăm qua. Tiến Lưu phủ trước đó, nhị thập cô nương trong Lý phủ làm nha hoàn. Lúc đầu muốn đi theo Lý phủ tiểu thư của hồi môn. Nhưng là. . ." Trần phó quản gia dừng một chút, không biết nên không nên nói.

Mộ Cẩm lại nghiêng mắt nhìn đến một chút, "Nói."

"Lý phủ tiểu thư gả vị kia quan nhân, chỉ tên muốn nhị thập cô nương của hồi môn. Về sau không biết thế nào, của hồi môn nha hoàn biến thành người khác, Lý phủ đem nhị thập cô nương bán trao tay cho Lưu phủ." Đón lấy, Trần phó quản gia mà nói thông thuận chút, "Chúng ta chiêu nhị thập cô nương, sắp đặt tại may vá phòng. Nàng làm có hơn ba tháng, giúp đỡ may vá trong phủ hộ vệ quần áo."

Bởi vì lời nói bên trong một ít chữ, Mộ Cẩm nhíu mày.

"Nhị thập cô nương tay nghề xảo, tam tiểu thư đặc biệt thích nàng thêu thùa. Tam tiểu thư nha hoàn tìm người trong sạch, xuất giá về sau, tam tiểu thư đã thu nhị thập cô nương làm thiếp thân nha

hoàn. Sau đó, cứ như vậy. . . Cứ như vậy. . ." Trần phó quản gia lại bắt đầu nghẹn lời. Từ Từ A Man đến nhị thập quá trình, liền bất tiện nhiều lời.

"Ân." Mộ Cẩm tâm tư, giống như không có ở Trần phó quản gia mà nói bên trên. Hắn quay đầu hướng ngoài cửa sổ, nhìn xem trôi qua trong đầm trên nhảy dưới tránh đồ vật hai tài.

Không biết có phải hay không nhị công tử cũng có thực nhân ngư khí tràng, đồ vật hai tài ngửi ngửi hắn hương vị, phá lệ sinh động.

Hắn phất phất tay, "Đi xuống đi."

"Là." Mã tổng quản cùng Trần phó quản gia như trút được gánh nặng, vội vàng lui xuống.

Nửa khắc đồng hồ sau đó, Mộ Cẩm bưng một bàn huyết hồng tanh thịt, đi đến trôi qua bờ đầm.

Nghe được sinh tươi mùi máu tươi, đồ vật hai tài răng nhọn liệt nửa mặt, nhảy lên bay ra đầm nước.

Mộ Cẩm ném đi một mảnh dưới thịt đi.

Đồ vật hai tài lấy răng nanh đón lấy, tương hỗ xé rách, cắn vào.

Mộ Cẩm nhìn xem vẩy ra huyết nhục, nói: "Thốn Bôn, ta hỏi ngươi một sự kiện."

Thốn Bôn không rõ ràng cho lắm. Bất quá, nhị công tử không hiểu thấu là trạng thái bình thường, Thốn Bôn cũng tập mãi thành thói quen.

Mộ Cẩm nhìn thoáng qua Thốn Bôn trang phục màu đen."Nữ nhân kia làm nha hoàn thời điểm, ngươi gặp qua sao?"

Mộ gia hộ vệ quần áo đều là đo thân mà làm. Có ít người lười, báo kích thước cho may vá phòng, có chút thì tự mình quá khứ, nhường may vá đo đạc.

"Tại tam tiểu thư bên người gặp qua mấy lần." Thốn Bôn trả lời.

Mộ Cẩm lại ném một mảnh thịt, "Hai ngươi có hay không giao tình?"

"Không có." Thốn Bôn ánh mắt sáng ngời, chưa từng trốn tránh truy vấn.

Mộ Cẩm hiền lành cười cười, "Ngươi đối nàng ấn tượng như thế nào?"

Thốn Bôn nhìn xem Mộ Cẩm, "Thuộc hạ không rõ nhị công tử ý tứ."

"Nàng là như thế nào một nữ nhân." Mộ Cẩm con mắt dừng ở xanh không, núi xanh, xanh đầm.

"Thuộc hạ nghe tam tiểu thư nói, nhị thập cô nương khéo tay."

Mộ Cẩm đem trong mâm thịt tươi ném xong, đồ vật hai tài cũng tiềm xuống nước bên trong xỉa răng.

Cho đủ thời gian, Thốn Bôn lại chỉ đáp một câu như vậy.

Mộ Cẩm hỏi: "Không có?"

"Tam tiểu thư nói cái khác từ ngữ, thuộc hạ không nhớ rõ."

"Khéo tay?" Mộ Cẩm nhìn xem trôi qua đầm như gương nước biếc, "Đông Ninh đối cái nào nha hoàn không phải nịnh không lặng thinh, trong phủ liền không tồn tại nàng không có khen qua nha hoàn. Cái gì khéo tay, rõ ràng liền là lòng dạ sâu, tâm cơ nặng. Đừng nhìn nữ nhân kia da mềm yếu thể, một trận gió liền có thể thổi ngã dáng vẻ, kỳ thật, sơn áp xuống tới, nàng đều gánh vác được." Cuối cùng âm điệu giống như là cuốn lên gió lạnh.

"Nhị công tử là đang hoài nghi nhị thập cô nương?"

"Nàng biết nhiều lắm, lòng ta khó yên." Mộ Cẩm nói, "Bất quá, đã nàng đã thành câm điếc, liền tạm thời tha cho nàng một mạng. Ngày sau nhổ cỏ tận gốc thời điểm, nhớ lấy không thể lòng dạ đàn bà."

"Là." Thốn Bôn trả lời giống nhau thường ngày.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Trước mặt chương tiết sửa chữa, bình thường là bắt trùng.

Cám ơn :)

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 14: Đêm Không Thể Say Giấc.

Đêm không thể say giấc.

Nhị thập cửa phòng cửa sổ được đóng chặt, sợ nhị công tử u hồn từ trong khe hở xông tới. Đồng thau nến ánh lửa chiếu vào gò má của nàng. Lung lay dắt dắt, chính như nàng rày đây mai đó tâm tình.

Cứu viện nhị công tử, tuy nói không gọi được hoàn toàn thiện ý, nhưng chung quy nàng vẫn là đem người cấp cứu. Sao liệu, này trời sinh tính đa nghi nhị công tử, chẳng những không có cảm kích ơn cứu mệnh của nàng, ngược lại lên sát ý.

Nhị thập vô cùng hối hận, cứu người này làm gì? Liền nên nhường hắn tự sinh tự diệt. Nàng nhất thời xúc động, đem chính mình đưa thân vào trong nguy cấp.

Càng nghĩ càng uể oải. Nàng xuất ra chính mình cái ví nhỏ, đếm.

Mới chút tiền như vậy, càng thêm như đưa đám.

Biết được lên ào ào giá cao chân tướng, nhị thập không quá nghĩ lại trải qua do Lưu đại nương bán ra thêu khăn.

Dưới mắt, vô kế khả thi.

Một, buồn là lộ phí.

Hai, buồn là hỉ nộ vô thường nhị công tử. Hắn cười thời điểm, không nhất định tâm thần thanh thản. Hắn không cười thời điểm, nhất định là tuyết ngược gió tham ăn.

Nhị công tử khi thì âm, khi thì trong. Hôm nay buông tha nàng, có lẽ ngủ một giấc, sáng sớm ngày mai nghĩ tới điều gì, lại lên nàng chỗ này đương Diêm vương gia tới.

Nhị thập lật qua lật lại, thẳng đến sáng sớm mới ngủ.

Ở trong nước ngâm một đoạn thời gian, sau khi lên bờ lại không có kịp thời giữ ấm, mà lại mất ngủ mệt mỏi, ngày thứ hai, nhị thập ngã bệnh. Ngồi xuống lên, đầu váng mắt hoa, nàng cảm giác được dọa người nhiệt độ. Dùng tay đè chặt cái trán.

Lòng bàn tay cùng trên trán cùng nhau nóng lên. Nàng vô lực khoanh tay, lại lần nữa nằm trở về.

Lại lần nữa tỉnh lại, choáng nặng nề, bên tai là thập nhất đang nói chuyện: "Hẳn là cảm lạnh. Tối hôm qua nhị thập ướt sũng trở về, canh gừng cũng quên uống."

Thập tứ ngày thường lớn giọng tại lúc này ép tới cực thấp, "Mời đại phu đi, thiêu đến mặt đỏ rần."

"Để ta đi." Thập nhất nói, "Ngươi tại này chiếu cố một chút, nhớ kỹ cho đổi lạnh khăn mặt."

Thập tứ nói: "Biết."

Đón lấy, nhị thập cảm giác, trên trán chăn phủ giường gỡ xuống, đổi lại một cái khác đầu lạnh băng băng.

Nhị thập ngày bình thường cảm thấy, đám nữ nhân này coi như tranh thủ tình cảm đùa giỡn, cũng không thể nói nhiều xấu.

Thí dụ như thập tứ, tuy nói yêu thích đánh nhau, nhưng cho tới bây giờ không bắt mặt. Các nữ nhân mặt một khi hủy đi, tự nhiên là thất sủng. Thập tứ không đùa nghịch loại này thủ đoạn nhỏ.

Lại thí dụ như, lần trước tiểu thập cùng thập nhất giơ lên một thùng cá trở về. Nhiều cá như vậy, chỉ là Hoa uyển hoặc Yểm Nhật lâu người đều ăn không hết, thế là cùng nhau nấu nồi lẩu. Trên bàn cũng có ầm ĩ, náo xong cũng liền đi qua.

Nhị công tử chính mình ngang bướng thành tính, chọn lựa nữ nhân ánh mắt, lại hết sức độc đáo. Đại công tử các thị thiếp náo chiến trận, có thể so sánh nhị công tử bên này lớn hơn.

Có mất tất có được. Nhị thập nghĩ, chọc giận nhị công tử về sau, nàng đạt được, khả năng liền là đám nữ nhân này chiếu cố đi.

Nhị thập uống thuốc, nằm xuống nghỉ ngơi.

"Nhị công tử." Ngoài cửa thập tứ nói, "Nhị thập ngã bệnh, vừa mới nằm ngủ."

"Ân."

Nhị thập nghe được dạng này một tiếng, tiếp lấy cửa phòng liền bị đẩy ra.

Nếu như nhị công tử sẽ thương cảm nàng, vậy hắn liền không gọi nhị công tử.

May mắn chính là, hắn hôm nay cuối cùng không có dùng chân đạp cửa. Càng may mắn chính là, nàng bị bệnh, có danh chính ngôn thuận lý do không để ý hắn.

Nhị thập nhắm mắt lại vờ ngủ.

Mộ Cẩm tiến đến về sau, không nói gì.

Nàng vốn định, hắn nhìn một hồi hẳn là đi, ai ngờ qua hồi lâu, cũng không có vang lên lại mở cửa thanh âm. Trong nội tâm nàng run rẩy, này nhị công tử sẽ không lại muốn tìm gốc rạ đi.

Nàng kéo kéo chăn, lật người lại lưng quay về phía hắn.

Hắn nở nụ cười.

Chỉ có thực chất bên trong chảy xuôi ý nghĩ xấu nhị công tử, mới có thể lấy một tiếng cười khẽ, dọa ra nàng một thân mồ hôi lạnh.

Hắn nói: "Ngươi là đồ vật hai tài lương thực. Bệnh chết sẽ ảnh hưởng cảm giác. Nhớ kỹ dưỡng bệnh."

Nhị thập: ". . ." Cảm giác nhị công tử mới là có bệnh cái kia.

Gặp gỡ như thế một cái không hiểu thấu chủ tử, nàng ngoại trừ giả ngu, không còn cách nào khác, chỉ có thể ngủ tiếp.

Vốn là choáng, cũng liền thật ngủ thiếp đi.

Tiểu thập nói, nhị công tử ngày đó đàm phán thành công một cọc làm ăn lớn.

Thập nhất đưa đại phu ra ngoài, trên đường vừa vặn gặp tâm hoa nhi nộ phóng nhị công tử.

Nhị công tử hỏi thăm vì sao mời đại phu.

Thập nhất thành thật trả lời.

Nghe được nhị thập bệnh, nhị công tử càng là vui mừng nhướng mày, nói: "Ta đi xem một chút nàng chết không có."

Thập nhất khó hiểu.

Bất quá ngẫm lại, cái kia triền miên giường bệnh thê tử, nhị công tử lười nhác hỏi đến. Nguyện ý tự mình thăm viếng nhị thập, tạm thời cho là khác quan tâm.

Đồng thời cũng nói, nhị công tử ngày đó đàm thành sinh ý không phải lớn bình thường, mà là trời sập lớn.

Nhị thập tại Yểm Nhật lâu dưỡng bệnh, chân không bước ra khỏi nhà.

Mộ Cẩm thái độ mơ hồ, đi tại giết hoặc không giết biên giới.

Mấy ngày sau đó, nhị thập cảm thấy dạng này ẩn núp cũng không phải biện pháp, nhị công tử muốn giết nàng mà nói, đêm khuya cho nàng một đao, liền xong hết mọi chuyện.

Liên quan tới thêu khăn sự tình, nhị thập không có cái khác bán đường tắt, quyết định lại tìm Lưu đại nương nói chuyện. Nhị thập ra Yểm Nhật lâu.

Thốn Bôn ngày này trở về.

Mộ phủ chính sảnh hướng tây, là nhị công tử chỗ ở. Đi đến một đoạn đường nhỏ, đến giao lộ. Bắc nhìn, do gần đến xa, chỉ gặp một tòa Hoa uyển, một tòa Yểm Nhật lâu. Hướng nam, là Tô Yến Tinh chỗ trạch lâu. Băng Sơn cư tại đầm sâu về sau, sừng sững Mộ phủ nhất nam.

Thốn Bôn lúc này chính là đến chỗ rẽ.

Tương sắc váy áo nữ tử đi ra Hoa uyển, hướng hắn tươi sáng cười một tiếng.

Thốn Bôn mắt nhìn eo của nàng bài, "Lục cô nương."

Nàng khom gối hành lễ, "Thốn Bôn công tử."

Nhị công tử thiếp thất thị tẩm, Thốn Bôn nhớ kỹ không đủ năm người. Tiểu lục chính là một.

Một tới năm đều đã không có ở đây, tiểu lục thành số sắp xếp sớm nhất nữ nhân, thiếu không trải qua sự tình, hồn nhiên ngây thơ, hình dạng xa so với tuổi còn nhỏ. Nhị công tử nói, nàng là đám nữ nhân này bên trong, không có nhất tâm kế.

Mà nhất có tâm kế, hiện tại nhị thập cao cầm đầu vị.

Tiểu lục hướng Yểm Nhật lâu phương hướng đi.

Hoa uyển lại ra một cái hành áo xanh váy nữ tử, đuổi kịp tiểu lục, "Ta cũng đi nha."

"Vừa rồi hỏi ngươi, ngươi lại không đáp ứng."

Từ Hoa uyển đến Yểm Nhật lâu con đường, không có tương liên, chỉ chuyển tiếp tại chỗ ngã ba.

Dự tính ban đầu ước chừng là vì không cho hai bên nữ nhân tranh đấu. Nhưng mà, đi tới đi lui hai bên đường, là những nữ nhân này nhất thường đi lại đoạn đường, liền ven đường cỏ đều trọc quá cái khác đường.

"Nhị thập!" Tiểu lục tiếng cười lên.

Thốn Bôn bước chân dừng một chút, quay đầu một chút.

Nhị thập mặc tím đường váy trắng, dưới ánh mặt trời thấm chút mồ hôi. Nàng hướng tiểu lục mỉm cười, ánh mắt lơ đãng đụng phải hắn. Nàng phúc phúc thân.

Thốn Bôn lễ phép gật đầu, quay người rời đi.

Nhị thập đứng thẳng người, thu hồi ánh mắt.

Tiểu lục thân thiết kéo nhị thập tay, "Đi một chút, bên trên các ngươi Yểm Nhật lâu."

Nhị thập hơi nghi hoặc một chút.

Tiểu thập giải thích nói: "Tiểu cửu gửi thư."

Tiểu lục đắc ý cười: "Nàng ở trong thư thăm hỏi các ngươi nha."

Ba người tiến Yểm Nhật lâu.

Tiểu lục kéo ra cuống họng, hô: "Ta tiểu lục!"

Nghe được danh hào của nàng, thập tứ cái thứ nhất vọt ra, ôm tay hỏi: "Gây chuyện?"

Tiểu lục giương lên lòng bàn tay hạnh sắc giấy viết thư, "Tiểu cửu tin."

Thập tứ khinh thường bĩu môi, "Mắc mớ gì đến chúng ta?"

Tiểu lục nói: "Chẳng lẽ ngươi không muốn biết tiểu cửu rời đi nhị công tử về sau, thời gian tốt hơn không dễ chịu? Bạc đủ hoa không?"

"Đúng nha." Tiểu thập nhìn xem phía sau, hạ giọng nói: "Nhị công tử thê tử mặc dù người yếu nhiều bệnh, mà dù sao là chính thê. Chúng ta ai cũng không so với ai khác tốt đi đến nơi nào. Khó đảm bảo chúng ta nói sai, liền bị đuổi đi."

Thập nhất đi ra, "Có chuyện, vào phòng nói đi."

Hoa uyển tiểu lục biết chữ, Yểm Nhật lâu thập nhất nhận thức chữ. Còn lại đều không biết chữ.

Có hai người biết chữ, thập tứ tin tưởng này phong trong phong thư dung. Thập tứ nói: "Nói nghe một chút, dù sao vị phu nhân kia tìm chúng ta phiền phức là chuyện sớm hay muộn, sớm làm bàn bạc bàn bạc, không có nhị công tử, nên như thế nào mưu sinh."

Tiểu lục triển khai phong thư, ném ra một câu: "Tiểu cửu muốn thành thân."

"A!" Chúng nữ người thất kinh thất sắc.

Thiên hạ phân bốn nước lớn. Đông Chu gần biển, Đại Tễ tây lục, Nam Man Diễm quốc, bắc thuận Bách Tùy. Cái khác tiểu quốc tại trong khe hẹp, cầu toàn cầu sinh.

Đại Tễ hồng nhan danh dương thiên hạ.

Bách Tùy nam đinh nhiều, năm gần đây hưng khởi một cỗ đến Đại Tễ lấy tân nương sinh ý. Có chút kham khổ Bách Tùy người ta, ra không dậy nổi lấy vợ ngân lượng, trực tiếp quá cảnh đến Đại Tễ.

Tiểu cửu chính là gặp được Bách Tùy nhân sĩ.

Tiểu lục thì thầm: "Bách Tùy nam tử ngày thường cũng là cao tuấn. Lần đầu gặp mặt, hắn tán thưởng ta là khó gặp Giang Nam mỹ nhân, ta trái tim như nai con. . ."

Thập tứ chen vào nói: "Ai vui lòng nghe những này phong hoa tuyết nguyệt."

Tiểu lục nói: "Ngươi kiên nhẫn chút."

Thập tứ hồng tụ vung lên.

Tiểu thập đâm nhị thập hỏi: "Ngươi khi còn bé gặp qua không ít Bách Tùy nhân sĩ a?"

Nhị thập gật gật đầu.

Đại Tễ cùng Bách Tùy ngưng chiến năm thứ năm, ký thương mậu văn thư. Đại Tễ quốc giới tại Tây Phụ quan phong hương, nơi đó là Bách Tùy thương nhân vãng lai phải qua đường.

Năm đó, hàng xóm còn cùng từ cha nói: "Ngươi đem ngươi nhà a Man bán cho Bách Tùy người, cái kia không so với làm khổ lực dễ chịu nha."

Tây Phụ quan mặc dù lâm dựa vào Bách Tùy, cũng là theo Đại Tễ thuỷ thổ, nhi lang ít, khuê nữ nhiều. Từ cha tự có Quốc Tông tổ

tiên, Đại Tễ người liền là Đại Tễ người, cho dù là làm nô làm tỳ, cũng không thể lấy chồng ở xa nước láng giềng.

Tiểu lục nói: "Tiểu cửu thành thân sau, mở một gian tửu quán, làm lão bản nương thời gian có thể thư thản."

Thập nhất đột nhiên cười: "Nhìn như vậy đến, chúng ta coi như rời đi nơi này, cũng không trở thành cô độc cả đời."

"Tiểu cửu đi, kế tiếp không biết là ai." Tiểu lục chống cằm nói: "Ta cảm thấy chúng ta thừa dịp tốt quang cảnh, ăn uống no đủ, ngày sau nói về nơi này sinh hoạt, cũng có cái tốt hồi ức."

Tiểu cửu rời đi, là bởi vì đắc tội Tô Yến Tinh.

Tiểu cửu có một đoạn thời gian không có cho Mộ Cẩm bồi ngủ. Ngày ấy, nàng trải qua trạch lâu, không cẩn thận dẫm lên một con mèo cái đuôi.

Nghe nói con mèo kia là Tô Yến Tinh yêu sủng. Mèo kêu đến thê lương, lạnh đến Tô Yến Tinh đáy mắt.

Tô Yến Tinh đầu tiên là nghiêm nghị quát lớn vài câu.

Tiểu cửu gan không lớn, không có hướng Mộ Cẩm cáo trạng.

Tô Yến Tinh lúc này mới nghe ngóng tiểu cửu người nhà, mời tiểu cửu quá khứ. Nói là tử tế tiểu cửu người nhà, nhưng mà ngôn từ ở giữa đều là uy hiếp.

Tiểu cửu có thể sợ.

Tô Yến Tinh cùng Mộ Cẩm nhấc lên, tiểu cửu nhớ nhà.

Mộ Cẩm hiểu rõ, nhường Mã tổng quản an bài phân phát kim, cho tiểu cửu thực tiễn.

Nhị thập ước gì mình bị Tô Yến Tinh làm cho cuốn gói rời đi. Nàng khi đó có hướng trạch lâu đi lại. Vận khí cũng là lưng, không có một lần nhìn thấy mèo, tự nhiên cũng giẫm không đến cái đuôi mèo.

Ngày nào, Tô Yến Tinh ngồi vào bên cửa sổ, nheo lại mắt, hỏi: "Cái kia câm điếc mấy ngày nay mỗi ngày tới chỗ này?"

Tiêu ma ma nói: "Đúng thế."

Tô Yến Tinh cười lạnh: "Không có lòng tốt."

Hoa uyển tiểu thập, rất thích tiểu thoại bản. Thư sinh tiểu thư cố sự, đại quan bần nữ phong nguyệt, nàng làm không biết mệt.

Những cái được gọi là tranh thủ tình cảm mánh khóe, nhị thập nghe được một hai.

Nếu như, Tô Yến Tinh không cẩn thận rơi xuống vòng ngọc vòng tai cái gì, lại vu hãm nhị thập cũng là một cái diệu kế. Lại hoặc là, nhị thập trong lúc vô tình đụng ngã Tô Yến Tinh, mệt mỏi nàng bị thương, cũng là một tội.

Đáng tiếc, Tô Yến Tinh thân thể ôm việc gì.

Tiểu lục tiếp tục đang học tin: "Ta cùng cao tuấn nam nhi tình đầu ý hợp, có một ngày, ta cho hắn đưa một bình hôm sau phương nghỉ.

. ."

Nhị thập không yên lòng nghe.

Nhị công tử sẽ giết nàng, sớm cùng muộn khác nhau thôi. Mấy ngày nay, nàng một mực có trốn đi suy nghĩ. Mới giảng đến Bách Tùy. . .

Đại Tễ văn tự bán mình, cần đến quan phủ con dấu khế đuôi, mới có thể có hiệu lực. Cũng có đại hộ người ta sử xuất tất cả vốn liếng, giả tá cái khác danh mục tránh né quan phủ kiểm tra.

Mộ gia khinh thường những thủ đoạn này, hết thảy theo quy củ làm việc. Bất quá, nhị thập làm thị tẩm về sau, Mã tổng quản không có huỷ bỏ khế đuôi, vẫn đem nhị thập coi là trong phủ nha hoàn, nguyệt nguyệt nộp lên trên thuế bạc.

Vô luận nhị thập đi đến chỗ nào, Đại Tễ quốc quan sách bên trên, nàng vẫn là Mộ gia nô bộc.

Nhưng là, nếu rời đi Đại Tễ quốc thổ, nàng liền không lại thụ này ước thúc. Đại Tễ quốc cảnh tuyến ngay tại quê hương của nàng, vượt biên không phải việc khó. Huống hồ, Bách Tùy nhất là hoan nghênh nữ nhân nhập cảnh.

"Nhị thập, đây là ta tân chế trà nhài." Thập nhất thanh âm đánh gãy nhị thập trầm tư.

Nhị thập lấy lại tinh thần, vì chính mình trốn hướng Bách Tùy lớn mật ý nghĩ mà kinh ngạc.

Sau khi kinh ngạc, bình tĩnh uống trà.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 15: Ta Năm Lần Bảy Lượt Tha Cho Nàng Bất Tử, Có Thể Thấy Được Ta Trong Lòng Còn Có Thiện Niệm.

Thốn Bôn đến Băng Sơn cư.

Có một người đang từ lầu các ra, kia là Mộ Cẩm thường dùng tuyến nhân.

Thốn Bôn quay đầu nhìn xem tuyến nhân bên trên cầu rời đi. Nhị công tử đối nhị thập lên lòng nghi ngờ. Này tuyến nhân tra, chỉ sợ cùng nhị thập có quan hệ.

Trên lầu tầng hai có một đình hành lang, Mộ Cẩm đang loay hoay bàn cờ.

Thốn Bôn đi đường im ắng, kêu: "Nhị công tử."

"Ân." Tay trái tay phải các chấp đen trắng cờ, mình cùng chính mình đánh đến vui sướng.

Thốn Bôn gặp được đặt tại bàn cờ cái khác tin, góc dưới bên trái lạc khoản là đại đại một cái đỏ tiêu con dấu, chính là tuyến nhân tình báo.

Mộ Cẩm không nói, Thốn Bôn cũng không hỏi, lặng yên đứng đấy.

Qua nửa khắc đồng hồ, Mộ Cẩm lấy hoà kết thúc thế cuộc. Hắn ngẩng đầu lên, hai chỉ bốc lên lá thư này.

Trong nháy mắt, mềm mại trang giấy giống như là phụ trọng mũi tên, phút chốc bắn về phía Thốn Bôn.

Thốn Bôn đồng dạng dùng hai chỉ kẹp lấy, đọc nhanh như gió xem xong.

Trên thư có nhị thập cuộc đời quá khứ. Có thể nói là hiện thiện khả trần, nhà ở Tây Phụ quan, có tam tỷ đệ, nàng làm trưởng nữ. Vì bổ sung gia dụng, tuổi còn nhỏ ra làm việc.

Mộ Cẩm một tay nâng lên bệ cửa sổ khắc hoa, "Không đem nữ nhân kia nội tình phiên cái úp sấp, ta không an lòng." Trước kia không tra, là bởi vì hắn có đầy đủ tự tin, chính mình vạn vạn sẽ không say rượu để lộ bí mật.

Nhưng mà, Phù Nhung Hương ngày ấy, tự tin của hắn bắt đầu sụp đổ.

Mộ Cẩm chi tay nâng ngạch, "Tuy nói mấy năm gần đây, cừu gia của ta chết thì chết, thương thì thương, còn lại tạm thời bình an vô sự. Bất quá, ta Mộ gia sinh ý càng làm càng lớn, đắc tội qua người không có một phòng cũng có một xe. Ai cho ta bên người xếp vào một tên gian tế, không phải là không có khả năng."

Thốn Bôn đáp: "Là." Nhị công tử luôn luôn đa nghi.

"Nữ nhân này có chút cơ linh quá mức." Cơ linh nữ nhân là phiền phức, Mộ Cẩm thích ngốc ngốc mỹ cô nương.

Thốn Bôn nói: "Trên thư viết, nhị thập cô nương gia cảnh bần hàn, sinh hoạt đơn giản. Có lẽ không phải gian tế."

"A, hi vọng như thế."

"Nhị công tử." Thốn Bôn trầm ổn mở miệng: "Tha thứ thuộc hạ nói thẳng."

"Nói."

"Nếu như nhị thập cô nương thật muốn đem nhị công tử sự tình công khai, nàng trước kia có rất nhiều cơ hội."

"Nàng nên may mắn nàng thủ khẩu như bình, không phải đã sớm đầu người rơi xuống đất." Mộ Cẩm cười cười: "Đối nàng hiểu rõ, lợi dụng thuận tiện chút."

Thốn Bôn gãy lên tin.

"Chỉ cần nàng ngoan ngoãn tại Mạc phủ đương câm điếc, ta liền làm một lần người tốt. Ta năm lần bảy lượt tha cho nàng bất tử, có thể thấy được ta trong lòng còn có thiện niệm. Ngày đi một thiện, sao lại không làm." Nói đến đây, nhị công tử chính mình cũng tin.

Thốn Bôn không có nói tiếp.

Lầu các rơi vào trầm mặc.

Đầu hạ, thiên thanh, không mây.

Mộ Cẩm xuất ngoại du ngoạn, mang hộ lên nhị thập.

Lần đầu tiên, hôm nay Thốn Bôn không tại. Đánh xe chính là một cái trung niên xa phu.

Nhị thập lên xe ngựa, ngồi ngay ngắn ở cạnh cửa. Ai ngờ nhị công tử có thể hay không nửa đường bị điên, lại muốn lấy nàng tính

mệnh. Cách cửa gần chút, chạy trốn cơ hội lớn hơn. Nếu như mất đi chạy trốn cơ hội, thảm như vậy tử chi lúc, cũng làm cho ngoài xe đám người nhìn một cái, Mộ nhị công tử là bực nào tâm ngoan thủ lạt.

Mộ Cẩm tựa tại trên nệm lót, nghiêng mắt nhìn nàng một chút.

Nàng cúi đầu, không biết đang suy nghĩ gì.

Nàng trong đầu chuyển, khẳng định không phải đồ tốt. Hắn ra lệnh nói: "Tới đấm lưng."

Nhị thập đi sang ngồi, đang muốn nắm tay hướng trên lưng hắn đi.

Hắn vặn lên cằm của nàng, cười đến cùng trên phố lưu manh đồng dạng, "Ngươi có phải hay không gầy?"

Nhị thập nắm đấm rơi vào trên vai của hắn. Nàng nhìn không chớp mắt, tiếp tục nện, dùng sức nện, đương một cái nghe lệnh làm việc nha hoàn.

"Sợ chết sợ đến ăn ngủ không yên?" Mộ Cẩm nâng lên mặt của nàng.

Nàng lập tức gật đầu. Ăn ngủ không yên, cơm nước không vào. Nàng ảo não, trước kia đi chùa miếu dâng hương, phần lớn là vì người nhà cầu phúc, lại quên cho mình cầu một trương phù bình an.

Mộ Cẩm buông nàng ra cái cằm, đổi nắm mặt, "Ngươi quỷ kế đa đoan, ta tin tưởng ngươi có thể bảo mệnh. Liền là quá gầy, nhìn xem mặt mũi này gò má." Hắn bóp đến mấy lần, "Không có mấy lượng thịt."

Nhị thập nửa bên mặt đều đau, không thể không dựa vào hướng hắn.

Hắn buông tay ra, suy nghĩ nói: "Ta phát hiện, bóp mấy lần ngươi còn thuận mắt." Hắn gần nhìn, "Đẹp."

Nàng xoa xoa hiện đau gương mặt. Nhị công tử này âm tình bất định mao bệnh, là như thế nào dưỡng thành? Cùng là Mộ gia chủ tử, cũng không gặp đại công tử cùng tam tiểu thư có như vậy quỷ quyệt tính tình.

Trước xe ngựa đi.

Đi qua náo nhiệt đường đi, nhị thập cẩn thận lắng nghe. Này chợ búa sinh hoạt bây giờ thành của nàng ký thác.

Trước đó vài ngày, nhị thập trốn ở trong phòng, dựa vào tuổi thơ ký ức, phác hoạ phong hương bản đồ. Nhiều năm như vậy đi qua, phong hương quan đạo có lẽ có biến, quốc cảnh tuyến bên cạnh ngọn núi kia khẳng định chính ở chỗ này. Do trên núi vượt biên, kia là không còn gì tốt hơn.

Chỉ cần tìm cơ hội, một tia cũng không thể buông tha. Nàng muốn chính mình về nhà, mà không phải Mộ gia đưa nàng thi thể đưa về nhà.

Nhị thập từ trong suy nghĩ hoàn hồn, phát hiện bên ngoài càng ngày càng tĩnh. Thời gian dần trôi qua, chỉ còn lại có chim tước thanh âm. Nàng có chút đề phòng.

Từ tiến Linh Lộc sơn bắt đầu, xa phu liền bắt đầu lo lắng. Nhị công tử cũng vậy, có quan đạo không đi, càng muốn đi tắt. Nửa tháng trước mới gặp sơn phỉ, bị cướp một cô nương, hôm nay vẫn

là không ăn giáo huấn. Mắt thấy càng chạy càng sâu, xa phu thoáng kéo lại dây cương, quay đầu lại hỏi: "Nhị công tử, phía trước lại đi hai dặm đường, liền là thác nước. Nghe nói. . . Sơn phỉ rất càn rỡ a."

Mộ Cẩm tựa tại nệm bông, không có mở mắt, lười biếng nói: "Đầu tháng quan binh không phải tiễu phỉ nha, tiếp tục đi thôi."

"Là."

Xe ngựa lại tiếp tục hướng về phía trước một trận.

Sau đó có một trận tiếng vó ngựa dồn dập từ bốn phương tám hướng vang lên.

Phu xe lo lắng quả nhiên phát sinh, hô to: "A, lại là sơn phỉ! Nhị công tử, sơn phỉ!"

Nhị thập trên mặt không có gì phản ứng, mềm mại có thể theo. Kỳ thật trong lòng hoảng hốt. Lần trước có Đinh Vịnh Chí ở đây, nhị công tử đều có thể mất mặt. Hôm nay Thốn Bôn không tại, càng thêm không có thượng thư chi tử, nhị công tử chẳng phải là càng thêm tự lo không xong.

Mộ Cẩm ngồi dậy, hồi phu xe lời nói, "Quay đầu trở về."

"Là." Xa phu tranh thủ thời gian quay lại xe ngựa.

Ngựa phát ra điên cuồng gào thét, tiếp theo phi nước đại.

Phi nước đại, còn có mặt khác một đám ngựa. Các nam nhân thô phóng gào to cũng càng ngày càng gần.

"Không nghĩ tới a, còn không có sợ chết dám đi con đường này, đây không phải bạch bạch cho chúng ta huynh đệ đưa gạo lương nha." Cởi mở thanh âm xen lẫn tại nóng nảy tiếng vó ngựa bên trong.

"Các huynh đệ, ăn thịt." Một đạo khác thô lệ thanh âm vang lên.

Xa phu gấp, kéo lại dây cương, "Nhị công tử, bọn hắn cản đường."

"Quan binh tiễu phỉ, diệt đều là cái gì." Mộ Cẩm xốc lên rèm, thấy rõ phía trước tráng hán, hắn nheo lại mắt, "Lại là các ngươi."

"Phi! Lời này ta nói mới đúng, lại là ngươi!" Dẫn đầu xanh quần đại hán nhận ra Mộ Cẩm, rắn chắc đại cánh tay huy động lên một thanh đại khảm đao, "Lần trước không có đem ngươi chém thành hai nửa. Hôm nay ——" hắn hướng lòng bàn tay nhổ một ngụm nước bọt, đao chỉ Mộ Cẩm, "Muốn mạng của ngươi!"

"Hạng người thô bỉ." Mộ Cẩm lông mày không hề nhíu một lần, "Bằng các ngươi lỗ mãng sơn phu, dám cản bản công tử đường đi."

Nhị thập tranh thủ thời gian kéo kéo góc áo của hắn. Lúc nào, còn bày quý công tử giá đỡ. Bây giờ hộ vệ không tại, đối phương lại là hung thần ác đồ. Này nhị công tử ngược lại tốt, cái gì không xuôi tai, hắn liền nói cái gì. Cuối cùng liên lụy còn không phải nàng.

Một cái áo xám tráng hán lôi kéo xanh quần sơn phỉ, hạ giọng: "Lỗ Nông, nhị đương gia nói. . . Đừng trêu chọc Mộ nhị công tử, chúng ta có phải hay không. . ."

Xanh quần sơn phỉ, tên là Lỗ Nông, hắn lại phun một bãi nước miếng chấm nhỏ, "Phi, chúng ta sợ hắn?" Cây đại đao kia lợi ánh

sáng, đem bắn ra đến xe ngựa quang đều cho chặt đứt.

Áo xám tráng hán lườm hắn một cái.

Bên này, Mộ Cẩm quay đầu nhìn nhị thập, "Kéo cái gì?"

Nàng rút tay trở về. Mặc kệ đối tượng là sơn phỉ vẫn là Mộ Cẩm, nàng đều là bảo mệnh quan trọng.

Áo xám tráng hán liếc mắt một cái xe ngựa, lại nhìn xa phu, màu đồng trên mặt toét ra cười to."Chúng ta không vì giết người. Đệ nhất kiếp tài, đệ nhị kiếp sắc, buộc cái cô nương nhà cho chúng ta trên núi huynh đệ giải thèm một chút."

Đằng sau một đám nam nhân cười ha ha.

Một cái khác sơn phỉ hô: "Nghe qua công tử ca thê thiếp thành đàn, phân chúng ta một cái, tính tích đức a."

Lại một người hô: "Đúng đúng, về sau chúng ta gặp người liền khen, Mộ nhị công tử thích hay làm việc thiện."

So với một đám sơn phỉ, nhị thập tình nguyện cho nhị công tử một người chà đạp. Bên nàng thân, tránh sau lưng Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm dương quần bào, đưa nàng thân thể che đậy lên, khinh bỉ nói: "Các ngươi cũng xứng?"

Nhị thập đâm đâm Mộ Cẩm lưng.

Mộ Cẩm quay đầu.

Nàng chỉ chỉ hắn đeo ở hông túi tiền, làm ra một cái ném ném động tác.

Mộ Cẩm rốt cục động lông mày, "Có ý tứ gì?"

Nàng nắm chắc cổ áo, lại dùng hai tay ngực, một bộ thê thảm chịu nhục biểu lộ, dùng sức lắc đầu .

Mộ Cẩm suy nghĩ nói: "Ý của ngươi là, ngươi không nguyện ý bị cướp sắc, thế là dùng tiền tài thay thế?"

Nhị thập liền vội vàng gật đầu .

Mộ Cẩm thế mà đi theo gật đầu, "Cũng có đạo lý."

Nhị thập cởi xuống chính mình cái ví nhỏ, chuẩn bị muốn ném cho sơn phỉ. Mặc dù đau lòng ngân lượng, nhưng là nếu như nàng không lời đầu tiên ta hi sinh, nhị công tử lại sẽ nghi nàng chơi lừa gạt.

Mộ Cẩm đưa tay chặn lại, "Đây là của ngươi?"

Nàng gật đầu. Lắc lắc túi tiền, lại chỉ chỉ phía ngoài sơn phỉ. Nàng cùng hắn, lại thêm một xe phu, cái nào địch nổi mười mấy hai mươi cái sơn phỉ. Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.

Mộ Cẩm giọng mỉa mai nói: "Diệt ta uy phong."

Nhị thập không nói gì. Đối mặt bên ngoài hung thần ác sát sơn phỉ, nàng còn có thể như thế nào?

Lỗ Nông không rảnh đợi thêm đôi nam nữ này đến một lần vừa đi nói chuyện phiếm, hắn hoành đao chỉ hướng xe ngựa, "Nghe rõ chưa?"

Xa phu cứng ngắc cái đầu, động cũng không dám động, "Hai. . . Công tử. . ."

Mộ Cẩm một cước nằm ngang ở rèm trước, "Bọn hắn không có can đảm bên trên." Hắn quay đầu cùng nhị thập nói: "Chờ Thốn Bôn."

Lỗ Nông cùng áo xám tráng hán nhìn nhau một cái, trăm miệng một lời nói: "Cướp xe!"

Nhị thập khẩn trương nhìn hắn bóng lưng, níu chặt cái ví nhỏ.

Mộ Cẩm bỗng nhiên kéo xuống bên hông túi tiền, ném cho nàng.

Nàng hai tay nâng lên, không rõ dụng ý của hắn.

Mộ Cẩm nói: "Cho ngươi tự vệ, đi tài tiêu tai."

Lúc này, áo xám tráng hán từ trên ngựa hướng về phía trước nhảy lên, nhảy tới xe ngựa trần xe.

Xe ngựa điên một chút, trần xe suýt nữa sụp đổ.

Nhị thập sắc mặt trắng bệch, nắm chặt túi tiền mu bàn tay gân xanh nổi lên.

Mộ Cẩm nhìn nàng một cái, đang muốn nói chuyện, có một thanh đao nhọn hoành tiến đến, gác ở trên cổ của hắn.

Xách đao to con nhe răng cười: "Mộ công tử đúng không? Không có hộ vệ, nhìn ngươi còn như thế nào phách lối."

Mộ Cẩm khinh thường: "Ta nói ngươi không có can đảm, ngươi chính là không có can đảm."

To con chán nản: "Ngươi —— "

Lỗ Nông vẫn ngồi ở lập tức, hô: "Đừng dài dòng. Chúng ta cướp phú tế bần, không thương tổn nhân mạng." Nói xong, ánh mắt của hắn chuyển đến nhị thập, "Cô nương cũng bắt!"

Tình thế gấp gáp, nhị thập xuất ra khăn lụa, hướng chính mình ngoài miệng lấp một ngụm.

Trần xe sập. Trần xe áo xám tráng hán phản xâu mà xuống, đưa tay bắt lấy nàng cánh tay.

May mắn cắn khăn lụa, nếu không tình cảnh như thế, miệng của nàng đâu còn kìm nén đến ở. Bối rối ở giữa, nàng quay đầu nhìn xem Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm đá văng ra to con. Ngọc phiến trong tay hắn chuyển một vòng tròn, hắn đáy mắt có chồng chất lệ sắc, "Nữ nhân của ta, dám đoạt thử một chút?" Đang khi nói chuyện, ngọc phiến bay về phía áo xám tráng hán ngón tay.

Áo xám tráng hán tức thời buông tay, buông lỏng ra nhị thập.

To con lại lần nữa đánh úp về phía Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm trốn tránh, triển khai quạt nhọn tôi độc đồng dạng, đuổi sát áo xám tráng hán.

Không biết ai hô một câu: "Đừng sợ! Hắn chỉ hiểu công phu quyền cước." Ỷ vào nhiều người, ngoài xe sơn phỉ nhóm phóng tới Mộ Cẩm.

Nhị thập núp ở xe ngựa nơi hẻo lánh, nhìn chằm chằm ngoài xe hỗn chiến.

Nhị công tử chiêu thức, so phổ thông công phu quyền cước vẫn là phải cao như vậy một chút. Không biết Thốn Bôn khi nào mới đến. Nàng không hiểu võ, không cách nào dự đoán Mộ Cẩm một người cùng hai mươi mấy cái sơn phỉ tình hình chiến đấu.

Nàng cúi đầu nhìn thấy túi tiền, trong đầu hiện lên cái gì suy nghĩ. Nàng nhịn không được len lén liếc một chút.

Là hoàng kim. So với nàng cái ví nhỏ không biết nặng bao nhiêu.

Lúc này, đột nhiên bay tới một cây đao, ngựa bị kinh sợ dọa, hí dài cất vó. Xa phu không biết tránh đi nơi nào. Xe ngựa không bị khống chế, phi nước đại hướng về phía trước.

Ở đây kinh loạn bên trong, nhị thập ép buộc chính mình trấn định lại.

Nơi này là Linh Lộc sơn, mới xa phu nói, cách thác nước không đến hai dặm đường, mà cái kia thác nước. . .

Nhị thập bỗng nhiên đụng phải cây gỗ, co rút đau đớn đến thở khẽ một tiếng.

Cái kia thác nước. . . Cái kia thác nước có cái gì?

Nhị thập cắn chặt hàm răng.

Đúng, có thầm nghĩ.

Lúc này không trốn, chờ đến khi nào?

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 16: Cho Nàng Một Thước, Nàng Có Thể Thuận Cán Bò Một Trượng.

Lâm cuối đường đầu liền là thác nước đầm.

Chính như tiểu thập nói, này thác nước bất quá cao mấy trượng.

Ngựa không quan tâm chạy, đến bên hồ quẹo thật nhanh, hãm không được xe ngựa vẽ một nửa hình tròn.

Nhị thập nắm chắc xe cán, bù không được ngựa lực lượng, bị ngã tại trên cửa. Nguy cấp thời khắc, nàng vén rèm lên, thừa dịp xe ngựa vọt tới đại thụ lúc, nàng nhảy ra ngoài, bay qua nhánh cây, rơi xuống trong nước.

Chợt nhìn lại, tựa như là xe ngựa đưa nàng văng ra ngoài.

Nhị thập ngã vào trong đầm, thừa cơ lặn xuống cách bờ bên càng xa bên cạnh.

Nhị công tử còn tại cùng sơn phỉ dây dưa, tạm thời không thoát thân được. Huống hồ hắn sẽ không bơi. Hôm nay hết thảy bỗng nhiên thành thiên thời địa lợi nhân hoà.

Nhị thập ở trong nước tìm một hồi, không thấy có cửa hang. Nàng có chút nóng nảy, lại sợ Mộ Cẩm đuổi theo, thế là tìm một chỗ ẩn nấp dưới nước trước trốn đi.

Một nhánh treo ngược tươi tốt thân cành rơi vào trong nước, làm thành rậm rạp lục ấm. Trên bờ người không cách nào nhìn trộm mảnh này xanh tươi.

Nhị thập thò đầu ra.

Cách quá xa, tiếng đánh nhau biến mất, bên tai chỉ có thác nước rơi xuống "Soạt" vang.

Nàng gỡ ra một tầng lá cây, quan sát bờ đầm.

Ánh nắng vẩy vào đầm nước bên trên.

Lẳng lặng chờ đợi một hồi lâu, không thấy có người đuổi theo.

Chẳng lẽ nhị công tử cho là nàng như vậy bỏ mạng? Kia thật là đại cát đại lợi.

Nhị thập không lo lắng sơn phỉ giết chết Mộ Cẩm.

Lúc ấy cái kia áo xám sơn phỉ nói một câu: "Nhị đương gia không nhượng chiêu gây Mộ nhị công tử." Bọn này sơn phỉ hẳn là đối Mộ gia có chỗ kiêng kị. Đồ tài thôi, xấu nhất chính là, bọn hắn đem nhị công tử buộc đi, dùng cái này bắt chẹt Mộ gia.

Nhưng cái này cũng không tới phiên nàng đến quan tâm.

Nhị thập lên bờ, đưa nàng cái ví nhỏ cùng Mộ Cẩm túi tiền trói đến cùng nhau, dấu ở trong ngực. Sau đó hít sâu một hơi, lại lần nữa ẩn vào trong nước tìm kiếm.

Thác nước không cao, đầm tử không lớn, nhưng cũng phí đi nàng không ít khí lực, mới rốt cục nhìn thấy ra bên ngoài bốc lên nước cửa hang.

Cửa hang càng hai thước rộng, dòng nước đem một đám con cá đẩy ra.

Nhị thập đổi lấy hơi, bơi vào trong động.

Mộ Cẩm vô tâm ham chiến, về sau nhảy ra xa mấy mét, hắn khép lại cây quạt."Các ngươi này một đám đồ không có mắt."

Lỗ Nông mặc dù là mãng phu, nhưng cũng phát giác lúc này Mộ Cẩm cùng mới khác biệt.

Mộ Cẩm xuyên tái nhợt áo bào.

Bạch là bạch, vì sao là tái nhợt đâu? Bởi vì nhị đương gia nói qua, vô luận loại nào nhan sắc, chỉ cần thêm một cái "Thương" chữ phía trước, liền không hiểu có cuối thu ý lạnh.

Mộ Cẩm dáng tươi cười càng thêm thân thiết, đôi mắt đen như mực. Hắn cây quạt mở ra, nan quạt chỗ nhiều mấy cây sắc nhọn dài nhỏ ám khí.

Lỗ Nông đang muốn nhìn cái cẩn thận, bỗng nhiên Mộ Cẩm không thấy.

Tại mọi người còn không có phát hiện Mộ Cẩm đi nơi nào thời điểm, Mộ Cẩm lại xuất hiện, hắn đứng tại áo xám tráng hán trước mặt, "Mới vừa rồi là dùng tay phải bắt nữ nhân của ta a?"

Không có người trả lời hắn.

Mộ Cẩm cười khẽ, phút chốc lấy quạt nhọn chọn lấy áo xám tráng hán tay phải gân tay.

Áo xám tráng hán thống hào vang lên, cầm đao cái tay kia trong nháy mắt mềm xuống dưới, đại đao rơi xuống đất, phát ra "Loảng xoảng" tiếng vang.

Lỗ Nông hoảng hốt, nâng cánh tay bổ về phía Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm lại biến mất.

Lỗ Nông hết nhìn đông tới nhìn tây, gặp không đến người, hắn hướng không trung hung tợn hô: "Dùng ám khí tính là gì hảo hán?"

"Ai muốn đương hảo hán?" Mộ Cẩm đứng tại một cái cây lá xanh trên ngọn, thân thể tựa hồ so lá cây tấm ảnh càng nhẹ.

Mắt thấy áo xám tráng hán trên tay máu me đầm đìa, Lỗ Nông lúc này mới ý thức được chính mình khinh địch, hắn thô hô một tiếng: "Lên ngựa, rút lui!"

Mộ Cẩm không có truy, khép lại ngọc phiến, hắn mau lẹ hướng xe ngựa phi nước đại phương hướng mà đi.

Lâm trên đường có hai đạo sâu cạn không đồng nhất vết xe. Thuận vết xe, Mộ Cẩm tìm được ngựa.

Hai con ngựa yên tĩnh trở lại, ngay tại dưới cây hóng mát. Xe ngựa bị đụng hư song cửa sổ, rỗng mảng lớn.

Mộ Cẩm đi vào tìm tìm. Cái gì cũng không có ném, ngoại trừ túi tiền của hắn.

Đường cũ trở về, gặp được tận quả nhiên thác nước, hắn không khỏi nhớ tới, nữ nhân kia cho thập ngũ cầu tình lúc, liền là bơi qua

trôi qua đầm. Nàng thuỷ tính tốt, chạy trốn ước chừng đi đường thủy.

Mộ Cẩm từ đầu đến cuối không cách nào tiêu trừ đối nhị thập hoài nghi. Đối với nhạy bén người, vô luận nam nữ, hắn đều ôm lấy cực nặng đề phòng tâm. Hôm nay cho là nhị thập cửa ải cuối cùng. Chỉ cần nàng quá quan, hắn cũng liền an tâm chút.

Ngày gần đây, đám kia sơn phỉ bồi hồi nơi đây. Mộ Cẩm cố ý tuyển con đường này. Hỗn chiến bên trong, nhị thập nếu như có ý niệm trốn chạy, tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Quả nhiên, cái này xảo trá nữ nhân dám can đảm ở dưới con mắt của hắn, cất hắn ngân lượng chạy.

Nàng hôm nay vừa trốn, cô phụ Thốn Bôn tín nhiệm đối với nàng.

Mộ Cẩm sớm cùng Thốn Bôn nói qua, nàng gan to, đáng thương bộ dáng đều là trang, giả. Cho nàng một thước, nàng có thể thuận cán bò một trượng.

Đến bên thác nước, nhìn xem trong đầm nước con cá, Mộ Cẩm có chút tiếc hận. Hắn chán ghét nữ nhân thông minh, nhưng nữ nhân thông minh cũng khó được. Quý tài ái tài nha, hắn nên tiếc hận.

"Nhị công tử." Chốc lát sau, Thốn Bôn chạy đến. Lâm đường có vết máu, hắn biết sơn phỉ tới, thế là truy tìm vết xe mà tới.

Mộ Cẩm quay đầu.

"Thuộc hạ tới chậm."

"Không sao. Ngươi phải sớm tới, nữ nhân kia còn chạy không thoát." Mộ Cẩm dùng cây quạt vỗ nhẹ lòng bàn tay, "Chạy tốt, vô cùng tốt. Chưa thấy quan tài chưa rơi lệ."

"Nhị thập cô nương chạy?"

"Chạy." Mộ Cẩm dừng một chút, còn nói: "Xe ngựa chạy, nàng trên xe."

Thốn Bôn chuyển hướng thác nước, hỏi: "Là dừng ở chỗ này?" Chỗ này cũng không phải nơi tốt.

Mộ Cẩm chỉ chỉ dưới cây một mảnh nhỏ vải rách. Chính là nhị thập rơi hồ lúc bị cành cây cạo. Hắn tay trái chấp quạt, ngón trỏ tay phải chống đỡ quạt nhọn, chậm rãi nói: "Ta phải cẩn thận suy nghĩ, nàng là chính mình nhảy xuống, vẫn là con ngựa đưa nàng ném xuống."

Lời tuy nói như vậy, nhưng mà Thốn Bôn minh bạch, nhị công tử đã trong lòng hiểu rõ.

"Thốn Bôn, ngươi xuống dưới tìm xem. Dù là nàng ở chỗ này chết đuối, cũng phải đem thi thể vớt lên đến, tiên thi." Cuối cùng hai chữ nhấm nuốt tại Mộ Cẩm răng ở giữa, sinh sinh nhai ra máu mùi tanh.

"Là." Thốn Bôn nghe lệnh, nhảy vào trong đầm.

Mộ Cẩm dù bận vẫn ung dung ngồi tại trên đá lớn. Nhị thập hướng đi, hắn sớm có phỏng đoán.

Một lát sau, Thốn Bôn hiện lên mặt nước, "Nhị công tử, không có."

Mộ Cẩm rất bình tĩnh, "Biết." Càng bình tĩnh càng quỷ dị.

Thốn Bôn hỏi: "Nhị thập cô nương khả năng tiến hoàng lăng."

"Ngày đó tiểu thập đến Linh Lộc sơn, đối hoàng lăng cảm thấy rất hứng thú. Nàng yêu thích dân gian truyền thuyết, trở về khẳng định sẽ nói về việc này." Mộ Cẩm cười hạ: "Nữ nhân kia hẳn là trốn đến hoàng lăng. Nàng ngày thường một bụng ý đồ xấu, không nghĩ tới, dưới tình thế cấp bách cũng mất phân tấc."

Thốn Bôn trên trán trượt xuống, không biết là giọt nước vẫn là mồ hôi. Hoàng lăng cơ quan trùng điệp, trước đó, đổ đấu chết bao nhiêu, liền liền tinh thông dịch kinh bát quái, cũng không ít mệnh tang trong đó. Nhị thập dù thông minh, bất quá là cô gái bình thường, nàng đi chỉ có một con đường chết.

"Đế hoàng lăng mộ cũng không phải dễ dàng như vậy đi. Nếu như nàng có thể tại trong hoàng lăng bình yên vô sự, ta cũng tha cho nàng một mạng." Mộ Cẩm chuyển hướng Thốn Bôn, "Để phòng vạn nhất. Điều động nhân thủ, toàn diện lục soát núi."

"Là."

Nhị thập tiến cửa hang, tính lấy chính mình nín thở thời gian. Nếu như tại một nửa thời gian bên trong, nàng tìm không thấy một đầu khác lối ra, như vậy nàng nhất định phải lập tức trở về.

Phi thường may mắn, nàng nhìn thấy là một cái khác sơn động.

Lên bờ. Có tả hữu hai đầu ám đạo, bên cạnh phân biệt có khắc bốn chữ lớn.

Nàng không biết chữ.

Bên trái ám đạo hắc không thấy năm ngón tay, bên phải hình như có ánh sáng. Nàng tuyển bên phải đi. Mới đi chưa được mấy bước, gặp được phía trước lối ra. Nàng ngạc nhiên chạy ra ngoài, chỉ gặp một tòa gò núi. Từ chung quanh cây rừng phân biệt, đây là Linh Lộc sơn chỗ sâu.

Bơi lội hao phí quá nhiều thể lực. Sắc trời còn sớm, nhị thập đầu tiên là nghỉ ngơi một lát, ngồi tại cửa hang một bên, nhào nặn bờ vai của mình.

Ngắn ngủi nhất thời nửa khắc, nàng liền đi lên đường chạy trốn.

Nghe được nhị công tử bí mật là sự thật không thể chối cãi. Coi như nhất thời bảo vệ tính mệnh, khó đảm bảo ngày sau hắn sẽ không lại động sát cơ.

Nghỉ ngơi một hồi, nhị thập sợ Mộ Cẩm thuận dòng nước đuổi tới, không dám ở lâu. Nàng đẩy ra đến gối cỏ dại, đi thẳng về phía trước. Ven đường dùng nhánh cây cho mình tại hạ không dễ dàng phát giác ký hiệu.

Xa xa nhìn thấy một đầu bùn đường nhỏ.

Có đường liền có người. Nàng chỉ cần có thể ra ngoài, tự nhiên có thể chậm một trận. Huống hồ, nàng còn có nhị công tử ngân lượng đương lộ phí.

Nào biết, chuyển qua một cái cây, nghe thấy có một cái nam nhân thô lỗ gọi: "Nhịn không được, ở chỗ này giải quyết một cái."

Thanh âm này giống như là sơn phỉ một người trong đó.

Nhị thập co lên thân thể, đang muốn quay người, lại bị dắt lấy quần lót Lỗ Nông đụng thẳng.

Nàng đối đầu hắn gấu mắt. Cái này nam nhân cho nàng cảm giác liền cùng đại gấu đồng dạng, bàng tròn cánh tay thô.

Lỗ Nông buộc chặt quần lót, cười ha ha, "Ý trời à, các huynh đệ, mang hộ cái cô nương trở về!"

Nhị thập một cử động nhỏ cũng không dám.

Lỗ Nông mấy bước quá khứ, xách gà con đồng dạng cầm lên nàng.

Nàng nghĩ, hôm nay vận khí, chỉ sợ rời đi nhị công tử thời điểm liền tiêu hết.

Phỉ uốn tại phi thường bí ẩn trên sườn núi. Danh tự ngược lại là hỉ khí, gọi là: Phúc trại.

Nhị thập con mắt bị bịt kín miếng vải đen, nàng mơ hồ nghe thấy, phỉ ổ lối vào có tiếng nước.

Đón lấy, xa gần nghe được, tất cả đều là nam nhân phá tiếng nói kêu gào.

Tại đại hộ người ta, liền đầy tớ đều không có như thế thô cuồng dã khí, nàng vụng trộm đem chính mình mắng nhiều lần. Thật sự là không biết lượng sức, vậy mà cho là mình có thể bằng sức một mình đi ra toà này thâm sơn.

Lỗ Nông tay tại nàng trên eo bóp mấy cái, lực đạo giống như là muốn đem eo của nàng cho bẻ gãy. Hắn buồn bực: "Nữ nhân eo như thế tế a?"

Một cái khác sơn phỉ nói tiếp: "Đừng quá dùng sức, cẩn thận cho gãy. Những huynh đệ này rất lâu chưa từng thấy nữ nhân."

Từ khi sơn phỉ tấp nập ẩn hiện, chỉ có Mộ nhị công tử loại này không sợ chết mới dám tới.

Lỗ Nông tranh thủ thời gian buông lỏng tay ra, hỏi nhị thập: "Đau không?"

Nàng cả kinh liên tục gật đầu.

Hắn nhìn xem chính mình đen nhánh bàn tay, cười hắc hắc, "Làm việc nặng đã quen, về sau ta điểm nhẹ a."

Mới nói xong phải nhẹ một chút, hắn cầm lên cổ áo của nàng, một thanh ném nàng đến kho củi.

Nhị thập núp ở trong đống củi, lần thứ nhất ngóng trông Mộ Cẩm xuất hiện. Nhị công tử người là hung điểm, tối thiểu không có đem nàng ném cho một đám nam nhân.

Ngoài cửa gào to thanh không ngừng, trong không khí có một trận nam nhân mồ hôi hương vị.

Thập ngũ lần đó bị cứu trở về, không có nhiều lời vùng núi hẻo lánh sự tình, chỉ cường điệu sơn phỉ không có thương tổn nàng.

Thập ngũ cho lý do rất ngây thơ: "Khả năng bọn hắn sợ hãi nhị công tử."

Nhị thập lúc ấy không có cảm giác gì, bây giờ lại không như vậy cảm thấy. Nếu quả như thật sợ nhị công tử, hôm nay sơn phỉ cũng sẽ không tập kích xe ngựa.

Nhị thập khẽ thở dài một cái. Nếu như sơn phỉ thật xâm phạm nàng, nàng cũng không có phản kháng chỗ trống. Hết thảy đều là gieo gió gặt bão. Đang vẽ phảng, nàng liền không nên cứu Mộ Cẩm. Nàng lộ ra ngay lá bài tẩy của mình, Mộ Cẩm không có lý do lại lưu nàng tính mệnh.

Buổi chiều, Lỗ Nông đưa cơm tới.

"Ngươi thắng ở gan lớn a, từ đầu đến cuối đều không có hừ một tiếng." Hắn nhếch miệng cười một tiếng, "Đến bây giờ cũng không nói chuyện."

Lỗ Nông ngồi xuống, nhìn thẳng nàng, nói: "Ngươi đừng sợ, chúng ta thô mãng một chút, nhưng về sau ngươi trở thành chúng ta trên núi nữ nhân, thương ngươi là khẳng định."

Có thể nàng không muốn làm trên núi nữ nhân, này trên núi so Mộ gia còn khó trốn.

"Ngươi cũng quá gầy, không có mấy lượng thịt. Chúng ta trên núi gầy nhất đích ép trên người ngươi, ngươi cũng khả năng tắt thở." Lỗ Nông cầm chén đẩy lên trước mặt của nàng, "Đến, nửa cân cơm, toàn bộ ăn sạch."

Nhị thập thoáng ngẩng đầu, hiện tại mới chính thức thấy rõ hình dạng của hắn.

Lỗ Nông nằm ngang một đạo mi, mi bên trên có một đạo sẹo, hung thần ác sát bộ dáng, hắn dùng sức bày ra nụ cười hiền hòa, lộ

ra mồm mép căng gân đồng dạng.

Gặp nàng không rên một tiếng, Lỗ Nông kéo căng lên da mặt, "Ăn!"

Nàng rung động rung động đưa tay.

Hắn nhìn chằm chằm mu bàn tay của nàng, "Ngón tay của ngươi tốt tế a."

Nàng lại đem tay rụt về lại.

Lỗ Nông hỏi: "Ngươi tên là gì?"

Nàng chỉ chỉ miệng của mình, lắc đầu.

Hắn giật nảy cả mình, "Ngươi là câm điếc?"

Nhị thập gật gật đầu.

"Chúng ta cướp sắc, là muốn cho nhị đương gia lấy một cái tức phụ nhi. Này trên núi nữ nhân, không có một cái thích hợp. Nhị đương gia niên kỷ có, chúng ta một đám huynh đệ ngóng trông hắn thành thân. Chuyện chung thân của hắn giải quyết, mới có thể đến phiên chúng ta nha." Lỗ Nông nói: "Bất quá, nhị đương gia có chút tài hoa, ngươi là câm điếc. . . Không thích hợp đưa cho hắn."

Lỗ Nông nhìn nàng chằm chằm một hồi lâu, "Ngươi lần đầu tiên, phổ phổ thông thông, càng xem liền suy nghĩ ra mùi vị tới. Được thôi, ngươi không xứng với nhị đương gia, liền cùng ta tốt."

Lỗ Nông phối hợp làm quyết định.

Dọa đến nhị thập càng thêm không dám động.

"Ta gọi Lỗ Nông, nhớ kỹ a." Hắn vui mừng, "Chờ chúng ta nhị đương gia trở về, ta nói với hắn, để ngươi đến trong phòng của ta. Ta liền thích gan lớn nữ nhân, về sau ta che chở ngươi, đừng sợ."

Lỗ Nông bưng lên bát, nhét vào trên tay của nàng, "Ăn đi!"

Nàng đành phải cúi đầu đào cơm.

"Lần trước nắm nữ, cùng nhị đương gia rất xứng, thế nhưng là cái kia Mộ nhị công tử, đem người cho phải đi về. Để phòng đêm dài lắm mộng, chúng ta việc này đến tranh thủ thời gian tới."

Cơm ngạnh tại nhị thập yết hầu, nàng trơ mắt nhìn xem Lỗ Nông bước nhanh ra ngoài đi.

Hắn hào hứng, "Ta nhường các huynh đệ treo mấy cái đèn lồng đỏ, cho ngươi thêm tìm kiện áo đỏ váy, ta hai cái muộn bái đường thành thân."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 17: Nghe Nói Hôm Đó, Phó Quân Cướp Cô Dâu Mười Phần Phong Quang.

Lỗ Nông đem chuyện chung thân của mình nói cho các huynh đệ.

Sợ choáng váng một đám tráng hán.

Sơn trại phần lớn là đại lão thô, không có cảm tình nói chuyện, cưới ai không trọng yếu, đau tức phụ nhi là được rồi.

Một núi phỉ nói: "Nếu không chờ đại đương gia cùng nhị đương gia trở lại hẵng nói."

Lại một núi phỉ nói tiếp: "Đúng vậy a, đây cũng quá đuổi đến. Sau mười tháng muốn ôm nhi tử a."

"Ngươi bái đường còn muốn bái thiên địa, bái cao đường. Đại đương gia, nhị đương gia không tại, ngươi bái ai vậy?" Áo xám sơn phỉ tay phải vết thương đã xử lý, trị liệu kịp thời, cái tay này không có triệt để tàn phế.

Lỗ Nông tráng cánh tay vung lên, "Chúng ta xuất đao, nhanh, hung ác, chuẩn. Thành thân cũng giống như vậy, trước đơn giản thành cái thân, uống rượu giao bôi, lại vào động phòng. Bái thiên bái, về sau lại bổ đi."

Đại đương gia cùng nhị đương gia không tại, Lỗ Nông liền là thay chủ quản. Đám người không câu nệ tiểu tiết, thế là thu xếp lên việc

vui tới.

Lỗ Nông không có đại hồng y váy, nhường phụ trách tạp dịch phụ nhân xuống núi mua hai bộ tân lang tân nương đồ vật.

Đã xin cưới, Lỗ Nông cảm thấy, không tốt lại đem nhị thập nhốt tại phòng chứa củi. Còn có, nàng cái kia thân ướt cộc cộc quần áo cũng muốn đổi đi. Nếu là cảm lạnh, chậm trễ đêm động phòng hoa chúc sẽ không tốt.

Từ khi Phù Nhung Hương rơi xuống nước, nhị thập đi theo Mộ Cẩm đi ra ngoài, sẽ phủ thêm một kiện vải thô áo ngoài.

Loại này đặc thù vải vóc, tính chất thô ráp, gặp nước thì trở nên tấm cứng rắn, ướt đẫm cũng không thiếp thân. Vốn là Mộ phủ cá công nhóm xuyên. Trước kia, nhị thập tại may vá phòng nhìn mới mẻ, cho mình lưu lại một kiện. Bây giờ có đất dụng võ.

Cũng may nhị công tử chỉ coi trọng nữ nhân mặt, không ngại vải thô vẫn là tơ lụa.

Lỗ Nông nhìn chằm chằm nhị thập váy, nói: "Ta nhường Lý thẩm cho ngươi đổi kiện sạch sẽ."

Hắn vẫn cùng xách gà con đồng dạng, cầm lên nhị thập liền đi.

Lý thẩm là hơn năm mươi tuổi cơm nước công, dục có ba con trai. Không có nữ nhi, nàng chỉ có thể đem y phục của mình cho nhị thập.

Lý thẩm vóc dáng cao lớn, nhị thập mặc vào y phục kia, tùng tùng đổ đổ. Trên eo thắt chặt đai lưng, rơi xuống đất váy nhưng không có biện pháp.

Lý thẩm nhường ra giường của mình.

Lỗ Nông nói: "Ngươi liền yên tĩnh tại này ngồi."

Nhị thập đương nhiên muốn yên tĩnh, nàng thời khắc nhớ kỹ chính mình muốn làm một người câm.

Cùng Lý thẩm cùng nhau quản cơm nước, còn có mấy vị phụ nhân. Các nàng tập hợp một chỗ tránh không được trò chuyện chút có không có.

Nhị thập mặc dù không có biểu tình gì, kỳ thật nghiêm túc đang trộm nghe. Nơi này không phải nàng vô cùng quen thuộc gia đình, đại hộ người ta sinh tồn phương pháp ở chỗ này không thích hợp. Nhị thập chỉ có mượn từ chúng phụ nhân nói chuyện phiếm, đi tìm hiểu ngọn núi này trại quy củ.

Lý thẩm cho rằng, nhị thập muốn gả cho Lỗ Nông, hiện tại tính nửa cái phúc trại người. Thế là cho nhị thập giảng nơi này lý do.

Phúc trại là một đời trước người thành lập, bởi vì cướp phú tế bần, bị quan binh theo đuổi không bỏ. Đào vong bên trong, mấy người vô ý xông vào nơi này, từ đây an gia. Các huynh đệ tốt bênh vực kẻ yếu, làm quen rất nhiều thấy việc nghĩa hăng hái làm chi sĩ, cho nên càng lúc càng lớn.

Đại đương gia là đời trước đại đương gia hài tử, nhị đương gia là đại đương gia trên đường nhặt được.

Lý thẩm nói: "Lỗ Nông dù một giới mãng phu, tính tình không xấu. Niên kỷ của hắn so nhị đương gia càng lớn, sốt ruột kết hôn cũng là nhân chi thường tình. Ngươi cùng hắn sinh hoạt, chậm rãi liền biết hắn tốt."

Đám kia phụ nhân tại xào rau lúc, còn nói lên hoàng lăng.

Nhị thập dựng lên lỗ tai.

Nguyên lai, toà này hoàng lăng có hai cái cửa vào. Đầm nước hạ chính là năm đó hoàng lăng một bộ phận. Trên lục địa, thì là đổ đấu dùng □□ nổ sập tiểu gò núi về sau hình thành động quật.

Nhị thập nhưng thật ra là từ một cái cửa vào đến một cái khác cửa vào. Hắc không thấy năm ngón tay bên kia, mới là thông hướng Giang châu đường.

Nhị thập khi đó tính toán chính là, đường này đen như mực, đi cũng đi không xa. Mà lại tiểu thập nói, dạ minh châu đều bị đổ đấu đánh cắp, không bằng đi ra ngoài trước, trong núi tránh một hồi. Chờ nhị công tử đi, nàng lại xuống núi tìm gia đình mượn lửa tấu chương.

Bùn đường nhỏ là phúc trại phải qua đường, nhị thập cũng liền cùng Lỗ Nông đụng phải.

Lý thẩm nhớ tới một sự kiện, hỏi: "Nhị đương gia có phải hay không lại đi hoàng lăng thám hiểm rồi?"

"Đúng thế." Một phụ nhân hai tay nâng lên nồi lớn, "Phía sau núi đầu kia đi hoàng lăng mới đường, liền là nhị đương gia sinh sinh đi ra. Có thể so sánh cái kia thủy lục hai lối ra, càng tiếp cận hoàng lăng."

Một cái khác phụ nhân nói tiếp: "Chúng ta nhị đương gia uốn tại này trên núi, thật sự là đáng tiếc."

Mấy cái phụ nhân phụ họa nói: "Đúng vậy a, đúng vậy a."

Nhị thập nhíu mày lại.

Nhị thập lúc trước cảm thấy, ước chừng là vận khí dùng hết. Kỳ thật, đầu kia thông hướng Giang châu ám đạo, mới là kinh đào hải lãng. Đến nay, đi vào kẻ trộm mộ, bảy thành cũng không thể ra ngoài được nữa. Nàng chỉ là lựa chọn một đầu nhìn xem không quá gặp may mắn, lại sẽ không mất mạng đường.

Bất quá, những này nàng không biết. Nàng coi là, ám đạo là một con đường, nàng không vào hoàng lăng là được. Nàng trong đầu ý niệm trốn chạy từ đầu đến cuối không giảm. Nghe Lý thẩm giảng thuật, nhị thập bắt đầu sinh lên mới ý nghĩ.

Lúc này, Lỗ Nông ở bên ngoài hô, "Thành thân ngoại trừ đỏ chót đèn lồng cùng đại hồng y váy, còn muốn làm cái gì?"

Một cái thanh âm khàn khàn sơn phỉ đáp: "Ta biết động phòng, khác không biết."

Một cái thoáng lanh lảnh cười: "Ta cũng chỉ biết động phòng. Ta không tin trời, không tin, bái thiên địa đều không thành kính a."

Lỗ Nông lại hô: "Đi đi đi, đừng tại đây rống cuống họng, dọa sợ nhà ta tân nương tử."

Như thế. Nhị công tử gầy gò tư thái, chẻ củi ép tới nàng thở không nổi. Này lưng hùm vai gấu Lỗ Nông. . .

Nhị thập dọa đến một cái giật mình.

Muốn thế nào mới có thể đi đến đầu kia càng tiếp cận hoàng lăng đường đâu?

Thốn Bôn lĩnh một đám hộ vệ tại Linh Lộc sơn tìm kiếm.

Đã là giờ Thân, xa ngày càng trầm. Nếu như xuống núi, tìm kiếm càng thêm gian nan. Vô luận nhị thập ở trên núi, hoặc là hoàng lăng, đồng dạng đều là nguy cơ trùng trùng.

Tà dương đập vào Thốn Bôn thanh tú gương mặt, không có cho hắn thêm vào nửa phần ấm áp. Hào quang càng đỏ, hắn đuôi lông mày sắc bén càng sâu.

Thốn Bôn nhảy lên đại thụ thân cành, quan sát núi rừng. Càng đi về phía trước, liền là sơn chim muông thú ẩn hiện rừng rậm.

Có tìm tòi tử đến báo, giữa sườn núi, xanh tươi trong rừng bỗng nhiên dâng lên hai cái đỏ chót đèn lồng, chập chờn tại cây rừng bên trong, rất là gây chú ý.

Thốn Bôn hỏi: "Chỉ treo hai cái?"

Thám tử trả lời: "Phỉ ổ cửa vào tại then cài bên dòng suối, trống trải có thể thấy được. Trong trại cây rừng rậm rạp, có thuộc hạ nơi xa. . . Không có nhìn thấy."

"Đi dò tra đến tột cùng chuyện gì." Toà kia đại lão thô sơn trại, có chuyện gì có thể treo đỏ chót đèn lồng đâu.

"Là." Thám tử rời đi.

Thốn Bôn có một ngờ vực vô căn cứ, lấy nhị thập cước lực, đi không ra mười dặm đường núi. Nhưng hôm nay, tìm khắp cái này phương viên mười dặm, cũng không thấy tung ảnh của nàng. Dưới

nước sưu tầm hộ vệ đi vài trăm mét ám đạo, phát động cơ quan, lui trở về.

Bọn hộ vệ trả lời nhất trí: "Không thấy nhị thập cô nương."

Có lẽ nhị thập cũng không tại đường núi, cũng không tại đường thủy. Bởi vì phúc trại hai cái này đỏ chót đèn lồng, rất cổ quái.

Sau nửa canh giờ, thám tử lại đến báo. Lúc này nói cẩn thận, "Phỉ ổ muốn làm một cọc việc vui."

Việc vui hai chữ, cùng đỏ chót đèn lồng cùng nhau. . . Thốn Bôn sắc mặt càng phát ra lạnh lùng, hỏi, "Ra sao việc vui?"

Thám tử trả lời: "Phúc trại có hai vị phụ nhân vội vàng xuống núi, tại phiên chợ mua hai kiện đại hồng y váy, nói là một nam một nữ thành đôi nhi xuyên."

Lời nói đến nơi đây, chuyện vui này, chỉ sợ không thích. Phúc trại nữ nhân, ngoại trừ một hai cái, chính vào mười sáu tuổi, cái khác phần lớn là trung niên phụ nhân. Nếu như tuổi trẻ nữ tử xuất giá, vội vàng như thế đặt mua áo cưới, không hợp tình lý.

Thốn Bôn nghĩ, thành đôi nhi nữ nhân, hẳn là khắp nơi tìm không đến nhị thập.

Thám tử nói tiếp: "Thuộc hạ cản đường hỏi thăm, hai vị phụ nhân nói đêm nay có tin mừng, đầu lĩnh thành thân."

"Ngươi tiếp tục nhìn chằm chằm phúc trại."

"Là." Thám tử nói xong cũng biến mất.

Thốn Bôn xoay người nhảy lên, ngưỡng mộ phủ bay đi.

Nhị thập mặc dù vô danh vô phân, nhưng nàng vẫn là nhị công tử người. Nhị công tử người này, đối thị thiếp thái độ, có đôi khi khẳng khái làm cho người khác tán thưởng, có đôi khi lại keo kiệt đến làm cho người không hiểu.

Một câu, bằng chính là nhị công tử tâm tình.

Về phần đối nhị thập lòng ham chiếm hữu, Thốn Bôn đoán, nhị công tử ước chừng không thích bất luận kẻ nào nhiễm cùng hắn đấu trí nữ nhân.

Bởi vì, nhị thập đối thủ chỉ có thể là nhị công tử.

"Ngươi nói cái gì?"

Lục soát núi giao cho Thốn Bôn, Mộ nhị công tử hồi Mộ phủ nghỉ ngơi.

Khoan thai tự đắc thời khắc, hắn đang muốn, nữ nhân kia nếu có thể từ trong Hoàng Lăng chạy trốn, dựa vào nàng như vậy thông minh, hắn liền lưu nàng một mạng, biến thành của mình.

Không ném nàng nuôi cá, có thể đem cho cá ăn công việc giao cho nàng. Đồng dạng, thỏa mãn đồ vật hai tài ăn miệng.

Thốn Bôn gấp trở về, đem thám tử mà nói như nói rõ thật.

Nhị công tử thanh thản trong nháy mắt không có, nửa khép con mắt mở ra, óng ánh như sao, "Nàng còn chưa có chết?"

Thốn Bôn cúi đầu: "Là."

Mộ Cẩm nói một mình một câu: "Lên trời vì sao không đuổi một đạo lôi đến đánh chết nàng." Hắn ngồi dậy, "Lục soát núi lục soát đến như thế nào?"

Thốn Bôn nói: "Chúng ta tìm tòi phương viên mười dặm, không có nhìn thấy nhị thập cô nương."

Mộ Cẩm hỏi lại, "Dưới nước đâu?"

"Tìm, không có." Thốn Bôn nói: "Thuộc hạ hoài nghi, nhị thập cô nương đi nhầm đường, đến một cái khác cửa vào."

Mộ Cẩm không nói gì, hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Hắn thích nhất mặt trời lặn trước trôi qua đầm. Vạn đạo hào quang đem xanh đậm đầm sâu phản chiếu một mảnh huyết hồng, đồ vật hai tài bay nhào lúc răng sắc, lệ quang giống như là nhuốm máu đao kiếm. Giờ khắc này trôi qua đầm, như là một tòa phơi thây huyết đầm.

Vẫn là đến đem nữ nhân kia ném đi cho cá ăn, Mộ Cẩm mới phát giác được thoáng thống khoái chút.

Hắn liễm mi, "Nên cơ linh thời điểm, làm sao lại đần như vậy đâu?" Bình thường nên ngu đần thời điểm, tròng mắt xoay chuyển giống như mèo. Thì ra, thông minh của nàng kình, chỉ dùng tại đối phó hắn thời điểm.

Thốn Bôn nghe Mộ Cẩm mà nói, lại cho rằng, nhị thập không tiến hoàng lăng mới là thông minh biểu hiện.

Ngoan lệ sát khí chợt lóe lên, Mộ Cẩm lại trở nên lười nhác lên, "Xác định nàng tại sơn phỉ cái kia chỗ?"

"Là." Thốn Bôn nói: "Thám tử hỏi qua xuống núi phụ nhân. Phụ nhân nói, phúc trại đầu lĩnh bắt đến một cái xinh xắn lanh lợi cô nương, thấy một lần ——" Thốn Bôn dừng lại.

Phụ nhân nói sinh động như thật, cái gì vừa gặp đã cảm mến, ông trời tác hợp cho, gắn bó suốt đời.

Thám tử thuật lại lúc đờ đẫn.

Thốn Bôn nghe được càng đờ đẫn.

Mộ Cẩm kịp thời nói tiếp: "Thấy một lần hắn cái quỷ."

Thốn Bôn nhặt trọng điểm nói: "Bắt đến cô nương mặc một bộ gạo bạch thô áo."

Gạo bạch thô áo, chính là nhị thập. Hôm nay Mộ Cẩm nhìn thấy nàng này quần áo, đã cảm thấy cùng bơi có quan hệ. Nhị thập là vô ý, Mộ Cẩm có ý, bởi vậy phán đoán nàng đi là đường thủy.

"Ngắn ngủi vừa mới nửa ngày, tìm cho ta một cái gian phu." Mộ Cẩm nhẹ nhàng tràn ra nét mặt tươi cười, "Nàng không phải gan lớn, nàng là chán sống."

Thốn Bôn không lên tiếng.

Mộ Cẩm yên tĩnh một hồi lâu, kẹp lên ngọc phiến, tại giữa ngón tay thưởng thức."Nghe nói hôm đó, Phó Quân cướp cô dâu mười phần phong quang. Gặp qua sao?"

Thốn Bôn nói: "Thuộc hạ không biết."

"Thành thân? Nghĩ đẹp vô cùng." Quạt đao nhọn quang lưu động, "Phân phó, cho ta chuẩn bị ngựa."

"Là."

"Thốn Bôn, đem ta đỏ áo choàng lấy ra." Mộ Cẩm ngoại trừ đại hôn ngày đó xuyên qua đỏ chót trường bào, thường ngày không có như vậy tiên diễm quần áo, hắn nghĩ tới chính là áo choàng."Người khác đều thành đôi nhi áo đỏ váy, ta cũng phải ứng hợp với tình hình."

Buộc lên áo choàng, Mộ Cẩm đi ra phía ngoài.

Đối diện gặp được Mộ Đông Ninh. Nàng nhìn xem cười Doanh Doanh Mộ Cẩm, đi theo hắn cùng nhau mỉm cười, "Nhị ca, muốn đi nơi nào?"

"Đi ra ngoài một chuyến."

Mộ Đông Ninh nói: "Vậy nhưng vừa vặn, trở về mang cho ta một phần phố đông bánh bao hấp."

"Nhường phòng bếp làm cho ngươi chính là."

Mộ Đông Ninh không thuận theo, "Ta nếm qua cái kia nhà, bí chế nước tương. Mộ gia phòng bếp còn làm không được đâu."

"Biết." Mộ Cẩm nói: "Nghỉ ngơi thật tốt, ta đi trước."

Mộ Đông Ninh đang muốn trở về phòng, lại nghe Mã tổng quản nói, "Nhị công tử, ngựa đã chuẩn bị tốt."

Nàng quay người hỏi: "Nhị ca, ngươi là đi xa nhà sao?"

"Lên núi, tiễu phỉ." Mộ Cẩm đơn giản rõ ràng.

Mộ Đông Ninh kinh ngạc, thuyết phục: "Tiễu phỉ là quan phủ sự tình a. Nhị ca ngươi đừng xúc động, quá nguy hiểm."

Nhưng mà Mộ Cẩm đã xuất đại môn.

Mộ Đông Ninh tiếng nói thổi tan trong gió. Nàng thở dài, bất đắc dĩ cùng nha hoàn nói: "Nhị ca tự thành thân đến nay, càng ngày càng cổ quái."

Mộ Cẩm lên ngựa, giơ roi.

Thốn Bôn theo sát phía sau.

Xếp hàng đi theo một đám túc sát hộ vệ áo đen.

Mặt trời lặn lặn về tây, Mộ Cẩm áo choàng như liệt hỏa phần đốt, ngang ngược.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 18: Nàng Lừa Hắn Một Lần, Hắn Thả Nàng Một Lần.

Nhị thập thân hình mỏng manh, một cái tay trói gà không chặt nhược nữ tử, lại là câm điếc, chạy không đến đến nơi đâu.

Thế là, Lý thẩm bận bịu chuyện của mình.

Lỗ Nông đắm chìm trong thành thân trong vui sướng, cảm thấy không thể đem nhị thập coi là phạm nhân, không có phái người trông coi nhị thập.

Nghe bên ngoài các nam nhân thô lỗ gọi, nương theo vài câu câu đùa tục, nhị thập rất là e ngại.

Lý thẩm ngoài miệng cam đoan, Lỗ Nông là một cái đau tức phụ nhi hán tử. Nhưng mà, ngọn núi này trại nam nhiều nữ ít, Lỗ Nông lại là nặng huynh đệ nghĩa khí người. Nhị thập sợ chính là, đến các tráng hán nôn nóng khó nhịn thời điểm, Lỗ Nông hi sinh thê tử tiếp khách.

Còn nữa, này phỉ ổ trấn giữ nghiêm mật, lên núi, xuống núi không bằng Mộ phủ thuận tiện. Về nhà cùng người thân đoàn viên, càng thêm xa không thể chạm.

Vô luận là Mộ phủ, vẫn là phỉ ổ, đều không phải nơi trở về của nàng.

Kể từ khi biết mình có thể bỏ chạy Bách Tùy, thoát khỏi nô dịch thân phận, nhị thập không thử một lần, sẽ không cam lòng.

Phần này ý niệm đến nay chưa giảm, nhất là phúc trại nhị đương gia đánh ra một đầu đường tắt, nhị thập càng thêm kìm nén không được xúc động.

Nàng đang suy nghĩ, là chờ Lỗ Nông cùng nàng sau khi kết hôn, tìm thời cơ chạy trốn, vẫn là hôm nay liền đi.

Nhị thập mở cửa, lặng lẽ quan sát tình cảnh bên ngoài.

Đoàn người lây nhiễm Lỗ Nông tâm tình, hoan thanh tiếu ngữ không thôi. Đèn treo lồng, gánh vò rượu. Liền liền phòng bếp phụ nhân, hừ phát không biết cái gì từ khúc, thả nhiều gấp ba gạo.

Bây giờ chính là sơn trại không đề phòng thời điểm.

Hai mươi lần quyết định.

Lý thẩm gian phòng cách đó không xa liền là phòng bếp.

Nhị thập đi qua, chỉ chỉ bụng, làm một cái động tác ăn cơm, lại che bụng, bẹp miệng, một mặt ủy khuất.

Lý thẩm từ bận rộn bên trong ngẩng đầu, "Đói bụng sao?"

Nhị thập gật gật đầu.

Lý thẩm hướng về sau một chỉ, "Đồ ăn không có, chỉ có lương khô. Ăn trước mấy ngụm, ngày thành thân thế nhưng là một lúc lâu không có cơm ăn." Nói xong lời cuối cùng, Lý thẩm mập mờ nở nụ cười.

Nhị thập cầm lương khô, về tới Lý thẩm gian phòng.

Gian phòng không lớn, chỉ có một cái ngăn tủ.

Nhị thập dưới đáy lòng cho Lý thẩm nói xin lỗi, sau đó tại trong tủ chén tìm kiếm.

Nàng dùng cái kéo cắt đi quá dáng dấp váy, lại dùng kim khâu, đem cái ví nhỏ cùng túi tiền vá tại túi áo.

Nàng có hai loại dự định. Một là từ ám đạo đến Giang châu. Hai là, trước tiên ở núi rừng tránh một trận, nàng khi còn bé đi theo cha trèo đèo lội suối, hiểu một chút cầu sinh kỹ năng. Chờ gió êm sóng lặng, nàng có thể cải trang thành nam tử, trực tiếp đi quan đạo.

Cuối cùng, nhị thập cầm đi Lý thẩm ngọn nến.

Nàng làm bộ đi nhà xí, từ phía sau núi chạy trốn.

Đầu này "Nhị đương gia con đường" thật đúng là tạm biệt.

Lý thẩm nói, nhị đương gia niềm vui thú liền là nghiên cứu hoàng lăng ảo diệu, ngày ngày vừa đi vừa về, hắn giẫm qua cỏ đường, tiểu cỏ khô thành nhợt nhạt, vừa vặn cho nhị thập chỉ dẫn con đường.

Chính là hoàng hôn, rừng cây rất thưa thớt, giống như là lên một tầng son phấn đỏ.

Nhị thập gãy nhánh cây, dùng để dò đường. Lúc ngẩng đầu, nhìn thấy phía trước bụi cỏ có một đoàn đồ vật. Nàng lập tức dừng bước, nửa ngồi hạ thân.

Nàng đang muốn, có phải hay không là dã thú?

Nơi đó vang lên nam tử thanh âm, "Cô nương." Nói xong, hắn ho hai lần.

Là người, nhị thập yên tâm chút.

Con đường này, chỉ có sơn trại nhị đương gia đi thôi?

Lý thẩm nói, nhị đương gia mỗi ngày sẽ ở giờ Dậu hồi trại. Nếu như giờ Dậu không về, tự có người dọc theo đường đi tìm.

Nhị thập trốn ở cái kia, đi cũng không được, không đi cũng không phải. Không biết này nhị đương gia có phải hay không giống như Lỗ Nông, lấy kết hôn làm vui.

Nam tử minh bạch của nàng lo lắng, nói: "Cô nương, ngươi đừng sợ, ta chỉ là chân thụ thương, ngã sấp xuống ở đây." Ho khan sau thanh âm thanh nhuận như từ từ gió đêm.

Nhị thập ngồi thẳng lên, tiếp tục dùng nhánh cây dò đường, đi tới bên cạnh hắn.

Nam tử cúi ghé vào dưới cây, quay đầu hướng nàng. Hắn chân trái kẹt tại hai cây thô nhánh ở giữa, không thể động đậy. Hắn phí sức dùng hai tay chống lên nửa người, sắc mặt phi thường tái nhợt, nói chuyện mang thở, "Cô nương. . . Có thể hay không giúp ta nhấc vừa nhấc nhánh cây." Thở xong lại khục.

Nàng chần chờ.

Hắn nói: "Ta không phải người xấu, sẽ không đả thương ngươi."

Toái quang rơi vào nam tử trên mặt, nhị thập cảm thấy mặt mày của hắn có chút quen thuộc, nhất thời bán hội nhớ không nổi là ai.

Nhưng mười phần ôn hòa thân thiện.

Lại nhìn hắn bị nhánh cây ngăn trở chân trái chân, có nhỏ vụn cành cây đâm xuyên qua da thịt của hắn, chảy ra vết máu loang lổ.

Nam tử lại ho khan một cái, càng khục càng nặng.

Nhị thập không đành lòng, dùng sức ngẩng lên cây kia thô to thân cây.

Hắn cắn răng, chân trái hướng bên cạnh kéo đi.

Nàng lại lần nữa buông xuống nhánh cây, một tay ngón tay không cẩn thận bị vỏ cây trầy thương. Nàng lung lay tay, lại thổi một chút vết thương.

Nam tử kịch liệt thở dốc một hơi, gục ở chỗ này."Thật xin lỗi, tay của ngươi thương thế có nặng không?"

Nhị thập lắc đầu. Cũng chính là bị thương ngoài da.

Nam tử quay mắt, "Tạ ơn cô nương."

Nàng lắc đầu.

Hắn hỏi: "Cô nương đánh sơn trại mà đến, là muốn hướng đến nơi đâu?"

Nàng chỉ chỉ miệng của mình, khoát tay áo.

Hắn sửng sốt, "Cô nương ra không được thanh?"

Nhị thập nhẹ gật đầu.

Ánh mắt hắn tại trên mặt của nàng dừng lại một lát, sau đó hắn thật sâu cắn răng một cái, xoay người nửa ngồi nửa dựa vào. Quang một động tác tựa như muốn hắn nửa cái mạng, hắn thở đến kịch liệt, thật vất vả chậm tới, cười hạ: "Ngươi không phải là sơn trại phái tới tìm ta người a?"

Nhị thập lắc đầu. Sợ Lỗ Nông đuổi theo, nàng không nghĩ ở lâu, vòng qua nam tử muốn đi.

Hắn vội vàng gọi ở: "Cô nương, phía trước không đường."

Nàng rõ ràng nhìn thấy có đường.

Nam tử giải thích nói, "Kia là một tòa đế hoàng lăng mộ, trận pháp ảo diệu. Ta ở đây nghiên cứu đã lâu, chỉ phá một hai."

Gặp hắn khuôn mặt hiền lành, tiếng nói chân thành, nàng dừng bước.

Nam tử lúc này lại ngồi dậy, tựa ở bên cây, hắn cong lên đùi phải, tay phải khoác lên trên đầu gối, "Cô nương, ngươi vì sao lên núi trại?"

Nhị thập làm ra một cái hai tay bị trói động tác.

"Chẳng lẽ là bị cướp đến sơn trại?"

Nàng gật đầu.

"Thật sự là một đám mãng phu. . ." Nam tử thấp giọng trách cứ một câu sau, giơ lên ý cười, "Cô nương bị sợ hãi. Ta là sơn trại nhị đương gia, đợi ta này đau đớn hòa hoãn một chút, ta và ngươi trở về, thả ngươi xuống núi."

Nhị thập trước đó không biết ám đạo nguy hiểm, lúc này ngược lại là nghe hắn.

Ánh mắt của hắn lại đi trên mặt nàng đi, như có điều suy nghĩ, mới nói: "Cô nương thiên kho sung mãn, các hướng về, điền trạch cung phong mà rộng, là quý nhân chi tướng."

Nhị thập tự nhiên không tin. Tựa như Nam Hỉ miếu trước cửa có tính toán mệnh tiên sinh, cũng nói nàng có quý khí có phúc tướng. Rõ ràng là ngoài miệng lắc lư. Nàng nếu là quý tướng, liền sẽ không không may đến gặp gỡ nhị công tử.

Gặp nàng không tin, hắn cười lên, tiếp lấy vừa vội gấp rút khục mấy lần, mới nói: "Ta thuở nhỏ học tập bát quái trận pháp, hiểu sơ tướng học."

Nàng liếc hắn một cái.

Hắn biết nàng vẫn không tin. Hắn nhìn về phía trước đường nhỏ, "Toà này do quốc sư phong quan tài, thiết hạ trùng điệp cạm bẫy. Nơi đó có không biết bao nhiêu tìm kiếm hỏi thăm người hài cốt."

Hắn rất là văn nhã, đem "Đổ đấu" giảng thành "Tìm kiếm hỏi thăm người".

Kể từ đó, thông hướng Giang châu ám đạo, nàng như vậy tiểu nhân vật là đi không đi qua. Đây là rời xa nhị công tử một đầu đường tắt, biết được đường này không thông, nàng không khỏi có chút uể oải.

Nam tử quan sát của nàng biểu lộ, hỏi: "Cô nương vì sao muốn đi hoàng lăng?"

Nhị thập cúi đầu xuống.

Nam tử nói: "Quên đi, không nói thì không nói đi."

Hắn đau đớn hơi chậm, từ trong tay áo xuất ra một tôn bình sứ nhỏ. Hắn đem thuốc bột đổ vào chân trái bên trên, trong nháy mắt đó, hắn cắn chặt răng, nhịn được sắp ra miệng kêu đau.

Nhị thập ngồi ở bên cạnh bãi cỏ, chỉ mong vị này nhị đương gia có thể thả nàng xuống núi. Có thể tuyệt đối đừng đưa nàng giao cho những cái kia cùng gấu đen đồng dạng nam nhân cao lớn.

Nàng lại đang nghĩ, không thể đi đường tắt đến Giang châu, như vậy sau khi xuống núi đành phải đi quan đạo. Nếu như bất hạnh bị nhị công tử đuổi kịp, nàng chỉ có thể biên một đống lý do lừa dối hắn.

Theo quá khứ tình hình, nhị công tử rất thụ nàng lắc lư. Nàng lừa hắn một lần, hắn thả nàng một lần. Bất quá, như vậy sống qua, cả ngày lo lắng đề phòng, liền sợ ngày nào không gạt được nhị công tử.

Nam tử cũng đang trầm tư, phút chốc thấp hỏi: "Ngươi có biết, Đại Tễ vì sao muốn dời đô?"

Nhị thập không hiểu những này hoàng thành ân oán. Nàng đến nay nghe qua, đều là xuất từ tiểu thập miệng.

Nam tử giống như là nói một mình, "Năm đó, phàm là vị thành niên được sách phong thái tử, đồng đều chết yểu mà qua. Thần quan nói ra kỳ nhân, là này mộ chôn cùng phi tử lập xuống huyết chú. Thần quan tri kỳ nhân, lại chưa tìm được phương pháp phá giải. Về sau kinh cao nhân chỉ điểm, chỉ có dời đô."

Thanh âm nam tử thấp hơn, "Trùng trùng điệp điệp dời đô về sau, cũng vẫn chạy không khỏi vận mệnh."

Nam tử thở dài, ngẩng đầu nhìn về phía bị rừng rậm che đậy không trung.

Hắn như thế ngẩng đầu một cái, nhị thập đột nhiên nhớ tới, hắn giống ai.

Nam tử xương gầy, nhị thập vừa rồi nhận không ra. Hiện tại mới phát hiện, mặt mày của hắn, cùng Mộ lão gia mười phần rất giống.

Phúc trại giấu tại Linh Lộc sơn chỗ sâu.

Nhị thập hôm đó nghe được nước chảy thanh âm, hoàn toàn chính xác không sai. Lối vào có một đầu tên là then cài suối dòng sông.

Suối nước không có không tầm thường chỗ, diệu liền diệu tại khe núi địa hình. Sơn phong giống bát, móc ngược tại suối bên trên. Dưới đáy thông hành chính là một đạo hẹp dài sơn khẩu.

Quan binh tiễu phỉ, diệt nhiều năm như vậy, phúc trại đứng ở thế bất bại, địa thế nhất là mấu chốt. Thiên nhiên quỷ phủ thần công sáng tạo ra sơn trại đặc biệt địa hình. Suối miệng rộng một trượng, cao sáu thước, nhiều người hơn nữa ngựa, cũng chỉ có thể từng cái xếp hàng nhập trại.

Mộ Cẩm một đoàn người đến giữa sườn núi, dừng ở bên dòng suối trống trải tiêu.

Mộ Cẩm đây là lần thứ nhất đến phúc trại, nhìn một chút sơn khẩu, hắn nói: "Ngược lại là một tòa tốt đỉnh núi." Gió núi phơ phất, vui mừng thư thái, hắn còn nói: "Quan phủ nhân từ. Bản có thể đem □□ đặt ở nơi đây, nổ thành thiên băng địa liệt, đất rung núi chuyển. Không sợ bọn họ không ra."

Thế nhưng là tới vội vàng, cũng không có □□.

"Tiên lễ hậu binh." Mộ Cẩm quay đầu, "Thốn Bôn, nói với bọn hắn, ta là tới yếu nhân. Ai dám uống ly kia rượu mừng, liền là sớm cùng Diêm La vương đánh cái đối mặt."

Lần trước Thốn Bôn tới, cũng là muốn người. Khi đó, thập ngũ ngay tại nhị đương gia trong phòng. Nhị đương gia không có hứng thú, nghe được Mộ gia người đến, tranh thủ thời gian đưa tiễn.

Thốn Bôn xuống ngựa, cùng trại miệng thủ vệ nói rõ tình huống.

Thủ vệ ngang mấy đạo mi, chần chờ hỏi: "Ngươi là nói Mộ nhị công tử?"

Thốn Bôn lạnh lùng đáp: "Là."

Thủ vệ tranh thủ thời gian hồi báo. Hắn không biết, kiếp này trở về lại là Mộ nhị công tử nữ nhân.

Nhị đương gia sớm có bàn giao, chớ trêu chọc Mộ nhị công tử.

Mọi người không rõ nhị đương gia lời này là có ý gì. Chẳng lẽ lại Mộ nhị công tử vẫn là ba đầu sáu tay?

Đại đương gia đi theo nói, "Hết thảy nghe nhị đương gia."

Thế là mọi người cũng nhận.

Thủ vệ về sơn trại bẩm báo.

Đương gia nhóm không tại, Lỗ Năng thân là đầu lĩnh, chính là người nói chuyện.

Nhưng mà, sơn trại chính loạn thành một bầy.

Tân nương tử không thấy, Lỗ Nông nóng bỏng một trái tim bị rót xuyên tim, phái người khắp nơi tìm kiếm.

Lý thẩm thanh âm xen lẫn tại các nam nhân thô tiếng nói bên trong, "Ta không biết nàng sẽ chạy a! Nàng còn trộm y phục của ta."

Nghe được nhị công tử đến muốn người. Nguyên bản một mồi lửa nổi lên Lỗ Nông, trong lòng thêm vào mấy bó củi khô. Hắn căng thẳng miệng, "Lại là cái kia Mộ nhị công tử!"

Hắn nhanh chóng nâng lên đại đao.

Nhị thập là hắn bắt tới, bất quá, ở trên xe ngựa, hắn đối Mộ nhị công tử nữ nhân không có ấn tượng khắc sâu. Gặp lại nhị thập, nàng ướt cộc cộc dáng vẻ, hắn cũng nhớ không nổi đến, nàng lại là trên xe ngựa cái kia sợ hãi nữ nhân.

Nói lên này, Lỗ Nông ngoài miệng hùng hùng hổ hổ, chửi mắng áo xám sơn phỉ.

Áo xám sơn phỉ cái tay kia nắm qua nhị thập, xem như tiếp xúc thân mật. Có thể gân tay đoạn mất về sau, đầu óc gân cũng cùng rút, toàn vẹn quên nữ nhân kia là ai.

Bất quá, Lỗ Nông không phải sợ sự tình. Đối phương tìm tới cửa, hắn cũng thản nhiên nghênh chiến.

Trước khi đi, hắn bàn giao nói: "Tiếp tục tìm người, đó là của ta tân nương tử. Ta!"

Hắn đi đường nặng, bước ra một đạo thâm trầm dấu chân. Hắn không có đi ra khỏi hạp khẩu, đứng tại bên cạnh thô hô: "Lại dám tìm tới cửa."

"Chỉ là phỉ ổ, khẩu xuất cuồng ngôn." Mộ Cẩm phát ra một tiếng khinh miệt hừ cười.

Lỗ Nông hai mắt trừng trừng, "Cuồng không cuồng, hỏi một chút đao của ta!" Hắn choàng món kia quần áo mới, không có bất kỳ cái gì thêu tuyến, cực kỳ đơn giản. Hắn một người thô kệch, nhan sắc đối là được.

Nhưng này đỏ tươi, liền đầy đủ nhường Mộ nhị công tử chướng mắt. Mộ Cẩm tay trái về sau, giương lên chính mình áo choàng. Thêu kim vân văn, quý giá hoa mỹ, nhưng làm Lỗ Nông tân lang áo đỏ so không bằng.

Gió núi giống như là cảm nhận được Mộ Cẩm ý niệm, đem áo choàng thổi đến giương nanh múa vuốt.

Hắn không có xuống ngựa, nhẹ nhàng nói: "Nàng là nữ nhân của ta."

"Phi." Lỗ Năng hướng trên mặt đất khạc một bãi đàm, "Chúng ta quy củ của nơi này, tiến trại, người chính là ta."

Bạch mã, tóc đen, đỏ bồng. Tại một đám túc sát hộ vệ bên trong, nhị công tử giống như không có trọng lượng, chỉ còn lông mi lạnh thấu xương."Tự tìm đường chết."

Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn khác biệt.

Thốn Bôn từ nhỏ tập võ, nội công thâm hậu.

Mộ Cẩm cất bước muộn, theo đuổi tốc thành, đi là chí âm chí tà đường lối, vì đoạt mệnh. So với Thốn Bôn, Mộ Cẩm càng giống một sát thủ.

Cho nên, Thốn Bôn từng nói, nhị công tử kỳ thật bỏ qua cho nhị thập rất nhiều lần.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 19: Đỏ? Là Son Phấn Đỏ? Thạch Lựu Đỏ, Vẫn Là Hoa Đào Đỏ?

Hào quang đem vách núi chặt thành một nửa hỏa diễm, một nửa Hắc Nham.

Nhị đương gia tại tự hỏi tự trả lời.

Có thể khổ nhị thập.

Này nhị đương gia, cùng nhị công tử đồng dạng, ngoài miệng không có giữ cửa, nên nói, không nên nói, một mạch ra bên ngoài ngược lại, cũng không hỏi xem nàng muốn nghe hay không.

Nhị công tử khi đó là uống say, đầu ngăn không được miệng, mơ mơ hồ hồ giảng một đống, sau đó buộc nàng thành câm điếc.

Nhị đương gia thần trí thanh tỉnh, lại giống say, ùng ục ùng ục ra bên ngoài đọc nhấn rõ từng chữ, còn chọn hoàng thượng, thái tử cái gì giảng, nghe được nàng hãi hùng khiếp vía. Nàng thật sợ hắn học lên nhị công tử, đợi chút nữa muốn đem lỗ tai của nàng cho độc.

Có một số việc, biết là muốn rơi đầu.

Đại Tễ hoàng gia dã sử, nàng một chút cũng không muốn biết. Lỗ tai quan không lên, nàng dứt khoát nhắm mắt lại, trong lòng mặc niệm: Về nhà đoàn viên, đoàn đoàn viên viên, đoàn tụ sum vầy, viên viên viên viên.

Nhị đương gia thấy nàng bộ dáng này, đoán ra hơn phân nửa. Hắn nói: "Ngươi như vậy kháng cự, đương nhiên sẽ không đem ta khắp nơi nói."

Nhị thập hoàn toàn chính xác sẽ không nói, nàng sợ bị nhị đương gia diệt khẩu. Bất quá, nhị đương gia tướng mạo, so nhị công tử ôn hòa rất nhiều. Ước chừng là suy yếu, gương mặt của hắn bờ môi hiện ra bạch, trời chiều chiếu vào trong mắt cũng che không được bệnh trạng.

Nếu như không phải bắt được hắn ngẩng đầu trong nháy mắt, hai mươi vạn vạn sẽ không đem này gầy trơ cả xương nam tử cùng lòng thoải mái thân thể béo mập Mộ lão gia nghĩ đến cùng nhau.

Nàng tình nguyện chính mình nghĩ không ra.

"Huống chi." Nam tử còn nói: "Ta nói những này, nếu như có ý nghe ngóng, cũng có thể biết được. Không tính là đại bí mật."

Bí mật hai chữ nhường nhị thập bất đắc dĩ. Nàng nhìn xem nhị đương gia mặt, cảm thấy mình lại biết một cái ghê gớm bí mật.

"Ta gọi Lâm Quý Đồng." Nhị đương gia nói.

Nhị thập gật đầu.

Hắn nhặt lên một cái nhánh cây, trên đồng cỏ nhất bút nhất hoạ, vạch ra "Lâm Quý Đồng" ba chữ. Viết xong, mới hỏi: "Ngươi biết chữ sao?"

Nhị thập lắc đầu.

Nét mặt của hắn trở nên cổ quái, "Cô nương không biết chữ, làm sao dám độc xông hoàng lăng?"

Bởi vì nàng căn bản không có nghĩ tới xông hoàng lăng. Nàng vẫn cho là, ám đạo chỉ là một con đường. Nếu như sớm biết đường này cũng có cơ quan, nàng là chắc chắn sẽ không đi vào.

Lâm Quý Đồng tựa hồ minh bạch cái gì, bật cười, "Ta bội phục cô nương đảm lượng."

Nhị thập cũng tỉnh ngộ lại, nàng liền cửa cũng không vào đi, liền ra. Nàng hiện tại từ bỏ đi đường tắt, chỉ mong lấy xuống núi, có thể tránh thoát nhị công tử đuổi theo.

Một lát sau, Lâm Quý Đồng vết thương đau đớn làm dịu rất nhiều, hắn lau lau trên trán mồ hôi, vịn thân cây lên."Sắc trời không còn sớm, chúng ta về trước đi. Nơi này không có nến, sau khi mặt trời lặn lại càng dễ thụ thương."

Nhị thập trong ngực cất Lý thẩm nhà trộm được ngọn nến. Vốn định, không đi được Giang châu, ngay tại cánh rừng cây này nghỉ ngơi một đêm. Nàng hôm nay tại rừng chuyển vài vòng, đều là tại ban ngày. Mắt thấy bốn phía tối xuống, lá xanh hắc nhánh chồng chất, mười phần sâm nhiên. Nàng rất may mắn gặp được Lâm Quý Đồng, nếu không tại rừng một mình đãi một đêm, nàng khẳng định không dám ngủ.

Nhị thập dò đường nhánh cây cho Lâm Quý Đồng đương quải trượng, hắn khập khiễng, đi mấy bước đường, dừng lại, ho khan hai tiếng. Hắn che miệng lại, nói: "Thật có lỗi, ta thể cốt yếu nhược."

Nhị thập mỉm cười, biểu thị chính mình không ngại hắn ho khan.

Sắp trở lại sơn trại, truyền đến một trận tiếng bước chân dồn dập, cùng nam nhân tiếng kêu: "Lục soát nơi này."

Nhị thập nghĩ, hoặc là sơn phỉ tới bắt người, hoặc là nhị công tử tới bắt người. Tóm lại bọn hắn muốn bắt người chính là nàng. Nàng vội vàng tránh sau lưng Lâm Quý Đồng.

Lâm Quý Đồng dừng bước, vịn quải trượng, khục đến khúc lưng.

"Nhị đương gia." Cầm đầu tông áo sơn phỉ hô, nhìn thấy Lâm Quý Đồng sau lưng lộ ra một đoạn nữ nhân quần áo, hắn quay đầu về sau hô: "Nữ cũng tìm được!" Nói xong, hắn hướng nhị thập hoành đao, "Nữ, ra!"

Lâm Quý Đồng đưa tay phải ra, dường như đánh từ xa rơi cây đao kia.

Tông áo sơn phỉ vội vàng thu hồi đao, nói: "Nhị đương gia, cái kia nữ chính là Lỗ Nông xuất giá thê tử."

Lâm Quý Đồng nở nụ cười, "Ta buổi sáng thời điểm ra đi, Lỗ Nông là người cô đơn, một ngày này thời gian, tìm đến một mối hôn sự rồi?"

Tông áo sơn phỉ sờ mũi một cái, mơ hồ nói: "Trên núi lạc đường cô nương nha, đụng phải cũng là duyên phận."

Lâm Quý Đồng thấp cúi đầu, khi nhấc lên ngưng tụ lại thần sắc. Dù gầy, lại có uy nghiêm, "Cô nương đi đến nơi này, cho thấy nàng không vui cửa hôn sự này. Ta đã giảng tốt, bình minh ngày mai liền đưa nàng xuống núi."

Tông áo sơn phỉ gãi gãi đầu. Nhị đương gia so lỗ đầu lĩnh địa vị cao, nghe nhị đương gia không sai.

Bên này một đám người đi đến giao lộ.

Bên kia một tên tráng hán xông lên, lo lắng nói ra: "Nhị đương gia, Mộ nhị công tử muốn giết tiến đến."

Bọn này sơn phỉ không biết Mộ nhị công tử danh tự, cả ngày đi theo "Nhị công tử" lúc đó pháp.

Lâm Quý Đồng nhíu mày, hơi có chần chờ: "Mộ. . . Nhị công tử?"

Tráng hán chỉ chỉ nhị thập, "Cái này nữ chính là Mộ nhị công tử người."

Lâm Quý Đồng dò xét nhị thập, hỏi: "Ngươi là Mộ nhị công tử người?"

Nhị thập gật đầu, súc lên vai. Xấu nhất tình huống phát sinh.

Tráng hán nói: "Mộ nhị công tử tuyên bố muốn chúng ta phúc trại chôn cùng, Lỗ Nông ra ngoài nghênh chiến."

"Quá lỗ mãng!" Lâm Quý Đồng trên mặt càng thêm tái nhợt."Nhanh cứu Lỗ Nông."

Lâm Quý Đồng chuyển hướng tông áo sơn phỉ, ho khan vài tiếng, nói: "Đầu ta choáng không còn chút sức lực nào, không tiện xuất chiến. Ta dạy cho ngươi nhất pháp, ước chừng. . ." Hắn nhìn nhị thập một chút, "Ước chừng có thể nhường Mộ nhị công tử thư thái chút."

Mộ Cẩm mới nói xong "Tự tìm đường chết" bốn chữ.

Lỗ Nông hai chân tách ra, dùng sức giẫm thực địa mặt, hếch đao.

Mộ Cẩm liễm mi.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, trong sơn trại kéo một cái lớn giọng, "Đầu lĩnh, cái kia chạy trốn cô nương trở về! Cái kia chạy trốn cô nương trở về!"

"Chạy trốn?" Mộ Cẩm môi giật giật, bỗng nhiên nhẹ nhàng phe phẩy quạt, quạt gió nổi lên.

Tông áo sơn phỉ không biết có phải hay không tại này trên núi hô đã quen, giọng như hồng chung, không chỉ có nói cho Lỗ Nông nghe, đồng thời nói cho Mộ Cẩm nghe, hô: "Cô nương kia ủy khuất rơi lệ, không nguyện ý làm sao xử lý a?"

Thốn Bôn chú ý tới, mới đằng đằng sát khí nhị công tử, lúc này cuồng lệ tản hơn phân nửa, chính nhìn có chút hả hê nhìn xem Lỗ Nông.

Lỗ Nông phun ra một ngụm trọc khí, một tay quăng lên áo đỏ cổ áo, hiển lộ rõ ràng tân lang quan thân phận."Thành thân, nàng tự nhiên là vui lòng."

"Mãng phu." Mộ Cẩm hừ nhẹ, "Cường thủ hào đoạt, trên đầu môi cũng không cảm thấy ngại nói mình là cướp phú tế bần trung thần nghĩa sĩ."

Lỗ Nông không thể nhịn được nữa, hắn có thể làm đến đầu lĩnh, cũng có có chút tài năng, đại đao chấn động, rắn chắc tay phải thô cánh tay đem áo đỏ căng đến gấp gáp.

Tông áo sơn phỉ vội vàng lao xuống, giữ chặt Lỗ Nông. Hắn thu hồi lớn giọng, thanh âm ép tới cực thấp, tại Lỗ Nông bên tai nói: "Nhị đương gia trở về, hắn nói, đừng trêu chọc Mộ nhị công tử."

Lỗ Nông dựng râu trừng mắt. Nhưng sơn trại cũng là giảng quy củ. Đương gia có lệnh, Lỗ Nông không thể không từ. Hắn nhìn một chút tiêu diêu tự tại Mộ Cẩm, giận không chỗ phát tiết, hận không thể xé nát Mộ Cẩm gương mặt kia.

Tông áo sơn phỉ gắt gao giữ chặt Lỗ Nông, còn nói: "Nhị đương gia phân phó, thả vị cô nương kia xuống núi."

Lỗ Nông do dự.

Tông áo sơn phỉ còn nói: "Cô nương không chịu lấy chồng, ngươi cường thủ hào đoạt, hỏng sơn trại quy củ. Nhị đương gia để ngươi tự động lãnh phạt."

Này cũng đem Lỗ Nông nói đến đuối lý. Hắn một đại lão gia, có chút ủy khuất. Hắn lại không chê nàng là câm điếc. Giảng tốt, thành thân về sau, hắn nhất định yêu thương nàng. Nàng sao liền không vui.

Lỗ Nông tức giận khó bình, tụ lực chờ phân phó tay phải bỗng nhiên bổ về phía núi đá.

Núi đá vỡ vụn, phản chấn đến bộ ngực của hắn, tim ngột ngạt mới tính thư giải. Hắn nhìn thấy, nhỏ nhắn xinh xắn nhị thập run rẩy từ trại miệng đi tới, cùng con thỏ nhỏ đồng dạng.

Nữ nhân về sau lại đoạt, nhị đương gia chỉ có một cái. Đương nhiên nghe nhị đương gia."Đừng sợ, ta không thương tổn ngươi." Lỗ Nông thu đao.

Nhị thập gặp hắn không có bởi vì chính mình thoát đi mà tức giận, nhẹ nhàng thở ra. Nàng cảm kích hướng hắn cười cười.

Lỗ Nông đi trở về.

Nhìn xem nhị thập trên người bụi đất áo ngoài, Mộ Cẩm nắn vuốt chính mình đỏ áo choàng, hướng nàng nói: "Tới."

Nhị thập ngay tại quá khứ, chỉ là dưới chân như tốc độ như rùa. Nàng suy tư, lúc này lại nên như thế nào ứng phó nhị công tử.

Mộ Cẩm nói: "Ngươi còn có thể chậm một chút nữa sao?"

Đương nhiên có thể, thế là nàng càng chậm hơn, hướng về phía trước hai bước, lui lại ba bước.

Mộ Cẩm không có kiên nhẫn, từ trên ngựa phi thân vọt lên, thẳng đến nhị thập.

Lúc này không có khăn lụa, hốt hoảng ở giữa, nàng dùng hai tay che miệng lại. Chờ hắn đến trước mặt, nàng mới giật mình chính mình làm chuyện ngu xuẩn, lập tức thả tay xuống.

Mộ Cẩm nhân từ, không có so đo nàng này một cử chỉ cổ quái. Hắn ôm lấy nàng, quay người trở về.

Nhị thập cắn chặt hàm răng, nhắm chặt hai mắt, thân thể giống như là xông phá không khí. Đón lấy, ngồi ở trên ngựa.

"Không sao." Mộ Cẩm đem nàng giấu ở áo choàng bên trong, vỗ vỗ lưng của nàng.

Ba chữ nhẹ nhàng, ngữ khí là nhị công tử quen có kiêu căng, nhị thập không cảm thấy là an ủi.

Chóp mũi ngửi thấy đàn hương, nàng vụng trộm mở ra một con mắt, phát hiện chính mình hoàn toàn bị quanh hắn trong ngực. Một kiện so ráng chiều rất đẹp áo choàng bao lại nàng.

Nóng như vậy hồ thiên, cho nàng đóng thứ này làm cái gì?

Mộ Cẩm nhìn một chút then cài suối suối miệng, nói: "Phóng hỏa đốt trại."

Thốn Bôn mặt không biểu tình, chỉ cần Mộ Cẩm hạ lệnh, hắn phần lớn là một chữ trả lời: "Là."

Nhị thập giật nảy mình, nhấc lên đỏ áo choàng, liền vội vàng lắc đầu. Phúc trại tuy là thô lỗ hán tử, nhưng đến cùng không có chân chính tổn thương nàng. Sơn trại nhị đương gia càng là người mỹ tâm thiện.

Nàng sốt ruột. Tay trái dựng thẳng lên một cái ngón tay.

Một.

Dừng lại về sau, nàng tay phải điểm tay trái năm ngón tay, tay trái điểm tay phải ngón cái cùng ngón trỏ.

Một hai ba bốn năm sáu bảy.

Mộ Cẩm hỏi, "Có ý tứ gì?"

Nàng lại so một lần.

Mộ Cẩm nhìn xem nàng.

Thốn Bôn nói: "Nhị thập cô nương ý tứ, có phải hay không cứu người một mạng, còn hơn xây bảy cấp phù đồ?"

Nhị thập liên tục gật đầu.

"Nha." Mộ Cẩm lãnh đạm trở về một chữ. Qua thật lâu, nở nụ cười."Cũng thế, đối phó ngươi, so đối phó bọn hắn trọng yếu nhiều."

Hắn đỡ tại nàng trên eo tay, nhị thập cảm thấy so hàn băng lạnh hơn. Nàng khiếp đảm xem hắn.

Mộ Cẩm đem áo choàng đóng trở về, đắp lên cực kỳ chặt chẽ. Hắn một tay ôm lấy eo của nàng, buộc lấy dây cương tay quay đầu ngựa lại, hạ lệnh: "Hồi phủ."

Tiếng vó ngựa gấp chạy đi xa.

Qua nửa ngày, cửa trại hai cái vui mừng đỏ chót đèn lồng, "Đông", "Đông" hai tiếng rơi xuống đất.

Lỗ Nông sớm đã thoát áo đỏ, phi đao cắt đứt đèn lồng dây thừng.

Tông áo sơn phỉ khuyên nhủ: "Làm thế nào hỏng đâu? Về sau ta cho ngươi đoạt một cái cam tâm tình nguyện cô nương trở về!"

. . .

Suối miệng khôi phục bình tĩnh.

Trở lại Mộ phủ.

Một tên hộ vệ đi phố đông mua bánh bao hấp.

Mộ Cẩm bóp lên nhị thập eo, đưa nàng buông xuống ngựa, từ trên cao nhìn xuống nói: "Cho ta thật tốt rửa sạch sạch sẽ, nghe một

trận trên núi bùn đất vị."

Nhị thập nghe lời gật đầu.

Nàng trở về Yểm Nhật lâu.

Hai cái người hầu giơ lên một thùng lớn nước nóng, còn có một nha hoàn cho vẩy lên mùi thơm cánh hoa.

Nhị thập cảm thấy, đêm nay chỉ sợ không dễ chịu lắm.

Nước nóng buông lỏng khẩn trương thân thể. Một ngày này trải qua, so với nàng quá khứ một năm đều muốn kinh tâm động phách.

Tẩy sạch sẽ, đổi y phục.

Nàng đem cá công món kia áo ngoài đặt ở phúc trại. Cùng nhị công tử đi ra ngoài, không hiểu thấu liền muốn rơi xuống nước, vẫn là được may vá phòng lại lấy một kiện mới được.

Nhị thập đấm bóp vai cõng, hồi tưởng ngày hôm đó tình cảnh, nghĩ đến một nửa, tranh thủ thời gian cắt đứt. Nàng bí mật gì đều không muốn biết, nàng coi như một cái phổ phổ thông thông nha hoàn. Nhị công tử cùng nhị đương gia nên lo lắng, không phải là nàng, mà là hai người bọn họ vậy không có giữ cửa miệng.

Mộ Cẩm phân phó là rửa sạch sạch sẽ, không có giảng chuyện khác.

Thế là, nhị thập tẩy xong, tựa ở trên giường nghỉ ngơi.

Chỉ chốc lát sau, thập nhất tới gõ cửa, nói: "Nhị thập, Thốn Bôn ở bên ngoài nhà. Nhị công tử phân phó, để ngươi đổi một kiện áo đỏ váy."

Nhị thập: ". . ." Đỏ? Là son phấn đỏ? Thạch lựu đỏ, vẫn là hoa đào đỏ?

Của nàng áo đỏ không nhiều, chọn lấy một kiện cùng nhị công tử áo choàng sắc, đẩy cửa ra ngoài.

Hôm nay trên núi xanh mộc thanh thúy tươi tốt, đem hai cùng so sánh, toà này ngoại viên là mộc mạc đến quá phận.

Thốn Bôn tựa tại lâu bên ngoài cây du hạ. Nhìn thấy thân ảnh của nàng, hắn ngồi dậy, "Nhị thập cô nương, mời."

Nhị thập đi theo hắn, hướng Băng Sơn cư đi.

Thốn Bôn thấp giọng nói: "Nhị công tử muốn giết ngươi lúc, là thật tâm muốn giết ngươi."

Bởi vì nàng dám can đảm áp chế nhị công tử, càng bởi vì nàng biết không nên biết đến sự tình.

Thốn Bôn còn nói: "Nhị công tử buông tha ngươi, cũng là thực tình buông tha ngươi."

Nguyên nhân này, không được biết. Có lẽ như nhị công tử lời nói, ngày đi một thiện thôi.

Thốn Bôn không nói thêm gì nữa, điểm đến là dừng.

Nhị thập cảm kích gật gật đầu. Nàng đã nghĩ kỹ đêm nay ứng đối ra sao nhị công tử chất vấn.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 20: Không Có Việc Vui

Nhị thập mới muốn gõ cửa.

Cửa vừa vặn cũng mở.

Trần phó quản gia hai phiết sợi râu run lên hai run, muốn nói chuyện, cũng không biết nói cái gì. Hắn chắp tay hành lễ, trầm mặc rời đi.

Thốn Bôn không thấy tăm hơi.

Trong môn cái kia một người, đổi một kiện thanh bạch áo sợi.

Có một lần Mộ phủ gia yến, nhị thập cho tam tiểu thư choàng quần áo, lập tức lui ra. Bất quá ngắn ngủi một chút, đều cảm giác Mộ Cẩm so với trong tiệc khác ba người, nhất là linh khí. Mộ đại công tử cũng là tuấn, nhưng đắc ý kém nhị công tử. Bọn nha hoàn nói chuyện phiếm, nói về nhị công tử, phần lớn miêu tả hắn hình dạng. Nhưng hắn hùng hổ dọa người chính là khí chất. Hình dạng tuấn cùng không tuấn, ngược lại thứ yếu.

Giống lúc này, chua ngoa giấu kỹ, hắn mới là một cái đơn giản thiếu niên tuấn mỹ.

Nhị thập thuận theo mà tiến lên.

Dưới đèn Mộ Cẩm nâng lên cảnh cáo một chút.

Nàng quỳ ở trước mặt của hắn.

Hắn khép lại dân gian phong nguyệt thoại bản, đuôi lông mày khẽ động, đơn giản thiếu niên lại không thấy, còn sót lại là nhị công tử đặc hữu hài lòng."Phạt ngươi nhiều như vậy hồi, ngươi đã rất hiểu xem sắc mặt. Còn không có để ngươi quỳ, trước hết xin tội."

Nhị thập nửa nằm thân thể, mười ngón ngang tai, mức mặt chĩa xuống đất.

Chính như Thốn Bôn lời nói, nhị công tử giết hoặc không giết, ngay tại một ý niệm. Chỉ cần nàng vượt qua cái kia một cái chớp mắt, liền có thể bình yên vô sự.

Mộ Cẩm không nói gì, con mắt thuận sống lưng nàng đi. Hắn gần đây thường có róc xương xúc động, ngón tay không khỏi nhảy lên.

Nhị thập chọn lấy một kiện cùng hắn đỏ áo choàng tương cận nhan sắc, bất quá đây là cũ áo, phai màu thành đỏ thẫm.

Mộ Cẩm một tay chống trán.

Nàng cái này y phục, đỏ đến giống đem diệt hỏa tâm, đỏ đến giống đã khô hoa rơi. Tóm lại, đỏ đến không đủ thuần túy. Tựa như nàng người này, ngốc đến không thuần túy, tuệ đến cũng không thuần túy.

Tối hôm qua, ngay ở chỗ này. Hắn cùng Thốn Bôn nói, chỉ cần nàng hôm nay không chạy, hắn liền có thể yên tâm. Bây giờ tình trạng như vậy, này tâm thả xuống được mới là lạ.

Nàng hôm nay, cũng làm đúng một việc. Nếu như không phải nàng từ phỉ ổ đào tẩu, nhường Mộ Cẩm có thể thưởng thức Lỗ

Nông hôi bại biểu lộ, Mộ Cẩm có lẽ thật xuống tay độc ác.

Mộ Cẩm nhiều năm không có dính qua máu tươi.

Hắn luyện võ công tâm pháp sát khí cực nặng, sư phó sợ hắn tẩu hỏa nhập ma, khuyên hắn bỏ xuống đồ đao.

Mộ Cẩm không muốn trở thành phật. Hắn có Thốn Bôn, huyết cũng tung tóe không đến hắn nơi này. Hắn năm gần đây có thu liễm. Nếu như không phải có nữ nhân này xuất hiện, hắn còn có thể tường hòa thật lâu.

Nhị thập nửa ngày không đợi được Mộ Cẩm trả lời, không dám ngẩng đầu. Nàng nhắm mắt lại. Nói thật, hành hạ như thế một ngày vây được hoảng. Nàng lại lập tức mở ra, để tránh không cẩn thận ngủ gật, chọc hắn tức giận.

Nếu như sinh tử một cái chớp mắt, biến thành hai giây lát, ba giây lát, nàng liền không quá có nắm chắc lừa gạt qua. Quỳ như vậy, trước mắt lờ mờ, nàng nhịn không được nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng không nhúc nhích.

Mộ Cẩm trừng mắt, nữ nhân này sẽ không lại ngủ a? Dám ở trước mặt hắn ngủ gật, nàng là người đầu tiên, mà lại ngủ gật không chỉ một lần. Chỉ cần hắn nhẹ nhàng một cước, nàng về sau có thể không cần ngủ gật, như vậy an nghỉ.

Một cước này cuối cùng không có ra ngoài, hắn mở miệng nói: "Đứng lên đi."

Nhị thập lập tức cải thành cung kính ngồi quỳ chân.

Nàng bộ dạng phục tùng rủ xuống mắt. Mộ Cẩm chợt phát hiện, nàng lại có rậm và dài lông mi, như một đạo xám màn che đậy của nàng sóng mắt. Bất quá, hắn không có trong mắt của nàng gặp bao nhiêu cảm xúc, không có gì hơn, trấn định, kinh hoảng, trấn định, kinh hoảng, như thế lặp đi lặp lại.

"Ngươi hôm nay trướng." Hắn nâng chung trà lên, khẽ nhấp một cái, "Nên như thế nào tính?" Hắn hỏi ra câu nói này, liền biết trong mắt nàng những cái kia quen thuộc cảm xúc, lại muốn đi một cái luân hồi.

Nhị thập con ngươi đảo một vòng.

Mộ Cẩm cầm lấy một trương ố vàng trang giấy, nếp gấp chỗ đã tàn tạ.

Nàng sững sờ ngay tại chỗ.

Hắn câu lên cười, "Ngươi có hay không nghĩ tới coi như chạy trốn tới chân trời góc biển, này văn tự bán mình còn trên tay ta."

Này một trương khế ước, ngoại trừ uy hiếp nàng, còn có thể uy hiếp ai? Nhị thập đầu óc hỗn loạn dễ dành, phút chốc có dự cảm bất tường, tranh thủ thời gian hướng hắn dập đầu.

"Tới tới đi đi liền sẽ chiêu này." Hắn nâng lên cằm của nàng, "Ngươi sợ chết?"

Nhị thập gật đầu.

"Ta nhìn ngươi một chút còn không sợ. Chỗ nào chết được nhanh, ngươi liền hướng cái nào chạy."

Nàng nghĩ dập đầu, cái cằm bị hắn vặn phải chết gấp, không thể động đậy.

" quên." Hắn nói: "Ngươi không biết chữ."

Nhị thập thấm mồ hôi.

"Ngươi phần này trằn trọc mấy nhà, có chút cũ. Bất quá, phía trên thủ ấn rất rõ ràng." Hắn đem giấy bày ở trước mặt nàng, "Buổi tối thấy Đông Ninh nha hoàn, ta nhớ tới, ngươi không phải liền là nha hoàn. Mộ gia hạ nhân đều có cái này. Này bên trên, còn có ngươi người nhà chỉ ấn. Chỉ cần ta đem này văn tự bán mình nộp lên quan phủ, ngươi chạy bao xa, đồng dạng có thể bắt trở về. Bắt không trở lại đâu, ta không thể làm gì khác hơn là hướng cha ngươi thảo nhân. Cha ngươi gọi. . . Ân, từ đại chính. Ở Tây Phụ quan đúng không?"

Nhị thập bất lực. Cũng là nàng sơ sẩy, không nghĩ tới văn tự bán mình bên trên còn có cha danh tự. Năm đó chính nàng ấn ấn, không biết cha thủ ấn là lúc nào thêm.

"Cầu xin tha thứ a." Mộ Cẩm cười đến tàn nhẫn, "Chán nghe rồi."

Nàng ôm lấy chân của hắn, kém chút đập đến đầu gối của hắn.

"Làm ta trị không được ngươi." Hắn nhẹ nhàng thu hồi văn tự bán mình.

Nhị thập cầu khẩn xem hắn.

Hắn thích xem, vẫn là gấp hoang mang rối loạn, đen như mực tròng mắt."Chạy thời điểm làm sao không nghĩ tới hôm nay đâu?"

Nàng chỉ chỉ miệng của mình, trên tay khoa tay lên.

Mộ Cẩm hỏi: "Ngươi muốn giải thích?"

Nàng nhẹ gật đầu.

Hắn cười khẽ, "Tốt, trước hết nghe ngươi giải thích như thế nào."

Nhị thập từ trên mặt đất bò lên, ngồi vào trên một cái ghế khác, thân thể tả diêu hữu hoảng. Lại so quào một cái dây cương động tác.

Này cũng tốt đoán."A? Con ngựa chạy, xe ngựa ngã trái ngã phải."

Đón lấy, nàng sáng rõ lợi hại hơn, thân thể từ trái đến phải vạch ra một cái vòng tròn lớn.

Mộ Cẩm nâng chung trà lên, "Xe ngựa chuyển biến."

Nàng trên ghế điên bên trên điên dưới, sau đó đang muốn nằm xuống đất.

"Ngừng." Hắn hất cằm lên, hướng cái màn giường phương hướng."Nằm trên giường đi, ô uế một hồi lại muốn tẩy."

Nhị thập ngẫm lại cũng thế.

Giường của hắn so với nàng lớn, so với nàng mềm, giường bị đều là hắn hương vị. Chính như nàng bị áo choàng bao khỏa thời điểm, lúc đầu nghe giống như là túi thơm, thiếp đến tới gần, mới phát hiện không chỉ là túi thơm hương vị. Nhị công tử người này, tính tình cổ quái, mùi cũng cổ quái.

Nhị thập đầu tiên là ngồi xuống, tiếp lấy lập tức ngã xuống giường.

Mộ Cẩm từng cái giải đọc động tác của nàng, "Đâm đến quá lợi hại, ngươi ngã sấp xuống trong xe ngựa."

Nàng trên giường lăn lăn, trái cuồn cuộn, phải cuồn cuộn, tiếp lấy hai tay một đám, lật lên bạch nhãn, đầu nghiêng về một bên, nhắm mắt lại.

"Ngươi ngất đi."

Nhị thập mở mắt ra, đầu tiên là một mặt mờ mịt, về sau gặp được vật gì đáng sợ, đôi môi có chút run run, cầm chặt y phục, trừng mắt phía trước.

Mộ Cẩm dứt khoát tại một bên khác ghế nằm nằm xuống, lười biếng nói, "Ngươi vừa tỉnh dậy, gặp gỡ sơn phỉ." Nghe hí còn phải dùng tiền, này có miễn phí, há không nhạc tai.

Cổ tay nàng chồng lên nhau, làm ra bị trói bộ dáng, ngã trở về trên giường. Sau đó sợ hãi co lên hai chân, lắc đầu liên tục. Trong mắt còn giống như có rung động run rẩy nước mắt.

Thần sắc của hắn ngưng lại, hỏi: "Bọn hắn đụng phải ngươi?"

Nhị thập lắc đầu, chỉ chỉ chính mình cái này quần áo đỏ. Nhìn thấy rèm che, nàng kéo một bên, đem rèm che bao thành một cái viên cầu.

Hắn nhìn xem bị nàng kéo đến nếp uốn rèm che.

Nàng đứng lên, đem viên cầu giữ tại trước ngực, hướng hắn cúi đầu.

Mộ Cẩm nhớ tới Lỗ Nông món kia vải thô y phục, khinh miệt nói: "Thành thân?"

Nàng gật đầu.

"Ngươi dạng này, cũng liền mãng phu để ý." Là nhị công tử quen có lãnh đạm ngữ khí.

Hai mươi lần giường, trong phòng chạy, chạy trước chạy trước lau lau mồ hôi, thỉnh thoảng nhìn lại, ngóng trông Mộ Cẩm trả lời.

Hắn một đôi trăng sao vậy con mắt tràn lên cười, "Tiếp tục."

Nàng thế mà phân biệt không ra cái kia ý cười là nguy hiểm, vẫn là thân thiết, chỉ có tiếp tục chạy.

Hắn chậm chạp không nói lời nào.

Nhị thập nghĩ, sẽ không như vậy liền không đoán ra được đi?

Mộ Cẩm đặt chén trà xuống, quan tâm hỏi: "Chạy mệt không?"

Đương nhiên. Thế nhưng là, nàng rung đầu.

Hắn lúc này mới nói: "Ý của ngươi là, bọn hắn bắt ngươi. Ngươi không vui, chạy."

Nhị thập vốn định lại chạy chạy, lấy đó nàng thật rất cố gắng thoát đi phỉ ổ, nhưng nàng mệt mỏi, liền tỉnh lược. Nàng quay đầu, làm ra sợ hãi biểu lộ, lại lại hai tay bị trói.

Mộ Cẩm chậm rãi nói: "Ân, chạy không được bao xa, ngươi bị bọn hắn bắt về."

Nàng chỉ chỉ hắn, so một cái chém người động tác.

"Hả?"

Nàng đi tới trước mặt hắn.

Hắn chờ đợi nàng hát vở kịch.

Cái nào liệu, nàng bỗng nhiên nắm lên hắn tay.

Cái kia một tay cứng lại.

Nàng dẹp lên miệng, đáng thương nhìn xem hắn.

Không người nào dám không trải qua hắn cho phép liền đến đụng hắn, nữ nhân này ăn gan hùm mật báo. Mộ Cẩm hất tay của nàng ra, "Ngươi có ý tứ gì?"

Nhị thập cũng run lên. Nàng chỉ là muốn làm rất thật chút, biểu đạt nàng đối với hắn ỷ lại. Hắn bình thường bóp eo của nàng, bóp mặt của nàng, mười phần thuận tay. Nàng không thèm đếm xỉa nắm hắn một thanh, chẳng lẽ lại còn chiếm hắn tiện nghi?

Mộ Cẩm phất tay, "Cách ta xa một chút."

Nàng tranh thủ thời gian lui trở về, cách hắn xa ba thước.

Hắn hỏi: "Ngươi vừa rồi có ý tứ gì?"

Nàng nhíu nhíu mày, chạy mấy bước, dừng lại, chỉ chỉ hắn, lại so một cái chém người động tác.

Mộ Cẩm đoán: "Tưởng niệm ta, chờ ta đi cứu ngươi?"

Nhị thập hô to một hơi, gật gật đầu.

"Nghe ngươi ý tứ, trong lòng ngươi lo nghĩ là ta, gặp nạn cũng không quên vì ta thủ thân như ngọc. Cho nên, ngươi là cam tâm tình nguyện lưu tại nơi này."

Nàng đại đại gật đầu.

"Thì ra là thế." Mộ Cẩm tiến lên, cầm bốc lên cằm của nàng, "Tiểu lừa gạt, nói dối há mồm liền đến. Vì văn tự bán mình bên trên cái kia từ đại chính, cho nên mới biên một màn như thế hí đi."

Thật không phải là, này xuất diễn là đã sớm biên tốt. Nàng chân thành lắc đầu.

"Vô cùng tốt, vô cùng tốt." Mộ Cẩm xem kỹ con mắt của nàng, "Nếu như không có có thể kiềm chế ngươi đồ vật, ta không cách nào an tâm. Ngươi rất may mắn, bị ta phát hiện nhược điểm, hết thảy liền dễ làm."

Hắn buông ra nàng, "Về sau muốn chạy trốn, quá quá đầu óc."

Nhị thập cúi đầu, phi thường nghe lời.

"Nhàn thoại nói xong, chúng ta tới nói chuyện chính sự."

Còn có cái gì là chính sự. . . Nàng lại cẩn thận.

Mộ Cẩm tiến đến gương mặt của nàng, hít hà, "So với bình thường, nhiều một chút nhi nữ người hương. Hôm nay ngươi rời đi, dù không phải ngươi bản ý, nhưng cũng chọc ta không thoải mái."

Hắn tại nàng bên tai, thấp cuống họng."Đêm nay thật tốt hầu hạ, ta vui thích, tha cho ngươi một cái mạng."

Nhị thập: ". . ."

"Lần trước đi Phù Nhung Hương xảy ra ngoài ý muốn." Mộ Cẩm cầm lấy vừa rồi tiểu thoại bản, "Cho ngươi, sách bên trên không có mấy chữ, đều là họa. Tranh thủ thời gian học mấy chiêu."

Nàng mộc nghiêm mặt. Hai người một hồi trước chẻ củi, vẫn là tại mười mấy ngày trước. Ngẫm lại tình cảnh của nàng bây giờ, bị đánh cũng liền bị đánh đi, mạng sống quan trọng.

Nhị công tử cùng đại lão gia, thanh thản tựa tại trên giường.

Nhị thập không có chỗ xuống tay, đứng tại chỗ, đọc qua thoại bản. Nhìn vài trang, nàng nghĩ, vẫn là nàng nằm, nhị công tử dùng sức thời điểm, nàng nhất dùng ít sức.

Nhị công tử đợi hồi lâu, nói: "Ngộ tính của ngươi rất kém cỏi."

Nàng thừa nhận, tại phương này mặt không có ngộ tính. Huống hồ, này bên trên chẻ củi họa, nữ biểu lộ cực kỳ thống khổ. Nàng chung quy vẫn là có chút khiếp đảm.

"Từ từ xem, ta chờ được."

Câu nói này về sau, lại đợi hồi lâu, nhị công tử lại mở miệng: "Ta và ngươi nói một câu."

Nhị thập giương mắt.

"Ngươi nào chỉ là ngộ tính kém, ngươi là hoàn toàn không có."

Nàng tiếp tục xem.

Lại một hồi, nhị công tử từ bỏ, hướng về phía trước lấy đi thoại bản."Ngày khác lại học."

Nhị thập ngóng trông dùng lời này bản kéo dài thời gian. Nhị công tử giày vò một ngày, chắc hẳn cũng sẽ phạm khốn, tốt nhất hắn không có tâm lực lại làm những sự tình này. Nàng tại này yên lặng ngủ một đêm, không thể tốt hơn.

Nhưng mà, nhị thập nghĩ sai. Lục soát núi không phải nhị công tử đi, hắn nghỉ ngơi lâu, tràn đầy cực kì.

Mộ Cẩm cuốn lên một trương khăn, nhét vào trong miệng của nàng. Lấy thêm một đầu màu đỏ khăn lụa đắp lên mặt của nàng.

Nhị thập cắn chặt khăn. Bày tại trên giường, tùy ý hắn bài bố.

Không đầy một lát, nhị công tử từ cái kia không cách nào dùng ngôn ngữ miêu tả uyển chuyển chi địa bứt ra."Câm điếc là thanh tịnh. Có thể luôn luôn im lìm không một tiếng, không có việc vui."

Nàng giả chết thi, không nhúc nhích. Không có việc vui liền sớm một chút kết thúc.

Nào biết, nhị công tử nói: "Lên, đem cuống họng giải dược cho uống."

Nhị thập: ". . ."

Hắn cho nàng nhấc lên khăn lụa, kéo nàng lên.

Hai người ngồi xuống.

Nhị công tử sát có kỳ sự nói: "Lúc trước hẳn là cắt đầu lưỡi, mà không phải độc cuống họng. Đầu lưỡi không có tốt xấu có thể 'Ân a' vài câu, không đến mức một chút xíu thanh âm đều không có."

Đang khi nói chuyện, hắn thuận tay thưởng thức cây quạt.

Nhị thập hé miệng, mím lại cánh môi đi đến co lại. Sợ nhất sơ ý một chút, cây quạt liền cuốn đi đầu lưỡi của nàng.

Mộ Cẩm đem một bao tế thuốc bột rót vào trong cốc, đẩy lên trước mặt của nàng, "Không cần phải nói tạ."

Nhị thập: ". . ."

Nếu có thể nói chuyện, nàng đầu này mạng nhỏ nguy hiểm hơn.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Ngày mai nhập V, cám ơn đã ủng hộ. :)

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 21: Bằng Nàng?

Nhị công tử đưa tới này chén nước, đỏ bên trong ố vàng, vàng bên trong trắng bệch, trong trắng. . .

Nhan sắc không trọng yếu.

Đây là một cốc, nhìn xem không giống như là giải dược, nhưng là nhị thập nhất định phải đem đó xem như giải dược một chén nước.

Thốn Bôn hạ dược vào cái ngày đó, nhị thập nguyên nhân chính là chính mình suýt nữa bị cắt đầu lưỡi mà bối rối, không kịp lưu ý thuốc bột nhan sắc. Trở lại Yểm Nhật lâu, nàng ống tay áo bên trên dính đều là xanh đậm nước đọng.

Độc dược toàn bộ đút cho ống tay áo, này cốc giải dược lại như thế nào là tốt?

Nhị công tử không thể nghe thấy, còn phải cẩn thận suy nghĩ ý tứ trong đó. Hắn nói, mấu chốt không tại cắt đầu lưỡi việc này, mà ở chỗ, nhị công tử nói, muốn nghe "Ân a" thanh âm.

Nhị thập bỗng nhiên minh bạch cái gì.

Trong yên lặng, nàng mơ hồ nghe thấy cây quạt càng chuyển càng nhanh, trên tay Mộ Cẩm hiện lên gió giống như.

Mới, hai người y phục nửa cởi.

Xuống giường lúc, Mộ Cẩm mở một kiện áo sợi.

Nhị thập bó lấy quần áo. Nàng nhìn một chút cốc nước, trong lúc vô tình đem ánh mắt hướng bên hông nghiêng nghiêng, đối mặt vạt áo của hắn.

Nàng ngay tại thất thần, tiêu cự định ở nơi đó, kỳ thật không cảnh đập vào mắt.

Nhưng mà Mộ Cẩm không nghĩ như vậy, gặp nàng thẳng nhìn chằm chằm hắn ngẩn người, hắn ba ngón chế trụ chuyển động cây quạt, dùng cây quạt đẩy ra vạt áo của nàng."Dạng này mới công bằng."

Hắn đánh gãy nàng mạch suy nghĩ.

Nhị thập cúi đầu, chấp lên cốc nước.

"Nhanh, chuyện vừa rồi không có xong xuôi, đằng sau rất tốn thời gian." Mộ Cẩm thúc giục nói.

Nhị thập giương mắt, chỉ chỉ miệng của mình, lại đem đầu lưỡi ra bên ngoài duỗi một chút, lại tại ngoài miệng so một cái giảo cắt thủ thế.

Mộ Cẩm dần dần cùng nàng thành lập ăn ý, hỏi: "Sợ ta cắt đầu lưỡi ngươi?"

Nhị thập gật đầu, đem cốc nước buông xuống.

Mộ Cẩm dùng cây quạt tại cốc xuôi theo điểm hai lần."Ta vừa rồi nói như thế nào? Ngươi hầu hạ ta, ta tâm hoa nhi mở, tự nhiên thiện đãi ngươi. Ngươi dạng này không rên một tiếng, ta trước kia không

cảm thấy có cái gì, nhưng ta hiện tại không thoải mái, liền phải nghe ngươi miệng bên trong thở ra một điểm gì đó tới. Yên tâm, ta dễ chịu, tự nhiên là buông tha ngươi." Hắn có thâm ý khác cười cười: "Dù sao, thoại bản thứ mười hai trang, ngươi miệng này cùng đầu lưỡi, ngày sau có tác dụng lớn."

Thoại bản thứ mười hai trang là cái gì, nhị thập sớm đã không nhớ rõ. Nàng kiên trì lại bưng lên cốc nước.

Mộ Cẩm quạt xếp từ cằm của nàng câu đến lỗ tai, lại trở lại cái cằm.

Nhị thập cảm thấy mình giống như là ngồi tại trát đao bên. Nàng lại chấp cốc, đôi môi nhếch cốc duyên.

Trong cốc thủy sắc càng ngày càng sâu, cùng son phấn đồng dạng.

Nói là giải dược, nàng không tin.

Nhị thập lấy tay áo che mặt, cùng uống độc dược hôm đó đồng dạng.

Đón lấy, nàng tay bỗng nhiên run lên, cái cốc rơi xuống, quẳng xuống đất, phân thành ba mảnh. Nàng ngồi không vững, trái lắc, trái lắc, vẫn là trái lắc, liền muốn phía bên trái té ngã.

Mộ Cẩm cấp tốc lên chân, đá văng cách nàng gần nhất một mảnh vụn.

Nhị thập từ cái ghế trượt đến trên mặt đất, hai tay trùng điệp đè lại yết hầu, mi tâm nhíu một cái, đóng chặt hai mắt. Nàng từng ngụm từng ngụm hô hấp, muốn nói chuyện, lại một chữ đều nhả không ra.

Nàng cực kỳ thống khổ nằm ghé vào. Thân thể run rẩy không ngừng, biểu lộ càng ngày càng khó thụ.

Mộ Cẩm che dấu sở hữu biểu lộ, cứ như vậy nhìn xem nàng.

Qua một hồi lâu, trên tay nàng nơi nới lỏng, biểu lộ hòa hoãn lại. Há to miệng, như cũ không có âm thanh.

Mộ Cẩm nhẹ giọng hỏi: "Vừa rồi uống nữa sao?"

Nhị thập gật gật đầu.

"Vẫn là không thể nói chuyện?" Hắn hỏi được càng nhẹ.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, chậm rãi hơi thở, ý đồ dùng yết hầu phát lực.

Ánh mắt hắn sáng lên.

Nàng nhìn thấy trong mắt của hắn mong đợi quang mang, rốt cục phát ra một tiếng ám câm "A".

Mộ Cẩm đầu lông mày bay lên, "Có thể nói chuyện rồi?"

Nhị thập cố gắng phát ra tiếng, ra vẫn là câm tiếng nói "A", tiếp lấy nàng lại đổi một cái "Ân".

Hắn cười dưới, "Cái khác mà nói nói không nên lời?"

"Ân. . ." Giống như là cuống họng có hại, điệu buồn buồn, không rõ rệt.

Mộ Cẩm đem tay phải quạt xếp đi phía trái chưởng vỗ, "Vô cùng tốt, vô cùng tốt. Ta vốn định, ngươi nếu là ngày bình thường mở

miệng nói chuyện, ta tránh không được lo lắng ngươi sẽ cùng người khác nói huyên thuyên. Nếu như ngươi chỉ ở trên giường phát ra tiếng, vậy liền vẹn toàn đôi bên. Như thế như vậy, chính hợp ý ta."

Nhị thập biết mình thành công. Nhị công tử không phải muốn để nàng nói chuyện. Hắn cho phép nàng lối ra chỉ có "Ân a" mà thôi.

Mộ Cẩm đưa nàng ôm đến trên giường."Lại hô vài tiếng, để cho ta nghe một chút càng êm tai?"

Nhị thập chậm rãi há mồm, dùng sức phát ra tiếng, liên tục "A" là so vừa rồi dễ nghe.

Hắn đem đỏ khăn đậy lại mặt của nàng, bất quá không có lại chắn miệng của nàng, mà là cúi người tại bên tai nàng cười."Một hồi vui vẻ chút, ta càng ưa thích."

Không cần cắn chặt răng quan, nhị thập buông lỏng xuống hàm, thân thể cũng liền chẳng phải căng thẳng.

Nhị công tử rìu chặt cây tới, nàng rốt cục có thể như ước nguyện của hắn lên tiếng.

Thanh âm của nàng mặc dù hơi có vẻ khàn khàn, nhưng nhị công tử nói: "Đúng mức. Không ồn ào, cũng không quá đáng yên tĩnh." Cổ họng của hắn lúc này cũng là thấp đủ cho chìm tới đáy.

Cự phủ bổ sóng trảm biển.

Tiểu miêu lật đi lật lại.

Đến đêm khuya, Mộ Cẩm hỏi nhị thập, có ăn hay không bánh bao hấp.

Nhị thập không có ứng thanh. Nàng hôm nay lại là leo núi, lại là bơi lội, đến buổi tối còn bị nhị công tử tra tấn.

Từ trước tới nay mệt mỏi nhất một ngày.

Nàng mặc kệ hắn có thể hay không đuổi nàng hồi Yểm Nhật lâu, ngủ say tại trên giường này không đi.

Nhị thập nghỉ đêm Băng Sơn cư sự tình, truyền đến Tô Yến Tinh trong tai. Nàng kéo lên nha hoàn ma ma quá khứ Yểm Nhật lâu, tới cửa gây chuyện.

Từ khi Tô Yến Tinh gả tới, Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu các nữ nhân càng ngày càng đoàn kết. Tiểu thập xa xa nhìn thấy Tô Yến Tinh đi ra trạch lâu, tranh thủ thời gian thông tri những nữ nhân khác.

Thập tứ khi đó vừa lúc ở Hoa uyển, cười lạnh một tiếng, hướng Yểm Nhật lâu đi.

Tiêu ma ma cùng Ngân Hạnh một trái một phải cùng sau lưng Tô Yến Tinh, giống như là hộ pháp đồng dạng.

Gặp thập tứ một người đi tại giữa đường, còn chậm rãi. Tiêu ma ma khóe miệng rủ xuống, đi nhanh mấy bước, tiến lên quát lớn, "Chó ngoan không cản đường."

"Ta cũng không phải chó." Mười bốn đầu cũng không trở về, sặc thanh một câu. Nàng không đem Tô Yến Tinh để vào mắt, cũng không giống thập ngũ, bị phúng vài câu liền trúng kế.

Tiêu ma ma tiến lên muốn bắt thập tứ vai.

Bị thập tứ linh xảo tránh thoát. Nàng quay người, chống nạnh nói: "Muốn đánh ta phụng bồi."

Từ khi nhị thập được Mộ Cẩm chuyên sủng, thập tứ cũng nghĩ thoáng, tối thiểu nhị công tử con mắt chưa từng có tại thê tử trên thân dừng lại quá. Mà lại, nhị thập sẽ không đem chúng nữ người đuổi đi.

Tô Yến Tinh tức giận đến sắc mặt đỏ lên.

Nơi này không thể so với Tô gia. Loại trừ nàng của hồi môn nô bộc, những người khác không nghe sai khiến. Nhất là Băng Sơn cư, phảng phất học lên chủ tử cuồng vọng, từ quản gia đến hạ nhân, nhìn như khách khí, kỳ thật đủ kiểu từ chối.

Tô Yến Tinh có đôi khi nghĩ tại những cái kia hồ ly tinh nhóm đồ ăn bên trong hạ dược, nhưng mà, của nàng người liền phòng bếp còn không thể nào vào được.

Nhìn thấy phách lối thập tứ, Tô Yến Tinh cho Ngân Hạnh đưa mắt liếc ra ý qua một cái.

Ngân Hạnh tiến lên, "Làm càn!" Nàng muốn quạt thập tứ bàn tay.

Thập tứ nâng lên một cước đá đi, "Ta nói cho các ngươi biết, nơi này là nhị công tử địa phương. Không tới phiên ngươi để giáo huấn ta."

Ngân Hạnh chịu không nổi, lui lại hai bước, té ngã trên đất.

Tô Yến Tinh không chiếm được chỗ tốt, rốt cục trở về nhà mẹ đẻ.

Tô lão gia thế mới biết, nữ nhi gả đến Mộ gia về sau, có thụ vắng vẻ. Hắn giận tím mặt.

Ngày ấy, Mộ đại công tử vừa lúc ở Tô gia trao đổi sinh ý.

Mộ đại công tử, tên là Mộ Chiêu. Mày rậm mắt to, mũi môi rất giống Mộ lão gia. Nhìn xem liền là một cái đàm phán thương nhân. Mộ lão gia phần lớn sinh ý, giao cho Mộ đại công tử. Mộ Chiêu là hiếm thấy tham tiền, kiếm tiền là hắn duy nhất yêu thích, làm không biết mệt.

Nhị công tử phụ trách Mộ gia tiền trang, là phá sản tư thế.

Mộ Tô hai nhà thông gia, đến lợi tự nhiên là Mộ Chiêu sinh ý. Hắn tránh rơi mất việc hôn nhân, không có tránh thoát Tô lão gia dừng lại huấn.

Nguyên bản sớm đã đàm tốt, cuối tháng trước đó, Mộ Chiêu cùng Tô lão gia cùng nhau đến quan phủ, vì Tô gia làm đồ cưới cái kia một tòa bến tàu thay đổi hiệu buôn.

Nhưng là, Tô lão gia nghe xong nữ nhi mà nói, ngay tại nổi nóng, đổ ập xuống coi Mộ Chiêu là Mộ Cẩm mắng, càng là trì hoãn hai nhà hợp tác.

Mộ Chiêu mấy tháng này tại bên ngoài bôn tẩu, không có hỏi đến đệ đệ việc hôn nhân, lúc này mới biết được, nhà mình đệ đệ vậy mà. . . Đến nay không có động phòng.

Mộ Chiêu mặc dù không có hỏi đến đệ đệ việc hôn nhân, nhưng là ảnh hưởng đến sinh ý, hắn liền không cách nào ngồi yên không lý đến.

Hắn có một trăm thạch gỗ lim nhu cầu cấp bách vận đến Đông Chu.

Bây giờ, bến tàu kho hàng, thuyền, vẫn treo Tô gia hiệu buôn, Mộ Chiêu cất cánh lấy không được quan phủ phê văn.

Nếu như là đem vận chuyển hàng hóa đến Đại Tễ quốc cảnh, Mộ Chiêu đều có thể đi chính thức dàn xếp. Nhưng mà, Đông Chu nhập cảnh nghiêm ngặt, tăng thêm thời gian cấp bách, thế là Mộ Chiêu lập tức tìm tới Mộ Cẩm.

Từ Băng Sơn cư hướng ra phía ngoài nhìn, Mộ Chiêu nhìn thấy đồ vật hai tài, trêu chọc nói: "Từ khi này hai đầu cá tới nơi này, ngươi liền có đồng loại."

Mộ Cẩm hỏi: "Đại ca hôm nay như thế có rảnh tới thưởng cá?"

Mộ Chiêu đi thẳng vào vấn đề nói: "Vì ngươi việc hôn nhân mà tới."

Này cũng nhắc nhở Mộ Cẩm. Hắn lại quên chính mình cưới vợ chuyện này.

Mộ Chiêu nhìn đệ đệ biểu lộ liền biết, Mộ Cẩm không chú ý."Cha để ngươi cưới nàng trở về, là cho cung cấp nuôi."

"Ta này không cho nàng tại trạch lâu ăn ngon tốt ở, cung cấp nuôi." Mộ Cẩm hững hờ.

"Cung cấp còn phải dỗ dành." Mộ Chiêu nói: "Mặt khác, ta nhắc nhở ngươi, xử lý nữ nhân quan hệ, phương pháp tốt nhất là mưa lộ đồng đều dính, chuyên sủng là tối kỵ."

Đây là Mộ đại công tử kinh nghiệm lời đàm. Hắn ái thiếp chính là bởi vì bị hắn quá phận sủng ái mới gặp phải hãm hại, đã mất đi bào thai trong bụng. Từ sau lúc đó, buổi tối chọn cái nào nữ nhân gian phòng, tại Mộ đại công tử trong mắt cũng thành một môn sinh ý, cần cân nhắc lợi hại, tính được mất.

Mộ Cẩm châm trà, "Đại ca, uống trà."

Mộ Chiêu còn nói: "Cổ nhân sớm có mây, không hoạn quả mà hoạn không đồng đều. Ngươi trước kia không phải làm được rất tốt, vì sao sau khi kết hôn, đem Tô gia tiểu thư ngăn ở ngoài cửa?"

Gặp Mộ Chiêu không uống, chính Mộ Cẩm tinh tế thưởng thức trà.

"Ta nhìn Tô gia tiểu thư cũng không giống kinh thành trong truyền thuyết ác độc như vậy. Ngươi mau đem người tiếp trở về, lập tức viên phòng." Mộ Chiêu lấy huynh trưởng uy nghiêm ra lệnh.

"Có tròn hay không phòng, không thể quang nói với ta." Mộ Cẩm thấp mắt thấy một chút phía dưới, "Còn phải hỏi cái này nhi ý kiến."

"Ngươi. . ." Mộ đại công tử băng sơn mặt, không chỉ có rách ra, mà lại hiện ra lún chi thế, đổ ước chừng nửa toà sơn."Mắc lỗi rồi?"

Mộ Cẩm vung ra một cái mắt đao, "Không có tâm bệnh, mà là không có hào hứng."

"Không có tâm bệnh vì sao không có hào hứng?" Mộ Chiêu truy vấn: "Ngươi chẳng lẽ đối với người nào lưu tâm? Đây càng là tối kỵ bên trong tối kỵ."

Mộ Cẩm bật cười, "Đại ca quá lo lắng."

"Cái kia vì sao chuyên sủng một người?"

"Chơi vui thôi." Mộ Cẩm nhẹ lay động trường quạt, "Nữ nhân kia yêu hát hí khúc, yêu giả ngu, khẩu thị tâm phi, lá mặt lá trái." Mà lại tư thái cực diệu. Tuổi còn nhỏ bắt đầu làm lao động tay chân, gầy về gầy, rất có dẻo dai.

Đương nhiên, tư thái chỉ là một chỗ tốt, kém xa một hồi gan to bằng trời, một hồi nhát như chuột tràng diện tới thú vị.

Mộ đại công tử lại lấy người từng trải thân phận khuyên bảo đệ đệ, "Chơi vui, chỉ cần là ngươi chơi nàng, đừng đùa lấy chơi lấy, ngược lại bị nàng chơi."

"Bằng nàng?" Mộ Cẩm hừ cười, "Lại tu luyện một trăm năm cũng không đủ cùng ta đấu."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 22: Nhị Thập, Nhị Công Tử Lại Tới.

Mộ nhị công tử câu này âm vang hữu lực mà nói, Mộ Chiêu nghe cuối cùng cảm thấy không yên lòng."Hồng nhan bạc mệnh, xa, như hoàng thành hậu cung, bác quân sủng ái phi tử, có mấy cái có thể có tốt kết cục."

Mộ Cẩm ánh mắt tối, uống trà động tác dừng lại, chén trà giống như là bị hắn cắn lấy trong miệng.

"Thí dụ như tiên hoàng sủng ái thục phi, thí dụ như đương kim thánh thượng —— "

"Lốp bốp" một tiếng, Mộ Cẩm trong tay chén ngọc, phút chốc nát. Hắn ngẩng đầu, cười nhìn Mộ đại công tử, "Đây là tại trấn nam thành thu một bộ Đông Chu sứ trắng, chế tác chỉ thường thôi, thô ráp bán thành phẩm."

Mộ Chiêu ngừng miệng, "Quên, ngươi không thích nghe hoàng thành dã sử."

Mộ Cẩm phật rơi ống tay áo bên trên cốc phiến, "Không phải không thích nghe, lưu truyền đến dân gian, có vài câu là thật. Bất quá là đem phong nguyệt thoại bản bối cảnh thiết lập tại hoàng cung thôi."

"Xa không nói, chúng ta nói gần." Mộ đại công tử cũng là lợi hại, trên phương diện làm ăn người bận rộn, còn có thể trống đi một lỗ

tai lưu ý kinh thành truyền thuyết ít ai biết đến."Trương công tử say mê Phù Nhung Hương Lan cô nương, chuẩn bị đưa nàng chuộc thân, cưới hỏi đàng hoàng. Nhà hắn tiểu thiếp nửa đêm tự sát, huyên náo gà chó không yên. Tháng trước, hắn cùng ta tranh đoạt Giang Nam buôn trà cửa hàng, trong nhà như thế nháo trò, hắn sinh ý cũng không đoái hoài tới. Hồng nhan họa thủy, bốn chữ này, đều là tổ tiên dùng huyết lệ đổi lấy giáo huấn."

Mộ Cẩm như cũ mỉm cười."Đại ca giảng, giống như là ta đối với người nào thật lưu tâm."

"Biết ngươi vô tâm vô tình, hôm nay là ta lắm miệng nói vài câu." Mộ Chiêu nói: "Tô gia tiểu thư nơi đó, ngươi cho ta đi trấn an trấn an."

"Ta nhớ không nổi nàng bộ dạng dài ngắn thế nào." Tô Yến Tinh cuối cùng không sánh bằng Mộ Cẩm tự mình chọn lựa nữ nhân, của nàng gương mặt kia, mỹ là đẹp, lại không khắc sâu.

Mộ Chiêu nói: "Đi Tô phủ nhìn xem liền nghĩ tới. Không có hào hứng mà nói, tìm đại phu cho ngươi mở một tề thuốc bổ. Hoặc là, đưa nàng mặt che bên trên, muốn trở thành là ngươi được sủng ái vị kia."

Mộ đại công tử không biết, bây giờ Mộ nhị công tử độc sủng vị kia, trên giường cũng không gặp được mặt.

Mộ Chiêu nói tiếp, "Lại hoặc là, cưng chiều Tô gia tiểu thư nửa tháng, đãi bến tàu thay đổi thành ta Mộ gia hiệu buôn, tự nhiên là có thể qua sông đoạn cầu."

Mộ Cẩm cười, "Ta nữ nhân kia cả ngày đông lừa gạt tây lừa gạt, là nên vắng vẻ một đoạn thời gian."

Vắng vẻ một ngày trước, nhị công tử đi Yểm Nhật lâu.

Khi đó, nhị thập ngay tại số bạc.

Nàng đem vá tại Lý thẩm trên quần áo cái ví nhỏ cùng túi tiền phá hủy xuống tới.

Cái ví nhỏ bên trong bạc vụn, số không số đều như thế thiếu.

Nhị công tử trĩu nặng hoàng kim nhưng khác biệt, nắm ở trong tay, tựa như cảm thấy sinh hoạt hi vọng.

Thập tứ kêu lên: "Nhị thập, nhị công tử lại tới."

Nhị công tử tới rất nhiều hồi, mỗi lần đều là đến tìm nhị thập. Thập tứ cái kia "Lại" chữ nói đến phi thường thuận miệng.

Nhị thập giật nảy mình, liền tranh thủ hoàng kim nhét hồi túi tiền, lại giấu đến trong ngăn tủ.

Mộ Cẩm đẩy cửa đi vào, đúng lúc thấy được nàng đóng lại ngăn tủ. Đóng cửa cái kia hai cánh tay còn rung động hai rung động. Hắn hỏi: "Đang làm cái gì?"

Nàng khoát tay áo, cúi đầu chờ đợi mệnh lệnh của hắn.

Mộ Cẩm phát hiện, mắt của nàng đuôi tự nhiên hạ phiết, nhìn xem là rất vô tội. Trong đầu suy nghĩ gì mưu ma chước quỷ liền không được biết rồi."Tới."

Nàng đi đến trước mặt hắn.

Hắn hỏi: "Hai ngày này nghỉ ngơi tốt rồi?"

Nhị thập do dự.

Nhị công tử đến tìm nàng, chưa từng làm chính sự. Câu này hỏi nghỉ ngơi như thế nào, chỉ sợ cũng không phải chân chính quan tâm, mà là có mưu đồ khác.

"Nghĩ lâu như vậy, xem ra là thân thể tốt, đầu óc còn chưa tốt." Mộ Cẩm lạnh nhạt nói: "Bất quá hôm nay cũng không cần ngươi trường đầu óc, trên giường nằm đi."

Nhị thập ngẩng đầu liếc trộm hắn một chút. Cả ngày tận tình, nhưng không thấy tan tác chi sắc, nghĩ đến nhị công tử ngày bình thường thuốc bổ ăn đến không ít.

Mộ Cẩm bỗng nhiên hướng trong ngăn tủ nhìn thoáng qua, "Đúng, nơi đó ẩn giấu cái gì?"

Nhị thập liền vội vàng lắc đầu.

Hắn tựa hồ muốn cất bước quá khứ.

Nàng tranh thủ thời gian hai bước cũng ba bước, đến trên giường nằm xong.

Mộ Cẩm cười dưới, hướng tủ quần áo bước chân chuyển hướng nàng.

Nhị thập chủ động cầm khăn phủ lên con mắt cùng cái mũi, lưu một cái miệng, dùng để phát ra hắn thích "Ân a".

Mộ Cẩm nói: "Ngươi đi ra ngoài một chuyến, trở lại, đột nhiên trở nên rất nghe lời."

Nàng sớm đã thất thân với hắn. Nghe nhiều lời nói, liền thiếu đi bị chút tội.

Nếu như về sau nàng thật có thể chạy đi, gặp giống nhau ý lang quân, nàng sẽ như thực địa nói cho đối phương biết, nàng cùng một nam tử đập tới củi. Nhưng nàng sẽ không chủ động cùng đối phương nói, nàng cùng nam tử này đập tới bao nhiêu hồi. Một lần là bổ, hai hồi cũng là bổ, dù sao liền là nhị công tử một người.

Mộ Cẩm đến trên giường. Nhìn xem nàng thấy chết không sờn dáng vẻ, hắn phát lên một trận nóng hổi tà hỏa.

Tà hỏa liệu nguyên.

Nhị thập lo lắng, chính mình cái giường này muốn bị nhị công tử cho đảo tản.

Hồi lâu, nhị công tử lấy hết hưng.

Nhị thập trong mơ mơ màng màng, nghe được hắn nói, "Ta vì ngươi tự mình chạy phỉ ổ một lần, ngươi tội chết có thể miễn, tội sống khó tha. Phạt ngươi đi phòng bếp làm nha hoàn."

Nàng ngủ thiếp đi.

Tỉnh lại càng mơ hồ, nhị công tử lời kia đến tột cùng là của nàng mộng, hay là thật?

Ngày thứ hai, trù quản phái người tới, nói tiếp nhị thập cô nương đi làm việc.

Nhị thập thu thập bao phục, muốn đi.

Thập tứ kéo tóc dài, mười phần khó hiểu, nói: "Chưa từng có thị tẩm bị trừng phạt đương phòng bếp nha hoàn."

Thập nhất kéo nhị thập tay, "Ngươi chiếu cố thật tốt chính mình, đừng bị khi dễ."

Nhị thập gật đầu.

Thập tứ ngồi tại băng ghế đá, nhếch lên chân, "Ngươi cũng gặp sơn phỉ, thập ngũ cũng gặp sơn phỉ. Thập ngũ trở về xuân phong đắc ý, ngươi ngược lại tốt, đương hồi nha hoàn đi."

Lời này giống như là tại tổn hại người, nhưng nhị thập biết, đây là thập tứ nói năng chua ngoa giống như quan tâm. Nhị thập cảm thấy vừa vặn, nha hoàn so thị tẩm yên tâm nhiều. Chí ít, không có người nào buổi tối đạp nàng cửa phòng.

Nhị thập tháo xuống lệnh bài, đưa cho thập nhất.

Thập nhất không có tiếp, "Đây đều là nhị công tử hộ vệ trực tiếp thu." Huống chi, nhị công tử nói rất đúng" trừng phạt" hai chữ, không có trực tiếp đem nhị thập biếm thành nô bộc.

Cùng các nữ nhân từng cái tạm biệt, nhị thập rời đi Yểm Nhật lâu.

Buổi chiều, tiểu lục tại bên ngoài thò đầu ra nhìn, hỏi: "Nhị thập thật đi phòng bếp nấu cơm a?"

"Các ngươi có phát hiện hay không. . ." Thấy mọi người con mắt cùng nhau nhìn sang, tiểu thập mới thần thần bí bí nói, "Nhị công tử gần nhất là lạ, quái sự tình cũng đều cùng nhị thập có quan hệ."

"Ta cũng cảm thấy. . . Nhị công tử đều không lên chúng ta gian phòng." Tiểu lục cúi bả vai, thở dài nói: "Nếu như không phải nhị thập thành câm điếc, ta khẳng định cùng với nàng lấy mấy chiêu mị thuật."

Tiểu thập bày ra một bộ sâu xa khó hiểu dáng vẻ, "Không đơn giản, khẳng định có nội tình."

Tiểu lục giữ chặt tiểu thập, nhỏ giọng hỏi: "Nội tình gì?"

Tiểu thập trả lời: "Không muốn người biết nội tình."

Tiểu lục trừng mắt lên, "Đó không phải là ngươi cũng không biết."

Thập tứ quát lớn: "Các ngươi trốn ở cái kia nói thầm cái gì?"

Tiểu lục nhảy ra ngoài, đi vào Yểm Nhật lâu."Nghe nói nhị thập muốn rời đi. . ."

Tiểu thập nói: "Chúng ta tới đưa tiễn."

Thập tứ chê cười nói: "Người sớm đi mới đến đưa."

Tiểu lục không cùng với nàng so đo, đắm chìm trong ý nghĩ của mình bên trong, "Ta không muốn làm nha hoàn. Tiểu cửu tốt bao nhiêu a, kéo một xe vàng bạc châu báu đi." Tiểu lục nguyện vọng liền là như thế không thú vị, trên đầu môi thường đeo niệm tiểu cửu "Vàng bạc châu báu".

Tiểu thập nói: "Cho nên a, phải nghe lời."

Tiểu lục nói: "Nhị thập ngay cả lời cũng không thể nói, chỉ có thể nghe. Nàng còn không nghe lời a."

Thập tứ uổng phí đi một chút, "Tiểu cửu là nhị công tử phu nhân chơi ngáng chân bị đuổi đi. Nhớ kỹ, đắc tội Tô gia tiểu thư, tốt hơn đắc tội nhị công tử."

"Trước kia không hiểu trân quý, hiện tại bỏ qua, mới muốn hỏi một câu." Tiểu lục cảm khái nói: "Nhị phu nhân lúc nào mới đem ta đuổi đi a. . ."

Nhị thập được an bài tại nha hoàn phòng.

Cùng ở còn có ba người khác. Mọi người không biết nhị thập là làm gì sai sự tình tiến đến, bất quá Thốn Bôn có bàn giao, chiếu cố thật tốt. Bởi vậy, mọi người đối nhị thập lấy lễ để tiếp đón.

Lưu đại nương thân thiện hoan nghênh nhị thập, tới hỏi: "Ngươi còn thêu thùa sao?"

Nhị thập nhìn Lưu đại nương một chút.

Lưu đại nương ánh mắt không có trốn tránh, giống như lo lắng.

Nhị thập lắc đầu.

Lưu đại nương có chút thất vọng.

Làm nha hoàn, việc vặt vãnh nhiều, nhị thập sáng sớm ngủ trễ. Tuy nói không thể so với tại Yểm Nhật lâu thời không nhàn, nhưng đây mới là nàng quen thuộc thời gian.

Nhị thập nói không ra lời, bị phân đến một bên rửa chén. Mấy cái kia là đại nương, nhị thập trầm mặc không nói, nghe các nàng tán gẫu việc nhà.

Ngày này, thập ngũ đến đây.

Kỳ thật nàng tới qua mấy lần, bất quá đụng phải nhị thập bận rộn nhất thời điểm. Lúc này nàng ngồi ở bên cạnh, nhìn xem nhị thập làm việc.

"Nhị thập." Thập ngũ cầm lên váy áo, ngồi chồm hổm ở nhị thập bên người, "Nhị công tử để ngươi lúc nào trở về?"

Nhị thập lắc đầu. Nàng không quá muốn trở về, đãi nơi này an toàn hơn.

"Nhị công tử vài ngày trước đi ra, một mực không có trở về." Thập ngũ chống cằm, nhìn xem nhị thập bên mặt.

Tại một đám mỹ nhân bên trong, nhị thập tương đối bình thường. Nhưng ngồi tại tràn đầy nha hoàn phòng bếp, ngược lại sấn ra nhị thập thanh lệ chi sắc.

Thập ngũ bỗng nhiên thấp giọng hỏi: "Nhị thập, nhị công tử có phải hay không thích ngươi?"

Nhị thập kém chút ngã bát. Nàng khó có thể tin, lắc đầu liên tục.

"Tiểu thập nói, có một loại phong nguyệt vở, liền là giảng chủ tử cùng nha hoàn cố sự."

Nhị thập tranh thủ thời gian che thập ngũ miệng, cắt đứt những lời này. Nàng khoát khoát tay, bởi vì kinh sợ quá độ, có chút luống

cuống tay chân, tiếp lấy kiên định lắc đầu.

Phong nguyệt thoại bản đều là dọa người. Nhị công tử đêm đó cho nàng nhìn, một nam một nữ ngoại trừ chẻ củi, liền chưa hề nói chuyện.

Thập ngũ thận trọng phân tích, "Thế nhưng là nhị công tử thành thân đến nay, chỉ đi gian phòng của ngươi."

Nhị thập cương nghiêm mặt. A, nhị công tử hành vi cử chỉ, dùng giết chóc đến phỏng đoán mới phù hợp."Thích" hai chữ, không đúng lúc.

Thập ngũ hàn huyên một hồi, rời đi.

Nhị thập bận bịu cả ngày, trở về nghe được bọn nha hoàn trong phòng nói thầm.

Một vị nói: "Ta trước mấy ngày gặp được Thốn Bôn công tử, nguyên lai thật rất thanh tú a."

Thì ra là không chỉ tam tiểu thư bên kia nha hoàn nhớ thương Thốn Bôn, phòng bếp cũng kính đã lâu đại danh của hắn.

"Đúng vậy a." Một vị khác nói: "Bất quá, tam tiểu thư cho Thốn Bôn công tử làm mối, hắn đều cự tuyệt. Hắn ở chỗ này, cũng liền gần với chủ tử địa vị."

Mệt mỏi một ngày, nhị thập sớm ngủ.

Không ngờ, Mộ Cẩm vào mộng. Trong mộng là một tháng tròn đêm, hắn mặc vào rơi hồ lúc trà áo trắng váy, tay cầm bạch phiến.

Được không nhường nàng rụt rè.

Hắn đứng tại bên hồ, từng bước một hướng giữa hồ đi.

Nàng nhắm mắt lại. Chỉ cần không gặp được, liền từ hắn sống hay chết.

Sau một lát, nàng lưng mát lạnh, đã bị hắn bóp lấy. Nàng hoảng sợ muôn dạng, nghe được hắn nói: "Kỳ thật ta là ưa thích —— "

Nhị thập dọa đến tè ra quần, không còn dám nghe hắn mà nói, từ trong mộng đánh thức. Nàng nghe được trong lòng có "Đông" một tiếng, cực kỳ giống rùng mình chuông tang. Nàng thở mạnh một hơi.

Lúc này, đối diện giường một cái nha hoàn lật người.

Nhị thập kéo lên chăn, phủ lên mặt.

Nhị công tử nhiều năm như vậy, thị thiếp một đống, không thấy có yêu mến quá ai.

Chỉ là ác mộng thôi.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 23: Thốn Bôn.

Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu nữ nhân không nghĩ tới, phân phát nhị công tử thị thiếp người không phải Tô Yến Tinh, càng không phải là nhị công tử.

Mà là lâu không xuống núi Mộ lão gia.

Sự tình vẫn bởi vì Tô Yến Tinh mà lên.

Tô Yến Tinh trở lại nhà mẹ đẻ, sơ sơ mấy ngày, lấy nước mắt rửa mặt, kể ra chính mình thống khổ cưới hậu sinh sống.

Nha hoàn cùng ma ma ở bên giật dây.

Tô Yến Tinh giảng tận Mộ Cẩm nói xấu.

Muốn nói trong lòng không hi vọng Mộ Cẩm đi đón, kia là giả. Nhưng nàng cũng nghĩ làm bộ làm tịch vài câu. Nhưng mà, ngày nhớ đêm mong, không đợi đến Mộ Cẩm thân ảnh.

Mộ nhị công tử đi xa nhà một ngày trước, Mộ đại công tử đặc địa căn dặn đệ đệ, nhất thiết phải đem Tô Yến Tinh hống trở về.

Mộ Cẩm thuận miệng lên tiếng. Ai ngờ ngày thứ hai, hắn nghênh ngang rời đi, toàn vẹn quên việc này.

Mộ Chiêu bất đắc dĩ, lại gọi không trở về này không coi ai ra gì đệ đệ. Nhưng hắn không có vì vậy quá phận trách móc nặng nề Mộ

Cẩm. Hắn ở trong lòng tính toán, nên như thế nào nhường Tô lão gia nhả ra. Hoặc là, tìm quan phủ dàn xếp dàn xếp. Thực tế không được, hắn trước hết cất cánh, đến Đông Chu đổi thuyền.

Đợi không được trượng phu Tô Yến Tinh trong cơn tức giận, chạy tới cùng biểu tỷ cáo trạng.

Tô gia vị này biểu tỷ, trước kia bị tuyển vào cung, lên làm tài nhân.

Lúc đầu không quyền không thế, liền hoàng thượng long bào cũng không thấy. Gần nguyệt, ngẫu nhiên gặp hoàng thượng, được phong làm chiêu nghi.

Trước kia tiến cung trước, tô biểu tỷ khóc ba túc, nghe được "Thánh ân" hai chữ liền rơi lệ. Bởi vì, hoàng thượng niên kỷ so với nàng cha còn lớn hơn.

Đương kim thánh thượng, chính là một nhân vật truyền kỳ.

Mười bốn tuổi được sắc phong làm thái tử.

Mười bảy tuổi lúc, Đại Tễ cùng Bách Tùy hai nước giao chiến. Hắn đi theo La Sát tướng quân, viễn phó Tây Phụ quan chiến trường.

Mười chín tuổi năm đó, tiên hoàng băng hà, thái tử đăng cơ.

Đến nay, tại vị đã ba thập ngũ năm.

Ngoại trừ anh minh quả cảm, hoàng thượng còn có một cái khác truyền thuyết. Hai tên tần phi, một hoàng hậu, tuần tự sinh hạ long tử. Ba vị này tiểu hoàng tử đồng đều chết sớm. Thái tử chi vị không

công bố hồi lâu. Thẳng đến bốn năm trước, hoàng thượng mới sắc phong tam hoàng tử vì thái tử.

Tô biểu tỷ được tuyển chọn tiến cung, nghe nói bởi vì thần thái cùng tiền hoàng hậu có chút giống nhau.

Tô biểu tỷ chính là ỷ sủng mà kiêu thời gian, nghe nói biểu muội tao ngộ, giận dữ mắng mỏ: "Chỉ là kinh thành thương nhân, dám phơi lên Tô gia khuê nữ phòng trống, như vậy nhục nhã Tô gia, quá không coi ai ra gì!"

Tô biểu tỷ còn không có phát uy. Hồi lâu không lộ mặt Mộ lão gia không biết từ đâu nhận được tin tức, trong đêm phân phát Mộ Cẩm các thị thiếp.

Mộ lão gia nói: "Ta nhi Mộ Cẩm, sinh non nhiều bệnh, còn nhỏ nhiễm một bệnh hiểm nghèo, suýt nữa mất mạng. Tìm kiếm hỏi thăm danh y mới lấy lành bệnh, nhưng bất đắc dĩ, đánh mất còn nhỏ ký ức. Ta thương kỳ đau khổ, không đành lòng quở trách, lại bởi vì yêu chiều mà bỏ bê quản giáo, dưỡng thành hắn bây giờ ngang bướng tính tình. Nuôi không dạy, lỗi của cha. Hôm nay, ta liền thay hắn thanh lý môn hộ."

Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu, lòng người bàng hoàng.

Tiểu lục thập phần lo lắng, "Vạn nhất Mộ lão gia không phân ngân lượng, ta về sau nên làm cái gì nha?"

Đây là sở hữu nữ nhân lo lắng.

Mộ lão gia muốn đem toàn bộ nữ nhân đưa tiễn.

Thốn Bôn ra roi thúc ngựa, đi suốt đêm trở về.

Cuối cùng, Mộ lão gia đáp ứng lưu mấy cái.

Phân phát kim do phòng thu chi từ nhị công tử tên bên trên khấu trừ. So với tiểu cửu, thiếu một nửa.

Nhị thập khi đó tại phòng bếp.

Mộ lão gia nơi nào nghĩ đến, nhị công tử thế mà đem thị tẩm biếm đi phòng bếp rửa chén. Mộ lão gia đã không biết nhị thập, tự nhiên không có quyết định của nàng đi ở.

Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu trở nên trống rỗng.

Thập ngũ cảm thấy hãi đến hoảng, lại đến phòng bếp tìm nhị thập, đem hôm đó Mộ lão gia băng sơn mặt cẩn thận miêu tả một phen."Bốc lên hàn khí so đại công tử còn đáng sợ hơn." Thập ngũ run rẩy một chút, khoanh tay.

Nhị thập ảo não cực kỳ. Sớm biết có việc này, nàng liền không nên tới phòng bếp, lại chết tại Yểm Nhật lâu còn có thể tìm một cái xuất phủ cơ hội.

Lần này tốt, nhị công tử lại làm cho nàng thác thất lương cơ.

"Mộ lão gia nói, về sau chúng ta không cho phép lại chống đối nhị phu nhân." Thập ngũ núp ở nhị thập bên người, "Nhị phu nhân họ hàng lại là chiêu nghi, ta thật là sợ a, nàng có thể hay không phiên ta nợ cũ?"

Nhị thập trấn an vỗ vỗ thập ngũ. Đã nhị công tử phân phó bảo trụ thập ngũ, thập ngũ tạm thời liền là an toàn.

Thập ngũ lầm bầm: "Quá nhiều nam nhân khi dễ ta, ta thật vất vả tại nhị công tử nơi này an gia. Ta không muốn đi. . ."

Thập ngũ tại thanh lâu nhận qua không ít khổ. Còn bởi vì phương tâm sai giao, bị một nam tử lừa gạt đi toàn bộ tích súc. May mắn được nhị công tử chuộc thân, nàng mới vượt qua thoải mái thời gian.

"Cám ơn nhị công tử đem ta lưu lại." Thập ngũ ôm lấy nhị thập.

Mộ lão gia có lệnh, Mộ phủ trên dưới, vì nhị phu nhân bận bịu làm một đoàn.

May vá phòng ngay tại chế tạo gấp gáp nhị phu nhân bộ đồ mới.

Buổi trưa, phòng bếp cho may vá phòng đưa cơm.

Nhị thập nghĩ, vừa vặn có thể lấy một kiện cá trang phục làm việc. Nàng chủ động đi hỗ trợ.

Chia xong cơm, nghe thấy một đạo giọng nữ: "Từ A Man."

Nữ tử tên là Hà Hoa, tuổi không lớn lắm, nhưng ở may vá phòng rất nhiều năm. Hà Hoa biết nhị thập làm tam tiểu thư nha hoàn, lại trở thành nhị công tử thị tẩm. Lại không biết, vì sao đến phòng bếp làm lên việc vặt.

Nhị thập không giải thích, chỉ là cùng hầu bao chỉ chỉ xa xa một kiện cá trang phục làm việc, lại so tài một chút thân thể của mình.

Hà Hoa ngây dại, "Ngươi. . . Cuống họng thế nào?"

Nhị thập cười cười.

Hà Hoa thán, "Ta trước kia hâm mộ ngươi, có thể hầu hạ nhị công tử mắc như vậy người, nào biết, ngươi cái này. . . Mệnh đồ nhiều thăng trầm."

Nhị thập thầm nghĩ: Gặp gỡ nhị công tử là thật xui xẻo.

Hà Hoa nhỏ giọng, "Đúng, lấy trước kia sự tình, ta cùng Thốn Bôn nói."

Nhị thập gật đầu.

"Ngươi biết?" Hà Hoa sờ mũi một cái, "Cũng thế, ngươi phục thị nhị công tử, khẳng định thường xuyên nhìn thấy Thốn Bôn. Hắn hiện tại nhìn thấy ta liền xa xa né tránh. . ."

Năm đó, Từ A Man vừa tới Mộ gia.

Lưu phủ quản gia nói, Từ A Man may tay nghề không tệ. Trần phó quản gia hỏi thăm xong Từ A Man, đưa nàng bỏ vào may vá phòng. Nàng làm việc chịu khó, rất được thưởng biết.

Có một ngày, Trần phó quản gia tới, "Từ A Man."

"Ai." Nàng lập tức tới ngay.

"Buổi sáng cùng ta đi quan phủ đóng khế đuôi."

"Tốt."

Có một bộ y phục kém sau cùng vá tuyến, Từ A Man giao cho Hà Hoa.

Quần áo chính là Thốn Bôn. Hà Hoa ngưỡng mộ trong lòng Thốn Bôn đã lâu, vụng trộm đem một cái hạnh hoa túi thơm vá ở bên trong. Đây là Đại Tễ nữ tính tỏ tình một loại phương thức.

Về sau, may vá phòng cầm quần áo đưa qua.

Thốn Bôn không cần con mắt nhìn, quang cái mũi vừa nghe, liền biết bộ y phục này bị lấp cái gì. Hắn trầm mặc trên mặt một mảnh vắng lặng.

Mộ Cẩm cười đến mập mờ, "Chúng ta Thốn Bôn cũng có tiểu cô nương tỏ tình. Ngày khác lĩnh đến cho ta nhìn xem, nếu là phù hợp, ta cho phép ngươi cửa hôn sự này."

Ngày thứ hai, Thốn Bôn tìm tới may vá sư.

May vá sư chi tiết đạo, "Nàng may."

Thốn Bôn nhìn sang, nhìn thấy một cái thon gầy thiếu nữ ngay tại khom lưng cắt vải.

"Từ A Man." May vá sư kêu.

"Ai." Thiếu nữ ngẩng đầu. Là một trương tú lệ mặt.

Thốn Bôn hướng nơi hẻo lánh dưới cây đi.

"Quá khứ." May vá sư chỉ chỉ gốc cây kia.

Từ A Man kinh ngạc, chỉ chỉ chính mình."Ta sao?"

May vá sư dùng ánh mắt ra hiệu nàng đuổi theo sát.

Nàng không biết Thốn Bôn. Nhìn may vá sư thái độ, nghĩ đến người kia tại phủ thượng địa vị khá cao. Hắn tư thái rất phù hợp nàng cắt xén y phục kia kích thước, gầy gò, nhưng lại kéo căng kình. Nàng không dám thất lễ, chạy tới.

May vá sư yên lặng lui xuống.

Ấm áp trong đình viện, có một cái trầm mặc thiếu niên, cùng một cái bẫy gấp rút thiếu nữ.

Thốn Bôn mặt hướng thân cây, dựa vào nhạy cảm tri giác, hắn biết nàng đã ở phía sau hắn."Thu hồi của ngươi tiểu tâm tư. Tay chân lại không sạch sẽ, ta phế bỏ ngươi."

Từ A Man coi là đây là thường ngày phát biểu, hoảng sợ đáp: "Là."

"Lui ra."

"Là." Nàng tranh thủ thời gian chạy.

Thốn Bôn quay đầu, nhìn thấy thiếu nữ lật lên bọt nước hạnh hoa váy.

Thốn Bôn giảng được không minh bạch, Từ A Man nghe được mơ mơ hồ hồ, thẳng đến nàng bị chụp hai tháng tiền công, nàng đều không biết chuyện gì xảy ra —— vì sao đột nhiên bị phạt.

Nàng hỏi may vá sư, "Ta phạm vào cái gì sai sao?"

May vá sư cũng không biết, chỉ nói: "Đây là Thốn Bôn công tử phân phó. Về sau y phục của hắn, ngươi đừng đụng."

Thốn Bôn kích thước là may vá phòng cho, nàng một tấc một tấc cắt xén, không dám có chút sai lầm. Không hiểu bị chụp tiền công, nàng mười phần ủy khuất.

Qua một tháng, may vá phòng phái nàng đưa quần áo cho nhị công tử.

Từ A Man không có gặp cái gọi là phong hoa tuyệt đại nhị công tử, ngược lại là gặp được Thốn Bôn.

Cái này cũng vừa vặn, nàng có việc muốn hỏi hắn rất lâu. Nàng ấp úng mà tiến lên, "Thốn Bôn công tử. . ."

"Ta không phải công tử." Thốn Bôn đứng tại hành lang một bên, cùng dưới cây hôm đó đồng dạng đạm mạc.

Nàng tròng mắt đi lòng vòng, "Ta là muốn hỏi. . ." Nàng len lén liếc hắn.

Hắn lạnh lùng trên mặt giấu giếm sát khí.

Nhìn hắn tay cầm một thanh lăng lệ trường kiếm, nàng gan nhảy lên. Vì ngày sau công việc, nàng kiên trì hỏi: "Ta cho ngươi may món kia quần áo, là nơi nào có vấn đề sao?"

Thốn Bôn chưa thấy qua như thế da mặt dày nữ tử. Phủ thượng ngưỡng mộ trong lòng nha hoàn của hắn có không ít, đây là đầu một cái dám ở hắn tư nhân quần áo nghĩ cách, nhất là hắn chán ghét hạnh hoa hương vị.

Hạnh hoa hương khí dẫn tới nhị công tử trêu chọc, "Đưa túi thơm cô nương bộ dáng như thế nào?"

"Cũng được." Thốn Bôn đáp.

Nhị công tử hết sức vui mừng, "Vậy chỉ thu."

Thốn Bôn khi đó không có trả lời. Hiện tại cũng không nhiều lời, hai chữ: "Lui ra."

Từ A Man vội vàng quỳ xuống, "Thốn Bôn công, tấc. . . Chạy, ngươi món kia quần áo ta là án kích thước, theo quy củ may. . . Nếu như ngươi không nói cho ta là nơi nào không đúng, ta về sau khả năng thường xuyên phạm sai lầm. Van cầu ngươi, ta không nghĩ lại bị chụp tiền công." Nàng cho hắn dập đầu.

Hắn không quen nhìn loại này giả bộ đáng thương dạng nữ nhân, "Không nghĩ lại bị chụp tiền công, liền cút cho ta."

Nàng sửng sốt, ngơ ngác nhìn hắn một hồi lâu, đứng lên chạy mất.

Chuyện này lấy Từ A Man bị chụp tháng hai tiền công kết thúc.

Nửa năm sau, Hà Hoa lấy dũng khí đem chân tướng nói cho Thốn Bôn.

Hắn nhìn xem Hà Hoa né tránh ánh mắt, bỗng nhiên không có hỏa khí. Ước chừng, hỏa khí sớm đã hướng về phía một cái khác nơm nớp lo sợ cô nương phát xong.

Khi đó, Từ A Man phục thị tại tam tiểu thư bên người. Nàng không dám cùng hắn đối mặt, ngẫu nhiên gặp được, cũng cấp tốc dời.

Hắn thân là hộ vệ, không tiện cùng nha hoàn quá phận tiếp cận, xin lỗi tìm không đến tìm tới cơ hội. Phần này áy náy liền trong lòng hắn ghi nhớ.

Gia yến một ngày, hắn cùng nàng gặp nhau tại hành lang đình.

Nàng kinh ngạc thối lui, phúc thân, muốn đi.

"Từ cô nương." Hắn gọi ở nàng.

Nàng dừng bước lại, nhỏ giọng thì thầm, "Thốn Bôn công tử."

"Trước kia là ta hiểu lầm ngươi, nói với ngươi tiếng xin lỗi." Nói lời này lúc, hắn cúi đầu nhìn xem nàng.

Từ A Man không ngờ tới thế mà có thể thu đến hắn xin lỗi, nàng nheo lại trong trẻo hai con ngươi, cười, "Ta nguyên muốn theo ngươi nói xin lỗi, có thể ta không dám, sợ ngươi càng tức giận. . . Vốn nên là ta công việc, ta tự tiện giao cho người khác, còn chọc giận ngươi không thoải mái."

Thốn Bôn đưa tới một thỏi vàng, "Ngươi bị chụp tiền công —— "

Nàng liên tục khoát tay, "Ta từng nghe tam tiểu thư nói qua một câu, ngã một lần khôn hơn một chút. Chuyện này ta cũng có lỗi, thụ giáo huấn là hẳn là."

"Ta không nghĩ nợ nhân tình nợ."

"Ta cũng không muốn."

Thốn Bôn đang muốn lại nói cái gì.

Một bên khác truyền đến tam tiểu thư gọi gọi: "A Man."

"Ai, tới." Từ A Man ứng thanh, cười nhìn hắn một chút, liền đi qua hầu hạ tam tiểu thư.

Váy ngắn có thêu một gốc màu vàng hơi đỏ nghênh xuân hoa, bay lên đồng thời tựa hồ có hương thơm đánh tới.

Tiêm tiêm bóng lưng biến mất tại chỗ rẽ.

"Thốn Bôn." Mộ Cẩm đang muốn hướng Băng Sơn cư đi, mũi chân nhất chuyển.

Yểm Nhật lâu cùng Mộ phủ phòng bếp, đều tại Mộ gia hướng tây bắc vị. Ở giữa cách xa nhau một tòa tên là xuân vườn, lại tràn đầy cây gỗ khô xuân vườn. Lấy một đạo chắn đã không có cao đến nhị công tử phiên không đi qua, cũng không có thấp đến nhị thập leo tới xanh tường.

Mộ Cẩm chính đi hướng xuân vườn, "Cha ta sẽ không chỉ cấp ta lưu lại một cái phòng bếp nha đầu đương thị tẩm a?"

"Lục cô nương, thập cô nương, thập nhất cô nương, thập tứ cô nương, thập ngũ cô nương." Thốn Bôn đáp: "Nhị thập cô nương đều tại."

"Cha ta còn nói cái gì?"

"Mộ lão gia nói, nhị công tử nhất định phải đem nhị phu nhân tiếp trở về."

"Đây không phải thật lâu trước sự tình sao?" Tại Mộ Cẩm trong ấn tượng, nhị phu nhân người này phảng phất là trước kia ký

ức."Nàng còn chưa có trở lại?"

Thốn Bôn trả lời: "Nhị phu nhân còn chưa có trở lại." Nói chính xác, bởi vì Mộ Cẩm một mực không có đi hống người.

Đến xuân vườn, Mộ Cẩm nói: "Không cần theo, trở về nghỉ ngơi."

"Là." Thốn Bôn nhìn xem Mộ Cẩm phóng qua tường cao.

Năm trước tháng chạp một đêm kia, Thốn Bôn cũng là ở chỗ này nhìn xem say rượu nhị công tử, lưu loát leo tường đi phòng bếp.

Ngày thứ hai, tam tiểu thư bên trên Băng Sơn cư cầu tình.

Thốn Bôn lúc ấy ngay tại bên cạnh.

Tam tiểu thư có chút khó mà mở miệng, nhíu mày nói: "Nhị ca, ngươi tối hôm qua làm sự tình. . ."

Mộ Cẩm phủ vỗ trán, hắn nhớ không rõ."Ta uống say."

"A Man nàng. . . Về sau còn như thế nào lấy chồng?" Tam tiểu thư dừng một chút, "Ngươi nạp nàng vào phòng đi, van ngươi, nàng là cô nương tốt."

Mộ Cẩm uống vào giải rượu trà, một tay nhẹ nhàng nắn vuốt mũi. Không biết nghe hiểu không có, sau một hồi, hắn mới lên tiếng: "Ân."

"Nhị ca, ngươi hảo hảo đãi nàng."

"Ân." Mộ Cẩm lấy lệ đáp.

Thế là, Từ A Man thành nhị thập, tiến vào Yểm Nhật lâu.

Bất quá, nhị công tử đã quên đi nhị thập.

Nhị thập cũng không có tại nhị công tử xuất hiện trước mặt. Nếu như không phải thập ngũ gặp tai kiếp, nhị thập sẽ cẩn thận tránh né thật lâu, thật lâu.

Thốn Bôn nhìn một cái tường cao, quay người rời đi.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 24: Đô Đô.

Nhị thập xắn hai kiện cá trang phục làm việc trở về, trong lòng còn đang suy nghĩ năm đó may vá phòng sự tình.

Năm đó, nàng rời đi may vá phòng lúc, Hà Hoa đã thẳng thắn chuyện này, nói bồi hai tháng tiền công cho Từ A Man.

Từ A Man thu một tháng. Kia là của nàng công việc, vốn nên do nàng kiểm tra lần cuối lại đưa đi. Nàng cùng Hà Hoa trải phẳng trách nhiệm.

Thốn Bôn mặc dù nói là nhị công tử hộ vệ, nhưng là ngoại trừ mấy cái chủ tử mà nói hắn muốn nghe, còn lại, đều là muốn nghe hắn lời nói nô bộc. Hắn nguyện ý hướng tới nàng nói xin lỗi, nói rõ thật sự là một người tốt.

So sánh Thốn Bôn chủ tử, cái kia phách lối khí diễm, chỉ sợ cả đời cũng đều không hiểu xin lỗi như thế nào giảng, như thế nào viết.

Trên đường trải qua một tiểu gốc hoa nhài, hương tuyết khắp cây, mùi thơm ngát kéo dài.

Nhị thập bẻ một nhánh tiểu thân cành. Xanh mượt hai mảnh lá non nâng lên một đóa trắng noãn hơn tuyết bông hoa.

Cẩm tú quang cảnh ở lại tại đầu ngón tay của nàng.

Nàng không khỏi cười. Vê lên đóa hoa ngửi ngửi, uốn lên khóe miệng đi vào trù viện.

Trù viện là cho sở hữu không phải đun nấu nhân viên làm việc địa phương, lúc này có một vị không đúng lúc nhân vật đứng tại phiến đá bên cạnh, vừa vặn bắt được nụ cười của nàng.

Mộ Cẩm leo tường, gặp được trù quản.

Trù quản cũng là gặp qua cảnh tượng hoành tráng, nhìn không chớp mắt, cung kính kêu: "Nhị công tử."

Mộ Cẩm tại nhà mình sân tản bộ, càng là khí định thần nhàn."Bận bịu các ngươi."

"Là." Trù quản hướng trong viện hô một tiếng, "Bận bịu các ngươi."

Mọi người tiếp tục làm việc. Rửa chén đại nương nhóm không dám lên tiếng nói chuyện phiếm, mâm sứ tiếng va chạm trở nên cực thấp cực thấp.

Mộ Cẩm hỏi: "Treo nhị thập lệnh bài người kia đâu?"

Trù quản đáp: "Nhị thập cô nương đi may vá phòng đưa cơm, một hồi liền trở về."

Trù quản đem dưới bóng cây phiến đá chà xát lại xoa.

Trù viện không phải cho chủ tử ngồi. Tạp vật nhiều, từ kho củi rời ra ngoài củi chồng chất tại nơi hẻo lánh, ướp gia vị cá khô phơi tại chính giữa, trên mặt đất lại bày chút rau xanh làm.

Trù quản đang muốn chuyển cái ghế dựa ra. Nếu không, đem tay áo cho chà phá, trương này chất đống quá rau muối phiến đá, cũng không thích hợp nhị công tử ngồi xuống.

Mộ Cẩm đảo mắt nhìn thấy, nhị thập tay cầm một nhánh lá xanh hoa trắng, thả chóp mũi nhẹ ngửi, dường như bị hương khí dẫn ra, khóe miệng giơ lên một đóa mỉm cười.

Ở trước mặt hắn, ánh mắt của nàng lại như thế nào sinh động, biểu lộ phần lớn đều là đờ đẫn, có khi còn mang theo dị dạng dò xét. Nào giống lúc này, thiến xảo như trên tay hoàn mỹ bông hoa.

Rất thú vị. Hắn là lần đầu tiên gặp nữ nhân này cười đến như thế tự tại thư thái.

Hai mươi, Mộ nhị công tử cũng không ngồi.

Trù viện mười phần yên tĩnh, an tĩnh không tầm thường.

Nhị thập dự cảm được cái gì, tâm niệm vừa động, giương mắt. Gặp được phía trước Mộ Cẩm.

Nhị công tử tốt túi da đem tiểu viện tô điểm thành nguyệt mây giai. Thanh lăng thịnh khí, so mặt trời rực rỡ càng phách lối.

Mười mấy ngày không thấy, nhị thập suýt nữa quên đi hắn tồn tại.

Khó trách trước kia tam tiểu thư nói, vui vẻ thời gian nháy mắt mấy cái đã không thấy tăm hơi.

Nhị thập con mắt viên viên vừa mở, chớp chớp, lộ ra khiếp đảm dáng vẻ. Nàng cứng đờ đem hoa trắng thu tại bên hông, cúi người hành lễ.

Mộ Cẩm quay người, nhường trù quản tìm một chỗ địa phương an tĩnh.

Trù quản châm chước hỏi: "Đổi đi tam tiểu thư phòng bếp, như thế nào?"

Tam tiểu thư nói qua, đại ca nhị ca có thể tùy ý.

Đại công tử cùng nhị công tử rất chiếu cố tam tiểu thư tính khí, coi như đi phòng bếp nhỏ, cũng sẽ không đề xuất cổ linh tinh quái đồ ăn yêu cầu.

"Ân, muốn yên tĩnh."

"Là." Trù quản lập tức đi an bài.

Nhị thập vừa muốn nhấc chân, Mộ Cẩm lại tiến lên đây. Nàng liền thu lại chân.

Ánh mắt của hắn tại trên mặt của nàng ngừng một trận, nắm chặt của nàng thủ đoạn, giơ lên đóa hoa kia, ngửi ngửi.

Sặc người hương khí. Này có cái gì đáng giá cười thành như thế?

Hắn hỏi: "Chỗ nào hái?"

Nhị thập chỉ chỉ bên ngoài.

Hắn quăng lên của nàng thủ đoạn, đi ra phía ngoài.

Nhị công tử thân ảnh biến mất, nguyên bản rón rén đại nương nhóm "Bá bá bá" tẩy lên bát tới.

"Lại đi hái một đóa." Mộ Cẩm ra lệnh.

Nhị thập nghe lệnh, lại gãy một tiểu rễ thân cành.

Khí phách ngày mùa hè, trùng hợp thời kỳ nở hoa hoa nhài được không sáng long lanh.

Hắn tiếp nhận, không có nghe, mà là đem nhánh hoa đặt ở chóp mũi của nàng, ngoắc ngoắc.

Bị hắn như thế nhất câu, cái mũi ngứa, nhị thập muốn đánh hắt xì, vội vàng nghiêng nghiêng đầu, hút hút cái mũi, nhịn được.

Nào biết, hắn lại đem hoa xông tới.

Nàng ngứa đến kịch liệt, che miệng, đánh một cái buồn buồn hắt xì.

Hắt xì không có cưỡng chế di dời nhị công tử lòng hiếu kỳ. Hắn đem hoa nhài hướng nàng chóp mũi đùa, bóp lấy cằm của nàng, lại là ra lệnh: "Cười một cái vừa rồi giống nhau như đúc."

Mới vừa rồi là chỉ bao lâu? Nhị thập vê hoa lúc, cười mà không biết, giờ phút này chỉ có thể cứng rắn kéo khóe miệng, ngoài cười nhưng trong không cười mà nhìn xem hắn.

Hắn nói: "Xấu."

Khóe miệng của nàng dựng xuống tới. Cười đến tốn sức, nàng không muốn cười.

Mộ Cẩm nhìn xem con mắt của nàng, bỗng nhiên hai tay cầm bốc lên khóe mắt của nàng, nhẹ nhàng hướng lên đề.

Càng xấu.

"Đi thôi." Nhị công tử cũng không phải cảm thấy nhị thập cái kia cười một tiếng mỹ lệ đến mức nào, chỉ là bởi vì hiếm thấy, hắn mới đùa nàng chơi.

Đùa không đến còn chưa tính. Dù sao không phải quốc sắc thiên hương đại mỹ nhân.

Nhị công tử cổ quái hành vi, nhị thập quen thuộc. Không cần truy cứu nguyên nhân, hắn nói cái gì, nàng làm cái gì.

Thí dụ như, hắn nói muốn ăn một bát mì trường thọ.

Nàng lập tức đi ngay nhào bột mì.

Phòng bếp nhỏ nguyên liệu nấu ăn không nhiều. Đại phu nói, tam tiểu thư tính khí hư lạnh, thanh đạm vì nghi.

Trước đó tam tiểu thư nói câu kia "Vui vẻ thời gian", kỳ thật chỉ là ra ngoài ăn một bát súp cay.

Tam tiểu thư nói chưa hề nếm qua mỹ vị như vậy món ngon. Về đến nhà, thượng thổ hạ tả, trên giường nằm hai ngày, mới khỏi hẳn.

Cũng may, nhị công tử chỉ là muốn ăn một bát mì trường thọ, đơn giản nguyên liệu nấu ăn liền có thể hoàn thành.

Nhị thập cuốn lên tay áo, dùng tay đập mì vắt.

Mộ Cẩm sắc mặt có biến, "Tay của ngươi có sạch sẽ hay không?"

Sống an nhàn sung sướng nhị công tử phảng phất quên đi, hắn tại tháng chạp nhị thập ăn cái kia một bát mì trường thọ, cũng là nàng đôi tay này xoa ra.

Bất quá, hắn hỏi câu nói này, nhưng không có cự tuyệt tiếp xuống cái kia một tô mì.

"Ngươi ở chỗ này rất chịu khó." Mộ Cẩm nhìn xem nàng động tác thuần thục.

Nàng một cái làm nha hoàn, không chịu khó cái nào làm được xong việc. Nàng nổi lên củi lửa, nấu nước sôi, đem hòa hảo mì sợi buông xuống đi.

Nhìn xem mì sợi, nàng lại nghĩ tới tháng chạp nhị thập tình cảnh. Nếu là lúc trước không có cái kia một tô mì, có lẽ hết thảy cũng sẽ không phát sinh.

Mỗi lần rơi vào quá khứ hồi ức, nàng cũng là hối hận không kịp.

Mắc thêm lỗi lầm nữa. Nàng hiện tại đứng ở chỗ này, ngày sau hồi tưởng lại, có thể hay không lại là sai lầm.

Mộ Cẩm không có tiến phòng bếp, ở bên ngoài xa xa nhìn nàng.

Cằm của nàng nhi, trước kia lại nhọn lại mỏng. Hắn bóp ở trong tay, lúc nào cũng khắc chế, mới không để cho mình bóp nát cái kia phiến hàm dưới.

Lúc này nhìn kỹ phát hiện, nàng là tròn chút.

Mặt nấu được nhanh, nhị thập bưng ra ngoài.

Tam tiểu thư phòng bếp, thiếu dầu thiếu muối. Bàn đá băng ghế đá cũng sạch sẽ, Mộ Cẩm ngồi, cúi đầu ngửi ngửi mì sợi.

Khác biệt đầu bếp, khác biệt tay nghề. Tựa như Mộ Đông Ninh nói, Mộ gia đầu bếp không làm được phố đông cái kia nhà bánh bao hấp. Đồng dạng, Mộ gia đầu bếp, cũng không làm được trước mặt này một bát, tràn ngập Tây Phụ quan mùi vị mì trường thọ.

Mộ Cẩm nếm khắp kinh thành mì trường thọ. Đi xa này mười mấy ngày, hắn càng là từ tòa thành này ăn vào một tòa khác thành. Cuối cùng, về tới Mộ gia.

Duy chỉ có nữ nhân này nấu, hương vị cùng hồi nhỏ trong trí nhớ giống nhau như đúc. Hắn nghĩ, ngày nào đi Tây Phụ quan đi một chút, có lẽ nơi đó mì trường thọ, đều là cảm giác như vậy.

Mộ Cẩm trầm tư hồi lâu.

Nhị thập nghiêm chỉnh mà đối đãi. Nhị công tử mười phần bắt bẻ. Gia yến bên trên, có mấy món ăn, hắn cùng tam tiểu thư xưa nay không động.

Tam tiểu thư là thể chất đặc thù không thể động, hắn chỉ là kén ăn.

Dĩ vãng, nàng nấu mì trường thọ, hắn là say rượu lúc ăn. Lúc này không hồ đồ, không biết phải chăng là lại chọn ba lấy bốn.

Mộ Cẩm không nói chuyện, đem cái kia thật dài mì sợi bốc lên, lại buông xuống, nói: "Sợ đoạn mất."

Nhị thập: ". . ." Nơi nào ngờ tới, vô pháp vô thiên nhị công tử, cũng mê tín mì trường thọ "Một cây ăn" ngụ ý.

Hắn hỏi lại: "Ta đêm đó ăn mặt đoạn mất không?"

Nhị thập lắc đầu. Đêm đó hắn mùi rượu ngút trời, ăn mì lúc càng yên tĩnh.

Mộ Cẩm nói: "Này nhìn xem, cũng chính là một đêm phổ thông mặt." Đúng là một bát phổ thông mặt, từ nhào bột mì, đến ra canh, hắn thấy tỉ mỉ. Dầu muối là Mộ gia, hương vị không phải.

Nhị thập gặp hắn đẩy ra chén lớn, cũng không thương tâm. Nhị công tử không gãy ma nhân mới là lạ.

Mộ Cẩm dao lên cây quạt, nhìn xem tường cao."Ở chỗ này đợi đến dễ chịu sao?"

Nhị thập gật đầu cũng không phải, lắc đầu cũng không phải, chỉ ngẩng đầu nhìn hắn một chút.

"Ta đến đoán xem, thời gian thoải mái cực kì." Hắn vặn lên gương mặt của nàng, "Này khuôn mặt nhỏ nhắn, mập đô đô."

Nàng chỉ là hơi mượt mà chút, cách đô đô còn rất xa.

"Đô đô." Hắn xoa bóp mặt của nàng.

Nhị thập: ". . ."

"Đô đô." Hắn đâm đâm mặt của nàng.

Nhị thập: ". . ."

"Bĩu" trong chốc lát, Mộ Cẩm ánh mắt chuyển sang lạnh lẽo, "Không gặp được ta, trôi qua không tệ a."

Nhị thập khiếp sợ xem hắn, chỉ chỉ phòng bếp, so cái động tác ăn cơm.

Hắn hờ hững, "Làm gì? Mỗi ngày ăn cơm thừa?"

Nàng vội vàng đi phòng bếp xuất ra mấy cái bát, xếp tại cùng nhau. Trước tiên ở một cái trong chén ăn, đổi lại một cái khác bát. Đã ăn xong, mấy cái bát gấp thành sơn đồng dạng.

"A, ăn nhiều lắm."

Nhị thập liên tục gật đầu.

"Cùng người câm nói chuyện thật tốn sức."

Vậy liền không nói đi. Nhị thập trông mong nhìn xem hắn.

"Pha cho ta chén trà."

Nàng nhìn xem hắn. Nơi này chỉ có trà thô, trà gọi là trà, không có một tia hương khí. Nhị công tử sẽ không uống.

"Nghe không hiểu lời nói a?"

Nàng theo lời làm việc. Nếu là trà thô, cũng không có nói cứu. Nước sôi đem lá trà xông lên, nàng đưa tới.

Mộ Cẩm tiếp nhận, "Không nói nên lời, thật sự là đáng tiếc."

Hôm nay nhị công tử có chút tự quyết định. Kỳ thật, hắn cũng không phải muốn tìm nàng nói chuyện.

"Ta mời cái ngôn ngữ tay sư, qua mấy ngày dạy ngươi."

Nàng liền vội vàng đứng lên, hành lễ nói tạ.

Mộ Cẩm vuốt vuốt chén trà."Trà này thật là khó uống, so nước còn khó uống. Ngươi thử một ngụm." Dừng một chút, hắn nói: "A, quên, ngươi là nha hoàn. Không hiểu trà." Hắn không có lại cử động chén trà, nhìn xem tường cao bên trên trời chiều.

Hắn yêu ngồi bao lâu là bao lâu, nhưng là nhị thập còn có một cặp sự tình không có làm, nàng lặng lẽ lui về phía sau, muốn chạy đi phòng bếp.

Mới đi một bước, hắn quay mắt."Đi đâu?" Mặt trời chói chang chiếu vào ánh mắt của hắn, giống như là nung đỏ gang.

Nàng chỉ chỉ phòng bếp, lại dùng tay làm ra lau bàn động tác.

"Ta để ngươi đi rồi sao?"

Cũng chính là lúc này, nhị thập mới giật mình nhớ tới, hôm nay là nhị công tử nương thân sinh nhật. Cũng là ngày giỗ.

Nàng thấp thỏm cúi đầu xuống, không dám bộc lộ một tia nhìn ra hắn lúc này tâm cảnh biểu lộ.

Mộ Cẩm ngồi hồi lâu, thẳng đến trời chiều cùng đỉnh núi ôm mà đi.

Hắn quăng lên nhị thập, "Đêm nay hồi Băng Sơn cư ngủ."

Trên cầu tên hộ vệ kia, liền là đêm đó thu nhị thập bạc vụn. Hắn mặt không đổi sắc, liếc nhìn nàng một cái, lại thấp đi.

Mộ Cẩm đi ở phía trước, "Đúng, ngươi mập a?"

Không gặp được hắn, nhị thập lòng thoải mái thân thể béo mập. Nàng khung xương nhỏ, lại mập cũng cồng kềnh không đến đến nơi đâu.

Nàng mặc chính là Yểm Nhật lâu cũ áo, thân eo có chút gấp. Mộ Cẩm một đôi lợi nhãn đảo qua, "Bình thường tư sắc. Lại mập xuống dưới ngoại trừ cho cá ăn, không còn gì khác."

Dù là nhị công tử ngoài miệng nói như vậy, hắn vẫn là lĩnh nàng qua cầu.

Thốn Bôn đợi tại Băng Sơn cư trước cửa, xa xa liền gặp được Mộ Cẩm cùng nhị thập. Mặt của hắn giấu ở dưới cây, "Nhị công tử."

Mộ Cẩm nói: "Ngươi nghỉ ngơi đi. Đêm nay do nàng hầu hạ."

"Là."

Nhị thập chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng một cái, Thốn Bôn liền không có thân ảnh. Nàng kinh ngạc hắn như vậy võ công, ngẩng đầu, lại đối mặt Mộ Cẩm ánh mắt. Nàng lại tranh thủ thời gian thấp đi.

Mộ Cẩm cười, "Mới vừa nói đến chỗ nào rồi?"

Nàng tròng mắt tả hữu tại chuyển.

Hắn nhìn thấy chỉ có nàng chi kia mộc trâm, "Ngẩng đầu lên."

Nhị thập giơ lên.

Ngón tay hắn vê tại ngang hông của nàng."Phòng bếp một ngày ăn mấy trận? Lại ăn xuống dưới, không đến một năm liền thành heo. Nhớ kỹ, kết quả của ngươi sẽ chỉ là đồ vật hai tài trong kẽ răng thịt vụn. Bọn hắn không thích ăn mập đến chảy mỡ. Trường thịt là tốt, đến có nhai kình."

Hắn bóp đến có thể kình dùng sức, nhị thập rụt lại thân thể, mặt lộ vẻ đau đớn.

Mộ Cẩm càng là thân thiết, "Ngươi chính là lúc này, mới hơi đẹp mắt chút."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 25: Chim Rừng Tổ Phá Không Nơi Nương Tựa, La Sát Quỷ Ngồi Quan Tây.

Trước cửa bóng cây lắc lư.

Mộ Cẩm đột phát thiện tâm, sợ nhị thập té ngã, nhắc nhở nói: "Cẩn thận một chút, cánh cửa cao."

Nhị thập cao cao vừa nhấc chân, bước qua cánh cửa.

Lại là mười mấy ngày không có chẻ củi, khó tránh khỏi có chút kháng cự. Đèn đồng chiếu bên trên mặt của nàng, phần này kháng cự lộ rõ.

Nàng vội vàng thu liễm, sợ hãi bị hắn phát hiện.

Mộ Cẩm xem thấu nàng, "Ngươi này nhát như chuột dáng vẻ, lừa gạt Thốn Bôn cũng được. Ở trước mặt ta liền bỏ bớt."

Kiệm lời ổn trọng Thốn Bôn, vô luận như thế nào nhìn, cũng so lười biếng tản mạn nhị công tử lưu loát. Nàng lừa gạt ai, cũng không có lừa gạt Thốn Bôn.

Nhị thập hầu hạ Mộ Cẩm cởi áo.

Vừa giải xong liền bị đẩy lên trên giường. Nàng bất đắc dĩ nằm xuống, thuần thục dùng khăn che lại con mắt.

Của nàng tự giác không có đạt được Mộ Cẩm tán thưởng, hắn nói: "Ngồi xuống."

Nàng ngồi nghiêm chỉnh, con mắt nhìn chằm chằm đèn đồng bấc đèn, liền là không nhìn nhị công tử.

Mộ Cẩm khinh thường nói : "Cùng thây khô đồng dạng."

Ghét bỏ đồng thời, hắn hướng trong tay nàng lấp hai cái chén trà."Cầm."

Nhị thập cảm thấy không hiểu thấu.

Mộ Cẩm nói: "Tây Phụ quan tiểu điều, đuổi theo hồi đồng dạng chén trà gõ."

Lần trước cũng không phải cái gì mỹ hảo hồi ức.

Nhị thập hai tay gõ một đoạn.

"Ân, là này điệu."

Nhị công tử đối Tây Phụ quan tiểu điều nhất là chấp nhất, mời lại gánh hát tới cũng là biểu diễn năm đó chiến vui.

Chén trà va va chạm chạm, phát ra thanh thúy tiếng vang. Dài dài ngắn ngắn, không có âm luật.

Mộ Cẩm lại nghe được lọt vào tai. Nằm xuống, đầu gối ở bắp đùi của nàng. Bệ vệ mà đem nàng đương gối đầu.

Nhị thập trên đùi thịt rõ ràng run lên. Đây cũng là chơi cái nào một màn?

Hắn nói: "Ngươi gõ của ngươi, ta ngủ ta." Nói xong, thật nhắm mắt lại.

Nhị thập cương lấy thân thể, nhẹ nhàng chạm cốc, một chút một chút.

Qua một hồi lâu, nàng rời mắt tại Mộ Cẩm trên mặt.

Hắn nhíu lại mi, xoay người, mặt gần sát thân thể của nàng, ngoài miệng thở ra nhiệt khí giống như là muốn đem nàng bị phỏng.

Nhị công tử tác phong làm việc, không người có thể giải. Nàng làm đủ thị tẩm chuẩn bị, lại bị Mộ Cẩm phơi tại bên giường.

Nàng buông xuống cái cốc, thẳng nhìn chằm chằm phía trước bình phong. Bình phong có chút thời đại, mộc sắc lắng đọng lấy tang thương màu sắc.

Chống nửa canh giờ, nhị thập không chịu được ngủ gật. Đầu điểm xuống dưới, đột nhiên bừng tỉnh. Nàng xoa xoa con mắt, giữ vững tinh thần.

Mộ Cẩm buông lỏng ngủ thiếp đi, trên mặt không thấy quỷ quyệt biểu lộ. Hắn chuyển cả người, biến thành nằm ngửa.

Trăng non treo trên cao, trong phòng yên tĩnh. Chỉ có ngân quang xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn một cái này một đôi nam nữ đang làm gì.

Nhị thập khốn cực, nghiêng đầu tựa ở trên cột gỗ. Trong hỗn độn, lại nghĩ tới người này hỉ nộ vô thường, tranh thủ thời gian mở to hai mắt.

Nàng không có quan sát tỉ mỉ quá Mộ Cẩm, chỉ biết hắn bất thường, không tự giác cũng đem hắn ngũ quan tô lại thành giọng mỉa mai bộ dáng. Lúc này trầm tĩnh lại, nhị công tử coi là thật xứng với kinh thành sáu tuyệt xưng hào.

Mi phi tóc mai, tị nhược huyền đảm, môi mỏng hiện lưỡi đao. Bất quá này tính tình. . . Một lời khó nói hết.

Hôm nay là nhị công tử nương thân sinh nhật cùng ngày giỗ.

Tháng chạp nhị thập một đêm kia, nhị công tử đã từng nói về mẹ ruột của hắn.

Hắn nói, mẹ ruột của hắn thông minh nhất thời, hồ đồ nhất thời. Đời này làm qua ngu xuẩn nhất sự tình, chính là yêu một cái nam nhân hư.

Cái này nam nhân hư phong lưu đa tình, thê thiếp thành đàn, hết lần này tới lần khác ngày thường một bộ thế gian tốt vô cùng tướng mạo, miệng lưỡi dẻo quẹo, đưa nàng lừa. Từ đây, nàng liền đi lên không đường về.

Mộ Cẩm kể xong nương thân bi thảm sử, càng khuyến cáo nhị thập: Chớ bởi vì nam tử tuấn tú liền mất phương tâm, phẩm hạnh đoan chính mới được xưng tụng là như ý lang quân.

Nói lời này lúc, nhị công tử cái kia một trương cũng là thế gian hiếm có khuôn mặt tuấn tú ngăn ở trước mắt của nàng, rõ ràng ám chỉ nàng, nam nhân này, tuyệt đối không thể phó thác cả đời.

Nhị thập dù không có ảo tưởng quá vì người phu tế hình dạng, phẩm hạnh lại là trong lòng hiểu rõ. Trượng nghĩa, thiện lương, yêu thương nàng, che chở nàng. Đại Tễ quốc nữ nhiều nam ít, một lòng

một ý lang quân chỉ sợ khó tìm. Nàng vô tâm tranh đấu, chỉ mong tương lai vì người phu tế thê thiếp, chớ cùng nhị công tử đồng dạng nhiều.

Về phần cái khác, chọn một cùng nhị công tử tương phản là được rồi.

Cho nhị công tử gối đến quá nửa đêm.

Nhị thập nằm ngửa, thân trên miễn cưỡng nghiêng. Hai chân không chỉ tê, quả thực cùng phế đi đồng dạng.

Gặp hắn ngủ thiếp đi, nàng ngồi xuống, nhẹ nhàng nâng đầu của hắn, bên lưu ý hắn động tĩnh.

Mộ Cẩm lông mi bỗng nhiên giật giật.

Nhị thập cương lấy không dám động. Cứ như vậy nhẹ thác đầu của hắn, qua một hồi lâu, gặp hắn ngủ được an ổn, nàng mới nâng lên đầu của hắn.

Nàng dùng sức lùi về hai chân, lại cẩn thận từng li từng tí đem hắn đầu đặt tại chăn gấm bên trên.

Xác định không có bừng tỉnh hắn, nàng xoa xoa tê dại cứng ngắc chân. Loại này tình trạng, không thể so với trên giường chẻ củi nhẹ nhõm.

Nhị công tử đi ngủ liền là giày vò người.

Ánh trăng sáng dừng ở khung cửa sổ. Mỗi gặp ánh trăng, rất cảm thấy nhớ nhà. Nhất là Mộ Cẩm cầm người nhà uy hiếp nàng, nàng

càng thêm không cách nào rời phủ.

Quê quán thời tiết, mưa gió, dừng ở trong lòng, quấy thành tưởng niệm sền sệt.

Vò xong chân, mệt chết.

Lại nhìn một chút Mộ Cẩm. Nhị thập hai tay làm ra một cái bóp người động tác, tại trên cổ hắn hư hư ra hiệu.

Nàng nếu có thể như thế bóp chết hắn. . .

Lúc này, lông mi của hắn rung động hạ.

Nàng dọa đến thu tay lại, dùng sức trừng hắn. Gặp hắn không có động tĩnh, mới thở dài một hơi.

Nàng an tĩnh nằm xuống.

Mộ Cẩm chiếm mép giường, nàng liền núp ở một bên khác.

Hắn bên mặt hướng ra phía ngoài.

Nàng xoay người hướng nội.

Giữa hai người nằm ngang một trương chăn gấm.

Nhị thập mệt mỏi, nhắm mắt lại không đầy một lát liền ngủ mất. Mệt mỏi thời khắc, nàng lười nhác xen vào nữa nhị công tử có tức giận hay không. Dù là biết ngày mai hắn lại được phát dừng lại tính tình, nàng cũng nhịn không được mí mắt. Nàng ôm gối đầu ngủ được thâm trầm.

Mộ Cẩm bỗng nhiên mở mắt. Chỉ chớp mắt, hắn ngủ ở mép giường, trực tiếp đặt tại chăn mỏng bên trên, cực kì khó chịu. Lại đảo mắt, nữ nhân kia đưa lưng về phía hắn, cong lưng, mặt cơ hồ núp ở trên gối đầu.

Trước kia gầy quá mức, hiện tại lớn chút thịt, trên lưng cung đều so trước kia đẹp mắt.

Bất quá, Mộ Cẩm trong mắt, đẹp mắt nữ nhân xưa nay không hiếm có.

Hắn ngồi dậy, đâm đâm lưng của nàng.

Nhị thập ngay tại trong mộng đẹp, rụt rụt, tránh né ngón tay của hắn.

Mộ Cẩm không kiên nhẫn, "Ngươi ngủ được so ta còn hương?" Giấc ngủ của hắn kém cỏi, ban đêm lúc, Thốn Bôn cách xa xa, liền sợ kinh động Mộ Cẩm.

Nhị thập trong nháy mắt tỉnh, đem sở hữu kinh hãi đè xuống, nàng xoay người lại, ngoan ngoãn lên, ngồi quỳ chân. Nàng giương mắt nhìn hắn.

Hắn nhíu nhíu mày.

Nàng tranh thủ thời gian duỗi thẳng hai chân, bày biện ra gối đầu tự giác.

Mộ Cẩm vỗ vỗ bắp đùi của nàng, "Không có mấy lượng thịt."

Chê nàng mập là hắn, chê nàng gầy cũng là hắn.

Nhị công tử nha, nói lời liền là đi một chút đi ngang qua sân khấu. Một khi đem hắn mà nói vào tai này ra tai kia, nàng liền tai trái nghe ra tai phải.

Mộ Cẩm đoạt lấy nhị thập gối đầu, "Đi ngủ." Hắn phối hợp nằm trên giường hạ.

Nhị thập cương lấy không nhúc nhích.

Thẳng đến hắn ngủ thiếp đi, nàng mới phát giác quỷ dị.

Hắn cứ như vậy ngủ? Không thể tưởng tượng nổi, kinh hỉ giáng lâm.

Nhị thập lặng lẽ bò lên, vượt qua hắn, liền muốn xuống giường.

Mộ Cẩm đột nhiên hoành chân tới, vẫn từ từ nhắm hai mắt, nói: "Đi đâu?"

Nàng kéo kéo quần áo của mình, ngửi ngửi, lại dùng bàn tay phẩy phẩy, làm một cái nhăn cái mũi động tác.

Nàng làm một ngày sống, thối quá. Bóp bất tử hắn, liền thúi chết hắn.

Mộ Cẩm như nàng mong muốn, "Ngươi không có tắm rửa, thối chết."

Nhị thập liên tục gật đầu. Tốt nhất thối đến hắn chịu không được, đem nàng cưỡng chế di dời.

Hắn nói: "Tắm rửa."

Nhị công tử ra lệnh một tiếng, hộ vệ chỉ chốc lát sau giơ lên thùng lớn tiến đến. Ấm áp mà bốc lên lấy thủy khí.

Mộ Cẩm lười biếng nói: "Ta tắm rồi, chính ngươi tẩy, rửa sạch sẽ lên giường tới."

Nhị thập lũng lấy cổ áo, không hề động.

Hắn chọn lấy mi, "Ngươi có phải hay không rượu mời không uống, uống rượu phạt?"

Nàng tranh thủ thời gian nhảy xuống giường. Đến bên thùng tắm, quay đầu nhìn hắn.

Hắn nhìn chằm chằm, "Cũng không phải chưa thấy qua." Bất quá, chưa thấy qua chính nàng lột.

Nhị thập khẽ cắn môi. Nàng nhanh chóng thoát y, kéo lên tóc, trốn đến thùng tắm.

Mộ Cẩm cười một tiếng, xoay người quá khứ."Nhớ kỹ a, tẩy xong lên giường tới. Nếu là ta tỉnh lại phát hiện ngươi không tại, đừng chờ ta giết ngươi, chính mình đi phòng bếp cầm đem dao phay cắt cổ đi."

Nhị thập im ắng tẩy xong, Mộ Cẩm đã ngủ. Nàng không dám chạy, ngoan ngoãn lên giường, cùng hắn cách khoảng cách, nàng mới nằm xuống.

Nhị thập lần nữa tỉnh, Mộ Cẩm vẫn như cũ ngủ say. Một trương khuôn mặt tuấn tú nằm ngang ở trước mắt, cướp đoạt hô hấp của

nàng. Nàng hô to một hơi, lui về sau lui.

Ánh mắt hướng ra phía ngoài nhìn lại.

Đêm trăng cởi, sắc trời xám trắng.

Không đến giờ Thìn đi.

Dậy trễ. . .

Nhìn nhìn lại bên cạnh vị này, cho nàng còn sót lại không gian, không đủ nhường nàng xoay người rời giường. Nàng chỉ có làm như vậy nằm.

Nàng có chút rụt rụt chân.

Mộ Cẩm bàn tay cấp tốc bắt được nàng, mơ hồ một câu: "Đi đâu?"

Nhị thập nơm nớp lo sợ, sợ hắn tay nghiền nát của nàng tế xương. Thanh tỉnh nhị công tử có thể nghe nàng lắc lư vài câu, ngủ có thể nghe không được, không nhìn thấy.

Nửa ngày không nghe thấy đáp lại, Mộ Cẩm lúc này mới mở mắt, "Lại quên, ngươi là câm điếc." Hắn thối lui.

Nhị thập lúc này mới có thể đưa tay. Bảo trì một cái tư thế ngủ quá lâu, tay chân của nàng cứng ngắc, chậm rãi ở bên cạnh hắn bò lên. Nàng lặng lẽ nhìn hắn, xuất phát từ e ngại cảm giác, không tự giác lưng tựa tường.

Mộ Cẩm dư quang quét đến động tác của nàng, bỗng nhiên nâng tay lên.

Nhị thập cho là hắn muốn đánh nàng, liền bả vai cũng trốn về sau.

Hắn cười, đem mặt đụng lên đến, "Sợ ta như vậy a?"

Nàng nuốt nước miếng. Sợ bị đánh.

"Nhìn ngươi về sau còn dám hay không chạy."

Nàng lắc đầu, quỳ xuống muốn dập đầu.

Mộ Cẩm một tay ngăn cản trán của nàng."Cùng mất bò mới lo làm chuồng, không bằng sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy."

Bàn tay của hắn lành lạnh, dán tại trên trán của nàng, giống một mảnh lợi khí.

Nghĩ nguy, nàng chính là nghĩ nguy mới muốn chạy trốn.

Mộ Cẩm thu tay lại, "Ngươi có thể nói chuyện, ta đem ngươi độc câm. Ngươi phải học được ngôn ngữ tay, ngươi đoán ta sẽ bắt ngươi cái gì bộ vị khai đao?"

Nhị thập rung động rung động ngẩng lên đầu, dùng ánh mắt đen láy khẩn cầu hắn.

"Ngón tay có mười con, ta nếu là một con một con chơi, mười ngày nửa tháng chơi một lần, ngươi a, quang thủ chỉ liền có thể để cho ta vui hơn mấy cái nguyệt."

Hắn môi mỏng, mắt lạnh, nàng không nghi ngờ hắn trong lời nói tính chân thực. Nàng kéo kéo góc áo của hắn, nằm ở trước mặt hắn.

Mộ Cẩm vỗ vỗ lưng của nàng, "Tranh thủ thời gian học ngôn ngữ tay, không nói tiếng nào ngạt chết cái người."

Nàng không biết như thế nào gật đầu vẫn lắc đầu. Học được, hắn muốn chặt nàng ngón tay. Không học, không ai bồi nói chuyện, hắn nhàm chán. Thế là nàng không làm bất kỳ đáp lại nào.

Nhị thập chỉ lấy quần áo trong. Ngón tay hắn dọc theo sống lưng của nàng đi một vòng, ngón tay bóp lấy xương sống lưng của nàng.

Nàng không nhúc nhích.

Từ phỉ ổ trở về, nhị thập nghe tiểu thập nói về một chuyện.

Trước đây ít năm, đại công tử cùng nhị công tử, theo Mộ lão gia xuôi nam, gặp gỡ một đám cản đường ác phỉ. Đám kia ác phỉ thi thể đều là cổ vỡ vụn.

Ai giết? Tiểu thập nói: "Không biết."

Lúc ấy nghe đám người, không có chỗ nào mà không phải là suy đoán nhị công tử. Đám người cũng đều có thể tưởng tượng nhị công tử giết người lúc bộ dáng.

Nhất định là cười đến rất là mê người.

Nhị thập nhắm mắt lại.

Nàng không biết nhị công tử võ công như thế nào. Hắn là của nàng quỷ môn quan, nếu như nàng có thể xông phá này một quỷ trận, nàng liền tin thầy bói mà nói, nàng là phúc tướng người.

Mộ Cẩm thu hồi uy hiếp nàng lưng tay."Cha ta bên kia ứng phó xong, ngươi ngày mai không cần đi phòng bếp, hồi Yểm Nhật lâu."

Quả thật như tam tiểu thư lời nói, vui vẻ thời gian, nháy mắt mấy cái liền không có.

Hắn nâng lên cằm của nàng, cười đến ác ý lại khinh bạc."Đừng cho là ta không biết đầu ngươi hạt dưa suy nghĩ gì. Nếu như ngươi thấy cha ta, khẳng định cảm động đến rơi nước mắt, lộn nhào chạy ra Mộ phủ, đúng hay không?"

Hoàn toàn chính xác. Nhị thập lo lắng Mộ Cẩm tìm nàng người nhà phiền phức. Nếu như Mộ lão gia thả nàng đi, như vậy, nhị công tử hoặc nhiều hoặc ít có chỗ kiêng kị. Nàng đi được yên tâm chút.

"Cha ta lên tiếng, hai ngày nữa, ta đem phiền phức tinh tiếp trở về. Tiểu lục mấy cái dọn đi Yểm Nhật lâu, Hoa uyển đằng cho phiền phức tinh. Ngươi quỷ kế đa đoan, chúng nữ nhân của ta liền giao cho ngươi chiếu cố." Mộ Cẩm nói: "Sớm biết phiền toái như vậy, cửa hôn sự này liền nên giao cho đại ca. Tô cái gì, dáng dấp tục không chịu được."

Nhị thập rốt cuộc minh bạch, vì sao nhị công tử nói nàng xấu. Liền Tô Yến Tinh đại mỹ nhân như vậy, trong mắt hắn đều tục không chịu được. Nhị thập trương này thanh tú mặt, càng thêm không có chỗ xếp hạng.

Tiểu lục yêu thích ngắm hoa, đến trụi lủi Yểm Nhật lâu, nàng như đưa đám, chỉ có thể thưởng thiên thưởng.

Ngày hôm đó, nàng ngồi tại ngoại viên, một tay chống cằm, lẩm bẩm nói: "Vẫn là tiểu cửu đi thời cơ thỏa đáng nhất. Có cả một đời xài không hết ngân lượng, còn gả mới vì người phu tế." Nàng nặng

nề mà hít một tiếng khí."Ta về sau liền muốn ở chỗ này thụ nhị phu nhân tức giận."

Thập nhất đi tới, phủ thêm một kiện ửng đỏ áo ngoài, cười."Ta cùng nhị thập đi Nam Hỉ miếu cầu phúc, ngươi có muốn hay không một khối? Cùng Phật tổ nói một chút, cho ngươi một xe ngựa hoàng kim."

"Cầu Phật tổ, còn không bằng trực tiếp cầu nhị công tử càng nhanh. Các ngươi đi thôi." Tiểu lục một cái tay khác cũng nâng lên má, ngưỡng vọng cái kia đóa mỏng manh mây trắng, "Ta ở chỗ này, chờ thiên hạ rớt đĩa bánh."

Thập nhất cùng nhị thập sóng vai mà đi.

Tiểu lục bỗng nhiên đứng dậy, chạy tới nhìn hai người kia bóng lưng rời đi.

Nhị thập tơ mỏng váy trắng, nổi bật lên thập nhất Yên Hà áo ngoài tiên diễm như hạ hoa.

Tiểu lục nói thầm: "Thập nhất mặc quần áo càng ngày càng xinh đẹp, cũng không thấy nhị công tử nhìn nhiều nàng một chút a."

Nam Hỉ miếu trước có tính toán mệnh tiên sinh, từng nói, sau hai mươi ngày chắc chắn đại phú đại quý.

Mới đầu, thập nhất không tin.

Nhưng hôm nay, nhị thập đạt được Mộ nhị công tử độc sủng, không phải là đại phú đại quý sao?

Thập nhất nắm chặt trong tay ký văn, do dự không tiến.

Lúc này, có một nữ tử, người mặc thủy lam cân vạt so giáp, eo buộc nguyệt tơ xanh mang, ào ào mà tới. Nàng mở ra ký văn, hỏi: "Lão tiên sinh, này ký văn như thế nào?"

Thầy bói ánh mắt tại của nàng vân tay chỗ dừng lại chốc lát, mới tiếp nhận ký văn. Hắn vuốt vuốt râu dài, ngẩng đầu hỏi lại: "Cô nương là hỏi nhân duyên sao?"

"Không, ta hỏi vận làm quan." Nữ tử kia nói.

Nhị thập đi theo thập nhất đi tới, nghe được "Quan" chữ, không khỏi đảo mắt nhìn về phía nữ tử.

Nữ tử khí khái anh hùng hừng hực, hai đầu lông mày hạo nhiên khí phách không thua nam nhi.

Thầy bói mị mị đôi mắt nhỏ, khóe mắt nếp gấp có chút sâu xa khó hiểu. Hắn nhìn một chút ký văn, hỏi lại: "Cô nương không hỏi nhân duyên sao?"

"Đã thành sự tình, thuận theo thiên mệnh." Nàng giống như là không có nữ nhi tình trường, quạnh quẽ đạm mạc.

Thầy bói tay phải hai chỉ kẹp lên ký văn, tay trái tại dưới đáy kéo thẳng."Chim rừng tổ phá không nơi nương tựa, La Sát quỷ ngồi Quan Tây."

"Đây là trúng thăm." Hắn nhìn xem nữ tử, "Có thể hung, có thể cát, không phá thì không xây được. Cô nương. . . Có lẽ có một trận kịch chiến."

"Tạ ơn lão tiên sinh."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 26: Phách Lối, Mười Phần Phách Lối.

Nữ tử cầm lại ký văn, buông xuống một thỏi bạc, quay người muốn đi.

"Cô nương." Thầy bói gọi ở.

Nàng dừng bước, quay đầu.

Thầy bói chỉ chỉ bên tay trái một chồng lá bùa, khẽ cười nói: "Nếu như muốn hóa giải kiếp nạn, ta chỗ này nhưng có nhất pháp."

Trên lá bùa lấy chu sa vẽ thành một cái không biết tên đồ án.

Nữ tử hồi nhìn thầy bói, "Ta từng nghe nói, phàm là tiết lộ thiên cơ giả, tất có phản phệ. Tiên sinh giải ký đã là một, giúp người độ kiếp vì đó hai, chẳng lẽ không sợ tự thực ác quả?"

Thầy bói cúi đầu vuốt vuốt sợi râu, có chút xấu hổ. Lúc ngẩng đầu lại là một bộ cùng tường khuôn mặt, "Ta gặp cô nương vân tay như tơ, cho là phú quý chi mệnh ——" đằng sau có một nửa lời nói, thầy bói nuốt tại trong bụng, không biết như thế nào khải miệng.

Nghe vậy, thập nhất nói: "Lần trước ngươi nói bên cạnh ta vị cô nương này là phú quý chi tướng." Thập nhất chỉ chỉ nhị thập, nói tiếp: "Có một kiếp có thể dùng phù chú hóa giải, hôm nay ngươi lại là đồng dạng thuyết pháp. Hai cái cô nương vận mệnh giống nhau, độ kiếp phù chú cũng giống nhau như đúc?"

Bị phơi bày trò xiếc, thầy bói cười cười, thở dài đạo, "Cô nương nói ta tiết lộ thiên cơ, ta vạn vạn đảm đương không nổi. Ký là cô nương chính mình cầu, ta chỉ là theo ký văn mà làm giải. Thấy được hai vị cô nương mệnh định vinh hoa, bằng chính là ta nghiên cứu nhiều năm tướng học. Nhưng ta học nghệ chưa tinh, tính được nhất thời, nhìn không thấu một thế. Ta phiêu bạt tứ hải, đoán mệnh làm cũng là một môn sinh ý. Này phù bình an dù không thể nghịch thiên cải mệnh, nhưng trong lòng rơi cái yên ổn, gặp chuyện lúc bình tĩnh tỉnh táo, tự nhiên làm ít công to."

"Hãm hại lừa gạt, giảng được đạo lý rõ ràng. Ký, bất quá là tự cầu an ủi thôi." Nữ tử nắm lấy ký văn cái tay kia đột nhiên dùng sức, nhợt nhạt ký giấy vo thành một nắm. Nàng quay người đi vài bước, đột nhiên đem đó xé thành mảnh nhỏ, mặc kệ theo gió phấp phới.

Thầy bói thán âm thanh, ngồi xuống lại, chỉnh lý cái kia một chồng phù bình an.

Thập nhất nghĩ nghĩ, thầy bói giảng cũng có đạo lý. Nàng tiến lên chuyển tới ký văn."Lão tiên sinh, có thể hay không cho ta tính toán?"

"Cô nương hỏi cái gì?"

"Nhân duyên." Thập nhất thấp giọng, đáy lòng có đối Mộ Cẩm áy náy.

Nhị thập chủ động lui về sau hai bước.

Thập nhất mấy ngày này tâm cảnh biến hóa, nhị thập sớm có phỏng đoán. Bất quá, thập nhất cũng là người hiểu chuyện, người còn tại nhị công tử phủ thượng, lại gan lớn cũng không trở thành hồng hạnh xuất tường.

Nhị thập không ngờ tới, thập nhất vậy mà tới cầu duyên.

Thập nhất đem bạc vụn đặt ở trên bàn, thần sắc có chút ngưng trọng.

Thầy bói xem hết ký văn, nói: "Cô nương, suy tính về sau, mới có thể chủ trương lấy hay bỏ. Con đường phía trước long đong."

"Nhưng có phương pháp phá giải?" Thập nhất gấp. Nàng biết long đong, nhị công tử này quan liền là gian nan hiểm trở.

Thầy bói lắc đầu: "Ngươi nói phá ta phù chú chân tướng, ta cho ngươi thêm, tâm của ngươi cũng định không xuống."

Thập nhất hối hận chính mình lắm mồm.

Thầy bói cười cười: "Thiện hữu thiện báo, ta tin tưởng lên trời sẽ trợ cô nương một chút sức lực."

Thập nhất tự hỏi không có làm qua thương thiên hại lí sự tình, nhưng nếu nói vi phạm Lund, nàng lại là cực kì chột dạ.

Nàng cùng đồ tể tại Nam Hỉ miếu gặp qua mấy lần. Kia là từng yêu đến trong xương ngọn nguồn nam nhân, nàng khó kìm lòng nổi. Vốn định, ngẫu nhiên gặp mặt một lần, tâm sự, nàng liền thỏa mãn.

Thế nhưng là, hắn nói muốn đưa nàng mang ra Mộ phủ. Hắn còn nói muốn cưới nàng.

Nàng tâm động.

Một đêm kia, Mộ lão gia muốn thay nhị công tử thanh lý thiếp hầu. Thập nhất mừng rỡ như điên, trái tim cũng bay ra Yểm Nhật

lâu. Nhưng mà, nhị công tử lưu lại nàng. Nhị công tử sớm đã chán ghét mà vứt bỏ nàng, vì sao còn muốn lưu nàng?

Này thành thập nhất trong lòng sầu tư. Nếu như bị nhị công tử biết nàng có dị tâm. . . Nàng sẽ chết đi. Không chỉ có như thế, đồ tể cũng sẽ chết. . .

Thập nhất hoảng hốt cùng nhị thập đi ra Nam Hỉ miếu.

Giữa đường, thập nhất không cẩn thận đụng ngã tiểu phiến đồ trang sức, lại vẫn hoảng hốt.

Nhị thập có chút bận tâm, khoác lên nàng.

Trải qua một gian trà cửa hàng, trước cửa tụ tập có mấy người, ngay tại phàn nàn cái gì.

Một vị lược mập thô bào nam tử, thở dài đạo, "Thật xin lỗi, hôm nay trong cửa hàng có khách quý, đóng cửa, đóng cửa. Các vị ngày khác trở lại đi. Thật sự là thật xin lỗi."

Một người trong đó hỏi, "Cái gì quý khách a? Nhà các ngươi trà lại không có thèm, quý khách trả hết các ngươi chỗ này?"

Thô bào nam tử nói: "Ta đây nào biết, đối phương bao hết một ngày trận. Các vị thật có lỗi, xin lỗi không tiếp được." Nói xong cũng đóng cửa lại.

Quỷ thần xui khiến, nhị thập ngẩng đầu, con mắt liếc về phía trà cửa hàng hai tầng.

Nơi đó, mới đoán mệnh nữ tử dựa vào lan can nhi lập. Dáng người đứng thẳng cương kình, lưu eo nhưng lại tinh tế.

Nữ tử cảm thấy nhị thập ánh mắt, nhìn lại tới.

Nhị thập liền giật mình, cười cười. Nàng đỡ lấy thập nhất đi.

"Trác Thạch, ngươi đang nhìn cái gì?" Một đạo ôn nhu tiếng nói tại nữ tử sau lưng vang lên, giống như đối nữ tử đủ kiểu quyến luyến.

Lý Trác Thạch biết rõ, hắn giỏi về ngụy trang. Nàng nói: "Không có gì."

Nam tử tiến lên, bàn tay phất qua của nàng buộc tóc. Thấp ngửi, thì thào nhỏ nhẹ: "Ta vẫn là thích. . ." Đang khi nói chuyện, hắn bỗng nhiên rút đi nàng trâm gài tóc.

Mái tóc đã mất đi trói buộc.

Lý Trác Thạch giật mình, đưa tay dừng mái tóc dài của mình.

Đã tới đã không kịp, sáng mềm tóc đen đón gió bay lên, anh khí gương mặt bởi vì kinh hoảng nhiễm lên nữ nhân mềm mại.

Nàng trừng nam tử một chút.

Nam tử ôn hòa cười cười, thưởng thức trong tay bạc phượng trâm, lại nhìn ra xa vừa rồi Lý Trác Thạch nhìn phương hướng.

Nơi đó có một nhà đang làm việc vui, treo hai hàng nho nhỏ đèn lồng đỏ.

"Thái tử điện hạ." Thô bào nam tử lên tầng, khom người, không dám ngẩng đầu.

Nam tử hồi tòa, đem trâm gài tóc trả về cho Lý Trác Thạch.

Vị nam tử này liền là tam hoàng tử. Cũng là Phù Nhung Hương trong truyền thuyết, phảng phất bị bách tính vây xem quá lễ thành nhân thái tử Tiêu Triển.

Đương kim thánh thượng có sáu vị hoàng tử.

Đại hoàng tử, nhị hoàng tử tại Giang châu lúc chết yểu. Tứ hoàng tử chết tại dời đô về sau. Ngũ hoàng tử đi Bách Tùy đương con tin. Trong cung chỉ còn sót lại tam hoàng tử cùng lục hoàng tử.

Tiêu Triển thái tử chi vị giống như là nhặt được. Cũng may, thái tử mấy năm này kiện kiện khang khang, hoàng thượng rốt cục thả lỏng trong lòng miệng tảng đá lớn. Đại Tễ giang sơn, có người kế nghiệp.

Chờ Lý Trác Thạch thắt phát, Tiêu Triển mới khiến cho thô bào nam tử trình lên trà phẩm,

"Thái tử điện hạ, đây là tiểu điếm tốt nhất trà." Thô bào nam tử chân có chút run. Chính như vừa rồi cái kia một nam tử lời nói, chỉ là phổ thông quán trà, so với hoàng cung, nơi này thượng đẳng cũng là kém phẩm.

Tiêu Triển nhìn cũng không nhìn thô bào nam tử, "Đi xuống đi."

"Là." Thô bào nam tử tranh thủ thời gian xuống lầu.

Tiêu Triển chuyển hướng Lý Trác Thạch lúc, mê mắt mờ cười. Hắn cho nàng châm trà, "Đến, ngươi thích nhất trà."

Lý Trác Thạch không nói lời nào, bưng chén lên, cùng uống rượu đồng dạng, uống một hơi cạn sạch.

"Chu Văn Đống." Tiêu Triển kêu.

Một cái nam nhân áo đen đứng ra, "Thần tại."

Tiêu Triển hỏi: "Phụ hoàng ta hôm đó tại hoàng lăng chờ đợi bao lâu?"

Gần đây, hoàng thượng không biết sao, thỉnh thoảng liền đến hoàng lăng ngồi một lần.

Tiêu Triển từng hỏi.

Hoàng thượng cũng không nói nguyên nhân.

Tháng trước, Tiêu Triển đi về phía nam. Trước khi đi mệnh lệnh Chu Văn Đống âm thầm điều tra. Hôm nay trở lại kinh thành, Tiêu Triển nhớ tới việc này, hỏi một chút.

"Ước chừng nửa canh giờ." Chu Văn Đống trả lời.

Tiêu Triển hỏi lại: "Linh Lộc sơn có hay không dị thường?"

"Không có." Chu Văn Đống nói: "Hoàng thượng chỉ là tại hoàng lăng bên ngoài đi một lượt, liền hồi cung."

"Phụ hoàng đối hoàng lăng hứng thú tới quá đột ngột." Ngừng tạm, Tiêu Triển cười nhìn Lý Trác Thạch, "Trác Thạch, ngươi nói có đúng hay không?"

Lý Trác Thạch bình tĩnh trả lời: "Hoàng thượng trước kia mời cao tăng phá giải huyết chú, không có kết quả. Đã nhiều năm như vậy, hoàng thượng nhớ thương chết yểu mấy vị hoàng tử, cũng là nhân chi thường tình."

"Việc này, rất không cần phải tự mình tiến về." Tiêu Triển nắm lên của nàng tay, đặt ở trong lòng bàn tay xoa lấy."Mà lại, phụ hoàng mỗi lần đi hoàng lăng, vẻn vẹn do mấy tên thân tín hộ tống, quá không tầm thường." Tiêu Triển chuyển hướng Chu Văn Đống, "Ngọn núi kia sơn phỉ có gì động tĩnh?"

"Sơn phỉ tấp nập, trên đường không có mấy người dám đi. Bất quá. . ." Chu Văn Đống chần chờ.

Tiêu Triển buông lỏng ra Lý Trác Thạch tay, "Bất quá cái gì?"

Chu Văn Đống nói: "Mộ gia nhị công tử, tháng trước đi một lần, xảy ra chuyện."

"Mộ gia?" Tiêu Triển suy tư sau, nói: "Kinh thành lớn nhất tiền trang cái kia Mộ gia?"

"Chính là."

"Chuyện gì?"

Chu Văn Đống nói: "Ta hôm đó phát hiện có người lục soát núi, tiến đến nghe ngóng mới biết, Mộ nhị công tử trên đường tao ngộ sơn phỉ, xe ngựa bị sợ hãi, lôi đi một thị thiếp. Lục soát núi khi đó, chính là Mộ nhị công tử đang tìm người."

Tiêu Triển cười cười, "Là có nghe nói, hắn thị thiếp đều là thiên tiên hạ phàm. Không thua trong cung mỹ nhân. Ném đi đau lòng, tìm người cũng không kì lạ."

"Tìm người không hiếm lạ." Chu Văn Đống nói ra nghi ngờ của mình, "Nhưng lục soát núi đám kia hộ vệ, từng cái võ công bất

phàm. Nhất là cầm đầu, khinh công mười phần cao minh. Một cái thương nhân, vì sao có một chi tinh nhuệ như vậy hộ vệ?"

"Tinh nhuệ?" Lý Trác Thạch giương mắt, "Có thể lợi hại quá Đại Tễ quốc binh?"

Chu Văn Đống lập tức cúi đầu, "Thần thất ngôn."

Tiêu Triển lại cho nàng châm trà, "Trác Thạch uống trà liền tốt." Hắn ra hiệu Chu Văn Đống nói tiếp đi.

Chu Văn Đống nói: "Mà lại, sơn phỉ cướp đi Mộ nhị công tử thị thiếp, Mộ nhị công tử lại dám trực tiếp lên núi muốn người."

Tiêu Triển trường mi giương lên, "Phách lối như vậy?"

"Phách lối, mười phần phách lối. Mộ nhị công tử luôn luôn như thế."

"Người này phẩm hạnh như thế nào?"

Chu Văn Đống nói: "Hoàn khố đệ tử, tản mạn tùy ý. Mộ gia sinh ý phần lớn là đại công tử Mộ Chiêu kinh doanh. Nhị công tử tên là Mộ Cẩm, quản quản tiền trang việc vặt, chủ yếu vẫn là Mộ Chiêu làm chủ."

"Mộ gia lai lịch gì?"

"Kinh thành đại hộ thương nhân, quan thuế mỗi năm thứ nhất. Gỗ lim sinh ý lập nghiệp, về sau xây tiền trang, hiệu cầm đồ. Hiện tại cũng kinh doanh tơ lụa, ngọc khí chờ chút."

Tiêu Triển xuyết một ngụm cái gọi là trong cửa hàng tốt nhất trà, miễn cưỡng nuốt xuống. Nói: "Phái người ẩn vào Mộ gia, điều tra

thêm bọn này hộ vệ, ta muốn nhìn, thương nhân hộ vệ là như thế nào tinh nhuệ."

Chu Văn Đống lĩnh mệnh: "Là."

Mộ Cẩm đi Tô phủ.

Tô lão gia nhìn thấy cái này con rể, giận không chỗ phát tiết, chỉ vào mặt của hắn trách cứ.

Mộ Cẩm cúi đầu, giống như là tại nghiêm túc ăn năn. Kỳ thật, một chữ cũng không nghe lọt tai.

Cuối cùng, Tô lão gia thở ra một hơi, hỏi: "Ta nhi không phải cố tình gây sự người, việc này, hoàn toàn trách nhiệm tại ngươi."

Mộ Cẩm cười cười, gật đầu.

Tô lão gia uống một ngụm nước, thở thông suốt. Việc hôn nhân là chính mình nói, con rể là nữ nhi chọn, còn có thể nói cái gì.

Trong lòng của hắn hi vọng tân hôn hai vợ chồng hòa hảo như lúc ban đầu. Dạng này, cùng Mộ gia sinh ý, mới có thể thuận thuận lợi lợi. Đồng thời, hắn cũng nghĩ nhờ vào đó sự tình, cùng Mộ lão gia nhiều muốn chút chỗ tốt.

Bất quá, Tô lão gia quên, nhà hắn nữ nhi cùng con rể chưa từng có "Sơ" chuyện này.

Tô Yến Tinh đổi một thân xanh nhạt sa y, tiêm tiêm mà tới.

Mộ Cẩm rốt cục nhớ tới thê tử bộ dạng dài ngắn thế nào. Là mỹ nhân, cũng là tục không chịu được.

Hắn tiến lên, thấp hỏi: "Phu nhân hết giận không?"

Nàng nhấp im miệng, sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, "Không biết tướng công hết giận không?"

Hắn chấp lên của nàng tay, đôi mắt mỉm cười, "Ta còn có thể sinh phu nhân khí?"

Hắn như thế cười một tiếng, Tô Yến Tinh phương tâm trực nhảy. Lúc trước liền là tham hắn tuấn tú bộ dáng. Nàng rút về tay, giả bộ, "Trở về, lại muốn đối ngươi một đám thê thiếp tức giận."

"Không có vợ. Ta vậy cũng là thiếp." Mộ Cẩm nói, "Các nàng vô danh vô phận. Đương gia chủ mẫu liền ngươi một cái. Lại nói, đi bảy tám phần, còn lại, lưu cho ta một cái công tử phong lưu danh khí."

Tô Yến Tinh xinh xắn cười một tiếng, "Về sau ta giáo huấn các nàng, tướng công cũng đừng nhúng tay."

"Kia là đương nhiên." Mộ Cẩm phất qua sợi tóc của nàng, ấm áp hô hấp đưa nàng lỗ tai nhiễm lên cùng anh đào khuyên tai đồng dạng nhan sắc.

Tô Yến Tinh đương nhiên muốn trở về, nàng muốn giáo huấn cái kia một đám hồ ly tinh.

Nhị công tử đem người tiếp trở về, tiện lợi không cái kia chuyện.

Hoàn thành Mộ lão gia mệnh lệnh, Mộ Cẩm hồi Băng Sơn cư nghỉ ngơi đi.

Thế cuộc đến một nửa, lão Lưu quản gia đến đây.

Lão Lưu quản gia, kinh thành từ thương hoặc nhiều hoặc ít nghe qua danh hào của hắn. Năm đó người xưng "Kim bàn tính". Cùng hắn giảng kinh doanh chi đạo, chỉ cần một lát, hắn liền có thể đem kinh doanh thu chi tính được nhất thanh nhị sở.

Mộ gia sinh ý, không thể thiếu lão Lưu quản gia công lao. Mộ lão gia lui khỏi vị trí về sau, lão Lưu quản gia phục thị tại Mộ lão gia bên người, không yêu quản trên phương diện làm ăn chuyện. Hắn đến Băng Sơn cư, càng là mười phần khó được. Vì cái gì vẫn là Mộ nhị công tử cái kia cửa việc hôn nhân.

Mộ Cẩm gác lại thế cuộc, nhìn xem lão Lưu quản gia bưng một cái bát tiến đến.

Lão Lưu quản gia hành lễ, "Nhị công tử."

"Lão Lưu quản gia, đã lâu không gặp, như thế có rảnh đến nơi này?" Mộ Cẩm nói lời khách sáo.

"Phụng lão gia mệnh lệnh, đến đây cho nhị công tử đưa." Lão Lưu quản gia cung kính trình lên chén thuốc.

Cái kia một bát hắc cuồn cuộn không rõ nước canh, chính đi lên bốc khí.

Mộ Cẩm nhìn thật lâu, mới hỏi: "Thuốc? Nhị phu nhân lại bệnh? Cái kia tranh thủ thời gian đưa qua, nhường nàng thật tốt nghỉ ngơi."

"Thuốc này là cho nhị công tử ngài."

"Hả?"

"Thuốc này do dái hươu, lộc nhung, thố tơ tử, ba kích thiên chờ thuốc Đông y chế biến mà thành, cho nhị công tử trợ hứng, tốt cùng nhị phu nhân viên phòng." Lão Lưu quản gia một bộ giải quyết việc chung bộ dáng, không hiện xấu hổ.

Thốn Bôn đến cùng vẫn là tuổi trẻ, nhịn không được, thấp giọng ho một chút.

Lão Lưu quản gia lại nói: "Lão gia phân phó, nhị phu nhân tối nay tại trạch lâu xin đợi nhị công tử. Nhị công tử chớ cô phụ nhị phu nhân một lòng say mê."

Mộ Cẩm trầm mặc hồi lâu, hồi lâu.

Thốn Bôn đã rất nhiều năm không có nhìn thấy chủ tử nhà mình trên mặt nhìn thấy như thế. . . Tuyệt diệu biểu lộ.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 27: Sinh Động.

Lão Lưu quản gia là một cái cố chấp người, hắn chỉ nghe lệnh Mộ lão gia một người. Dù là đối mặt Mộ nhị công tử, lão Lưu quản gia cũng không để lại chỗ trống.

Lão Lưu quản gia nói xong mình, lẳng lặng nhìn xem Mộ Cẩm.

Trong phòng ba người, một già một trẻ giống như là cao thủ luận bàn, nhìn như gió êm sóng lặng, kì thực sóng cả mãnh liệt. Thốn Bôn việc không liên quan đến mình, bình yên đứng ở tại sóng gió bên ngoài.

Hồi lâu, lại hồi lâu. Mộ Cẩm giống như là từ trong mộng tỉnh lại, nói: "Ta không cần trợ hứng."

Lão Lưu quản gia nói: "Ngươi đối nhị phu nhân không có hào hứng. Lão gia nói, dược vật trợ hứng càng ổn thỏa."

Mộ Cẩm trong lòng đem Mộ Chiêu mắng mấy lần, lời gì đều hướng Mộ lão gia bên tai giảng. Hắn hỏi: "Thuốc này, có hiệu quả cần bao lâu thời gian?"

"Ước chừng một canh giờ đến hai canh giờ ở giữa." Lão Lưu quản gia không hổ là trải qua sóng to gió lớn lão giang hồ, ngữ khí cùng nói chuyện làm ăn đồng dạng bình thản."Dược tính cương liệt, nhìn nhị công tử châm chước thời gian, sớm đi tiến về trạch lâu."

Nghe lời này, này thật là thật sự là một tề mãnh dược.

"Nha." Mộ Cẩm trở về một chữ.

Thốn Bôn nhìn một chút trong chén dược trấp.

Chén này đại bổ canh uống hết, nhị công tử chỉ sợ muốn lao động suốt cả đêm, mới có thể thoải mái.

Vô pháp vô thiên nhị công tử đối Mộ gia người tương đối hữu hảo. Dù là không vui, mặt ngoài cũng nghe vài câu, vụng trộm lại đùa nghịch thủ đoạn nhỏ.

Có đôi khi, Mộ lão gia đối này lá mặt lá trái cách làm, mở một con mắt nhắm một con mắt, giả bộ không biết.

Ai ngờ, lão Lưu quản gia còn nói: "Nhị công tử, này thuốc bổ sẵn còn nóng uống, lão gia phân phó, hiện tại liền uống."

Mộ Cẩm lại lần nữa trầm mặc.

Thốn Bôn hôm nay cũng là may mắn, thế mà có thể trong thời gian ngắn, lại gặp được chủ tử nhà mình trên mặt vậy trừ mỉm cười cùng râm mát bên ngoài tuyệt diệu biểu lộ.

Một hồi lâu, Mộ Cẩm cười lên, hỏi: "Lão gia có hay không phân phó, để ngươi đem ta đưa đến trạch lâu, lại nhìn ta chằm chằm cùng nhị phu nhân viên phòng?"

"Thế thì không có." Lão Lưu quản gia thở phào, nói: "Nhị công tử, tha thứ lão nô nói thẳng, lão gia làm như thế, đều là vì ngươi nghĩ. Nhị phu nhân biểu tỷ là chiêu nghi, chính là được sủng ái thời điểm.

Ngắn ngủi một tháng, nàng có thể từ tài nhân thăng đến chiêu nghi, cái kia từ chiêu nghi thăng đến quý phi, có lẽ cũng không xa."

Mộ Cẩm phúng cười, "Chỉ là một cái chiêu nghi."

"Tai vách mạch rừng. Nhị công tử lời này, tuyệt đối không thể ở bên ngoài giảng. Dân không đấu với quan, huống chi vẫn là hoàng thất. Lão gia lo lắng Mộ gia bị người để mắt tới, nhìn nhị công tử thông cảm lão gia nỗi khổ tâm. Nhị phu nhân trước kia tiểu gian tiểu ác, nhưng đến Mộ gia an phận thủ thường."

"Nàng không phải an phận thủ thường, mà là thổi bất động yêu phong."

"Có thể lão gia nhận nàng này một cái con dâu." Lão Lưu quản gia nói: "Nhị phu nhân tướng mạo, không sánh bằng của ngươi thị thiếp, nhưng cũng tú sắc khả xan. Ngày ấy, lão gia nhìn thấy ngươi những cái kia mỹ nhân, nói, nhị công tử đối nữ tử dung mạo quá hà khắc rồi. Có đôi khi, không hoàn mỹ mới là càng hoàn mỹ hơn. Viên phòng không phải việc khó, vừa nhắm mắt, liền đi."

"Ta đã biết." Mộ Cẩm lười nhác lại nghe, tiếp nhận chén thuốc.

Chén thuốc không chỉ có đen sì, còn có một cỗ cay đắng, cay đắng bên trong lại mang theo điểm chua xót.

Hắn một ngụm rót xong, đem bát đổ tới, nói: "Một giọt không lọt. Lão Lưu quản gia, ngươi có thể đi trở về phục mệnh."

"Là." Lão Lưu quản gia nhiệm vụ hoàn thành, cáo lui rời đi.

Trong phòng lại lâm vào trầm mặc.

Mộ Cẩm nói: "Thốn Bôn, ngươi đi."

"Thuộc hạ bất lực." Thốn Bôn khó được cự tuyệt.

"Đây là mệnh lệnh."

"Thuộc hạ tha thứ khó tòng mệnh." Thân là hộ vệ, thay chủ tử viên phòng này một chuyện, xác thực ép buộc.

Tứ cố vô thân Mộ nhị công tử, một mình đi ra.

Tô Yến Tinh tắm rửa xong, chải trang, thay đổi một kiện ửng đỏ áo dài.

Ngân Hạnh chen vào trân châu trâm, nói: "Tiểu thư đêm nay thật xinh đẹp nha, nhất định có thể đem cô gia mê đến đầu óc choáng váng."

Tô Yến Tinh cũng không ngốc, biết Mộ Cẩm mời nàng trở về, là xem ở chiêu nghi biểu tỷ trên mặt mũi. Thì tính sao, quyền thế cũng tốt, sắc đẹp cũng được. Chinh phục Mộ Cẩm, nàng liền cao hứng.

Tiêu ma ma nói khẽ: "Tiểu thư, cô gia thẳng tắp, ngươi buổi tối đau muốn bao nhiêu nhịn một chút."

Tô Yến Tinh ngượng ngùng, nhẹ nhàng bước liên tục. Mới đi ra khỏi ngoài cửa, trượt chân ngã một phát, đau chân.

Mộ nhị công tử đến trạch lâu, Tô Yến Tinh ngay tại nằm trên giường.

Đại phu nói, gân chân bị trật, cần tĩnh dưỡng, không nên tấp nập đi lại.

Mộ Cẩm hỏi: "Có thể trên giường tấp nập đi lại sao?"

Đại phu mặt mo đỏ ửng, khụ khụ nói: "Không nên."

Từ khi nhị phu nhân gả tiến đến, nhị công tử liền buộc hắn cho nhị phu nhân chỉnh một ít bệnh tiểu đau nhức.

Nhị phu nhân triền miên giường bệnh, phần lớn là nhị công tử chủ ý. Đêm nay té này một phát, đại phu hoài nghi, lại là nhị công tử trò xiếc.

Đại phu có khi nhìn xem nhị phu nhân quái đáng thương.

Nhị công tử nói: "Nếu như nàng thật tốt, bệnh chính là ta thị thiếp."

Mộ Cẩm phật bên trên Tô Yến Tinh mặt, trìu mến nói: "An tâm nghỉ ngơi, qua mấy ngày tới thăm ngươi."

Tô Yến Tinh gần sát hắn ấm áp ôm ấp, "Tướng công. . ."

Hắn khoác vai của nàng, "Thân thể quan trọng."

Mộ Cẩm từ trước đến nay bắt bẻ, nhìn thấy Tô Yến Tinh thời điểm, nàng là một cái mỹ nhân. Nàng một khi rời đi hắn ánh mắt, hắn thường xuyên quên của nàng tướng mạo.

Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu nữ nhân, cái nào không phải vô cùng có đặc sắc. Liền liền phổ thông nhị thập, Mộ Cẩm cũng nhớ kỹ nàng mỏng manh ngũ quan.

Hắn cùng Mộ Chiêu nói, đối Tô Yến Tinh không có hào hứng, lời ấy không giả.

Mộ Cẩm đã sớm qua ngây ngô thời kỳ thiếu niên, theo đuổi cao hơn cảm giác thỏa mãn. Thí dụ như, nhìn xem nhị thập, nhìn nàng quật cường, nhìn nàng không tình nguyện, nhìn nàng thấy chết không sờn, nhìn nàng lại ngoan ngoãn rơi vào lòng bàn tay của hắn.

Còn nữa, Tô Yến Tinh cũng không phải loại lương thiện. Đến Mộ phủ, gặp gỡ so với nàng tệ hơn nhị công tử, nàng không có chỗ xuống tay, trái ngược với người tốt.

Tô Yến Tinh mảnh mai, cùng nhị thập khiếp đảm, tại Mộ nhị công tử trong mắt đều giả.

Cái trước giả đến chế tạo, cái sau là sinh động.

Yểm Nhật lâu đêm nay thịt cá.

Thập nhất nói, trận này, nhị công tử tìm nhị thập thị tẩm nhiều, nhường nhị thập bồi bổ thân thể.

Thập ngũ kẹp lên một khối heo năm hoa, đặt ở nhị thập trong chén, "Hôm nay nhị phu nhân trở về, ngươi muốn coi chừng. Nhị phu nhân có hoàng thất chỗ dựa, lão gia cũng không dám đắc tội nàng. Nàng người lại keo kiệt, khẳng định phải hãm hại ngươi."

"Lão gia lại phú quý, bất quá một thương nhân, không quyền không thế." Tiểu thập nói: "Từ khi Tô gia biểu tỷ lên làm chiêu nghi, Tô gia làm ăn chạy rất nhiều. Trên đời không bao giờ thiếu vuốt mông ngựa."

Tiểu lục dựng thẳng lên đũa, chống đỡ cái cằm."Hi vọng nhị công tử có thể đem nhị phu nhân cho trấn an thỏa đáng, nếu không chúng ta liền thảm rồi."

Thập ngũ nói: "Nguy hiểm nhất vẫn là nhị thập."

Lúc này mới nói xong, có người tới truyền lời: "Nhị thập cô nương, nhị công tử cho mời."

Mấy người hai mặt nhìn nhau.

Nhị công tử đêm nay không động viên nhị phu nhân sao?

Nhị thập đi đến Băng Sơn cư.

Thốn Bôn vừa lúc ở trên cầu thưởng cá, hỏi: "Ăn cơm sao?"

Nhị thập gật gật đầu.

Hắn lại hỏi, "Buổi chiều nghỉ ngơi đến như thế nào?"

Nàng cũng gật gật đầu. Nàng không tại phòng bếp làm việc, thời gian nghỉ ngơi sung túc.

"Nhị công tử đang dùng cơm, ngươi bao nhiêu ăn thêm chút nữa, ăn no điểm." Thốn Bôn lời khuyên dừng ở đây.

Nhị thập rất là không hiểu.

Càng cổ quái là vị kia nhị công tử. Hắn không biết lên cái gì hào hứng, nói vừa ăn cơm, một bên ngắm trăng.

Món ăn tự nhiên là vô cùng tốt. Nếu quả như thật ngắm trăng thì tốt hơn. Đối diện ánh mắt của nam nhân đưa nàng trên dưới dò xét. Hắn thưởng không phải nguyệt, là nàng.

Nhị thập ăn không biết vị. Bất quá ngẫm lại, nhị công tử có ngày nào không phải quái, quái nhiều quái thiếu thôi.

Ăn cơm xong, Mộ Cẩm cầm lấy một bản phong nguyệt thoại bản, đưa cho nhị thập."Ngươi xem trước một chút."

Nhị thập tiếp nhận, mặt không thay đổi đảo.

Mộ Cẩm nói: "Hôm nay, ta sẽ kiên nhẫn cho ngươi đả thông hai mạch nhâm đốc. Về sau không cần đi hái hoa tìm vui."

Nàng hái hoa không phải là vì tìm thú vui, vẻn vẹn cảm thấy bông hoa xinh đẹp mà thôi.

"Cho ngươi một khắc đồng hồ, toàn bộ xem hết."

Nhị thập tiếp tục đọc qua thoại bản.

Lật vài tờ, phát hiện này bản cùng trước đó không đồng dạng. Lần trước, nữ nhân từ trên xuống dưới, cùng làm khổ lực, nam tử rất thoải mái. Lúc này, đổi thành nam tử tả tả hữu hữu, nữ nhân nhẹ nhõm nhiều.

Nhị thập nghĩ, có phải hay không đêm nay, nàng cũng sẽ nhẹ nhõm chút?

Nào có thể đoán được, Mộ Cẩm nói: "Đêm nay ngươi sẽ khá vất vả." Hắn mười mấy ngày không có thư giải, chính là huyết khí

phương cương. Mộ lão gia cái kia một chén canh, như là lửa cháy đổ thêm dầu.

Trong lòng nàng một lộp bộp, so trước kia cực khổ hơn?

Lại hoảng lại sợ, nhị thập vẫn là đến ngoan ngoãn đi theo Mộ Cẩm trở về phòng. Nhìn thấy cái giường kia, nàng hai chân như nhũn ra.

Một hồi trước hắn không có làm, nàng mừng thầm, có phải hay không nhị công tử thể cốt thua lỗ, về sau cũng không được?

Nguyên lai không phải.

Nhị thập uể oải bò lên giường.

Mộ Cẩm lại nằm xuống, "Ta nghỉ ngơi trước."

Nàng bò giường leo đến một nửa, thất thần quay đầu, đây là làm vẫn là không làm?

Hắn thanh mắt chuyển hướng nàng, "Ngươi muốn làm?"

Nàng lập tức lắc đầu.

Câu trả lời này nhường nhị công tử không khoái, uy hiếp hỏi: "Ngươi không muốn làm?"

Nhị thập mếu máo. Làm hay không làm, hắn khi nào hỏi qua nàng ý nghĩ? Còn không phải hắn định đoạt.

Mộ Cẩm đưa tay cầm bốc lên khóe miệng của nàng, nói: "Ngươi nghỉ ngơi một chút, một hồi lại làm." Dược hiệu còn chưa lên đến,

nếu như sớm làm, đến lúc đó tăng thêm dược lực, hắn thật lo lắng đêm nay liền thật chơi chết nàng.

Nhị thập ăn uống no đủ, nhắm mắt lại một hồi liền đã ngủ.

Ngược lại là nói muốn nghỉ ngơi Mộ Cẩm một mực thanh tỉnh. Một lát sau, hắn ngồi dậy, đưa tay lăng không tại nhị thập khóe miệng vẽ lên một ngã rẽ.

Bình thường không thấy nàng vui sướng đến mức nào, mặt cùng đầu gỗ đồng dạng. Ngoại trừ hái hoa khi đó.

Kỳ thật, trên giường liền có niềm vui thú có thể kiếm.

Mộ Cẩm trước kia vì thư giải, hắn vui vẻ là được.

Nhị thập không thể so với kinh nghiệm phong phú nữ tử, thân thể cứng ngắc. Có thể cái kia uyển chuyển, cũng còn có thể. Về sau, hắn năm lần bảy lượt tìm nàng, càng nhiều, là thưởng thức nàng lá mặt lá trái ngụy trang, hưởng thụ thân thể ngược lại tiếp theo.

Hôm nay hắn có rảnh, không ngại dạy bảo dạy bảo nàng. Dạng này, nàng liền không cần thông qua hái hoa đến mỉm cười.

Nhị thập ngủ được không lâu, tỉnh lại chớp mắt.

Nhị công tử đang uống trà.

Nàng xoay người, muốn tiếp tục ngủ.

Mộ Cẩm nói: "Chênh lệch thời gian không nhiều lắm." Nói lời này lúc, cổ họng của hắn có chút khàn khàn.

Nhị thập không có nhăn nhó, nhắm mắt lại, thẳng tắp nằm.

Thập ngũ nói qua, hầu hạ những cái kia không thích nam nhân, là vì sinh hoạt. Mệnh, có thể so sánh thân thể trọng yếu.

Đại Tễ quốc bên trong, có chút nam tử không ngại nữ tử thất trinh, bất quá, cuối cùng so ra kém Bách Tùy. Bách Tùy dân phong mở ra. Nếu như về sau chạy trốn tới nơi đó, vẫn là có thể tìm kiếm như ý lang quân.

Nghĩ như vậy, nhị thập càng là thản nhiên.

Bất quá, nhị công tử cúi đầu nhìn nàng ánh mắt, thâm trầm đến đen nhánh không ánh sáng. Hắn nói: "Đêm nay ta kiên nhẫn chút, ngươi thật tốt thụ lấy."

Hắn kiểu nói này, nhị thập sắc mặt xám xịt, tranh thủ thời gian cầm khăn che lại con mắt. Nếu như nàng trở thành hắn thị tẩm bên trong cái thứ nhất bị đánh chết củi, không biết là giết hắn uy phong, vẫn là lớn hắn chí khí.

Mộ Cẩm xoa bóp mặt của nàng, cười khẽ nói: "Hôm nay ta liền dạy ngươi hưởng thụ nhân gian cực lạc."

Hắn lời này, nhị thập lúc này là không tin.

Cái nào đó thời khắc, nhị thập nắm lấy rèm che.

Bỗng nhiên, Mộ Cẩm kéo hai tay của nàng, câu bên trên vai của hắn, đưa nàng ôm ngồi dậy.

Khăn trượt xuống.

Nhị thập tay phải nhanh đi bắt, đã chậm. Nàng tại Mộ Cẩm trước mặt lộ mặt.

Biết hắn yêu thích mỹ nhân, không yêu nàng này thanh tú khuôn mặt nhỏ, nàng nhanh lên đem vùi đầu tại trên vai của hắn.

Hai người lúc này, giống như là chăm chú ôm nhau.

Mộ Cẩm có chút hối hận, hẳn là cho sớm nàng tự thân dạy dỗ. Lúc trước ngây ngô lúc, miễn cưỡng xưng là uyển chuyển. Bây giờ, câu người cực kỳ.

Lần thứ nhất, hắn còn có thể khống chế.

Hồi 2 lai liễu kình nhi. Hắn nói: "Ta để lọt trong ngươi, ngày mai nhớ kỹ uống tránh tử canh."

Nhị thập bắt đầu không biết chuyện gì xảy ra. Về sau, nàng run một cái, minh bạch.

Đã nàng đã muốn uống canh, Mộ Cẩm liền không khách khí. Tiếp xuống mấy lần, từng cái để lọt đi vào.

Nhị thập nào chỉ là vất vả chút, cơ hồ khung xương đều bị chia rẽ. Nhưng cũng tại một đêm này, nàng mới biết được, củi bổ đến tốt, cũng có thể nhẹ nhàng phiêu miểu.

Đồng thời cũng may mắn, may mắn nhị công tử cho giải dược, nhường nàng phát ra tiếng. Nếu không, này củi khô lửa bốc, nàng sợ là cắn khăn tay cũng không nín được thanh âm.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Ps: Thái tử Tiêu Triển hôm qua không phải lần đầu tiên ra kính, hắn tại Chương 11: Liền từng có ống kính.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 28: Quả Du Nhi, Tiền Dư Nhi.

Nhị thập từng nghe thập nhất nói, chuyện nam nữ, sáng vì hướng mây, mộ vì hành vũ.

Lúc trước, nhị thập không thể nào hiểu được câu bên trong hàm nghĩa, chỉ cảm thấy nhị công tử lực lượng mười phần động tác, một chút một chút, giống như là cự phủ chẻ củi.

Nàng phi thường kháng cự việc này. Hết lần này tới lần khác không biết sao, Mộ nhị công tử từ lúc thành thân đến nay, cũng không có việc gì liền lên nàng chỗ này, nhường nàng khổ không thể tả.

Bây giờ, nhị thập phương biết như thế nào mây mưa.

Nhị công tử mưa móc, một giọt không lọt hướng nàng chỗ này ngược lại, cũng không để lại thời gian cho nàng nghỉ ngơi. Nàng vẫn như cũ có khổ khó nói.

Không biết là thứ mấy hồi, Mộ Cẩm thấp giọng hỏi: "Thoải mái hay không?"

Nhị thập không nói tiếng nào, dùng hắn thích nghe "Ân a" trả lời.

Hắn nằm ở tai của nàng bên cạnh, nỉ non thì thầm: "Ta thế nhưng là mười phần vui vẻ."

Hắn vô luận nói cái gì, hỏi cái gì. Nhị thập vĩnh viễn trả lời đều là "Ân", hoặc là "A". Hắn chỉ cho phép nàng giảng này hai chữ, cái khác nàng nào dám nói.

Nhị công tử lúc này thật là vui vẻ. Nhị thập đếm, ước chừng có năm hồi hoặc là sáu hồi, hắn y nguyên mạnh mẽ đanh thép, nàng chỉ còn lại hét thảm, về sau càng là đã mất đi tri giác.

Nửa bất tỉnh nửa ngủ bên trong, điên đến che đi.

Nhị thập tại Băng Sơn cư ngủ say không dậy nổi. Mộ Cẩm hô ăn cơm, nàng một tiếng không nên.

Nói lên tránh tử canh, nàng miễn cưỡng mở ra mỏi mệt con mắt, chống đỡ ngồi xuống, rót một chén lớn.

Thân thể cho nhị công tử, nàng nhận cũng nhận. Nếu là tung ra đứa bé, vậy nhưng phiền phức, chạy cũng không có không xong.

Nàng "Ùng ục ùng ục" đem tránh tử canh uống, miệng bay sượt, "Ba" một chút, lại ngủ thiếp đi.

Nhị thập không có trông thấy Mộ Cẩm u ám sắc mặt.

Đây là lần đầu, Mộ nhị công tử nữ nhân giống như là ghét bỏ hắn đồng dạng, cơm cũng không ăn, uống tránh tử canh, uống xong ngã đầu liền ngủ.

Hoàn toàn chính xác, Mộ Cẩm không thể tuỳ tiện lưu lại dòng dõi. Nhưng thấy tình cảnh này, hắn tránh không được không vui. Vén chăn lên, gặp nàng đầy người ứ tím, hắn vẫn không hài lòng, lại bóp mấy cái, mới phát giác được thoải mái chút.

Nhị thập ngủ thẳng tới ngày thứ hai nửa đêm.

Mới đứng lên, nhị công tử ngay tại bên người. Nàng hốt hoảng phát run, đêm qua ký ức quá khắc sâu, nàng ngóng trông nhị công tử tiếp xuống mười ngày nửa tháng, đều đừng có lại tìm nàng.

Nhị thập rón rén nghĩ xuống giường, Mộ Cẩm ngoan thủ đưa nàng chặn ngang bóp lấy."Đi đâu?" Hắn mắt sắc thanh minh, có thể thấy được mới vừa rồi không có ngủ say.

Nàng che che bụng, so một cái động tác ăn cơm.

"Rốt cuộc biết đói bụng, gọi ngươi ăn cơm đều không nổi."

Nhị thập thấp đầu. Đó là bởi vì hắn đưa nàng giày vò đến thoi thóp.

Mộ Cẩm câu lên cằm của nàng, "Thanh tỉnh lúc hỏi lại ngươi một câu."

Nàng giương mắt.

Hắn đuôi lông mày gánh chịu một vòng mập mờ, "Hôm qua, thoải mái hay không?"

Nhị thập có thể trả lời như thế nào. Nàng muốn nói không, chỉ sợ nhị công tử lại muốn nắm lấy nàng dừng lại bổ, không phải bức nhường nàng gật đầu mới thôi. Vì mình yếu ớt thể cốt, nàng gật đầu, liên tục gật đầu.

Mộ Cẩm mặt mày hớn hở, vỗ vỗ của nàng đầu, lại bóp bóp mặt của nàng."Về sau ta khắc chế chút, ngươi sẽ thoải mái hơn."

Nhị thập nghe được "Về sau" hai chữ, đã tuyệt vọng.

Hắn xưa nay không để ý tới sự tuyệt vọng của nàng, "Ta nhường phòng bếp đưa ăn tới."

Nàng xuống giường.

Nhị công tử rõ ràng là cần mẫn khổ nhọc vị kia, thần thanh khí sảng. Nhị thập nghĩ, có lẽ đây chính là người luyện võ nội công đi.

Cơm nước xong xuôi, nhị thập nghĩ hồi Yểm Nhật lâu.

Mộ Cẩm lại đem nàng đẩy lên trên giường.

Nàng lắc đầu liên tục, chỉ chỉ hai chân của mình. Lại làm sẽ chết ở trước mặt hắn.

Mộ Cẩm kéo nàng nằm xuống, "Bất động ngươi, thật tốt đi ngủ."

Nhị thập trốn qua một kiếp, chỉ chốc lát sau nằm ngáy o o.

Hôm đó, nhị thập hai chân run lên, nhào nặn eo nhỏ nhắn, một đường tập tễnh mà đi. Trở về ngủ hồi lâu mới tỉnh.

Thập nhất rất là kinh ngạc, nhị công tử tuy nói thị thiếp thành đàn, thế nhưng không có phóng túng thành bộ dáng như vậy.

Nguyên khí đại thương nhị thập, tại Yểm Nhật lâu nghỉ tạm hai ngày. Nàng nghĩ, nếu là nhị công tử cứ thế biến mất nửa năm, nàng liền là quý nhân chi tướng đi.

Nào biết, cũng liền qua hai ngày, nhị công tử bên kia lại phái người truyền lời, mời nàng quá khứ.

Thập nhất đến gõ cửa.

Nhị thập nằm ở trên giường giả chết.

Có lẽ là nhị công tử thương hại, không tiếp tục thúc giục.

Nhị thập mấy ngày nay không có đi động, liền là nằm ở trên giường ngủ, tỉnh cũng không muốn đi.

Có khi ngủ thiếp đi, sẽ mộng thấy đáng sợ một đêm kia. Trong mộng nam nữ ôm nhau nhấp nhô, hiện ra quỷ dị vui thích.

Tỉnh lại nàng cảm thấy, ác mộng, quả thực ác mộng.

Nghỉ tạm năm ngày, nhị thập có thể xuống giường đi bộ.

Thập nhất lại tại mặt trời đã khuất hái hoa bị cảm nắng.

Nhị thập nằm trên giường lúc, thập nhất đang chiếu cố.

Thập nhất nằm trên giường, nhị thập cũng đi chiếu cố.

Hai tỷ muội đồng bệnh tương liên.

Thập nhất cái trán nóng lên, choáng phải đi không được đường, chỉ có nằm.

Sinh bệnh lúc phá lệ yếu ớt. Nàng biết, nhị thập đoán được nàng cùng đồ tể sự tình.

Thập nhất thán thanh: "Đều nói hạnh hoa là bạch, ra tường nhưng lại gọi hồng hạnh."

Nhị thập nhíu mày lại.

Thập nhất vốn là dịu dàng ngũ quan, lúc này giống như là choáng nhiễm quá Bích Hồ thanh thủy, mắt hạnh nhu tình."Hắn gọi Tiêu Hữu Quý. Năm đó ta cùng hắn có ý, cơ hồ nói chuyện cưới gả. Nào biết, cha mẹ ta lần lượt qua đời. Cha ta thị cược như mạng, thiếu nợ khổng lồ. Tiêu Hữu Quý bất quá một đồ tể, trả nợ khẳng định còn không lên. Ta vào thanh lâu đương ca cơ. Kỳ thật, ta dù là bán chính mình, cũng không trả nổi cái kia món nợ. Nếu không phải nhị công tử thu ta, ta sớm đã chết tại bảo nương côn bổng hạ. Nhị công tử đối ta có ân, ta khi đó. . . Là ưa thích hắn."

Có mấy lời, muốn nói, nhưng lại tìm không được người nói. Thế là, câm điếc thành hốc cây.

" "Nhị công tử tướng mạo, trong trăm có một." Thập nhất nói: Mi là mi, mắt là mắt, tất cả mọi người có trường, sao, hắn cứ như vậy đẹp mắt."

Nhị thập đứng dậy, cho thập nhất rót chén trà. Thập nhất tướng mạo cũng là khuynh quốc khuynh thành, cần gì hâm mộ nhị công tử.

"Ta mê luyến quá hắn, về sau nhận rõ, hắn nha, không có tâm." Thập nhất nói: "Nhị công tử. . . Thật không phải lương nhân."

Nhị thập gật đầu. Nhị công tử cùng lương nhân kia là nửa điểm không dính nổi bên.

"Năm gần đây, ta thường xuyên nhớ lại cùng Tiêu Hữu Quý thời gian. Có phải hay không sơn trân hải vị ăn lâu, ngược lại hướng tới cháo loãng thức ăn." Thập nhất cười cười, nắm chặt chén trà."Hôm đó. . . Ta đi Nam Hỉ miếu dâng hương, cùng hắn gặp mặt một lần.

Mới biết, hắn đối ta dư tình chưa hết, đến nay chưa lập gia đình. Ta trở về, nghe được nhị công tử chiêu người đi chơi diều, vội vàng quá khứ, nếu là nhị công tử quan tâm ta, liền có thể lưu ý đến ta. Thế nhưng là hắn toàn vẹn không biết. Về sau, ta nhịn không được lại cùng Tiêu Hữu Quý gặp mặt. Hắn nói muốn ta, muốn cưới ta. . . Ta lập tức lòng rối loạn. Ta mấy ngày nay cũng nghĩ, nhị công tử giữ lại ta, có lẽ là thương tiếc ta."

Thập nhất hỏi: "Ngươi có thể nghe nói, nhị công tử từng có tiểu thiếp tư thông sự tình a?"

Nhị thập không có trả lời. Cho thập nhất rỗng cái cốc châm trà.

"Đều nói. . . Nhị công tử thống hạ sát thủ." Thập nhất thở dài, "Ta suy đi nghĩ lại, nhị công tử cái kia quan sợ là qua không được. Mặc dù, ta cùng Tiêu Hữu Quý phát hồ tình, dừng hồ lễ. Nhưng cứ thế mãi, ta sợ khó kìm lòng nổi, thật làm ra xin lỗi nhị công tử sự tình, cuối cùng rơi vào chết thảm hạ tràng."

Thập nhất nói tên kia tiểu thiếp, là tiểu thất. Cùng Mộ phủ một tên hộ vệ nhân tình. Sự tình giấu không được, hộ vệ chủ động hướng nhị công tử thỉnh tội.

Vào lúc ban đêm, tiểu thất liền không có bóng dáng.

Đám người truyền, tiểu thất chết rồi.

Thập nhất trầm mặc thật lâu, thở dài."Tình a, yêu a, vẫn là đừng trêu chọc."

Nhị thập chưa thể nghiệm qua nam nữ tương tư chi tình, chỉ có thể lý tính nghĩ, thập nhất cũng nhanh đao trảm đay rối. Tại Đại Tễ

quốc, hồng hạnh xuất tường dù không chí tử, nhưng cũng có phần bị chỉ trích. Nếu như nhị công tử chăm chỉ, liền không dễ làm.

Kỳ thật, thập nhất ngẫu nhiên cũng có hết hi vọng."Ta trước vài đêm ngủ không được, viết một phong thư. Do dự hồi lâu, không biết này tin muốn hay không giao ra. Giao ra, ta cùng Tiêu Hữu Quý liền không có tương lai. Không giao ra đi, như thế kéo lấy, ta sợ sớm muộn xảy ra chuyện."

Liễu vàng trên thư, có hai giọt vệt nước choáng mở che lại chữ. Những này chuyện nam nữ, nhị thập là người ngoài, trải nghiệm không đến thập nhất tương tư, thực tế không ra được kế sách.

"Tiêu Hữu Quý nói, nếu ta đáp ứng cùng hắn bỏ trốn, dễ dàng cho ngày mai buổi trưa một khắc cho hắn đáp lại. Có thể ta hạ không chừng quyết tâm. Nhị công tử thủ đoạn ngươi cũng biết, ta có thể chạy trốn tới đi đâu? Ta không phải hiếm có nhị công tử vàng bạc châu báu, ở chỗ này nhiều năm như vậy, ta đã khám phá, thế nhưng là ta không thể vứt bỏ Tiêu Hữu Quý tính mệnh tại không để ý." Thập nhất kéo nhị thập tay, khẩn thiết nói: "Nhị thập, ngươi ngày mai có thể hay không đem phong thư này đưa cho hắn, từ đây ta cùng hắn nhất đao lưỡng đoạn. Ta không phải cái gì trinh / sạch nữ tử, sớm đã không xứng với hắn."

Thập nhất nắm được chặt, móng tay ấn vào nhị thập chưởng trong thịt.

Nhị thập không gật đầu, không có lắc đầu, lẳng lặng mà nhìn xem thập nhất.

"Ngươi nếu là không đáp ứng, ta sợ ta rất nhanh lại đổi ý. Mấy ngày nay, ta một mực tại xúc động, đổi ý, xúc động, đổi ý bên trong,

ta rất sợ hãi. Hôm đó, thầy bói không có phá cho ta giải chi pháp, phía trước gian nan hiểm trở, ta không nghĩ liên lụy Tiêu Hữu Quý. Thừa dịp ta cố lấy dũng khí. . ." Nói xong lời cuối cùng, thập nhất trong mắt có nước mắt, lung lay sắp đổ."Nhị thập, ngươi đáp ứng ta."

Nhị thập nghĩ nghĩ. Bình thường thập nhất vẫn là rất chiếu cố của nàng, đưa tiễn tin, chân chạy, không phải việc khó. Nàng gật đầu.

"Hắn bình thường liền hai ba kiện quần áo, hoặc là thổ xanh, hoặc là bụi đất. Đồ tể nha. . . Áo choàng bên trên có rất nhiều mỡ đông. Trên trán thường xuyên buộc một đầu màu xám vải tơ." Thập nhất đem trâm gài tóc đưa cho nhị thập, nói: "Xuân vườn dưới tàng cây hoè, có một cái cửa sổ nhỏ. Ta trước kia liền là tại cửa sổ nhỏ cùng gặp mặt hắn, thông tin. Ngươi ngày mai gặp đến hắn, đem trâm gài tóc cho hắn, hắn liền minh bạch."

Thập nhất dừng lại, "Nói cho hắn biết, ta cùng hắn hữu duyên vô phận."

Hôm sau, nhị thập đi xuân vườn.

Không đến buổi trưa, nhị thập dự định đi trước tìm kiếm hoàn cảnh. Tại Mộ phủ chờ đợi lâu như vậy, nàng cũng không biết, xuân vườn có một đưa tình cửa sổ nhỏ.

Vốn là không nhánh đầy treo viện lạc, sáng sớm càng là cô đơn tàn lụi. Nhị thập không biết, những này cây cối vì sao khô héo, nhị công tử vì sao lại không đổi nhánh mới. Tên là xuân vườn, bốn mùa không thấy cảnh xuân.

Nhị thập hết nhìn đông tới nhìn tây, đang muốn hướng cây hòe đi.

Đã thấy nơi đó đã có một nữ tử, đầu chải hai bím tóc nhỏ, mặc một bộ tạp dịch trang phục làm việc. Nàng cũng tại hết nhìn đông tới nhìn tây.

Nhị thập giấu ở đại thụ bên cạnh, bị thân cành chặn mảnh khảnh thân thể.

Nữ tử thấy chung quanh không người, móc ra một phong thư, nhét vào cửa sổ nhỏ khe hở. Sau đó, nàng nhanh chóng từ một phương khác hướng bước nhanh mà đi.

Nhị thập nhìn xem cái kia một cái cửa sổ nhỏ.

Tròn cửa sổ một thước vì kính, ngoài tường là ít ai lui tới đường tắt. Đích thật là nội ứng ngoại hợp nơi đến tốt đẹp.

Từ khi nhìn thấy nữ tử này, nhị thập có dự cảm không tốt. Trong ngực nàng lá thư này, trong nháy mắt trở nên trĩu nặng. Nàng thấy lại, bốn phía không người, tranh thủ thời gian trở về phòng.

Thập nhất tin, che lại có chữ viết. Nhị thập không biết.

Trong nữ nhân, chỉ có tiểu lục cùng thập nhất biết chữ. Mà nếu như tìm tiểu lục phân biệt, vậy liền không gạt được thập nhất.

Nhị thập có chút phát sầu, người quen biết bên trong, ngoại trừ những nữ nhân này, còn có ai có thể nhận thức chữ?

Không phải nói nhị thập không tin được thập nhất. Mà là, nhị thập cảm thấy, chính mình qua tay đồ vật, cẩn thận cho thỏa đáng. Việc

này liên quan đến nhị công tử mặt mũi, hơi không cẩn thận, hậu quả khó mà lường được. Nàng này đưa tin, thập nhất viết thư, hai người khó thoát trách nhiệm.

Nhất là hôm nay nữ tử kia bộ dạng khả nghi, càng làm cho nàng cảm thấy cái kia một cái cửa sổ nhỏ có chút cái gì.

Nghĩ tới nghĩ lui, nhị thập nghĩ đến một người.

Nhị thập đem phong thư mở ra, cẩn thận quan sát che lại ba chữ.

Nàng cắt vải, cắt ra một khối nhỏ khăn tay. Đầu tiên là lâm không khoa tay, sau đó y theo thập nhất cong lên một nại, đem ba chữ thêu tại bày lên.

Nhị thập thăm dò bên trên khăn tay nhỏ, đi Băng Sơn cư.

Nàng mấy lần đến này bồi ngủ, trên cầu hộ vệ đối nàng nhìn với con mắt khác, cung kính gọi: "Nhị thập cô nương."

Nàng cúi đầu đi qua.

Băng Sơn cư ngoại trừ trên cầu hai tên hộ vệ, không có những người ở khác. Liền nha hoàn đều không có. Như thế một đại tòa nhà, trống rỗng, im ắng. Cũng liền nhị công tử chịu được.

Nàng không tìm thấy người, trừ trù không tiến.

Thốn Bôn đi ra lầu các, cơ hồ liếc mắt liền nhìn thấy trong bóng cây nhị thập.

Nhị công tử thích cây du. Quả du nhi, tiền dư nhi.

Thời kỳ nở hoa đã qua, kết nhiều đám tiểu quả tròn. Nàng ngay tại mấy khỏa tiểu quả tròn dưới, đưa tay che mắt, ngưỡng vọng ánh nắng. Một đoạn cổ tay trắng, như trời trong mây trắng.

Nhị thập đảo mắt nhìn thấy Thốn Bôn, đầu tiên là ngẩng đầu nhìn về phía nhị công tử gian phòng cửa sổ, lại vẫy vẫy tay.

Thốn Bôn bình tĩnh đi qua."Nhị thập cô nương, đến tìm nhị công tử?"

Nàng lắc đầu, xuất ra một đầu khăn tay. Hai tay kẹp lên, triển khai cho hắn nhìn.

Bày lên lấy dây đỏ thêu ba chữ.

"Nhị thập cô nương thêu?"

Nàng gật đầu.

"Thêu rất khá, giống viết ra chữ, tinh tế cẩn thận."

Nàng đây là y dạng họa hồ lô vẽ ra tới, nghe hắn khích lệ, nàng tâm hoa nộ phóng. Nàng cười một tiếng, con mắt liền sẽ híp thành vành trăng khuyết, vui mừng hớn hở.

Nàng dùng tay đem phía trên chữ từng bước từng bước điểm.

"Nhị thập cô nương là hỏi mấy chữ này ý tứ?"

Nàng lại gật đầu.

"Lẫn nhau nghĩ." Thốn Bôn một mực rất bình tĩnh.

Nàng giật mình. Ba chữ này không phải "Tiêu Hữu Quý" sao?

Phút chốc, có một đạo lăng lệ sát khí phá vỡ Thốn Bôn bình tĩnh.

Đồ vật hai tài giống như là cảm giác được cái gì, bỗng nhiên bay ra mặt nước. Rơi xuống nước sau lại vọt lên vẫy đuôi.

Thốn Bôn ổn định bất động, thấp giọng nhắc nhở: "Là nhị công tử."

Nhị thập dáng tươi cười giảm đi.

Mộ Cẩm tựa tại phía trước cửa sổ, đáy mắt chiếu đến màu xanh sẫm trôi qua đầm đầm nước, không biết tại cái kia đứng bao lâu. . .

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 29: Liền Vừa Rồi, Nàng Dương Dương Đắc Ý Hướng Ngươi Khoe Khoang Đầu Kia Khăn.

Mộ Cẩm gặp qua nhị thập hai lần dáng tươi cười.

Một lần là bởi vì hái hoa, một lần khác, ngay tại vừa rồi. Hắn ký ức khắc sâu, không phải là bởi vì mỹ lệ, mà là bởi vì hiếm thấy.

Nhất là nàng đứng tại Thốn Bôn trước mặt, miệng liệt đến đại đại, càng thêm không thể nói mỹ. Nhưng chỉ tồn tại một cái chớp mắt.

Nàng cười lên con mắt híp tựa hồ không gặp được ánh sáng. Cũng không biết vì sao, cái kia tiểu nguyệt răng nhi nhất là 迄 đùa.

Đây là cùng mây mưa Vu sơn không đồng dạng vui vẻ.

Đương này trong mắt hắn xấu xấu dáng tươi cười, đối đầu ánh mắt của hắn liền biến thành nơm nớp lo sợ bộ dáng, Mộ Cẩm thậm chí không nghĩ che giấu mình sát khí.

Nhị công tử phần lớn thời gian là thân thiết. Càng thân thiết, càng là nguy hiểm.

Như vậy hắc trầm, như mây đen đồng dạng ép hướng nhị thập, nàng không khỏi nuốt nước miếng, vô ý thức lui về sau lui. Nàng mặc dù không giống như Thốn Bôn tập võ, nhưng cũng nhìn ra được, nhị công tử trường mi giống như là một chi kiếm, mà cái

mạng nhỏ của nàng liền treo ở mũi kiếm, hơi không cẩn thận máu tươi tại chỗ.

Nhị thập nắm chặt khăn tay, đáy lòng chột dạ.

Trương này khăn tay nếu là "Tiêu Hữu Quý" ba chữ liền cũng được."Tương tư" việc quan hệ tình yêu nam nữ. Nàng trên danh nghĩa là nhị công tử nữ nhân, chẳng phải là lau nhị công tử mặt mũi.

Nhị thập biết chính mình chủ quan. Thập nhất có lẽ viết thư lúc không bị cản trở chút. Một phong quyết tuyệt sách, cũng có thể viết thành tương tư tình. Nhị thập lại vào trước là chủ, cho rằng che lại liền là Tiêu Hữu Quý danh tự.

Nàng lại nhìn Mộ Cẩm một chút, lại cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng cái kia đôi mắt đen. Nếu như nàng đưa khăn tay nuốt vào trong bụng, nhị công tử sẽ hay không tha cho nàng một lần?

Không, nhị công tử sẽ đem nàng mở ngực mổ bụng.

Dưới tình thế cấp bách, nhị thập gặp được vui mừng đồ vật hai tài. Nàng mấp máy môi, khéo léo nhìn về phía Mộ Cẩm. Mở rộng bước chân, giống như là muốn hướng hắn đi đến, lại bỗng nhiên bị bên cạnh không biết cái gì đẩy ta một phát. Nàng chân sau đứng thẳng, thân thể không cách nào cân bằng, tại hai tay lay động bên trong, bỗng nhiên khăn tay rơi mất.

Nàng kinh ngạc không thôi.

Hết thảy như thế tự nhiên, nếu như không phải Mộ Cẩm biết rõ trong nội tâm nàng một bộ, mặt ngoài một bộ trạng thái bình thường, cơ hồ thật tin tưởng đây không phải là nàng cố ý ném xuống.

Khăn tay bay vào trong đầm.

Đồ vật hai tài bay vọt nhào tới.

Nhị thập mừng thầm, hi vọng này hai con vật nhỏ mau đem khăn tay cho xé.

Nhưng mà, không biết sao, trôi qua đầm bỗng nhiên bay lên một cỗ mãnh liệt cột nước. Đồ vật hai tài bị chấn động đến đào tẩu, không để ý tới đi điêu đầu kia rơi xuống nước mới lạ đồ vật.

Nhị thập lại nghĩ tới một kế. Trên người nàng có một cái khác đầu thêu thùa khăn tay, phổ thông thêu thùa làm sao cũng so thêu lên "Lẫn nhau nghĩ" ba chữ tốt. Nàng liền muốn nhảy vào trong nước đi nhặt đầu kia khăn tay.

Nhị công tử không phải khi nào đã từ bên cửa sổ bay đến ngoài cửa sổ, một cái chớp mắt đến nàng trước mặt. Hắn kéo nàng lại, chụp tại trong ngực.

"Thốn Bôn." Mộ Cẩm trầm giọng.

"Tại." Thốn Bôn đáp.

"Đi đem đầu kia khăn cho vớt lên tới." Mộ Cẩm đã thu liễm sát khí, bình bình đạm đạm, "Liền vừa rồi, nàng dương dương đắc ý hướng ngươi khoe khoang đầu kia khăn."

"Là." So với nhị thập, Thốn Bôn đây mới gọi là không nói hai lời, phi thân xuống dưới.

Nhị thập cương lấy thân thể, bị chăm chú đặt ở Mộ Cẩm lồng ngực. Nhị công tử lồng ngực tựa hồ so với nàng càng cứng ngắc.

"Làm sao?" Mộ Cẩm cúi đầu, gần sát bên tai của nàng, hỏi: "Nghĩ nhảy đi xuống, len lén cầm mặt khác một đầu khăn đổi vừa rồi cái kia một đầu?"

Nhị thập giương mắt, vô tội lắc đầu. Đáy lòng sợ chết, nhị công tử hôm nay không tốt bị dao động. . .

Mộ Cẩm vặn lên cằm của nàng, nhìn nàng ra vẻ trấn định bộ dáng, "Vậy ngươi vì sao muốn nhảy đi xuống?"

Nhị thập nháy mắt mấy cái, nàng điểm một cái Mộ Cẩm lồng ngực.

"Vì ta?"

Nàng gật gật đầu.

"Vì ta cái gì?" Mộ Cẩm một tay chơi lấy của nàng lũ hoa trường trâm. Hắn nhớ tới đến, trước kia nữ nhân này gặp hắn, mộc mạc chỉ dùng một cây đầu gỗ. Hôm nay phép đảo đóng vai từ bản thân tới.

Hắn chụp tại nàng trên eo tay càng phát ra dùng sức, không chỉ có là nghĩ cắt đứt eo của nàng, chỉ sợ càng muốn bóp nát của nàng xương. Nàng đau đớn khó nhịn, rụt rụt.

Nàng co rụt lại, tựa như muốn từ trong ngực của hắn chạy đi đồng dạng. Hắn giam cầm càng lao.

Nhị thập chỉ chỉ chính mình, lại chỉ chỉ nơi xa nổi lên mặt nước đồ vật hai tài. Nàng há to miệng, làm ra một cái cắn vào động tác.

"Nha." Mộ Cẩm giống như là minh bạch, "Ta đã biết, ngươi nghĩ nhảy đi xuống đương đồ vật hai mới khẩu phần lương thực."

Nàng khoát khoát tay. Nàng nghĩ giải thích thành chính mình là vì cứu đầu kia khăn tay mới muốn nhảy đi xuống.

Lúc này, Thốn Bôn lên bờ. Hắn chỉ là dùng khinh công tại mặt nước giẫm mấy lần, liền tóm lấy khăn tay, đưa cho Mộ Cẩm.

Nhị thập nghĩ, mặc dù nàng cùng Thốn Bôn thanh bạch, có thể nhị công tử hỉ nộ vô thường. Vạn nhất gặp nàng không vừa mắt, nhận định nàng hồng hạnh xuất tường hỏng hắn mặt mũi, liền thảm rồi.

Nhị thập quay đầu, muốn cùng Thốn Bôn thông cung.

Mộ Cẩm một tay tách ra quá của nàng đầu, một tay giữ chặt eo của nàng.

Nàng cơ hồ là bị kéo vào lâu bên trong. Trải qua vọng tộc hạm, nàng bị đẩy ta một chút.

Hắn vô tình đưa nàng vứt trên mặt đất.

Nhị thập không để ý tới đập đau đầu gối, hai đầu gối quỳ xuống, nằm nằm sấp thân thể.

Thốn Bôn quỳ theo trước mặt Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm cầm cái kia một đầu khăn lụa."Lẫn nhau nghĩ" này một đám lửa, đốt tới hắn đáy mắt."Hai người các ngươi vừa rồi tại trò chuyện cái gì?" Trò chuyện khí thế ngất trời, trò chuyện vui mừng hớn hở, nếu như hắn không tại, này hai khả năng tay cầm tay, qua tết đi.

Nhị thập mức mặt kề sát đất. Nàng nói không ra lời, lại bởi vì quỳ xuống đất không so được động tác.

Trước khi vào cửa, nàng cho Thốn Bôn ra hiệu một thủ thế. Không biết Thốn Bôn phải chăng có thể hiểu.

Giải thích trước từ Thốn Bôn nói về: "Nhị thập cô nương thêu một đầu khăn tay, bởi vì không hiểu tự ý, đến đây hỏi thuộc hạ."

Nhị thập nhắm mắt lại. Thốn Bôn quả nhiên là trung thành tuyệt đối hộ vệ, sẽ không đối Mộ Cẩm nói dối.

Vuốt râu hùm chuyện này, vẫn là đến đến phiên nàng.

Mộ Cẩm mở ra năm ngón tay, đem "Lẫn nhau nghĩ" ba chữ, bày tại lòng bàn tay của mình."Không biết chữ, viết cũng còn tốt nhìn."

Bởi vì nhị thập quỳ, Mộ Cẩm cũng không có nhìn thấy, nàng bởi vì hắn câu nói này mà cong cong khóe miệng. Nhị thập nghĩ, nếu như về sau có cơ hội biết chữ, cái kia nàng có thể dựa theo này xinh đẹp bút tích, hảo hảo luyện luyện, nói không chừng cũng có thể trở thành thư hương nữ tử.

"Ngươi ngẩng đầu lên." Nghe Mộ Cẩm mệnh lệnh này khẩu khí, nhị thập biết lời này khẳng định là đối với nàng nói. Thế là nàng quỳ thẳng, ngẩng đầu nhìn hắn.

Mộ Cẩm hỏi: "Thốn Bôn nói là sự thật sao?"

Nàng đảo mắt nhìn xem Thốn Bôn, nhẹ gật đầu.

Cái nhìn này bị Mộ Cẩm bắt được, hắn trực tiếp nắm lên chén trà bên cạnh ném tới.

Chén trà ngã tại nhị thập đầu gối bên phải, phát ra thanh thúy tiếng vỡ vụn. Nàng dọa đến run rẩy một chút. Mảnh vỡ bắn lên nàng mu bàn tay, nàng hai tay nắm chặt đầu gối bên váy, không nhúc nhích.

Mộ Cẩm nhìn xem nàng này khiếp đảm bộ dáng, trầm mặc một lát, nói: "Thốn Bôn, ra ngoài."

"Là." Thốn Bôn đứng lên, đi.

Nhị thập không có quay đầu, chỉ là cái cằm có chút hướng Thốn Bôn rời đi phương hướng ngang ngang.

Nhị công tử đã hủy quá không ít trân tàng chén ngọc, cũng không quan tâm thêm một cái. Hắn lại ném đi cái thứ hai quá khứ.

Lúc này rơi tại nhị thập đầu gối bên trái. Nàng thở hốc vì kinh ngạc, cúi đầu xuống, con mắt gắt gao nhìn chằm chằm trên mặt đất.

"Lẫn nhau nghĩ?" Mộ Cẩm hỏi: "Thốn Bôn có nói cho ngươi là có ý gì sao?"

Nàng lấy dũng khí ngẩng đầu, làm một cái gai thêu động tác, lại chỉ chỉ hắn.

Mộ Cẩm đi lên trước, khẽ hỏi: "A, thêu cho ta?"

Nàng gật đầu như giã tỏi.

Hắn vặn lên cằm của nàng nhọn, "Mấy ngày nay buồn bực trong phòng, không muốn gặp ta. Liền vì thứ này?"

Sớm biết như thế, nhị thập trước mấy ngày liền không trong phòng giả chết. Lúc này liền sợ hắn lôi chuyện cũ. Ánh mắt của

nàng dao động.

"Nhìn ta." Mộ Cẩm phí đi cực lớn kình, mới nhịn xuống không bóp nát trong tay mảnh này tế mỏng cái cằm. Rõ ràng tại phòng bếp mượt mà chút, hồi Yểm Nhật lâu không có mấy ngày, lại gầy trở về. Gầy đến chướng mắt."Khăn cho ta?"

Hai mươi lần ba đau đớn, chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu. Hắn áp sát quá gần. Nàng rất sợ hắn đột nhiên lại làm ra cái gì không đúng lúc cử động. Tỉ như đột nhiên bóp nàng, đánh nàng, vung mạnh nàng, nện nàng.

Nhị thập từ lần thứ nhất cùng Mộ Cẩm so chiêu, chính là nửa thật nửa giả lừa gạt. Hắn dung túng nàng một lần, dung túng nàng hai hồi, nàng gan càng ngày càng mập, thường xuyên đem hắn mà nói xem như gió bên tai. Nhưng nàng cũng là gặp quỷ nói tiếng quỷ, lúc này nhị công tử cùng ngày xưa rất khác nhau, nàng không dám phách lối.

Mộ Cẩm phá lệ giải trí nàng cái kia phó được một tấc lại muốn tiến một thước bộ dáng. Nhưng, của nàng tấc là hắn cho, của nàng thước cũng thế. Nói trắng ra là, nàng vẫn là phải ỷ lại hắn hỉ nộ mà sống qua.

"Tương tư ta, vì sao trốn tránh ta?"

Nàng chỉ chỉ hai chân của mình.

"A, hôm đó là vất vả." Mộ Cẩm buông lỏng tay bên trên kình, vuốt ve cằm của nàng, "Hôm nay tới, là bởi vì nơi đó không sao?"

Nhị thập khẽ cắn môi, hung hăng gật đầu.

Hắn hững hờ hỏi: "Làm sao đột nhiên thêu lên chữ?"

Nhị thập chỉ chỉ hắn, lại chỉ chính mình, hèn mọn phục trên đất, kính ngưỡng nhìn qua hắn.

Đây cũng là cực kỳ hiếm thấy ánh mắt.

Hiếm thấy đến làm cho hắn nhìn nàng hồi lâu, ngón tay cầm bốc lên khóe miệng của nàng, "Cảm thấy ta học thức hơn người, muốn theo ta xứng đôi, cho nên muốn học nhận thức chữ?"

Nhị thập ngoại trừ gật đầu, căn bản không dám có cái khác phản ứng.

"Thì ra là thế." Mộ Cẩm cười, ôm eo của nàng."Kỳ thật cũng không cần phiền toái như vậy, ngươi có một dạng đồ vật cùng ta rất xứng đôi."

Nhị thập nhìn xem hắn càng đến gần càng gần. . . Hắn nói tới, không phải là nàng nghĩ cái kia a?

Không có sai.

Bọn hắn nhất xứng đôi liền là nhị thập nghĩ tới cái kia.

Từ khi trải qua đêm hôm ấy, hắn đưa nàng hai mạch nhâm đốc đả thông, hai người có cực cao phù hợp.

Hắn lúc đi vào, nàng xô đẩy không cho.

Hắn ra ngoài lúc, nàng nắm chắc không thả.

Mộ Cẩm thưởng thức được nàng cực hạn diệu dụng. Đêm đó lần thứ nhất, hắn liền dò của nàng cái kia một mảnh tùng mây. Chỉ cần

hắn vừa đi vừa về nghiền ép mấy lần, nàng liền giơ cao cờ trắng.

Mộ Cẩm dùng "Lẫn nhau nghĩ" chiếc khăn tay che lại nhị thập mặt, tại nàng bên tai thấp hỏi: "Tương tư ta?"

"Ân. . ."

"Mấy ngày nay tưởng niệm ta như vậy đối ngươi?"

"Ân. . ."

"Này khăn, có tác dụng lớn."

Cũng không, uy lực không thua Mộ lão gia chén kia canh. Đến hồi 3, Mộ Cẩm nói: "Nhớ kỹ uống tránh tử canh."

Nhị công tử lần này hai hồi ba hồi, không dừng được.

Nhị thập bỏ qua buổi trưa một khắc đưa tin.

Buổi sáng, thập nhất khỏi bệnh rồi chút. Nàng từ đầu đến cuối ghi nhớ lấy nhị thập đưa tin sự tình. Nàng tại Yểm Nhật lâu đi một vòng, từ đầu đến cuối không thấy nhị thập.

Tiểu thập nói: "Buổi sáng gặp nhị thập đi ra, không có trở về."

Nhị thập nói được thì làm được, không phải thất tín người. Thập nhất đang buồn bực.

Có một nha hoàn đến Yểm Nhật lâu, tiến nhị thập gian phòng.

Thập nhất kinh ngạc, quá khứ hỏi: "Nhị thập cô nương đâu?"

"Hồi thập nhất cô nương." Nha hoàn nói: "Nhị thập cô nương hôm nay tại Băng Sơn cư thị tẩm. Nhị công tử mệnh ta tới, thu thập hai kiện y phục."

Nha hoàn tại phiên nhị thập ngăn tủ, thập nhất sợ mình tin bị nhị thập giấu ở trong đó, thế là nói: "Nhị thập ngày thường xuyên, ta rõ ràng. Vẫn là ta tới đi."

Nha hoàn lui sang một bên: "Nhị công tử muốn tiên diễm."

Thập nhất nói: "Hơn hai mươi xuyên tố y, tươi sắc, chỉ có vừa mới tiến Yểm Nhật lâu lúc, may vá phòng thống nhất may cũ áo."

Nha hoàn còn nói: "Cũ áo cũng có thể, liền mặc một ngày. Nhị công tử đã phân phó may vá phòng cho nhị thập cô nương chế tạo gấp gáp tiên diễm bộ đồ mới."

Thập nhất chọn lựa ba kiện y phục, cho nha hoàn.

Nàng trở về phòng vội vàng lại viết một phong thư. Buổi trưa một khắc, đi xuân vườn. Nhìn thấy ngoài cửa sổ đồ tể, khóe mắt nàng ướt át."Ngươi ta cuối cùng vô duyên. . ."

Cùng xuân vườn cách nhau một bức tường trù viện, có quét qua bộc áo lão hán, ho hai tiếng.

Tiếng ho khan của hắn, thập nhất nghe không được.

Thập nhất bi tình thút thít, lại rõ ràng truyền vào lão hán lỗ tai.

"Ân. . ." Quét rác công việc đủ kiểu nhàm chán, lão hán cho mình tìm cái việc vui, tự lẩm bẩm: "Thập nhất cô nương vị nam tử kia,

tiếng nói hùng hậu, nói giản dị lại không mất thâm tình."

Lão hán đem lá rụng quét thành đống, "Thập nhất cô nương câu câu rưng rưng."

Nói xong, hắn vận lực xuất chưởng. Thành đống lá rụng bay múa đầy trời, rải đầy sân. Hắn cầm lấy cái chổi, lại bắt đầu quét rác.

"Đây là hôm nay cái thứ ba tại xuân vườn lén lén lút lút nữ tử." Lão hán thở dài: "Nhị công tử này nhìn trộm người khác yêu đương vụng trộm thói hư tật xấu, khi nào mới có thể thay đổi đổi. . ."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 30: Một Đao Mất Mạng, Nhường Nàng Đi Được Thống Khoái Liền Là Nhân Từ.

Thái tử lại tại uống trà.

Vẫn là cái kia nhà trà cửa hàng. Hôm nay, chủ tiệm trình lên nghe nói là Giang Nam xuất phẩm trà ngon.

Tiêu Triển chỉ nhấp một miếng, "Trác Thạch, ngươi sao yêu thích loại này liền hoàng cung thanh thủy cũng so ra kém đồ vật."

"Ngươi có thể không đến, không người ép buộc ngươi." Lý Trác Thạch đem trà đương uống rượu, một ngụm một cốc, phóng khoáng uống.

"Trác Thạch nói rất đúng." Tiêu Triển cười cười, buông xuống chính mình cái cốc, cho nàng châm trà, "Nước trà này cũng liền ngươi uống thời điểm, mới giống có hương vị."

Có lời đồn, thái tử tính tình ôn hòa, không kịp đương kim thánh thượng khí phách. Hoàng thượng liền đem thái tử chi vị, ban cho tuổi nhỏ tứ hoàng tử. Tứ hoàng tử chết yểu về sau, hoàng thượng tin huyết chú. Cho đến tam hoàng tử trưởng thành, mới đem lập làm tân thái tử.

Tiêu Triển mấy năm này tu thân tôn hiền, nhường văn võ bá quan lau mắt mà nhìn. Hoàng thượng cũng an tâm.

Có thể Lý Trác Thạch biết, Tiêu Triển am hiểu nhất ngụy trang. Hắn không yêu nàng, lại giả vờ thành yêu nàng, giả bộ liền chính hắn đều tin.

Duy chỉ có không gạt được nàng.

"Thái tử điện hạ." Chu Văn Đống lên tầng.

Tiêu Triển giương mắt, "Chuyện gì?"

"Thu được Mộ gia thám tử hồi báo." Chu Văn Đống trình lên một phong mật tín.

"Mộ gia?" Tiêu Triển đã quên lần trước sự tình, nhíu mày lại. Một cái thương gia nhị đại, hắn không để trong lòng, hắn không có tiếp nhận cái kia phần mật tín, "A, có phải hay không cái kia mười phần phách lối công tử nhà họ Mộ?"

"Là."

"Nghe ngươi lần trước vừa nói như vậy, ta phi thường tò mò đám kia hộ vệ." Hiếu kỳ thì hiếu kỳ, Tiêu Triển lười nhác nhìn tin.

Chu Văn Đống nói: "Mộ phủ không có hộ vệ."

"Hả?"

"Chỉ có hai cái tại Mộ Cẩm trước cửa thủ cầu, còn có tại Mộ Chiêu bên kia giữ cửa, Mộ lão gia sớm đã ẩn cư, người rảnh rỗi miễn tiến. Mộ tam tiểu thư bên kia, phần lớn là nữ tử."

Nghe Chu Văn Đống nói đến một nửa, Tiêu Triển nâng lên chính mình cái chén trống không, đặt ở lòng bàn tay thưởng thức."Ẩn cư",

"Miễn tiến", này không phải liền là nói, thám tử cũng không nghe được tin tức.

"Mấy năm trước, Mộ Cẩm thu một nhóm giải nghệ quốc binh, nói muốn cho chính mình giữ thể diện, về sau ra ra vẻ ta đây." Chu Văn Đống nói: "Năm đó giải nghệ, đều là binh lính bình thường."

Tiêu Triển nhìn chằm chằm cái cốc, hỏi: "Lục soát núi hôm đó, ngươi nhìn thấy là người phương nào?"

"Hôm đó thấy hộ vệ, nghiêm chỉnh huấn luyện, không giống như là binh lính bình thường. Cầm đầu vị kia, thường xuyên đi theo Mộ Cẩm bên cạnh, tên là Thốn Bôn." Chu Văn Đống hồi ức nói: "Thần xa xa nhìn thấy, hắn nhẹ nhõm nhảy lên, thẳng lên ngoài mấy trượng, mặt không đỏ hơi thở không gấp. Tuổi còn trẻ, lại có như thế khinh công, thâm bất khả trắc."

Tiêu Triển lại cho ngâm một bình trà mới.

Chu Văn Đống nhìn Lý Trác Thạch một chút. Thái tử điện hạ là cao quý tương lai thiên tử, vì nàng hạ mình, nàng lại còn dám bày sắc mặt, quả thực không biết tốt xấu.

Chu Văn Đống bất mãn nhiều đi nữa đều chỉ có thể giấu ở trong lòng. Bởi vì chủ tử của hắn chẳng biết tại sao say mê Lý Trác Thạch.

Tiêu Triển hỏi: "Mộ nhị công tử có thể hiểu võ công?"

"Chỉ hiểu chút công phu quyền cước, yêu thích mạo xưng là trang hảo hán. Từng tại Phù Nhung Hương cùng người tranh đoạt vũ cơ, Mộ nhị công tử làm bộ hiểu võ, người vây xem đã thấy đến, là Thốn Bôn trong bóng tối trợ giúp." Chu Văn Đống không chỉ có an bài thám tử, liền Mộ Cẩm quá khứ, cũng dần dần nghe ngóng. Lão bách

tính đối Mộ nhị công tử ấn tượng, phần lớn là "Không coi ai ra gì" loại hình nghĩa xấu.

"Nói như vậy, vị này Mộ công tử bản lãnh gì không có, chỉ là chiêu một cái tốt hộ vệ?"

Chu Văn Đống đáp đến nghiêm cẩn, "Thám tử hồi báo, thật là như thế."

"Tin tức có thể tin được không?"

"Thám tử ngụy trang nô bộc tiến Mộ gia, phát hiện bên trong chỉ là phổ thông thương nhân bố trí, có thể nói không thiết đề phòng." Chu Văn Đống ngừng tạm, nói về chuyện tình gió trăng, hắn có chút cứng nhắc, "Mộ Cẩm có một thị thiếp, cùng một nam tử tại một tòa tên là xuân vườn địa phương hẹn hò. Mộ Cẩm toàn vẹn không biết. Toà kia xuân vườn là nội ứng ngoại hợp nơi đến tốt đẹp."

Tiêu Triển lại hỏi: "Không người trông coi?"

"Đúng thế. Xuân vườn đường chỉ thông hướng Mộ Cẩm bồi ngủ chỗ ở. Thám tử phát hiện, toà này xuân vườn đi lại, phần lớn là ám thông xã giao nữ tử."

"Này 'Xuân' chữ ngược lại là hợp với tình hình. Bất quá, thám tử mới đi vào mấy ngày, liền có thể phát hiện xuân vườn bí mật, Mộ gia chủ tử sẽ không biết sao?" Tiêu Triển thấp mắt, "Có chút kỳ quái."

Một mực trầm mặc Lý Trác Thạch lúc này nói tiếp, "Thái tử điện hạ là trời sinh tính đa nghi."

"Trác Thạch chê cười, ta đây là theo phụ hoàng tính tình." Tiêu Triển cười cười, "Nói đến phụ hoàng, vị kia mới chiêu nghi rất giống

tiền hoàng hậu, hắn gần đây tầm hoan tác nhạc, xem như giải quyết xong đối tiền hoàng hậu tưởng niệm."

Cái này cũng nhắc nhở Chu Văn Đống: "Thái tử điện hạ, còn có một chuyện."

"Nói."

"Hoàng thượng tựa hồ. . . Ngày mai lại muốn khởi hành tiến về hoàng lăng."

"Ta biết. An bài mấy người, tìm kiếm phụ hoàng đến tột cùng tại hoàng lăng làm cái gì."

"Là."

"Ta ngày mai xuất ngoại du ngoạn." Mộ Cẩm ôm chầm nhị thập eo, tay cầm khăn, đem "Lẫn nhau nghĩ" ba chữ vê tại lòng bàn tay.

Miệng đầy nói dối. Nàng không nhận ra chữ, như thế nào thêu "Tương tư" cho hắn. Nhưng lại như thế nào? Hắn vui lòng nghe nàng nói hươu nói vượn. Chơi đảm lượng của nàng, lại chơi thân thể của nàng.

Nhị thập ngủ một hồi, nghe thấy hắn, nàng nửa mê nửa tỉnh, giãy dụa muốn xoay người.

Mộ Cẩm tay hướng ra phía ngoài huy hạ.

Có một cánh cửa sổ im ắng mở ra. Mộ gia tòa nhà này địa thế vô cùng tốt, đông ấm hè mát. Đêm hè gió đêm vén lên rèm che.

Nhị thập không vùng vẫy, tùy ý hắn ôm, tựa ở bộ ngực của hắn.

"Đinh Vịnh Chí thê thiếp từng cái đều là mỹ nhân." Mộ Cẩm xoa bóp nhị thập cái cằm, "Ngươi này tướng mạo, ta mang không đi ra."

Nhị thập nửa trợn mắt. Liền nàng dạng này, ngày mai chạy không thoát phủ. Thật sự là hâm mộ tập võ người, xuất lực chính là hắn, nàng một cái thụ lực không có nửa cái mạng. Hắn mở mày mở mặt, còn có thể xuất ngoại du ngoạn.

Nàng muốn ngủ, có thể hay không chớ nói chuyện. Nàng ổ tiến trong ngực của hắn, muốn giấu lỗ tai.

Mộ Cẩm đưa nàng tay khoác lên hắn kình trên eo.

Nhị thập bị ép ôm lấy hắn.

Hắn đẩy ra nàng trên trán nhỏ vụn sợi tóc, lại bóp bóp mặt của nàng.

Lúc này, bên ngoài có cái gì chợt lóe lên.

Mộ Cẩm trầm mắt, lập tức kéo qua chăn cho nhị thập đắp lên. Hắn xuống giường, mặc xong quần áo, khoác một kiện ngoại bào, đi ra khỏi phòng.

Thiên sảnh đứng đấy có hai người, một già một trẻ. Lão thân hình thon gầy, xuyên Mộ phủ nô áo lại là rộng rãi, không vừa vặn.

Tựa ở cạnh cửa chính là Thốn Bôn.

Một vị khác, chính là tại trù viện quét rác lão hán. Nguyên bản lưng thoáng còng khúc, lúc này, thế đứng dứt khoát, không thua thương tùng.

Vừa rồi, chính là vị lão hán này từ Mộ Cẩm phía trước cửa sổ lướt qua. Đương nhiên, rèm che sau phong quang, lão hán không có nhìn thấy.

Lão hán nghe thấy Mộ Cẩm tiếng bước chân, xoay người, vô cùng có lễ phép bái, "Nhị công tử." Cuống họng vẫn trung khí mười phần.

"Quan tiên sinh." Mộ Cẩm một tiếng này là tôn xưng.

Lão hán tên là Quan Thuần Lương. Thuần lương thuần lương, lúc tuổi còn trẻ trên giang hồ tiếng xấu chiêu. Nội lực thâm hậu, tự sáng tạo nhị đao lưu phái, đồng thời nghiên cứu ám khí, có thể công có thể phòng, có thể minh có thể ám. Năm đó võ lâm lệnh truy sát, hắn tiền thưởng cao xếp thứ ba. Nhiều năm như vậy quá khứ, Trường Giang sóng sau đè sóng trước, Quan Thuần Lương tiền thưởng vẫn treo ở người thứ mười sáu. Đã có tuổi, người giang hồ đưa một ngoại hiệu: Quan lão. Bất quá, hắn đã ẩn cư hồi lâu, trên giang hồ chỉ có truyền thuyết của hắn, không có tung tích của hắn.

Quan Thuần Lương cung kính đứng ở Mộ Cẩm trước mặt.

Mộ Cẩm ra hiệu, "Quan tiên sinh mời ngồi."

"Lão nô cám ơn nhị công tử." Quan Thuần Lương mi nhạt lại xám, một trương tai chiêu phong tả hữu treo ở gương mặt. Nếu như không phải thần thái sáng láng con mắt, hắn nhìn xem tựa như một ông già bình thường. Hắn ngồi xuống, nói: "Nhị công tử, hôm nay toà kia xuân vườn hơi khác thường."

Mộ Cẩm mi trên đỉnh chọn, "Chuyện gì?"

"Hôm nay xuân vườn có bốn người trải qua."

Mộ Cẩm như có điều suy nghĩ, "Bốn người?"

Quan Thuần Lương nói: "Lúc sáng sớm, có một nữ tử tại cửa sổ nhỏ đi qua. Nàng là hai tháng trước tới, mỗi tháng đến hai hồi. Không nói, bước chân trái nhẹ phải nặng. Tiểu tình lang gọi nàng một câu, tiểu Lôi."

Cành khô lá héo úa xuân vườn thật thành tư xuân chi địa.

"Này vị thứ hai." Quan Thuần Lương ngừng tạm, "Lão nô nghe âm thanh, xác nhận mặc vào một đôi mềm mại đoạn hài (giày gấm)."

Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn đều biết, Quan Thuần Lương nói tới ai.

"Vừa mới bắt đầu đi rất gấp gấp rút, gặp được hạng nhất nữ tử, liền ngừng. Hạng nhất nữ tử đi về sau, thứ hai nữ tử đi theo." Quan Thuần Lương nhìn xem Mộ Cẩm, "Từ tiếng bước chân của nàng, lão nô nghe ra, ước chừng là hôm đó tại phòng bếp cho nhị công tử nấu bát mì cô nương."

"Lưu lại thập nhất lúc, ta liền đoán ra, nữ nhân kia nhất định sẽ giúp giúp ta tiểu thiếp tư thông. Đùa nghịch ta mặt mũi là nàng nhất vui lòng sự tình. Quả nhiên không ngoài sở liệu của ta." Nhớ tới lên giường trước, nhị thập cái kia phó chịu nhục dáng vẻ, Mộ Cẩm cười.

"Vị thứ ba cô nương, chính là thập nhất cô nương. Này, nhị công tử sớm đã biết đến."

"Ân." Mộ Cẩm lên tiếng. Nói về chính mình đội mũ xanh, hắn không thích cũng không giận. Thập nhất cùng đồ tể sự tình không phải bí mật. Thập nhất lo lắng muốn chết, nhưng mà Mộ Cẩm thả chi đảm nhiệm chi.

"Vị thứ tư, chính là lão nô phát giác dị dạng."

Mộ Cẩm trường mi lạnh thấu xương."Quan tiên sinh thỉnh giảng."

"Người này bước chân gần như im ắng, thường nhân vạn vạn làm không được như vậy nhẹ nhàng linh hoạt bộ pháp, ta kết luận người này tập võ. Nhưng là, dậm chân tương đối phù phiếm, hạ bàn không đủ vững chắc. Ta đoán nàng am hiểu khinh công, ước chừng là tên thám tử."

Chu Văn Đống nói không sai, xuân vườn hoàn toàn chính xác không người trông coi. Quan Thuần Lương không phải "Trông coi", mà là "Nghe thủ". Hắn trung niên đột phát bệnh mắt, thị lực hạ xuống. Về sau luyện thành một đôi người thính tai, nghe thanh phân biệt vị, cũng là một đại tuyệt chiêu.

"Người này tiếng bước chân, ta lần thứ nhất nghe. Nàng đứng tại cửa sổ nhỏ, không nói gì, chạy càng là bước nhanh rời đi." Quan Thuần Lương nói: "Nhị công tử, chỉ sợ phủ thượng đã có gian tế."

"Gần đây ta cũng không có trêu chọc ai, ở đâu ra gian tế." Ngày bình thường, nhị công tử đắc tội này nhà, đắc tội cái kia nhà. Tiếng xấu truyền xa. Cũng chính là bởi vì tiếng xấu truyền xa, người khác đắc tội không dám lên tiếng. Mộ Cẩm rất nhiều năm chưa từng có đối thủ. Gần đây thật vất vả có nhị thập tại hắn trước mặt nhảy nhót, chọc cười một chút."Thốn Bôn, ta gần nhất có đắc tội người nào không?"

Nhị công tử gần đây tu thân dưỡng tính, ngoại trừ đi trấn nam thành đảo một gian sòng bạc, tựa hồ không có lại trêu chọc ai. Trấn nam thành dân cờ bạc, không đến mức ngàn dặm xa xôi chạy đến kinh thành làm gian tế. Còn lại, liền là phúc trại sơn phỉ. Đám kia

mặc dù lỗ mãng, làm việc quang minh lỗi lạc, cũng không chơi loại này âm u trò xiếc. Thốn Bôn trả lời: "Không có."

Quan Thuần Lương nói: "Nhị công tử, vẫn là cẩn thận cho thỏa đáng."

"Thốn Bôn." Mộ Cẩm nói: "Ngươi điều tra thêm gần nhất tân tiến người, có ai phù hợp Quan tiên sinh lời nói, hạ bàn phù phiếm, bước chân im ắng."

Thốn Bôn nói: "Là."

Mộ Cẩm nói: "Quan tiên sinh, làm phiền ngươi tiếp tục tại sân tiêu khiển."

Quan Thuần Lương đứng dậy, "Là."

"Ủy khuất Quan tiên sinh, võ nghệ cao cường, rơi xuống cái nghe góc tường nhân vật." Lời tuy nói như vậy, nhị công tử ngược lại không giống như là chân chính tỉnh lại chính mình dở hơi dáng vẻ.

"Lão nô đã có tuổi, mắt mờ. Duy thừa hai lỗ tai, vì nhị công tử sở dụng. Lão nô từng thề với trời, nếu như nhị công tử tình nguyện bình dân, ta liền bưng trà quét rác, quãng đời còn lại làm nô." Nói đến đây, Quan Thuần Lương một gối quỳ xuống, "Nếu như tứ hoàng tử muốn đăng cơ thiên tử, lão nô cũng chắc chắn mặc áo giáp, cầm binh khí, muôn lần chết không chối từ." Người giang hồ liền là người giang hồ, nói chuyện không cố kỵ gì, toàn vẹn không để ý đương kim thiên tử vẫn tại vị.

"Ta Mộ nhị công tử ăn chơi, chơi ngủ, ngủ rồi ăn. Nhiều thảnh thơi tự tại. Thiên tử chi vị, làm hôn quân mới có thể tùy tâm sở dục. Muốn làm minh quân, chỉ cần kính đại thần, thể quần thần. Nghỉ

đêm cái nào tòa cung điện, đến làm cho kính sự phòng phiên sổ. Gặp gỡ thích cô nương, lúc nào cũng che giấu, sợ nàng bởi vì độc sủng mà gặp nạn. Hoàng vị, nói thật hay nghe, thật ngồi lên, liên tâm yêu nữ nhân đều không gánh nổi." Mộ Cẩm một tay chống trán, "Phiền."

Quan Thuần Lương ôm quyền rời đi.

"Thốn Bôn." Mộ Cẩm nói: "An bài một nữ, nhìn chằm chằm nữ nhân kia. Nàng biết nhiều lắm."

"Là."

"Hiện tại tình thế không rõ, ta lại tại nuôi hổ gây họa." Mộ Cẩm âm hiểm lành lạnh, "Nếu như tương lai tiểu lão hổ cắn ta một cái, giết không tha. Nể tình nàng là cái việc vui, một đao mất mạng, nhường nàng đi được thống khoái liền là nhân từ."

"Là."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 31: Này Một Đôi Nam Nữ, Không Biết Ai Mới Là Ai Sủng Vật.

Nhị thập thoải mái mà ngủ đến một nửa, lại bị lay tỉnh.

Mộ nhị công tử có chủ tâm không cho nàng tốt hơn, cầm bốc lên mặt của nàng.

Nàng cảm thấy mình chỉ ngủ chỉ chốc lát. Hắn nói: "Ngủ đến trưa. Ngủ ngủ ngủ, ngươi lại muốn trở thành đô đô sao?"

Đô đô liền đô đô. Nàng nghĩ như vậy nằm đến thiên hoang địa lão. Nếu như ngày này đất hoang lão, không có nhị công tử ở bên quấy rầy tốt hơn rồi.

Mộ nhị công tử sao lại nhường nàng toại nguyện, cởi xuống áo ngoài, bồi nằm ở trên giường.

Nhị thập vẫn để trần, bị hắn kéo.

Hắn hỏi: "Ngươi cảm thấy, ngày mai ta mang ai ra ngoài?"

Nhị thập nhắm mắt lại. Mang ai ra ngoài cũng không phải nàng định đoạt, nhị công tử thích mang ai, liền mang ai. Chỉ cần không mang theo nàng là được.

"Tỉnh." Mộ Cẩm vỗ vỗ mặt của nàng.

Nàng không thể không mở ra mê mang hai mắt nhìn hắn, quên hắn mới vừa nói lời gì.

Mộ Cẩm lập lại một lần nữa: "Nói một chút, ta ngày mai mang ai ra ngoài? Đinh Vịnh Chí lần trước hai tiểu thiếp, xinh đẹp như hoa, sở sở động lòng người, cùng ngươi rất không đồng dạng."

Nhị thập cứ như vậy ngơ ngác nhìn hắn, giống như là nghe thấy được hắn, lại giống là không nghe thấy.

Hắn đâm đâm gương mặt của nàng, thấp hỏi: "Mang thập ngũ đi?"

Nhị thập gật đầu. Rốt cục có thể ngủ đi, nàng đang muốn lại nhắm mắt.

Mộ nhị công tử lại lắc lắc nàng: "Tỉnh."

Nhị thập nhanh tức giận, hắn không ngủ, cũng không cho nàng ngủ. Muốn làm cái gì? Cũng không phải ai cũng giống như hắn, trên giường lật tới lăn đi về sau, còn như thế tinh thần.

Mộ Cẩm nói: "Ta ngày mai mang thập ngũ đi chơi."

Nhị thập ngáp một cái. Lời này vừa mới không phải đã nói qua sao?

Nàng như vậy phản ứng, nói rõ liền là hắn mang ai cũng không có quan hệ gì với nàng. Hắn còn nói: "Ngày mai ta cùng thập ngũ trở về, liền lên phòng của nàng. Thật lâu không có tìm thập ngũ, nàng xinh đẹp yêu kiều, so ngươi sinh động."

Bởi vì mỏi mệt mà động làm chậm chạp nhị thập, nghe lời này, đầu gật so giã tỏi còn ra sức.

Mộ Cẩm tiến đến mặt của nàng bên cạnh, lành lạnh hỏi: "Thật cao hứng? Rất vui vẻ? Muốn hay không cho ngươi đốt pháo?"

Nhị thập mơ hồ minh bạch, chính mình lại tại trong lúc vô tình chọc phải nhị công tử. Nàng mơ hồ theo tại bộ ngực của hắn, vô ý thức đưa tay ôm hắn.

Mộ Cẩm không có sắc mặt tốt, "Ta để ngươi ôm sao?"

Nàng lập tức buông tay, đem mặt chôn ở bộ ngực của hắn, nghe được lại là khí tức của hắn. Nàng tiếp cận qua nam nhân chỉ có hắn, cái mũi quen thuộc hắn hương vị, nhẹ nhàng hít hà.

Của nàng tiểu động tác lấy lòng hắn. Hắn xoa bóp eo của nàng, tận tâm chỉ bảo: "Về sau nghe nhiều lời nói. Ngươi có thể sống đến hiện tại, là bởi vì ta thiện tâm. Hống ta, cho ta chọc cười, ngươi này mạng nhỏ mới có thể giữ lại."

Nhị thập biết, những này nàng đều biết. Mọi người nói nàng đạt được nhị công tử độc sủng. Kỳ thật, sủng là sủng, tựa như một con sủng vật giống như. Hắn cao hứng, đùa nàng chơi, hắn không cao hứng, đá nàng một cước. Nhị công tử nhìn như dễ nói chuyện, kỳ thật vẫn hỉ nộ vô thường.

Uy hiếp xong, Mộ nhị công tử bắt đầu ghét bỏ."Nhiều xuyên chút váy hoa. Dáng dấp đã đủ không đáng chú ý, còn cả ngày xám không lưu thu. Đi tại trong đám người, cũng không thấy ngươi."

Nhị thập đã có kinh nghiệm, nghe lời gật đầu.

Hắn tức giận, nàng tìm tìm hắn tức giận lý do. Giống như vừa rồi, hắn bất mãn của nàng cảm xúc, thế là nàng lập tức yếu thế.

Này một đôi nam nữ, không biết ai mới là ai sủng vật.

Nhị thập len lén liếc Mộ Cẩm. Ước chừng lúc này là ứng phó được, nàng dính tại khí tức của hắn bên trong, ngủ thiếp đi.

Nhị thập nửa đêm rời giường, tại Mộ Cẩm theo dõi dưới, ăn hai bát cháo, thêm điểm hơi nhỏ đồ ăn. Cuối cùng không quên cái kia một bát tránh tử canh. Về sau ngủ đến ngày thứ hai.

Tỉnh lại là giờ Tỵ.

Bên người không có ấm áp ôm ấp. Mộ Cẩm hẳn là sớm đi.

Nàng nhịn không được tại trên giường lớn lăn lộn. Nhị công tử cái giường này mềm mại dễ chịu, hắn không tại, vậy thì càng dễ chịu.

Nhị thập ngồi dậy, nhấc lên rèm che. Lúc này mới phát hiện bên giường đứng đấy một người xa lạ.

Kia là một vị mỹ lệ nữ tử. So với Mộ nhị công tử nữ nhân, kém chút, nhưng có thể cùng Tô Yến Tinh so sánh.

Nữ tử cung kính phúc thân, "Nhị thập cô nương."

Chừng hai mươi tay trùng điệp, lũng lên vạt áo, nghi ngờ nhìn xem nữ tử này.

Nữ tử cười, bên trái trồi lên một cái đáng yêu lúm đồng tiền nhỏ. Như thế cười một tiếng, so Tô Yến Tinh càng đẹp."Nhị thập cô nương, ta gọi Dương Đào. Nhị công tử phân phó ta tới hầu hạ ngươi."

Nhị thập sửng sốt. Từ trước đến nay chỉ có nàng hầu hạ người khác, chưa từng có người khác hầu hạ của nàng. Gặp Dương Đào muốn đi qua giúp nàng mặc quần áo, nhị thập vội vàng co lên thân thể lui về sau, lắc đầu. Cần cổ còn có nhị công tử dấu vết lưu lại, bị ngoại nhân nhìn thấy, khó tránh khỏi có chút xấu hổ.

Dương Đào cười Doanh Doanh nói: "Đây là may vá phòng tân chế y phục, nhị công tử bàn giao, về sau nhị thập cô nương muốn mặc rực rỡ váy áo, dạng này mới xinh đẹp."

Nhị thập không nói gì.

"Nhị công tử đã thông báo, nhị thập cô nương ra không được thanh. Trong nhà của ta đệ đệ cuống họng đả thương. Ta cùng im ắng người giao lưu rất hữu hảo, hi vọng nhị thập cô nương đừng ghét bỏ." Dương Đào nhìn xem nhị thập, chần chờ tăng thêm một câu, "Cái này. . . Là nhị công tử mệnh lệnh."

Nếu là nhị thập cự tuyệt, Dương Đào liền phải thụ nhị công tử khí.

Nhị thập không quen người khác hầu hạ mặc quần áo, tiếp nhận Dương Đào trên tay quần áo, trốn vào rèm che. Buộc lên quần áo, nàng xuống giường.

Dương Đào lại tràn lên lúm đồng tiền nhỏ, "Nhị thập cô nương, ta trước hầu hạ ngươi súc miệng."

Vì không cho Dương Đào bị phạt, nhị thập tiếp nhận như vậy hầu hạ. Chỉ là trong lòng khó chịu cực kì.

"Nhị thập cô nương, bữa sáng cho ngươi chuẩn bị tốt." Dương Đào rất nhiệt tình, "Ta đến Yểm Nhật lâu hỏi qua, ngươi bình thường thích ăn cái gì, thập nhất cô nương cho ta liệt mấy thứ. Ta nhường phòng bếp đều làm."

Nhị thập không hiểu, nhị công tử lại chơi hoa dạng gì, tại sao phải cho nàng phối một cái nha hoàn? Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu nữ nhân, nhiều năm như vậy chưa từng có nha hoàn.

Tuy có nghi hoặc, nhưng nhị thập ăn thật nhiều. Dù sao hôm qua làm khổ lực.

Dương Đào ở bên nịnh nọt, "Nhị công tử nhìn thấy nhị thập cô nương tốt như vậy khẩu vị, cũng yên lòng đi."

Nghe được "Nhị công tử" ba chữ nàng đã cảm thấy chân đau xót, dạng này thời gian chẳng biết lúc nào là cái đầu.

Người khác giảng được giống như là nhị công tử nhiều yêu thương nàng giống như. Nhị thập tâm như gương sáng, bất quá là nhị công tử nhàm chán, đùa nghịch nàng chơi mà thôi. Đồng thời, nhị thập khuyên bảo chính mình, thật phải nghe lời, thật phải ngoan xảo. Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu nữ nhân, cái nào không phải đối với hắn nghe lời răm rắp, liền nàng, nhịn không được cái kia xấu tính, cho hắn sắc mặt nhìn. Nhị công tử tự nhiên cảm thấy mới mẻ.

Nếu là nàng lại nghe lời nói chút, nhu thuận chút, có lẽ hắn rất nhanh liền chán ngấy.

Nhị thập chính cảm thấy sinh hoạt có hi vọng.

Dương Đào bỗng nhiên nói: "Nhị thập cô nương, hôm qua có một cái nha hoàn đến Yểm Nhật lâu, cầm mấy món quần áo cũ, bất quá quên cầm thêu hộp. Nhị công tử nói, nhị thập cô nương yêu thích thêu thùa, để cho ta lại qua một chuyến." Dương Đào hai tay trình lên, "Đây là thêu hộp."

Nhị thập hôm qua chiếu vào thập nhất tin, thêu xong ba chữ kia, liền đem thập nhất tin đặt ở thêu hộp bên trên.

Yểm Nhật lâu những người khác không yêu thêu thùa, nghĩ đến không người sẽ động thêu hộp. Nào biết. . .

Nhị thập tiếp nhận thêu hộp, mở ra xem.

Không có lá thư này.

Tin là thập nhất cùng đồ tể tư thông chứng cứ. Nếu như bị phơi bày ra, cái kia thập nhất tình cảnh liền nguy hiểm.

Nhị thập chỉ chỉ thêu hộp, so một cái hình chữ nhật thủ thế.

Dương Đào rất là cơ linh, lập tức minh bạch, "Nhị thập cô nương là nói mặt trên cái kia phong lẫn nhau nghĩ tin sao?"

Nhị thập gật đầu.

Dương Đào cười, "Nhị công tử để cho ta đem lẫn nhau nghĩ khăn rửa sạch cho hắn. Trên thư chữ viết cùng khăn đồng dạng, ta liền đem tin cùng khăn cùng nhau phóng tới nhị công tử thư phòng."

Đây quả thực là sấm sét giữa trời quang. Nhị thập một trái tim đề ở trên không, thật lâu không rơi. Nàng hướng Dương Đào chỉ chỉ y phục của mình, sau đó làm một cái đuổi người thủ thế.

Dương Đào nhíu mày, "Nhị thập cô nương. . . Là. . . Hỏi quần áo mới?"

Nhị thập gật đầu, lại làm một cái đuổi người tư thế.

Dương Đào có chút luống cuống, "Ta đã biết, ta đi may vá phòng thúc thúc, hiện tại liền đi."

Dương Đào đi, thân ảnh biến mất tại chỗ rẽ.

Nhị thập cùng đi theo ra khỏi phòng.

May mắn Băng Sơn cư không có hộ vệ cùng nô bộc. Thốn Bôn cũng không tại, phải cùng nhị công tử du lịch đi.

Nhị thập tại hành lang thông suốt.

Không có nhị công tử cho phép, Băng Sơn cư ít người dám vào, gian phòng cơ hồ không có khóa lại.

Nhị thập nhìn chung quanh, đẩy cửa tiến thư phòng.

Khăn tay bị Mộ Cẩm nhìn thấy, liền không có cách nào, phong thư này nhưng phải nấp kỹ, không phải nhị công tử ném đi mặt mũi, chung quy muốn tức giận.

Nhị thập trên bàn trà nhìn một chút, lại tại trong ngăn tủ nhìn, không có tìm. Mộ Cẩm bản án bên trên bày những sách kia, nàng không dám động, sợ loạn trình tự, gây nên hoài nghi.

Bệ cửa sổ cái khác trên bàn cờ, đặt có một phong thư.

Nàng đi qua. . .

Đinh Vịnh Chí cùng Mộ Cẩm hẹn xong, hôm nay do hắn kéo xe ngựa tới đón Mộ Cẩm cùng dạo.

Trong cung sự tình có biến.

Bất quá, Đinh Vịnh Chí vẫn dựa theo nguyên kế hoạch, đến Mộ phủ.

Mộ Cẩm không tại Băng Sơn cư.

Trên cầu hộ vệ nói, nhị công tử đi Yểm Nhật lâu, chọn lựa cùng dạo tiểu thiếp.

Đây chính là thê thiếp thành đàn phiền não, Đinh Vịnh Chí tràn đầy đồng cảm. Mỗi lần trước khi ra cửa, đều phải kén cá chọn canh. Lựa chọn càng nhiều, phiền não càng nhiều.

Đinh Vịnh Chí tối hôm qua cùng tiểu thiếp vất vả quá độ. Tại Mộ Cẩm thư phòng đợi một hồi, đi sau tấm bình phong ghế nằm nghỉ ngơi.

Mơ hồ nghe thấy tiếng bước chân, Đinh Vịnh Chí mở mắt, quay đầu nhìn thấy trước tấm bình phong đạo thân ảnh mơ hồ kia.

Hắn không kịp phân biệt, chỉ muốn, có thể tại Băng Sơn cư đi lại, đơn giản là Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn.

"Nhị công tử?" Đinh Vịnh Chí kêu.

Nhị thập chỉ kém ba bước liền đến bàn cờ, bước chân cứng ở tại chỗ. Nàng nơi nào nghĩ đến, thư phòng lại có người, mà lại là nam tử xa lạ.

Là ai? Nàng nên trốn vẫn là tránh?

Đinh Vịnh Chí phù yêu, ngồi xuống, xử lý nếp uốn áo bào, nói: "Trong cung phái người truyền lời, Hòa chiêu nghi đột nhiên sinh bệnh, hoàng thượng tiến đến thăm viếng. Hôm nay ước hẹn hủy bỏ."

Tránh là không kịp nhiều, nhị thập cúi đầu, vội vàng đi ra ngoài.

Ngoài cửa có một người, ngăn cản đường đi của nàng.

Nàng không có giương mắt, cũng cảm giác được sợ hãi, trước nay chưa từng có. Đây là nàng đến nay sợ hãi nhất một khắc.

Nàng nghe qua nhị công tử bí mật. Hắn say rượu lúc, nói liên miên lải nhải. Có thể hắn chưa từng chính miệng đem kinh người như thế thân phận nói cho nàng.

Tháng chạp nhị thập một đêm kia, hắn nói về mẹ ruột của hắn.

Nhị thập nghe ra, hắn miêu tả nương thân, cùng Mộ lão phu nhân không hợp. Nhị thập suy đoán, nhị công tử là Mộ lão gia con riêng. Chân chính nhị công tử bệnh qua đời, Mộ lão gia thay xà đổi cột, đem con riêng giấu ở trong phủ.

Nhị công tử say rượu nói dông dài dáng vẻ, cùng lão mụ tử giống như. Một bên khi dễ nàng, một bên khuyên bảo nàng.

Thập ngũ gặp nạn ngày ấy, nhị thập cược một ván. Nàng cược nhị công tử lại ác lại hung ác, cũng không trở thành mẫn diệt nhân tính. Nàng cùng hắn so chiêu, quả nhiên thắng.

Về sau, nhị thập tại phúc trại nhìn thấy Lâm Quý Đồng, gặp hắn cực giống Mộ lão gia, lại không hiểu chấp nhất hoàng lăng huyết chú. Nàng cảm thấy phía sau có không vì ngoại nhân nói cố sự.

Nàng không dám nghĩ lại, càng thêm không dám vọng đoán Mộ Cẩm thân phận. Tuy có hoài nghi, nhưng không người chứng thực, hắn cũng chỉ là nhị công tử thôi.

Nhưng mà, Đinh Vịnh Chí lời nói mới rồi, tiến một bước xé mở nàng lừa mình dối người. Nàng cùng chân tướng như thế tiếp cận, cùng tử vong cũng là.

Nhị công tử lưu nàng tính mệnh, phải chăng bởi vì hắn biết, nàng biết đến, không phải hắn toàn bộ.

Như hắn biết, nàng biết. Hậu quả như thế nào?

Mộ Cẩm đáy mắt giống một tòa biển sâu, biển sâu trầm có một tòa địa ngục. Hắn không để ý tới răn dạy Đinh Vịnh Chí không che đậy miệng, gặp nhị thập run như run rẩy, cũng không dám nhìn nàng.

Hắn biết, nàng biết.

Nữ nhân này chính là như vậy, nên thông minh, ngốc đến có thể. Nhưng mà đến nên vụng về thời điểm, nhưng lại cực kỳ nhạy cảm.

Sát khí hiện lên, sét đánh không kịp bưng tai ở giữa, Mộ Cẩm bóp lấy nàng.

Nhanh đến nhị thập khí cũng không kịp thở.

Muốn bóp nát xương gáy của nàng lúc, hắn cải biến chủ ý."Đúng, cho cá ăn mới là kết quả của ngươi." Hắn níu lại vai của nàng, đưa nàng ném ra ngoài.

Nhị thập gặp được Mộ Cẩm u ám con mắt. Hắn không có bất kỳ cái gì gợn sóng, tựa như đang nhìn một người chết.

Nàng mới hiểu được, hắn trước kia đối nàng thật phi thường nhân từ. Nếu như nàng sớm biết như thế lớn bí mật, sao dám áp chế hắn.

Cứu thập ngũ lúc, nhị thập coi là, đây là một cái giả mạo con riêng, có thể nào ngờ tới như vậy thân phận cao quý.

Nhị thập hai mắt nhắm nghiền. . .

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 32: Sắp Chết Đến Nơi, Ai Có Thể Không Run?

Đây hết thảy giống như là như Mộ Cẩm sở liệu.

Hắn đang muốn mượn thập nhất phong thư này, trêu chọc nhị thập.

Quan Thuần Lương nói, nhị thập quỷ quỷ túy túy đi xuân vườn.

Thốn Bôn nói, nàng không biết "Lẫn nhau nghĩ" ba chữ, đến đây hỏi thăm.

Tiểu lục cùng thập nhất đều biết chữ. Nhị thập muốn hỏi chữ, không cần đến Băng Sơn cư. Bởi vậy có thể thấy được, nhị thập thêu khăn hỏi chữ việc này, đã phải ẩn giấu tiểu lục, cũng muốn giấu diếm thập nhất.

Mộ Cẩm nghĩ một chút liền minh bạch chuyện gì xảy ra, thế là nhường Dương Đào đi nhị thập gian phòng tìm kiếm có "Lẫn nhau nghĩ" ba chữ đồ vật.

Dương Đào trở về nói: "Hồi nhị công tử, có một phong thư đặt ở thêu hộp."

Mộ Cẩm cầm lấy lá thư này, "Nói cho nàng, tin tại ta chỗ này."

Nhị thập nghe Dương Đào mà nói, vì giúp thập nhất che giấu gian tình, nhất định sẽ tới thư phòng.

Nàng là một con trong lòng run sợ, đầu đầy vấp phải trắc trở, trốn không thoát hắn lòng bàn tay tiểu con mồi.

Đây hết thảy cũng không phải Mộ Cẩm sở liệu.

Đinh Vịnh Chí là cái ngoài ý muốn.

Thốt ra "Hoàng thượng" hai chữ, bằng nữ nhân kia nhạy cảm, hẳn là đoán được đại khái.

Mộ Cẩm vốn định thiết một cái nho nhỏ cạm bẫy, trêu đùa nhị thập, nhưng không ngờ, đem bí mật của mình cho chụp vào ra.

Nhìn xem nàng rơi xuống trôi qua đầm, Mộ Cẩm bỗng nhiên lại nhớ tới Linh Lộc sơn, nhị thập chạy trốn lần kia. Hắn khi đó nhìn xem đầm nước, đáy lòng cùng giờ phút này không sai biệt lắm, mơ hồ có tiếc hận. Khó được có cái chơi vui nữ nhân, cứ thế mà chết đi, là đáng tiếc.

Hôm đó, Mộ Cẩm nói hắn tại nuôi hổ gây họa. Nhị thập cũng không liền là một con tiểu lão hổ. Lợi dụng của nàng tiểu thông minh, ở trước mặt hắn khoe khoang. Cho hắn cuộc sống nhàm chán thêm mấy phần việc vui.

Nàng biết quá nhiều, mà lại trọng tình trọng nghĩa. Hai điểm này cũng dễ dàng bị người khác lợi dụng.

Nàng đáng chết, nàng sớm đáng chết.

"Nhị ca." Hoàng anh xuất cốc vậy thanh âm vang lên. Mộ Đông Ninh đứng tại cầu gỗ cái kia bưng, ngưng mắt nhìn về nơi xa Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm con mắt từ trôi qua trong đầm rời đi, nhìn về phía muội muội.

Đây cũng là một cái khác ngoài ý muốn.

Mộ Cẩm vốn định dùng tin dọa một chút nhị thập. Nhưng dọa quá mức liền không dễ chơi. Thế là nhường Thốn Bôn đi mời Mộ Đông Ninh, hợp thời cứu viện nhị thập.

Bây giờ, cái này cũng thành ngoài ý muốn. Mộ Cẩm muốn để Mộ Đông Ninh cứu viện, là giấu tin nhị thập. Mà không phải này một cái biết được bí mật nhị thập.

Nhìn, một cái miệng rộng Đinh Vịnh Chí, quẳng phá Mộ nhị công tử bàn cờ.

Không biết chút nào Mộ Đông Ninh, sung làm vẫn là cứu người nhân vật.

"Nhị ca." Nàng lại kêu một tiếng, nhìn xem trôi qua đầm, hô lớn: "A Man rơi xuống nước!"

Nhị thập trong tai, này thanh "A Man "Là từ xa xôi chân trời bay lên. Nếu là mang theo Tây Phụ quan khẩu âm, liền càng thêm thân thiết.

Nàng thật phải chết, trong đầu nghe nhầm đến nhà người thanh âm.

Cha nói: "A Man, ngươi đi trước làm mấy năm việc vặt, chờ đệ đệ muội muội trưởng thành, trong nhà nhân lực nhiều, ngươi cũng không cần khổ cực như vậy."

Nương thân nói: "A Man, đến đại hộ trong nhà, nhất định phải nghe lời. Không thể nói lời, muốn vĩnh viễn giấu ở đáy lòng."

Đệ đệ muội muội trưởng thành. Nàng lại bị bán được kinh thành, cùng trong nhà đã mất đi liên hệ.

Bốn phương tám hướng nước tuôn đi qua. Nhị thập mặc dù thuỷ tính vô cùng tốt, có thể bả vai bị Mộ Cẩm túm đả thương, căn bản nâng không nổi tay.

Nàng hối hận. Lúc trước không phải làm câm điếc, mà phải làm một cái kẻ điếc. Dạng này nàng liền cái gì cũng không biết.

Hai con tiểu đầu tròn thực nhân ngư, trong đầm nước chơi đến thật tốt, đột nhiên ngửi được mới khẩu phần lương thực, hưng phấn liệt lên răng nanh vọt tới. Đồ vật hai tài miệng lực rất tốt, xé ra khẽ cắn, nhị thập liền đem phá thành mảnh nhỏ.

Nhị thập chìm vào trong đầm, không thấy bọt nước.

Mộ Đông Ninh kinh hãi, mắt thấy Mộ Cẩm thờ ơ, liền gọi hai tiếng: "Nhị ca, nhị ca!"

"Ân." Mộ Cẩm gần như vậy lên tiếng.

Mộ Đông Ninh chỉ chỉ trong đầm, lo lắng nói: "A Man rơi xuống nước!"

"Nha." Mộ Cẩm rất là bình tĩnh.

Mộ Đông Ninh hỏi: "A Man vì cái gì rơi xuống nước?"

Mộ Cẩm cười, nói: "Hẳn là không cẩn thận rơi xuống."

Mộ Đông Ninh không để ý tới oán trách vị này lãnh huyết nhị ca, hô lên trên cầu hai tên hộ vệ."Các ngươi tranh thủ thời gian vớt a, trong nước có cái kia ăn người cá đâu."

Không có Mộ Cẩm mệnh lệnh, hộ vệ nào dám động. Hai người cúi đầu, không rên một tiếng.

"Thốn Bôn, Thốn Bôn!" Mộ Đông Ninh khó thở, hô: "Thốn Bôn!"

Thốn Bôn không biết đi nơi nào, không có một tia đáp lại.

Mộ Đông Ninh không rõ nguyên nhân, trơ mắt nhìn xem nhị thập rơi hồ, lúc này giúp không được gì, nàng không khỏi nghẹn ngào một tiếng: "Nhị ca, ngươi đã đáp ứng ta, muốn thiện đãi của nàng a."

Mộ Cẩm nói: "Khóc cái gì? Nàng còn chưa có chết."

Mộ Đông Ninh khóc đến lớn tiếng hơn, "Nhị ca, cầu ngươi mau cứu a Man đi."

"Tốt, đừng khóc." Mộ Đông Ninh nước mắt ngược lại là có hiệu quả, Mộ Cẩm đưa tay phất một cái.

Hướng về nhị thập bơi đi đồ vật hai tài lập tức dừng lại, song song vẫy đuôi, chuyển phương hướng, tiếp tục gặm xác thối đi.

"Làm sao đột nhiên đến nơi này?" Mộ Cẩm giống như là quên, là hắn an bài nàng đến cái này.

Mộ Đông Ninh coi là, Thốn Bôn là giấu diếm Mộ Cẩm tìm nàng, không dám đem Thốn Bôn khai ra. Nàng tìm cái cớ, nói: "Hôm nay xuân lan sắc củ cải bánh ngọt, ta cảm thấy hương vị rất tuyệt, muốn

cho nhị ca nếm thử. Ai biết thoáng qua một cái đến, liền gặp được a Man rớt xuống nước, ngươi cũng không cứu."

"Nha." Phàm là nói lên nhị thập, Mộ Cẩm liền lãnh đạm thái độ.

"Nhị ca!" Mộ Đông Ninh lại muốn sử dụng nước mắt thế công.

"Biết." Mộ Cẩm ánh mắt trở lại trong đầm, "Thốn Bôn, đem nữ nhân kia vớt lên tới."

"Là."

Mộ Đông Ninh chỉ nghe không trung vang lên một tiếng, không nhìn thấy Thốn Bôn từ đâu mà đến, chỉ gặp hắn nhảy xuống nước.

Đinh Vịnh Chí lúc này mới đi tiến lên, đến Mộ Cẩm bên người.

Mộ Cẩm nhìn Đinh Vịnh Chí một chút."Thọc như thế cái sọt lớn, ngươi còn có mặt mũi đứng tại này."

Mộ Đông Ninh không biết Đinh Vịnh Chí, càng không rõ ràng hắn là thượng thư chi tử. Tự nhiên không thể nào biết được, của nàng nhị ca tại một cái quan nhị đại trước mặt, lại cũng uy phong như vậy.

Đinh Vịnh Chí không dám nói lời nào. Hắn làm sao biết, từ trước đến nay không người có thể đi vào Băng Sơn cư, bỗng nhiên toát ra một nữ tới.

May mắn hắn lúc ấy gọi chính là "Nhị công tử", cũng không có hô lên một câu "Tứ hoàng tử". Đây coi như là bảo vệ tứ hoàng tử thân phận đi. Đinh Vịnh Chí tự an ủi mình.

Nhị thập trầm đến sâu, Thốn Bôn không cách nào tại mặt nước cướp người. Hắn tiềm đi vào, không lo được nam nữ hữu biệt, tay

phải cầm nàng nhỏ gầy thủ đoạn, tay trái một cái ra sức, ôm bên trên eo của nàng. Hắn ôm lấy nàng, nhảy lên một cái.

Nhị thập tại quỷ môn quan đi một lượt, cực kì ỷ lại này một cái ấm áp ôm ấp, nàng đem mặt dán chặt tại Thốn Bôn lồng ngực.

Mộ Cẩm trong mắt càng trầm.

Đến trên bờ, Thốn Bôn nhẹ nhàng đem nhị thập để dưới đất, lui sang một bên.

Nhị thập nín thở công lực không yếu, từng ngụm từng ngụm chậm quá khí, tỉnh lại.

Thương nhất vẫn là Mộ Cẩm án qua bả vai, đau đến súc lên thân thể.

Mỏng manh thân thể run lên một cái, muốn vỡ vụn liên miên giống như.

"Dương Đào." Mộ Cẩm mệnh lệnh: "Cho nàng rửa sạch thân thể, trên bờ vai thuốc, một hồi ta muốn hỏi lời nói."

"Là." Dương Đào từ bóng cây bên trong đi ra.

Mộ Đông Ninh tiến lên hỏi: "A Man, ngươi không có chuyện gì chứ?"

"Đông Ninh."Mộ Cẩm gọi ở nàng, "Củ cải bánh ngọt đâu?"

"Tại, tại." Mộ Đông Ninh thở dài, "A Man, nghỉ ngơi thật tốt."

Mộ Cẩm nói: "Yên tâm, không chết được."

"Nhị ca, a Man nơi nào chọc ngươi tức giận?"

"Nàng có một ngày không chọc ta tức giận sao?"

Mộ Đông Ninh nhớ tới, tiểu thất cũng là dạng này bị ném đến trong đầm. Khi đó, tiểu thất có ý yêu hộ vệ cứu giúp. Mộ Đông Ninh khuyên nhủ: "Nhị ca, lên trời có đức hiếu sinh, nàng có lỗi gì, cũng không trở thành bồi lên tính mệnh nha."

Mộ Cẩm nhìn một chút nhị thập bóng lưng rời đi."Nàng a." Hắn ác ý cười một tiếng, "Hồng hạnh xuất tường."

Mộ Đông Ninh ngạc nhiên ngay tại chỗ.

Tiểu thập yêu thích nói chuyện phiếm.

Cùng nha hoàn, người hầu, thậm chí liên kiều bên trên hộ vệ, nàng đều có thể tán gẫu vài câu.

Nàng trải qua Băng Sơn cư, gặp được Mộ Đông Ninh thiếp thân nha hoàn. Tiến lên bắt chuyện, sau đó hốt hoảng hướng Yểm Nhật lâu đuổi.

Khi đó tiểu lục ngay tại giảng thuật gần đây tâm đắc.

Nàng cùng thập ngũ, hai vị mỹ nhân ngồi tại ngoại viên, một người uống trà, một người nói nhỏ.

Tiểu lục thở dài một tiếng, nói: "Ta cũng là hôm qua mới nghĩ thông suốt. Chúng ta mấy cái minh tranh ám đấu, nhưng đều là tiểu thủ đoạn. Đổi tại nhà khác viện tử, khẳng định đấu không lại những nữ nhân khác. Ta nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là thích ở tại nhị công tử chỗ

này. Nếu như nhị thập được sủng ái, về sau gả cho nhị công tử, ta liền đi cầu nàng, tuyệt đối đừng đuổi ta đi. Nguyện vọng của ta rất đơn giản, lấy một bát cơm ăn, nằm một cái giường ngủ. Ăn no ngủ ngon, ta liền thỏa mãn."

Tiểu thập bước vào Yểm Nhật lâu, muốn lớn tiếng hô, nhưng lại khắc chế, ngữ tốc nhanh chóng, "Xảy ra chuyện, xảy ra chuyện."

Gần đây, tiểu lục ngồi ở chỗ này chờ bánh từ trên trời rớt xuống, cái gì cũng không đợi. Người đi theo lười biếng rất nhiều. Nàng chống cằm nhìn lại, chậm rãi hỏi: "Thế nào? Chẳng lẽ nhị công tử muốn đem chúng ta trục xuất phủ rồi? Có phân phát kim sao? Có được bao nhiêu?"

Tiểu thập nói: "Có lẽ. . . Một phần không cho đi."

Tiểu lục tròn mắt vừa mở, đứng lên, "Thế nào?"

Lúc này, ba người còn lại nghe được tiểu thập mà nói, từng cái ra khỏi phòng.

Tiểu thập chạy gấp, có chút thở, nhưng nàng cũng không đoái hoài tới thở hào hển."Là nhị thập. . . Nhị thập. . . Xảy ra chuyện!"

"Cái gì?" Thập ngũ lập tức tiến lên, "Hôm qua, nhị công tử không phải nhường may vá phòng đi suốt đêm chế bộ đồ mới? Hôm nay lại cho nhị thập an bài nha hoàn, thật tốt tại sao lại xảy ra chuyện rồi?"

Thập nhất cũng hỏi: "Thế nào?"

"Các ngươi cũng không phải không biết, nhị công tử cái kia tính tình, buổi sáng âm, buổi chiều trong, nửa đêm cuồng phong mưa to." Tiểu thập nói: "Ta vừa mới cùng tam tiểu thư nha hoàn nói

chuyện phiếm, nàng nói nhị công tử phát hiện nhị thập cùng nam nhân tư thông, tức giận phi thường, giống như là muốn phá hủy Băng Sơn cư đồng dạng."

Thập nhất thật lâu không lộ vẻ gì, gương mặt xinh đẹp bạch là bạch, bạch đến thảm, thảm đến bạch.

"Nhị thập cùng người tư thông?" Thập ngũ không tin, "Nàng ngay cả lời đều giảng không được, như thế nào cùng người tư thông?"

"Cùng ai tư thông?" Tiểu lục kinh ngạc suy đoán, "Thốn Bôn sao? Thốn Bôn không thích nói chuyện, nhị thập không nói được lời nói, thấy cũng là xứng."

"Phi!" Thập ngũ khiển trách một tiếng, "Ngươi nói cái gì đó? Nói hươu nói vượn."

Tiểu lục ngậm miệng.

Tiểu thập nói: "Nhị công tử tại nhị thập trong phòng tìm ra một phong tương tư tình hình thực tế."

Thập nhất minh bạch, cái kia một phong thư chính là của nàng. Nhị thập có miệng khó trả lời, có thể là nhị công tử hiểu lầm.

Tiểu lục càng thêm ngạc nhiên, "Nhị thập không biết chữ, như thế nào thông tin nha?"

"Nhị công tử khả năng. . . Hoài nghi nhị thập không biết chữ là giả vờ?" Tiểu thập nói, "Nhị thập bị ném đến trôi qua đầm, may mắn tam tiểu thư trải qua, mới cứu được đi lên. Nha hoàn nói, nhị công tử muốn hỏi lời nói, có thể hay không cùng tiểu thất đồng dạng, hỏi hỏi đã không thấy tăm hơi?"

Thập ngũ sốt ruột, "Hôm nay nhị công tử vốn muốn ta cùng hắn du lịch, ta nghĩ, nhị công tử đối ta vẫn có tình cũ, ta đi cầu hắn." Nói, nàng cầm lên váy chạy ra ngoài.

Thập nhất sắc mặt rất là tái nhợt, bờ môi run lên. Nàng gắt gao nắm lấy chính mình váy ngắn. Trên váy bông hoa bị tóm đến giống như là khô héo. Nàng buông lỏng tay ra, bỗng nhiên hô khẩu khí, quyết nhiên đi ra phía ngoài.

Thập tứ một mực không nói gì, mặt lạnh lấy, mím chặt môi, quay đầu cũng đi.

Tiểu lục cùng tiểu thập nhìn nhau một chút.

Tiểu thập hỏi: "Chúng ta có đi hay không a?"

Tiểu lục dậm chân một cái, kéo tiểu thập tay nói: "Đi, ngươi không phải thích nhất xem kịch sao?"

Tiểu thập bị lôi kéo chân trái vấp chân phải, "Nhị công tử có thể hay không đem chúng ta đều xử tử nha?"

"Lần trước ta thay tiểu thất cầu tình, nhị công tử buông tha ta. Lúc này. . . Không biết." Tiểu lục giống hạ quyết tâm đồng dạng, "Chết thì chết đi. Không phải có câu nói gọi kia cái gì, chết được nặng một chút, về sau đầu thai liền đến đại hộ người ta."

Tiểu thập nói: "Ta chưa từng nghe qua câu nói này nha."

Tiểu lục nói: "Ta nghe qua là được rồi."

Tiểu thập còn nói: "Tiểu lục, tay của ngươi giống như rất run a."

Đâu chỉ run đâu, tiểu lục liền mồ hôi lạnh đều thấm ra."Sắp chết đến nơi, ai có thể không run?" Tiểu lục hướng về phía trước chạy, " chớ nói chuyện, cứu người quan trọng. Ta mỗi năm cho tiểu thất bái tế, đã rất buồn. Cũng không muốn lại nhiều nhớ một ngày cho nhị thập bái."

Mấy vị mỹ nhân váy áo bay lên, như tuyết hoa nhài đóa lặng yên nở rộ, một đường hương thơm.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 33: Ta Muốn Của Ngươi Cam Tâm Tình Nguyện.

Mộ Đông Ninh có chút bận tâm, phản phục cùng Mộ Cẩm nói: "Tư thông một chuyện có lẽ có hiểu lầm, nhị ca vẫn là hỏi rõ ràng về sau, lại làm định đoạt."

Ở trước mặt nàng, Mộ Cẩm thu hồi không kiên nhẫn, "Biết."

Nàng lại thuyết phục: "Nhị ca ngươi phải đáp ứng ta, tuyệt đối đừng nhất thời xúc động. Nhân mạng thế nhưng là đại sự."

Hắn lấy lệ ứng.

Mộ Đông Ninh rời đi về sau, Mộ Cẩm đi vào thư phòng.

Đinh Vịnh Chí ngay tại đi tới đi lui, cổ đồng trên mặt mi tâm nhăn thành vòng xoáy, "Nữ nhân kia là ai? Nàng phải chăng nghe được ta?"

Mộ Cẩm hồi hắn một cái nói nhảm ánh mắt. Một cái bình thường thương nhân có thể cùng hoàng thượng có ước, ngẫm lại liền biết không tầm thường.

"Nhị công tử, không bằng ta phái người đưa nàng diệt khẩu?" Đinh Vịnh Chí là nhìn xem Mộ Cẩm ra tay với nhị thập. Mộ Cẩm vốn có thể trong khoảnh khắc đó giết chết nàng, lại không biết vì sao, đổi ném bên ngoài đi.

Nhị thập tư sắc thường thường, Đinh Vịnh Chí không có đưa nàng cùng Mộ Cẩm thị thiếp nghĩ đến cùng nhau.

Mộ Cẩm không nói.

"Nhị công tử." Đinh Vịnh Chí còn nói: "Thân phận của ngươi là người đã chết. Nếu như không cẩn thận để lộ bí mật, liên luỵ rất rộng."

"Việc này không phải ngươi để lộ bí mật đi ra?"

Đinh Vịnh Chí lau đi trên trán mồ hôi lạnh.

Mộ Cẩm nói dứt lời, đột nhiên nhìn về phía Thốn Bôn, chuyên chú nhìn một lúc lâu.

Đinh Vịnh Chí đi theo cũng nhìn về phía Thốn Bôn. Đón lấy, Mộ Cẩm mà nói nhường Đinh Vịnh Chí suýt nữa rơi mất cái cằm.

Mộ Cẩm đem Thốn Bôn quan sát tỉ mỉ một phen, nói: "Ngũ quan đoan chính, dáng người mạnh mẽ. Thốn Bôn, dung mạo ngươi không sai."

Đinh Vịnh Chí: ". . ." Lời này nếu là đã từng trò đùa, nghe một chút liền qua. Nhưng là, nhị công tử nghiêm trang nói ra, chính như tuyển phi đại hội ngày ấy, hoàng thượng đem một đám nữ tử xem hết, đột nhiên tán thưởng một vị nào đó đại thần mặt như ngọc.

Vị đại thần kia ngày thứ hai súc lên sợi râu, cũng không dám lại quan ngọc.

Thốn Bôn liền là so Đinh Vịnh Chí ổn trọng, trả lời: "Tạ nhị công tử." '

Nhị thập cùng Thốn Bôn ôm thân ảnh, lúc này ở Mộ Cẩm trong đầu vung đi không được. Hắn hỏi: "Ngươi cảm thấy nữ nhân kia tin hay không qua được?"

Đinh Vịnh Chí nhìn xem Mộ Cẩm, nhìn nhìn lại Thốn Bôn. Nữ nhân kia. . . Là ai nữ nhân?

Thốn Bôn thành thật trả lời: "Thuộc hạ cho rằng, nhị thập cô nương không có bối cảnh, lại không biết chữ, xưa nay không hỏi nhị công tử đi hướng, ước chừng là nghĩ không đếm xỉa đến."

"Nha." Mộ Cẩm nhìn một chút trôi qua đầm, lại nhìn chằm chằm Thốn Bôn. So hình dạng, nhị công tử tự nhận không thua bất luận kẻ nào. Không có lý do nữ nhân kia ôm người khác ôm gấp, tại hắn trên giường lại không phải hắn kéo nàng tay mới bằng lòng ôm. Không có lý do, không có bất kỳ cái gì lý do."Ngươi so ta hiểu rõ nàng."

Thốn Bôn lập tức cúi đầu, "Thuộc hạ không dám."

"Vậy ngươi biết nàng chưa từng hỏi đến hành tung của ta? Ta cũng không biết."

Nhị công tử, này không rõ bày sự tình a. Nhưng, Thốn Bôn không dám đáp.

Đinh Vịnh Chí nói tiếp nói: "Nhị công tử, không diệt khẩu sao?"

Mộ Cẩm nói, "Lên trời có đức hiếu sinh, Đông Ninh nói."

"Sợ thành hậu hoạn." Người làm đại sự, cái nào không có lưng mấy đầu nhân mạng? Hoàng thượng năm đó, cũng là giẫm lên huynh đệ huyết nhục mới đăng cơ.

Mộ Cẩm liếc về phía Đinh Vịnh Chí, "Ta sớm nên đem ngươi giết đi, chẳng có chuyện gì."

Nói về cái này, Đinh Vịnh Chí lập tức không phản bác được.

Lúc này, thủ cầu hộ vệ vội vàng mà đến, "Nhị công tử, có một đám cô nương tới."

Trên đường tới, mười một đạo ra ngọn nguồn.

Mấy người còn lại mặc dù kinh ngạc, nhưng đến đều tới, dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì cho xong, vô luận tư thông chính là ai, đều cùng nhị công tử van nài, tranh thủ lưu một cái mạng.

Mấy tên quốc sắc thiên hương mỹ nhân quỳ gối thiên sảnh, rực rỡ váy áo, nhường yên tĩnh Băng Sơn cư sinh động.

Tiểu thập nhỏ giọng nói: "Đợi lát nữa nhị công tử tới, có mắt nước mắt chớp mắt nước mắt. Chen không ra, che mắt cũng muốn khóc mấy lần a."

"Sắp chết đến nơi, ai có thể không khóc?" Can đảm lắm tiểu lục, cuối cùng vẫn là sợ chết."Ta hiện tại liền muốn khóc." Nói xong cũng bắt đầu xóa khóe mắt.

Thốn Bôn nghe nói như thế, ngược lại là muốn cười. Bọn này mỹ cô nương không có ở nhị công tử hun đúc hạ trở thành xà hạt nữ nhân, cũng là khó được.

Mộ Cẩm tiến đến.

Thập nhất mặt tái nhợt phi thường bình tĩnh, dập đầu nói: "Nhị công tử, tương tư tình là do ta viết, không có quan hệ gì với nhị thập."

"Trực tiếp như vậy." Mộ Cẩm cười khẽ, vê lên phong thư, "Cái kia vì sao, đem thư cho nàng?"

Thập nhất thẳng thắn nói: "Ta cùng nam nhân giảng tốt, hôm qua buổi trưa một khắc cho hắn hồi âm. Ngày hôm trước, ta ôm bệnh nằm trên giường, liền tìm nhị thập đưa tin. Ta cùng nhị thập nói, ta đã quyết định cùng nam nhân đoạn tư tình, nàng mới bằng lòng đáp ứng đưa tin. Tin đưa tới, ta cùng nam nhân liền cắt đứt liên lạc. Ta coi là dạng này, đoạn nhân duyên này liền có thể thần không biết quỷ không hay giấu diếm được đi.

Mộ Cẩm triển khai nhợt nhạt giấy viết thư, "A, người kia gọi giống như vĩnh quý."

"Việc này đều nguyên nhân bắt nguồn từ ta, không có quan hệ gì với hắn. Hắn là một cái đồ tể, đến nay chưa lập gia đình, chưa thấy qua mấy nữ nhân, là ta hồ ly tâm quấy phá, chủ động câu dẫn." Thập nhất nói: "Hắn khắc chế có lễ, cùng ta không có phát sinh không đứng đắn quan hệ."

"Ân." Thập nhất nói những này, Mộ Cẩm nghe xong không có gì phản ứng. Hắn ngước mắt nhìn mấy cái khác nữ nhân, "Các ngươi lại là tới làm gì?"

Mấy người đồng nói: "Chúng ta là đi cầu nhị công tử khai ân."

Mộ Cẩm cười: "Là cảm thấy đầu của ta khăn không đủ xanh đúng hay không?"

Thập nhất sợ hắn dưới cơn nóng giận, liên sát mấy người, vội vàng nói: "Ta nguyện lấy cái chết tạ tội. Việc này không có quan hệ gì với người khác."

Mộ Cẩm lại nói: "Nàng cho ngươi tặng tin liền là đồng phạm, ngươi chết, nàng cũng phải nửa người tàn phế."

Thập ngũ dập đầu đem trán đều đập, "Thập nhất tội không đáng chết, nhị thập cũng thế. Nhị công tử, người tốt có hảo báo, cầu ngươi khai ân."

"Đúng thế, hai. . . Công tử." Tiểu lục run run mở miệng, đối đầu Mộ Cẩm con mắt, nàng càng run lên."Thập nhất ngộ nhập lạc lối, thế nhưng là, tại trong lúc nguy cấp, nàng kịp thời dừng cương trước bờ vực. Không phải có một câu kia cái gì, nữ nhân quay đầu vô cùng quý giá, cầu nhị công tử tha thập nhất bất tử."

"Cầu nhị công tử khai ân a."

Này một người một câu, Mộ Cẩm trước kia rất là hưởng thụ oanh gáy yến ngữ, hiện tại chỉ cảm thấy ồn ào.

Phiền, hôm nay chuyện gì đều phiền, trước mắt một đám líu ríu nữ nhân càng phiền.

Mộ Cẩm đứng dậy, lời nói cũng không nói, đi.

Mỹ nhân hai mặt nhìn nhau, không biết nhị công tử này ân là mở, vẫn là nhốt.

Thốn Bôn nói với Dương Đào quá, không thể lãnh đạm nhị thập.

Dương Đào tự nhiên dốc lòng chiếu cố, tắm rửa xong, nàng cho nhị thập trên bờ vai thuốc.

Vết thương không thấy máu ứ đọng.

Dương Đào khuyên nhủ: "Nhị thập cô nương, ngươi vẫn là phải nghe nhiều nhị công tử. Ngoại trừ nhị công tử chính mình, chúng ta đều là hạ nhân."

Nhị thập liền là nghe nhiều lắm, mới luân lạc tới hiện tại mức này. Nàng đổi một kiện quần áo mới, nàng không nghĩ đáp lại Dương Đào mà nói, làm bộ ham mới mẻ, phủi phủi váy.

"Đây là may vá trên phòng buổi trưa may, nhị thập cô nương da thịt trong trắng lộ hồng, thật xinh đẹp." Dương Đào cho nhị thập buộc lên eo nhỏ nhắn, đi ra.

Dương Đào vừa đi, nhị thập lập tức cúi quỳ gối.

Làm nô tài ngày đầu tiên, quản gia dạy qua nàng, nô tài liền muốn lúc nào cũng đem chính mình đặt ở hèn mọn nhất nơi hẻo lánh.

Không xác định Mộ Cẩm chân thực thân thế trước đó, nhị thập thường có may mắn, ở trước mặt hắn, hoặc là thất thần, hoặc là ngủ gật.

Hôm nay nhắm mắt lại, trong đầu chỉ hiển hiện Mộ Cẩm một đôi không có tình cảm con mắt. Nàng không nghi ngờ, hắn là thật muốn giết nàng.

Nàng có thể trốn qua một kiếp, toàn thác tam tiểu thư phúc. Nàng không dám tiếp tục may mắn.

Nhị thập quỳ thật lâu, cửa đối diện bên ngoài tiếng bước chân nhất là lưu ý.

Nàng cuối cùng không phải Quan Thuần Lương người thính tai, tăng thêm Mộ Cẩm tận lực thu liễm tiếng bước chân. Thẳng đến cửa mở, nàng mới biết được hắn phải vào tới. Nàng thân thể có chút run một cái, cái trán dính sát thực ngọn nguồn mặt.

Mộ Cẩm tiến gian phòng, liền gặp được nhị thập quỳ sấp trên mặt đất, giống như trước đây. Có lẽ, lại không đồng dạng.

Mộ Cẩm nói: "Ồn ào quá."

Lời này tự nhiên không phải là đang nói im ắng nhị thập.

"Nghĩ không ra, đem nữ nhân của ta giao cho ngươi chiếu cố, ngươi thật từng bước từng bước vuốt thuận. Ta là chủ tử, vẫn là ngươi là chủ tử?"

Nhị thập quỳ xuống đất bất động.

Đã thân phận bại lộ, Mộ Cẩm không còn chơi hư thực so chiêu, hỏi: "Biết ta vì sao muốn giết ngươi?"

Nhị thập không có lên tiếng. Chỉ cần hắn không cho phép, nàng đời này cũng sẽ không mở miệng nói chuyện nữa. Nàng muốn biểu đạt thái độ của nàng, nhất định thủ khẩu như bình, tuyệt không tiết lộ một tơ một hào.

Hắn đi đến trước mặt của nàng, từ trên cao nhìn xuống nói: "Biết ta thân thế người, trên đời bất quá mười người. Ngươi là thứ thập nhất cái."

Nhị thập hối hận chính là, tháng chạp đêm đó nấu một bát mì trường thọ, nếu như không có đêm hôm ấy, một ngày kia, tam tiểu thư sẽ thả nha hoàn về nhà. Về sau hết thảy thành hi vọng xa vời. Bây giờ hi vọng xa vời lại trở thành tuyệt vọng. Nàng đã mất đường có thể trốn.

Mộ Cẩm dùng quạt nhọn vẽ lên nhị thập mảnh khảnh lưng, nhẹ giọng hỏi: "Biết ta vì sao không giết những người còn lại, chỉ giết ngươi?"

Nhị thập ước chừng minh bạch.

"Bọn hắn điểm giống nhau đều là một chữ, trung."

Thốn Bôn nguyện vì Mộ Cẩm chết thì mới dừng, Quan Thuần Lương mặc áo giáp, cầm binh khí, Đinh Vịnh Chí chiêu binh mãi mã, Mộ gia người biết chuyện càng là ra sức bảo vệ hoàng thất huyết mạch. Mộ Cẩm bộ dạng phục tùng nhìn nhị thập, "Mà ngươi, tiểu tâm tư quá nhiều."

Nàng không nhúc nhích. Sợ chính là hắn mà nói, cùng định tại nàng trái lưng trường quạt chi nhọn.

Từ nơi đó đâm xuống, chính là trong lòng nàng. Nàng hiện tại biết, hắn có thể giết người không chớp mắt.

Mộ Cẩm mệnh lệnh nói: "Ngẩng đầu lên."

Nhị thập ngẩng đầu. Dĩ vãng như thế nhìn xem hắn, nàng ít có ngưỡng vọng khoảng cách cảm giác, lúc này nàng mới biết hắn là như thế nào cao cao tại thượng, mà nàng mệnh như sâu kiến.

Trường quạt thi lực, hắn hỏi: "Ngươi có thể lập thệ, vĩnh viễn không phản bội ta?"

Nàng thận trọng gật đầu.

"Thật chứ?"

Nàng hung hăng gật đầu.

"Nghe lời răm rắp?"

Nàng quả quyết gật đầu.

Mộ Cẩm chấp quạt, nâng lên cằm của nàng, "Ta để ngươi chết, ngươi làm như thế nào?"

Nhị thập nhắm mắt lại. Trung tâm chính là muốn làm được giống như Thốn Bôn, chỉ cần nhị công tử ra lệnh một tiếng, chịu chết cũng không nhăn lông mày.

Tử vong sợ hãi không có thẩm thấu tại trên mặt của nàng.

"Ngoan." Mộ Cẩm cười, "Như vậy giải thích giải thích, cái kia một phong thư là như thế nào tới?"

Nhị thập đoán, nhị công tử biết này tin là ai. Mới vừa nói nàng hồng hạnh xuất tường, chỉ là tìm cái cớ thôi. Hắn ép là của nàng một cái thái độ. Chiêu, nàng chính là vứt bỏ lúc trước tình nghĩa, chỉ trung với hắn.

Tin là thập nhất, tùy tiện tra, liền có thể tra được ra. Phong thư này đến nhị công tử trong tay, nhị thập chiêu cùng không khai, đã không trọng yếu.

Nàng không tiếp tục cố chấp, trực tiếp so một thủ thế.

Mộ Cẩm nhíu mày, hỏi: : "Thập nhất?"

Nhị thập khẳng định gật đầu.

"Nha." Mộ Cẩm nhìn chằm chằm nàng. Từ nàng nghe lén đến Đinh Vịnh Chí mà nói, bất quá hơn một canh giờ, nhưng nàng tựa hồ đã thích ứng như vậy hiểm cảnh, trấn định như thường. Cái kia khiếp đảm nữ nhân đi đến nơi nào rồi?

"Mười người kia là nam. Ngươi một nữ, không có võ công, không có bối cảnh. Làm gian tế ngược lại không làm cho người ta hoài nghi, lưu ngươi cũng hữu dụng chỗ." Mộ Cẩm lời này, không biết nói cho chính mình nghe, vẫn là giảng cho nhị thập nghe.

Nàng quỳ xuống, rất có cảm tạ ân không giết ý tứ.

"Ngẩng đầu lên." Mộ Cẩm lại là mệnh lệnh.

Nhị thập lại ngẩng đầu.

Hắn biết là lạ ở chỗ nào. Dĩ vãng nàng dù là mặt không biểu tình, ánh mắt cũng là linh động cái vui trên đời, tròng mắt cùng như làm tặc, cơ linh giảo hoạt. Lúc này mắt đen lại như một đầm nước đọng, trực câu câu, dường như đem hắn nhìn ở trong mắt, nhưng hắn thân ảnh không tại viên kia nho nhỏ trong con ngươi.

Xem ra, nàng là triệt để đoạn mất ý phản kháng. Hết hi vọng là tốt. . .

Nhưng mà, thấy nàng như thế khuôn mặt, Mộ Cẩm càng buồn bực hơn. Hắn hồi lâu không nói lời nào.

Nhị thập lại phục trên đất.

Vừa rồi hắn không kịp thưởng thức của nàng quần áo mới, lúc này nhìn thấy, thạch lựu cùng quạ xanh giao nhau váy bên trên, thịnh phóng mấy đóa cánh hoa mẫu đơn. Nàng cái nào cùng mẫu đơn diễm lệ, tựa như một gốc giấu ở hoa mẫu đơn bụi trẻ non cúc, gầy gò vừa đáng thương."Nói đúng là nói, không nhất định đưa ngươi đi làm gian tế."

Nhị thập phản ứng gì đều không có.

Mộ Cẩm cảm thấy mình vẽ vời thêm chuyện, nghĩ quay đầu liền đi, lại bị đám kia líu ríu phiền đến hoảng. Hắn tiến lên, "Ngẩng đầu, suốt ngày quỳ cái gì quỳ?"

Nhị thập tranh thủ thời gian ngẩng đầu, thẳng tắp thân trên.

Mộ Cẩm quạt nhọn trực chỉ trong lòng nàng, "Từ nay về sau, của ngươi nơi này chính là ta."

Nàng không rõ ràng cho lắm.

"Ta muốn của ngươi cam tâm tình nguyện."

*

Tác giả có lời muốn nói:

Cám ơn thích này văn muội tử.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 34: La Tiểu Điệp, Ngươi Nhất Định Phải Hạnh Phúc A!

Như thế nào tại nhị công tử bên người đương một trung tâm sáng nô tài?

Nhị thập lấy Thốn Bôn làm thí dụ.

Thốn Bôn phải chăng cam tâm tình nguyện? Kia là đương nhiên. Đối chủ tử trung thành là bảo mệnh thủ đoạn tốt nhất, nàng có thể kính dâng của nàng cam tâm tình nguyện.

Thế là, nhị thập nghiêm túc gật đầu.

Mộ Cẩm nhìn xem nàng so đầu gỗ muộn cùn mặt, vô danh lửa càng tưới càng vượng. Hắn lại không thể nói, nàng đây là bất trung.

Nhưng này sắc như tro tàn trung tâm, không phải hắn muốn nhìn đến trung tâm.

Phòng bếp khi đó, cằm của nàng thoáng mượt mà. Gần đây lại gầy gò trở về. Thật mỏng một mảnh, cùng nàng cổ đồng dạng yếu ớt, vừa bấm liền nát.

Hắn vốn định, nàng xuyên tiên diễm y phục, có thể thêm mấy phần mỹ lệ. Chí ít cái khác nữ tử đều là như thế.

Nhưng Mộ nhị công tử quên, hắn cái khác thị thiếp từng cái thiên kiều bá mị, là người quần áo trong váy, mà không phải y phục sấn

người.

Nhị thập đơn bạc ngũ quan, tại xu diễm váy hoa bên trong càng thêm điềm đạm đáng yêu. Đáng thương đến, nhường Mộ Cẩm quyết định tin tưởng Thốn Bôn một lần, cũng chính là tin tưởng nàng một lần.

Nhị thập quỳ đến lại thẳng, vai tổn thương vẫn liên lụy da thịt của nàng, nửa người bên trái rất không tự nhiên.

Mộ Cẩm hỏi: "Bả vai thế nào?"

Nàng ngẩng đầu, nhưng không có lưu ý đến hắn này tra hỏi lúc, có chút không được tự nhiên. Nàng lắc đầu.

Hắn còn nói: "Lắc đầu có ý tứ gì? Không cứu nổi?"

Nàng nhấc động thủ cánh tay, nói cho hắn biết đã không còn đáng ngại. Bất quá, ngạnh sinh sinh ngẩng lên vai, trên mặt nàng biểu lộ có chút khống chế không nổi, kéo căng nứt khe hẹp, thống khổ từ giữa khe hở bên trong nổi lên.

Lúc này nhị thập lại có một tia lúc trước dáng vẻ. Nàng nhanh chóng đem khe hở lấp đầy, lấp thành một tòa đồng bằng, bằng phẳng như dã, không lộ nửa phần tâm sự.

Nô tài, đây chính là nô tài. Đây cũng là thân phận của nàng.

Phiền là thật phiền. Mộ Cẩm dùng cây quạt chống đỡ vết thương của nàng, hỏi: "Đau không?" Lúc ấy hắn chính sát ý cuồng vọt, chỉ sợ lực đạo không cạn.

Nhị thập quan sát thần sắc của hắn, ngay tại châm chước trả lời. Đen như mực tròng mắt di động mười phần chậm chạp.

Hắn lạnh lùng thi lực, hỏi lại: "Đau không?"

Nàng nhẹ gật đầu. Trên mặt không tiếp tục độ băng liệt, nàng khống chế được vô cùng tốt.

Mộ Cẩm biết nàng chính ẩn nhẫn thống khổ, buông lỏng tay.

Nhị thập đờ đẫn quỳ gối tại chỗ, trong lòng thở ra một hơi. Nhị công tử coi là thật tâm ngoan, biết rõ lúc trước hắn ra tay vô tình, lại giả nhân giả ý hỏi, đau không? Đau không? Hắn vì sao không chính mình cho mình một chưởng, hỏi lại chính mình, đau không? Đau không?

Mộ nhị công tử trầm mặc không nói.

Gian phòng hết thảy, gặp được, không gặp được, đi theo nhị công tử trầm mặc mà cứng ngắc. Nhất cứng ngắc hợp lý là nhị thập.

Nàng không biết hắn đang tự hỏi cái gì, nàng cũng không dám lại ngủ gật, hoặc là thần du thái hư. Con mắt nhìn chằm chằm mặt đất, cũng không thể nằm rạp người, sống lưng thẳng tắp quỳ xuống đất.

Mộ Cẩm con mắt một mực tại nhị thập trên mặt đảo quanh. Không biết phải chăng là bởi vì nàng trằn trọc tại nhiều nhà làm việc, dù là lại kinh hoảng, cũng có thể tại thời gian cực ngắn bên trong điều chỉnh chính mình. Hắn nhường nàng trung tâm, nàng lập tức làm ra một bộ cẩu nô tài dáng vẻ, con mắt cũng không chuyển, miệng cũng không bẹp.

Mặt này không biểu lộ dáng vẻ, cùng Thốn Bôn có chút. . .

Không giống.

Thốn Bôn thiên tính kiệm lời.

Nàng không phải, vui vẻ sẽ cười, không tình nguyện sẽ còn dẹp lên miệng, một mặt không cao hứng.

Đưa nàng cùng Thốn Bôn góp đối hồi ức, không khỏi nhớ lại hai người gắn bó tình cảnh.

Phiền. Một ngày chuyện phát sinh làm sao đều như thế phiền, không có một kiện nhường Mộ nhị công tử thư thái.

Quên đi, còn nhiều thời gian.

"Ngươi bây giờ là ta bên này người, liền phái ngươi nhiệm vụ thứ nhất. Đem thập nhất sự tình xử lý thỏa đáng, đừng đến phiền ta. Ồn ào quá."

Hôm nay mọi việc không nên, Mộ Cẩm như vậy bế quan.

Mộ Cẩm bố trí này một cái nhiệm vụ, để làm gì ý?

Hôm nay không thể so với hướng lúc, nhị thập không dám làm bậy ngờ vực vô căn cứ Mộ Cẩm tâm tư, đi hỏi Thốn Bôn.

Nàng biết được Mộ Cẩm thân phận, chính là lên thuyền của hắn. Trên chiếc thuyền này, nàng là nhất ti hạ một cái. Thốn Bôn tùy tùng Mộ Cẩm nhiều năm, thân phận cao hơn nàng, cũng là chủ tử của nàng.

Thốn Bôn nhìn thấy nàng, thái độ cùng hướng lúc đồng dạng.

Nàng đi lễ, im ắng khoa tay.

Thốn Bôn mười phần thông minh, để ý tới, nói: "Nhị công tử có ý tứ là, theo ngươi ý nghĩ xử lý. Bất quá, đừng nhúc nhích nhị công tử đồ vật."

Nhị thập nháy mắt mấy cái, giống như là minh bạch, lại càng thêm hoang mang, còn có chút không thể tưởng tượng nổi.

Nếu như theo ý nghĩ của nàng, không chỉ có sẽ không trừng phạt thập nhất, càng sẽ đem thập nhất đưa ra phủ, trả lại nàng một mảnh tự do thiên địa. Thế nhưng là cứ như vậy, nhị công tử tổn hại mặt mũi, vạn nhất giận tím mặt, chẳng phải là nàng lại phải gặp ương.

Thốn Bôn thiện ý nói cho nàng: "Nhị công tử không ngại thập nhất cô nương sự tình."

Quan Thuần Lương lần đầu tiên nghe đến thập nhất hẹn hò, báo cho nhị công tử.

Nhị công tử hứng thú dạt dào hỏi, "Đối phương là ai? Nhà ở nơi nào? Nhân phẩm như thế nào?" Hoàn toàn không ngại chính mình một tia xanh lục.

Nhị thập minh bạch.

Kiểu nói này, nàng liền theo ý nghĩ của mình đi.

Nhị thập đến thiên sảnh.

Mấy vị mỹ nhân vẫn quỳ xuống đất, thăm dò nhìn về phía nhị thập sau lưng, không thấy nhị công tử thân ảnh, các nàng lúc này mới dám đứng dậy.

Thập ngũ tiến lên, lôi kéo nhị thập hỏi: "Chỗ nào thụ thương không?"

Nhị thập chỉ chỉ bả vai.

"A, lại là bả vai. . ." Thập ngũ thương tiếc, "Đến nằm xong mấy ngày đi."

Thập nhất đầy mặt xấu hổ, nói, "Là lỗi lầm của ta, mới liên lụy ngươi."

Nhị thập lắc đầu.

Việc này không phải thập nhất sai, hết thảy đều là do nhị thập thêu thùa "Lẫn nhau nghĩ" ba chữ mà đưa tới. Chung quy là bởi vì nhị thập quá cẩn thận, mới gây nên liên tiếp sự tình.

Bất quá, hiện tại truy cứu trách nhiệm của ai, đã không có bất cứ ý nghĩa gì.

Thập nhất hỏi: "Nhị công tử đâu? Ta muốn tiếp tục hướng hắn thỉnh tội."

Nhị thập chỉ chỉ bên trong, làm một cái yên giấc ra hiệu.

Thập nhất hỏi: "Nhị công tử đi nghỉ ngơi?"

Nhị thập gật đầu.

Đám người trở về Yểm Nhật lâu.

Thập nhất kéo nhị thập tay, "Nhị công tử dự định xử trí như thế nào ta?" Vốn là nàng không chịu nổi rung động, mới cùng Tiêu Hữu Quý tình cũ phục nhiên. Nàng không nghĩ liên lụy người khác.

Nhị thập chỉ chỉ ngoài cửa, chính mình đi ra ngoài.

Tiểu thập giơ tay lên, "Ta đến đoán, nhị công tử muốn đem thập nhất trục xuất phủ sao?"

Nhị thập gật đầu.

Tiểu lục hỏi lại: "Còn gì nữa không?"

Nhị thập lắc đầu.

"Cứ như vậy?" Chính thập nhất cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, nàng đã làm tốt lấy cái chết tạ tội chuẩn bị. Nguyên lai tưởng rằng, nhị công tử sẽ đem nàng chỉnh không chết cũng tàn phế."Không có cái khác trừng phạt sao?"

Thốn Bôn nói câu kia bất động nhị công tử đồ vật, nhị thập đoán, ý là không có phân phát kim.

Nàng xuất ra một thỏi bạc vụn, chỉ chỉ, lại khoát khoát tay.

Tiểu lục mỉa mai nói: "Ta biết, ta biết. Nhị công tử không cho thập nhất phân phát kim rồi?" Nói xong, tiểu lục thở dài: "Dạng này liền không thể nửa đời sau áo cơm không lo."

Đối với thập nhất tới nói, đây đã là may mắn kết cục. Nàng thở dài một hơi, cười."Cám ơn nhị công tử ân không giết."

Sự tình có một kết thúc, buổi tối, tiểu thập đi phòng bếp, cười toe toét cùng trù quản muốn một bầu rượu.

Mấy nữ nhân tụ tại viện tử ăn cơm, trong bữa tiệc hoan thanh tiếu ngữ.

Không người bận tâm Mộ nhị công tử cảm thụ.

Tiểu lục đứng dậy, cười nói: "Đến, chúng ta ăn mừng thập nhất có thể cùng của nàng tiểu tình lang song túc song phi."

Tiểu thập cùng tiểu lục chạm cốc, "Hôm nay là thập nhất tại Yểm Nhật lâu ngày cuối cùng, có ân báo ân, có cừu báo cừu. Trù quản nói, rượu này dưỡng nhan, thích hợp nhất chúng ta đại mỹ nhân như vậy không say không về."

Qua ba tuần rượu, tiểu lục bùi ngùi mãi thôi, lôi kéo nhị thập, đầu tiên là trùng điệp thở dài, nói tiếp đi: "Nhị thập, ngươi nhất định phải cố gắng, ngươi làm tới nhị công tử thê tử, chúng ta mới có thể có ngày sống dễ chịu."

Tiểu thập gương mặt hun đỏ, phụ họa nói: "Đúng, không sai, hạnh phúc của chúng ta liền toàn bộ nhờ ngươi."

Tiểu lục mệt rã rời, ngáp một cái, lải nhải không ngừng."Năm đó ta bán mình táng cha, mua ta cái kia nhà gọi. . ."

Nàng ngây người dưới, suy nghĩ thật lâu, lắc đầu nói: "Quên. . . Nhà ai nam nhân. Hắn mua liền mua nha, lại ra một đạo cái gì câu đố thi ta, ta nếu là đáp ra, hắn liền cho ta gấp hai bạc. Câu đố rất đơn giản, ai biết là cạm bẫy, ta sai rồi. . . Ta bán mình táng cha, tiền không có cầm tới, văn tự bán mình liền bị lừa bịp đi. Ta khóc cầu cái này nam nhân, may mắn ta khóc đến lớn tiếng, nhị công tử vừa lúc ở trà lâu nghe thấy, liền đến cho ta giải vây rồi."

Tiểu lục nâng lên má, "Hắn nói, ta là hắn gặp qua ngốc nhất cô nương. Ngươi nghĩ a, nhị công tử thông minh như vậy người, hắn nói ta đần, vậy ta khẳng định đần a. Ta rất lo lắng, ta đần như vậy

người tiến đại hộ người ta, phải làm gì đâu? Ta không tranh nổi, đấu không lại, rất nhanh liền thua. Về sau phát hiện, nơi này nữ nhân lười nhác phí đầu óc. Nói nhao nhao đỡ, đánh mấy lần, làm đều là sự tình đơn giản."

Tiểu thập lại ực một hớp rượu: "Đúng a, ta cũng không quá thông minh. Vừa tới nơi này, rất sợ muốn cùng người khác đấu trí đấu dũng, về sau phát hiện cãi nhau là được, ta liền nhẹ nhõm nhiều."

"Nhị thập. . ." Tiểu lục ợ một hơi rượu, "Nhị công tử hiện tại liền thương ngươi một người. Ngươi nếu là làm thê tử, đừng đuổi ta đi. Ta không nhà để về, không giống thập nhất, có cái tiểu tình lang. Mà lại ta còn đần. . . Nhị thập, ta ỷ lại này không đi." Nàng chóng mặt, nhắc tới nhắc tới, "Ba" một chút, nằm sấp cái bàn ngủ thiếp đi.

Nhị thập cầm lấy khăn, cười cho tiểu lục lau đi khóe miệng rượu.

Tiểu lục không phải ngốc nhất nữ nhân, chỉ là đơn thuần, sẽ không đùa nghịch thủ đoạn.

Nhị công tử ánh mắt cho là xuất sắc, thu cô nương từ trong tới ngoài, đều là mỹ nhân.

Thiên hạ đều tán chi buổi tiệc.

Ngày thứ hai, thập nhất thu dọn đồ đạc, rời đi Yểm Nhật lâu.

Nàng xách một cái đơn giản bao phục, mặc một bộ mộc mạc áo trắng. Lộ một đóa khuynh thành dáng tươi cười.

Ngày mùa hè sáng sủa kinh thành, một ngày này bỗng nhiên bay tới mây đen cuồn cuộn.

Thập tứ nói: "Muốn trời mưa to."

Một đoàn người vội vàng đi ra ngoài.

Thập nhất hẹn Tiêu Hữu Quý tại đầu phố chờ. Nàng không dám để cho Tiêu Hữu Quý đến Mộ phủ trước cửa, sợ nhận người miệng lưỡi. Nhị công tử không ngại là một chuyện, nàng tuyệt đối không thể lại nhục hắn danh dự.

Hôm qua, mọi người say nửa đêm, lời nên nói, nên đạo đừng, đều đã kể xong.

Chúng nữ người từng cái cùng thập nhất nắm tay, đưa nàng xuất phủ.

Thập ngũ xa xa nhìn thấy Tiêu Hữu Quý."Này đồ tể dáng dấp không kém a."

Thập ngũ đời này lớn nhất tâm nguyện, liền là có thể gặp được thương nàng nam nhân. Đáng tiếc nàng là gái lầu xanh. Nam nhân hào phóng đến đâu, cũng vô pháp tiếp nhận nàng đê tiện xuất thân. Chính là bởi vì nàng biết mình kiếp này vô vọng, mới càng thêm hâm mộ.

Thập nhất nói: "Thập ngũ, ngươi sẽ gặp phải nam nhân tốt."

Thập ngũ cười cười, "Gặp được nhất định nói cho ngươi."

Tiểu thập nói: "Nếu không ta cùng phòng bếp thương lượng, nếu như Mộ phủ thịt heo tìm nhà ngươi mua, ngươi không phải cũng áo

cơm không lo nha."

Thập nhất cõng lên bao phục, "Hắn là tiểu sinh ý, có thể sống tạm là được rồi."

Tiểu lục ôm lấy một cái cái hộp nhỏ, dường như không bỏ, do dự mấy lần, nhét vào thập nhất trong tay."Ta sợ đột nhiên bị đuổi đi, toàn chút đồ trang sức. Không thể toàn bộ cho ngươi, dù sao chúng ta cãi nhau, quan hệ không tính rất tốt. Ầy, này cái hộp nhỏ là của ngươi."

Dạng này ly biệt thời khắc, cự tuyệt đều là lãng phí thời gian. Thập nhất tiếp nhận, "Cám ơn, tiểu lục."

"Ai nha, đừng cám ơn." Tiểu lục giả bộ như mười phần khẳng khái dáng vẻ, "Coi như cho ngươi khuếch trương thịt heo cửa hàng."

Thập tứ nhìn một chút sắc trời, "Tốt, nếu ngươi không đi, thật muốn trời mưa to."

Thập nhất lại cùng mấy người kéo tay, cuối cùng ôm lấy nhị thập, "Trân trọng. Ta hiện tại tin tưởng Nam Hỉ miếu thầy bói, ngươi nhất định đại phú đại quý. Liền là đáng tiếc, về sau không ai theo giúp ta dâng hương."

Nhị thập vốn định cùng mười một đạo đừng, nhớ tới chính mình bây giờ tình cảnh, không rên một tiếng, cho thập nhất một cái to lớn ôm.

Mây đen đánh tới.

Thập nhất đi xa, đi hướng Tiêu Hữu Quý.

Mưa chưa tới, lôi oanh minh.

Thập ngũ bỗng nhiên chạy xuống bậc thang, hai tay hiện lên loa hình, đặt ở bên miệng, "Thập nhất tỷ tỷ, ngươi nhất định phải hạnh phúc a!"

Thập nhất quay đầu, hô: "Ta gọi La Tiểu Điệp!"

Đám người hướng nàng xua tan.

Duy chỉ có thập tứ nghiêm mặt, lẩm bẩm nói: "Ta vừa mới tiến phủ, chính là nàng được sủng ái thời điểm, nàng không quen nhìn ta, cùng Mã tổng quản khóc lóc kể lể, chụp ta bộ đồ mới vải vóc. Ỷ vào nhị công tử khi đó sủng nàng, khi dễ ta, chế giễu ta, đánh không lại ta, nàng liền chạy đi cùng nhị công tử cáo trạng. Ta thề, một ngày kia nàng gặp nạn, ta nhất định bỏ đá xuống giếng, hung hăng đưa nàng giẫm tại dưới chân. Ta nhất định —— "

Thập tứ dùng mu bàn tay xóa đi khóe mắt nước mắt, một bên hướng ra phía ngoài chạy, một bên khóc lớn tiếng hô: "La Tiểu Điệp, ngươi nhất định phải hạnh phúc a!"

La Tiểu Điệp quay đầu, cười bên trong có nước mắt, "Các ngươi cũng nhất định a!"

Tiểu lục đại triển hai tay, "Yên tâm đi! Chúng ta đều sẽ hạnh phúc!"

Tiếng kêu kéo dài tại yên tĩnh Mộ phủ đường nhỏ.

Mộ phủ phía đông có một gốc to lớn cây hòe. Là Mộ lão gia từ ngoại ô dời tới, đã có trăm năm lịch sử.

Lá non xuyên phỉ thúy, hoa trắng trèo nhánh mới.

Mộ Cẩm chính thảnh thơi tựa ở thô chơi lên.

Dưới cây một đám nữ nhân lưu luyến không rời địa đạo đừng.

La Tiểu Điệp cùng Tiêu Hữu Quý dắt tay rời đi.

Thập tứ bỗng nhiên cúi thân khóc rống.

Mộ Cẩm trông về phía xa trong kinh thành nguy nga hoàng thành, "Hoàng thành thiên tử từng nói với ta, nữ nhân vô luận như thế nào ngây thơ thiện lương, tiến hậu cung, nhất định chạy không khỏi lục đục với nhau vận mệnh. Ta liền xây một tòa hòa hợp hậu viện nói cho hắn biết, nữ nhân của ta không có chỗ nào mà không phải là có tình có nghĩa, có gan có biết."

Thốn Bôn ngưỡng vọng chân trời mây đen, "Nhị công tử, trời muốn mưa."

"Ân."

Lặng yên không một tiếng động, chỉ có rung động hai rung động lá xanh cảm giác được hai người trọng lượng.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 35: "Ta Chết Đi, Ta Không Tại."

"Thái tử điện hạ, trời muốn mưa."

"Ân."

Tiêu Triển quay người trở lại hành lang.

Nói thì chậm, khi đó thì nhanh. Sấm sét vang dội, phiêu gió mưa nặng hạt.

Tiêu Triển nghiêng tai lắng nghe hạt mưa đập vào mái cong bên trên "Leng keng" vang.

Hoàng thành mỗi một tòa cung điện giọt mưa không phải liên miên bất tận. Hoàng thượng cung điện nặng nề thuần ly, hậu cung quấn mật âm nhu. Mà thái tử toà này đông cung, khi thì thư giãn, khi thì vội vàng. Giống như thái tử cùng hoàng thượng gần nhất quan hệ, tựa hồ lại trở nên vi diệu.

Tiêu Triển an tĩnh đi qua thâm u hành lang.

Sau lưng thái giám thả nhẹ bước chân, theo sát.

Đến chỗ rẽ, nước mưa mái hiên thanh âm so tiếng mưa rơi lớn hơn.

Tiêu Triển mở miệng hỏi: "Thanh Lưu, ngươi có biết, lục đục với nhau một từ từ đâu mà đến?"

"Thần không biết." Thanh Lưu khom người ở bên.

"Mái cong cao ngất cung trong tường, nam nhân triều cương đấu đá, nữ nhân tây cung nghi kỵ. Này từng tòa mái hiên răng giao thoa cung điện, chính là hoàng thành rễ vị trí." Tiêu Triển mặt mày giống hoàng thượng, nhưng lại không giống. Hắn không có hoàng thượng ương ngạnh làm liều thần thái.

Thanh Lưu ứng thanh: "Là."

Tiêu Triển liếc nhìn mái hiên lữ, "Sinh tại hoàng cung, chú định tranh đấu không ngừng."

"Là."

Tiêu Triển nhìn thấy trong phòng nữ nhân, quay đầu cùng Thanh Lưu nói: "Ngươi ra ngoài đi."

"Là." Thanh Lưu lui lại một bước, đi ra, lại đóng cửa lại.

Lý Trác Thạch đứng tại phía trước cửa sổ. Nàng tại đông cung xuyên không được so giáp, đổi về váy ngắn nữ trang. Ngưng mắt nhìn ra xa, lông mi như cũ khí khái anh hùng hừng hực.

Tiêu Triển cầm lấy ngoại bào, vì nàng phủ thêm, ôn nhu nói: "Trác Thạch, đừng để bị lạnh."

Lý Trác Thạch nhìn một chút trên vai gai Kim Hoa áo, "Thái tử điện hạ, nơi này không có người khác." Cho nên, đừng có lại ngụy trang. Nàng sẽ không còn tin tưởng.

Mưa bụi giống như là bay vào trong mắt của hắn, hắn mắt đen trở nên mông lung."Hôm qua, mẫu hậu nhìn thấy Hòa chiêu nghi, nói

với ta, nhớ tới một người."

Lý Trác Thạch ngẩng đầu.

Hắn nắm ở nàng, "Tiền hoàng hậu chết đi ngày ấy, chính là như vậy mưa to." Hoàng cung trong trong ngoài ngoài, đinh đinh thùng thùng, hắn tuổi nho nhỏ nghe vào trong tai, cảm giác phải là hỉ nhạc.

Tiền hoàng hậu là thánh thượng tiếc nuối. Trong cung đã nghe không được của nàng truyền thuyết, ngược lại là dân gian dã sử biên đến thiên hoa loạn trụy.

Đương kim thánh thượng theo La Sát tướng quân xuất chinh, tại Tây Phụ quan đại thắng Bách Tùy. Năm đó, hắn tại chiến trường nhặt được một cái tiểu cô nương.

Tiểu cô nương thân hình nhỏ yếu. Tây Phụ quan như thế biên cương phần lớn là đại khung xương nữ tử, dạng này tỉ mỉ cô nương ngược lại là hiếm thấy.

Mới mười bảy tuổi thánh thượng lần đầu tiên liền bị tiểu cô nương hấp dẫn, đưa nàng mang về cung.

Vị tiểu cô nương này liền là tiền hoàng hậu.

"Phụ hoàng thường nói, tiền hoàng hậu thông minh hơn người." Tiêu Triển phủ lên Lý Trác Thạch thái dương, "Nhưng mà, vẻn vẹn bằng thông minh tại hậu cung là đi không xa. Ngây thơ lại hiền lành tiểu cô nương, nói muốn trù tính chung tây cung, vì hoàng thượng thành lập hòa hợp tần phi quan hệ. Kết quả, nàng bị đấu chết rồi, liền nhi tử cũng không thể may mắn thoát khỏi."

Lý Trác Thạch lắc lắc đầu.

Tiêu Triển chế trụ không thả."Ta lúc ấy tuổi còn nhỏ, quên tiểu tử kia mới mấy tuổi, bằng vào ngang bướng như phụ hoàng tính tình, thâm thụ sủng ái, được thái tử chi vị. Cũng quên tứ hoàng tử thời điểm chết, phải chăng có lưu toàn thây."

Tiêu Triển cười: "Hòa chiêu nghi được sủng ái, quý phi tần phi nhóm lại kiềm chế không được. Không phải cho phụ hoàng gài bẫy, chính là cho phi tử hạ dược. Trác Thạch, ngươi về sau ở vào hậu cung, cần phải bo bo giữ mình."

Lý Trác Thạch bình tĩnh nói: "Thái tử điện hạ, ngươi nhập hí."

Tiêu Triển cực kỳ ôn nhu: "Ta nói qua. Ta nếu vì vương, phong ngươi làm hậu."

Nàng âm thầm cười khổ. Giảng được tình thâm chậm rãi, đem chính hắn đều lừa gạt. Hắn chỉ có tại nửa mê nửa tỉnh lúc, mới có thể gọi ra nữ nhân yêu mến chân chính danh tự.

Cái tên đó xưa nay không là Lý Trác Thạch.

"Thái tử điện hạ, Chu Văn Đống cầu kiến." Thanh Lưu một thanh lanh lảnh tiếng nói xuyên thấu tiếng mưa rơi.

Tiêu Triển cho Lý Trác Thạch buộc lên ngoại bào đai lưng, lúc này mới buông nàng ra."Tiến đến."

Cửa mở.

Chu Văn Đống phát lên có giọt mưa, một mặt trang nghiêm tiến đến, "Thần tham kiến thái tử điện hạ."

Tiêu Triển dạo bước đến kỷ án, nói: "Phụ hoàng hôm qua lâm thời thay đổi hành trình, tra được nguyên nhân sao?"

Chu Văn Đống đóng cửa."An bài thám tử hồi báo, hôm qua, hoàng thượng bồi Hòa chiêu nghi một ngày."

"Hòa chiêu nghi mặc dù rất giống tiền hoàng hậu, lại cuối cùng không phải tiền hoàng hậu." Tiêu Triển ngón tay thon dài tại bút phủ lên bồi hồi."Hoàng thượng lý do này, ta không sao yên tâm."

Nghe chủ tử khẩu khí, Chu Văn Đống minh bạch hắn sinh nghi. Chu Văn Đống đem thám tử mà nói chi tiết bẩm báo, "Thần người hỏi thăm qua ngự y, Hòa chiêu nghi bệnh đến có chút nghiêm trọng. Hoàng thượng rất là lo lắng."

Tiêu Triển rút ra một chi chữ nhỏ, đang muốn nâng bút viết chữ, lại buông xuống. Nói: "Bệnh đến xảo, bệnh đến nặng, liền không tầm thường."

"Thái tử điện hạ có ý tứ là?"

Tiêu Triển ngẩng đầu nhìn Chu Văn Đống, "Ngươi an bài tại hoàng lăng người, có lẽ bị phụ hoàng phát hiện."

Chu Văn Đống con ngươi hơi co lại."Thần thất trách."

"Không trách ngươi. Phụ hoàng từ trước đến nay đa nghi, hiện tại mới bị hắn phát giác, ngươi đã không tệ." Tiêu Triển đổi một chi chữ nhỏ, trên giấy rồng bay phượng múa, "Mộ gia bên kia như thế nào?"

Tiêu Triển lúc này rốt cục đem thương nhân Mộ thị ghi tạc trong lòng.

"Không có dị thường. Chính là." Chỉ cần nói lên chuyện nam nữ, Chu Văn Đống trôi chảy ngữ khí liền hơi có vẻ cứng ngắc, "Mộ nhị công tử cái kia trộm hán tử tiểu thiếp đi."

"Đi rồi?" Tiêu Triển bật cười, "Chỉ là như vậy?"

"Đúng vậy, nữ đã sớm thất sủng."

"Một cái đã sớm thất sủng nữ nhân, có thể như thế thả." Tiêu Triển đảo mắt hướng ngoài cửa sổ mưa gió, "Lãnh cung bao nhiêu thất sủng phi tử, muốn đi cũng đi không nổi. Tiểu gia tiểu viện, tự do tự tại." Tiêu Triển hỏi lại: "Hộ vệ tra được không có?"

"Không có." Chu Văn Đống đáp: "Hộ vệ không tại Mộ phủ."

Tiêu Triển trầm ngâm, "Tiếp tục điều tra."

"Là." Chu Văn Đống còn nói: "Thái tử điện hạ, còn có một chuyện."

"Nói."

"Linh Lộc sơn có một tòa phỉ trại. Chúng ta người hôm qua chờ đợi tại hoàng lăng, không đợi được hoàng thượng, lại phát hiện có người ngoài tại cái kia bồi hồi. Đúng là sơn phỉ." Chu Văn Đống nói: "Nhắc tới cũng xảo, phỉ ổ cùng hoàng lăng cách xa nhau không xa. Cầm đầu sơn phỉ tương đối yếu đuối, tiếng ho khan không thôi. Nghe hắn mà nói, là muốn phá giải trận pháp trộm mộ. Thám tử nghĩ lắng nghe, người này cảnh giác, bị một tráng hán cõng lên, tật chạy mà đi."

"Hoàng lăng. . . Phụ hoàng, sơn phỉ, cùng Mộ gia, gần đây đều tại Linh Lộc sơn?" Tiêu Triển ánh mắt đột nhiên lăng lệ, "Chu Văn

Đống."

"Thần tại."

"Triệt tiêu hoàng lăng người, hoàng thượng bên kia tuyến nhân cũng chặt đứt liên lạc. Hoàng thượng khẳng định lên lòng nghi ngờ, chúng ta tuyệt đối không thể bại lộ. Mặt khác, lại phái nhân thủ, điều tra toà kia phỉ trại."

"Là." Chu Văn Đống lĩnh mệnh rời đi.

Tiêu Triển nhắm mắt lại, lại mở mắt, lại là ôn nhuận đông cung thái tử.

Lý Trác Thạch lúc này nói chuyện: "Thái tử điện hạ liền hoàng thượng cũng tin không được?"

Tiêu Triển hoà nhã cười một tiếng, "Ta đây chính là cùng hoàng thượng học. Phàm là có một tia thiện tâm, hoàng thượng đế vị cũng không thể ngồi vào hiện tại."

"Thái tử điện hạ khi nào có thể thu liễm nghi người tính tình, có lẽ buổi tối liền có thể say sưa mà ngủ."

Tiêu Triển quyến luyến mà nhìn xem Lý Trác Thạch, "Là ta ồn ào đến Trác Thạch."

"Ta là sợ ngươi ngày đêm tưởng niệm trong mộng nữ tử kia, tương lai cùng thánh thượng đồng dạng, không đến cường tráng chi niên, đã bạc cả tóc."

Tiêu Triển nhu tình, cuối cùng cũng bị một câu nói kia đông kết.

Gió từ từ, mưa mê mẩn. Băng Sơn cư giống như là vượt qua quá thiên sơn vạn thủy.

"Hôm qua Đinh Vịnh Chí nói, hoàng thượng là bởi vì Hòa chiêu nghi sinh bệnh mà đổi hẹn?" Mộ nhị công tử này thiên tài có tâm tư suy nghĩ hoàng thành sự tình.

Thốn Bôn đáp: "Là."

Mộ Cẩm như có điều suy nghĩ, "Hoàng thượng không phải thâm tình như vậy người."

Hoàng thượng như thế nào, Thốn Bôn không tiện bình luận. Hắn nói: "Nhị công tử, Quan lão nói người kia, đã tra ra được. Là vừa mới tiến ngựa phòng nha hoàn, không nói nhiều, nội công cạn. Chợt nhìn lại, không giống người tập võ. Thế nhưng là so với thường nhân, đi đường quá mức nhẹ nhàng linh hoạt."

"Nhìn chằm chằm." Mộ Cẩm trầm mắt, "Hợp thời giả tạo tin tức cho nàng."

"Minh bạch."

Đang nói đến đó bên trong, Đinh Vịnh Chí lại tới. Hắn muốn giảng sự tình, cùng Mộ Cẩm hôm nay ngờ vực vô căn cứ không mưu mà hợp.

Đinh Vịnh Chí này lại cẩn thận, trừng lớn hai mắt, xác định trước mặt là Mộ Cẩm, mới nói: "Hôm qua trong đêm, trong cung lại cho ta truyền lời. Bên người hoàng thượng có gian tế, gần nhất không thấy mặt."

"A?" Mộ Cẩm hiếu kì, "Ai phái?"

"Không biết." Đinh Vịnh Chí nói: "Nhị công tử, hoàng cung tình thế phức tạp. Đông cung, tây cung, quần thần, thế lực khắp nơi tranh đấu. Hoàng thượng chỉ cần vạn phần cẩn thận."

"Ân." Mộ Cẩm khoát tay, "Không thấy đã không thấy tăm hơi, ta cũng không phải hiếm có. Bất quá, dám can đảm theo dõi người của hoàng thượng, chắc hẳn lai lịch không nhỏ."

"Tứ hoàng tử giả chết một chuyện, Mộ gia được xưng tụng là chủ mưu. Sự tình bại lộ, đây là giết cả cửu tộc khi quân đại tội. Nếu như không có sách lược vẹn toàn, hoàng thượng coi như nghĩ bảo trụ Mộ gia, có khi cũng là thân bất do kỷ." Đinh Vịnh Chí nói: "Hoàng thượng nói, nhị công tử tốt nhất tạm rời kinh thành một đoạn thời gian, đãi hoàng thượng tra rõ gian tế."

Cái này cũng nhắc nhở Mộ Cẩm, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, không bằng ra ngoài đi một chút."Thốn Bôn ngươi chuẩn bị một chút, qua mấy ngày liền lên đường."

Thốn Bôn hỏi: "Nhị công tử muốn đi nơi nào?"

Mộ Cẩm suy tư một lát, "Ta hỏi một chút đi." Nói xong liền đi.

Đinh Vịnh Chí kinh ngạc, nhị công tử muốn đi chỗ nào, còn muốn hỏi nhân ý gặp? Hắn ngạc nhiên ánh mắt nhìn về phía Thốn Bôn.

Thốn Bôn trầm ổn không nói.

Đinh Vịnh Chí coi là, Mộ nhị công tử là hỏi Mộ lão gia ý kiến đi.

Nhưng mà, Mộ nhị công tử đi chính là Yểm Nhật lâu.

Lúc trước Mộ Cẩm đến, một cước kia đạp cửa, nhường nhị thập từ trên giường đánh thức qua số hồi.

Hôm nay, nàng ngồi tại hành lang đình thêu thùa.

Nhị công tử không cần đạp cửa, bước vào Yểm Nhật lâu, liền gặp được thân ảnh của nàng.

Nàng cùng tiểu lục ngồi cùng một chỗ. Hai người hướng bên lâu bên ngoài.

Mộ Cẩm chọn thị thiếp, vô luận ngay mặt hoặc là bên cạnh nhan, đều là khuynh quốc giai nhân. Tiểu lục đúng là như thế.

Nhị thập cái mũi không kịp tiểu lục cao thẳng, trên trán không bằng tiểu lục sung mãn. Sắc đẹp bên trên, nàng thua một đoạn.

Tiểu lục nửa dựa vào cột trụ hành lang, ngoài miệng chính nói dông dài cái gì.

Nhị thập cúi đầu, một bên thêu thùa, một bên lắng nghe.

Mộ Cẩm chậm xuống bước chân, muốn trộm nhìn lén nhìn nhị thập lúc này biểu lộ.

Ai ngờ, tiểu lục con mắt quay lại, nàng cả kinh một chút đứng lên, "Nhị công tử!" Hôm qua nàng mới ăn mừng nhị công tử tiểu thiếp hồng hạnh xuất tường, hiện tại nhìn thấy, nàng có chút chột dạ.

Nhị thập ngẩng đầu lên.

Lại là cái kia một trương bị chày cán bột lau kỹ qua mặt. Mộ Cẩm lúc trước không biết, lau kỹ qua mì vắt là cái dạng gì. Lần trước, nhị

thập vì hắn mì trường thọ, hắn gặp được, lau kỹ qua mặt tựa như lúc này nhị thập, thường thường thản thản, không có chập trùng.

Mộ nhị công tử thẳng nhìn chằm chằm nhị thập nhìn. Tiểu lục thức thời nói: "Nhị công tử, ta về phòng trước." Nàng tranh thủ thời gian chạy trốn.

Nhị thập thả ra trong tay thêu thùa, đứng dậy lại phải lạy hạ.

Mộ Cẩm không kiên nhẫn, "Quỳ cái gì quỳ, ngươi đầu gối không có thịt không đau đúng hay không?"

Nàng đành phải cung eo.

Yểm Nhật lâu hãm sâu tại sau cơn mưa bùn đất mùi thơm ngát bên trong. Mái hiên lữ nước mưa nhỏ tại của nàng bích ngọc trâm bên trên, oánh triệt ánh sáng nhạt gãy tiến Mộ Cẩm trong mắt."Trở về phòng nói."

Nhị thập tranh thủ thời gian đi theo.

Mộ Cẩm đi vào, phối hợp ngồi xuống.

Nàng không dám ngồi, thối lui đến cạnh cửa.

Ngoài cửa đen tối thiên không đem đạo thân ảnh này phản chiếu hắc trầm.

Trầm đến nỗi ngay cả chày cán bột lau kỹ qua mặt cũng không thấy. Mộ Cẩm nói: "Đừng đứng chỗ ấy, cản ánh sáng, ngồi."

Nhị thập nghe lệnh, ngồi xuống.

Nàng một mực cúi đầu. Hắn nhìn thấy, vẫn là dính mưa bích ngọc trâm, tinh lắc tại mềm mại trong tóc đen.

Hắn trực tiếp hỏi: "Qua mấy ngày nữa bên ngoài du ngoạn. Ngươi muốn đi chỗ nào?"

Nhị thập không hiểu. Cái gì gọi là nàng muốn đi chỗ nào? Nhị công tử du lịch, hắn đi chỗ nào, nàng liền đi chỗ đó.

Nửa ngày không có đạt được đáp lại, nhị công tử lại hỏi một lần: "Ngươi muốn đi chỗ nào?"

Nhị thập chỉ chỉ hắn, lại chỉ chỉ chính mình.

Mộ Cẩm hỏi: "Ý của ngươi là nghe ta ý kiến?"

Nhị thập gật đầu. Hắn hỏi được thật là kỳ quái. Hắn là chủ tử, nàng là nô tài. Chẳng lẽ lại còn muốn nghe nàng không thành?

"Đại Tễ quốc thắng cảnh, ta đi qua hơn phân nửa." Mộ Cẩm không có đặc biệt mê muội thắng địa, hỏi lại: "Ngươi có muốn hay không đi địa phương?"

Nhị thập nghĩ đi chỉ có một cái, đó chính là quê hương của nàng Tây Phụ quan. Nàng không thể nói, không dám nói. Nói, nhị công tử lại sẽ cho là nàng muốn chạy trốn, tra tấn nàng một phen. Nàng tráng kiện đến đâu thể cốt cũng không đủ hắn giày vò.

Mộ nhị công tử ôn tồn hỏi hai ba lượt, đã vô cùng có kiên nhẫn. Nhìn thấy, vẫn là nàng một bộ đờ đẫn chết dạng.

Hắn lại bắt đầu phiền, ẩn nhẫn hỏi: "Giang Nam có đi hay không?"

Nhị thập giương mắt, nhìn hắn một cái. Nàng nào biết được hắn có muốn hay không đi.

Mộ Cẩm lại hỏi: "Tễ Đông đâu, nghĩ đi sao?"

Nàng vẫn là liếc hắn một cái, không cho bất kỳ đáp lại nào.

Mộ nhị công tử chơi lấy quạt xếp, "Nghĩ đi mà nói, điểm gật đầu một cái."

Hắn không nói không muốn đi lời nói có thể lắc đầu, thế là nàng liền gật đầu.

"Đi chỗ nào? Giang Nam vẫn là Tễ Đông, ngươi chọn một." Hỏi xong, hắn nghĩ, từ đông chơi đến nam cũng được.

Hai địa phương này, nhị thập đều không có đi qua. Nhị công tử không hiểu thấu hỏi nàng một đống nàng không biết vấn đề, nàng có thể đáp lại như thế nào?

Mộ nhị công tử kiên nhẫn hao hết, đứng dậy."Quên đi, ngươi một bộ chưa thấy qua việc đời dáng vẻ, chỉ sợ liền Giang Nam cùng Tễ Đông ở đâu đều không rõ ràng."

Phiền, bế quan một ngày, lúc đầu tâm tình rất tốt, nhìn thấy nàng thấy chán.

Trở lại Băng Sơn cư, Mộ nhị công tử vừa chuẩn chuẩn bị bế quan.

"Nhị công tử." Thốn Bôn hơi có chần chờ, "Có một việc, không biết có nên nói hay không?"

Mộ Cẩm uể oải, "Ngươi ở bên cạnh ta lâu như vậy, có nên nói hay không không phân rõ?"

Thốn Bôn che dấu biểu lộ, biểu hiện một cái xứng chức hộ vệ cực cao tố dưỡng. Nói: "Vừa rồi lão Lưu quản gia đến hỏi, lần trước thuốc bổ, nhị công tử chịu hay không chịu được."

Mộ Cẩm trong tay trường quạt chuyển tới một nửa, thẻ.

"Ta nói ngươi không tại, hắn liền đi. Lão Lưu quản gia trước khi đi để lại một câu nói." Thốn Bôn còn nói: "Lão gia có lệnh, nhị công tử nên cùng nhị phu nhân động phòng."

Yểm Nhật lâu tức sôi ruột, Mộ Cẩm nghe được "Thuốc bổ" hai chữ, hỏa khí liên tục lên cao."Cùng lão gia nói, ta chịu không nổi, lại bổ ta liền chết bất đắc kỳ tử. Có này nấu thuốc thời gian, không bằng đi cho ta đặt trước một bộ tốt nhất quan tài."

Mới nói xong, trên cầu hộ vệ đến báo: "Nhị công tử, lão Lưu quản gia tới."

"Nói cho hắn biết, ta chết đi, ta không tại." Cây quạt càng quạt càng nhanh, "Thốn Bôn, quay qua mấy ngày. Liền ngày mai, lên đường đi Tễ Đông. Đem cái kia đáng ghét tinh mang lên, còn có Dương Đào." Mộ Cẩm không có giải thích đáng ghét tinh là ai.

Thốn Bôn để ý tới: "Là."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 36: Nhị Công Tử Cảm Thấy Không Là Vấn Đề Vấn Đề, Nhất Định Không Là Vấn Đề.

Nhị thập tuy nói sớm nhập đại hộ, nhưng khi chính là nô bộc, bán qua bán lại, làm tạp dịch cùng nha hoàn. Cùng đi chủ tử đi xa chuyện này, chưa hề đến phiên nàng.

Không có gì ngoài chính nàng tại Linh Lộc sơn chạy trốn. Xa nhất, liền là cùng Lý gia tiểu thư đi qua kinh ngoại ô. Lý gia tiểu thư cùng nam tử hẹn hò, nhị thập thì phụ trách canh chừng.

Lý gia tiểu thư dáng người đầy đặn, đứng tại thon gầy nhị thập trước mặt, nhất là cồng kềnh. Nam tử ngoài miệng cùng Lý gia tiểu thư lời yêu thương rả rích, ánh mắt thẳng hướng nhị thập nghiêng mắt nhìn. Nam tử tới cửa cầu hôn, đối nhị thập mỏng manh tư thái nhớ mãi không quên, chỉ mặt gọi tên nhường nàng của hồi môn quá khứ. Càng đối hai mươi khối ra uế nói.

Về sau, nhị thập liên tục phạm sai lầm, chọc giận Lý gia tiểu thư. Lại bị bán mất.

Đến Mộ phủ, nhị thập bồi tam tiểu thư ở kinh thành mấy con phố bơi qua.

Bên ngoài kinh thành danh thắng, nhị thập là không rõ ràng.

Thốn Bôn tới Yểm Nhật lâu, "Nhị thập cô nương, nhị công tử ngày mai lên đường đi Ký Đông. Ngươi chuẩn bị một chút."

Nhị thập giật mình.

Lúc trước, nhị công tử đi xa, cự tuyệt nữ tử cùng đi. Lần này gọi lên nàng, không biết phải chăng là muốn để nàng đi làm gian tế. Làm gian tế, cũng là chết được nhanh một loại nhân sinh đi. . .

Lá bên trên nước mưa nhỏ tại nhị thập mặt, nàng kịp phản ứng, hướng Thốn Bôn nhẹ gật đầu.

Thập ngũ tiến lên, kinh ngạc hỏi: "Ngày mai liền đi?"

Thốn Bôn nhìn một chút thập ngũ, "Đúng vậy, một sáng xuất phát."

"Ngày này. . ." Thập ngũ ngẩng đầu, chỉ mỗi ngày bên mây đen, "Có thể hay không lại trời mưa?"

Thốn Bôn nói: "Nhị công tử bảo ngày mai liền ngày mai."

Vậy cũng đúng. Thập ngũ liền không hỏi, kéo lên nhị thập tay."Nhị thập, đến tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc."

Nhị thập biết được tranh thủ thời gian thu dọn đồ đạc. Nhưng đây là du lịch, không giống nàng trước đó đào vong. Mà lại cùng nhị công tử cùng nhau, nàng không biết nên như thế nào thu thập. Sợ nhị công tử nửa đường yêu cầu cái gì cổ quái đồ vật, nàng có thể biến đổi không ra cho hắn.

Thốn Bôn nhìn ra nghi ngờ của nàng, nói: "Nhị thập cô nương không cần phải lo lắng, Dương Đào sẽ tới giúp ngươi chỉnh lý bao phục."

Nhị thập cảm kích, hướng Thốn Bôn mặt giãn ra mỉm cười.

"Đêm nay sớm đi nghỉ ngơi, sáng sớm ngày mai liền xuất phát." Thốn Bôn bình tĩnh, bình thản, bình ổn.

Thốn Bôn vừa đi, nhị thập liền vội vàng trở về phòng.

Mấy nữ nhân biết được, kỷ kỷ tra tra tới. Đây là lần thứ nhất, nhị công tử cùng nữ tử đi xa.

Tiểu lục lại có chút cảm động, "Nhị thập, ngươi phải bay bên trên đầu cành."

Thập ngũ trở về phòng, xuất ra hai hộp mới son phấn, đưa cho nhị thập."Son phấn bột nước muốn dẫn a." Các nàng không chỉ bằng khuôn mặt, bằng thân thể, mới có thể để cho nhị công tử cao hứng.

Tiểu thập nói: "Những này ngọc trâm nha, trâm vàng nha, đều mang hộ bên trên."

"Ngân lượng hẳn là không cần. Nhị công tử không cho chúng ta phát nguyệt bạc. Tư tư tích lũy, liền tự mình nấp kỹ." Tiểu lục hướng nhị thập nháy mắt mấy cái, dặn dò: "Nhị công tử hỏi bạc, ngươi liền nói một hai đều không có."

"Ăn uống khẳng định dùng nhị công tử. Chỉ bất quá nhị thập muốn ăn mặc chải chuốt đến xinh đẹp chút. Ngươi nghĩ a, nhị công tử phong hoa tuyệt đại ——" tiểu thập ngừng tạm, trong này nhi đều là đại mỹ nhân. Nhị thập liền. . .

Tiểu thập còn nói: "Nhị thập là tiểu mỹ nhân." Dù sao nhị công tử thích là được rồi, đại mỹ tiểu mỹ cũng không kém quá nhiều.

Nhị công tử tự chủ gặp, không sợ thế tục, người bên ngoài ý kiến nghe không vô nửa câu. Đám người cũng không lo lắng, nhị công tử cùng nhị thập vậy không xứng vấn đề.

Nhị công tử cảm thấy không là vấn đề vấn đề, nhất định không là vấn đề.

Líu ríu nói một vòng, nói đều là nữ tử trang điểm.

Thập tứ tựa tại cạnh cửa, rốt cục nói câu: "Chuyến này đi ra ngoài không biết đi bao lâu, vạn nhất tới quỳ thủy làm sao bây giờ? Ngươi phải đem những vật kia cũng mang lên."

Nhị thập liên tục gật đầu.

Không đầy một lát, Dương Đào đến đây.

Mấy vị mỹ nhân chỉ nghe nhị công tử cho nhị thập phái tên nha hoàn, lại không biết đúng là xinh đẹp như vậy nữ tử.

Tiểu lục buồn bực nói với tiểu thập: "Nhị công tử có phải hay không mỹ nhân gặp nhiều? Cho nên cảm thấy nhị thập nhất là xuất sắc?"

"Đúng thế." Tiểu thập nói: "Thoại bản cũng có giảng, hiếm thì quý. Nhị công tử mỗi ngày thấy mình tuyệt thế mỹ nhan, chỉ sợ ngán. Mà lại, nhị thập tướng mạo tiểu mỹ, tâm linh đại mỹ."

Tiểu lục nhẹ gật đầu, "Nhị công tử không phải nông cạn người."

Mây đen không tiêu tan, bầu trời đêm không tinh.

Sáng sớm lại hạ một trận mưa.

Nhị công tử quyết định hôm nay xuất hành, không còn sửa đổi.

Xuất hành vẻn vẹn bốn người. Xa phu là Mộ phủ, đưa mấy người lên thuyền liền trở về. Thốn Bôn, xa phu cùng Dương Đào ngồi tại ở ngoài thùng xe.

Dương Đào vì che lấp mỹ lệ dung mạo, đeo một đỉnh mũ rộng vành, lại đóng mạng che mặt.

Thốn Bôn tuấn tú thành người qua đường trong mắt cảnh đẹp.

Nhị thập bị Mộ Cẩm kéo vào toa xe.

Nàng cùng Thốn Bôn, Dương Đào cùng là nô tài. Nàng ở bên trong, Dương Đào cũng hẳn là ngồi vào đến, tốt xấu là vị cô nương nhà. Bất quá, so với cùng nhị công tử cùng ở một phòng, ngồi bên ngoài là càng thoải mái hơn bát ngát.

Xe ngựa đem đi.

Mã tổng quản đứng tại Mộ phủ trước cửa, một mực cung kính nói: "Nhị công tử, ta đã hướng các đường tiền trang phát ra phong thư. Nhị công tử như có phân phó, có thể tùy thời tiến về."

"Biết." Mộ Cẩm nhìn về nơi xa mây đen.

Mã tổng quản cung eo, nói: "Chúc nhị công tử thuận gió."

"Ân." Mộ Cẩm lười biếng lên tiếng, hạ màn xe xuống.

Ngựa đá lẹt xẹt đạp, rời đi Mộ phủ.

Nhị thập ngồi nghiêm chỉnh, cúi đầu nhìn xem váy bên trên hoa sen.

Mộ Cẩm ngẫu nhiên vén rèm xe lên, thưởng thức phía ngoài cảnh đường phố. Kỳ thật không có gì đẹp mắt, nhưng cũng so trước mặt nữ nhân kia cứng nhắc mặt đẹp mắt.

Mộ nhị công tử nhìn mấy lần nàng mặt không thay đổi bộ dáng, chỉ chốc lát sau liền muốn quay đầu hướng ra phía ngoài, thư giãn một chút tim ngột ngạt.

Thật sự là, tại sao muốn mang nữ nhân này ra, không thấy nàng, chẳng phải tâm tình đã thoải mái.

Có thể nàng đã theo tới rồi, không có cách nào.

Chỉ có vượt khó tiến lên.

Không biết thứ mấy hồi vén rèm, Mộ nhị công tử lại buông xuống. Cuối cùng mở miệng: "Mấy ngày trước đây, vốn muốn cho ngôn ngữ tay sư dạy ngươi mấy câu. Nhưng ngươi biết, ngươi người này yêu quấy sự tình, cho ta thêm phiền phức, huyên náo không thoải mái. Nể tình ngươi về sau muốn vì ta cống hiến sức lực, miệng không thể nói. . ." Mặt không biết cười, mắt không hiểu chuyển, miệng càng là dẹp không nổi.

Mộ Cẩm một trận này, dừng một lát, mới nói tiếp: "Ta nhìn ngươi những cái kia hát vở kịch, thấy mệt mỏi, cả ngày đoán đến đoán đi. Mấy ngày nay ta rảnh đến hoảng, cùng ngôn ngữ tay sư học được chút. Lần này hành trình cũng nhàm chán, ngươi liền cùng ta học đi."

Nhị thập gật đầu.

Mộ Cẩm dạy mười mấy câu.

Nhị thập học được dụng tâm, từng cái khoa tay.

Hai người dạy học nhìn như hòa hợp.

Chỉ là, Mộ Cẩm ngẫu nhiên lại muốn vén rèm lên. Nhìn thấy đầu phố bánh rán bày. Lau kỹ mì vắt, sắc bánh nướng. Làm sao đều là không thấy chập trùng đồ vật.

Từ kinh thành đến Đại Tễ phía đông, từ đường thủy dọc theo Thặng giang mà đi, so đi đường bộ thuận tiện.

Xe ngựa mới đến bến tàu, nhàn nhạt nùng vân từ phương xa bay tới, thiên không bay lên mưa phùn rả rích.

Một quản sự tiến lên, "Nhị công tử, một hồi có lẽ có dông tố. Ta đã an bài tốt nhất người chèo thuyền. Chúc nhị công tử thuận gió."

Cất cánh khởi điểm, chính là Mộ gia cùng Tô lão gia làm giao dịch cái kia một tòa bến tàu. Đã là Mộ gia hiệu buôn, cao cao cán kỳ dương gió gào thét.

Theo Mộ Cẩm, này cái cọc giao dịch đã hoàn thành.

Tô Yến Tinh đạt được nàng muốn có được đồ vật. Mộ nhị công tử chính thê, này bỏ trống nhiều năm danh phận cho nàng. Mộ gia cùng Tô gia sinh ý cũng có liên thủ, này cái cọc việc hôn nhân dự tính ban đầu đạt đến. Nói chuyện làm ăn lúc, nói tới thành thân, lại không nhường hắn ký tên đồng ý, không phải viên phòng.

Mộ lão gia sợ bị quan gia để mắt tới, mới muốn dàn xếp ổn thỏa.

Mộ nhị công tử đứng thẳng đồ vật như thế nào dùng, dùng cho ai, hắn mới làm chủ.

Dương Đào một tay miễn cưỡng khen, một tay vịn nhị thập từ dưới mã xa tới.

Nhị thập cuối cùng không quen loại này bị người phục vụ cảm giác, xuống xe ngựa, bị Dương Đào đỡ lấy, ngược lại trượt một chút.

Dương Đào tranh thủ thời gian kéo lại.

Lên thuyền lúc, nhị thập lại trượt một chút, Dương Đào vẫn là đỡ.

Nhị thập đứng tại thuyền xuôi theo, Dương Đào một bên giúp đỡ ngược lại nhường nàng mất bình ổn dưới tình thế cấp bách, nàng đưa tay bắt lấy khác một bên Thốn Bôn cánh tay, lung lay mấy cái, rốt cục định trụ thân thể.

Thốn Bôn không hề động, mặc cho nàng cầm nắm, "Nhị thập cô nương, coi chừng."

Mộ Cẩm nghe thấy lời này, quay đầu chỉ thấy nàng nắm chắc Thốn Bôn không thả.

Nắm đến có bao nhiêu gấp? Xanh đậm gân mạch chợt hiện tại trắng nõn mu bàn tay.

Đen kịt mây đen giống như là đặt ở Mộ Cẩm trên thân, hắn che dấu cười, lên tầng hai.

Thốn Bôn lập tức nhắc nhở: "Nhị thập cô nương, nhị công tử đi lên."

Nhị thập vội vàng đi theo. Giẫm lên nhỏ hẹp thang lầu, nàng lại quay đầu. Vừa rồi bắt chặt như vậy, tựa hồ móng tay đều rơi vào Thốn Bôn da thịt. Nàng áy náy cười cười.

Thốn Bôn cúi đầu.

Hắn cùng Dương Đào lưu tại một tầng.

Như vậy chủ tớ quan hệ nhường nhị thập khó chịu. Rõ ràng Thốn Bôn tư lịch cao hơn nàng, có vẻ giống như nàng cùng Mộ Cẩm đồng tiến đồng xuất, Thốn Bôn lại dừng lại tại người hầu vị trí.

So với xe ngựa, buồng nhỏ trên tàu mười phần rộng rãi. Nhị thập vẫn là ngồi tại bên cạnh, vẫn gương mặt kia. Từ nàng đi ra ngoài đến nay, Mộ Cẩm liền chưa thấy qua nàng đổi quá biểu lộ, một bãi nước đọng, nước mưa nhảy đều so với nàng hoạt bát.

Lúc này đã đến kinh ngoại ô, bên bờ chỉ có hoang vu cỏ dại, không có mỹ cảm.

Đúng, không có mỹ cảm, liền cùng nữ nhân trước mắt đồng dạng. Gọi nàng cùng đi du lịch, là một sai lầm lớn. Liền nên đem nàng ném ở Yểm Nhật lâu, quan nửa ba năm năm năm.

Mộ Cẩm không ức chế được u ám nổi lên trong lòng, thấu tại đáy mắt.

Trên trời bỗng nhiên hù dọa một thanh âm vang lên lôi. Vốn nên bị nước mưa ướt át tiếng sấm, xuyên thấu mây đen lúc, lại là khô khốc.

Nhị thập không nhúc nhích tí nào, học liền là Thốn Bôn trầm mặc bản sự. Thẳng đến bị một thanh níu lại thủ đoạn, nàng mới đưa mắt

lên nhìn.

Mộ Cẩm này tính tình đã sớm nghĩ phát, bất quá cảm thấy, hôm đó đưa nàng ném vào trôi qua đầm, hắn có chút tiếc hận. Bởi vì lấy phần này tiếc hận, hắn đối nàng tha thứ rất nhiều. Nào biết, từ khi hôm đó lên, nàng có thể bắt đầu bày lên sắc mặt tới.

Hai người khoảng cách nguyên lai khá xa, hắn như thế đưa tay kéo một cái, nhị thập chịu không nổi lực, suýt nữa quỳ rạp xuống boong thuyền.

Mộ Cẩm kịp thời nâng lên thân thể của nàng, đưa nàng cả người kéo tới trước chân.

Nhị thập không sợ hắn đối nàng thân thể làm cái gì, đã sớm cho đồ vật, cho bao nhiêu lần không có gì khác biệt. Bảo mệnh quan trọng.

Mộ Cẩm dùng cây quạt chống đỡ lấy trong lòng nàng, hỏi: "Lần trước cùng lời của ngươi nói, nhớ rõ ràng sao?"

Nàng gật đầu.

"Ta muốn của ngươi nơi này."

Vi biểu trung tâm, nàng nghiêm túc gật đầu.

"Cam tâm tình nguyện."

Nàng tiếp tục nghiêm túc gật đầu.

"Vừa rồi dạy ngươi ngôn ngữ tay đâu."

Nhị thập khoa tay: "Nhị công tử, ta là cam tâm tình nguyện." Nàng quỳ gối hắn trên đùi, thẳng tắp nhìn xuống ánh mắt của hắn.

Hắn vẫn không có từ đôi mắt kia bên trong nhìn thấy chính mình. Hóa ra là đáy lòng có, trong mắt lại không."Vì cái gì bày sắc mặt cho ta nhìn?"

Này nhị công tử nhàn hai ngày, bỗng nhiên lại đáng sợ lên. Nhị thập sao mà vô tội. Thốn Bôn cũng là mặt không biểu tình, kia là trung thành tuyệt đối. Sao đến nàng chỗ này, lại thành bày sắc mặt? Nhị công tử nói cái gì, nàng liền nghe cái gì, đâu còn có chính nàng sắc mặt. Này nhị công tử khó hầu hạ cực kì, nàng đều như nô tài bình thường trung thành, hắn vẫn gây khó khăn đủ đường, bóp ở nàng trên eo tay, phi thường hung ác lực. Nàng sợ hãi, vai tổn thương không có khép lại, vạn nhất eo lại muốn bị hắn bẻ gãy. . .

Chớp nhoáng một cái, chiếu vào đôi nam nữ này bên mặt. Hai người cách xa nhau nửa thước.

Bên ngoài mưa phùn rả rích, trong khoang thuyền nhị công tử đáy mắt cũng là mưa gió, "Vừa rồi vì cái gì kéo Thốn Bôn tay?"

Nhị thập lại cảm giác oan uổng. Nàng không kéo Thốn Bôn, nàng liền muốn rơi nước sông.

Mộ Cẩm đột nhiên nâng lên cánh tay, "Cho ngươi lạp."

Nàng nghe lời nhẹ nhàng nắm lên. Nàng không dám nắm chặt, ai biết nhị công tử tâm tư gì, nói xấu nàng mượn cớ kiềm chế chủ tử, không phải là không được.

"Vừa rồi kéo đến rất dùng sức a." Nhị công tử lãnh đạm.

Kia là đương nhiên, bởi vì là trong lúc nguy cấp. Mà lại kéo chính là Thốn Bôn. Ra sức hơn nữa, hắn cũng sẽ không vung nàng đi. Nhị công tử liền không đồng dạng, nếu là không cao hứng, hắn có thể không chút do dự đưa nàng ném đi cho cá ăn.

"Dùng sức kéo."

Nhị thập nghe lệnh, dùng sức giữ chặt.

Nhị công tử không có ném nàng, chỉ là dùng cặp kia không gặp được thanh quang con mắt nhìn nàng, "Về sau ngã sấp xuống biết nên làm như thế nào rồi?"

Nàng không biết. Nhưng là nhị công tử sắc mặt không vui, nàng chỉ có thể làm bộ đã hiểu, mặt không thay đổi gật đầu.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 37: Dê Sống Lưng Đỡ.

Đến Lĩnh châu, thuyền lại gần bờ.

Nhị thập phi thường cẩn thận, vịn Dương Đào hạ thuyền.

Tòa thành này phủ một tầng nhàn nhạt sương trắng, nhìn về nơi xa giống như là xây ở mây dưới, giống như tiên cảnh.

Dương Đào chống lên ô, nói: "Nơi này lũng sông nhiều, núi cao nhiều, xuân hạ nồng vụ. Bởi vậy lại được một gọi là Tiên thành. Rất thích hợp giống nhị thập cô nương dạng này tiên nữ du ngoạn."

Nhị thập: ". . ." Nhị công tử, Thốn Bôn, Dương Đào, từng cái phi phàm, ngày thường so nhị thập mỹ."Tiên nữ" hai chữ, nhị thập không dám nhận.

Sương mù không tiêu tan, thì làm mưa.

Thốn Bôn đi dẫn ngựa xe, Dương Đào tại giao lộ chờ.

Mộ Cẩm kéo nhị thập, đến mái hiên miệng hạ tránh mưa. Mưa bụi tung bay ở của nàng trên tóc đen, hắn hỏi: "Của ngươi chi kia bích ngọc trâm đâu?"

Nhị thập lắc đầu. Thu thập lâu như vậy, vẫn không thể nào đoán đúng nhị công tử tâm tư, quên dẫn hắn muốn nhìn bích ngọc trâm.

Lều cỏ mái hiên miệng độ rộng so sánh hẹp, vì không cho chủ tử xối, nhị thập thân thể có chút hướng ra phía ngoài bên cạnh, đem mái hiên miệng tặng cho hắn.

Mộ Cẩm phát hiện, con mắt dừng ở trong sương mù khói trắng, một tay ngang qua ôm bên trên eo của nàng.

Trên phố lớn người đến người đi, không thể so với tư nhân gia đình. Nam nữ thân cận có tổn thương phong hoá. Dắt tay đều gây chú ý, huống chi hắn đưa nàng ôm như thế càn rỡ.

Nhị công tử mặt không đổi sắc.

Nhị thập xấu hổ, thấp đầu, không đi nhìn lại người qua đường quăng tới ánh mắt.

Nàng trong nháy mắt cứng ngắc tư thái lấy lòng Mộ Cẩm, hắn ôm nàng càng chặt, cúi đầu tại nàng bên tai hỏi: "Thẹn thùng a?"

Hắn đã từng dạng này chọn / đùa quá Tô Yến Tinh. Tô Yến Tinh lúng ta lúng túng, sắc mặt như son phấn. Hẳn là mỹ, bất quá hắn quên đi.

Trước mắt nhị thập tiểu xảo vành tai có chút nổi lên, giống như là bị san hô khuyên tai nhuộm đỏ. Cuối cùng không còn là lau kỹ qua mì vắt.

Hắn cười: "Chúng ta chuyện gì chưa làm qua."

Hắn dầy đặc khí tức giống như là chui vào lỗ tai của nàng, đưa nàng trong trong ngoài ngoài nung đỏ. Tại gian phòng cùng tại trên phố lớn có thể giống nhau sao?

Mộ nhị công tử da mặt dày đến có thể. Bễ nghễ thiên hạ, duy ngã độc tôn. Có lẽ chính là hoàng gia mới có thể bồi dưỡng thành như vậy thiên tính.

Giống Mộ đại công tử, chỉ là một cái tham tiền thương nhân.

Trước kia, tam tiểu thư từng nói, Mộ lão gia đem sinh ý giao cho đại công tử quản lý, đại công tử bận rộn tới mức xoay quanh, nhị công tử thì không có việc gì.

Tam tiểu thư còn nói: "Đại ca khôn khéo tài giỏi, là kinh thương chất vải. Nhị ca tính tình đâu, càng thích hợp bại gia. Cha an bài mười phần thỏa đáng."

Phía trước có một cao tuấn nam tử cùng linh lung nữ tử, chung chống đỡ một cây dù đi tới. Nam tử hình dáng thâm thúy, lớn lên giống là Bách Tùy nhân sĩ, dù là chính mình nửa bên bả vai xối, hắn vẫn đem trọn một cây dù đều đặt ở nữ tử phía trên.

Nữ tử nhìn thấy Mộ Cẩm cùng nhị thập thân mật tư thái, kéo nam tử tay.

Mộ Cẩm nhìn xem bọn hắn mười ngón đan xen tay, nghĩ là, nhị thập kéo hắn lúc, kém một chút đồ vật, nguyên lai là cái này.

Nhị thập cũng đang nhìn hai người kia. Nàng nghĩ là, đào vong Bách Tùy kế hoạch, có thể triệt để từ bỏ. Nhị công tử sẽ không bỏ qua nàng này thứ thập nhất cái người biết chuyện.

Không tiếp tục mời xa phu, Thốn Bôn liền thành xa phu.

Bên này sớm đã có người an bài tốt khách sạn.

An bài vị kia không có nói rõ thân phận.

Khách sạn chưởng quỹ kinh doanh nhiều năm, luyện thành hỏa nhãn kim tinh. Nghe xong xem xét, liền biết ở trọ người lai lịch không nhỏ.

Khách sạn chưởng quỹ phái điếm tiểu nhị, toàn bộ hành trình đi theo."Mấy vị khách quan, ta đã chuẩn bị bốn gian chữ thiên gian phòng. Phong cảnh nghi nhân, yên tĩnh thanh u. Xin mời đi theo ta." Khách sạn chưởng quỹ cúi đầu cúi người, tiểu tròn con mắt ngắm đến Mộ Cẩm nạm vàng đai lưng, càng thêm không dám thất lễ.

Bốn gian gian phòng ở vào cùng một tòa viện lạc, đều chiếm đông tây nam bắc.

Khách sạn chưởng quỹ cho chìa khoá, lui ra ngoài.

Bốn người trở về phòng của mình nghỉ ngơi.

Nhị thập thư thư phục phục nằm trên giường đi ngủ, xoay người lúc, cảm thấy bị người vỗ vỗ.

Nàng tưởng rằng mộng.

Lại bị vỗ vỗ.

Nàng đuổi ruồi đồng dạng phất tay, ôm lấy chăn, đem trọn khuôn mặt đều vùi vào đi. Chính là say sưa lúc, nàng lại bị vỗ một cái, lần này chụp đến còn càng dùng sức.

Nhị thập tỉnh, cảm giác được không thích hợp, chính mình vừa rồi rõ ràng khóa cửa. Nàng mở mắt, tròng mắt chuyển hai vòng. Hẳn

là bị tặc rồi?

Nàng vừa quay đầu lại.

Mộ Cẩm đổi một kiện ám văn y phục, đứng tại trước giường, không biết nhìn nàng bao lâu. Gặp nàng con mắt trừng đến vừa tròn vừa lớn, hắn hỏi: "Tỉnh ngủ sao?"

Nhị thập điều chỉnh biểu lộ, ngồi dậy, chờ hắn phân công.

Mộ nhị công tử ra lệnh một tiếng."Mưa tạnh, đi, đi ăn nơi này nổi danh dê sống lưng đỡ."

Hai mươi lần giường, choàng y phục, chải chải tóc dài.

Đi theo nhị công tử bên người lâu, nhị thập càng ngày càng trấn định. Nàng mơ hồ minh bạch, vì sao Thốn Bôn có thể trước núi thái sơn sụp đổ mà sắc không thay đổi. Thật sự là, gặp qua nhị công tử, những người khác liền lại phổ thông bất quá.

Tiểu thập từng nói: "Ta nghe qua bao nhiêu lời bản hát hí khúc, liền chưa thấy qua nhị công tử như vậy vô thường. Ta đoán không ra nhị công tử tâm tư, cảm thấy hắn muốn hướng trái đi, hắn bỗng nhiên phi thiên. Cho là hắn muốn đi bên phải, hắn lại chui xuống đất."

Dần dà, tiểu thập cũng không suy nghĩ. Nhị công tử khác thường thành bình thường.

Nhị thập đã có kinh nghiệm, lười nhác tế cứu nhị công tử hành vi, càng không đi hỏi, hắn là như thế nào mở khóa.

Đi ra ngoài, nàng cho gian phòng khóa. Bất quá, ổ khóa này, nhị công tử có thể mở, chắc hẳn những người khác cũng có thể. Nghĩ như vậy, ban đêm ước chừng ngủ không an ổn.

Mộ Cẩm nói: "Thốn Bôn tại, tiểu tặc tới đó là một con đường chết."

Đi ra khách sạn, chỉ gặp nàng cùng nhị công tử. Nguyên lai, chuyến này không phải bốn người đồng hành.

Mộ Cẩm không có giải thích.

Nhị thập cũng không hỏi.

Mưa tạnh, sương mù lại càng đậm.

Hai người không có bung dù, phát lên, trên thân giống như là choàng một tầng sạch đầu bạc sa.

Lúc đầu, hắn phía trước, nàng ở phía sau bên cạnh.

Đi không có mấy bước, hắn giơ tay lên, "Cho ngươi lạp."

Nàng nghe lời, dùng sức kéo căng.

Lại đi vài bước, hắn đột nhiên nói: "Buông ra."

Nhị công tử hôm qua mới nói muốn nàng dùng sức kéo, lại đổi ý. Nhị thập đờ đẫn.

Mộ Cẩm nắm lên nhị thập tay, tách ra của nàng năm ngón tay, cùng nàng đan xen."Đổi thành dạng này, nhớ kỹ."

Nhị thập: ". . ." Tựa hồ là giữa phu thê mới có thể giao ác, tựa như trước đó ô hạ Bách Tùy nam tử cùng Đại Tễ nữ tử.

Này nhất niệm đầu trong nháy mắt phát lên, nhị thập trở nên thấp thỏm, trên mặt giọt nước, không biết là sương mù vẫn là mồ hôi.

Dê sống lưng đỡ cửa hàng tại hai con đường bên ngoài.

Nhị thập coi là, nổi danh quà vặt cửa hàng, khách hàng nhất định nối liền không dứt. Nhưng mà, chỉ có hai người bọn họ một bàn khách nhân.

Cửa hàng lão bản là một nửa đầu tóc bạc lão nhân, hắn ngay tại chịu nước, cầm to lớn thép muôi ngón tay băng lên thời đại nếp nhăn. Hắn cách khá xa, hô: "Hai vị khách quan, muốn ăn cái gì?"

"Hai phần dê sống lưng đỡ." Mộ Cẩm ngồi xuống.

Cửa hàng phổ thông, càng là đơn sơ.

Dê sống lưng đỡ là Tây Phụ quan quà vặt. Dĩ vãng, ăn tết trước, Từ gia sẽ bớt ăn bớt mặc hơn mười ngày, sau đó tích lũy tiền tại giao thừa ăn một bữa.

Cha nói: "Quanh năm suốt tháng, nên ăn bữa ngon."

Nhị thập liền xương cốt đều có thể gặm một đêm. Bởi vì ăn một trận này, lại muốn chờ một năm.

Lưu tại hai mươi đòn ức bên trong dê sống lưng đỡ, liền là ăn tết hương vị.

Cửa hàng nước canh hương khí, cũng là nàng quê quán chế biến phương pháp.

Chủ tiệm mò lên hai cây dê sống lưng, đã bưng lên."Khách quan, của ngươi."

Nhị thập thấp nghe. Tương liệu bên trong nguyên vị, là Tây Phụ quan. Cùng Từ gia giao thừa ăn có lẽ có khác biệt, cũng vẫn có quê quán hương vị.

Mới nổi lên nhớ nhà tình, nàng bỗng nhiên nhớ lại đã từng mộng thấy nhị công tử trận kia mộng.

Nếu như ác mộng trở thành sự thật, nàng có lẽ rốt cuộc không thể quay về nhà. Thế nhưng là. . .

Nàng liếc trộm Mộ Cẩm.

Bị hắn bắt quả tang.

"Đang suy nghĩ gì?" Hắn hỏi.

Nhị thập liền vội vàng lắc đầu. Cũng là nghĩ sai lệch, quý như nhị công tử, còn nhiều như hoa mỹ quyến, làm sao đem ven đường cỏ dại để ở trong lòng. Hiện tại đơn giản ham mới mẻ.

Liền thập nhất cũng nói, nhị công tử không có tâm.

Mộ Cẩm lại hỏi: "Này cùng gia hương ngươi, có hay không khác biệt?"

Nhị thập khoa tay: "Hành tỏi tương trà, là giống nhau. Thả nhiều thả thiếu khác biệt."

Một ngày một đêm thuyền hành. Nhị thập học được là ngôn ngữ tay. Mộ Cẩm nhàn, dạy nàng vài câu. Hắn quá nhàn, liền dạy nàng rất nhiều câu.

Hắn muốn liền là nói chuyện cùng nàng, dù là nàng im ắng.

"Mẫu thân của ta cũng là Tây Phụ quan người, thích làm đồ ăn." Đây là lần thứ nhất, nhị công tử không có say rượu, nói về nương thân.

Chủ tiệm lại tại chịu nước.

Cửa hàng giống như là ngâm ở nước canh bên trong, tương hương nồng úc.

Mộ Cẩm nói: "Mẫu thân của ta gả cái kia nam, gia tài bạc triệu, ruộng tốt trăm ngàn mẫu, trong nhà mỗi một nơi hẻo lánh đều có nô bộc. Không tới phiên mẫu thân của ta làm đồ ăn. Bất quá, nàng liền là thích. So thích người nam kia còn thích." Mộ Cẩm dừng một chút, " nam cũng không phải đồ tốt, giả ý hư tình, xây dựng một tòa phòng bếp nhỏ. Đem mẫu thân của ta lừa."

Nhị thập nhẹ nhàng cắn một cái dê sống lưng đỡ. Không nghĩ tới, không phải ăn tết thời gian, cũng có thể nhấm nháp như vậy hương vị.

Mộ Cẩm dùng đũa bốc lên nàng trong chén xương cốt, nói: "Ta nếm qua mẫu thân của ta làm dê sống lưng đỡ. Bất quá, không nhiều."

Đũa nằm ngang ở nhị thập trong chén, nhị thập ăn không được, ngẩng đầu nhìn hắn.

Gặp nàng nghiêm túc nghe, Mộ Cẩm mới nói tiếp: "Nam thê thiếp đông đảo, nam nhi bản sắc phong lưu, nhiều thì cũng thôi đi, chán ghét chính là yêu tranh hiếu chiến. Phòng bếp nhỏ. . . Cuối cùng không an toàn. Hơi không cẩn thận, liền bị hạ độc hạ dược."

Mộ Cẩm nhớ không rõ, chính mình khi còn bé có bao nhiêu hồi suýt nữa mất mạng. Vì hắn thử độc người, hoặc là thái giám, hoặc là cung nữ. Hắn tuổi nho nhỏ, trơ mắt nhìn xem những người kia ngã xuống đất không dậy nổi.

Về sau, mẹ ruột của hắn không còn thích làm đồ ăn, chỉ có tại hắn sinh nhật nhật, mới vì hắn nấu một bát mì trường thọ.

Này một bát mì trường thọ cũng muốn thử độc. Đầu tiên là ngân châm thử, lại từ thái giám thử, lặp đi lặp lại xác nhận có độc hay không.

Thử xong, mặt cũng lạnh.

Nhị thập nấu mì trường thọ, cùng hắn nương thân nấu giống nhau như đúc. Hắn chưa bao giờ nếm qua mỹ vị như vậy mì trường thọ. Không người thử độc, nghe càng hương.

Nói đến đây, Mộ Cẩm mới ăn lên dê sống lưng đỡ, "Nơi này dê sống lưng đỡ, có chút giống mẫu thân của ta làm. Cũng không đồng dạng, kém một chút đi. Bất quá, trong kinh thành những cái kia càng thêm khó ăn."

Nhị thập ngơ ngác. Nhị công tử bình thường nhất tư thái, hoặc là nói, tương đối không kiệt ngạo bất thường dáng vẻ, liền là hắn nói về nương thân lúc.

Nhị công tử đôi mắt sáng như làn thu thuỷ trước khi đi, thanh tuyển thắng tiên.

"Ấm áp như xuân" bốn chữ đặt ở nhị công tử trên thân, có chút không ổn. Nhưng đối với dạng này một đôi mắt, nhị thập đầu tiên nghĩ tới, chính là như thế.

Nàng gặp qua hắn một đôi mắt này, liền có lá gan ở trước mặt hắn nửa thật nửa giả, mấy lần lừa dối quá quan.

Mộ Cẩm một hồi trước tới này nhà cửa hàng, là một thân một mình.

Trong mũi cái này mùi vị, thường nhường hắn khiên động suy nghĩ.

Nếu là Thốn Bôn đi theo, hai nam nhân mắt lớn trừng mắt nhỏ, có chút kinh ngạc.

Thế là hôm nay, Mộ Cẩm kéo nhị thập tới. Nàng miệng không thể nói, chỉ có thể vểnh tai nghe. Không muốn nghe cũng phải nghe.

Mộ Cẩm đem nhị thập trong chén đũa thu hồi lại.

Nàng rốt cục có thể trở về vị ăn tết hương vị.

Hắn nói: "Đúng, chưa từng nghe qua ngươi nói qua cha mẹ của ngươi."

Nhị thập im lặng. Nàng cùng nhị công tử không nói mấy câu liền đã câm, như thế nào giảng cha mẹ của nàng.

Mộ Cẩm trầm ngâm, "Tây bộ quan người, hiếm thấy ngươi gầy như vậy."

Thập ngũ lúc trước nói, nhị thập hiểu được Tây Phụ quan tiểu điều. Mộ Cẩm không ngờ, kia là nhị thập quê hương. Biên cương phần lớn là cao tráng nữ tử. Nàng mười phần mỏng manh.

Nhị thập cảm thấy, chính mình là trong nhà nghèo, đói thành như vậy. Nhà hàng xóm cũng thế, cơm cũng ăn không đủ no, từng cái

gầy trơ cả xương.

"Mẫu thân của ta giống như ngươi, nho nhỏ." Mộ Cẩm con mắt ôn nhu như nước, "Bất quá, mẫu thân của ta so ngươi xinh đẹp hơn, là trên đời này xinh đẹp nhất nữ nhân."

Mộ Cẩm nói xong, yên tĩnh thật lâu. Thẳng đến đã ăn xong dê sống lưng đỡ, mới còn nói: "Lại thông minh, lại xinh đẹp. Không may liền xui xẻo tại, bị người nam kia coi trọng. Ăn cơm đi ngủ đều không nỡ."

Mộ Cẩm hồi nhỏ tận mắt nhìn thấy, cái thứ nhất thử độc người, chết tại trước mặt. Hắn có lẽ là khiếp sợ, có lẽ cũng chảy qua nước mắt.

Về sau cái thứ hai chết rồi, cái thứ ba chết rồi. . .

Được sắc phong làm thái tử về sau, càng là nguy cơ trùng trùng. Quá một hai tháng liền muốn tại quỷ môn quan đi một lần.

Thời đại phát triển, tâm địa càng lạnh.

Hiện tại Mộ Cẩm, đừng nói gặp người khác chết, liền là chính hắn chết rồi, hắn cũng sẽ không vì chính mình rơi một giọt nước mắt.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 38: Nhị Công Tử Cùng Thốn Bôn Mộc Mạc, Cũng Là Sáng Loáng Động Lòng Người.

Nhị thập cũng là không may, một đôi lỗ tai lại lần nữa bị ép lắng nghe nhị công tử chuyện cũ.

Mộ Cẩm kể xong, uy hiếp nói: "Lời ta nói, không cho phép để lộ bí mật."

Nhị thập: ". . ."

Trở lại khách sạn, nàng một đầu chở trên giường, nắm tay nện chăn.

Nhị thập trước kia tính tính tốt, lại yêu cười. Từ khi theo nhị công tử, tính tình xấu, càng không cười được.

Đập một hồi, nàng dùng chăn che kín đầu. Nếu như ngủ một giấc, liền có thể đem không nên biết đến sự tình xóa đi, cái kia cái mạng nhỏ của nàng liền an toàn nhiều.

Buổi chiều, bốn người đồng hành.

Đi phía đông sương mù lâu, lại đi phía nam Tiên thành phiên chợ. Một ngày đi xuống, chỗ nào đều là sương mù mông lung.

Nhị thập vốn định mua một ít thủ tín cho Yểm Nhật lâu mấy vị cô nương.

Trước khi đến, tiểu lục dặn đi dặn lại, nhường nhị thập tư bạc nấp kỹ."Đồ vật cũng không cần mua cho ta. Ngoại trừ vàng bạc châu báu, ta cái khác đều không thích."

Bất quá, thập nhất đi về sau, nhị thập càng phát ra cảm thấy, cuối cùng cũng có một ngày ly tán tây đông, gặp nhau lúc lưu thêm chút kỷ niệm cũng tốt.

Lĩnh châu phiên chợ bán, đơn giản tranh chữ hoặc đồ trang sức, không kịp Mã tổng quản mỗi tháng cho các thị thiếp phái phát tinh xảo.

Dương Đào nói: "Lĩnh châu không có làm thừa thãi."

Những vật này cùng kinh thành bán cơ bản giống nhau. Nhị thập liền không mua.

Trở về khách sạn.

Thốn Bôn hỏi: "Nhị công tử, trở về phòng dùng bữa sao?"

Mộ Cẩm nói: "Liền đi khách sạn lâu."

Bốn người ngồi tại lầu hai lan can bên cạnh, quả thực đáng chú ý.

Mộ Cẩm ngày thường thế quý, khí chất lỗi lạc.

Thốn Bôn cùng Dương Đào nam tuấn nữ xinh đẹp, nhị thập cũng là thanh tú giai nhân.

Có mấy tên thực khách ngay tại suy đoán bàn này thân phận.

Khách sạn này ngư long hỗn tạp, dưới lầu có mấy cái xuyên giống nhau thanh bào môn phái đồ đệ, trên lưng một thanh trường kiếm, hiện ra hạo nhiên chi khí.

Chỉ chốc lát sau, tới một đám hát hí khúc ban tử. Đương gia hoa đán giống như là trốn tới, tọa hạ liền cùng phía sau truy mấy người nói: "Cho ta thở hai cái, ngày mai lại hát."

Ngay sau đó, lại có mấy cái mặt mũi tràn đầy sát khí giang hồ tráng hán, hét lên: "Tiểu nhị, bên trên hai ấm rượu trắng." Cầm đầu râu quai nón nam giọng nhất là thô trọng.

Nhị thập gặp qua Thốn Bôn trong nháy mắt biến mất bản sự, đối người tập võ mười phần kính sợ, không dám quan sát tỉ mỉ.

Nàng tại đại hộ người ta gặp, không phải chủ tử, liền là nô bộc. Muốn nói tươi mới nhân vật, liền là đi phỉ ổ gặp gỡ Lỗ Nông đám người. So với danh thắng phong cảnh, khách sạn mọi người các thái, càng làm cho nàng cảm thấy hiếu kì.

Mộ Cẩm nhìn thấy nhị thập cơm cũng không ăn, thẳng hướng phía dưới nhìn. Hắn hỏi: "Có ăn hay không cá?"

Nhị thập gật đầu.

Hắn cho nàng kẹp một mảnh thịt cá. Chính là màu mỡ bong bóng cá, thơm ngon không xương. Mộ nhị công tử không chút nào cảm thấy chủ tử cho nô tài gắp thức ăn có gì không ổn.

Chủ tử chưa phát giác không ổn, chính là thỏa đáng. Thốn Bôn cùng Dương Đào đều là nghiêm chỉnh huấn luyện hộ vệ, tai không dự thính.

Nhị thập để đũa xuống, khoa tay: "Cám ơn nhị công tử."

Mộ Cẩm cười, "Học rất nhanh, về sau miệng của ngươi mở ra cái khác miệng, cứ như vậy giương nanh múa vuốt, chơi vui."

Nhị thập thu hồi tay, cúi đầu ăn cơm, mặt đều muốn vùi vào trong chén.

Mộ nhị công tử không cao hứng, nói: "Ta cho ngươi kẹp đồ ăn, ngươi có phải hay không đến có qua có lại?"

Nàng lập tức gật đầu, đem một con nướng đến kim hoàng trong sáng đại đùi gà cho hắn.

Hắn vẫn không cao hứng, lại đem đùi gà phóng tới chén của nàng, "Ta không thích ăn đùi gà."

Nàng cũng không biết hắn đến tột cùng yêu thích cái gì, đành phải trở về hắn một mảnh thịt cá.

"Miễn cưỡng có thể thực hiện." Mộ Cẩm nói như vậy, chính là quá quan.

Thốn Bôn cùng Dương Đào không nói một lời, cúi đầu ăn cơm. Trên bàn phát sinh hết thảy đều không có quan hệ gì với bọn họ.

Nhị thập lại hướng phía dưới nhìn.

Cửa có một áo tím nam tử tiến đến, "Tiểu nhị, muốn một bình rượu ngon." Thanh âm nghe êm tai, con mắt bốn phía loạn nghiêng mắt nhìn.

Nhị thập nghĩ, con mắt như thế trượt, không phải là tặc?

Áo tím nam tử nghiêng mắt nhìn xong một tầng, nghiêng mắt nhìn hai tầng. Ngẩng đầu đối mặt con mắt của nàng.

Nhị thập lúc này mới nhìn kỹ thanh hắn hình dạng.

Tướng mạo không kém, bất quá nhãn thần rõ ràng, vưu hiển phù phiếm chi khí. Trên mặt chất lên dưỡng nhan phấn, cửa hàng đến so Yểm Nhật lâu cô nương còn dày hơn, môi đỏ như liệt diễm. Chợt nhìn giống như là hát vở kịch, nhưng không bằng hát vở kịch đậm rực rỡ.

Dong chi tục phấn ước chừng cũng là thích hợp dùng tại nam tử này trên người.

Có du đầu phấn diện nam tử làm sự so sánh, nhị thập mới hiểu được, nhị công tử cùng Thốn Bôn mộc mạc, cũng là sáng loáng động lòng người.

Liền quốc sắc thiên hương thập nhất đều cực kỳ hâm mộ nhị công tử mỹ mạo.

Nhị thập đoán không ra nhị công tử cùng mình mười ngón đan xen tâm tư, lại cảm giác đã từng ác mộng thật sự là tự mình đa tình.

Nhị công tử ở trên trời, nàng trên mặt đất tiếp tục đào hang trong đất bùn. Là cao quý hoàng tử, hắn hướng nàng này hèn mọn nô bộc quăng tới một chút, liền là ban ân.

"Nhìn cái gì?" Mộ Cẩm thuận nhị thập ánh mắt hướng phía dưới.

Nàng lắc đầu, tiếp tục ăn cơm.

Vừa rồi nàng quan sát dưới lầu khách nhân, tròng mắt xoay chuyển có thứ tự. Mộ Cẩm nhìn xem thư thái, không có quấy rầy nàng.

Thích xem liền nhìn lại, dưới lầu đám kia nam hay nữ vậy, cái nào có thể so sánh được mỹ mạo của hắn.

Dung tục nam con mắt, thỉnh thoảng liếc về phía trên lầu.

Cái kia một bàn luận võ lâm môn phái giang hồ tên lỗ mãng càng gây chú ý, là áo tím nam gặp qua xuất chúng nhất một đoàn người.

Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn, mặt mày thanh tuyển, Dương Đào cũng là mỹ nữ. Nhị thập xen lẫn trong đó, có chút kém.

Hắn đem nhị thập quan sát tỉ mỉ. Nàng không nói lời nào, dùng tay cùng một vị khác tuấn tú nam tử khoa tay.

Dung tục nam hứng thú ngoắc ngoắc diễm môi, chẳng lẽ nữ tử này hoặc điếc, hoặc câm?

Tư thái không xương, mảnh mai đáng thương. Như vậy yếu đuối trạng thái đáng yêu, nếu là đến trên giường, có thể sự thỏa mãn cực lớn nam nhân chinh phục dục.

Chỉ là như thế tưởng niệm, dung tục nam luồn lên một cỗ tà hỏa, tay trái ngón cái tại ngón trỏ cùng trên ngón giữa càng không ngừng họa vòng xoa nắn. Hắn liếc nhìn Dương Đào, lại nhìn nhị thập.

Sơn trân hải vị là mâm đồ ăn, trắng nõn đậu hũ đồng dạng có thể làm cho người thèm nhỏ dãi. Đêm nay trước đem tên kia vừa câm

vừa điếc nữ tử xem như mục tiêu.

Miệng không thể nói, chẳng phải là liền "Cứu mạng" cũng không kêu được. Chỉ là tưởng tượng nhị thập bất lực bị hắn áp chế bộ dáng, dung tục nam lòng ngứa ngáy khó nhịn.

Hắn đem rượu uống một hơi cạn sạch, một mình câu lên một vòng khinh nhờn cười.

Ăn cơm tối, nghỉ ngơi một lát.

Khách sạn chưởng quỹ để cho người ta giơ lên mấy cái thùng lớn tới.

Lĩnh châu lấy tiên sương mù nghe tiếng. Rất nhiều người không rõ ràng cho lắm, vì tu tiên mà tới.

Khách sạn chưởng quỹ gặp khách nhân nhiều lắm. Có chút hiện nay nghèo khó, ngày sau phú quý. Có chút xuất thân hiển hách, gia đạo sa sút. Nói tóm lại, ai cũng không đắc tội, ai cũng muốn hầu hạ. Giàu nghèo, quý tiện, từng cái chào hỏi. Giàu có giàu khoản đãi, nghèo tiện, ngủ rẻ tiền kho củi cũng có thể.

Mộ Cẩm ở là thượng đẳng khách phòng, khách sạn chưởng quỹ liền tắm rửa thùng lớn đều an bài thỏa đáng.

Khách sạn người đến người đi, Mộ Cẩm cuối cùng không yên lòng. Thế là bốn người thay phiên tắm rửa.

Nhị thập là cái cuối cùng.

Nàng thoát y, xuyên vào trong nước, thoải mái mà hít một tiếng khí.

Nhị thập tắm rửa, vốn nên là Dương Đào ở trong viện chờ đợi.

Mộ nhị công tử ăn no rồi, rảnh đến không có chuyện làm, ngồi ở trong viện ghế dài, nhẹ lay động ngọc phiến, ngắm hoa ngắm cảnh, thưởng cái kia không thấy minh nguyệt cùng sao trời bầu trời đêm.

Dương Đào thức thời, lui về gian phòng.

Thốn Bôn tại gian phòng chưa hề đi ra.

Lĩnh châu màn đêm không kịp kinh thành như vậy trong trẻo, vạn vật mông lung.

Mộ Cẩm bên tai nghe được nhị thập trong phòng nhẹ nhàng chảy xuôi tiếng nước. Giọt nước xác nhận từ trắng nõn vai mà xuống. . .

Miên man bất định thời điểm, có mất hứng đồ vật chợt lóe lên. Hắn ánh mắt đột biến.

Gian phòng nghỉ ngơi Thốn Bôn phút chốc từ trên giường nhảy lên một cái.

Dương Đào vũ lực không kịp Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn, không có nghe được.

Mộ Cẩm cẩn thận lắng nghe người đến động tĩnh. Người kia am hiểu khinh công, tốc độ cực nhanh. Từ đông mà đến, rơi vào mái nhà.

Mộ Cẩm che dấu khí tức, lạnh mắt quét tới.

Phòng trên ngói, có một đêm làm được áo đen che mặt nam tử. Hắn không có phát giác dưới cây bóng đen có người, hối hả hướng về phía trước, đi là Mộ Cẩm toà này viện lạc.

Người này chính là dung tục nam. Hắn cùng khách sạn tiểu nhị nghe qua, cái kia một bàn xuất chúng khách nhân liền ở viện này, đêm nay, càng có nữ tử tắm rửa.

Tưởng tượng kém xa nhìn trộm tới hưng phấn. Dung tục nam ở lại tại nhị thập phòng trên ngói. Nằm nằm sấp, nghĩ đi vén ngói.

Mộ Cẩm sát khí bốn hiện, kêu: "Thốn Bôn."

Thốn Bôn không có ứng thanh, bịt kín mặt, nhảy ra gian phòng, bay đến nóc phòng.

Dung tục nam tự nhận khinh công đến, có thể bắt được hắn động tĩnh, có thể thấy được đối phương là cao thủ.

Trốn là thượng sách. Dung tục nam bước chân nhẹ nhàng linh hoạt, nhảy xuống, hướng đông chạy vội.

Thốn Bôn đuổi theo.

Dung tục nam hết sức quen thuộc Lĩnh châu địa hình, thoát ra khách sạn, liên tục vượt mấy tòa lầu cao, thẳng đến thành đông. Thành đông sương mù càng sâu, lay động lầu nhỏ giấu ở trong sương mù dày đặc. Hắn muốn mượn này vứt bỏ Thốn Bôn.

Nhưng mà, Thốn Bôn đuổi sát không buông.

Dung tục nam khinh công mặc dù không tệ, đến cùng thua Thốn Bôn một đoạn. Sắp bay qua hẻm nhỏ thời điểm, bị Thốn Bôn một

cước đá xuống. Dung tục nam ngã tại trên mặt đất, phát ra một tiếng kêu đau. Thở hổn hển thở, hắn nhìn chằm chằm phía trước Thốn Bôn.

Sương mù đêm dưới, che mặt Thốn Bôn rùng mình mà tàn khốc.

Dung tục nam một cái lý ngư đả đĩnh, đứng lên. Hắn cũng phủ mặt, lộ ra cao giàu cái trán cùng dài nhỏ mày rậm. Nhưng ánh mắt là do dự.

Hắn lại muốn chạy trốn.

Thốn Bôn lại đá bay.

Dung tục nam nặng nề mà đâm vào ngõ trên tường, lần này kêu đau so vừa rồi càng lớn, thở đến cũng càng thêm lợi hại. Hắn vì chạy trốn, chủ luyện khinh công, nội lực không đủ, chịu hai lần, đã thương tới tạng phủ, thở đến suýt nữa đứt hơi. Cầu mong gì khác tha nói, "Đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha mạng."

Thốn Bôn bước chân có chút bỗng nhúc nhích.

Cứ như vậy một cái chớp mắt thời gian, nam tử thừa cơ từ trong tay áo bắn đi ám khí.

Thốn Bôn thoải mái mà hiện lên.

Nam tử quá sợ hãi, biết rõ chính mình không phải là đối thủ, chỉ có quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, "Đại hiệp tha mạng, đại hiệp tha mạng, tiểu có mắt không biết Thái sơn, mạo phạm đại hiệp, tiểu biết tội, về sau cũng không dám nữa."

Thốn Bôn chẳng hề nói một câu.

Dung tục nam hô: "Ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì, cái kia câm điếc cô nương trên phòng mảnh ngói, ta chưa kịp vén, ngươi liền xuất hiện ——— "

Thốn Bôn như quỷ mị, dừng ở dung tục nam trước mặt.

Dung tục nam chỉ gặp một đạo ngân quang như trăng sao. Về sau, hắn trừng lớn mắt. Di lưu suy nghĩ là, hắn một cái hành tẩu nhiều năm hái hoa đạo tặc, vậy mà không biết trước mắt vị này tên họ là gì, sư thừa nơi nào.

Hắn chết không nhắm mắt.

Thốn Bôn vừa đi vừa về không đủ nửa khắc đồng hồ.

Trở lại Mộ Cẩm bên người lúc, hắn đã thu liễm sát khí, kéo xuống tấm vải đen che mặt, "Nhị công tử."

"Giết?" Mộ Cẩm hời hợt hỏi.

"Là."

"Trở về phòng đi."

Thốn Bôn lui trở về.

Hoàn toàn không biết gì cả nhị thập, trong nước nóng tháo xuống đầy người mỏi mệt. Nàng dãn gân cốt một cái, lại lần nữa thư thán. Đi theo nhị công tử chỗ tốt chính là, không cần màn trời chiếu đất.

Thùng gỗ làm bắn ra bọt nước.

Tiếng nước kích thích Mộ Cẩm lỗ tai. Nữ nhân này là không phải tắm đến quá lâu điểm? Đồ đần, không có một chút tính cảnh giác, nếu không phải hắn tại, thân thể liền bị cái khác nam tử nhìn lại.

Có lẽ là bóng đêm mông lung, trôi lên tiếng nước, động đến Mộ Cẩm một ít tâm tư.

Lần trước, nhị thập tại hắn trong phòng tắm rửa, hắn quay lưng lại, lười đi nhìn. Hiện tại cảm thấy đáng tiếc, khi đó liền nên cẩn thận thưởng thức.

Trong lòng nghĩ như vậy, Mộ Cẩm bước chân đứng tại nhị thập trước cửa, rời không đi. Hắn nhìn qua khách phòng một tầng hơi mỏng giấy dán cửa sổ, không tự giác mà thưởng thức trường quạt.

Thốn Bôn liền người đều giết, nữ nhân này còn không có tẩy xong.

Chết đuối? Không đúng, nàng thuỷ tính tốt, chìm bất tử.

Nước quá bỏng, sốt ngất đi? Vô cùng có khả năng. Cực lớn có khả năng.

Là phải cẩn thận nhìn xem, miễn cho choáng ở bên trong. Nô tài cũng là người, mạng người quan trọng.

Mộ Cẩm dùng quạt nhọn tại thật mỏng giấy dán cửa sổ bên trên chui một cái lỗ nhỏ. Trong phòng tắm rửa chính là hắn nữ nhân, hắn xem sớm lần, của nàng tư thái lại không có thèm, so với nàng mỹ còn nhiều.

Hắn che mắt tại lỗ nhỏ, thấy tức thùng gỗ.

Bất quá, trong thùng không người.

Nhị thập phủ thêm quần áo, đem khăn khăn che tóc ẩm.

Trong phòng nhiệt khí tràn ngập. Nàng kéo cửa ra, chuẩn bị hít thở không khí. Giương mắt đã thấy, Mộ nhị công tử dán chặt bên tường, xuyên thấu qua giấy dán cửa sổ vào trong nhìn.

Tiếng mở cửa vang, hắn quay đầu.

Hai hai tương vọng.

Song song không nói gì.

Thật lâu, Mộ Cẩm nói: "A, nguyên lai ngươi không chết a. Tẩy lâu như vậy, thật lo lắng ngươi chết. Cứu người một mạng, còn hơn xây bảy cấp phù đồ." Hắn lưu loát triển khai trường quạt, trấn định tự nhiên đi trở về phòng.

Nhị thập biểu lộ sơn băng địa liệt, chày cán bột cũng lau kỹ bất bình.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 39: A Man.

Nhị thập cầm một khối khăn, vá mấy châm tại giấy dán cửa sổ, bổ sung Mộ Cẩm đâm lỗ nhỏ.

Không yên lòng, cuối cùng không yên lòng. Nghĩ lại, hai người trên giường lăn mấy lần, nhị công tử không đến mức lại nhìn trộm nàng đi ngủ. . .

Nhị thập trên giường trằn trọc, nửa đêm không ngủ.

Nói tới nói lui, nàng bội phục vẫn là Thốn Bôn, đi theo nhị công tử bên người nhiều năm, một mực bình tĩnh trầm ổn. Chí ít, nàng chưa từng gặp qua Thốn Bôn thất thố thời khắc.

Đối nhị công tử, mấy năm như một ngày, bảo trì tâm tính bình thản, mới là bản lĩnh thật sự. Nàng lúc này mới không có mấy ngày, liền nhất kinh nhất sạ. Ngày tháng sau đó có thể làm sao sống?

Nhị thập nói với mình, đừng đi suy nghĩ nhị công tử tâm tư. Có thể trong đầu khắc chế không được, còn tại nghĩ lại. Suy nghĩ hai lần, nàng vỗ vỗ khuôn mặt của mình. Không nên nghĩ nhị công tử, nghĩ cũng nghĩ không thông, suy nghĩ sẽ chỉ làm chính mình mất ngủ.

Gió thu quét lá vàng, đem nhị công tử xem như lá rụng, quét vào nơi hẻo lánh liền tốt.

Lá rụng, nhị công tử chỉ là lá rụng.

Nhị thập rốt cục ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, nàng bày biện một bộ mặt không thay đổi mặt, ra khỏi phòng.

Đúng lúc, đối diện Thốn Bôn đẩy cửa đi ra ngoài.

Nàng phúc phúc thân.

Hắn không nói gì, gật đầu ra hiệu.

Nhị thập ra hành lang, mới phát hiện, nhị công tử đã ở trong viện. Nàng điềm nhiên như không có việc gì, cúi người hướng hắn hành lễ.

Mộ Cẩm giống như cũng đã quên chuyện này, lo lắng hỏi: "Đêm qua ngủ ngon giấc không?"

Nhị thập khoa tay: "Tốt. Cám ơn nhị công tử."

Mộ Cẩm nói: "Thốn Bôn, nhường chưởng quỹ tới bổ cửa."

Thốn Bôn hồi: "Là." Nhị công tử biết này cửa tồn tại, có thể thấy được này động không phải ngoại nhân tạo thành.

Không nên hỏi, Thốn Bôn vĩnh viễn sẽ không hỏi.

Khách sạn lâu buổi sáng thực khách không ít.

Bốn người ngồi tại một tầng.

Cách nhị thập hơi gần nam nhân giáp, bánh bao cửa vào lúc, nói: "Ai, có biết hay không? Thành đông đêm qua chết một người."

Đối tòa nam nhân Ất vừa đem đậu phộng hoa sinh ném đến miệng bên trong, cắm ở yết hầu. Khục mấy lần tranh thủ thời gian uống nước nuốt xuống."Người chết? Ai nha?"

"Không biết." Nam nhân giáp nói: "Buổi sáng một cái bán đồ ăn lão bá phát hiện, thi thể đổ vào trong ngõ nhỏ. Vừa mới bắt đầu coi là ngủ thiếp đi, bởi vì không có vết máu a. Tiến lên mới biết được, hô hấp không có."

Nam nhân Ất hỏi: "Báo quan không?"

"Ta trải qua thời điểm, còn không có báo. Gần đây không phải có võ lâm tiểu hội nha, có lẽ liền là người giang hồ tranh danh đoạt lợi. Giang hồ ân oán, báo quan cũng tra không được." Nam nhân giáp dừng một chút, còn nói: "Nghe nói, giết người chính là kiếm khách."

Một bàn khác nam nhân Bính, say rượu chợt tỉnh, mồm miệng không rõ, lắc lắc đầu nói: "Kiếm khách? Có một đám môn phái đệ tử đến Lĩnh châu, liền là bọn hắn giết đi."

Bên này lời vừa mới dứt.

Một bên khác cổng vòm, một đám thanh bào đệ tử cõng trường kiếm đi tới.

Nam nhân Bính mà nói, vào hết bọn hắn trong tai.

Tiểu niên kỷ thanh bào thiếu niên hướng nam nhân Bính trừng trừng mắt.

"Ngồi xuống." Cầm đầu nam tử áo bào xanh nói: "Nói chuyện muốn giảng chứng thực theo. Không thể bởi vì chúng ta luyện kiếm, chính là giết người."

Nam nhân Bính vốn là tin miệng nói bậy.

Lĩnh châu giang hồ tên lỗ mãng cũng hữu dụng kiếm.

Nam nhân Bính chột dạ, "Tính tiền. Tiểu nhị, tính tiền." Hắn chạy trốn.

Trà lâu trở nên có chút yên tĩnh.

Nơi hẻo lánh tên lỗ mãng giáp chen vào nói: "Một kiếm đứt cổ, gọn gàng. Giết người hẳn là một vị cao thủ."

Xấu xí nam nhân Đinh, cười hắc hắc hai tiếng."Giết cũng không có chuyện. Ta buổi sáng nhìn qua, người kia sau lưng có một đóa đỏ bừng hoa hồng. Này không phải liền là hái hoa đạo tặc, Hương Trung Mị."

Mộ Cẩm cảm thấy nhàm chán, đang muốn rời đi. Đã thấy nhị thập nghe được tập trung tinh thần, con mắt hướng về nói chuyện những người kia, linh động.

Thế là, Mộ Cẩm cũng không đi.

"Hương Trung Mị, thiện dùng mị thuật, mị hương. Bao nhiêu tuổi trẻ nữ tử từng thảm tao kỳ độc tay. Vì danh tiết, cô nương nhà không dám lộ ra. Hương Trung Mị liền càng phát ra càn rỡ, hắn tại quan phủ lệnh truy nã trên bảng nổi danh, thưởng bạc vạn lượng." Nam tử Đinh đứng dậy, chắp tay ôm quyền nói: "Đang ngồi nếu có

ám sát Hương Trung Mị người, chúc mừng, có thể đề hắn trên cổ đầu người, đi lĩnh thưởng kim."

Tên lỗ mãng giáp nói: "Lời đồn người này tinh thông dịch dung thuật, mỗi chà đạp một nữ tử, liền đổi một lần tướng mạo. Chỉ dựa vào một đóa hoa hồng vì ký hiệu. Lúc này rốt cục bại."

Nam nhân Đinh nói: "Một kiếm đứt cổ không thấy máu. Nói cách khác, có cao thủ đến chúng ta Tiên thành á!"

Nhị thập lần thứ nhất nghe lên giang hồ truyền thuyết, âm thầm rụt rè. Giang hồ rất nhiều hiểm ác. May mắn, nàng tại Linh Lộc sơn chạy trốn lúc, gặp phải sơn phỉ là hảo hán.

Nghĩ như vậy, trên cái miệng của nàng đột nhiên bị lấp một cái tiểu tròn bánh ngọt.

Mộ Cẩm nói: "Ăn của ngươi, đừng chỉ cố lấy nghe."

Nhị thập nghe lời cắn một cái.

Mộ Cẩm đũa tại tiểu tròn bánh ngọt, nhìn xem liền là hắn đút nàng một ngụm.

Hắn thu hồi đũa."Thốn Bôn, đi cùng chưởng quỹ mà nói, bên trên một bình trà ngon."

Thốn Bôn đứng dậy, "Là."

Nhị công tử nói trà ngon, không phải khách sạn trà ngon, mà là tự mang một bình thượng đẳng lá trà. Mộ Cẩm này ấm trà, chính là nhắc nhở chính mình.

Hắn là bực nào thân phận, dựa vào cái gì hắn muốn hầu hạ nàng ăn cơm.

Bốn người ăn xong trở về phòng.

Viện lạc trước cửa, nhỏ tuổi nhất môn phái đệ tử đứng ở nơi đó, tha thiết ánh mắt chính là nhìn về phía Thốn Bôn.

Đến gần, thanh bào thiếu niên tiến lên ôm quyền, nói: "Sư huynh khuyên bảo chúng ta, không nên gây chuyện, không cần nhiều sự tình. Nhưng chúng ta người tập võ lẽ ra trừng ác dương thiện. Ta tối hôm qua nghe được trên ngói có âm thanh, lập tức đi ra. Lúc ấy, có hai tên dạ hành nhân từ nơi này một truy một đuổi, hướng thành đông bay đi. Ta khinh công không kịp hai người kia, mất dấu. Mới vừa nghe đến Hương Trung Mị bị giết, đại khoái nhân tâm. Ta năm ngoái cứu một cô gái trẻ tuổi, nàng bởi vì bị Hương Trung Mị chà đạp, suýt nữa tự sát. Ta đối Hương Trung Mị căm thù đến tận xương tuỷ, đáng tiếc khổ tìm không có kết quả." Thanh bào thiếu niên nói đến đây, dừng một chút, "Cảm tạ vị này hiệp khách thay trời hành đạo."

Thốn Bôn bình tĩnh.

Mộ Cẩm lạnh nhạt.

Dương Đào cũng không có gì phản ứng.

Chỉ có không biết rõ tình hình nhị thập kinh ngạc không thôi. Nàng nghĩ, hái hoa đạo tặc hoặc là chọn trúng Dương Đào tư sắc, bị Thốn Bôn bắt gặp.

Thốn Bôn nói: "Các hạ nhận lầm người." Hắn vượt qua thanh bào thiếu niên, tiến viện lạc.

Nhị thập liếc trộm Thốn Bôn.

Thốn Bôn dáng người, tại nhị thập trong mắt càng cao hơn đại uy vũ.

Đi vài bước, Mộ Cẩm lạnh sưu sưu, "Thời tiết không tốt, có người đem con mắt đương mặt trời sử."

Thốn Bôn thối lui, cùng nhị thập cách xa một chút.

Nhị thập cúi đầu, không còn dám nhìn.

Từng nghe Đinh Vịnh Chí nói, hắn cùng thê thiếp đều là du sơn ngoạn thủy, ngâm thi tác đối. Nói tới hưng chỗ, liền hoa tiền nguyệt hạ lăn thành một đoàn.

Hôm nay đã nói xong, bốn người cưỡi thuyền phảng, thưởng thức Tiên thành non sông tươi đẹp.

Nhưng mà, nhị thập nhìn về phía Thốn Bôn con mắt, sáng tinh tinh, sáng đến Mộ nhị công tử không thoải mái.

Sơn dã không nghĩ du, nước cũng không muốn chơi, hắn liền muốn gây chuyện. Non sông tươi đẹp trực tiếp đổi thành sòng bạc.

Cưỡi ngựa xe, đi đến sòng bạc.

Thốn Bôn cùng Dương Đào lưu tại xe ngựa chờ.

Nhị thập đây là lần đầu đến sòng bạc.

Nàng sở dĩ từ Lưu phủ bán được Mộ phủ, cũng là bởi vì Lưu gia cái kia bất tranh khí nhi tử cờ bạc chả ra gì thành tính, bại xong trong nhà nửa toà kim sơn. Lưu phủ lâm vào khốn cảnh, chuẩn bị dời đi kinh thành, thiếu Mộ gia lương phiếu, liền đem nhị thập chống đỡ lương phiếu.

"Mười lần đánh cược chín lần thua" câu nói này, nàng là nghe qua. Nhưng, có lẽ nhị công tử liền là cái kia một thắng đâu.

Giống như Thốn Bôn, nhị thập phục tùng mệnh lệnh. Nhị công tử đi đâu, nàng liền đi theo đi.

Hai người tiến sòng bạc.

So với khách sạn, sòng bạc mới là tam giáo cửu lưu tụ tập địa phương.

Mới vừa vào cửa, nhị thập liền phát giác được, bên trong không khí cùng khách sạn hoàn toàn không giống.

Nơi này là dân cờ bạc. Ngẫu nhiên có cùng nhị công tử đồng dạng tới tham gia náo nhiệt. Còn lại phần lớn hai mắt nóng rực, đang đánh cược bàn vung tay áo la lên.

Dân cờ bạc quan tâm là thua thắng.

Đối Mộ Cẩm dạng này quý công tử, cảm thấy hứng thú chính là Trang gia.

Phía sau cửa hai cái tay chân trên dưới dò xét Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm cũng không khách khí, quấn chính là tơ vàng đai lưng, minh bày tới đưa tiền.

Sòng bạc hoan nghênh bực này phú quý người, hai cái tay chân nhường đường.

Nhìn thấy Mộ Cẩm, chiếu bạc các Trang gia tương hỗ trao đổi ánh mắt.

Loại này quý công tử thường xuyên tại Tiên thành có nhìn thấy, liền là tới chơi. Trong túi thăm dò một túi ngân lượng, chơi xong liền rời đi. Sòng bạc tham chính là tiền, kiếm lời ngân lượng liền coi như thôi, sẽ không làm khó người ta.

Nhị công tử không dắt nhị thập, chính mình một người nghênh ngang đi.

Nhị thập đến cùng có chút sợ hãi, lo lắng nhị công tử đưa nàng lắc tại nơi này, nàng như bóng với hình theo sát hắn, hận không thể nắm chặt góc áo của hắn. Nàng là lần thứ nhất kiến thức tràng diện như vậy. Nô bộc ở giữa lại xấu, cũng sẽ không cùng nơi này đồng dạng, từng cái khuôn mặt dữ tợn.

Mộ Cẩm không có nhìn nàng, cầm trong tay một thỏi bạc, tại mấy trương chiếu bạc đi một vòng, chỗ này nhìn xem, chỗ ấy nhìn một cái, tuyển "Áp đại áp tiểu".

Đơn giản áp chú, giống như là toàn bằng vận khí.

Trang gia mắt nhỏ, râu ria xồm xoàm, lắc chuông tay phi thường tráng kiện. Rung một vòng, hắn đem chung chụp tại trên bàn."Đặt cược a, đặt cược nha."

Mộ Cẩm đem bạc áp tại bên phải, "Lớn."

Trang gia mắt nhìn Mộ Cẩm.

Cái khác dân cờ bạc cũng nhìn xem Mộ Cẩm. Hiếm có như thế đi lên liền là một thỏi bạc người, nổi bật lên bên cạnh bạc vụn cực kỳ keo kiệt.

Trang gia tả hữu la lên: "Mua định rời tay, mua định rời tay."

Trang gia mở chung: "Một hai bốn, bảy. Tiểu!"

Không có ngoài ý muốn, Mộ Cẩm thua.

Nhị thập không nhận ra phía trên cái kia "Đại", "Tiểu" hai chữ, cũng không biết quy tắc.

Mộ Cẩm lười nhác cùng nàng giải thích. Lại chơi hai vòng, vẫn là thua. Hắn cười cười, "Không phải đùa nghịch gian lận bài bạc a?"

Trang gia trừng mắt, nói: "Chúng ta mở cửa làm ăn, giảng chính là công đạo."

"Nha." Mộ Cẩm lại áp một vòng. Hắn nhắm mắt lại, lắng nghe chung bên trong xúc xắc tiếng vang, cười nói: "Ta mua định về sau, xúc xắc lại tại bên trong nhảy một cái."

"Tiểu huynh đệ, không muốn thuận miệng nói bậy, ngươi mua định rời tay, hai tay của ta đi theo rời đi lắc chuông. Này xúc xắc như thế nào động?" Trang gia nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, trên mặt chất đầy dữ tợn, "Chúng ta sòng bạc ở chỗ này mở nhiều năm như vậy, giảng chính là công bằng, giảng chính là công đạo."

"Phải có công bằng công đạo, ta bên trên các ngươi này làm cái gì." Mộ Cẩm không phải đến đánh bạc, hắn là tâm tình không tốt trêu chọc đỡ mà thôi."Dưới đài có hốc tối, ta mua định, Trang gia căn cứ ta lớn nhỏ tại dưới đài đổi xúc xắc, đúng không?"

Đa số quý công tử không quan tâm ngân lượng, thua chính là thua. Trước mắt cái này quần áo quý giá, lại ngay cả một điểm bạc đều thua không nổi.

Trang gia cười lạnh: "Đến gây chuyện? Ngươi đi nhầm địa phương, chúng ta sòng bạc mặc dù chú trọng tín dự, nhưng cũng không phải mặc cho người khi dễ."

Nhị thập nghe nhị công tử phách lối ngữ khí, đã cảm thấy đại sự không ổn.

Nhị công tử chính là như vậy, tùy hứng không phân trường hợp. May mắn, Thốn Bôn ở bên ngoài, nhị thập trong lòng bao nhiêu yên ổn chút.

Mộ Cẩm bỗng nhiên quay đầu nhìn nàng. Từ khi gặp qua cái kia thanh bào thiếu niên, nhị công tử liền không có con mắt nhìn nàng một chút. Lúc này, hắn dùng cây quạt nâng lên cằm của nàng, nói: "Nên con mắt của ngươi đương mặt trời làm thời điểm, đừng cúi đầu, trợn to hai mắt, bản công tử để ngươi biết cái gì gọi là năng lực."

"Công tử mời!" Sòng bạc tay chân tiến lên làm cái tư thế mời, ánh mắt sắc bén."Công tử nếu là không đi, đừng trách chúng ta không khách khí."

Ngay tại Mộ Cẩm muốn đại triển thân thủ, cho nhị thập kiến thức một chút hắn võ công thời điểm. Bên cạnh có hai cái tráng hán tới, nói: "Khó trách ta ở chỗ này thua sạch sành sanh, lại dám chơi bẩn!"

Hai người đại huy khảm đao, công hướng sòng bạc tay chân.

Mộ nhị công tử tâm tình ác liệt tới cực điểm. Đỡ là hắn trêu chọc, dựa vào cái gì người khác động thủ trước? Lại dựa vào cái gì còn thắng?

Hắn trở về khách sạn, tiến phòng.

Còn lại ba người đi theo nhị công tử tâm tình mà đi dạo, trở về phòng của mình.

Nghỉ ngơi hai khắc đồng hồ, nhị thập nghe thấy tiếng đập cửa.

Nàng còn chưa kịp mở cửa, Mộ Cẩm một cước đạp ra."Buổi tối dẫn ngươi đi nghe kể chuyện."

Nhị thập gật gật đầu.

Lời nói xong, hắn không có đi, lại dùng chân giữ cửa đạp đến đóng lại.

Hắn đưa qua hai quyển thoại bản, "Vừa mới hỏi chưởng quỹ cầm, nói cái gì võ lâm tiểu truyện. Chữ không nhiều, thích hợp ngươi. Nhìn ngươi tên nhà quê này, buổi sáng nghe được say sưa ngon lành nhi." Tiểu tròn bánh ngọt cũng quên ăn.

Nhị thập tranh thủ thời gian tiếp nhận.

"Chính mình nhìn, ta nghỉ ngơi." Mộ Cẩm bệ vệ trên giường một nằm. Hắn lật người, không muốn xem nhị thập mặt kia, không đầy

một lát, lại lật trở về."Ta cùng ngươi giảng một cái cố sự."

Nhị thập trong lòng còi báo động đại tác, biết càng nhiều, chết được càng nhanh.

Mộ Cẩm cho tới bây giờ đều mặc kệ nàng muốn nghe hay không, nói: "Mộ gia có một cái nha hoàn thích Thốn Bôn, thêu túi thơm tiễn hắn."

Nguyên lai là Thốn Bôn cố sự. Nhị thập an tâm chút. Nàng biết, túi thơm là Hà Hoa thêu.

"Đại Tễ cô nương đưa túi thơm, liền là mười phần thích. Ta từng nói, để bọn hắn thành tựu một cọc tốt nhân duyên." Mộ Cẩm hỏi: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Nhị thập gật đầu. Thốn Bôn nhất định sẽ là hảo trượng phu. Ai gả cho hắn, thật sự là tam sinh hữu hạnh.

"Thốn Bôn đến niên kỷ, là nên hôn phối. Cái kia nha hoàn. . . Quên kêu cái gì? Danh tự đất vô cùng." Mộ Cẩm kể xong, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Phút chốc, một cái tên xông vào trong đầu của hắn. Nha hoàn gọi là a Man?

Có nghe Thốn Bôn nói qua một lần. Thốn Bôn không thích túi thơm, cho nàng chụp hai tháng tiền công.

Nhưng, ngoại trừ Thốn Bôn nói lên, cái tên này có phải hay không còn tại nơi nào nghe qua.

A Man.

Mộ Cẩm bỗng nhiên ngồi dậy.

Nhị thập chính đảo võ lâm thoại bản, nghĩ thầm này có thể so sánh phong nguyệt sự tình thú vị. Giương mắt đã thấy, nhị công tử như từ địa ngục trở về, đáy mắt âm quyệt.

Nàng, giống như lại đến quỷ môn quan. . .

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 40: Một Màn Này Hí, Nhị Thập Tiếp Nhận.

Thốn Bôn vẻn vẹn nói qua một lần túi thơm nha hoàn, Mộ Cẩm có thể nhớ tới "A Man" hai chữ này, đã phí đi sức chín trâu hai hổ.

Mộ Đông Ninh tại Mộ Cẩm trước mặt gọi quá vài tiếng "A Man".

Mộ Cẩm cầm tới văn tự bán mình lúc, con mắt lướt qua một chút.

Khi đó không có để ý.

Có lẽ là nhớ sai, hẳn là nhớ sai. Mộ Cẩm bảo trì kiên nhẫn, bình tĩnh hỏi: "Ngươi tại may vá phòng có phải hay không bị chụp quá hai tháng tiền công?" Hắn cuối cùng không cách nào hỏi ra: Có phải hay không cho Thốn Bôn thêu quá túi thơm.

Nhị thập không dám nói dối, nhẹ gật đầu.

Mặc dù không phải trả lời thêu quá túi thơm, nhưng ở trong mắt Mộ Cẩm, câu trả lời này không phải liền là cho Thốn Bôn thêu túi thơm? Mộ Cẩm càng thêm hung ác nham hiểm.

Nhị thập thấy thế, vội vàng muốn quỳ xuống.

Mộ Cẩm càng là nổi trận lôi đình. Lối ra chữ như là tôi độc, "Quỳ cái gì quỳ, lên!" Nhìn thấy Thốn Bôn cười đến cùng như hoa, ở chỗ này liền chỉ biết quỳ quỳ quỳ, phiền.

Nhị thập hốt hoảng đứng dậy, co quắp xếp lên hai tay, đứng ở bên cạnh. Nàng hèn mọn đến nỗi ngay cả lưng cũng không dám thẳng tắp.

Thốn Bôn tại cho nàng câm thuốc vào cái ngày đó, lên lòng trắc ẩn. Một cái nho nhỏ động tác thả trên người người khác, không có gì đặc biệt. Nhưng là bởi vì là Thốn Bôn, liền rất có thâm ý.

Không nghĩ tới nữ nhân này có thể chọc cho động Thốn Bôn. Khi đó, Mộ Cẩm cảm thấy nhị thập chơi vui.

Thốn Bôn có thiện tâm.

Mộ Cẩm lưu nàng một mạng, cũng là nhân từ. Trước kia gặp gỡ nàng dạng này người biết chuyện, hắn đã sớm diệt khẩu.

Mộ Cẩm cực kỳ gắng sức kiềm chế nộ khí, đưa tay muốn bắt nàng.

Nhị thập không tự giác run lên. Hắn tức giận liền muốn giết nàng, nàng to gan cũng không nhịn được như thế bị hù. Nàng một cái tay trói gà không chặt nhược nữ tử, cố gắng biểu đạt lòng trung thành của mình, nhị công tử lại không yên lòng. Ngẫu nhiên, nhị thập nghĩ đi cùng Thốn Bôn lĩnh giáo mấy chiêu, như thế nào thu hoạch được nhị công tử tín nhiệm.

Trên mặt nàng lóe lên bối rối, nhường Mộ Cẩm tay cứng một chút.

Nàng là giảo hoạt, cũng là lo sợ nghi hoặc, nho nhỏ trong con ngươi in thân ảnh của hắn, cùng gặp được hắc bạch vô thường đồng dạng. Muốn chạy trốn lại không dám, rụt rè.

Đây là so lau kỹ mặt mặt đáng yêu chút. Nhưng, vẫn không kịp của nàng cười yếu ớt, cùng hai mắt chớp chớp lúc.

Mộ Cẩm thả tay xuống, mệnh lệnh nói: "Tới."

Nhị thập lập tức đi đến trước mặt hắn.

Hắn quăng lên cánh tay nhỏ bé của nàng cổ tay, tại nàng chưa kịp phản ứng lúc, đã đưa nàng đẩy ngã.

Nàng ngã trên giường, tóc đen tản mát, dọa đến mặt tái nhợt tại tản mát tóc đen ở giữa cơ hồ không thấy máu sắc.

Càng là nhỏ yếu, hắn thấy càng có ngang ngược. Hắn chống đỡ trong lòng nàng, "Vô luận ngươi nơi này quá khứ có quá ai, về sau đều chết cho ta cái ý niệm này."

Nhị thập thận trọng gật đầu.

Hắn như thế để lên đến, nàng biết hắn muốn làm cái gì, chăm chú nhắm mắt lại. Bên cạnh không tìm được khăn, đành phải kéo chăn một góc, thẳng hướng trên mặt đóng.

Mộ Cẩm đè xuống của nàng tay, "Nghĩ ngạt chết a." Trước kia khăn lụa mỏng thấu, hô hấp không ngại. Này chăn che xuống, nhưng phải đào tức giận.

Nhị thập không đóng. Hắn thích mỹ nhân, nàng cũng không phải. Hắn nếu là bên trên hắn thích mỹ nhân giường, chẳng phải không có phiền toái như vậy.

Này chuyến xuất hành, Mộ Cẩm không phải là không muốn cùng nhị thập cùng ở.

Nhưng là, Thốn Bôn nhĩ lực tốt, nếu có tâm nghe, cái giường này động tĩnh không gạt được hắn.

Mộ Cẩm cuối cùng không muốn nhị thập thanh âm bị nghe đi, cầm chăn che lại eo của nàng, đi ra.

Mộ Cẩm gõ gõ Thốn Bôn cửa phòng.

Thốn Bôn lập tức mở cửa, "Nhị công tử."

Mộ Cẩm trên tay quạt xếp mở một chút, cấp tốc thu hồi."Đi vào nói."

Thốn Bôn đóng cửa lại, đợi ở một bên.

Những cái kia cần Thốn Bôn phục vụ hành lý, đều đặt ở căn phòng này. Bao quát hôm nay cái kia một bình lá trà.

Lá trà đến từ trấn nam trà sơn, thu hoạch cực ít, một năm ước chừng hai ba trăm bình tả hữu. Bởi vì hiếm thấy, cho nên đắt đỏ.

Mộ Cẩm lần trước đi trấn nam thành, đi đặc thù môn đạo mua hai bình.

Chính là trân quý lá trà nhắc nhở hắn, hắn cùng nhị thập thân phận cách xa. Một nô bộc cả đời này cũng không kiếm được này một bình lá trà tiền.

Nhưng mà, niệm lên nàng vô cùng đáng thương dáng vẻ. . . Hắn phát lên hỏa khí, có muốn có giận, hai tướng xen lẫn, khô đến hoảng.

Mộ Cẩm đem ánh mắt từ lá trà bình dời, chuyển hướng Thốn Bôn.

Thốn Bôn nén lòng mà nhìn, nội liễm. Mộ nhị công tử thấy nhìn không chuyển mắt.

Thốn Bôn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm.

Một lát sau, Mộ Cẩm hỏi: "Ngươi đối nữ nhân kia có ý kiến gì không?"

Thốn Bôn chần chừ một lúc, "Nhị công tử là hỏi một phương diện nào?"

Mộ Cẩm giương mắt, "Ngươi còn có mấy phương diện?" Muốn cầu thân mà nói, không cửa.

Thốn Bôn cúi đầu, "Thuộc hạ không dám."

"Là ngươi khuyên ta lưu nàng một mạng."

"Là." Thốn Bôn rốt cục quyết định nói ra băn khoăn của mình, "Nếu như nhị thập cô nương yên tĩnh lưu trong Yểm Nhật lâu, là không có uy hiếp."

Mộ Cẩm nghe ra Thốn Bôn lời nói bên trong có chuyện, "Nói tiếp."

"Thuộc hạ nói thẳng." Thốn Bôn nói: "Như hoàng lão gia thịnh thế an ổn, ẩn nấp nhị công tử thân phận, cũng đảm bảo Mộ phủ bình an. Nhị thập cô nương cũng có thể bình an. Đinh công tử nói, hoàng lão gia trong nhà rung chuyển. Nhị thập cô nương thiện tâm, lại là yếu đuối nữ tử, thuộc hạ sợ chính là —— "

"Ân." Mộ Cẩm biết Thốn Bôn lời nói ý gì.

Triều đình bình tĩnh, Mộ Cẩm thời gian liền an an ổn ổn, trải qua không buồn không lo phú quý thời gian. Nếu như triều đình thế cục khẩn trương, hắn thân phận một khi bại lộ, nhất định nguy cơ tứ phía.

Cái khác người biết chuyện, như Thốn Bôn, như Quan Thuần Lương. Nếu như bị bắt, bọn hắn có thể làm được chết không hối hận.

Nhị thập không phải. Hắn cùng nàng mệnh ở giữa, Mộ Cẩm nghĩ, nàng viên kia cái đầu nhỏ trang là chính nàng. Ngoài miệng giảng cam tâm tình nguyện. Kỳ thật đáy lòng vẫn có tính toán.

Chỉ cần tính mạng của nàng nhận người khác uy hiếp, nàng liền không cách nào thủ khẩu như bình. Đây cũng là lúc trước Mộ Cẩm muốn giết nàng mấu chốt nguyên nhân. Nàng không có mười phần trung thành, một khi tình thế đối nàng có lợi, nàng sẽ nhanh chóng phản bội hắn.

"Nhị công tử." Thốn Bôn còn nói: "Mộ lão gia để ngươi cùng nhị phu nhân viên phòng, cũng là hi vọng, về sau nếu là có cái vạn nhất, Tô gia có thể giúp nhị công tử một chút sức lực. Thông qua nhị phu nhân biểu tỷ bối cảnh leo lên hoàng lão gia, bao nhiêu có thể che giấu tai mắt người, phòng ngừa thân phận của ngươi bại lộ."

"Lời này của ngươi nói, phảng phất gặp được lão Lưu quản gia, bên tai ta ong ong ong, ong ong ong, vang lên không ngừng." Kiệm lời Thốn Bôn đột nhiên nói nhiều lời như vậy, Mộ Cẩm tự hỏi, gần nhất có phải hay không quá cưng chiều nhị thập.

Mộ Cẩm bởi vì chuyện của nữ nhân tìm Thốn Bôn, đây là lần thứ nhất. Thốn Bôn biết rõ nó ý.

Nhị công tử từ vừa mới bắt đầu liền đối nhị thập phá lệ tha thứ. Cái gọi là câm thuốc, là đậu xanh, hắc gạo chờ ngao thành. Giải dược thì là đậu đỏ, hạt ý dĩ chờ. Nguyên là tam tiểu thư trù tiểu phòng nấu canh dùng.

Nhị công tử ác thú vị, đem đó nói thành độc dược và thuốc giải. Nếu như nhị thập uống, nàng liền biết, nhị công tử dụng ý là nhường nàng ngậm miệng.

Nhị thập không có uống. Nàng nói, không nghĩ nợ nhân tình, đem thuốc vẩy vào trong tay áo. Kể từ đó, nếu là nhị công tử truy trách, nàng có thể nói chính mình không uống, mà không phải Thốn Bôn làm bộ. Nhị công tử liền không cách nào trách cứ Thốn Bôn.

Thốn Bôn chỉ là một cái nghe lệnh làm việc hộ vệ, nàng có thể như vậy vì hắn cân nhắc, hắn cảm thấy động dung.

Nàng như vậy tiểu động tác cái nào giấu diếm được nhị công tử.

Nhị công tử lòng dạ biết rõ, bất quá dung túng nhị thập thôi. Nhị công tử mấy lần buộc nàng lên tiếng, nàng không rên một tiếng. Tổn thương nàng gân cốt, nàng cũng cắn răng nhịn xuống.

Một màn này hí, nhị thập tiếp nhận.

Nhị công tử bởi vì thân thế nguyên nhân, trời sinh tính đa nghi, cực ít giao phó tín nhiệm. Nhị thập có thể tại nhị công tử trong tay sống đến bây giờ, có thể thấy được nàng trong lòng hắn có chút phân lượng.

Thốn Bôn lo lắng chính là, tương lai nhị thập sẽ trở thành nhị công tử nhược điểm.

Nhị công tử loại người này, là không cho phép có nhược điểm.

Triều đình gió êm sóng lặng, nhị công tử liền có thể tùy hứng làm bậy. Thốn Bôn cơ hồ không khuyên giải chủ tử. Hôm nay chủ tử hỏi, Thốn Bôn mới nhắc nhở vài câu.

Về phần nghe hoặc không nghe, liền là nhị công tử chuyện của mình.

"Thốn Bôn." Mộ Cẩm lại nhìn về phía cái kia bình lá trà, "Ngươi nói, có hay không một cái sách lược vẹn toàn, có thể nhường một nữ nhân khăng khăng một mực đi theo một cái nam nhân?"

"Ước chừng là có." Thốn Bôn đáp.

Mộ Cẩm cười cười, nói: "Ngươi cùng Dương Đào ra ngoài du du sơn, chơi đùa nước. Hoàng hôn sau trở lại."

"Là." Kỳ thật, coi như Thốn Bôn đãi trong phòng, chủ tử phong nguyệt, hắn cũng là che tai. Hắn sẽ đem lực chú ý đặt ở càng xa xôi phương xa, coi nhẹ viện lạc động tĩnh.

Nhưng mà, nhị công tử sợ nhị thập thanh âm truyền ra tí xíu, quả thực là đem Thốn Bôn cùng Dương Đào đuổi ra ngoài.

Thốn Bôn nói chuyện đều là đại cục làm trọng.

Mộ Cẩm liền không hỏi túi thơm chuyện.

Vừa mới Mộ Cẩm ra ngoài lúc, nhị thập tranh thủ thời gian tìm một trương thật mỏng khăn lụa, che mặt nằm lại trên giường.

Mộ Cẩm đẩy cửa đi vào.

Đang nghĩ ngợi, cái này nữ không đáng hắn cưng chiều. Nhưng mà nhìn thấy nàng một bộ thấy chết không sờn dáng vẻ. Hắn dùng bốn chữ đánh gãy suy nghĩ của mình, đó chính là: Tận hưởng lạc thú trước mắt.

Có đáng giá hay không đến, ngày sau hãy nói.

"Ta hỏi Thốn Bôn." Mộ Cẩm nửa câu nói sau chậm chạp không nói, cố ý kéo dài nhị thập cảm xúc.

Nàng không nhúc nhích, có lẽ trái tim nhấc đến cổ họng.

Đến trước giường, Mộ Cẩm mới nói: "Thốn Bôn không có thành thân ý nghĩ."

Nàng rốt cục nhẹ gật đầu. Kia là Hà Hoa mong muốn đơn phương.

Mộ Cẩm xốc lên thật mỏng khăn lụa, cẩn thận quan sát nhị thập biểu lộ, hỏi: "Không khó quá?"

Nhị thập lắc đầu. Nói câu lời trong lòng, Hà Hoa cùng Thốn Bôn kỳ thật không xứng.

Không có nhìn thấy của nàng tan nát cõi lòng bi thương, Mộ Cẩm nói không nên lời là vui vẫn là giận. Hắn vốn muốn cho nàng minh bạch, nàng tưởng niệm Thốn Bôn là không biết tự lượng sức mình, Thốn Bôn căn bản không có đưa nàng để trong lòng.

Nhưng mà nàng quá bình tĩnh, nhị công tử cười trên nỗi đau của người khác lập tức bị ế trụ.

Hắn từ trên cao nhìn xuống nhìn xem nàng, "Ngươi rất tự giác."

Nhị thập khéo léo mím môi một cái.

Môi của nàng sắc rất nhạt, không giống Yểm Nhật lâu cái khác cô nương, xóa thành đỏ tươi phấn nộn. Một trương nhạt nhẽo mặt, ngẫu nhiên lại có nồng phồn tươi đẹp. Con mắt của nàng che tại khăn bên trong, không gặp được tinh quang, cũng không có đêm tối.

Mộ Cẩm bình tĩnh nói: "Nếu như ta phát hiện ngươi phản bội ta, ta nhất định giết ngươi, lại đem tâm của ngươi móc ra nấu canh."

Nhị thập trong lòng kinh dị. Nghe hắn khẩu khí, chỉ sợ không chỉ muốn đem của nàng tâm đào ra. Hắn còn muốn đi Tây Phụ quan đào người nhà nàng.

Nhị công tử nói chuyện âm điệu cùng ngày xưa không đồng dạng, không mang ý cười, giấu là thấu xương gió lạnh.

Nàng gật gật đầu.

Mộ Cẩm cầm vai của nàng. Nhớ tới nữ nhân này cho Thốn Bôn vá thêu túi thơm. Đến cùng là ý khó bình, mãnh liệt xúc động nhường hắn muốn đem nàng nhỏ vụn nữ xương nghiền thành mảnh vỡ.

Nhị thập bất động, vai của nàng tổn thương không có khỏi hẳn. Nhị công tử hiện tại chụp chính là một bên khác bả vai. Nàng nếu là hai vai sụp đổ, như thế nào cho phải?

Mộ Cẩm thấp hỏi: "Muốn cầu tha?"

Nhị thập gật đầu, dùng tay khoa tay: "Cầu nhị công tử khai ân."

"Biết sai rồi sao?" Mộ Cẩm buông nàng ra vai, nâng lên cằm của nàng. Đồng dạng, không phải khắc chế mới có thể không bóp nát.

Vừa mịn lại yếu, hắn chỉ nhìn liền muốn khi dễ.

Hai người cơ hồ mặt thiếp mặt, nóng rực khí tức đốt đỏ lên gương mặt của nàng. Cách quá gần, nàng hai tay chỉ có thể bên cạnh lên, khoa tay đến câu nệ: "Nhị công tử, ta biết sai rồi."

Mộ Cẩm lại hỏi: "Sai ở nơi nào?"

Nhị thập nghĩ, nàng sai ở nơi nào đâu? Nói như thế nào mới có thể vuốt lên nhị công tử cảm xúc.

Hắn nâng lên của nàng đầu, lộ ra một đoạn trắng noãn nhu hòa cổ, ẩn có mùi thơm. Ánh mắt hắn hung dữ nhìn chằm chằm, ngoài miệng hỏi được hững hờ, "Sai ở nơi nào?"

Nhị thập không đáp sai ở nơi nào, chỉ có biểu trung tâm, tiếp tục khoa tay: "Nhị công tử, ta về sau tất cả nghe theo ngươi lời nói."

Mộ Cẩm tại cổ của nàng thấp nghe. Nàng không biết dùng chính là cái gì túi thơm? Hương khí không nặng, đầy đủ hấp dẫn hắn.

Hắn nghĩ, Thốn Bôn đừng trở về, đêm nay ở bên ngoài qua đêm quên đi.

Mộ Cẩm không nói gì, hô hấp trở nên nồng đậm.

Là thú loại thức tỉnh nguy hiểm. Nhị thập không sợ chẻ củi, sợ chính là nhị công tử rìu quá nặng, đem nàng chém nát. Nàng liên tục khoa tay: "Nhị công tử, ta hết thảy đều là của ngươi."

Mộ Cẩm nhìn xem của nàng tay. Của nàng ngôn ngữ tay học được rất nhanh. Đơn giản, hắn giáo một lần, nàng liền học được. Rốt cuộc không cần ở trước mặt hắn hát vở kịch. Hắn cuốn lên nàng tản mát tóc đen, quấn quanh ở giữa ngón tay, "Hết thảy?"

Nhị thập gật đầu.

"Hết thảy." Mộ Cẩm gần sát vành tai của nàng, "Bao quát của ngươi một trái tim."

Nàng cũng đáp ứng.

"Không chỉ có trung tâm." Hắn nâng lên thân, nhìn xuống nàng.

Nàng hơi nghi hoặc một chút.

"Ta muốn ngươi viên kia nữ nhân đối nam nhân tâm." Đây chính là nàng vĩnh viễn không phản bội sách lược vẹn toàn.

Nhị thập ngơ ngác. Này nói không phải là. . .

Nàng không kịp ngẫm nghĩ nữa, hắn nới lỏng của nàng dây buộc, cười cười: "Ngươi là của ta nữ nhân, của ngươi hết thảy đương nhiên đều là ta."

Nhị thập cảm thấy lời này có chỗ nào không ổn, lại không nói ra được. Nàng không có nam nữ mến nhau kinh nghiệm.

Nhưng biết rõ nam nữ vui thích.

Từ khi khai khiếu, nhị thập cùng nhị công tử phù hợp cực kì. Hắn hai ngón tay hướng phía dưới chụp, nàng kinh thở hổn hển mấy thanh. So với lần trước, nhị công tử mánh khóe lại thêm. Cùng nàng tại phong nguyệt thoại bản nhìn thấy vẽ lên đồng dạng.

Cũng may, nhị công tử chọn đều là hắn phí sức dáng vẻ. Nàng không có cảm thấy khó chịu. Lo lắng chính là, chính mình gọi đến lớn tiếng, nàng tận lực đè ép cuống họng, kìm nén đến mặt đỏ, dùng tay che miệng lại.

Mộ Cẩm kéo của nàng tay, mười ngón khấu chặt, nói: "Chỉ có ta nghe thấy, không muốn chịu đựng."

Nhị công tử nói như vậy, nàng buông ra hàm răng, oanh ca không thôi.

Lâm môn thời khắc, Mộ Cẩm liên tục phát lực, nói: "Ngươi là của ta."

Nàng ứng thanh: "Ân. . ."

"Ta."

"Ân. . ."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 41: Chày Cán Bột Đoạn Mất.

Thốn Bôn cùng Dương Đào không chỗ có thể đi, tại khách sạn nơi hẻo lánh uống trà.

Một đôi nam nữ dung mạo phi phàm, chưởng quỹ, điếm tiểu nhị, đi ngang qua, tránh không được nhìn nhiều vài lần.

Hai người thờ ơ, chưa từng giao lưu, chính mình uống chính mình.

Khách sạn chưởng quỹ đưa một bàn xào lăn đậu phộng hoa sinh, một hạt cũng không có động.

Điếm tiểu nhị quá khứ cho châm trà, cúi người hỏi: "Khách quan, là đậu phộng hoa sinh không hợp khẩu vị sao?"

Thốn Bôn cùng Dương Đào cũng không nói gì, một người kẹp một hạt đậu phộng hoa sinh.

"Hương." Thốn Bôn nói xong cũng không có lại ăn nhiều một hạt.

Mặt trời đỏ mặt trời lặn, hà đầy Tiên thành.

Thốn Bôn buông xuống bạc, rời ghế đi ra phía ngoài.

Dương Đào không nói tiếng nào theo ở phía sau.

Hai người đi xa, khách sạn chưởng quỹ mới nói: "Vừa mới bắt đầu tưởng rằng vợ chồng, về sau cảm thấy giống địch nhân. Đi mới biết được, nguyên lai là chủ tớ a."

Đến tiệm thuốc.

Thốn Bôn nhìn một chút Dương Đào. Nàng dù sao cũng là cô nương nhà, một mình đi mua tránh tử phương thuốc, cuối cùng cũng có không ổn. Hắn nói: "Ngươi ở đây chờ lấy."

"Là." Hộ vệ cũng có giai cấp. Dương Đào chỉ là một ám vệ. Nói một cách khác, Thốn Bôn là chủ tử của nàng.

Thốn Bôn đi vào bốc thuốc, không đầy một lát liền ra. Hắn đưa cho Dương Đào, "Trở về khách sạn sắc cho nhị thập cô nương."

Dương Đào cung kính tiếp nhận: "Là."

Nhị công tử tạm thời không có kéo dài dòng dõi ý nghĩ. Hoàng thất huyết mạch, nhất là thận trọng. Trước khi đi, nhị công tử đặc biệt bàn giao Thốn Bôn, đừng quên tránh tử canh phương thuốc.

Bên này, Mộ Cẩm cùng nhị thập mây mưa phương nghỉ.

Bên ngoài nhẹ nhàng linh hoạt bước chân truyền vào Mộ Cẩm lỗ tai. Hắn xuống giường, mặc vào y phục ra khỏi phòng. Hắn cùng Dương Đào nói: "Đi khách sạn phòng bếp nấu thuốc, hầu hạ nàng cho uống."

"Là." Chỉ có nói chuyện với nhị thập thời điểm, Dương Đào mới giống một cái sáng sủa nha hoàn. Ngày bình thường, nàng là âm túc ám vệ.

Lĩnh châu non sông tươi đẹp, Mộ Cẩm không có hứng thú."Thốn Bôn, an bài một chiếc thuyền, sáng sớm ngày mai đi hướng dương thành."

"Là." Thốn Bôn lĩnh mệnh mà đi.

Vất vả một phen, nhị thập lại mệt lại khốn, nghe hí cũng ngâm nước nóng.

Mộ Cẩm ở tại trong phòng nàng, vòng lấy thân thể của nàng, giống ôm một con mèo giống như."Ngươi diệu liền diệu ở bộ này thân thể." Bởi vì yếu, bởi vì kiều. Hắn mỗi lần tại xé rách cùng khắc chế ở giữa bồi hồi, cực nóng khó nhịn.

Nhị thập mệt rã rời, dính trong ngực hắn.

Hắn không biết nhớ tới cái gì, đột nhiên cảm thán, "Lòng ta liền là quá thiện lương."

Nghe lời này, nhị thập mí mắt lười nhác vén. Mây mưa tuy tốt dù diệu, nhưng là, nếu như đừng như thế hao phí thể lực, vậy thì càng tốt càng diệu.

Mộ Cẩm rất có tinh thần, vỗ vỗ lưng của nàng, "Cho ngươi một cái ôm ta ngủ cơ hội."

Không muốn được hay không? Cũng không làm được. Nhị thập tay dựng quá khứ. Đang muốn chìm vào giấc ngủ, lại bị hắn đánh tỉnh.

"Ôm chặt một điểm." Tùng tùng đổ đổ, giống như là hắn ép buộc nàng ôm giống như.

Thế là, nàng hung hăng ôm lấy hắn.

Mộ Cẩm còn nói: "Ngươi không phải khuynh thành mỹ nhân. Ta thương ngươi như thế mấy lần, ngươi nên tạ ơn."

Nàng gật đầu cảm ân, mơ mơ màng màng.

Hắn lúc này mới hài lòng, "Ngủ đi."

Hôm nay Thốn Bôn lời nói, đều có lý.

Đương kim hoàng hậu là thái phó chi nữ, trong triều căn cơ thâm hậu. Tiêu Triển làm tới thái tử, chiêm sự phủ người tự nhiên cũng là nhân mã của nàng.

Đương kim hoàng hậu tri châu tất so sánh. Là quý phi lúc, được xưng là hiền phi.

Hiền nàng cái đầu chính là.

Tiền hoàng hậu qua đời, hoàng thượng đối hiền phi lòng có khoảng cách, mặc dù lập nàng làm hậu, lại chậm chạp không lập thái tử.

Những năm này, Tiêu Triển cực lực lôi kéo người mạch. Đến trưởng thành, trăm thần trình lên khuyên ngăn. Hoàng thượng mới sắc phong thái tử.

Hoàng thượng đa nghi, Tiêu Triển đồng dạng cũng là, phụ tử ở giữa rất nhiều nghi kỵ. Nếu như Tiêu Triển biết, tứ hoàng tử vẫn tại thế. Chỉ sợ, lại sẽ nhấc lên một trận phong ba.

Mộ Cẩm sớm quên Tiêu Triển bộ dáng, hai người xưa nay không hợp. Mộ Cẩm còn nhỏ đi qua quỷ môn quan, không thể thiếu hiền

phi quỷ kế.

Hoàng thất huynh đệ ở giữa thân tình, còn lâu mới có được Mộ Cẩm cùng Mộ Chiêu tới thâm hậu. Mộ Cẩm trân quý "Mộ nhị công tử" sinh hoạt.

Mộ Cẩm vỗ nhẹ nhị thập lưng. Hắn nhớ kỹ, trước kia mẹ ruột của hắn chính là như vậy hống hắn đi ngủ.

Thời gian thái bình, sủng nàng cũng liền sủng.

Tương lai như có vạn nhất, lại hợp thời bỏ qua đi.

Sương mù lượn lờ Lĩnh châu, mông lung, không thấy mặt trời chói chang.

Liên quan, nhị thập cũng là mơ mơ màng màng, tại buồng nhỏ trên tàu ngủ một đường.

Thẳng đến cập bờ tại hướng mặt trời thành bến tàu.

Lại như thế nào buồn bã ỉu xìu, nhị thập cũng ghi nhớ, tuyệt đối đừng lại ném đổ.

Vạn dặm thanh không, trong vắt ngày mùa hè. Đây chính là hướng mặt trời thành. Bên đường không xa, có hai gốc cao lớn tử kinh cây, phồn hoa đã tạ. Xanh tươi lá non thỏa thích mở rộng.

Hai mươi lần thuyền, lập tức trở nên tinh thần.

Hướng mặt trời thành là có tiếng hí khúc chi đô, hàng năm xuân hạ hai trận nhã hí thi đấu.

Đại hộ người ta nghe hí, có chút liền là nhường nhã hí thi đấu tổ mời gánh hát.

Nhị thập đối du sơn ngoạn thủy hứng thú không lớn, ngược lại vui với nghe các loại giang hồ chuyện bịa, thế là, Mộ Cẩm thay đổi tuyến đường đến tận đây.

Hướng mặt trời thành không chỉ hí kịch phồn vinh, người viết tiểu thuyết, kịch đèn chiếu, múa rối cũng ở đây dương danh.

Nơi này phiên chợ cùng kinh thành rất khác nhau. Bán phần lớn là đồ hóa trang hí trang, búp bê mặt nạ. Chính là thích hợp cho Yểm Nhật lâu các cô nương mang hộ mấy cái đồ chơi nhỏ.

Nhị thập cũng là mới lạ, đi ba bước ngừng một bước. Sợ đuổi không kịp Mộ Cẩm, không dám nhìn nhiều, chậm rãi đi về phía trước.

Mộ Cẩm như thế nào không biết của nàng tiểu tâm tư, nàng một đôi mắt dừng ở tiểu búp bê bên trên, lưu luyến quên về. Hắn tiến lên kéo nàng, "Thời điểm ra đi, ngươi lại tới nhìn xem mua cái gì đồ vật."

Nàng lập tức đuổi theo kịp hắn.

Thật dài Thặng giang bên bờ, bày chính là từng cái hí kịch cái bàn, thổi kéo đàn hát, vô cùng náo nhiệt.

Đại Tễ đông tây nam bắc tấu nhạc, đủ loại. Giang Nam bi tình, Tễ Đông ưu mỹ, tây bắc cao vút to rõ.

Đi qua mấy cái sân khấu kịch, Mộ Cẩm bên tai đau. Nghe một màn kịch có thể, như thế liên tiếp, thực tế ồn ào. Hắn không kiên

nhẫn hỏi nhị thập: "Muốn nghe cái nào một màn hí?"

Nhị thập cũng tỉnh tỉnh.

Bốn người lại đi về phía trước một hồi, đột nhiên, nhị thập nghe thấy được Tây Phụ quan tiểu điều, nàng ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Bên bờ cây liễu bên cạnh, có một cái nho nhỏ sân khấu kịch. Tây Phụ quan tiểu điều có trống, có huân. So với chiến vui, một màn này hí thêm một thanh tì bà, vận luật càng có phong tình.

Mộ Cẩm chuyển hạ trường quạt, nói: "Qua bên kia."

Nơi này trình diễn hơn phân nửa.

Bốn người ngồi xuống, cẩn thận nghe xong, mới biết, trên đài diễn chính là năm đó La Sát tướng quân cùng hoàng thượng tại Tây Phụ quan đại chiến Bách Tùy một màn.

Vai diễn hoàng thượng tiểu sinh, họa trang môi hồng răng trắng, rất là tuấn diễm, hát nói: "Đại Tễ sơn hà, tứ phương phụng chúc. . ."

Đây là nhị công tử cha hí. Nhị thập như ngồi bàn chông.

Mộ Cẩm chấp quạt nhẹ lay động, ý cười nhàn nhạt.

Thốn Bôn nhìn Mộ Cẩm một chút.

Dương Đào không rõ ràng Mộ Cẩm thân thế, một mực nghe hí.

Tây Phụ quan lớn lên nhị thập tự nhiên nghe qua một đoạn này chiến sử.

Hoàng thượng trẻ tuổi nóng tính, La Sát tướng quân dũng mãnh thiện chiến. Nhưng mà, trú quân mấy trăm nhật, quân doanh lương thực hết viện binh tuyệt.

Tây Phụ quan lão bách tính vì nước quyên gạo quyên lương, lúc này mới có tích lũy cát trận thắng trận.

Lúc này, trên đài diễn đến hoàng thượng hướng lão bách tính cúi đầu một màn.

Mộ Cẩm đảo mắt, đem gánh hát người dần dần dò xét. Cuối cùng, đem ánh mắt ổn định ở đạn tì bà tiểu cô nương trên thân.

Một tích tắc kia, tiểu cô nương đối mặt ánh mắt của hắn, lại nhanh chóng dời đi.

Sân khấu kịch tại vùng ven sông cuối cùng, rất nhiều người bị phía trước tấu nhạc vây quanh, đi không đến nơi này. Mà lại, Tây Phụ quan tiểu điều là chiến vui, không bằng cái khác hí khúc du dương hoa mỹ. Chỉ có bảy người ngồi ở chỗ này nghe xong.

Kết thúc.

Gánh hát chủ thượng đài hô: "Buổi chiều là đương kim thánh thượng cùng tiền hoàng hậu gặp gỡ bất ngờ một màn hí. Mời các vị tiếp tục cổ động, cám ơn."

Nhị thập cúi đầu, không dám hướng Mộ Cẩm bên kia nhìn.

Buổi sáng, hắn cha bị tập kết hí góc. Buổi chiều, liền mẹ ruột của hắn cũng thành hí bên trong nhân vật. Nhị thập không biết, Mộ Cẩm phải chăng lại muốn tức giận.

Gánh hát chủ xuống đài đáp tạ. Đến bốn người trước mặt, thở dài nói: "Chúng ta từ Tây Phụ quan mà đến, hát là quê quán đặc hữu chiến vui. Đa tạ bốn vị cổ động, đa tạ, đa tạ."

Mộ Cẩm hướng sân khấu kịch nhìn thoáng qua, hỏi: "Các ngươi gánh hát, đều đến từ Tây Phụ quan?"

Gánh hát chủ gật đầu, nói: "Chính là, chúng ta đây là lần đầu đến hướng mặt trời thành. Nơi này không yêu chiến vui, cực ít tây quan gánh hát." Nói đến đây, gánh hát chủ ngại ngùng cười cười.

Khó được gặp được đồng hương. Nhị thập nhìn về phía gánh hát chủ con mắt chớp chớp lên.

Một màn này, vừa lúc bị Mộ Cẩm nhìn thấy. Nếu là hai người một mình, hắn liền muốn đi bóp khóe miệng của nàng. Ngón tay hắn khẽ nhúc nhích, khắc chế.

Đạn tì bà tiểu cô nương cũng đi tới, phúc thân, nói: "Hoàng thượng cùng tiền hoàng hậu gặp gỡ bất ngờ cố sự, cô nương nhà nhiều thích. Còn xin cô nương buổi chiều cổ động một chút."

Có nghe hay không, do nhị công tử quyết định. Dù sao đây là hắn cha cùng mẹ hắn cố sự.

Mộ Cẩm nhìn xem tiểu cô nương mặt, cùng nhị thập nói: "Ta coi là Tây Phụ quan liền ngươi như vậy nho nhỏ. Không nghĩ tới, cũng có cái khác cô nương không cao không tráng."

Tiểu cô nương kẹp ở cái khác cao thẳng Tây Phụ quan nữ tử ở giữa, càng thêm nhỏ nhắn xinh xắn.

Nàng nghe được Mộ Cẩm mà nói, mặt ửng hồng lên. Ngừng tạm, nhìn về phía nhị thập hỏi: "Nguyên lai ngươi cũng là Tây Phụ quan nha."

Nhị thập gật gật đầu.

Gánh hát chủ cười: "Thật là khéo, thật là khéo. Chư vị buổi chiều nhất thiết phải cổ động a."

Tì bà cô nương cười lên, nói: "Đúng vậy a, cô nương, buổi chiều tới nghe một chút đi. Tiền hoàng hậu cũng là Tây Phụ quan người, chúng ta chỗ ấy, khắp nơi đều có của nàng truyền thuyết, có thể thần kỳ."

Mộ Cẩm quệt quệt khóe môi. Không phải liền là gả cho hoàng thượng? Có cái gì thần kỳ.

Tì bà cô nương nói: "Ta cùng tiền hoàng hậu tại một cái huyện, ta từ nhỏ đã nghe nàng cố sự lớn lên."

Mộ Cẩm nhìn xem nàng.

Nàng tựa hồ phát giác được ánh mắt của hắn, nghiêng đầu giương mắt nhìn hắn, lại cấp tốc cúi đầu. Trên mặt đỏ ửng chưa tán, không biết là vừa rồi cái kia một đóa, vẫn là lại phiêu khởi mới.

Mộ Cẩm nhàn nhạt hỏi: "Một cái huyện?"

Tì bà cô nương ngẩng đầu lên, nói: "Đúng vậy, tiền hoàng hậu là Vũ Trường huyện, ta cũng là. Ta cùng tiền hoàng hậu cùng một cái họ đâu, họ Chân."

Mộ Cẩm ánh mắt lóe lên một cái, "Các ngươi huyện cô nương, cùng Tây Phụ quan cái khác nữ tử kém đến khá lớn."

Tì bà cô nương liếc hắn một cái, lại dời, chuyển hướng nhị thập."Cũng không phải. Địa thế dựa vào bắc nữ tử liền tráng chút, tiền hoàng hậu là phía nam."

Gánh hát chủ nói: "Lớp chúng ta tử liền nàng trùn xuống vóc dáng."

Lúc này, trên đài có một người hô hào: "Chân Nguyên Nguyên."

"Ai." Tì bà cô nương ứng tiếng.

Gánh hát chủ nói: "Nguyên Nguyên, ngươi đi làm việc trước đi."

Lúc gần đi, Chân Nguyên Nguyên nhìn Mộ Cẩm một chút.

Mộ Cẩm cũng đang nhìn nàng.

Chân Nguyên Nguyên quay người hướng sân khấu kịch đi đến, trên mặt hồng vân đóa đóa, giống như là bị mặt trời rực rỡ phơi.

Khách sạn người đến người đi. Tránh không được có nghe góc tường.

Mộ nhị công tử lúc này không ở khách sạn.

Mộ lão gia bạn bè tại này có một tràng biệt viện. Lão nhân gia thích nghe hí, hàng năm xuân hạ thời gian mới tới.

Nhã hí thi đấu vào cuối tháng, biệt viện bỏ trống, liền mời Mộ Cẩm ở lại mấy ngày.

Biệt viện đã có người quét sạch sẽ, đổi lại tươi mới đệm giường.

Mộ Cẩm đến nơi này, tự nhiên cùng nhị thập cùng ở một phòng.

Thốn Bôn cùng Dương Đào gian phòng tại khác một bên. Dương Đào tuy nói là nha hoàn, kỳ thật ngoại trừ lên thuyền xuống thuyền đỡ mấy cái, ngày bình thường tác dụng không lớn.

Mộ Cẩm cùng nhị thập nói: "Buổi tối ngươi có thể thỏa thích gào thét."

Có điềm xấu dự cảm. Nhị thập khoa tay nói: "Nhị công tử, ta ban ngày muốn du ngoạn. Buổi tối có thể hay không ngủ ngon giấc?"

Trong khoang thuyền, hai người ngôn ngữ tay dạy học lại lên một tầng lầu. Nhị thập đều có thể suy một ra ba, tự sáng tạo thủ thế. Dù sao liền nhị công tử nghe, hắn hiểu là được.

Mộ Cẩm chất vấn: "Ta cùng ngươi ngủ, ngươi còn không vui?"

Nhị thập nào dám nói không vui, chỉ có âm thầm buồn rầu.

Mộ Cẩm nói: "Nghẹn quá lâu, ta tự nhiên thời gian dài chút, làm nhiều mấy lần. Hiện tại mỗi đêm cùng ở, để yên ngươi đã lâu như vậy."

Sớm nghe nói tung sắc thân thể hư hao tổn. Nhị công tử như vậy, sợ là thời gian không nhiều lắm.

Này thể hư có lẽ lây cho nàng. Vừa thấy được giường, nàng liền muốn nằm trên đó.

Ăn cơm trưa, nhị thập lại muốn nghỉ ngơi.

Mới muốn lên giường, Mộ Cẩm hỏi: "Có đi hay không nghe hí?"

Nàng khoa tay: "Nghe cái gì?"

"Gia hương ngươi."

Nhị thập coi là, nhị công tử không thích đi nghe cha mẹ mình cố sự."Nhị công tử muốn nghe, liền đi."

"Cái gì ta nghĩ, chính ngươi không ý nghĩ gì sao?"

Nàng ý nghĩ có thể nhiều, thế nhưng không có can đảm nói ra miệng.

"Ở đâu không thể ngủ? Chạy tới chơi, ngươi suốt ngày chỉ biết ngủ."

Nói đúng, ở đâu không thể ngủ, dựa vào cái gì hắn liền muốn tại trên giường của nàng ngủ.

Nhị thập sinh ra một cỗ ngột ngạt. Nàng bò lên giường, đem đầu vùi vào trong chăn. Ở bên trong nháy mắt ra hiệu, nghiến răng nghiến lợi. Thực tế nhịn không được, còn nắm tay đập mấy lần chăn.

Gặp nàng nửa nằm lỳ ở trên giường, Mộ Cẩm hỏi: "Ngươi đang làm cái gì?"

Nhị thập vội vàng giật xuống vòng tai, nhét vào trong chăn. Nàng ngồi quỳ chân lên, vẻ mặt ngây ngô, khoa tay: "Tai ta vòng rơi trong chăn."

Hắn tiến lên run lẩy bẩy chăn, tiếp được vòng tai, trả lại cho nàng, "Đi, nghe hí."

Nhị thập lại vùi vào chăn đánh.

Mộ Cẩm cứ như vậy nhìn xem, "Ngươi đang làm gì đó?"

Nàng từ trong chăn ra, tóc thoáng lộn xộn, trên mặt một mảnh yên tĩnh, xuống giường.

Mộ Cẩm hai tay cầm bốc lên khóe miệng của nàng, "Vừa mới trong chăn làm cái gì?"

Nàng khoa tay: "Tai ta vòng lại rơi mất."

Hắn đưa ngón trỏ ra, đưa nàng khóe miệng đi lên câu, "Tiểu lừa gạt trở về đúng hay không?"

Không phải. Nhị thập không lộ vẻ gì, tùy ý hắn đưa nàng khuôn mặt lôi kéo.

"Chày cán bột đoạn mất." Hắn liền thích xem nàng được đà lấn tới dáng vẻ.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 42: Tuấn Mỹ Tuyệt Luân Tiền Thái Tử.

Mộ Cẩm tự nhiên kéo nhị thập tay, ra khỏi phòng. Nhớ tới muốn cùng Thốn Bôn bàn giao một chuyện, đi trước khác một bên viện tử.

Thốn Bôn ở là trúc uyển. Hắn đang luyện kiếm.

Hắn nước chảy mây trôi, cầm trong tay một thanh trường kiếm, thật mỏng thân kiếm nổi lên thương gió. Một loạt thúy trúc vù vù rung động.

Nhị thập thấy nhìn không chuyển mắt. Thời khắc này Thốn Bôn, trong lòng nàng chính như thịnh khí tu trúc, cao không thể chạm.

Thốn Bôn quay người.

Nhị thập đang muốn sợ hãi thán phục hắn thu kiếm táp lợi, đột nhiên mắt tối sầm lại, một đôi tay che lại con mắt của nàng.

Thốn Bôn trường kiếm vào vỏ, sừng sững trong viện."Nhị công tử." Nếu như hắn nhìn không thấy nhị công tử sắc mặt, lại gọi một câu "Nhị thập cô nương" mà nói, hắn cũng bạch tại nhị công tử bên người nhiều năm như vậy. Thốn Bôn xem như nhìn không thấy nhị thập.

Mộ Cẩm đem nhị thập chụp tại bên cạnh mình, "Có việc."

"Là."

Thốn Bôn rời đi viện tử, Mộ Cẩm mới buông ra che lấp nhị thập con mắt tay.

Nhị thập cúi đầu, không có gặp Mộ Cẩm trên mặt kiếm khí không thua Thốn Bôn.

Đoạn đường này, cướp bóc, trộm cướp, một cái không có gặp. Nhị công tử đến nay anh hùng không đất dụng võ. Oán khí khó bình.

Mộ Cẩm tiến Thốn Bôn gian phòng.

"Nhị công tử." Thốn Bôn đóng cửa lại.

"Tại gánh hát gặp phải Chân Nguyên Nguyên, phái người điều tra thêm lai lịch của nàng." Nhìn thấy Chân Nguyên Nguyên lần đầu tiên, Mộ Cẩm liền nghi ngờ."Phi thường trùng hợp. Quê quán, dòng họ, thân hình, quả thực liền là so với ai dáng vẻ an bài."

"Là." Thốn Bôn lấy ra một tờ dài mảnh tiểu giấy, "Nhị công tử, trong phủ đến báo, tên kia thám tử người liên hệ đi một gian trà lâu. Về sau liền không còn hình bóng, võ công không kém."

Mộ Cẩm tiếp nhận tờ giấy, nhìn thoáng qua."Giả chết rời cung một chuyện, trong cung người biết chuyện sớm đã tự sát, còn lại đều là tâm phúc. Mộ phủ ngựa phòng gian tế là cái nào đạo nhân mã?"

Thốn Bôn nói: "Chưa xác định."

"Ta trương dương một lần, liền là đi Phúc trại hôm đó. Hoàng thượng tiến về hoàng lăng lúc, đột nhiên phát hiện bên người có gian tế." Mộ Cẩm đem tờ giấy nhỏ phóng tới nến đèn bên cạnh.

Nho nhỏ ngọn lửa níu lại tờ giấy một góc, lòng tham muốn càng nhiều, cho đến thôn phệ.

"Dưới mắt tình huống có hai. Một, có người cảm thấy ta quá phách lối, thăm dò kỹ tế. Nhưng mà làm sao tra, ta bất quá là Mộ nhị công tử. Hai, có người hoài nghi ta thân phận." Mộ Cẩm ngừng tạm, "Thái tử Tiêu Triển, lục hoàng tử, Bách Tùy con tin ngũ hoàng tử, đều tại ta trong dự liệu. Bọn hắn tra không được năm đó manh mối. Bởi vậy, này điểm thứ hai muốn thành lập, trừ phi ván cờ của ta bên trong có ngoài ý muốn người xông vào."

Thốn Bôn hỏi: "Nhị công tử cho rằng, thái tử, lục hoàng tử, ngũ hoàng tử bên trong, ai có thể nhất tại bên người hoàng thượng an bài nhãn tuyến?"

"Hoàng thượng ngoài miệng nói tra rõ, kỳ thật trong lòng hiểu rõ." Mộ Cẩm cười: "Còn có thể là ai? Đông cung thái tử."

Đông cung thái tử từ trong mộng bừng tỉnh.

Ghế ngồi tử ngủ một hồi, chợt tỉnh có chút khó chịu, hắn phủ vỗ trán đầu, hỏi: "Thanh Lưu, giờ gì?"

"Thái tử điện hạ, nhanh đến giờ Mùi." Thanh Lưu ở ngoài cửa đáp lời.

Tiêu Triển đứng dậy, "Thanh Lưu."

"Thần tại." Thanh Lưu lập tức tiến đến, hầu hạ thái tử mặc quần áo.

"Cùng ta ra ngoài đi một chút."

"Là." Thanh Lưu cùng sau lưng hắn.

Tiêu Triển vừa rồi mộng thấy Phi Long câu móng vuốt cưa răng.

Thái tử liền là tương lai giao long, nơi nào còn có phục long dám can đảm hướng hắn giương nanh múa vuốt.

Một lát sau, Chu Văn Đống tiến cung.

Tiêu Triển đi vào gian phòng, nhìn thấy mái hiên răng điêu long, nhớ tới giấc mộng mới vừa rồi cảnh."Thanh Lưu, đóng lại cửa sổ."

Thanh Lưu lập tức đem cửa sổ đóng chặt.

Tiêu Triển lúc này mới lên tiếng hỏi: "Phụ hoàng bên kia có động tỉnh gì không?"

Chu Văn Đống nói: "Hồi thái tử điện hạ, hoàng thượng còn tại điều tra gian tế."

"Đáng giết giết, nên ngừng đoạn. Đừng lưu lại dấu vết để lại." Tiêu Triển trên trán có chút rã rời, ngoan lệ lời nói nói đến nhẹ nhàng chậm rãi.

"Là."

"Mộ gia cùng sơn phỉ bên kia như thế nào?" Mộ Cẩm cùng vị kia tại hoàng lăng bồi hồi sơn phỉ, hai ngày này nhường Tiêu Triển nhớ mãi không quên.

Chu Văn Đống nói: "Mộ Cẩm cùng một tiểu thiếp du sơn ngoạn thủy đi."

"Này Mộ nhị công tử, đúng là thỏa mãn tự tại." Tiêu Triển giương mắt, "Dạng gì tiểu thiếp?"

"Một câm điếc."

"Câm điếc?" Hôm nay, chỉ ở lúc này, Tiêu Triển mới cười, "Đam mê cũng là thú vị."

"Mộ Cẩm tại đại hôn ngày đó, cùng thê tử Tô Yến Tinh sinh khoảng cách, liền đem thê tử gạt sang một bên. Nói là câm điếc thanh tĩnh, một mực nhường tên kia tiểu thiếp bồi ngủ." Chu Văn Đống yêu thích kình địch, càng muốn giảng thuật Thốn Bôn thường ngày, hết lần này tới lần khác Mộ nhị công tử sự tình, đơn giản nam nữ. Chu Văn Đống ngữ khí cứng nhắc, "Tô Yến Tinh đến Mộ gia về sau, bệnh nhẹ không ngừng, xác thực hầu hạ không được nam tử."

"Tô Yến Tinh có phải hay không người nào. . ."

"Tô Yến Tinh chính là Hòa chiêu nghi biểu muội. Bất quá, Tô gia cùng Mộ gia lúc trước thành thân lúc, vì sinh ý. Hòa chiêu nghi được sủng ái, là hai nhà thông gia chuyện sau đó. Mà lại, Mộ Cẩm không có đem Tô gia tiểu thư để vào mắt. Nhất quán phách lối."

"Ân."

"Từ thám tử tin tức nhìn, Mộ Cẩm cùng ngoại nhân khẩu thuật hình tượng không khác, là một cái chỉ hiểu tầm hoan tác nhạc hoàn khố đệ tử."

"Lời tuy như thế, ta từ đầu đến cuối không cách nào yên tâm." Tiêu Triển hỏi lại: "Sơn phỉ đâu?"

"Hoàng lăng cái kia sơn phỉ, là bọn hắn nhị đương gia, tên là Lâm Quý Đồng." Chu Văn Đống nói: "Phúc trại người miệng không nghiêm, đem Lâm Quý Đồng thân thế, đạo cái kỹ càng. Lâm Quý Đồng thể chất độ chênh lệch, hơn một năm trước, té xỉu ở Linh Lộc trên sơn đạo, bị sơn phỉ đầu lĩnh nhặt được trở về. Hắn đọc qua sách, có chút văn tài, được đề bạt thành nhị đương gia. Sơn phỉ đã sớm nghĩ trộm mộ, Lâm Quý Đồng đối bát quái trận pháp rất có nghiên cứu, bị phái đi nghiên cứu hoàng lăng huyền diệu."

"Tinh thông bát quái trận pháp?" Tiêu Triển thấp mắt, "Hắn là lai lịch gì?"

"Phúc trại người nói, Lâm Quý Đồng đến từ bên trên đỉnh thành."

"Bên trên đỉnh thành." Tiêu Triển suy tư một lát, nói: "Ta từng nghe phụ hoàng nói lên, hắn năm đó cùng Bách Tùy đại chiến, người bị trúng mấy mũi tên, chính là ở trên đỉnh thành chữa trị."

"Là, nơi đó thầy thuốc chiếm đa số." Chu Văn Đống nghĩ tới một chuyện, "Thần nhớ lại, Mộ Cẩm khi còn bé cũng là đi bên trên đỉnh thành chữa bệnh mới khỏi hẳn."

Việc này không phải bí mật, Mộ lão gia vì tử tìm kiếm hỏi thăm danh y, kinh thành đều biết.

Tiêu Triển hỏi: "Hắn là bệnh gì?"

"Sinh non người yếu."

"Hoàng thượng, Mộ Cẩm, Lâm Quý Đồng. . . Ba người này đều đi qua bên trên đỉnh thành, cũng đều xuất hiện tại Linh Lộc trên núi." Tiêu Triển vuốt vuốt huyệt thái dương, "Mộ gia bên kia, có thể hay không xúi giục một người, cho chúng ta hiệu lực? Nha hoàn, người

hầu, thậm chí, tiểu thiếp của hắn cũng có thể." Bằng vào thám tử một người, sẽ không còn có tiến triển. Tiêu Triển mơ hồ phát giác, Mộ Cẩm là một cái đối thủ. Loại này không thấy kỳ nhân không hiểu địch ý, hồi lâu chưa từng xuất hiện. Hồi lâu, hồi lâu. Nhớ tới hôm nay ác mộng, Tiêu Triển cảm thấy bực bội.

Chu Văn Đống hồi: "Thần cái này đi làm."

"Đi thôi, hôm nay trước dạng này." Tiêu Triển ngủ được muộn, lên được sớm, có chút đau đầu."Đúng, Mộ Cẩm du ngoạn đây?"

"Hôm qua tại Lĩnh châu, hôm nay đi hướng Dương thành." Chu Văn Đống như nói thật: "Thốn Bôn võ công thâm hậu, thám tử không dám cận thân."

"Nhìn chằm chằm, kịp thời hướng ta hồi báo."

"Là."

Mộ Cẩm cùng nhị thập đến gốc cây liễu kia hạ.

Gánh hát có ba người ngay tại bày ghế.

Gánh hát chủ quá đến chào hỏi: "Cám ơn hai vị cổ động, quá cảm tạ. Đến, mời ngồi bên này."

Hai người ngồi xuống.

Gánh hát chủ nói: "Này trận hí không phải buổi sáng sục sôi chiến trường, giảng thuật nhi nữ tình trường. Trên đài đơn sơ chút, nhưng ý cảnh là tình thơ ý hoạ."

Mộ Cẩm hỏi: "Các ngươi là như thế nào ăn mặc chải chuốt tiền hoàng hậu?"

"Tây Phụ quan Vũ Trường huyện có một tôn tiền hoàng hậu pho tượng. Chúng ta là y theo pho tượng hình dạng họa trang." Gánh hát chủ giải thích nói: "Một trận chiến trường đại thắng, một đoạn nhi nữ tình trường. Đây là năm đó thánh thượng tại Tây Phụ quan hứa hẹn qua hí. Về phần cái khác, chúng ta không biết, không dám."

Mộ Cẩm lại hỏi: "Có thể giống nhau đến mấy phần?"

"Cái này. . . Tám phần luôn luôn có." Gánh hát chủ vẫy vẫy tay, "Nguyên Nguyên trang vẽ xong không? Tốt ra một chút."

"Tới." Váy bay múa, Chân Nguyên Nguyên nện bước nhẹ nhàng bước chân đi tới. Nàng khoác một kiện gạo bạch nghiêng vạt áo khoan bào, trên áo dính lòng đỏ trứng vết bẩn. Tay áo cùng trên eo rớt xuống mấy cây tàn tạ sợi tơ. Trên gương mặt gạo bạch nhan phấn, che đậy sở hữu đỏ ửng.

Sở sở động lòng người, vô cùng đáng thương.

Nhị thập liếc trộm Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm đáy mắt yên lặng, trực câu câu nhìn xem Chân Nguyên Nguyên.

Chân Nguyên Nguyên bị Mộ Cẩm ngay thẳng ánh mắt thấy cúi đầu, hai tay luống cuống níu lấy trên eo sợi tơ.

Gánh hát chủ ở bên nói: "Cái này y phục cũng là y theo pho tượng may. Nguyên Nguyên trên mặt trang, có phải hay không cùng

buổi sáng không đồng dạng? Đây đều là chúng ta gánh hát chiêu bài, diễn rất thật, diễn rất giống."

Mộ Cẩm thu hồi ánh mắt, triển khai cây quạt, lên tiếng: "Ân."

Nhị thập thầm nghĩ, hẳn là Chân Nguyên Nguyên ăn mặc chải chuốt thật cùng tiền hoàng hậu đồng dạng?

Như thế rất tốt, nhị công tử không cần lại ôm nàng đến tưởng niệm nương thân. Chỉ là, của nàng giá trị lợi dụng lại giảm bớt một hạng, chỉ còn lại chẻ củi hoặc là gian tế. Vì tứ hoàng tử làm gian tế, hẳn là bị phái đi hoàng cung. Đi vào chỗ kia, liền cả một đời cũng không ra được đi.

Nhị thập suy nghĩ lung tung, con mắt bình tĩnh hướng về sân khấu kịch, nhưng không có đem trên đài một đôi nam nữ tình ý nhìn ở trong mắt.

Nhập thần ngược lại là Mộ Cẩm.

Sơ sơ, hắn nhẹ lay động trường quạt. Về sau, cây quạt càng quạt càng nhanh.

Mộ Cẩm hiện tại đã biết rõ, vì sao đương kim hoàng thượng vẫn tại vị, lại cho phép dân gian bố trí chuyện xưa của hắn.

Bởi vì cái này cố sự là giả.

Thế nhân đều biết, đương kim hoàng thượng trên chiến trường gặp được một cái tiểu cô nương. Trên đài diễn cũng chính là dạng này tiết mục, lưỡi mác thiết giáp hoàng thượng, kịp thời ôm lấy nguy cơ sớm tối tiểu cô nương.

Nhưng mà, chỉ có số ít người rõ ràng, hoàng thượng cùng tiểu cô nương gặp nhau thời điểm, thân chịu trọng thương.

Không phải hoàng thượng anh hùng cứu mỹ nhân. Mà là tiền hoàng hậu nhặt được thoi thóp hoàng thượng.

Hoàng thượng ước chừng cảm thấy, chân tướng có hại hắn tôn nghiêm, thế là khiến cái này gánh hát đem giả cố sự truyền đi.

Vô sỉ. Mộ Cẩm xem thường.

Trên đài nam tử kia hoa ngôn xảo ngữ, chọc cho tiểu cô nương Doanh Doanh cười một tiếng.

Quá vô sỉ. Mộ Cẩm khép lại cây quạt.

Cũng trong nháy mắt này, hắn lại minh bạch cái gì. Lại lần nữa triển khai cây quạt, lắng nghe nam tử đối bạch.

Chào cảm ơn lúc, Chân Nguyên Nguyên hướng Mộ Cẩm quăng tới một chút.

Nhị thập len lén liếc hướng hắn.

Hắn nhìn lại Chân Nguyên Nguyên, cười cười.

Gánh hát chủ quá đến hỏi: "Cô nương nghe được như thế nào?"

Nhị thập gật gật đầu. Kỳ thật nàng thần du thái hư.

Gánh hát chủ thở dài, "Cám ơn hai vị cổ động."

Mộ Cẩm chuyển tới một thỏi vàng, "Không biết có thể hay không cùng Chân cô nương tự mình tâm sự?"

Gánh hát chủ hai mắt đăm đăm, hai tay run lên, "Cái này. . . Cái này. . ." Hắn lòng bàn tay có mồ hôi, tại đùi hai bên chà xát, nói: "Đợi ta hỏi một chút Nguyên Nguyên."

Chân Nguyên Nguyên do dự đáp ứng.

Đây là lần thứ nhất, nhị thập bị sai đi.

Dĩ vãng, đây đều là Thốn Bôn nhân vật.

Nhị thập dưới chân trượt đến nhanh chóng.

"Dừng lại." Mộ Cẩm chậm rãi mở miệng. Gặp nàng này đông tránh tây trốn dáng vẻ, hắn vô danh lửa lại lên. Hắn đường đường nhị công tử, lại hướng cao nói, tuấn mỹ tuyệt luân tiền thái tử, cho nàng gặp vài lần, thế mà không vui.

Hắn quát lớn: "Tại này cũng trà."

Nhị thập bộ pháp trở nên nặng nề, về tới bên cạnh hắn. Này phổ thông trà ngạnh, nhị công tử khẳng định không yêu uống.

Mộ Cẩm một trái một phải, phân biệt ngồi nhị thập cùng Chân Nguyên Nguyên. Hắn cười nhìn Chân Nguyên Nguyên, "Chân cô nương, ngươi có thể hay không nói một chút Vũ Trường huyện?"

Chân Nguyên Nguyên nghi hoặc: "A? Mộ công tử muốn biết quê hương của ta?"

"Ân." Mộ Cẩm chưa từng đi Tây Phụ quan. Hắn từng phác hoạ quá nơi đó núi non sông ngòi, lo lắng chính là, chân chính Tây Phụ quan không như trong tưởng tượng mỹ lệ.

"Cái này. . ." Chân Nguyên Nguyên nhìn về phía nhị thập, "Cô nương, ngươi là Tây Phụ quan người ở nơi nào?"

Nhị thập khoa tay một cái năm, một cái ba.

Chân Nguyên Nguyên kinh ngạc: "Ngũ Tam huyện?"

Nhị thập gật đầu.

Chân Nguyên Nguyên kinh ngạc hơn chính là, "Cô nương cuống họng. . ."

Mộ Cẩm nói: "Thanh âm bị mèo điêu đi."

Nhị thập tùy ý hắn nói.

Chân Nguyên Nguyên nói: "Vũ Trường huyện, liền thổ thổ. Khắp nơi đều là thổ a bùn. Từng sàn phòng ở thật xa thật xa. . . Tại phía nam có một tòa phi thác chảy vải. . ."

Mộ Cẩm đáy mắt ẩn hiện chạng vạng.

Nhìn nhị công tử giống chằm chằm con mồi đồng dạng nhìn chằm chằm Chân Nguyên Nguyên, nhị thập nâng lên má.

Nhị công tử đối nương thân nhất là chấp nhất. Say rượu lúc, không đứng ở bên tai nàng giảng "Mẫu thân của ta", nàng là có chút đồng tình. Có thể hắn đem của nàng đồng tình tâm bổ đi.

Nhị thập thất thần, không có nghe vài câu Chân Nguyên Nguyên.

Chờ hoàn hồn, Chân Nguyên Nguyên đã muốn đi. Nàng giương mắt thẹn thùng nhìn về phía Mộ Cẩm.

Hắn hồi một trong cười.

Kỳ quái, nhị công tử dáng tươi cười, nhị thập thấy cũng nhiều, sao cảm thấy hắn lúc này không đồng dạng?

Hắn ở những người khác trước mặt, phần lớn là khí định thần nhàn.

Duy chỉ có đối nàng, rất cổ quái. Nàng cơ hồ quên, trước kia nhị công tử xưa nay sẽ không tức hổn hển. Dù là tức giận, hắn cũng ý cười nhàn nhạt.

Nhị thập càng phát hiện, mình bị lây bệnh phần này cổ quái. Tam tiểu thư từng tán nàng khéo tay, mây trôi nước chảy. Bọn nha hoàn nói nàng gặp người mang cười, mặt mũi hiền lành.

Bây giờ, cả ngày không phải bị nhị công tử dọa, liền là bị hắn khí. Nàng tính tình xấu đi.

Nhị thập cho mình gõ cảnh báo.

"Thốn Bôn."

"Nhị công tử."

Khó được, Mộ Cẩm lại đến Thốn Bôn trong phòng. Hắn cầm mấy quyển thoại bản, thẳng ngồi xuống.

Nhị công tử gần nhất trầm mê thoại bản, sạch chọn họa nhiều chữ thiếu. Cho ai nhìn, không cần nói cũng biết.

Hiện tại mấy bản này phần lớn là văn tự, có thể thấy được, không thích hợp nhị thập.

Yên tĩnh hồi lâu, Mộ Cẩm giương mắt, nhìn thấy Thốn Bôn trường kiếm, nhớ tới trúc uyển một màn kia.

Mộ Cẩm mở miệng nói: "Ta hôm đó nói, một nữ nhân trung thành tuyệt đối đi theo một cái nam nhân sách lược vẹn toàn, chính là tình yêu."

Thốn Bôn tự nhiên biết.

Mộ Cẩm nói: "Nàng yêu ta, mới có thể chết tâm sập."

Thốn Bôn lúc này mới hiểu được, những này là phong nguyệt thoại bản.

Có phải thế không.

Mộ Cẩm lần trước chọn phong nguyệt vở, nam nữ không nói một lời, chỉ có biến hóa tư thế. Hôm nay nhìn hí hắn mới biết, nguyên lai, nam nữ có thể làm không chỉ trên giường cái kia chút chuyện.

Hoàng thượng giảng một đống chuyện ma quỷ, đem tiểu cô nương lừa gạt trở về cung. Mặc dù vô sỉ, thế nhưng là có hiệu quả.

Mộ Cẩm buông xuống phong nguyệt thoại bản, hỏi: "Thốn Bôn, ngươi nói ta dáng dấp như thế nào?"

"Nhị công tử tuấn tú lịch sự, khí vũ bất phàm." Thốn Bôn mặt không đổi sắc.

"Cổ nhân cao minh, đem nam nữ phong nguyệt ghi vào binh pháp trong sách." Mộ Cẩm "Soạt" mở ra ngọc phiến, nói: "Ta không

nghĩ tới chính là, ta Mộ nhị công tử có một ngày cũng muốn thi triển mỹ nhân kế."

Trong phòng nhị thập cố gắng điều chỉnh chính mình.

Thử nghĩ, nếu như nhị công tử là nam nhân khác, tư thái của nàng đều là bình thản lạnh nhạt.

Nàng đối Trần phó quản gia, đối may vá sư phó, đối Thốn Bôn, đều là như thế.

So với những nam nhân này, nhị công tử địa vị cao hơn, nàng càng ứng lấy lễ để tiếp đón, mà không phải oán thầm tâm báng. Tuyệt đối không thể nhường nhị công tử trở thành nàng trong sinh hoạt đặc thù tồn tại.

Nhị công tử chỉ là một chủ tử. Trần phó quản gia cũng thế, may vá sư phó cũng là, Thốn Bôn càng là.

Trở lại trước kia lạnh nhạt chỗ chi Từ A Man.

Nhị thập vào chỗ, cho mình đổ nước, chậm rãi uống một cốc lại một cốc.

Ngoài cửa Mộ Cẩm lại lật vài trang thoại bản.

Ghi nhớ: Quan tâm nhập vi, quan tâm đầy đủ. Nghĩ như vậy, hôm qua tại khách sạn là đem nàng chơi đùa quá mức.

Hắn đem thoại bản ném đến bụi cỏ, gõ cửa một cái.

Nhị thập không đi mở cửa, đợi một hồi.

Ngoài cửa còn tại gõ.

Nhị công tử không có dạng này kiên nhẫn, khẳng định không phải hắn. Nên Dương Đào hoặc Thốn Bôn.

Nhị thập cười Doanh Doanh.

Cửa vừa mở ra, gặp được mỉm cười Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm: ". . ." Làm sao cười đến tựa như hoa.

Nhị thập: ". . ." Nhị công tử sao trúng tà đồng dạng.

*

Tác giả có lời muốn nói:

"Bên trên đỉnh thành" lần thứ nhất ra kính tại Chương 8:.

Trung thu vui vẻ!

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 43: Ôn Nhu Nhị Công Tử, Suýt Nữa Sập Sắc Mặt.

Song song thấp đầu, lại khi nhấc lên, Mộ Cẩm ý cười phai nhạt.

Nhị thập che dấu dáng tươi cười.

"Gặp gỡ việc vui gì rồi?" Mộ Cẩm cho nhị thập rót một chén nước, "Vừa mới cười đến vui vẻ như vậy."

Nhị thập đi theo ngồi xuống, bình tâm định khí.

Mộ Cẩm ôn tồn hỏi: "Buổi tối ra hay không ra chơi?"

Có một sợi sợi tóc rơi tại nhị thập gương mặt bên cạnh.

Hắn trước kia nhìn thấy, chưa từng cho làm. Hiện tại không đồng dạng, đưa nàng cái kia một sợi sợi tóc đừng đến sau tai.

Lạnh buốt đầu ngón tay thổi qua nhị thập tai. Nàng có chút né tránh.

Hắn thu tay về, ôn tồn nói: "Hướng Dương thành ban đêm rất náo nhiệt, nơi này rất nhiều kẻ ngoại lai. Gánh hát cơ hồ đều là các nơi chạy đến. Cũng có quan tước thương nhân ngồi thuyền đến đây nghe hí. Nơi này ban ngày là gánh hát biểu diễn, buổi tối đến phiên người qua đường hội nghị. Có thể chơi múa rối, kịch đèn chiếu, phải có hào hứng, ngươi lên đài đi hát vở kịch cũng được."

Nhị thập nhìn về phía hắn. Nhị công tử xưa nay khẽ nhếch ngữ điệu, trở nên thường thường chậm rãi, như là dùng một tòa khác vách núi cự thạch lấp đầy này một tòa vách núi.

Mộ Cẩm nói tiếp: "Nơi này có thật nhiều mới lạ thú vị đồ vật, ngươi ngày bình thường ở tại trong phủ, ít có ra. Lần này cơ hội khó được, ta dẫn ngươi đi dạo chơi. Về sau chúng ta lại đi Giang Nam, bắc cảnh, hoặc là Tây Phụ quan đi một chút. Mở mang kiến thức, người cũng đi theo hoạt bát."

Nàng nắm lên cốc nước.

"Ngươi biết ta rất nhiều cố sự, đây là lên trời an bài. Đông Ninh nói đúng lắm, lên trời có đức hiếu sinh. Chỉ cần ngươi không phản bội ta, ta nhất định lưu tính mệnh của ngươi." Mộ Cẩm cười nhìn nàng: "Ngươi đôi mắt này, cùng một con con thỏ nhỏ đang sợ hãi. Ta nỡ lòng nào."

Nàng uống nữa một ngụm nước. Một cái năm lần bảy lượt đưa nàng ném đến quỷ môn quan nam nhân, dõng dạc nói ra "Nỡ lòng nào" bốn chữ, lại nỡ lòng nào?

"Như thế nào? Buổi tối cùng đi dạ hội?" Mộ Cẩm ôn nhu trưng cầu ý kiến của nàng.

Nhị thập thật lâu không có trả lời.

Hai người cùng đi nghe hí lúc, nhị công tử vẫn là tùy tiện làm điều xằng bậy dáng vẻ. Nghe xong hí, cùng Chân Nguyên Nguyên hàn huyên một phen, trở về thì biến thành ôn nhuận công tử.

Mộ Cẩm khẽ bóp lên mặt của nàng, "Nói chuyện, nói cho ta một chút."

Nhị thập lấy dũng khí, khoa tay: "Nhị công tử, ta đêm nay nghĩ sớm đi nghỉ ngơi." Nàng quan sát mặt của hắn. Trước kia nghe được lời như vậy, khẳng định lại âm chuyển trong.

Hắn mỉm cười, nói: "Là ta sơ sót, đêm nay ngươi nghỉ ngơi thật tốt."

Nàng cảm kích rót một ly nước cho hắn, khoa tay: "Cám ơn nhị công tử."

Mộ Cẩm lại nói một đống lời nói.

Nhị thập tiến tai trái, ra tai phải. Chỉ là thỉnh thoảng liếc hắn một cái.

Nhớ tới tam tiểu thư nói qua "Tướng tùy tâm sinh".

Nhị công tử nhất bức người, vẫn luôn là hắn tâm tướng. Trời sinh tính cuồng ngạo, mi đuôi giấu kiếm. Hiện tại đem đốt kiếm ngạnh sinh sinh cong thành phất trần. Ngược lại không bằng ngày thường, tuấn đến quỷ quyệt, tuấn đến bội lệ.

Nhị thập hôm nay suy nghĩ không cách nào tập trung. Nghe nhị công tử nhu gió mưa phùn nói chuyện, nàng bắt đầu thất thần.

Thật vất vả, nhị công tử rốt cục ôn nhu đủ rồi, đi.

Nhị thập bỗng nhiên bừng tỉnh. Vừa rồi, Mộ Cẩm cầm bốc lên mặt của nàng, nàng không cảm thấy đau. Nàng hoài nghi thân ở mộng cảnh, chính mình lại hung hăng cầm bốc lên.

Vô cùng đau đớn.

Không phải là mộng. Nhị công tử thật trúng tà.

Nhị công tử tiện nghi, không chiếm thì phí. Vừa vặn có thể quá một cái thanh tĩnh ban đêm, nhị thập mừng rỡ không thôi.

Nàng không biết là, Mộ Cẩm mới đi ra khỏi đi, sắc mặt liền ủ dột. Hắn nói đến miệng đều muốn làm, nàng một câu cũng không nghe lọt tai.

Tình tình ái ái quả nhiên đáng ghét.

Ngày thứ hai, Mộ Cẩm mười phần ôn nhu, hỏi nhị thập muốn hay không tiếp tục đi nơi nào dạo chơi.

Nhị thập khoa tay: "Muốn cùng Dương Đào cùng nhau, đi xem một chút nơi nào có nữ nhi gia đồ vật."

"Nha." Mộ Cẩm vẫn cười. Nữ nhân này được một tấc lại muốn tiến một thước tính tình, đến cùng không có biến."Dương Đào. Theo nàng đi dạo chơi. Nàng muốn đi đâu thì đi đó. Nàng muốn mua cái gì thì mua cái đó. Nàng chính là muốn đem một con đường mua lại, ta cũng đáp ứng."

Nhị thập nhìn hắn ý cười ấm áp. Thầm nghĩ: Này bất thường, va chạm đụng hai ngày.

Đêm qua không thấy nhị công tử, hôm nay ban ngày cũng không thấy nhị công tử. Nàng cảm giác bị may mắn đập trúng đầu.

Nhị thập cùng Dương Đào đi phiên chợ, nghĩ đến lựa chút đồ chơi nhỏ cho Yểm Nhật lâu cô nương.

Bên đường có nóng lên náo gánh xiếc ban tử.

Đại Tễ quốc gánh xiếc ban tử, bình thường là tên nhỏ con nhiều lắm, linh hoạt thể nhẹ. Lớp học này tử, lại có mấy tên Bách Tùy người. Bách Tùy nam tử ngũ quan sâu, mi cung cao, so phổ thông Đại Tễ nam tử cao lớn. Dẫn tới đám người vây xem.

Gánh xiếc chủ gánh nói: "Mấy vị này Bách Tùy nam tử, đến Đại Tễ quốc đâu, một là biểu hiện ra Bách Tùy tạp nghệ. Hai đâu, là tới lấy cái Đại Tễ nàng dâu."

Vây xem đám người cười vang.

Nhớ tới tiểu cửu cũng là chiêu cái Bách Tùy vì người phu tế, nhị thập cười theo hạ.

Có người nói: "Mặc dù Đại Tễ nữ tử nhiều, nhưng chúng ta cũng là hạn hạn, úng lụt úng lụt. Nhà giàu sang cái nào không phải tam thê tứ thiếp. Chúng ta nghèo, đồng dạng có ánh sáng côn."

Một cái thô tiếng nói nam tử nói: "Các ngươi có thể thu thất trinh nữ tử, dù sao các ngươi Bách Tùy mở ra nha."

Nhị thập nhìn thô tiếng nói nam tử một chút. Dáng dấp tai to mặt lớn.

Có chút nữ tử thất trinh là bất đắc dĩ. Nhị thập là được.

Thập ngũ cũng thế. Sinh ở thanh lâu, vây ở thanh lâu, ngoại trừ bán mình không còn cách nào khác.

Gánh xiếc có một Bách Tùy người nói chuyện, khẩu âm nặng, giảng Đại Tễ ngữ tương đối cứng nhắc, hắn nói: "Nữ tử thất trinh chưa gả, sai không ở nữ tử. Là nam nhi không có đảm đương."

Trong đám người yên tĩnh một chút, không ít nam nhân hư thanh nổi lên bốn phía.

Gánh xiếc chủ gánh trừng vị kia Bách Tùy người một chút, hướng đám người thở dài: "Thật có lỗi thật có lỗi, người này không che đậy miệng, kính thỉnh thứ lỗi."

Xin lỗi mặc dù mở miệng, đám người vây xem tản không ít.

Gánh xiếc chủ gánh lại trừng quá khứ một chút, nói: "Buổi trưa hôm nay chớ ăn cơm, ngươi cứ nói nói no bụng đi."

Tên này Bách Tùy nam tử biểu diễn là ăn lửa phun lửa, phun ra lửa chừng xa ba thước. Chính xông nhị thập phương hướng.

Nhị thập không biết kia là thật lửa hay là giả lửa, thế lửa hung mãnh, nàng vội vàng thối lui.

Dương Đào lập tức tiến lên một bước, ngăn trở nhị thập. Nàng ánh mắt sắc bén, trừng mắt Bách Tùy nam tử.

Bách Tùy nam tử kinh hoảng, hai tay trên không trung quét qua, lửa diệt. Hắn hỏi: "Cô nương không có sao chứ?"

Dương Đào quay đầu nhìn nhị thập.

Nhị thập lắc đầu.

Bách Tùy nam tử cúi người chào thật sâu, "Thật xin lỗi."

Gánh xiếc chủ gánh gõ Bách Tùy đầu của nam tử, trách cứ: "Đi như thế trước làm gì? Hù đến người."

Bách Tùy nam tử gãi gãi đầu, áy náy cười cười, con mắt tại nhị thập cùng Dương Đào trên mặt chạy một vòng, định tại Dương Đào trên mặt.

Gánh xiếc chủ gánh nói liên tục xin lỗi."Cô nương thật có lỗi, không có làm bị thương a?"

"Như thế nào là nhìn xem người phun lửa a." Dương Đào cả giận nói.

Bách Tùy nam tử tiến lên, lại cúi đầu: "Cô nương, thật xin lỗi."

Dương Đào nhỏ giọng nói: "Nhị thập cô nương, gánh xiếc quá nguy hiểm. Ngươi muốn nhìn liền lui xa một chút."

Nhị thập lại lui hai bước.

Bách Tùy nam tử tựa hồ nghĩ tiến lên nữa, bị gánh xiếc chủ gánh nắm chặt trở về.

Gặp mặt một lần, hai mươi đòn đến mơ hồ. Mơ hồ cũng không quan hệ, nàng cùng hắn vốn không gặp nhau.

Buổi tối trở ra, nhị thập tại Thặng giang gặp được tên này Bách Tùy nam tử.

Hắn kinh diễm Dương Đào mỹ mạo, đen nhánh khắp khuôn mặt mặt ý cười.

Nhị thập đang suy nghĩ, hắn ý muốn vì sao.

Hắn bỗng nhiên tiến lên cầu ái.

Nhị thập biết Bách Tùy dân phong bưu hãn, lại không gặp qua to gan như vậy, hắn trước mặt mọi người hát lên cầu ái ca dao. Nàng giật mình ngay tại chỗ.

Dương Đào nhíu mày, kéo nhị thập tay, "Nhị thập cô nương, đi thôi."

Mộ Cẩm nói nhường nhị thập tùy ý du ngoạn, hắn không yên lòng, sắp tới lúc xa theo sát. Hắn lúc này nhìn thấy, có một nam tử cao lớn chặn nhị thập đường đi. Nam tử giang hai cánh tay, miệng bên trong đang nói cái gì.

Bờ sông ồn ào, nghe không rõ ràng. Càng ngày càng nhiều người qua đường vây xem nam tử kia.

Mộ Cẩm bước nhanh mà đi, đi đến gần, nghe được Bách Tùy nam tử ca dao.

Bài hát này dao vốn là Bách Tùy ngữ, nam tử đến Đại Tễ, chính mình dịch thành Đại Tễ ngữ.

Mộ Cẩm nghe được là một câu kia: "Ta rộng mở lồng ngực, hàng đêm chờ ngươi bò lên."

Ôn nhu nhị công tử, suýt nữa sập sắc mặt. Trong lòng lặp lại ba lần "Ôn nhu", mới phủ lên cười yếu ớt."Dương Đào, chuyện gì?"

"Nhị công tử, ta cũng không biết..." Dương Đào nói xong, cúi đầu.

Nhị thập khoa tay: "Nhị công tử, ngươi nghe hắn đang hát."

Có lỗ tai ai nghe không được hắn đang hát, hát khó nghe, theo bọn lưu manh đồng dạng. Hắn kéo qua nhị thập tay, "Đi, chúng ta đi

bờ sông đi một chút."

Nhị thập cùng Mộ Cẩm cùng nhau thời điểm, Dương Đào không được đuổi theo. Dương Đào đứng tại chỗ, vừa vặn Bách Tùy nam tử ca dao hát xong.

Hắn hướng nàng cười cười.

Nàng mặt lạnh. Nhìn thấy phía trước đồng dạng bị chủ tử bỏ xuống Thốn Bôn, nàng đi tới.

Mộ Cẩm bồi tiếp nhị thập đi tại bên bờ, nói: "Trước kia chưa hề đem dương liễu cùng nữ tử so sánh, hiện tại như thế bóp lấy eo của ngươi, nhìn về nơi xa bên bờ cây liễu, vừa mịn vừa mềm."

Nhị thập rất cứng ngắc, không nhỏ nhắn mềm mại. Nàng khoa tay: "Nhị công tử, ngươi hai ngày này tâm tình rất tốt?"

Tốt cái gì tốt, đương nhiên không tốt. Nói những này ghê răng mà nói, bất quá là bởi vì nữ tử thích nghe. Vẫn là trên giường cái kia chút chuyện đơn giản, lời nói không cần nói nhiều, lại vô cùng thoải mái.

Thoại bản có giảng, nữ nhân thích nhu tình mật ý. Càng là hư tình giả ý, càng là tin tưởng không nghi ngờ.

Mộ Cẩm đảo mắt nhìn nhị thập, nói: "Đúng vậy a, có một vấn đề khốn nhiễu ta hồi lâu. Ta muốn giết ngươi, không giết hậu hoạn vô tận. Một mực không nghĩ thông không giết nguyên nhân. Ta từng suy đi nghĩ lại. Ta thích khuynh thành mỹ nhân, ngươi không phải. Ta chán ghét thông minh nữ tử, ngươi lại là. Thẳng đến ta xem

hoàng thượng cùng tiền hoàng hậu cái kia một màn kịch, mới hiểu được, thế gian có một cái kéo dài ngàn năm truyền thuyết. Nó không có nguyên do, đến không thấy ảnh, ta thậm chí cảm giác không thấy nó nảy sinh. Cũng không biết ai tại đổ vào, có một ngày, nó liền trưởng thành đại thụ che trời. Ta muốn nhổ tận gốc, có thể rễ của nó đâm dứt khoát yếu đáy lòng. Ta nhất định phải đem chính mình tâm móc ra mới có thể chặt đứt nó. Ta trảm vẫn là không trảm?"

Nhị thập kinh nghi.

Mộ Cẩm biết, nàng bị hù dọa. Nhìn này trợn mắt hốc mồm bộ dáng, ngốc hề hề.

Nhị thập nghe cầu ái ca dao lúc, thụ một kích. Mộ Cẩm mà nói, giống như là mấy đạo sấm sét bổ tới trên người nàng.

Hắn những lời này, nhị thập nên không tin.

Nhưng là, ánh trăng trong ngần chiếu rọi, hai con mắt của hắn chân thành tha thiết tình trường. Nhị công tử gặp Chân Nguyên Nguyên về sau liền tính tình đại biến. Nhị thập thầm nghĩ, Chân Nguyên Nguyên có phải hay không tập được Tây Vực cổ thuật? Sau đó... Cổ thuật gây ra rủi ro, đối tượng sai.

Bờ sông đèn đuốc không rõ, nghiêm chỉnh cô nương nhà không có mấy cái sẽ đêm hôm khuya khoắt chạy nơi này riêng tư gặp.

Nhị công tử gỡ không hạ thực chất bên trong làm bậy, tùy ý ôm lên nhị thập eo, tại cây liễu bên phong hoa tuyết nguyệt."Ngươi đây, đối ta như thế nào?" Hắn thấp nhu hỏi thăm.

Nhị thập lâm vào trầm tư.

Nhị công tử tra hỏi đang ở trước mắt. Thập ngũ tra hỏi vang vọng bên tai bờ, "Nhị công tử có phải hay không thích ngươi?"

Hẳn là thành sự thật đi...

Vậy làm sao bây giờ? Hồi không thành nhà?

Không đúng, nàng biết hắn thân thế, mỗi ngày du tẩu tại bên bờ sinh tử, sớm chưa có về nhà nói chuyện.

Nhìn xem Thặng giang an tĩnh nước sông, nhị thập rối bời đầu óc bỗng nhiên linh quang lóe lên.

Nếu như nhị công tử thích nàng, nàng liền sẽ không ba ngày hai đầu chạy quỷ môn quan. Hắn có phải hay không thích không sao, cái này trúng tà thích là được.

Nàng khoa tay: "Nhị công tử, ta hết thảy đều là của ngươi, tâm cũng là của ngươi." Những này khó mà khải miệng lời nói, dùng ngôn ngữ tay nói ra, mặt nàng không hồng khí không thở.

Mộ Cẩm nhìn xem nàng. Bình thường nữ tử tỏ tình, hẳn là e lệ lấp lóe. Ước chừng như Chân Nguyên Nguyên như thế, đỏ ửng giống như, liếc hắn một cái, lại ánh mắt dao động, lại nhìn một chút, lại lại bay đi.

Trước mắt nữ nhân này tái nhợt khuôn mặt, mắt cũng không chớp một chút, trực câu câu nhìn chằm chằm hắn. Ai mà tin nàng là tại tỏ tình.

Nhị thập rốt cục chớp mắt, khoa tay: "Nhị công tử về sau đừng dọa ta, ta gan tiểu."

"Liền ngươi này gan, đầy đủ đâm ngày." Mộ Cẩm nhịn không được châm chọc một câu, nói xong mới nhớ tới phải ôn nhu.

Nhị thập ôm tại trong ngực hắn.

Mộ Cẩm ôm nàng.

Nàng nên minh bạch, tình yêu so trung tâm càng có thể bảo mệnh.

Nếu không, có một ngày, hắn cuối cùng rồi sẽ giết nàng vĩnh viễn trừ hậu hoạn.

Hai người tay dắt tay, hướng biệt viện đi, hình như có vạn bàn nhu tình mật ý.

Có mấy vị nhà giàu sang tiểu thư, che mặt một tầng mạng che mặt. Chạm mặt tới, nhấc lên trường tiệp, hướng Mộ Cẩm ném đi e lệ ánh mắt.

Mỗi khi lúc này, Mộ Cẩm liền đảo mắt nhìn về phía nhị thập, vì nàng đỡ trâm vàng, vì nàng cắt tóc tơ.

Không biết rõ tình hình, coi là đây là một vị thâm tình chậm rãi tốt vì người phu tế.

Đến biệt viện. Mộ Cẩm nghiêng thân ở nhị thập bên tai thấp hỏi: "Tối nay ta có thể túc ngươi trong phòng sao?"

Nhị thập cũng không cho rằng, hắn nằm trên giường của nàng là vì cùng hiện tại đồng dạng, dắt của nàng tay, ôm eo của nàng.

Nàng len lén liếc hắn, nhị công tử tra hỏi lúc, mặt mũi tràn đầy ôn nhu. Nàng liền khoa tay: "Ta có thể lựa chọn sao?"

Mộ Cẩm cười cười: "Hai mái hiên tình nguyện, mới có đôn luân chi nhạc."

Nhị thập đang muốn lắc đầu.

"Bất quá." Hắn còn nói: "Cách xa nhau thời gian lâu, lần sau lại muốn nhiều mấy lần."

Nàng dễ tính. Một đêm mấy lần quả thực mệt mỏi. Nàng đều không thở nổi.

Hôm nay nghe Bách Tùy nam tử, nhị thập càng thêm thản nhiên. Dù sao cùng nhị công tử dây dưa, nàng cũng có mỹ diệu thời khắc, mà lại sau đó ngủ được càng hương.

Nàng thương lượng với hắn, đêm nay một lần liền tốt.

"Ân." Hắn ứng.

Thoại bản đã nói, hợp thời thân thân nữ tử, có thể trợ hưng. Mộ nhị công tử xưa nay không thân.

Hắn này đêm ăn rõ ràng mễ đoàn, say sưa ngon lành.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Bài này muốn phá chữ của ta số ghi chép. Ước chừng hơn ba mươi vạn. Ước chừng...

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 44: Là Ngươi.

Nhị thập lần này, không có ngã đầu liền ngủ.

Rõ ràng mễ đoàn bên trên có nhàn nhạt một cái ấn.

Nhị công tử dạng này ngậm không thả, vẫn là lần thứ nhất. Hẳn là hắn là mê luyến lên nàng?

Nàng nhắm mắt lại, nghe thấy Mộ Cẩm nói: "Cho ngươi thêm một cái ôm ta ngủ cơ hội."

Nhị thập lập tức ôm lấy hắn, hung hăng.

Nàng không hiểu giữa nam nữ thâm tình như thế nào. Chỉ muốn, nếu là nhị công tử đưa nàng đau tiến trong tâm khảm, nàng đầu này mạng nhỏ liền bảo vệ.

Tiểu thập từng nói qua một cái hồng nhan họa thủy cố sự, giảng chính là, một cái nam tử yêu mỹ nhân không yêu giang sơn.

Nam nhân điên lên, quả thực mất lý trí.

Mộ Cẩm cái cằm gối lên nhị thập trên đầu, thấp ngửi nàng nhàn nhạt mùi tóc, xen lẫn nàng người này hương vị.

Không phải túi thơm mùi, đến gần bằng hương vị liền có thể nhận ra nàng.

Nữ nhân này nếu là đem hắn cất vào trong lòng, hắn liền không cần tại giết cùng không giết ở giữa do dự.

Hai người chăm chú ôm nhau.

Thái tử rốt cục không đi chỗ đó nhà trà cửa hàng uống trà, đi một gian khác thường đi vườn trà.

Xuyết một ngụm, hắn nói: "Lúc này mới có thể xưng là trà."

Lý Trác Thạch thích trà thô. Càng là hiếm có lá trà, nàng càng là không yêu uống. Nàng kêu một bình nước sôi.

"Trác Thạch, ngươi muốn quen thuộc cuộc sống của ta." Tiêu Triển tay phải bắt lấy nàng tay trái.

Nàng rút tay ra, "Tại đông cung có thể uống nước, nơi này vì sao không thể uống?"

Hắn ôn hòa cười: "Ta nói không lại ngươi, trước mặt ngươi ta luôn luôn đầu hàng."

Hai người yên tĩnh một hồi, Chu Văn Đống cảm thấy đến chính mình nói chuyện thời khắc."Thái tử điện hạ, hướng Dương thành có một cái phát hiện mới."

"Nói."

"Có một người đến từ Tây Phụ quan gánh hát, biên hí là hoàng thượng cùng tiền hoàng hậu gặp gỡ bất ngờ lúc."

Tiêu Triển giương mắt, âm điệu hạ xuống: "Ai cho lá gan? Thiên tử cố sự cũng dám biên?"

"Là năm đó hoàng thượng tại Tây Phụ quan hứa hẹn. Hí có hai trận, hoàng thượng tiên y nộ mã niên kỷ. Mấu chốt chính là, gánh hát có một cái tên là Chân Nguyên Nguyên nữ tử, cùng tiền hoàng hậu dáng dấp mười phần giống nhau. Cùng một nhà hương, cùng họ thị. Quá xảo hợp."

"Nha." Tiêu Triển đặt chén trà xuống, "Giống đến loại trình độ nào?"

"Ước chừng có tám phần." Chu Văn Đống nói: "Thám tử hồi báo, Chân Nguyên Nguyên thân hình nhỏ yếu, vẽ lên trang ngũ quan cực kỳ giống tiền hoàng hậu. Gánh hát đánh ra tiểu chân danh hào."

Tiểu chân năm đó là hoàng thượng cho tiền hoàng hậu tên thân mật.

"Danh tự này nếu để cho hoàng thượng nghe thấy, có thể dẫn xuất chuyện." Tiêu Triển dùng nắp cốc nhẹ nhàng đập chụp chén ngọc, phát ra thanh thúy dồn dập "Đinh đinh" thanh.

Chu Văn Đống còn nói: "Mộ nhị công tử cũng đi nghe bọn hắn hí. Về sau, cùng Chân Nguyên Nguyên đơn độc gặp mặt."

Tiêu Triển lạnh mi bay lên, "Nói riêng cái gì?"

"Chân Nguyên Nguyên trở về cùng gánh hát chủ giảng, nói chuyện đều là lên Tây Phụ quan phong tục dân tình, cùng hí bên trong hoàng thượng đài đối bạch." Chu Văn Đống lại cứng nhắc, "Mộ Cẩm đối nam nữ tình yêu lên hào hứng."

Tình yêu hai chữ, nhường Tiêu Triển nhìn Lý Trác Thạch một chút.

Lý Trác Thạch cúi đầu uống nước. Tiêu Triển nói chuyện với Chu Văn Đống lúc, nàng một mực trầm mặc.

Tiêu Triển nói: "Nói tiếp."

Chu Văn Đống nói: "Mộ Cẩm cùng vị nữ tử này trò chuyện xong, đi văn phòng mua mấy quyển phong nguyệt thoại bản."

"Phong nguyệt?" Tiêu Triển bật cười: "Này Mộ nhị công tử quả thực khôi hài. Nghe ngươi nói như vậy, hắn suốt ngày không có chính sự."

"Đúng thế." Này vốn là Mộ nhị công tử hình tượng, chẳng có gì lạ.

Một cái hoàn khố đệ tử, chính mình đối với hắn không hiểu địch ý đến từ nơi nào? Tiêu Triển giương mắt, "Ngươi phái người đi bên trên đỉnh thành điều tra thêm Lâm Quý Đồng chuyện trước kia. Phụ mẫu là ai, sư tòng người nào."

"Là."

Tiêu Triển còn nói: "Đem tên này tiểu chân giết đi."

"Vì cái gì?" Lý Trác Thạch nhăn hạ mi, chen vào nói.

"Nàng lớn cái kia khuôn mặt, chính là sai lầm." Tiêu Triển nói: "Hoàng thượng đến nay tồn tại tiền hoàng hậu chân dung. Ta mẫu hậu mỗi khi nhớ tới cái kia khuôn mặt, quanh co úc khó thả."

Tiêu Triển chuyển hướng Chu Văn Đống, nói: "Phái ám vệ đi. Nhiệm vụ nếu như thất bại, giết chết bất luận."

"Là." Chu Văn Đống ứng thanh.

Lý Trác Thạch lúc này nhìn Tiêu Triển một chút. Trong cốc nước bị nàng uống một hơi cạn sạch.

Chu Văn Đống nói: "Mộ phủ cũng có vừa phát hiện. Cùng đi Mộ Cẩm du lịch tên kia câm điếc, có chút kỳ quặc, "

Tiêu Triển thưởng thức trà, hỏi: "Như thế nào?"

"Tên này câm điếc vốn là Mộ tam tiểu thư nha hoàn, bị Mộ Cẩm cưỡng chiếm, mới thu được hắn trong phòng. Không có danh phận, về sau đả thương cuống họng, biến thành câm điếc. Mộ Cẩm trước mặt người khác năm lần bảy lượt tổn thương nàng, thậm chí, hắn chưa điều tra rõ yêu đương vụng trộm tiểu thiếp là ai, liền hiểu lầm tên này câm điếc yêu đương vụng trộm, đưa nàng nhét vào trong nước, suýt nữa mất mạng. Ta nghĩ, nàng đối Mộ Cẩm, hẳn là oán niệm sâu đậm." Chu Văn Đống chần chừ một lúc, "Không bằng phái người đi tìm kiếm miệng của nàng gió?"

"Không." Tiêu Triển buông xuống chén ngọc, "Nàng nguyên là tên nha hoàn, những này nữ nhân bình thường không lớn thông minh. Nàng cùng Mộ Cẩm ngày đêm ở chung, không có nhất định cơ trí tỉnh táo, làm gian tế cũng dễ dàng lộ tẩy. Cái khác tiểu thiếp cùng Mộ Cẩm không gặp được mấy lần, do các nàng đi cùng cái này câm điếc lời nói khách sáo, an toàn hơn."

"Là."

Chu Văn Đống rời đi sau, Tiêu Triển cười nhìn Lý Trác Thạch, cười đến ý vị sâu xa, "Trác Thạch, ngươi cũng nên nhìn xem phong nguyệt thoại bản, dạng này mới có thể trải nghiệm nam nữ diệu dụng."

Lý Trác Thạch cứng đờ. Có khi, nàng cảm thấy Tiêu Triển thỉnh thoảng tính mất trí nhớ;, rõ ràng là hắn tại hai người triền miên thời điểm kêu gọi người khác danh tự, nàng mới chán ghét phong nguyệt. Lúc này gặp hắn đôi mắt mỉm cười, nàng không nói.

Hắn một người yêu diễn kịch một vai, liền diễn đi thôi.

"Đúng, Trác Thạch, có một chuyện."

Lý Trác Thạch quay mắt nhìn hắn.

"Ngươi có thích hay không xem kịch? Không hướng đi Dương thành đi một chút?" Tiêu Triển cười.

Chân Nguyên Nguyên đối đầu hồi Mộ Cẩm ngay thẳng ánh mắt, nhớ mãi không quên.

Cái kia dạng quyến luyến ánh mắt, nàng coi là vị công tử này chọn trúng nàng.

Có thể, hôm đó hàn huyên thiên, hắn không tiếp tục tìm nàng, cũng không có tới xem kịch.

Chân Nguyên Nguyên biết nhị thập là Mộ Cẩm nữ nhân. Công tử thế gia vốn là tam thê tứ thiếp. Chân Nguyên Nguyên đi theo gánh

hát vào nam ra bắc, nếu là có thể tìm tới một cái nam nhân dựa vào, cho dù là làm thiếp, cũng so con hát tốt hơn mấy lần.

Huống hồ công tử này quý khí tuấn dật.

Ngày thứ hai ban ngày, Chân Nguyên Nguyên xa xa nhìn thấy đi dạo hí trận nhị thập, nàng chạy lên trước, mời hai mươi xem kịch.

Thịnh tình phía dưới, nhị thập không có cự tuyệt.

Ôn nhu Mộ Cẩm không có tới, nhị thập bên người đi theo Dương Đào.

Hí hát xong. Chân Nguyên Nguyên cùng nhị thập nói: "Cô nương... Có thể hay không nói vài lời tự mình lời nói?" Nhị thập y phục xem xét liền là thượng đẳng chất vải. Chân Nguyên Nguyên rất là hâm mộ.

Hai người đi sân khấu kịch sau gian phòng. Dương Đào ở bên ngoài trông coi.

Gian phòng bày nhạc khí, đồ hóa trang, ghế, quá hẹp cực chen chúc.

Chân Nguyên Nguyên dẫn nhị thập, đứng ở cửa sau bên.

Chân Nguyên Nguyên biết nhị thập không nói được lời nói, lựa chọn không phải là câu hỏi. Hỏi: "Cô nương, ngươi là vị công tử kia nữ nhân sao?"

Nhị thập gật đầu.

Chân Nguyên Nguyên hỏi lại: "Công tử nhiều nữ nhân không nhiều?"

Đi rất nhiều. Nhị thập so một thủ thế: Sáu.

"Nha." Chân Nguyên Nguyên thở dài một hơi, thấp giọng nói: "Không ít... Không quan tâm thêm một cái đi." Nói xong, nàng nhìn xem nhị thập.

Nhị thập trừng trừng mắt, minh bạch Chân Nguyên Nguyên ý tứ. Cái cô nương này gan lớn, trực tiếp hỏi, cũng không sợ nhị thập ghen ghét.

Nhị thập không biết Mộ Cẩm đối Chân Nguyên Nguyên ý gì. Nàng còn không có đem hắn thu phục, nếu là hắn có tân hoan, chẳng phải là muốn một đao đem nàng diệt khẩu.

Nhị thập đang do dự trả lời như thế nào, quay đầu nhìn thấy cửa sổ bên kia, bỗng nhiên rủ xuống xâu tiếp theo trương mặt người.

Ngũ quan dựng ngược, trong lúc nhất thời thấy không rõ là người chết vẫn là người sống.

Nhị thập không khỏi cả kinh thở. Nàng một tay che miệng lại, một tay chỉ ra ngoài cửa sổ.

Chân Nguyên Nguyên thuận nhìn lại, hướng về sau nhảy một bước.

Nam tử có một trương không đáng chú ý mặt chữ quốc, bờ môi mím lại rất căng. Hắn nhìn một chút Chân Nguyên Nguyên cùng nhị thập, hỏi: "Ai là Chân Nguyên Nguyên?"

Chân Nguyên Nguyên nói không ra lời.

Nam tử nhìn một chút trên người nàng đồ hóa trang, nói: "Các ngươi gánh hát quá trương dương. Có người xuất tiền mời ta đến giết ngươi."

Chân Nguyên Nguyên phát run, nàng là dọa đến yết hầu căng lên, không kêu được.

Nam tử từ cửa sổ chạy tới, trên tay cầm lấy một thanh dao găm ngắn.

Nhị thập lập tức đẩy ra cửa sau, kéo Chân Nguyên Nguyên hướng ra phía ngoài chạy. Nàng nghĩ, bên ngoài người qua đường nhiều, nam tử hẳn là không kiêu ngạo như vậy.

Chân Nguyên Nguyên thường luyện hí, bộ pháp linh xảo. Lúc này lấy lại tinh thần, phản nắm lên nhị thập tay, chạy vọt về phía trước chạy, yết hầu rốt cục có thể phát ra tiếng: "Cứu mạng a, cứu mạng a! Giết người rồi!"

Nhưng mà, hai người quá chậm. Chạy không có mấy bước, nam tử một cái vọt lên, xoay người rơi vào hai người trước mặt.

Chân Nguyên Nguyên ôm lấy nhị thập, run rẩy không ngừng.

Trên đường không thấy nam nhân khác, chỉ có một nữ tử áo tím, lưng một cái trường bao phục. Nàng nghe được động tĩnh, dừng bước lại quay đầu. Lộ một trương anh khí nữ nhân mặt.

Nữ tử áo tím nhíu mày, "Đường đường đại nam nhân, vậy mà cướp bóc hai vị cô nương nhà?" Nói, nàng đem bao phục dây buộc giải khai.

Chân Nguyên Nguyên dẫu môi, mồm miệng không rõ nói: "Cô nương, hắn là sát thủ!"

Lời này không có nhường nữ tử áo tím hoảng hốt. Trường bao phục giải khai, nàng rút ra một thanh trường mà rộng lợi kiếm.

Nhị thập mới biết, nữ tử này tập võ.

Gặp nữ tử áo tím trấn định tự nhiên, nhị thập nghĩ, có lẽ võ công cũng là cao?

Nhị thập cùng Chân Nguyên Nguyên tay trói gà không chặt, nếu như nam tử tại hỗn chiến bên trong tập kích hai người, vậy thì phiền toái.

Nhị thập nhãn quan đường tắt. Bây giờ có thể làm chính là, đừng trở thành nữ tử áo tím gánh vác.

Nhị thập kéo Chân Nguyên Nguyên, bước nhanh đi đến góc tường vạc nước đằng sau, ngồi xuống trốn đi. Như vậy, nam tử muốn đi qua bắt người, ít nhiều có chút chướng ngại, có thể kéo dài thời gian.

Nữ tử áo tím nhìn về phía nhị thập.

Hốt hoảng như vậy tràng cảnh, nữ tử này lẫn mất hết sức nhanh chóng. Mặc dù mặt mũi tràn đầy kinh hoảng, thế nhưng là so với Chân Nguyên Nguyên, đã rất bình tĩnh.

"Nhị thập cô nương." Dương Đào nghe thấy động tĩnh, đuổi đi theo.

Nam tử phía trước có Dương Đào ngăn lại đường đi, đằng sau là nữ tử áo tím nhìn chằm chằm.

Nam tử một người đối tứ nữ. Trong đó hai nữ không có võ công, có võ hai nàng này người, hẳn không có ăn ý.

Dương Đào cùng nữ tử áo tím cách không nhìn thoáng qua, đồng thời công hướng nam tử.

Nam tử hướng lên nhảy lên.

Nữ tử áo tím đi theo vọt lên.

Dương Đào không có truy. Nàng đến nhị thập trước mặt. So với giết địch, nhị thập an toàn mới là Dương Đào hàng đầu nhiệm vụ.

Nam tử muốn giết Chân Nguyên Nguyên, không có leo tường rời đi.

Hắn ở trên tường đạp hai cước, phi thân công hướng nữ tử áo tím

Nữ tử áo tím dừng bước lại, nghiêng người né tránh.

Nam tử phương biết, nữ tử áo tím võ công không kém. Hắn là sát thủ, chiêu chiêu trí mạng.

Nữ tử áo tím tránh đến mạo hiểm. Đột nhiên, cánh tay bị chủy thủ xẹt qua. Lưỡi kiếm sắc bén nạo áo ngoài của nàng, đón lấy, chủy thủ duỗi ra một đoạn, đâm vào cánh tay của nàng.

Nữ tử áo tím cắn răng, phi cước đá hướng nam tử bên hông.

Nam tử chịu một cước, ổn định thân thể.

Dương Đào thấy thế, gia nhập chiến cuộc.

Nhị thập lúc này mới biết được, nguyên lai Dương Đào cũng tập võ.

Nhiều giúp đỡ, nữ tử áo tím chẳng phải cố hết sức. Bắt lấy đứng không, lợi kiếm đâm trúng nam tử vai phải.

Nam tử tay trái nhưng lại nhiều hơn một thanh tiểu chủy thủ, ngang tay quét qua, xẹt qua của nàng eo phải.

Nàng hung hăng lại đá nam tử một cước, một tay che che eo. May mắn, nam tử đâm tới thời điểm, nàng lệch thân thể, một đao kia đâm vào không sâu.

Nàng vững vàng, giơ kiếm hướng nam tử.

Đúng lúc này, ngõ nhỏ rốt cục có người đi qua. Đại hán thô hô: "Giết người rồi! Giết người rồi!"

Nam tử muốn chạy trốn, tại này do dự một khắc, bị Dương Đào bắt được hai tay.

Dương Đào đá hắn một cước quỳ xuống, lạnh giọng chất vấn: "Ngươi là ai?"

Nam tử nói mà không có biểu cảm gì: "Sát thủ."

Dương Đào hỏi lại: "Thụ người nào nhờ vả?"

Nam tử đáp: "Giang hồ quy củ, không thể trả lời."

Dương Đào hung hăng hướng mặt trái của hắn huy một quyền.

Chân Nguyên Nguyên đi tới, nói: "Hắn nói hắn là cái khác gánh hát phái tới, muốn giết ta..."

Nam tử nói: "Dùng tiền hoàng hậu danh hào giả danh lừa bịp, các ngươi đài này hí là bao nhiêu người cái đinh trong mắt. Ta không giết được ngươi, cũng có những người khác sẽ đến."

Chân Nguyên Nguyên liên tục khoát tay, "Này chuyện không liên quan đến ta, ta..." Nàng trắng bệch một mặt, dứt khoát toàn chiêu: "Ta không phải cùng tiền hoàng hậu một ngôi nhà hương, ta không có đi qua Vũ Trường huyện, quê nhà ta không tại Tây Phụ quan, ta càng không họ Chân. Là gánh hát chủ nói... Hắn nói ta dáng dấp cùng tiền hoàng hậu rất giống, mới gọi ta tiến đến hát hí khúc. Ta chưa thấy qua tiền hoàng hậu pho tượng, ta từ nhỏ không nhà để về, bằng hát hí khúc duy sinh, ta chính là đồ một miếng cơm ăn. Đừng giết ta... Đừng giết ta..."

Nhị thập nguyên nghĩ, như thế nào trùng hợp như vậy. Không ngờ là gánh hát chủ chọn lấy một người dáng dấp, cho gắn quê quán, gắn dòng họ.

Dương Đào đang muốn hỏi nhiều vài câu.

Nam tử khóe miệng rướm máu, đầu lệch ra hạ.

Dương Đào hoảng hốt. Nàng là ám vệ, biết đây là ý gì. Bọn hắn làm nhiệm vụ lúc, tùy thân mang theo độc dược. Nhiệm vụ thất bại, trở về giống nhau là chết, uống thuốc độc ngược lại thiếu thụ tra tấn.

Chân Nguyên Nguyên nơi nào thấy qua người chết, hôm nay một kiếp này, tam hồn thất phách đều dọa đi, nàng sợ hãi ngã xuống đất.

Nhị thập cũng hoảng.

Dương Đào đi nhanh lên đến nhị thập bên người, đỡ lấy nàng, "Nhị thập cô nương, không có sao chứ?"

Nhị thập thấp mắt, không tiếp tục đi xem nam tử thi thể.

Nữ tử áo tím cõng lên bao phục, muốn rời đi.

Chân Nguyên Nguyên bò lên bò, "Ngươi không sao chứ? Bên trên y quán trị trị đi."

"Y quán ở đâu?" Nữ tử áo tím hỏi.

Nhị thập giương mắt nhìn lại, lúc này mới nhận ra, nguyên lai nữ tử áo tím là Nam Hỉ miếu giải ký người kia.

Lý Trác Thạch quay đầu, đối mặt nhị thập ánh mắt, nàng nhíu một cái mi: "Là ngươi."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 45: Ai Trúng Ai Mỹ Nhân Kế.

Hôm nay sự tình, nhường nhị công tử ôn nhu tan thành mây khói.

Hắn cùng Dương Đào nói: "Hồi kinh chính mình đi lãnh phạt."

"Là." Dương Đào lui ra.

Thốn Bôn trở về, cùng Dương Đào đối diện mà qua.

Nàng không lộ vẻ gì hướng hắn hành lễ: "Thốn Bôn công tử."

Thốn Bôn bình tĩnh đáp lại: "Ân."

Hắn tiến phòng."Nhị công tử."

"Thốn Bôn." Mộ Cẩm ngồi tại ghế bành, thích ý hỏi: "Ngươi muốn ám sát, cho là như thế nào?"

"Mây đen gió lớn, một đao mất mạng." Thốn Bôn giết hái hoa đạo tặc chính là như thế.

"Cái kia chết sát thủ." Mộ Cẩm nói: "Ám sát Chân Nguyên Nguyên dễ như trở bàn tay, nhưng không có tuyển tại Chân Nguyên Nguyên lạc đàn thời điểm."

Một sát thủ, lưu lại tràn đầy sơ hở. Không có đạo đức phẩm hạnh.

Thốn Bôn nói về chính mình nghe thấy: "Sát thủ là một cái khác gánh hát phái tới. Gánh hát có một trung niên người thẳng thắn, là hắn mời giang hồ sát thủ. Hắn giải thích, sát thủ nóng lòng lấy tiền, cảm thấy Chân Nguyên Nguyên là một giới nữ lưu, muốn giết cứ giết."

Sát thủ ngôn hành cử chỉ, chính nói rõ hắn không phải một cái lão luyện sát thủ. Cùng Thốn Bôn miêu tả tương xứng.

Mộ Cẩm không tin. Nhìn về phía ngoài cửa sổ rừng trúc, chăm chú vào rễ trúc chỗ."Sát thủ thi thể là như thế nào xử lý?"

"Thi thể bị nghĩa trang người lôi đi. Ta đi nghĩa trang phòng chứa thi thể, không có nhìn thấy như Dương Đào thuật, uống thuốc độc tự sát thi thể." Lật sách thi thể, Thốn Bôn nói đến hời hợt.

"Có chút kỳ quặc." Mộ Cẩm hỏi: "Cái kia đi ngang qua nữ tử, lý cái gì, ra sao nội tình?"

"Tự xưng Lý Thạch, kinh thành Lý thị xưởng nhuộm ngũ tiểu thư."

"Khi nào rời kinh? Khi nào đến nơi này?"

"Hôm qua từ kinh thành đi thuyền, hôm nay buổi trưa đến hướng Dương thành."

Hướng Dương thành rời kinh thành không xa, so Lĩnh châu thêm gần. Mộ Cẩm vì xem kịch, đi đường về.

"Điều tra thêm nàng. Sao cứ như vậy vừa vặn, đi một đầu không người trải qua ngõ đường. Sát thủ thủ pháp, giống vì cố ý nhường ai anh hùng cứu mỹ nhân." Mộ Cẩm lại nghĩ, hắn hôm nay làm sao lại

như vậy nghe nữ nhân kia mà nói, không cùng bên trên nàng. Có hắn tại, cái nào đến phiên người khác cứu mỹ nhân.

"Là."

"Từ ám vệ điều người tới, tìm xem thi thể đi nơi nào." Mộ Cẩm thấp mắt thấy sắc bén quạt nhọn, nói: "Chết không thấy xác, sợ phòng có trá."

"Thái tử điện hạ, ám vệ thi thể đã xử lý." Tại đông cung, Chu Văn Đống nghị sự chỉ ở thái tử thư phòng.

"Ân." Tiêu Triển lại tại trên ghế chợp mắt. Đêm qua Lý Trác Thạch không tại, bên người không có vét được người, hắn ngủ không an ổn.

"Thái tử điện hạ, thần có một chuyện không rõ."

Tiêu Triển mở mắt, "Hả?"

"Nguyên bản đã định một cái ám vệ quá khứ, vì sao đột nhiên lại đổi này một cái? Hắn nhận qua trọng thương, kinh mạch đều tổn hại, sống không quá mùa đông này. Cưỡng ép tiếp mạch, lại đi ám sát, thân thủ không linh hoạt, lại dễ dàng để lại đầu mối." Chu Văn Đống không thể không tại cái khác gánh hát an bài một vị mua hung nhân.

"Là mạo hiểm điểm, đổi lại bình thường, ta chắc chắn sẽ không phái dạng này người quá khứ. Nhưng ——" Tiêu Triển ngồi thẳng người, "Trác Thạch thiện tâm, không muốn thương tổn cùng vô tội.

Đổi một kẻ hấp hối sắp chết đi chịu chết, nàng lương tâm bên trên so sánh qua phải đi."

"Là." Lại là bởi vì Lý Trác Thạch. Chu Văn Đống lòng có oán phẫn, trên mặt bất động thanh sắc.

"Chân Nguyên Nguyên bất quá là cô gái bình thường, phái một cái võ công cao cường ám vệ giết nàng, ngược lại lòng nghi ngờ." Tiêu Triển đứng dậy, "Coi như là mời không cao minh sát thủ, dù sao không có chứng cứ."

"Là." Chu Văn Đống nghĩ nghĩ, hỏi lại: "Thái tử điện hạ, Chân Nguyên Nguyên giết hay là không giết?"

"Trác Thạch vì nàng cầu tình, không giết." Tiêu Triển dừng một chút, nhìn về phía cung điện mái cong."Lòng dạ đàn bà."

Câu này, không biết là nói Lý Trác Thạch, vẫn là nói chính hắn.

Ngày thứ hai.

Nhị thập hỏi Mộ Cẩm đòi tiền, cho chúng cô nương từng cái mua tiểu lễ.

Trở về, gặp được Lý Trác Thạch.

Lý Trác Thạch thương thế đã không ngại, ở tại khách sạn tu dưỡng.

Chân Nguyên Nguyên đưa nàng coi là ân nhân cứu mạng, ngày này tới theo nàng đi y quán đổi thuốc. Chân Nguyên Nguyên nói:

"Đại phu nói, đổi lại hai ngày thuốc, vết thương liền có thể khép lại. Chỉ là. . . Không biết sẽ hay không lưu sẹo."

"Không có việc gì, ta thuở nhỏ tập võ, đây là vết thương nhỏ." Lý Trác Thạch đổi lại váy trang, suy yếu lông mi chính khí.

Đối luyện võ nữ tử, nhị thập phi thường kính ngưỡng. Hai ngày này, nhị thập gặp Dương Đào ánh mắt cũng là lóe sáng sáng.

Dương Đào lo lắng, nhị thập cô nương con mắt lại sáng mấy ngày, chính mình cũng không phải là lãnh phạt đơn giản như vậy.

Thốn Bôn cùng Dương Đào tiêu sái anh tư, nhị thập đều đã gặp qua.

Mà nhị công tử, nhị thập chỉ ở Linh Lộc sơn lần đó, nhìn hắn khoa chân múa tay một phen.

"Hai ngày nữa, ta liền rời đi hướng Dương thành." Chân Nguyên Nguyên còn nói: "Chuyện này về sau. . . Gánh hát chủ nói không đi nhã hí so tài. Hai ngày này đem mới hí hát xong. Nhị thập cô nương, ngươi qua đây nghe một chút đi. Lý cô nương cũng đi."

Nhị thập đáp ứng. Tại hướng Dương thành, không phải nghe sách, chính là nghe hí. Nhị công tử chẳng biết lúc nào mới lên đường, nàng liền dùng nghe hí giết thời gian.

Chân Nguyên Nguyên trên đài hát hí khúc.

Nhị thập cùng Lý Trác Thạch ngồi tại dưới đài.

Dương Đào đứng ở ngoài một trượng. Hai mắt sáng ngời, bốn phía quan sát.

Lúc này, Chân Nguyên Nguyên diễn thư sinh tiểu thư cố sự, nam nữ tình hí bách chuyển thiên hồi.

Diễn đến một nửa, Lý Trác Thạch che che bên hông tổn thương.

Nhị thập vội vàng xắn nàng một chút.

Hai người bản ngồi có chút khoảng cách, này một xắn an vị cùng nhau.

"Cám ơn." Lý Trác Thạch mỉm cười.

Nhị thập chợt nhìn cảm thấy, Lý Trác Thạch không lớn lý người, tiếp cận biết, khí khái hào hùng cô nương so ngạo khí nhị công tử thân thiết nhiều.

Trên đài tiết mục, nhị thập mấy ngày nay nghe không ít. Nam không ái nữ, hoặc là nữ không yêu nam. Nói tóm lại, những này hí muốn hát xuống dưới, đến có một phương không thích một phương khác. Này nếu là hai mái hiên tình nguyện, liền đến đại kết cục.

Hôm nay Chân Nguyên Nguyên diễn này xuất diễn. Nhà trai có khác người trong lòng, nhà gái gả quá khứ, ngày ngày sầu não uất ức. Chân Nguyên Nguyên đau khổ hát: "Lang tâm như sắt."

Lý Trác Thạch nỉ non một tiếng: "Lang tâm như sắt."

Nhị thập nhẹ gật đầu. Nói như vậy, nhị công tử liền là thiết chùy.

Lý Trác Thạch đột nhiên hỏi: "Này xuất diễn, kết cục như thế nào?"

Nhị thập không biết. Nếu là tiểu thập, ước chừng có thể tự mình biên mấy cái kết cục.

Lý Trác Thạch nói: "Ta không có nghe cô nương mở miệng nói chuyện qua. . ."

Nhị thập chỉ chỉ cổ họng của mình, khoát tay.

"Là thụ thương sao?"

Nhị thập cười cười. Xem như thế đi.

Lý Trác Thạch lại hỏi: "Như thế nào tổn thương? Ngoại thương vẫn là nội thương? Ta biết một vị đại phu, ta đã từng thương tới tạng phủ, liền là hắn cấp cứu trở về."

Nhị thập vẫn là cười, lắc đầu.

Yên tĩnh một hồi.

Hí bên trong, Chân Nguyên Nguyên ảm đạm hao tổn tinh thần.

Lý Trác Thạch bỗng nhiên cười, "Có đôi khi cảm thấy mình là cái kia hí bên trong người. Hí bên trong người đa sầu đa cảm, làm cho người thương tiếc." Nàng ý cười phai nhạt, "Chính mình khóc thời điểm, liền ấm áp nơi hẻo lánh cũng không tìm tới." Toà kia cô lạnh đông cung, không có một cái góc là ấm. Dù là Tiêu Triển ấm áp lồng ngực.

Nhị thập gặp Lý Trác Thạch có chút bi thương, lòng có không đành lòng, nắm chặt lại của nàng tay.

Lý Trác Thạch hiện có sầu tư, khí khái hào hùng phai nhạt rất nhiều."Cô nương, ngươi có thể từng có thích người?"

Hẳn không có. Nhị thập thân cận nam nhân chỉ có nhị công tử.

Nhị công tử tính nết hỏng bét. Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu bao nhiêu mỹ cô nương, không có một cái thích hắn. Mọi người tham đồ trang sức, liền là không tham nhị công tử tâm ý. Có lẽ có tham qua, sớm đã hoàn toàn tỉnh ngộ. Nhị công tử không có tâm, không có tình.

Chính mình muốn thu lấy được dạng này một cái nam tử tâm, con đường phía trước long đong.

Nhị thập rung đầu.

Lý Trác Thạch kinh ngạc, "Cô nương không phải quý công tử tiểu thiếp? Nghe Chân cô nương nói, công tử nhà ngươi ngày thường mười phần tuấn tú."

Nhị công tử lại tuấn tú, cũng là thiết chùy. Nhị thập điểm một cái đầu ngón tay.

Lý Trác Thạch xem không hiểu.

Nhị thập điểm năm ngón tay đầu, một hai ba bốn năm, đầu ngón tay sau đó, cách không lại lại điểm một cái.

Lý Trác Thạch vẫn không hiểu. Nàng suy đoán: "Cô nương tại công tử phủ thượng vô danh vô phân?"

Nhị thập tranh thủ thời gian gật đầu. Đâu chỉ vô danh vô phân, nhị công tử tâm tình hỏng, sẽ còn đem nàng ném đi cho cá ăn.

"Cô nương ở bên cạnh hắn vui không?"

Nhị thập không trả lời. Nàng tại nhị công tử bên người học xong khổ bên trong làm vui. Mặt ngoài nghe lời, trong lòng hung hăng

chửi bới chi.

Trên sân khấu, khóc cầu thư sinh thiên kim lê hoa đái vũ.

"Cô nương bất đắc dĩ." Lý Trác Thạch nói: "Ta từ nhỏ cảm thấy, nào có nữ tử không bằng nam, cố gắng muốn chứng minh chính mình. Cho tới bây giờ, ta vẫn không bằng nam tử."

Lý Trác Thạch thần sắc quá bi thương. Nhị thập lại đi nắm nắm của nàng tay.

"Ta phát hiện, không bị tình yêu vây khốn nữ tử, mới có thể trời cao biển rộng, trời cao đất xa." Lý Trác Thạch nhìn về phía nhị thập, "Cô nương, ta thật hâm mộ ngươi."

Nhị thập chỉ chỉ chính mình, một mặt kinh ngạc. Nàng chỉ là cái phụ thuộc nam nhân mà sống tiểu nữ tử thôi. Nàng mới hâm mộ Lý Trác Thạch, có thể văn có thể võ, ngao du tứ phương.

"Ngươi tại quý công tử trước mặt, cũng có thể giữ vững chính mình một trái tim." Lý Trác Thạch lau lau khóe mắt ướt át, nói: "Nhìn thấy ngươi, ta hi vọng có thể trở thành ngươi."

Nguyên lai. . . Không hiểu tình yêu cũng có thể bị người cực kỳ hâm mộ.

Lý Trác Thạch nhìn một chút phía sau Dương Đào, thấp giọng hỏi: "Ngươi đã không thích vị công tử kia, có thể từng nghĩ tới rời đi?"

Nhị thập uể oải lắc đầu.

Lý Trác Thạch cười cười, "Ta trông mong thiên hạ nữ tử đều tự do trân quý, không bị gió lui, không bị mưa kích. Bởi vì. . . Ta như vậy nữ nhân quá thảm rồi. Không hi vọng người khác bước lên ta theo gót."

Nhị thập nghĩ, có lẽ lại là một đoạn như hí bên trong đồng dạng tình yêu cay đắng đi.

Lý Trác Thạch thanh âm càng nhẹ: "Cô nương như nghĩ tân sinh, ta có biện pháp đưa ngươi đi. Ngươi có một viên tự do tâm. Tự do, mới có thể bỏ được."

Nhị thập run lên.

"Ta vào nam ra bắc gặp quá không ít cô nương." Lý Trác Thạch đưa qua một khối ngọc bội, "Rất nhiều, hoặc là bị nam tử tổn thương, hoặc là bị chính mình tổn thương. Ta ở kinh thành nam Giả ngõ số 18, ngươi ngày sau muốn rời đi, có thể cầm khối ngọc bội này tìm ta. Ta nhất định an bài cho ngươi, ta không sợ đại hộ công tử."

Nhị thập cảm kích, nhưng không có tiếp.

Lý Trác Thạch đặt ở nhị thập trong lòng bàn tay, đảo mắt nhìn xem sân khấu kịch, nói: "Ta không cho ngươi giảng chuyện xưa của ta. Ta thích nam nhân. . . Trong lòng chính là cô cô ta."

Nhị thập lại ngơ ngẩn.

"Bối phận là cô cô ta, kỳ thật liền lớn ta năm tuổi. Ta cùng cô cô. . . Dáng dấp có chút giống."

Về sau, Lý Trác Thạch thật lâu không nói gì.

Thẳng đến kết thúc. Nàng khôi phục lưu loát mặt mày, "Ta ngay tại học tập bỏ được. Bỏ được hôm đó, ta cũng tự do."

Lý Trác Thạch không ngừng nói lên "Tự do", khơi gợi lên nhị thập hướng tới.

Tự do, có thể nói chuyện, có thể vui cười.

Lý Trác Thạch trong Nam Hỉ miếu, hỏi là vận làm quan, có thể thấy được nàng có quan trường bối cảnh.

Mới nghĩ như vậy, nhị thập liền như đưa đám. Lớn hơn nữa quan, cũng gánh không được tứ hoàng tử truy sát đi.

Chính nghĩ như vậy, sau lưng vang lên tứ hoàng tử thanh âm: "Tại này ngốc đứng cái gì?"

Nhị thập quay người, cõng lên tay.

"Thứ gì?" Mộ Cẩm sớm gặp được, vòng lấy nàng, một tay vây quanh sau lưng của nàng, đoạt lấy ngọc bội.

Vừa sờ đến, Mộ Cẩm mặt mày cong cong, không phải là nàng mua được tiễn hắn vật nhỏ?

Nhìn kỹ, đây là một khối tốt nhất dê trắng noãn ngọc.

Không phải nàng mua được.

Mộ Cẩm ý cười lập tức ít đi.

Nữ nhân này mua một đống đồ vật tiễn hắn thị thiếp, chính là không có phần của hắn. Nhưng là, kiêu ngạo nhị công tử không có thèm của nàng tiểu lễ.

"Ai tặng?" Mộ Cẩm lười nhác giả bộ ôn nhu, khôi phục giương lên khiếu ngạo.

Nhị thập khoa tay: "Cứu người Lý cô nương tặng."

"Nữ nhân ở giữa đưa cái gì ngọc bội?"

Nhị thập ôm lấy hắn. Nghe hí mấy ngày, nàng học theo, thi triển lên mỹ nhân kế, nhị công tử muốn tức giận, cứ như vậy nũng nịu từ từ hắn.

Quả nhiên, cọ đến Mộ Cẩm dễ chịu, hắn đem ngọc bội còn đưa nhị thập, nói: "Lý Thạch thân phận không rõ, chớ cùng nàng tiếp cận."

Kinh thành thật có một Lý thị ngũ tiểu thư, thế nhưng là dân gian truyền cho nàng chân không bước ra khỏi nhà, bộ dạng dài ngắn thế nào, ai cũng không biết.

Nhị thập không có lắc đầu, cũng không gật đầu.

Mộ Cẩm đương nàng chấp nhận, hỏi: "Mấy ngày nay, nghe hí nghe được như thế nào?"

Nàng khoa tay: "Toàn bộ gánh hát đi khắp."

"Cái kia thay đổi một chỗ. Ngoại trừ nghe hí, ngươi thích gì?"

Nhị thập tiếp tục khoa tay: "Ta cùng Lý cô nương đã hẹn, ngày mai lại đi nhìn Chân cô nương hí. Chân cô nương diễn xong một

màn này, muốn đi."

"Ngươi đối với nữ nhân để ý như vậy?" Mộ Cẩm ngẫm lại không đúng, nhị thập cùng Yểm Nhật lâu cô nương tình thâm ý cắt. Gánh hát Chân Nguyên Nguyên, lại tăng thêm lý cái gì, không có mấy ngày liền quen thuộc lên.

Hắn một cái mỗi ngày cùng nàng ngủ trên một cái giường chủ tử, ngược lại không chiếm được nàng một cái sắc mặt tốt.

Mộ Cẩm đem nhị thập mạnh ôm vào trong ngực, "Phạt ngươi buổi tối hai hồi."

Nhị thập đã có kinh nghiệm, dính tại hắn lồng ngực. Đêm nay đem nhị công tử hầu hạ đến ngoan ngoãn.

Mộ Cẩm thở tại nàng bên tai.

Trong mê loạn, không biết là ai trúng ai mỹ nhân kế.

Nhị thập cùng Mộ Cẩm ôm nhau ngủ. Sắp sửa nhớ tới tình thương nạn thả Lý Trác Thạch.

Nhị thập thầm than, chính mình dạng này chữ đại không biết một cái nữ nhân, có thể bảo mệnh liền cám ơn trời đất.

Nàng lại không biết hàng, cũng biết khối ngọc bội kia là bảo vật.

Ngày mai trả lại đi.

Bất quá, nhị công tử vô tình vô tâm, nàng cũng không phải khuynh quốc mỹ nhân. Hắn khi nào mới có thể yêu nàng? Yêu lại có thể sủng nàng đến khi nào?

Nếu như, hắn tương lai cho nàng giảng càng lớn bí mật, kể xong lại lật mặt không nhận người. . .

Tự do. . . Tại nhị thập trong lòng rơi xuống rễ.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Bệnh của ta trị đến một nửa, trì trệ không tiến.

Hôm qua bác sĩ có mới chẩn đoán được tới.

Bài này tồn cảo không có. Thực tế bận không qua nổi, đổi cách một ngày càng. Một tuần một vạn năm chữ.

Xin lỗi.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 46: Con Mắt Trừng Lớn Như Vậy, Chưa Thấy Qua Mỹ Nam Tử A.

Ăn cái gì ăn, khí đều khí đã no đầy đủ.

Nhị thập ngồi bất động.

Mộ Cẩm nói: "Ta đếm một hai ba, lên ăn cơm."

Hắn số hắn. Nàng nhìn ngoài cửa sổ cảnh đẹp.

Mộ Cẩm liền một hai ba cũng lười đếm, cúi người ôm lấy eo của nàng, đem nàng nhấc lên.

Nhị thập giật mình, vặn eo lắc lắc, bắp chân nhếch lên loạn lắc, cũng không có vứt bỏ.

"Để ngươi không ăn cơm? Không ăn cơm người tựa như ngươi dạng này, cùng mèo con một điểm nặng, nhẹ nhàng liền đem ngươi cầm lên tới." Mộ Cẩm ôm nàng chuyển một vòng tròn.

Nhị thập hai chân lăng không, hoảng hai tay vòng lấy bờ vai của hắn. Sau đó, nàng đưa tay thò vào vạt áo của hắn. Vừa rồi hắn giống như đem ngọc bội giấu nơi này.

"Ngươi động cái gì động? Buổi tối hôm qua không đủ?" Lời tuy nói như vậy, Mộ nhị công tử tùy ý nàng chiếm hắn tiện nghi.

Nhị thập dò xét một trận, không có tìm được ngọc bội, cứ như vậy bị ôm ra gian phòng. Nàng giãy dụa nghĩ xuống tới, đập hắn mấy quyền.

Hắn không buông tay, "Ngươi thật lâu không có cho ta đấm lưng, ta tưởng niệm cực kì."

Nhị công tử thật sự là càng ngày càng vô sỉ.

Mới đến chỗ rẽ, bắt gặp Thốn Bôn cùng Dương Đào.

Chủ tử như thế chơi đùa, hai người không có vẻ lúng túng. Song song mặt không biểu tình: "Nhị công tử, nhị thập cô nương."

Mộ Cẩm cười thả nhị thập chạm đất.

Nhị thập cúi đầu, thật là mất mặt. Tất cả đều là nhị công tử hại.

Đã ăn xong, nhị thập lòng có ngột ngạt. Trở về phòng nện chăn đi.

Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn, Dương Đào lưu tại trong phòng.

"Nhị công tử, hướng Dương thành tiền trang quản sự hồi báo, không có tìm được sát thủ thi thể. Nghĩa trang người nói, thi thể kéo trở về không bao lâu đã không thấy tăm hơi."

Điều khiển kinh thành hộ vệ, đến một lần một lần hao phí thời gian, Thốn Bôn liên hệ Mộ gia tại hướng Dương thành tiền trang. Quản sự nghe xong nhị công tử mệnh lệnh, lập tức phái người nghe ngóng.

"Không thấy liền đã chứng minh có trá." Mộ Cẩm hỏi: "Lý Thạch thân phận, kinh thành nhấn lại không?"

Thốn Bôn đáp: "Còn không có."

"Dương Đào." Mộ Cẩm hỏi: "Hôm qua nghe hí, Lý Thạch có nói gì hay không?"

"Nàng nói về chuyện xưa của mình, là một trận tình yêu cay đắng. Cùng đối thế gian nữ tử kỳ vọng cao." Dương Đào hồi ức: Bất quá, Lý Thạch cho nhị thập cô nương đưa ngọc bội lúc, lời nói ngậm tại răng ở giữa, nói đến mười phần mơ hồ. Sợ nàng phát hiện ta tại nghe trộm, ta không có tiến lên. Ta chú ý nhị thập cô nương thủ thế, nhị thập cô nương không nói gì thêm không nên nói." Về phần có thích hay không chủ tử, đây là nhị thập cô nương tự do. Dương Đào cũng liền không có báo việc này.

"Ngươi đi theo. Chớ cùng thật chặt, liền giả bộ như một cái bình thường nha hoàn." Nói xong, Mộ Cẩm phất phất tay.

"Là." Dương Đào đi ra.

Yên tĩnh một hồi, Thốn Bôn nói: "Nhị công tử, Lý Thạch tiếp cận nhị thập cô nương, là có khác ý đồ."

"Ân." Mộ Cẩm nghĩ không phải ý đồ, mà là cái khác."Lý Thạch muốn tiếp cận nữ nhân của ta, có là những phương pháp khác, vì sao muốn mạo hiểm phái sát thủ tới?"

Thốn Bôn biết chủ tử có đáp án, không có lên tiếng.

"Ngày đó chuyện phát sinh, nhưng thật ra là hai chuyện. Ám sát Chân Nguyên Nguyên là một. Bằng Chân Nguyên Nguyên hình

dạng, tại nhã hí thi đấu hẳn là thanh danh vang dội, về sau truyền đến kinh thành, truyền đến trong cung. Nếu là hoàng thượng biết có thần giống như tiền hoàng hậu nữ tử, liền sẽ chiêu tiến cung." Mộ Cẩm càng nói càng lạnh: "Vì ngăn chặn hậu hoạn, Tiêu Triển nhất định sẽ giết nhường hoàng thượng cảm thấy hứng thú bình dân. Nhưng là bây giờ, Chân Nguyên Nguyên dọa đến không đi nhã hí so tài, cũng không dám lại đóng vai tiền hoàng hậu. Truyền không đến trong cung, liền không cách nào uy hiếp được hoàng hậu. Bởi vậy, Chân Nguyên Nguyên không hẳn phải chết. Lý Thạch xuất hiện, là một chuyện khác, hướng ta nữ nhân tới."

"Chỉ là không biết người nào, đem hai chuyện dắt tại cùng nhau. Hi sinh một cái ám vệ, lại bảo vệ Chân Nguyên Nguyên." Thốn Bôn nói: "Nhị công tử, như đối phương có chuẩn bị mà đến, Dương Đào một người chỉ sợ khó mà đảm nhiệm. Cần tăng thêm hộ vệ bảo hộ nhị thập cô nương sao?"

"Không." Mộ Cẩm khoát tay, "Lý Thạch cứu người, nói rõ nàng cũng không cần lấy tính mạng người ta. Hiện tại hoàng thượng cùng Tiêu Triển đánh đến kịch liệt, sát thủ cùng Lý Thạch ước chừng là Tiêu Triển đặt ra bẫy. Chúng ta phải cẩn thận làm việc, miễn cho cuốn vào hoàng thất phân tranh. Thám tử kia vào phủ bao lâu?"

"Có mười mấy ngày."

Mộ Cẩm cười cười, "Tiêu Triển thế mà còn không có đối ta buông xuống cảnh giác."

"Thuộc hạ cảm thấy, thái tử đuổi sát không buông, có lẽ có phát hiện."

"Hồi nhỏ, sư phó cho ta làm qua đẩy xương thuật, ta dáng dấp cũng không giống hoàng thượng, cũng không giống nương thân. Không người nhận ra ta. Nếu như, Tiêu Triển biết ta là tứ hoàng tử, lấy hắn cẩn thận, nhất định sẽ tự mình đến đây xác nhận. Hắn chỉ là phái thủ hạ tới, nói rõ ta đối với hắn cũng không đủ uy hiếp." Mộ Cẩm nói: "Vô luận hắn như thế nào thăm dò, từ đầu đến cuối muốn để hắn tin tưởng, ta chỉ là Mộ nhị công tử. Cho nên, nên chơi chơi, nên vui vui. Hướng Dương thành đi dạo đến không sai biệt lắm, ngày mai đi bình sơn."

"Là."

Nhị thập cùng Lý Trác Thạch lại đi nghe hí.

Gặp mặt, hai người ngồi xuống.

Lý Trác Thạch quan sát tỉ mỉ nhị thập, nói: "Hôm qua mới biết, ngươi ở toà kia biệt viện, là kinh thành đại danh đỉnh đỉnh Mộ lão gia bạn bè."

Những việc này, nhị thập không rõ ràng. Nhị công tử an bài lúc sẽ không cùng nàng giải thích.

Lý Trác Thạch nhẹ giọng hỏi: "Như vậy, của ngươi công tử liền là Mộ công tử rồi?"

Nhị thập gật đầu.

"Là đại công tử vẫn là nhị công tử?"

Nhị thập duỗi ra hai chỉ.

"Nguyên lai là nhị công tử." Lý Trác Thạch mỉm cười, "Ta từng ở kinh thành mắt thấy hắn anh tư."

Nhị thập kinh ngạc. Nhị công tử còn có "Anh tư" ?

"Dĩ vãng nghe gia phụ nói, Mộ nhị công tử phẩm hạnh không đoan... Chúng ta nghe tin tiểu nhân nói." Lý Trác Thạch có chút xấu hổ: "Trước một tháng, Mộ nhị công tử bên trên Linh Lộc sơn vì bách tính tiễu phỉ. Thực không dám giấu giếm, ta hai năm trước làm việc lỗ mãng, chật vật bại bởi sơn phỉ. Ta... Mọi loại khâm phục hắn tiên y nộ mã. Hôm đó một hàng hộ vệ, để cho ta lau mắt mà nhìn. Không nghĩ tới, công tử nhà ngươi có kiêu hùng khí khái, ngọc bội của ta đưa phải là dư thừa."

Nhị thập ngày đó trải qua rất nhiều sự tình, bị nhị công tử quấn tại đỏ áo choàng bên trong, chưa thấy qua anh tư nhị công tử.

Một bên Dương Đào dựng lên lỗ tai.

Lý Trác Thạch nhìn về phía Dương Đào, "Nha hoàn cũng vũ lực cao cường, Mộ phủ thật sự là tàng long ngọa hổ."

"Hồi Lý cô nương." Dương Đào nói: "Gia phụ từng là quốc binh, ta thuở nhỏ tập võ, gia phụ giải nghệ về sau, nhận được nhị công tử thu lưu, ta liền thành nha hoàn."

Lý Trác Thạch gật đầu: "Ta ở kinh thành nghe nói, Mộ nhị công tử thu một nhóm quốc binh, lúc ấy cảm thấy truyền nhầm, không nghĩ tới..." Nhìn thấy nhị thập có chút mờ mịt, Lý Trác Thạch hỏi, "Nhị thập cô nương, chưa thấy qua đám kia quốc binh sao? Tiễu phỉ hôm đó, trên phố bách tính truyền ra."

Nhị thập lắc đầu. Tứ hoàng tử khẳng định có hộ vệ đội.

Lý Trác Thạch quan sát nhị thập thần sắc. Nhị thập mờ mịt là thật. Hẳn là liền cận thân thị thiếp cũng không biết đám kia hộ vệ? Có thể Dương Đào công phu, không phải phổ thông quốc binh thân thủ, rõ ràng trải qua huấn luyện đặc thù, chiêu chiêu đoạt mệnh, giống như là... Sát thủ.

Lý Trác Thạch nhận đồng Tiêu Triển quỷ dị trực giác. Càng là tra không được hộ vệ chỗ ẩn thân, Mộ Cẩm càng là khả nghi.

Nghe hí hoàn tất, nhị thập nhường Dương Đào thay thuật lại, ngày mai sắp rời đi hướng Dương thành.

Lý Trác Thạch trong lòng có tính toán. Dương Đào ở đây, nàng không còn nói cái khác, nói: "Nhị thập cô nương, ngày khác hữu duyên, tự sẽ gặp lại."

Bèo nước gặp nhau mấy người, xin từ biệt.

Ban đêm, Mộ Cẩm ôm nhị thập, nói lên bình sơn truyền thuyết.

Nhị thập mơ hồ, nghe không có vài câu đã ngủ.

Sáng sớm, trong bụng có chút khó chịu, nàng ung dung tỉnh lại.

Nói là xui xẻo, ngày mai liền muốn đi xa, nhị thập đột nhiên tới quý thủy.

Lại là may mắn, nhị công tử không có tại nàng bụng gieo hạt. Nhị công tử bộc phát kinh người, nhị thập khó tránh khỏi lo lắng tránh tử canh dược hiệu, có khi cảm thấy có phải hay không muốn bao nhiêu uống hai bát ba bát.

Lần này quý thủy tới, nàng an tâm.

Không biết có phải hay không không quen khí hậu, trước kia thuận thuận lợi lợi quý thủy, hôm nay nhường nàng rơi đau nhức khó chịu. Nhị công tử hôm qua nói, muốn tại giờ Thìn xuất phát, nếu không đến bình sơn liền là nửa đêm.

Nhị thập tại trên bụng đệm nhiều hai đầu khăn, vuốt vuốt liền ra cửa.

Từ hướng Dương thành đi bình sơn, không đi đường thủy, đổi một cỗ xe ngựa to.

Nhị thập từ đầu đến cuối khó chịu, thỉnh thoảng lại phủ phủ bụng.

Mộ Cẩm lười biếng tựa ở nệm êm, nói: "Ngươi rất lâu cũng không đến đấm lưng, tới."

Nhị thập nghe lời đấm lưng.

Ngủ được muộn, tâm tình khẩn trương, buổi sáng ăn đến ít, mấy tầng dưới áp lực. Nhị thập càng ngày càng khó thụ, chỉ ngồi lấy liền xương sống thắt lưng đau bụng. Đấm lưng lực càng ngày càng nhỏ, tốc độ càng ngày càng chậm.

Mộ Cẩm mở to mắt, "Làm gì đâu? Buổi sáng để ngươi ăn, ngươi không ăn. Mới nện mấy lần liền không còn khí lực rồi?"

Nhị thập tốn sức nện hắn. Nào có thể đoán được đau từng cơn đánh tới, trên mặt nàng huyết sắc bỗng nhiên mất, bờ môi nổi lên tím xanh, lông mày nhàu thành bánh quai chèo.

Hắn phát giác được không thích hợp, bỗng nhiên nắm lên của nàng tay, lạnh buốt lạnh. Hắn ngồi dậy, "Thế nào?"

Nhị thập rơi đau nhức không thôi, cắn môi dưới.

Mộ Cẩm cả ngày đang suy nghĩ các loại thủ đoạn, đem này thường thường thản thản khuôn mặt cho xé mở. Lúc này gặp nàng không còn tấm lấy khuôn mặt, lại không hài lòng. Hắn nâng lên gương mặt của nàng, phát hiện nàng thấm ra mồ hôi lạnh."Không thoải mái?"

Nhị thập nghĩ sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, bất đắc dĩ đau đớn buộc nàng toát ra một tia yếu ớt.

"Cảm lạnh rồi?" Mộ Cẩm mò về trán của nàng.

Gặp nàng che lên bụng, hắn một thanh ôm lấy nàng nửa nằm, hắn đưa tay đặt ở trên bụng của nàng, vuốt vuốt."Có phải hay không ăn đồ hỏng rồi?"

Có thể hay không cái kia lý cái gì cho hạ độc. Ý niệm này chợt lóe lên, Mộ Cẩm cũng thấm lên mồ hôi.

Cái này cũng không tốt giải thích. Nhị thập lắc đầu. Sắc mặt thật sự là thảm, vô cùng đáng thương.

"Thốn Bôn, đi y quán!"

"Là." Thốn Bôn giơ lên roi ngựa.

"Dương Đào! Tiến đến."

"Là." Dương Đào gấp hoang mang rối loạn tiến đến.

"Có hay không khăn, cho nàng lau lau mồ hôi." Mộ Cẩm mơn trớn nhị thập mặt, "Nói chuyện, lúc nào, cũng không biết hô đau không."

Dương Đào có kinh nghiệm. Gặp nhị công tử che lấy nhị thập bụng, hỏi: "Nhị thập cô nương là ở đó đau không?"

Nhị thập nhẹ gật đầu. Nàng thân cường thể kiện, trước kia quý thủy xưa nay không đau. Tháng này chỉ sợ là bị nhị công tử tra tấn thành như vậy thống khổ.

Dương Đào nói: "Nhị công tử, ta tới chiếu cố liền tốt."

Mộ Cẩm nhìn xem nhị thập trắng bệch mặt, "Cái kia đau nhức là chỉ cái nào đau nhức?"

Dương Đào ế trụ.

Đại Tễ có lời, quý thủy là âm thủy, tại nam tử không may mắn. Nhất là những này tôn quý chủ tử, cái kia càng là không thể gặp. Dương Đào không biết nói như thế nào tốt.

Đã Dương Đào biết nguyên nhân bệnh, có thể thấy được không phải bị hạ độc. Mộ Cẩm hòa hoãn lại, hỏi: "Các ngươi đánh cái gì bí hiểm?"

Nhị thập rụt thân thể. Nhị công tử bình thường nhìn xem thật thông minh, thời điểm then chốt lại hồi không đến thần. Bàn tay của hắn phủ lên bụng của nàng, là so chính nàng phủ thoải mái hơn. Nhưng đây là nữ nhi gia việc tư, sao có thể tuỳ tiện cáo tri.

Hắn mặt không hồng khí không thở, mệnh lệnh: "Dương Đào, nói."

Dương Đào có chút đỏ mặt, nói thẳng nói: "Nhị công tử, nhị thập cô nương là quý thủy tới."

"Nha." Mộ Cẩm thần sắc tự nhiên, "Ra ngoài đi."

Dương Đào nghe lệnh.

Nhị thập nghĩ, nhị công tử lần này muốn thả mở nàng đi. Hắn nhưng không có, bàn tay đưa nàng phần bụng che càng chặt hơn. Nàng cảm giác có một dòng nước ấm từ lòng bàn tay của hắn truyền đến.

Mộ Cẩm ôm sát nhị thập, nhẹ giọng một câu: "Ngươi cũng có đau thời điểm." Nàng không phải trúng độc, hắn yên tâm.

Nhị thập bẹp miệng.

"Nghỉ ngơi đi, không phải nói muốn nghỉ ngơi." Mộ Cẩm cười hạ: "Con mắt trừng lớn như vậy, chưa thấy qua mỹ nam tử a."

Nhị thập tranh thủ thời gian hai mắt nhắm nghiền. Nhắc tới cũng là kỳ quái, từ khi hắn bàn tay đem liên tục không ngừng nhiệt độ truyền cho nàng, nàng xác thực dễ chịu rất nhiều, mồ hôi lạnh ngừng lại, run rẩy vậy đau đớn chậm lại.

"Mẫu thân của ta cũng có tật xấu này. Trước kia dùng cự thạch noãn ngọc sấy khô lấy liền không sao." Hắn không có noãn ngọc, chỉ có vận dụng nội công, cho nàng độ độ khí.

Nhị thập lúc này cũng không đoái hoài tới cái gì lạnh nhạt, bình tĩnh, vô lực dựa nhị công tử, nghỉ ngơi dưỡng thần.

Đúng lúc này, Mộ Cẩm cảm thấy, có một vị cô nương biết thân thế của hắn, cũng không phải chuyện xấu.

Tại cô nương trước mặt, hắn mới có thể nói lên mẹ ruột của hắn. Thốn Bôn lại trung tâm, Mộ Cẩm cũng sẽ không chạy tới cùng hắn nói dông dài tuổi thơ của mình.

Ngẫu nhiên, nhị thập mảnh khảnh thân thể, sẽ cùng Mộ Cẩm trong trí nhớ nương thân trùng điệp. Rõ ràng tướng mạo không đồng dạng, thế nhưng là nàng nghịch ngợm lúc, nàng tỉnh táo lúc, nàng gan lớn lúc, cho hắn một loại hoài niệm cảm giác.

Thí dụ như hiện tại, nàng đau đến mồ hôi lạnh ứa ra.

Mộ Cẩm nhớ lại, hồi nhỏ nương thân đồng dạng từng có như vậy thống khổ.

Mẹ ruột của hắn, nguyên lai thời gian trôi qua thật tốt. Lâm bồn sắp đến, tại ngự hoa viên ngã một phát, suýt nữa chết từ trong trứng nước.

Khó sinh xuất huyết nhiều, thân thể của nàng ngày càng suy bại. Hắn làm tới thái tử, nàng càng thêm tâm sự nặng nề. Nàng trước khi đi cái kia hai năm, mỗi tháng muốn đau một hồi trước. Chỉ có hắn hầu ở nương thân bên người, vì nàng ôm ngọc sấy khô ấm.

Hắn khi còn bé không hiểu, vì sao nương thân thống khổ lúc, hoàng thượng xưa nay không xuất hiện.

Trưởng thành phương biết, hoàng thượng là cửu ngũ chí tôn, dương hào xưng chín, quẻ càn sáu hào, chí cương chí dương. Nữ tử quý thủy là âm thủy, rất có kiêng kị.

Đi hắn cái âm thủy.

Mộ Cẩm xưa nay không cùng người giảng tuổi thơ của mình. Thế là, Mộ lão gia đối ngoại tuyên bố Mộ Cẩm mất trí nhớ.

Dần dà, Mộ Cẩm cảm thấy thật mất trí nhớ. Hồi nhỏ đoạn ngắn, rốt cuộc nghĩ không ra.

Chỉ có cái nào đó trong nháy mắt. Nhị thập thân ảnh sẽ kích động hắn thâm tàng ký ức. Nói cho hắn biết, những cái kia quá khứ chưa hề cách hắn đi xa.

"Ngươi nhất định không thể cõng phản ta." Mộ Cẩm ôm chặt nhị thập.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Tấn Giang bình luận thăng cấp, một tháng này các ngươi chỉ có thể cùng tác giả nói thì thầm.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 47: Nàng Cũng Không Dám Lại Ỷ Sủng Mà Kiêu.

Xe ngựa đường về, Mộ Cẩm đến y quán.

Đại phu cho nhị thập cẩn thận bắt mạch, nói: "Cô nương thể chất không yếu, nhưng lạnh lẽo ẩm ướt ngưng trệ. Có phải hay không đồ ăn lạnh?"

Mộ Cẩm đang muốn, đồ ăn đều như thế.

Dương Đào nhạy bén nghĩ tới một chuyện, tiến lên nói: "Đại phu, cô nương nhà ta gần đây có uống tránh tử canh." Nàng đưa phương thuốc quá khứ.

Đại phu tiếp nhận, nhìn một chút."Tránh tử canh tính vị thiên lạnh, ngẫu nhiên uống chi không ngại. Không nên trường kỳ dùng ăn."

"Cám ơn đại phu." Mộ Cẩm hoành eo ôm lấy nhị thập.

Bốn người trở về biệt viện.

Nhị thập nằm ở trên giường, nửa mê nửa tỉnh.

Nửa đường, Dương Đào nhịn đại phu mở thuốc giảm đau phương.

Mộ Cẩm vịn nhị thập, tự tay đút nàng.

Nhị công tử rốt cục có nhường nàng thư thái thời điểm. Nàng đưa tay đem hắn ôm lấy.

"Làm sao ngoan như vậy? Ngoan như vậy đều không phải ngươi." Lời tuy nói như thế, Mộ Cẩm mười phần hưởng thụ của nàng ôm. Hắn cho nàng gẩy gẩy tóc, "Trong cung có một bí thuật, hoàng thượng sủng hạnh phi tử sau, do cung nữ vì phi tử xoa bóp, tiết kỳ long chủng."

Nhị thập từ từ bộ ngực của hắn.

Mộ Cẩm nói: "Về sau uống ít tránh tử canh."

Nàng gật đầu. Có lẽ là mơ hồ, nàng vậy mà nghe được nhị công tử giống tại thương tiếc nàng.

"Trác Thạch chưa về." Tiêu Triển liếc mắt không trung, "Toà này đông cung cô khác hẳn tịch liêu."

Thanh Lưu không dám ứng thanh, bởi vì chỉ có chủ tử có thể nói cung điện tịch liêu.

Lúc này, ngoài cửa một người truyền lời: "Thái tử điện hạ, Chu Văn Đống cầu kiến."

"Nhường hắn tiến đến." Tiêu Triển về tới thư phòng.

"Thần tham kiến thái tử điện hạ." Chu Văn Đống hành lễ.

Tiêu Triển hỏi: "Trác Thạch khi nào trở về?"

"Thần không biết." Chu Văn Đống không quan tâm Lý Trác Thạch hướng đi.

Thái tử ban thưởng nàng thái tử phi thân phận, là bởi vì cảm thấy nàng có thể dùng. Tiêu Triển tâm phúc không có đem Lý Trác Thạch coi là thái tử chân chính phi.

Nô tài nghe lệnh chủ tử, Lý Trác Thạch như vậy tình cảnh, một ít trình độ bên trên có thể nói là Tiêu Triển ngầm đồng ý. Tiêu Triển mở miệng: "Hôm nay đến, cần làm chuyện gì?"

"Hồi thái tử điện hạ, bên trên đỉnh thành thám tử trở về."

"Nói."

"Lâm Quý Đồng không cha không mẹ, là một đứa cô nhi. Ước chừng bảy tuổi hoặc là tám tuổi, bị trong thành một cái tính tình cổ quái Lâm đại phu nhặt được, đi theo Lâm đại phu bên người học tập y thuật. Dịch kinh bát quái cũng là Lâm đại phu chỗ thụ." Chu Văn Đống nói: "Lâm Quý Đồng là trẻ sinh non, thể chất yếu đuối, có thở hổn hển, thỉnh thoảng ho khan. Tính tình thích hay làm việc thiện, thường cho nơi đó người nghèo chữa bệnh từ thiện."

"Tính cách cổ quái?" Tiêu Triển hồi ức: "Ta từng nghe hoàng thượng giảng, hắn đến bên trên đỉnh thành cầu y lúc, cũng là gặp một cái tính khí nóng nảy đại phu. Đại phu cùng tiền hoàng hậu có giao tình, lúc này mới đáp ứng vì hoàng thượng trị liệu."

Chu Văn Đống biểu lộ nghiêm túc: "Thái tử điện hạ, Lâm đại phu tên là Lâm Ý Trí, cùng hoàng thượng gặp phải đại phu, có phải hay không là cùng một người?"

"Đúng vậy, thật trùng hợp." Tiêu Triển như có điều suy nghĩ: "Lần trước ngươi nói, Mộ nhị công tử cũng bởi vì người yếu đi bên trên đỉnh thành cầu y?"

"Chính là."

"Khi đó, Mộ nhị công tử cái gì niên kỷ?"

"Ước chừng tám tuổi. Cùng Lâm Quý Đồng đến bên trên đỉnh thành thời gian đồng dạng."

"Tìm cái nào tên đại phu?"

"Lâm Ý Trí ngay tại chỗ là có tiếng thần y. Mộ lão gia ngàn dặm tìm y, tìm chính là thần y."

"Lâm Quý Đồng, Mộ nhị công tử, cùng là sinh non người yếu, cùng là tám tuổi trên dưới, cùng là một cái đại phu trị liệu." Tiêu Triển chậm rãi nói: "Khác biệt duy nhất chính là, một cái đến nay thở hổn hển, một cái nhảy nhót tưng bừng."

Đâu chỉ nhảy nhót tưng bừng, nghe Chu Văn Đống hình dung, Mộ nhị công tử không có nửa phần người yếu dáng vẻ.

Tiêu Triển nhắm lại mắt, cảm thấy tim đập nhanh lòng buồn bực. Trùng hợp trùng điệp quá nhiều, nhiều đến hắn không thể không sinh nghi. Hắn phất phất tay, "Lui xuống trước đi đi."

"Là." Chu Văn Đống rời đi.

Tiêu Triển xoa xoa mi tâm, tiếp lấy đi hoàng hậu cung điện thỉnh an. Hỏi lại lên Tây Phụ quan chiến dịch, vì hoàng thượng chữa trị đại phu là ai.

"Cái kia đại phu tên là Lâm Ý Trí, là chân hoàng hậu bằng hữu cũ. Hoàng thượng khỏi bệnh tức hạ lệnh, Lâm Ý Trí cả đời không được rời đi bên trên đỉnh thành." Nói đến đây, hoàng hậu gió nhẹ vai phải, hỏi: "Sao hỏi việc này?"

Tiêu Triển nói: "Hôm nay nhớ tới Trác Thạch bị thương, có chút bận tâm. Ngày khác mang nàng đi một lần bên trên đỉnh thành."

"Lâm Ý Trí không có y đức, thường thường thấy chết không cứu. Ngoại trừ nghe chân hoàng hậu vài câu, những người khác mà nói đều nghe không vô." Nói đến đây, hoàng hậu đột nhiên cười."Lâm Ý Trí y thuật cao minh thì có ích lợi gì? Không cứu lại được chân hoàng hậu. Nữ nhân kia té một cái liền đem thân thể quẳng phá."

Tiêu Triển cười dưới, không nói chuyện, chỉ chốc lát sau rời đi.

Ánh nắng trút xuống, thật dài liền hành lang u nhã yên tĩnh. Tiêu Triển không có cảm giác ấm áp, ngược lại cùng nhào vào một trận băng vũ, khóe miệng hung hăng phiết thấp.

Trở lại thư phòng, hắn ngồi vỗ trán.

Lâm Ý Trí, Mộ Cẩm, Lâm Quý Đồng, rất nhiều trùng hợp? Một cái ý niệm trong đầu chợt lóe lên.

Mộ Cẩm cùng Lâm Quý Đồng cầu y khi đó, trong cung có một cái tám tuổi tiểu nam hài, tại trong hỏa hoạn mất mạng.

Tứ hoàng tử chết được hoàn toàn thay đổi.

Tiêu Triển nghĩ, hoàn toàn thay đổi, ý tức, không cách nào phân biệt thi thể có phải hay không tứ hoàng tử.

Trùng hợp cực kì. Đối tiền hoàng hậu cúi đầu nghe theo Lâm Ý Trí, chữa trị hai cái cùng tứ hoàng tử đồng dạng tuổi tác nam hài. Trong đó một cái diễm như mặt trời chói chang. Có một chi thần bí hộ vệ tinh nhuệ.

Này phách lối tính tình. . . Chẳng phải là cực kỳ giống tứ hoàng tử?

Tiêu Triển thân thể nghiêng về phía trước, bỗng nhiên đỡ cái ghế, lòng bàn tay thật sâu rơi vào cái ghế điêu khắc long văn bên trên.

Một hồi lâu, hắn mới phát giác được đau, dùng tay kia xoa này tay lòng bàn tay.

Tiêu Triển ngưỡng vọng cung điện liêu mái hiên: "Thanh Lưu, Trác Thạch còn tại hướng Dương thành?"

"Hồi thái tử điện hạ, đúng thế."

"Ta cũng đi hướng Dương thành nghe một chút hí." Tiêu Triển muốn cười, khiên động khóe miệng, lại cong không nổi.

Ngày thứ hai.

Khách sạn nhìn thấy Tiêu Triển, Lý Trác Thạch mười phần kinh ngạc. Mộ Cẩm lại khả nghi, bất quá một thương nhân, làm sao đến mức thái tử rời cung.

Tiêu Triển kéo qua của nàng tay, nói: "Đối Mộ Cẩm, ta không cách nào dỡ xuống tâm phòng. Khắp nơi có trùng hợp, khắp nơi có

lưu nghi, khắp nơi không có chứng cứ rõ ràng."

Lý Trác Thạch hỏi một câu, "Thái tử điện hạ mấy ngày nay ngủ ngon giấc không?"

Tiêu Triển ôn hòa cười một tiếng: "Ngươi không tại, ngủ không ngon."

"Thái tử điện hạ là lòng nghi ngờ khó ngủ." Hắn từng ngày, ngoại trừ tính toán vẫn là tính toán, như thế nào ngủ yên. Nàng nghĩ rút về tay.

Tiêu Triển tóm đến càng chặt, "Nếu là lúc trước, ta đều có thể cưỡng ép Mộ Cẩm thân tín hoặc là vận dụng quan binh tiễu phỉ, cầm nã Lâm Quý Đồng, ép hỏi chân tướng. Có thể ngươi không muốn lạm sát kẻ vô tội, ta chỉ có thể âm thầm điều tra, tốn thời gian phí sức. Chuyện cho tới bây giờ, vẻn vẹn chết một vốn là sống không quá năm nay ám vệ."

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn dường như tình thâm vạn loại, "Trác Thạch, gặp ngươi, ta đã đem cả đời lương tâm dùng hết."

Lý Trác Thạch không nói lời nào, khó chịu theo ở bên cạnh hắn. Quá lâu, hắn dạng này ngụy trang yêu thương quá lâu. Bốn ngày trước, nàng truyền thư cho hắn, nói cho hắn biết, nàng bị thương. Hắn chưa từng hỏi qua một câu thương thế.

Tiêu Triển an tĩnh một trận, hỏi: "Tên kia câm điếc tiểu thiếp phải chăng vụng về?"

"Không." Lý Trác Thạch đẩy hắn ra, "Nàng tỉnh táo bình tĩnh."

"Cùng Mộ Cẩm quan hệ như thế nào?"

"Vô tình không thích. Nàng muốn rời đi Mộ phủ, nhưng rất có lo lắng. Ta hi vọng trợ nàng dốc hết sức."

"Có cái gì rõ ràng nhược điểm?"

"Tâm địa thiện lương."

Tiêu Triển cười, "Ngươi rốt cuộc biết thiện lương là nhược điểm. Khi nào sửa lại?"

Lý Trác Thạch nhìn hắn một cái, "Nàng cũng không biết Mộ Cẩm hộ vệ sự tình, buông tha nàng đi."

"Yên tâm, ta không giết nàng. Ta muốn gặp mặt nàng." Tiêu Triển nói: "Mộ Cẩm yêu thương nàng đến nay, có thể thấy được có nhất định tín nhiệm. Tín nhiệm thành lập là một đời một thế, phá hủy chỉ cần trong nháy mắt. Chỉ cần chúng ta gõ mở một chút, đoạn mất nữ nhân này cùng Mộ Cẩm ở giữa cái kia một sợi dây, nàng ngày sau liền có thể cho chúng ta sử dụng."

"Nếu là bọn họ ở giữa không gì phá nổi đâu?" Nhị thập mặc dù không có yêu thương, thế nhưng chưa từng lộ ra nửa điểm nhà mình công tử việc tư. Lý Trác Thạch cảm thấy, nhị thập sợ khó bị thái tử sở dụng.

"Sẽ không." Tiêu Triển xưa nay không tin tưởng bền chắc không thể phá được quan hệ, bao quát hắn cùng hắn phụ hoàng, mẫu hậu. Hắn cùng nhau đi tới, duy nhất không nghi ngờ chỉ có một người, liền là chính hắn.

"Thái tử như thế nào kết luận?"

Tiêu Triển cười, không có trả lời. Kéo qua Lý Trác Thạch, ôm không thả.

Hoàng thượng đa nghi, hoàng tử đa nghi. Sinh ở cái kia một tòa cung điện người, cái nào không phải thời khắc đề một trái tim tại đi. Ngự hoa viên toà kia ao hoa sen, bao năm qua đến lắng đọng bao nhiêu liền danh tự đều đã sớm bị quên cung nữ thái giám.

Mộ Cẩm nhất định trời sinh tính đa nghi. Bởi vì, hắn là Tiêu Triển huynh đệ.

Hôm qua, nhị thập nằm một ngày, thoải mái hơn. Ngày nọ buổi chiều, nàng lại đi ra ngoài nghe hí.

Vừa ra đến trước cửa, Mộ Cẩm giữ nàng lại, đùa nàng nói: "Không mời ta nghe hí?"

Nhị thập dũng cảm lắc đầu. Nàng tự xét lại, đây là ỷ sủng mà kiêu đi.

Này sủng ái chính là Mộ nhị công tử cho. Hắn bóp một chút khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, "Đi thôi."

Nàng quay người muốn đi.

Hắn lại giữ chặt, nâng lên cằm của nàng, buộc nàng ngẩng đầu. Hắn nhìn kỹ mặt mày của nàng, liền là giống như trước đây. Nhưng. . ."Ngươi lên cái gì dưỡng nhan phấn?"

Nhị thập sờ sờ mặt, khoa tay: "Giống như trước đây."

"A, đi thôi."

Nàng cùng Dương Đào ra cửa.

Mộ Cẩm nhìn xem nhị thập mềm nhỏ bóng lưng.

Sở hữu không cách nào cùng Mộ nhị công tử sánh ngang nữ tử, trong mắt hắn, đều gọi bình thường chi sắc. Thế nhưng là, sao trận này gặp nàng, càng ngày càng đẹp, mặt mày thanh tú động lòng người, có một cỗ không nói ra được phong tình. Hắn có khi nhìn xem, rời không đi con mắt. Liền tại trên giường, ngẫu nhiên cũng nghĩ đưa nàng trên mặt khăn lụa lấy ra, nhìn kỹ một chút nàng vì hắn vui vẻ dáng vẻ.

Có lẽ là nhãn lực mệt mỏi. Trở về muốn bên trên Yểm Nhật lâu gặp mấy cái đại mỹ nhân nhi, dưỡng dưỡng mắt.

Thốn Bôn vô thanh vô tức xuất hiện sau lưng Mộ Cẩm, "Nhị công tử, kinh thành truyền tin tức, thái tử rời kinh, đến hướng Dương thành."

"Biết." Mộ Cẩm nhìn xem nhị thập thân ảnh biến mất khắc hoa vườn cửa, "Đây là một lần cuối cùng cho nàng cơ hội. Nếu như phản bội. . ." "Giết không tha" ba chữ ngạnh tại trong cổ.

"Là." Có thể cơ hội này quá mạo hiểm. Thốn Bôn nửa câu nói sau cũng ngạnh tại trong cổ.

Nhị thập lúc này đi trà lâu nghe sách.

Không ngờ, một ngày kia, nàng vượt qua nghe sách xem kịch như vậy phú quý người sinh hoạt.

Người viết tiểu thuyết thước gõ vỗ: "Sách nối liền văn. Lần trước sách nói, hái hoa đạo tặc háo sắc thành tính, vô danh kiếm khách thay trời hành đạo. Hai người đại chiến ba trăm hiệp."

Nguyên lai, Thốn Bôn cố sự đã tập kết hí. Nhị thập nghe đến mê mẩn.

"Nhị thập cô nương." Một tiếng kêu gọi nhường nàng hoàn hồn.

Lý Trác Thạch hôm nay xuyên về so giáp, thiếu đi nữ nhi gia yếu ớt, ào ào sinh phong."Ngươi hôm qua không phải đi bình sơn rồi?"

"Hồi Lý cô nương." Dương Đào giải thích nói: "Lâm thời có việc chậm trễ."

Nhị thập cười dưới, đảo mắt nhìn thấy Lý Trác Thạch sau lưng Tiêu Triển.

Tiêu Triển chậm rãi ánh mắt đầu tiên là rơi trên người Lý Trác Thạch, lại chuyển đến nhị thập. Nguyên lai Mộ nhị công tử yêu thích như vậy thanh tú giai nhân.

Lý Trác Thạch cho song phương làm giới thiệu. Bốn người ngồi tại một bàn nghe hí.

Trước khi ra cửa, Thốn Bôn dặn dò qua Dương Đào, "Nhớ kỹ, một tấc cũng không rời nhị thập cô nương."

Dương Đào cẩn thận, thời khắc lưu ý Tiêu Triển cùng Lý Trác Thạch.

Lý Trác Thạch nói lên bình sách cố sự, nhị thập hoặc là gật đầu, hoặc là lắc đầu, hoặc là cười yếu ớt.

Tiêu Triển nói chuyện: "Ta học qua cơ bản ngôn ngữ tay. Cô nương nếu muốn nói chuyện phiếm, có thể dùng ngôn ngữ tay."

Nhị thập lược kinh ngạc, khoa tay nói: "Công tử vì sao học ngôn ngữ tay?"

Tiêu Triển nhíu lên mi, "Cô nương ngôn ngữ tay nơi nào học? Cùng thường dùng không đồng dạng."

Nhị thập minh bạch, những này thủ thế chỉ sợ là nhị công tử bịa đặt. Nói cách khác, những người khác xem không hiểu, nàng chỉ có thể cùng hắn trò chuyện. Đây là nhị công tử làm được ra sự tình. Nhị thập lười nhác so đo.

Tương hỗ ngôn ngữ tay khác biệt, nói chuyện phiếm cũng liền coi như thôi.

Trong bữa tiệc, có một áo đen nam tử thần sắc vội vàng.

Nhị thập gặp hắn trên lưng một thanh trường kiếm, chính đoán phải chăng giang hồ nhân sĩ.

Hắn đến trước mặt, khom lưng tại Tiêu Triển bên tai khẽ gọi: "Thái tử điện hạ —— "

Tiêu Triển lạnh mi quét ngang.

Nam tử lập tức đổi giọng: "Công tử."

Đã chậm, nhị thập nghe thấy được. Nàng dọa đến tranh thủ thời gian cúi đầu. Nàng cùng Tiêu Triển liền nhau, nam tử chính là đứng tại trong hai người ở giữa. Ngồi đối diện Dương Đào không có nghe thấy này thanh khẽ gọi.

Khổ nhị thập. Những đại nhân vật này chuyện gì xảy ra? Từng chuyện mà nói không phân trường hợp. Thái tử. . . Đó không phải là tứ hoàng tử huynh đệ? Bực này thân phận bị nàng biết, sẽ không lại muốn tiêu diệt miệng đi.

"Cô nương có phải hay không nghe thấy được?" Tiêu Triển nghiêng thân, tại nhị thập bên tai hỏi.

Nàng một mặt vô tội, giả bộ như không nghe thấy.

"Đừng giả bộ ngốc." Hắn cười đến sâu xa khó hiểu."Chúng ta muốn mượn một bước nói chuyện."

Nhị thập không còn cách nào khác, đành phải cùng hắn cho mượn một bước.

Nghe xong kể chuyện, bốn người đến khách sạn.

Nhị thập bất đắc dĩ nghe được Tiêu Triển thân phận, nàng không nghĩ liên lụy Dương Đào, nhường Dương Đào đợi tại ngoài viện.

Nhị thập đi theo Tiêu Triển cùng Lý Trác Thạch đi vào gian phòng.

Cửa đóng lại, nàng nơm nớp lo sợ quỳ xuống. Tiêu Triển "Thái tử" chi danh không biết thực hư, vạn nhất là thật, nàng có mười cái mạng cũng không đủ chết.

Nhị công tử tuy là tứ hoàng tử, lại không quan gia quyền thế. Thái tử so nhị công tử nguy hiểm gấp trăm lần.

Tiêu Triển đầu tiên là hiền lành cười một tiếng: "Ta đến đây là phụng chỉ cải trang vi hành, chỉ cần ngươi giấu diếm thân phận của

ta, ta sẽ không đả thương ngươi." Hắn xuất ra một viên long văn kim bài.

Nhị thập biết, kim long là hoàng thất biểu tượng. Nàng liên tục gật đầu. Nhất định giấu diếm, nhất định giấu diếm. Chỉ là. . . Nhị công tử nơi đó, nói hoặc là không nói.

"Nếu như ngươi để lộ bí mật thân phận của ta, chính là chống lại thánh chỉ, liên luỵ tộc nhân." Tiêu Triển ngữ khí đột nhiên lạnh: "Ngươi nhà ở nơi nào, ta tra một cái liền biết."

Nhị thập dập đầu. Nhất định không nói, nhị công tử cũng không nói.

"Nghe Trác Thạch nói, ngươi muốn rời đi công tử nhà ngươi." Tiêu Triển lại trở nên hiền lành, "Nếu như ngươi giữ bí mật, ta liền giúp ngươi rời đi."

Nhị thập sắc mặt trắng bệch, liền vội vàng lắc đầu, nàng hai chỉ làm ra đi đường thủ thế, lại dùng tay kia chế trụ, biểu thị chính mình không muốn đi.

Lý Trác Thạch coi là nhị thập e ngại thái tử uy nghiêm, ôn tồn nói: "Nhị thập cô nương không cần sợ hãi, thái tử để ngươi đi, mười cái Mộ gia cũng ngăn không được ngươi."

Nhị thập tranh thủ thời gian lắc đầu. Mộ gia là ngăn không được, có thể nhị công tử sẽ truy sát nàng đến chân trời góc biển.

"Ta là thương hại ngươi, một cái tiểu nữ nhân bị vây ở quý công tử bên người, vô danh vô phân." Tiêu Triển mặt mày hiện lạnh: "Chẳng lẽ, cô nương cho là ta đường đường thái tử, sợ ngươi nhà công tử không thành?"

Nhị thập lại lắc đầu liên tục.

Rời đi, nhị công tử sẽ không bỏ qua nàng.

Không đi, lại trở thành khinh thị thái tử uy nghiêm.

Nàng đắc tội hai cái không đắc tội nổi đại nhân vật.

Nhị thập mất hồn mất vía trở lại biệt viện.

Dương Đào đem hôm nay một chuyện bẩm báo Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm đương hạ sắc mặt liền đen, đi đến nhị thập ngoài cửa, đủ kiểu nhẫn nại nộ khí, vào phòng.

Nhị thập tranh thủ thời gian sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn.

Hắn khẽ hỏi: "Hôm nay vì sao gặp người xa lạ, không mang theo Dương Đào?"

Nhị thập khoa tay nói: "Lý cô nương cùng ta nói chút thì thầm. . ." Nàng cảm thấy mình này lấy cớ quá vụng về.

Quả nhiên, Mộ Cẩm nói: "Dương Đào nhìn tận mắt ngươi cùng Lý Thạch, Lý Thạch nam nhân đi vào chung."

Nhị thập cắn môi. Thái tử nói liên luỵ tộc nhân, nàng không thể trêu vào. So gây nhị công tử còn không thể trêu vào.

Mộ Cẩm vặn lên cằm của nàng, "Ngươi cùng bọn hắn nói cái gì?"

Nàng lắc đầu, khoa tay: "Nhị công tử, ta cái gì cũng chưa nói."

"Lý Thạch thân phận khả nghi, để ngươi đừng tiếp cận, ngươi không nghe. Hiện tại thế mà đóng cửa lại nói chuyện."

Nhị thập học trước kia đồng dạng, nghĩ đi cọ hắn.

Mộ Cẩm hiện lên, "Chiêu này mất linh. Ngươi có quý thủy, hầu hạ không được ta." Hắn tay rất lạnh, ánh mắt càng là lương bạc, "Ngươi nếu là phản bội ta, ta nhất định giết ngươi."

Nhị thập gật đầu. Nàng cũng không dám lại ỷ sủng mà kiêu.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 48: Đần Đần. Bôn Bôn

"Vậy ta hiện tại có thể giết ngươi sao?" Mộ Cẩm hỏi.

Nhị thập bỗng nhiên ngẩng đầu lên.

Mộ Cẩm che dấu sở hữu biểu lộ, tròng mắt đen nghịt, quang một ánh mắt tựa hồ ách gấp nàng nhịp tim.

Nhị thập lắc đầu, khoa tay nói: "Nhị công tử, ta không có phản bội ngươi." Nói, nàng lại muốn quỳ xuống dập đầu.

Mộ Cẩm kịp thời duỗi ra một cước, chống đỡ nàng đầu gối, " không phải đã nói với ngươi, đừng hơi một tí liền quỳ xuống."

Nhị thập khom người, không dám đứng thẳng, trường tiệp rung động rung động ngẩng lên mắt.

Nhị công tử trước kia sát khí là trương dương. Hiện tại mười phần ứ đọng, ẩn tàng đến cực sâu.

Chuyện hôm nay, nói hoặc không nói, cân nhắc được mất tại thái tử cùng nhị công tử quyền thế bên trên. Nếu như nàng đem thái tử chân thực thân phận để lộ bí mật, liền là chống lại thánh chỉ.

Không nói trước nhị công tử có thể hay không hộ nàng. Liền xem như hộ, vô luận nhị công tử từng có như thế nào địa vị tôn quý, bây giờ chỉ là một giới thảo dân, làm sao đấu hơn được thái tử. Dân

không đấu với quan. Thái tử nói là nhường nàng giữ bí mật thân phận, không có những điều kiện khác, nàng chỉ cần không nói, liền là nghe lời.

Nàng xác thực không có phản bội nhị công tử.

Mộ Cẩm mi hiện lưỡi đao, nhìn chằm chằm nàng, lạnh lùng hỏi: "Ngươi hôm nay cùng bọn hắn một mình nói chuyện cái gì?"

Nhị thập mấp máy môi, khoa tay nói: "Nhị công tử, ta không có nói ngươi sự tình."

"Ngươi có phải hay không đến nay cũng không biết, 'Trung' một chữ này như thế nào viết?" Mộ Cẩm đi lên trước, tới gần nàng, "Ta nói qua, cái khác người biết chuyện là tâm phúc của ta, nhưng ngươi không phải. Lòng trung thành của ngươi không cách nào làm ta tin phục, ta như thế nào lưu tính mệnh của ngươi?" Lời nói cùng nàng nói qua bao nhiêu lần, nàng làm sao lại còn không có đối với hắn khăng khăng một mực.

Hai người khoảng cách quá gần, nhị thập cảm giác được không phải trước kia ôm thân mật, mà là từng bước bức người giá lạnh.

Sự do dự của nàng, Mộ Cẩm như thế nào nhìn không ra. Hắn tiêu lãnh đáy mắt đốt không nổi lửa giận, chỉ còn vô tận sông băng. Hắn tay kia vung lên, cửa phòng "Phanh" đóng lại.

Nhị thập giật nảy mình, cầu khẩn xem hắn, khoa tay nói: "Nhị công tử, ta thật không có phản bội ngươi."

Mộ Cẩm cười nhạo một tiếng, "Ta dựa vào cái gì tin tưởng ngươi?"

Nhị thập ủy khuất. Tối hôm qua, nhị công tử thỉnh thoảng phủ phủ bụng của nàng. Nàng mặc dù nửa mê nửa tỉnh, nhưng nhuộm dần đến một trận ấm áp. Vốn cho rằng, nhị công tử có thể nhường nàng yên tâm.

Ai ngờ, nàng mới vừa ở thái tử nơi đó bị khi dễ, trở về lại được thụ nhị công tử khí.

Nàng đi đến hôm nay mức độ này, tất cả đều là bởi vì những này các quý nhân không quản được miệng. Nàng một tiểu nha hoàn, đều biết thận trọng từ lời nói đến việc làm, thủ khẩu như bình.

Những này quý nhân chính mình che không được sự tình, lại từng cái tới đe dọa nàng, uy hiếp nàng. Những lời kia cũng không phải nàng muốn nghe, nàng trước kia đương tiểu nha hoàn, thời gian cực khổ nữa cũng chân thật. Ai vui lòng suốt ngày hầu hạ âm tình bất định nam nhân.

Có thể lại ủy khuất, nhận tức giận cũng phải chính mình nghẹn gấp.

Nhị thập khẽ cắn môi, khoa tay nói: "Nhị công tử, đối phương cũng giống như ngươi uy hiếp ta. Ta mạng nhỏ một đầu, không phải chết trên tay ngươi, liền là chết trên tay bọn họ." Nàng càng nói, trận kia khí càng khó nghẹn: "Ta nếu là không nói cho ngươi, sống không quá ngày mai. Ta nếu là nói với ngươi, bị đối phương biết, cũng sống không quá ngày mai." Nàng sao cứ như vậy không may đâu.

Nhị thập ít có như thế khuôn mặt, hình như có vô tận ai oán, vạn bất đắc dĩ. Cùng kinh hoàng khiếp đảm đáng thương không đồng dạng, hiện tại càng giống là tố khổ.

Hắn hỏi: "Hắn uy hiếp ngươi?"

Nhị thập điểm điểm, khoa tay nói: "Liền cùng ngươi hiện tại đồng dạng."

Mộ Cẩm cười lạnh: "A, đây là đối ta bất mãn."

Nàng lắc đầu, vừa rồi nâng lên dũng khí lại rụt trở về. Tội nghiệp dưới đất thấp lấy đầu.

Hắn thấy được nàng tiểu xảo chóp mũi, bình hòa lông mày nhỏ nhắn."Hắn uy hiếp ngươi cái gì?"

Nàng khoa tay: "Giống như ngươi, muốn giết ta, còn muốn giết người nhà của ta."

"Giảng nửa câu sau liền tốt, có thể tiết kiệm lược nửa câu đầu." Mộ Cẩm lành lạnh điệu.

Nhị thập nghĩ thầm, không rồi cùng nhị công tử giống nhau sao? Uy hiếp thủ đoạn, ngữ khí, không có sai biệt.

Mộ Cẩm ngồi xuống, giữa ngón tay thưởng thức trường quạt.

Nàng dùng ánh mắt còn lại liếc trộm hắn. Nhị công tử tựa hồ không có vừa mới tức giận. Nàng tiến lên, nghĩ bày ra trung.

Hắn không kiên nhẫn một câu: "Đừng đụng ta."

Nhị thập tranh thủ thời gian lui lại mấy bước.

Hắn càng thêm không kiên nhẫn. Hắn nói đừng đụng, không có nhường nàng lăn. Nàng rời cái này a xa làm cái gì, thật sự là thấy liền đến khí."Tới."

Nhị thập đi lên trước.

Mộ Cẩm chất vấn: "Ngươi là người của ai?"

Nàng khoa tay nói: "Nhị công tử."

"Vậy ngươi ở bên ngoài thụ uy hiếp, phải làm gì?"

Nàng có thể làm sao? Bọn hắn không phải liền là nhìn nàng không có bối cảnh, không có gia thế, liền một cái không quyền không thế tiểu nô tỳ, mới khi dễ nàng.

Mộ Cẩm thở phào một hơi, ẩn nhẫn táo bạo."Ngươi nói ngươi, suốt ngày vắt óc tìm mưu kế muốn đối phó ta. Chạy đến bên ngoài, liền ngốc đến cùng cái gì giống như."

Nhị thập nhút nhát nhìn hắn.

"Hỏi ngươi một lần nữa, ngươi là người của ai?"

Nàng lần nữa khoa tay nói: "Nhị công tử."

"Vậy ngươi ở bên ngoài bị người khác khi dễ, có phải hay không nên tìm ta cáo trạng?"

Giống như có chút đạo lý, nhị thập nhẹ gật đầu.

"Hắn làm sao khi dễ ngươi?" Mộ Cẩm nói: "Một năm một mười nói cho ta."

Nàng liếc hắn một cái.

"Không có nói, ta lập tức liền đem ngươi tâm móc ra." Mộ Cẩm cây quạt chống đỡ nàng tim. Hắn không có được đồ vật, tình

nguyện hủy cũng không cho người khác đạt được.

Lợi khí cách quần áo chảy ra lạnh buốt. Nhị thập nuốt một ngụm nước bọt. Nói thật, tại nhị công tử nơi này, trở về từ cõi chết nhiều, nàng cũng không dám nói giải nhị công tử tính nết, nàng từ đầu đến cuối không có đạt được miễn tử kim bài.

"Nói hay là không?" Mộ Cẩm cây quạt đi đến dùng sức, đây đã là sáng loáng uy hiếp.

Tim có rất nhỏ đau đớn, nàng tranh thủ thời gian gật đầu, khoa tay nói: "Nhị công tử, ta nói cho ngươi."

Mộ Cẩm không có thu tay lại, như cũ chống đỡ lấy trong lòng nàng, nói: "Tham sống sợ chết."

Này không phải liền là hắn nắm nhược điểm của nàng sao? Nàng nếu là không sợ chết, nàng mới lười nhác hầu hạ hắn, sớm tự tuyệt lên trời. Nàng chi tiết đáp: "Lý cô nương công tử có một cái đại thân phận, hắn uy hiếp ta tuyệt đối không thể không muốn để lộ bí mật, nếu không, liền muốn giết ta."

"Cái gì đại thân phận?"

"Hắn là. . . là. . .. . ."

Mộ Cẩm lại cho cây quạt thi lực, "Là cái gì?"

Thái tử cùng tứ hoàng tử là huynh đệ, hình như có ngăn cách. Nhị thập không nghĩ liên luỵ đến càng lớn phân tranh bên trong. Đắc tội nhị công tử, tới tới đi đi vẫn là bình dân sinh hoạt, nếu như cuốn vào trong hoàng thất đấu, kia là vài phút rơi đầu sự tình.

Thế nhưng là.

Nàng bỗng nhiên nghĩ đến, thái tử xuất hiện, là một loại dự cảm bất tường. Vạn nhất là hướng về phía nhị công tử tới. . . Nếu như nàng không nói, nhị công tử sợ rằng sẽ rơi vào bị động cục diện.

Thế là, nàng lập tức bán Tiêu Triển."Hắn là thái tử."

Nàng đứng ở hắn bên này. Nhưng đây là vì bảo mệnh, hoặc là khác? Hắn không có nắm chắc. Hắn nhìn xem nàng, hỏi: "Còn gì nữa không?"

Nhị thập lắc đầu, khoa tay nói: "Không có, ta không muốn nghe. Là không cẩn thận nghe được. Không có cách nào." Nàng cầu khẩn hắn: "Nhị công tử, ngươi tuyệt đối đừng để lộ bí mật, nếu như bị thái tử biết, không tới phiên ngươi giết ta, ta đã chết ở trước mặt hắn."

Nữ nhân này hôm nay thế mà học được chống đối. Mộ Cẩm nhíu mày: "Lý Thạch xem xét liền ý đồ bất chính, chính ngươi vui vẻ, lại thu ngọc bội lại nghe hí. Ngươi có này tao ngộ, không phải đáng đời sao?"

"Thế nhưng là, nếu là ta gặp Lý cô nương liền chạy, há không càng làm cho người ta sinh nghi. Nhị công tử phải ẩn giấu thân thế, hẳn là giống nhau thường ngày, giả bộ không biết. Ta đã không biết, tự nhiên là không biết Lý cô nương không rõ lai lịch, không biết nàng ý có toan tính. Nàng tới ta chỉ thấy, không trốn không né. Nếu không, nàng nhất định cho là ta biết cái gì." Nhị thập khoa tay nói: "Nhị công tử ngươi biết Lý cô nương có mục đích riêng, vì sao không ngăn cản ta ra ngoài? Ngươi không phải cũng hi vọng, ta có thể tự nhiên đi gặp nàng, tiêu trừ của nàng lòng nghi ngờ."

"Ngươi có đôi khi rất đần. Có đôi khi, lại chẳng phải đần." Mộ Cẩm thu hồi cây quạt, "Không, ngươi vẫn là đần, quá ngu ngốc."

Nhị thập im lìm không một tiếng.

"Đồ đần." Mộ Cẩm cầm bốc lên gương mặt của nàng, "Ở bên ngoài bị người khác khi dễ, cũng không biết đến ta chỗ này đến cáo trạng." Thế mà cứ như vậy nghe Tiêu Triển mà nói, ngay cả mình chủ tử đều muốn giấu diếm.

Mộ Cẩm nhìn một chút cái hông của nàng. Lần này đi xa, nàng không có đeo lệnh bài. Hắn hỏi: "Eo của ngươi bài sắp xếp thứ mấy?"

Nhị thập so thủ thế: Nhị thập.

"Đừng nhị thập. Ta cho ngươi khắc một cái mới, đần đần." Mộ Cẩm ba ngón vê lên nàng đơn bạc má thịt."Nữ nhân của ta chỉ dùng số lượng số sắp xếp. Cái này đần đần là độc nhất vô nhị. Giảng dễ nghe, liền là duy nhất. Hiểu không? Đần đần."

Nàng lấy lòng nắm chặt hắn tay.

Hắn bóp hăng say, "Về sau lại bị người khác khi dễ, biết phải làm sao sao?"

Nhị thập gật đầu. Bất quá, lại khoa tay nói: "Thái tử có quyền thế, ta sợ hãi."

"Sợ cái gì sợ. Có quyền thế không tầm thường sao? Thái tử chi vị, kia là ta không muốn mới đến phiên hắn." Mộ Cẩm dừng một chút, "Ngươi nói ngươi có phải hay không đần đần?"

Nhị thập ngắm lấy hắn. Nàng lại từ quỷ môn quan trở về, nhị công tử tựa hồ không tức giận.

"Ta phát hiện, ngươi chọc ta tức giận, ta liền khi dễ ngươi. Khi dễ khí cũng tiêu hơn phân nửa." Hắn nhìn xem mặt của nàng. Sao bóp thành lệch ra mặt cũng cảm thấy nàng biến dễ nhìn."Ngươi có phải hay không cũng phát hiện?"

Nhị thập lắc đầu, nàng không biết.

Mộ Cẩm lại bóp gương mặt của nàng."Ngươi không biết?"

Nàng không dám lắc đầu.

"Hỏi lại ngươi có biết hay không?"

Nàng gật đầu.

"Ngươi biết vẫn còn không biết rõ?"

Nàng đành phải gật đầu.

"Cho nên, ngươi là muốn cho ta khi dễ ngươi, mới cả ngày chọc ta tức giận, đúng hay không?" Mộ Cẩm một cái tay khác cũng cầm bốc lên nàng một bên khác gương mặt, "Đúng hay không?"

Nhị thập hai bên gương mặt nổi mụt bao, tiếp tục gật đầu.

Mộ Cẩm nói: "Suốt ngày bị ngươi khí. Có ngươi tại, ta gãy bao nhiêu thọ."

Vậy có phải hay không có thể thả nàng về nhà? Trong nội tâm nàng nghĩ như vậy, không dám hỏi.

Hắn đột nhiên ôm lấy nàng, một thanh ném đến trên giường.

Nhị thập vội vàng khoát tay, của nàng quý thủy còn không có kết thúc.

"Ta biết." Hắn đè lại nàng, đi theo nằm xuống, "Ngươi tức chết ta rồi, phạt ngươi ngủ cùng ta một giấc."

Nàng ngoan ngoãn nằm. Cám ơn trời đất, lại tại nhị công tử trong tay nhặt về một cái mạng.

Mộ Cẩm xoay người ngăn chặn nàng, nhìn xem con mắt của nàng, hỏi lại: "Ngươi thật không có cùng thái tử nói không nên nói?"

Nhị thập gật đầu.

"Nếu như hắn lại lấy cái chết áp chế đâu? Ngươi có thể hay không vì bảo mệnh bán ta?"

Nàng lắc đầu liên tục.

"Tiểu lừa gạt." Biết rõ nàng khuất phục là bởi vì sợ chết, ngày sau nhất định là họa lớn. Hắn vẫn lưu lại mệnh của nàng. Hắn vừa mới nói nàng đáng đời. Có lẽ, hắn mới là đáng đời."Ôm ta ngủ."

Nhị thập ôm lấy hắn.

Mộ Cẩm nói: "Giết ngươi tâm, ta vẫn luôn có."

Nàng đáy lòng hiện lạnh, trên tay mềm nhũn.

Hắn đưa nàng để tay hồi ngang hông của hắn, "Ôm cũng không biết ôm chặt một chút."

Nhị thập ôm chặt hắn, bên tai nghe hắn chí hung ác sói lệ.

"Giết ngươi phương thức, ta nghĩ tới vô số." Mộ Cẩm phủ phủ mái tóc dài của nàng.

Nàng hai mắt nhắm nghiền, núp ở trong ngực của hắn.

"Nhường đồ vật hai tài đem ngươi ăn hết, là tương đối buông lỏng." Mộ Cẩm vỗ nhè nhẹ lấy lưng của nàng, giống như là tại trấn an, nhưng mà ngoài miệng lối ra mà nói lại là: "Nếu như dùng lửa đốt. Nhìn ngươi, da mịn thịt mềm, bốc cháy nhất định có một cỗ mùi hương đậm đặc hương vị. Rải lên tương liệu, coi như cho đồ vật hai tài thêm chút mỹ vị."

"Ta cũng nghĩ qua, Thốn Bôn đưa ngươi một kiếm đứt cổ, để ngươi đi được thống thống khoái khoái, vô ưu vô lự. Có thể cái kia cuối cùng giải không được ta hận. Cho ngươi uy độc, bức ngươi treo ngược. Loại kia phương thức chết đi, bao nhiêu đều mang tiếc hận." Mộ Cẩm nói xong lời cuối cùng, ngữ khí cũng là tiếc hận.

Nhị thập cứng ngắc thân thể, không nhúc nhích.

Mộ Cẩm bóp lên eo của nàng, "Ta nghĩ tới nghĩ lui, chết trong tay ta, mới là ngươi cuối cùng đường về. Nhìn một cái ngươi này eo thon, ta đã sớm nghĩ bẻ gãy. Ngươi này gầy gò thủ đoạn, còn có này mảnh khảnh cổ." Hắn kích thích nhị thập cái cổ lưng tóc, thì thào nhỏ nhẹ: "Ta nghe được một trận không biết dạng gì hương khí, không cách nào hình dung, có thể là địa ngục vị ngọt. Còn có ngươi việc này linh hoạt hiện tròng mắt, ta muốn đem nó cẩn thận nghiên cứu."

Nhị công tử có thể hay không chớ nói chuyện. Nhị thập nghe được rụt rè.

"Giết ngươi tâm, chưa từng có gián đoạn quá. Ta có nhiều như vậy để ngươi chết thảm phương pháp, ngươi nhưng đến nay bình yên vô sự, nói rõ cái gì?"

Nàng lắc đầu.

Mộ Cẩm thở dài, "Ta thiện tâm."

Nhị thập không phản bác được.

Mộ Cẩm đổi đề tài, "Hắn chỉ là nói cho ngươi hắn thân phận, không có khác?"

Nhị thập lắc đầu.

"Ngày mai ngươi đi nghe một tuồng kịch."

Nàng hiện tại không muốn nghe, sợ lại nghe được một chút cái gì không nên nghe. Chỉ mong những này không thể nói các quý nhân, có thể riêng phần mình đem bí mật của mình nấp kỹ.

Hai mươi điểm thần, trên tay ôm biến nới lỏng.

Mộ Cẩm trái lại ôm lấy nàng."Đần đần, ngươi làm sao dáng dấp gầy như vậy?"

Nàng không ôm hắn.

"Ngươi tên là gì? Ta lại đem quên đi."

Nàng muốn xoay người, Mộ Cẩm chụp lấy không cho."Gọi là cái gì nhỉ? A, a Man." Hắn dùng cái mũi đụng đụng gương mặt của nàng."Từ A Man."

Đây là hắn lần thứ nhất gọi tên của nàng.

"Đần tiểu Man."

Nhị thập: ". . ."

"Tiểu đần rất."

Nhị thập: ". . ."

Nhị thập nghe Mộ Cẩm. Ngày thứ hai, lại đi trà lâu nghe sách.

Lý Trác Thạch ở khách sạn, ngay tại trà lâu phụ cận. Biết nhị thập thích nghe hí, nghe sách, nàng không có chuyện để làm, cũng đến đây.

Tiêu Triển không yêu những này hát hí khúc, kể chuyện. Đơn giản là biên cố sự.

Nhất là một chút hoàng thành bí sử, giảng được đạo lý rõ ràng, kỳ thật đều là tin đồn thất thiệt, lời đồn nghi ngờ chúng. Nhưng tòa thành này ngoại trừ nghe hí, không có cái khác cảnh sắc.

Huống chi, Lý Trác Thạch không tại, hắn một người tại khách sạn không có việc gì.

Tiêu Triển nghĩ chiếu cố Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm cả ngày không ra khỏi cửa.

Tiêu Triển nhìn thoáng qua nhị thập.

Nhị thập biết hắn thân phận về sau, nhìn thấy hắn liền một mặt khiếp sợ. Ngồi ở bên cạnh hắn, nàng ngón tay không tự giác run rẩy, cúi đầu uống trà lúc, cái mũi cũng giống như muốn đập đến trong chén trà đi.

Tiêu Triển hỏi: "Công tử nhà ngươi ra du ngoạn, vì sao đều khiến ngươi một người đi ra ngoài?"

Dương Đào không biết Tiêu Triển thân phận, gặp nhị thập kinh hoàng, Dương Đào đi theo giả bộ như nhát gan. Nàng nhẹ nói: "Công tử nhà chúng ta hai ngày này không quen khí hậu. Nghỉ ngơi trước."

Nhị thập gật gật đầu, cái cằm không cẩn thận đập đến trên ly.

Tiêu Triển hỏi lại: "Chủ tử không thoải mái, tiểu thiếp không hầu hạ?" Huống chi, nữ nhân này hôm qua mới sợ vỡ mật, hôm nay lại còn dám đến nghe hí?

Dương Đào nói: "Cô nương cũng rất có khó chịu, hầu hạ không được. Công tử nhà chúng ta đuổi chúng ta ra."

Tiêu Triển nghĩ lại Dương Đào mà nói, minh bạch.

Âm thủy vì vật bất tường. Có chút chủ tử như tại mang bệnh, tị huý quý thủy nữ tử.

Trên đài người viết tiểu thuyết, ngày hôm đó giảng chính là Đông Chu thái tử chuyện tình yêu. Thước gõ vỗ, người viết tiểu thuyết nói:

"Đêm đó, Đông Chu quá nửa đêm túc thanh lâu, nhận người chỉ trích. Gái lầu xanh mỹ lệ tư thái, đem Đông Chu thái tử mê đến bảy hồn ném đi ba phách."

Bàn bên có hai nam nhân, ăn lạc, uống tiểu rượu, nghe kể chuyện. Hưng khởi lúc, đi theo gật gù đắc ý.

Một lát sau, nam tử giáp bỗng nhiên nói: "Nói lên Đông Chu quá nửa đêm túc thanh lâu, ta nhớ tới. Chúng ta Đại Tễ thái tử trưởng thành lễ, không phải cũng là tại thanh lâu vượt qua."

Nhị thập nghe được "Thái tử" hai chữ, không chỉ có tay run, thân thể cũng có chút lung lay.

Tiêu Triển ánh mắt tối sầm lại, im lặng nâng chung trà lên.

Nam tử Ất vỗ đùi, nhớ lại. Nói: "Chúng ta thái tử cùng Đông Chu thái tử không đồng dạng. Tố nghe Đại Tễ thái tử ôn tồn lễ độ, tu thân dưỡng tính. Trong cung thân cận chính là thái giám. Phù Nhung Hương nha, kinh thành thứ nhất đại thanh lâu. Kinh nghiệm phong phú nữ tử, dạy bảo dạy bảo sinh sơ thái tử. Nhân chi thường tình, thường tình."

Trà không tốt uống. Tiêu Triển để ly xuống, phát ra trùng điệp một tiếng "Phanh".

Nói chuyện hai tên nam tử liếc hắn một cái, lại tiếp tục trò chuyện hai người.

Nam tử giáp cười hắc hắc nói: "Đại Tễ thái tử cũng là tiêu sái, đi một lần thanh lâu, mọi người đều biết. Lại không đem Phù Nhung Hương phá hủy."

"Thái tử khí lượng lớn." Nam tử Ất nói."Người đọc sách có thể chấp nhặt với chúng ta sao?"

"Kia là." Nam tử giáp phụ họa nói: "Thái tử lòng dạ rộng."

"Kinh thành truyền ra." Nam tử Ất hạ giọng: "Thái tử không gần nữ sắc nhiều năm. Rốt cục trưởng thành, chống cự không nổi yêu diễm nữ tử mị hoặc, ăn tủy trong xương mới biết liếm nó cũng ngon, đại chiến ba trăm hiệp cũng không chỉ."

Tiêu Triển cái ly trong tay "Ba " một chút nát.

Nhị thập len lén liếc ngắm Lý Trác Thạch.

Lý Trác Thạch thần sắc như thường, giống như là đang nghe trên đài hí. Khóe miệng phù một đóa cười yếu ớt.

Nhị thập nghĩ, Lý cô nương lần trước nói ngay tại bỏ qua, có lẽ đã bỏ qua một nửa, thế là nghe thái tử trưởng thành lễ, cũng không có một gợn sóng.

Tiêu Triển lăng liệt nhìn về phía nhị thập.

Nếu là nhị thập không biết Tiêu Triển là thái tử, những này chỉ là xa cuối chân trời hoàng thành dã sử. Có thể bởi vì nàng biết Tiêu Triển thân phận, nghe được chính là người trước mắt cố sự.

Nàng biểu lộ lại bình thường, hắn cũng cảm thấy nàng là tại giễu cợt. Hắn lạnh giọng nói: "Nghe đủ sao?"

Nhị thập liên tục gật đầu, tranh thủ thời gian để ly xuống.

Lý Trác Thạch bình bình đạm đạm: "Này ra thái tử hí không có kể xong, nghe được thật tốt." Nói không biết là Đông Chu thái tử, vẫn là

Đại Tễ thái tử.

Tiêu Triển thờ ơ quét về phía nhị thập.

Nhị thập hốt hoảng hướng Tiêu Triển làm một đại lễ, vội vàng rời đi. Nàng một đường kinh hoảng, có khi quay đầu nhìn quanh, sợ Tiêu Triển đuổi theo. Thẳng đến đi vào biệt viện, đóng cửa lại. Nàng mới cong lên khóe miệng.

Vừa rồi thái tử mặt đen dáng vẻ, giống như là nhận lấy cực lớn nhục nhã.

Nhị thập đầu ngón tay che miệng, giấu không được cười. Nhị công tử thật sự là quá xấu rồi.

Mộ Cẩm chuyển qua hành lang, nhìn thấy chính là cười trộm không thôi nhị thập.

Nguyệt quý hoa dưới, như một con ăn vụng thoả mãn mèo.

"Đần đần." Mộ Cẩm cười cười.

Thốn Bôn không nghe rõ, coi là nhị công tử kêu là "Bôn Bôn", đầu hắn da tóc nha, đang muốn này thanh có nên hay không đáp lại, đã thấy nhị công tử nhìn chằm chằm phía trước nhị thập.

May mắn, nhị công tử kêu một tiếng này "Bôn Bôn" không phải hắn.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Chương 11:, thái tử lần thứ nhất ra kính, liền là Phù Nhung Hương trong truyền thuyết.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 49: Phù Hoa Khinh Bạc.

Buổi chiều, Mộ Cẩm rốt cục ra biệt viện.

"Đi, đi phiên chợ." Không nói nhiều nói, hắn kéo nhị thập liền đi.

Nhị thập sớm đi dạo quá nơi này phiên chợ, cũng mua đủ đưa Yểm Nhật lâu cô nương tiểu lễ.

Bất quá, nhị công tử nghĩ đi, nhị thập liền cùng hắn đi.

Mộ Cẩm không phải nghĩ như vậy. Hắn đi khắp Đại Tễ nam bắc, nhị thập bất quá một cái ở lại trong phủ tiểu nha đầu, kiến thức không bằng hắn rộng. Đối phiên chợ tâm tình, vậy khẳng định là rất hiếu kỳ. Hắn tại đầu đường, chỉ vào một đám con rối, hỏi: "Có muốn hay không muốn?"

Con rối sinh động như thật, một cái chải hai bím tóc mười mấy tuổi cô nương, cười đến mặt mày cong cong, đáng yêu giải trí. Đây là nhị thập nghe qua một tuồng kịch cơ linh nha hoàn.

Nhưng là, nhị thập mua một cái giống nhau như đúc. Thế là, nàng lắc đầu. Vừa nhấc mắt, gặp nhị công tử nhìn chằm chằm nàng.

Nàng chớp mắt, nhìn một chút cái kia con rối, nhìn nhìn lại nhị công tử sắc mặt.

Nhị công tử lãnh đạm. Trong tay hắn cầu sinh lâu, nhị thập nhất là chú ý hắn thần sắc, không buông tha trên mặt hắn chập trùng.

Nàng suy đoán, nhị công tử tựa hồ không hài lòng câu trả lời của nàng?

Mộ Cẩm hỏi lại: "Có muốn hay không muốn?"

Nhị thập nhẹ gật đầu. Quả nhiên, nàng cái gật đầu này, nhị công tử mi bên trên treo lấy lợi kiếm, liền vào vỏ, nàng thở dài một hơi.

Mộ Cẩm mua cái kia con rối. Hắn cùng chủ quán nói, đưa đến nam ngõ biệt viện.

Chủ quán thấy một lần công tử này xuất thủ hào phóng, cúi người gật đầu. Lấy thêm ra mấy cái khác hình thái khác nhau con rối, "Công tử, nhìn một cái những thứ này."

Mộ Cẩm nói thẳng, "Cùng nhau đưa qua."

Chủ quán mặt mày hớn hở.

Mộ Cẩm hôm qua lại nghiên cứu phong nguyệt thoại bản. Thoại bản có giảng, nữ nhi gia yêu thích tiểu lễ vật. Giống những này hắn chướng mắt đồ chơi nhỏ, đại khái là nàng thích.

Thế là, đến thứ hai bày, thứ ba bày, nhị thập bị ép gật đầu lại gật đầu, nhìn xem nhị công tử mua cái này đến cái khác con rối. Mặt đỏ, mặt đen, mặt trắng.

Sớm biết nhị công tử hôm nay muốn mua, trước mấy ngày nàng liền không đi dạo, đem nhị công tử cho vàng vụng trộm nấp kỹ. , biến thành của mình.

Đến thứ tư bày, nhị thập khoa tay nói, "Nhị công tử, ta có rất nhiều con rối."

"Lúc này mới mua ba cái, làm sao lại rất nhiều?"

"Trước mấy ngày, ta cùng Dương Đào mua hết."

Mộ Cẩm có ấn tượng. Nhị thập đồ vật đặt ở gian phòng một cái rương nhỏ, hắn gặp qua. Biết là đồ chơi nhỏ, hắn không xem thêm.

Nàng cùng Dương Đào đi dạo mấy ngày, mua đồ vật không ít, cũng đều là hỏi hắn muốn tiền."Mua có cái gì?"

Nhị thập khoa tay nói: "Hướng Dương thành chiêu bài đồ chơi nhỏ. Con rối, đồ hóa trang, còn có mặt nạ."

"Mua nhiều như vậy, hát vở kịch dùng? Ta về sau có phải hay không không cần tới hướng Dương thành, chỉ nhìn ngươi hát có thể."

Nhị thập nghe nhị công tử này âm dương quái khí khẩu khí, tựa hồ lại không cao hứng. Nhưng ôn nhu nhị công tử nói qua, nàng muốn mua gì liền mua cái gì, nàng muốn mua một con đường đó cũng là có thể. Nhu tình bất quá mấy ngày, nhị công tử lại khôi phục bản tính. Nếu là không cho nàng mua, hiện tại mang nàng ra này hỏi cái kia hỏi, lại là vì sao?

Mộ nhị công tử hoàn toàn chính xác không sảng khoái vô cùng nhanh, hỏi: "Vài ngày như vậy mua đồ vật, có cái gì thích hợp ta sao?"

Mộ gia ăn dùng, đều là thượng đẳng phẩm. Những này là bình dân phiên chợ phổ thông đồ chơi, sao xứng với nhị công tử thân

phận? Thế là, nhị thập lắc đầu.

Sắc mặt của hắn lạnh hơn. Hóa ra nàng tiêu hắn tiền mua một đống quỷ đồ vật, vậy mà không có giống nhau là đưa cho hắn? Liền có qua có lại cũng đều không hiểu, thật sự là bạch sủng nàng.

Tức thì tức, thoại bản bên trên hí còn phải diễn xong. Mộ Cẩm mang theo nhị thập tiếp tục đi xuống dưới.

Nhị thập liền vội vàng kéo hắn, khoa tay nói: "Nhị công tử, mua thật nhiều tái diễn."

"Ta vui lòng, ngươi quản ta?" Mộ nhị công tử ngay tại nổi nóng. Lang tâm cẩu phế nữ nhân, đến giờ khắc này vẫn không rõ, căn cứ vào lễ phép, nàng cần hồi hắn một phần nhỏ lễ.

Nhị thập mau đem khoác lên hắn cánh tay bên trên lỏng tay ra. Nhị công tử có tiền, nàng cũng không vì hắn ngân lượng đau lòng, liền do hắn đi.

Đi không có mấy bước, Mộ Cẩm quay đầu, hỏi: "Ngươi muốn mua cái gì?"

Nhị công tử như vậy âm phong trận trận, nàng chỉ có chọn một dạng đồ vật. Phía trước gian hàng có gai thêu đồ hóa trang, nàng tuyển một kiện có thêu đỏ tươi hoa đào trang phục diễn trò.

Mộ Cẩm híp mắt nhìn một hồi, này loè loẹt đồ hóa trang, khẳng định cũng không phải tiễn hắn. Hắn có chút nghiến răng nghiến lợi, "Tốt, trở về mặc vào hát vở kịch cho ta nhìn. Học được ngôn ngữ tay, liền không ở trước mặt ta hát hí khúc, đáng tiếc."

Nhị thập vốn cũng không yêu nhảy hạ nhảy. Nhị công tử tự sáng tạo ngôn ngữ tay, nàng dùng đến mười phần thuận tay, bớt việc không phí sức.

Đi nửa cái phố, Mộ Cẩm mua nửa cái phố.

Lại mua xuống dưới, sau lưng vô tình vô tâm nữ nhân cũng sẽ không có nửa điểm thương hại. Hắn đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Lần này đi xa, ngươi mang theo ngân lượng không có?"

Nàng lắc đầu.

"Ngươi ra một chuyến cửa, cái gì đều không mang theo?"

Nhị thập nháy mắt mấy cái, lại lắc đầu.

Mộ Cẩm thật muốn đem viên này lắc tới lắc lui đầu cho vặn xuống tới. Hắn đang lo lắng, nên nhường nhị thập hồi đưa cái gì. Đột nhiên nhớ tới, Thốn Bôn đã từng nói, may vá phòng một cái gọi Từ A Man nha đầu, tại hộ vệ của hắn y phục, may một cái túi thơm.

Việc này phát sinh, liền phát sinh. Mộ nhị công tử tự nhận lòng dạ rộng lớn, sớm đã vượt qua ngọn núi kia. Lúc này tâm cứng lên, phát hiện trên núi lại có một ao nước. Hắn lật ra sơn, nhưng không có chảy qua ao nước này. Hắn nhìn chằm chằm nhị thập.

Nhị thập mím mím môi, tại hắn ngoan lệ ánh mắt dưới, thấp đầu.

"Ngươi không có nguyệt bạc." Mộ Cẩm nói: "Liền không cho ngươi tốn kém. Ngươi sở trường cô nương nhà đồ vật, làm một kiện đưa ta."

Nàng sẽ chỉ thêu khăn, nghĩ thầm nhị công tử cũng không dùng được thêu thùa khăn lụa, nhưng ở hắn mặt đen dưới, nàng nhẹ gật đầu.

Mộ Cẩm lúc này mới phát giác được chính mình trồi lên mặt ao. Lại nghĩ, khi đó nàng còn không có gặp qua hắn xuất sắc như vậy nam tử, gặp gỡ Thốn Bôn khó tránh khỏi phương tâm nhảy loạn ——

Càng nghĩ, nhị công tử sắc mặt càng khó nhìn.

Phiên chợ chuyển cong, đi đến giữa đường, là Lý Trác Thạch ở khách sạn.

Tiêu Triển trong lúc rảnh rỗi, ngồi tại bên cửa sổ đánh cờ.

Chống lên trong cửa sổ, truyền đến huyên náo hí thanh.

Tiêu Triển nói: "Hướng Dương thành như con hát bình thường, phù hoa khinh bạc." Không bằng có hoàng cung trấn thủ kinh thành ân dày.

Thế cuộc càng chạy càng là quỷ dị. Tiêu Triển đứng dậy, dựa cửa sổ quan sát phố xá. Chỉ chớp mắt, liền gặp được nhị thập cùng Mộ Cẩm.

Tiêu Triển buổi sáng nghe chính mình chuyện tình yêu, đang muốn xem kỹ cái kia hai tên nói năng bậy bạ nam tử. Nhưng mà, hai người nói xong một đống lời nói, liền không biết đi hướng.

"Trác Thạch." Tiêu Triển nhìn xem Mộ Cẩm chậm rãi đi tới, trong lòng cảm giác áp bách càng phát ra mãnh liệt.

Lý Trác Thạch đang nằm, nghe thấy được hắn khẽ gọi, nàng trở mình, không để ý tới.

"Trác Thạch." Hắn một tiếng này điệu nặng.

Mỗi khi hắn nói như vậy, chính là uy hiếp. Nàng ngồi dậy.

Tiêu Triển nhàn nhạt liếc nàng một cái, "Tới xem một chút. Nữ nhân kia nam nhân bên cạnh, có phải hay không Mộ gia nhị công tử?"

Lý Trác Thạch cùng đi theo đến phía trước cửa sổ, "Ta chưa bao giờ thấy qua Mộ công tử."

Tiêu Triển cười, "Vậy ta tiện lợi hắn là."

Lý Trác Thạch thoáng đem cửa sổ đẩy ra.

Mộ Cẩm cùng nhị thập, một trước một sau đi.

Mộ Cẩm sắc mặt rùng mình. Nhị thập cúi đầu, nhìn không rõ ràng cảm xúc.

Chiếu vào Lý Trác Thạch trong mắt, không phải liền là một cái cuồng lệ chủ tử cùng một cái nhận tức giận nha hoàn.

Tiêu Triển ánh mắt định tại Mộ Cẩm trên mặt. Tứ hoàng tử dáng dấp giống nhau hoàng thượng còn nhỏ, tính tình cũng giống, cho nên phá lệ được sủng ái, nhưng là Mộ Cẩm, tướng mạo cùng hoàng thượng không giống nhau lắm.

Tiêu Triển trong lòng có nghi. Hắn nhốt cửa sổ, "Khó được Mộ nhị công tử đi ra ngoài, chúng ta đi chiếu cố hắn."

*

Tác giả có lời muốn nói:

Hôm nay đổi mới số lượng từ khá nhiều, chỉ tới kịp chỉnh lý nửa bộ phận trước.

Trước đổi mới một chương, còn lại buổi chiều lại càng.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 50: Ta À, Thiện Tâm.

Mộ Cẩm cùng nhị thập rời đi phiên chợ, cùng Thốn Bôn, Dương Đào cùng nhau, đứng bờ sông bến tàu chờ thuyền phảng.

Hướng Dương thành kịch đèn chiếu ở trong thành bờ bên kia, đi thuyền thêm gần.

Bốn người đang muốn lên thuyền du lãm Thặng giang hai bên bờ cảnh đẹp, gặp được bơi sông Tiêu Triển cùng Lý Trác Thạch.

"Nhị thập cô nương." Lý Trác Thạch đổi váy trang, bên trên một tầng hơi mỏng son phấn, nhiều mấy phần nữ nhi nhu tư.

Nhị thập con mắt ngắm đến phía sau Tiêu Triển, có chút sợ hãi cúi đầu. Nàng nghĩ co lại đến Mộ Cẩm sau lưng, dời một bước, lại dừng lại.

Lý Trác Thạch đảo mắt nhìn về phía Mộ Cẩm, "Chắc hẳn, vị này liền là nhị thập cô nương công tử."

Mộ Cẩm không nói lời nào, con mắt tại Lý Trác Thạch trên mặt đảo quanh.

"Nhị công tử." Dương Đào giải thích nói: "Vị này là cứu được nhị thập cô nương Lý cô nương."

"A, nguyên lai là tiểu thiếp của ta ân nhân." Mộ Cẩm chất lên ý cười, nói: "Cô nương trượng nghĩa, ta vốn nên tự thân lên môn đạo tạ. Có thể mấy ngày trước đây, thân thể ta rất nhiều khó chịu. Xin hãy tha lỗi." Lời tuy nói như vậy, nhưng mà, trên mặt hắn không hề có thành ý.

Lý Trác Thạch cười nhạt: "Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ thôi."

Lúc này, Tiêu Triển cùng Mộ Cẩm liếc nhau một cái.

Lý Trác Thạch lui đến Tiêu Triển bên người, nói: "Vị này là công tử nhà ta, Triển công tử."

Mộ Cẩm cười: "Hạnh ngộ hạnh ngộ, tại hạ Mộ Cẩm."

"Mộ công tử, hạnh ngộ." Tiêu Triển gần nhìn Mộ Cẩm mặt mày. Có thể nói giống hoàng thượng, nhưng kỳ thật lại không giống lắm.

Mộ Cẩm hỏi: "Triển công tử cùng Lý cô nương đến này bến tàu, nhưng là muốn đi thuyền?"

Tiêu Triển chuyển hướng nơi xa nhà đò, "Chúng ta tới chậm. Vốn định bơi sông đến bờ bên kia, bất quá nhà đò nói hôm nay đã ước đầy, ngày mai mới có rảnh. Hai ta liền đến chỗ đi một chút."

"Lý cô nương đã là tiểu thiếp của ta ân nhân, cũng liền đối ta có ân. Triển công tử nếu không chê, cùng chúng ta cùng nhau lên thuyền du ngoạn?" Mộ Cẩm nhiệt tình hiếu khách, nói: "Ta thuyền này cũng đủ lớn."

Lý Trác Thạch nhìn về phía Tiêu Triển.

Tiêu Triển nhìn xem Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm lườm trở về, ôm lấy một vòng lỗ mãng ý cười.

Tiêu Triển ôn hòa trả lời: "Vậy liền quấy rầy Mộ công tử. Lần này thuyền phí hai người chúng ta chia đều."

"Ta Mộ gia có núi vàng núi bạc, không kém lần này thuyền phí." Mộ Cẩm nghênh ngang trên mặt đất thuyền.

Tiêu Triển cùng Lý Trác Thạch là khách nhân, hai người ngồi tại trong khoang thuyền.

Mộ Cẩm đầu tiên là tựa tại bên trên mạn thuyền, về sau dứt khoát ngồi lên.

Nhị thập đứng tại bên cạnh hắn, một mực cung kính cúi đầu, hai tay quấy lấy váy, phi thường câu nệ.

Tiêu Triển trước nhìn nhị thập, phát hiện của nàng tay run nhè nhẹ. Lại nhìn một chút Mộ Cẩm, ngồi không có ngồi tướng, đứng không có đứng tướng, cùng trên phố du côn giống như. Tiêu Triển hỏi: "Vừa rồi nghe Mộ công tử lời nói, Mộ công tử đến từ nhà giàu sang?"

Mộ Cẩm một tay khoác lên mạn thuyền, đắc chí vừa lòng, "Ta không giấu diếm, ta Mộ gia tiền trang trải rộng Đại Tễ, nói là núi vàng núi bạc không đủ đi."

Tiêu Triển bừng tỉnh đại ngộ, "Nguyên lai là Mộ gia tiền trang công tử, nghe qua công tử đại danh. Hôm nay gặp mặt, quả nhiên

tướng mạo phi phàm."

Mộ Cẩm nhận "Tướng mạo phi phàm " ca ngợi, liền câu nói lời cảm tạ cũng không có."Lý cô nương là kinh thành Lý thị xưởng nhuộm thiên kim, nghĩ đến Triển công tử cũng là gia thế bất phàm người."

Khách quan Mộ Cẩm, Tiêu Triển có thể khiêm tốn nhiều."Đó cũng không phải, là Triển mỗ trèo cao Lý cô nương."

Nghe vậy, nhị thập tay càng run lên, trên chân không có đứng vững, suýt nữa ngã sấp xuống, nàng vội vàng đỡ lấy mạn thuyền.

Mộ Cẩm hoành đi một chút, "Không có quy củ, có hiểu lễ phép hay không?"

Nhị thập nhút nhát khom người.

Mộ Cẩm cười cười, cùng Tiêu Triển giải thích nói: "Tiểu nữ nhân chưa thấy qua việc đời, đến mấy khách người liền ngạc nhiên."

Tiêu Triển nói: "Mộ công tử mang theo nàng đi xa, chắc hẳn mười phần yêu thương."

"Cắt." Mộ Cẩm khinh thường nói: "Yêu thương không tính là. Bất quá, nói lên nữ nhân, ta có bó lớn lời nói nghĩ giảng. Thốn Bôn, bên trên một bình rượu ngon. Hôm qua chúng ta mới mua cái kia một vò."

"Là." Thốn Bôn trên boong thuyền ứng thanh.

"Nữ nhân nha. . ." Mộ Cẩm gian xảo dò xét Lý Trác Thạch, "Nguyên lai chỉ nói là hiệp nữ cứu mỹ nhân, không nghĩ tới là xinh

đẹp như hoa hiệp nữ. Ta hẳn là sớm ngày nhìn một chút Lý cô nương."

Tiêu Triển trầm mắt, đứng dậy đi đến Mộ Cẩm trước mặt, tựa tại mạn thuyền bên trên, thuận tiện che khuất Mộ Cẩm nhìn về phía Lý Trác Thạch ánh mắt.

Mộ Cẩm bĩu môi, "Đúng, Triển công tử rượu ngon sao?"

"Ngẫu nhiên rót bên trên hai cái, rất có một phen hương vị." Tiêu Triển cười yếu ớt, tiên tư như vẽ.

"Không sai, tri âm, tri âm." Mộ Cẩm cười: "Ta gặp Triển công tử tuấn tú lịch sự, giống như ta, khẳng định cũng yêu thích rượu ngon cùng giai nhân."

Thốn Bôn mười phần hợp với tình hình, trình lên một bầu rượu, hai một ly rượu.

Chu Văn Đống thưởng thức cường địch, từ khi gặp qua Thốn Bôn khinh công, Chu Văn Đống mỗi lần nói lên Mộ nhị công tử hộ vệ, nói chuyện không tự giác liền thành trọng âm. Tiêu Triển nghe nhiều, cũng lưu ý đến Thốn Bôn. Hắn hỏi: "Mộ công tử tên này tùy tùng, giống như là người tập võ?"

Mộ Cẩm hơi có kinh ngạc, "Không nghĩ tới, Triển công tử duệ mắt hơn người, hẳn là cũng tập võ?"

"Cô nương nhà ta thuở nhỏ tập võ, ta có biết một hai." Tiêu Triển nói: "Trung bình tấn người vững vàng, đi đường rất khác nhau."

"Đây là ta trước kia trên đường nhặt." Mộ Cẩm nhìn một chút Thốn Bôn, "Năm đó rất nhỏ gầy, bị một đám tiểu ăn mày đuổi theo

đánh. Ta à, thiện tâm. Cứu hắn. Ai ngờ là cái luyện võ kỳ tài."

"A?" Tiêu Triển có thâm ý khác nói: "Mộ công tử vận khí quá tốt."

"Là. Thiện hữu thiện báo, ta quá có thể hội. Mấy năm trước thu một đám giải nghệ quốc binh, ta có khi thích vây xem chém chém giết giết. Hắn cùng quốc binh đánh qua, cho ta chọc cười tử. Cũng không biết ngày nào, hắn võ nghệ phát triển." Nói đến đây, Mộ Cẩm ngừng tạm, "Giảng những nam nhân này không có ý nghĩa."

Mộ Cẩm cho Tiêu Triển đưa một chén rượu, "Ta cuộc đời yêu, vẫn là nữ nhân và rượu ngon."

Tiêu Triển tiếp nhận, nói lời cảm tạ.

"Ta mấy năm này biết không ít người, nhưng một mực tìm không thấy giống như ngươi, cùng ta tài mạo xứng đôi công tử." Mộ Cẩm uống một hơi cạn sạch, "Thành thân coi trọng môn đăng hộ đối, kỳ thật, hữu nghị cũng thế. Ta thưởng thức mỹ nữ, cũng thưởng thức mỹ nam." Mộ Cẩm thật sâu ngóng nhìn Tiêu Triển.

Tiêu Triển thoáng lui nửa tấc.

"Trong nhà của ta có hai mươi mấy tên thị thiếp, là ta từ tân tân khổ khổ, từ Đại Tễ các thành tìm kiếm đến. Thật, Triển công tử, ngươi đi hỏi thăm một chút, ta Mộ nhị công tử thiếp hầu, ở kinh thành thế nhưng là đại danh đỉnh đỉnh. Quốc sắc thiên hương, khuynh quốc khuynh thành." Mộ Cẩm thở dài: "Về sau, vì sinh ý, cưới một người thê tử. Có thể này thiên kim tiểu thư, có thê tử danh phận, vẫn không biết đủ, đem ta thị thiếp một cái hai cái đuổi ra ngoài. Hiện tại lưu lại, tất cả đều là những cái kia ta đã sớm chơi chán. Mà lại đặc biệt ồn ào, cả ngày líu ríu nói không xong. Phiền

chết. Ta hiện tại mang cái này, thắng ở yên tĩnh, không ồn ào không nháo. Người là hơi vụng về ngốc ngếch một chút, nhưng cũng không có cách, tìm không thấy thập toàn thập mỹ."

Mộ Cẩm lại rót một chén rượu, hỏi lại: "Triển công tử trong nhà có mấy cái mỹ nhân?"

"Triển mỗ chỉ có một vị phu nhân."

"Người tao nhã, người tao nhã." Mộ Cẩm nhỏ giọng hỏi: "Lý cô nương chắc hẳn tiêu hồn rất?"

Tiêu Triển không có trả lời. Trước mắt Mộ Cẩm như Chu Văn Đống lời nói, không làm việc đàng hoàng, xốc nổi háo sắc, không có nửa phần sắc bén tư thái. Thế nhưng là, loáng thoáng, Tiêu Triển lại từ Mộ Cẩm mặt mày bên trong, đọc lên tứ hoàng tử hương vị.

Còn nhỏ, hai người đều nhỏ, Tiêu Triển đã quên đi tứ hoàng tử tướng mạo. Vẻn vẹn nhớ kỹ mọi người tán thưởng tứ hoàng tử cùng hoàng thượng là một cái khuôn đúc ra.

Mộ Cẩm tướng mạo cùng hoàng thượng không lớn giống nhau. Có thể ngẫu nhiên mặt mày hớn hở thần thái, lại cho Tiêu Triển một loại quen thuộc vừa xa lạ cảm giác, đồng thời nương theo to lớn uy hiếp lực.

Mộ Cẩm còn nói lên chính mình tại sòng bạc lúc uy phong."Lĩnh châu sòng bạc đám kia tiểu lâu la, dám ở trước mặt ta đùa nghịch gian lận bài bạc. Ta liền đi phá. Là vì cái gì? Dương danh, dương ta Mộ công tử tên."

Qua ba tuần rượu, Mộ Cẩm trong mắt có chút men say, hun đỏ con mắt mang theo bỉ ổi, thỉnh thoảng hướng Lý Trác Thạch quét

tới.

Nhị thập thật bội phục nhị công tử. Diễn dịch hoàn khố đệ tử, hình thần đều tốt. Đây là nàng tại hướng Dương thành nhìn qua thống khoái nhất một tuồng kịch. Gặp nhị công tử hiển nhiên một cái thanh sắc khuyển mã, bại gia chảy mỡ công tử, trong lòng nàng tóc thẳng cười. Ước chừng, nhị công tử đi tham gia nhã hí thi đấu, cũng là có thể bưng lấy danh khí.

Tiêu Triển minh bạch, này chuyến bộ không ra lời nói. Đến Thặng giang một bờ khác, hắn cáo từ."Hôm nay đa tạ Mộ công tử mở tiệc chiêu đãi, ngày khác đến kinh thành, ta lại mời lại."

Mộ Cẩm cạn thêm chén nữa, "Hữu duyên, giang hồ gặp lại."

Tiêu Triển cùng Lý Trác Thạch hai người hạ thuyền.

Mộ Cẩm trở lại buồng nhỏ trên tàu, "Hắn hoài nghi ta."

Nhị thập thận trọng gật đầu.

Mộ Cẩm còn nói: "Thái tử đa nghi, nhưng cũng khinh địch. Có thể để cho hắn ngàn dặm xa xôi đến hướng Dương thành, nói rõ ta thật là một cái tướng mạo phi phàm nam nhân."

Nhị thập: ". . ."

Bốn người xem hết kịch đèn chiếu, đi thuyền trở về.

Mộ Cẩm cùng nhị thập đi phía trước.

Thốn Bôn cùng Dương Đào rơi xuống một khoảng cách.

Dương Đào hỏi: "Vị kia Triển công tử giống như kẻ đến không thiện."

"Ân." Thốn Bôn chỉ trở về một chữ này.

Dương Đào mơ hồ minh bạch, việc này cần đối nàng giữ bí mật. Thế là, nàng cũng ngậm miệng.

Trở lại biệt viện, chủ quán nhóm đã đem các loại đồ chơi nhỏ đưa tới.

Nhị công tử bốc lên món kia đồ hóa trang, kéo nhị thập vào phòng."Mặc vào, hát vở kịch cho ta xem một chút."

Buồng nhỏ trên tàu nhị công tử nói đã bị hoài nghi, nhị thập trong lòng run sợ, coi là thái tử bày ra mai phục. Kết quả, nhị công tử nên chơi chơi, nên ăn thì ăn, còn có tâm tư xem kịch.

Nhị thập coi là, như trước kia, nàng khoa tay mấy lần, trong phòng chạy mấy bước cũng được.

"Kém vài thứ." Nhị công tử cây quạt vòng vo mấy vòng, hắn không biết từ nơi nào xuất ra một bao thuốc bột, "Đây là câm thuốc giải dược."

Nhị thập: ". . ." Lại tới.

Mộ Cẩm chậm rãi giải thích: "Lần trước phân lượng ít một chút, cho nên ngươi chỉ có thể ở trên giường phát ra tiếng. Lần này tăng lớn liều lượng. Về sau ta muốn nghe hí, ngươi liền có thể lên tiếng hát vang."

Nhị thập: ". . ." Nàng dạng này yên lặng, không cần nói chuyện không cần trả lời, rất là tự tại. Nhị công tử lúc nói chuyện, nàng tựa như đang nhìn hắn hí. Nếu là cùng hắn trò chuyện, cái kia nàng liền nhìn không thành nhị công tử kịch một vai.

Mộ Cẩm đem thuốc bột rót vào trong cốc, dao đều đặn về sau, bưng lên, "Tới, đem này cốc giải dược uống."

Nhị thập quan sát sắc mặt của hắn, tiếp nhận cái cốc, lại là một cốc đỏ đỏ bạch bạch nước. Nàng nhắm mắt, vụng trộm ngã xuống ống tay áo bên trên. Đón lấy, nàng vỗ lên yết hầu, vội vàng đỡ lấy thành ghế, mới không có ngã xuống.

Nữ nhân này lại là chiêu này. Mộ Cẩm mặt không thay đổi nhìn xem, "Làm cái gì? Muốn bị độc chết?"

Hai mươi tấm há mồm, khó khăn lắc đầu. Phối hợp món kia đồ hóa trang, rất giống chuyện như vậy.

Hắn ra lệnh nói: "Hôm nay cho phép ngươi ở chỗ này nói chuyện."

Nàng y nguyên im ắng.

"Nói chuyện." Hắn nâng lên cằm của nàng, "Nói chuyện với ta."

Nhị thập miệng nghỉ ngơi lâu, lối ra nói chuyện ngược lại tốn sức. Nàng không muốn nói, lười nói.

"Tiểu Man không ngoan." Hắn đâm gương mặt của nàng, "Không nghe lời, vừa tức ta có phải hay không, để ngươi nói chuyện, ngươi không nói lời nào. Ta lại muốn giảm thọ."

Mộ Cẩm quên đi nhị thập lúc nói chuyện thanh âm. Trên giường "Ân a" dù sao sai lệch. Thập ngũ từng nói, nhị thập hát Tây Phụ quan tiểu điều phá lệ êm tai. Trước kia có thể nghe, Mộ Cẩm không muốn nghe. Lúc này tâm niệm vừa động, hắn liền muốn nghe nàng hát vài câu.

Hắn đang muốn lại nói tiếp, cảm giác được ngoài cửa bước nhanh mà đến khí tức.

Nếu không phải việc gấp, Thốn Bôn không gặp qua tới quấy rầy. Mộ Cẩm tháo xuống đùa nhị thập biểu lộ.

Ngoài cửa truyền đến Thốn Bôn mà nói: "Nhị công tử, trong phủ xảy ra chuyện."

Mộ Cẩm ánh mắt trong nháy mắt rầm rĩ lăng, "Tiến đến."

Thốn Bôn đẩy cửa, "Tối hôm qua, Yểm Nhật lâu bốc cháy."

Nghe vậy, nhị thập kinh tai giật mình mắt. Nàng tiến lên cất bước, lòng bàn chân trượt một chút. Lúc này không phải trang.

Mộ Cẩm kịp thời nắm ở nàng.

"Trong phủ trong đêm phái người, ra roi thúc ngựa đến đây báo tin." Thốn Bôn nói tiếp: "Các cô nương bảo vệ tính mệnh. Bất quá, có lẽ có ngoại thương."

Nhị thập nắm chắc Mộ Cẩm tay. Trong đêm. . . Bốc cháy. . . Các nàng thương thế như thế nào?

Mộ Cẩm quyết định thật nhanh: "Chuẩn bị lên đường hồi kinh."

"Là."

Mộ Cẩm còn nói: "Truyền tin trở về, đại phu nên mời mời, dược liệu nên dùng dùng. Xuất ra hầu hạ của ta Tâm lực, cho ta trị liệu những nữ nhân kia."

"Là."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 51: Ngươi Này Một Gốc Tham Sống Sợ Chết Cỏ Đầu Tường.

51

"Thái tử điện hạ, trong cung xảy ra chuyện."

Chu Văn Đống là cùng Tiêu Triển cùng nhau đến hướng Dương thành. Bất quá, thái tử không có nguy hiểm lúc, Chu Văn Đống ẩn thân chỗ hắn. Lúc này thu được thị vệ truyền tin, hắn mới đi đến khách sạn.

Tiêu Triển cùng Lý Trác Thạch một người mua một gian phòng. Nhưng mà, Tiêu Triển gian phòng chỉ làm đàm luận chi dụng. Đi ngủ lúc, hắn chỉ đi Lý Trác Thạch trên giường mới ngủ đến an ổn.

Nhìn thấy Chu Văn Đống tìm tới, Tiêu Triển đã có dự cảm không tốt."Trong cung như thế nào?"

"Hoàng thượng bắt được chúng ta người. Thị vệ không kịp diệt khẩu, chậm một bước." Chu Văn Đống một chân quỳ xuống, nặng vừa nói: "Thần thất trách."

"Biết." Tiêu Triển nhắm lại mắt, phủ vỗ trán đầu.

Chu Văn Đống nói tiếp: "Hoàng thượng hỏi, thái tử khi nào hồi cung."

Tiêu Triển thấp mắt, suy tư một lát, nói: "Lập tức lên đường hồi kinh."

"Là." Chu Văn Đống ứng, muốn nói lại thôi: "Thái tử điện hạ, hoàng thượng đây là hưng sư vấn tội rồi?"

"Không có việc gì." Tiêu Triển khoát tay, "Ta cùng hoàng thượng đấu đã nhiều năm như vậy. Ngươi tới ta đi, ai cũng có sai lầm sách thời điểm. Tiếp xuống, gặp đi bộ sự tình."

"Là." Chu Văn Đống còn nói: "Thái tử điện hạ, Mộ gia cũng xảy ra chuyện."

Nhớ lại Mộ Cẩm cái kia một trương lỗ mãng mặt, Tiêu Triển có chút phức tạp, "Chuyện gì?"

"Mộ Cẩm thiếp thất ở lại Yểm Nhật lâu, tối hôm qua bốc cháy."

Tiêu Triển thuận miệng hỏi một câu: "Ngoài ý muốn vẫn là người làm?"

Chu Văn Đống đáp: "Người làm."

Tiêu Triển thoáng giơ lên đầu lông mày, hắn không có đối thám tử hạ giết chóc mệnh lệnh.

"Mấy ngày trước đây, thám tử phát hiện Mộ phủ có một nữ tử có thể lợi dụng, liền là nhị phu nhân Tô Yến Tinh. Tô Yến Tinh tuy là chính thê. Nhưng trước mắt mà nói, nàng là Mộ Cẩm trong phòng thụ nhất vắng vẻ người. Mặt khác, Tô Yến Tinh gả tiến Mộ gia, bệnh nặng bệnh nhẹ không ngừng. Thám tử hồi báo, đây thật ra là Mộ Cẩm vì trốn tránh viên phòng, sai sử đại phu thiết kế Tô Yến Tinh bố trí." Chu Văn Đống không hiểu nhiều lắm, Mộ nhị công tử phóng

túng thanh sắc không phải một ngày hai ngày, sao có mỹ nhân danh chính ngôn thuận viên phòng, ngược lại cự tuyệt? Quả nhiên, chuyện trăng hoa là thế gian nan giải nhất chi mê.

Chu Văn Đống nói tiếp: "Trấn nam thành một sòng bạc cùng Mộ Cẩm kết thù kết oán, thám tử ngụy trang thành sòng bạc người, nói muốn nho nhỏ trả thù một chút Mộ Cẩm. Tô Yến Tinh có ý nhớ kỹ, không chỉ có nhớ kỹ, càng là biến thành hành động. Phóng hỏa một chuyện, Tô Yến Tinh tự tiện chủ trương, ta đoán, nàng là muốn mượn đao giết người, giá họa cho thám tử."

Tiêu Triển hỏi: "Thế lửa như thế nào?"

Chu Văn Đống đáp: "Ngọn lửa từ một cái dựa vào bên ngoài tiểu thiếp gian phòng nổi lên. Lâu bên trong không có hộ vệ, Tô Yến Tinh thông suốt, hủy nửa toà lâu. Bốc cháy gian phòng tiểu thiếp đốt, nàng lớn tiếng kêu cứu, những nữ nhân khác bừng tỉnh, kéo nàng cùng nhau chạy ra ngoài."

"Mộ gia tra ra là ai thả lửa sao?"

"Thám tử hồi báo lúc, tạm thời không có. Mộ nhị công tử tại bên ngoài, không người chủ trì đại cục, là tam tiểu thư ra mặt mời đại phu." Chu Văn Đống chần chờ nói: "Mộ lão gia nói, hết thảy chờ Mộ nhị công tử trở về xử trí."

"Này nhị phu nhân ngược lại là tâm ngoan thủ lạt. Một mồi lửa, đầy đủ hủy đi một đám mỹ nhân." Tiêu Triển cười: "Nhường thám tử tiếp tục nói bóng nói gió, tốt nhất có thể đem nhị phu nhân kéo vào chúng ta bên này."

"Là."

Chu Văn Đống rời đi, Tiêu Triển về tới một cái khác gian phòng.

Lý Trác Thạch ngồi tại phía trước cửa sổ, trước mặt bày biện, vẫn là Tiêu Triển hôm nay chưa xong cái kia bàn cờ.

Tiêu Triển nhìn một chút thế cuộc, nói: "Trong cung có biến, dọn dẹp một chút, chuẩn bị trở về cung."

Lý Trác Thạch quay đầu lại, bỗng nhiên nói: "Ta mới phát hiện, đây là một tòa tốt thành." Có thể ở chỗ này nhìn thấy nhân sinh muôn màu, so với nàng khổ, so với nàng buồn, phong nguyệt trong chuyện xưa còn nhiều. Nhưởng nàng cảm thấy, chính mình đạt được một cái nam nhân duy nhất chính cung địa vị, dù là không có đạt được hắn tâm, cũng là may mắn.

"Ngươi như thích, về sau ta lại mang ngươi tới." Tiêu Triển lúc trước không biết, nguyên lai nàng lại thích nghe hí.

Chính Lý Trác Thạch xem kịch là hào hứng, tăng thêm hắn, liền không như vậy thú vị. Nghe hí, vẫn là cùng nhị thập như thế im ắng lắng nghe người mới tự tại.

"Lần này là hoàng thượng triệu ta trở về." Tiêu Triển nói xong, không có thanh âm.

Lý Trác Thạch đứng dậy, đi đến trước mặt của hắn, "Ngươi có chút không quan tâm."

Tiêu Triển cười: "Làm sao mà biết?" Hắn lâu dài làm chính là ôn nhuận tư thái, mi thanh như trên trời trăng sáng.

"Ngày xưa nói lên hoàng thượng, ngươi nhất định sẽ phỏng đoán ý đồ kia."

"Nói nhiều rồi sợ ngươi không thích nghe." Gặp qua Mộ Cẩm về sau, Tiêu Triển không hiểu, nhớ tới rất nhiều hồi nhỏ sự tình."Ta bắt đầu hiểu chuyện, mẫu hậu nói cho ta, cái kia hoàng đệ là ta cả đời đối thủ. Nhưng mà, phụ hoàng không có cho chúng ta cơ hội cạnh tranh. Hoàng thượng yêu thương tiền hoàng hậu, đem tứ hoàng tử sắc phong làm thái tử. Ta tài trí không thua hắn, cũng bởi vì mẫu hậu không được sủng ái, hoàng thượng sẽ không nhìn nhiều ta một chút. Trác Thạch, ngươi nói ta không có nhân tâm, kỳ thật bên cạnh ta người đều không có. Chúng ta cao cư quyền vị, cần gì nhân tâm."

Lý Trác Thạch an tĩnh.

"Lục hoàng tử tuổi còn nhỏ, đấu không lại ta. Trong cung chỉ còn lại ta cùng lục hoàng tử, hoàng thượng không thể không tuyển ta, nhưng ——" Tiêu Triển ngừng lại miệng. Nếu là, Mộ Cẩm thật là cái kia đã sớm đáng chết tứ hoàng tử, hết thảy cũng có chút khó giải quyết.

Lý Trác Thạch nhìn một chút Tiêu Triển. Nói cũng đúng, từ còn nhỏ lên, thái tử học chính là tính toán. Nàng yêu cầu xa vời dạng này một cái nam tử moi tim móc phổi, là nàng hoang đường.

"Trác Thạch." Tiêu Triển đưa nàng kéo vào trong ngực, "Tương lai có một ngày, ta chỉ sợ phải vận dụng ngươi phụ thân binh lực."

Lý Trác Thạch tựa ở Tiêu Triển lồng ngực.

Đây mới là Tiêu Triển mục đích. Phụ thân của nàng là năm đó quát tháo phong vân La Sát tướng quân, binh cường mã tráng, chiến vô bất thắng. Tiêu Triển cưới nàng vi thê, cưới chính là La Sát tướng quân binh lực. Nàng bất quá là hắn thông hướng đế vị một quân cờ. Không ngờ rằng, nàng tại hướng Dương thành xem kịch,

nghe hí, chợt ở giữa, khám phá nàng cùng Tiêu Triển vô vọng tương lai.

Lần này đi xa, lên đường thường có mưa, đường về lại gặp được mưa to.

Bão tố gió cào đến buồm nâng lên bụng.

Nhị thập nghĩ, này mưa nếu là hạ tại đêm qua, thì tốt biết bao.

Mộ Cẩm tiến đến.

Nhìn thấy nàng một tay đỡ lấy song cửa sổ, một tay chống tại bệ cửa sổ, dò xét lên nửa người trên hướng ra phía ngoài nhìn quanh.

Chớp thoáng một cái đã qua, sáng lên nàng nửa bên mặt, lúc xanh lúc trắng. Từ Yểm Nhật lâu bốc cháy tin tức truyền đến, huyết sắc tựa như từ gương mặt của nàng lột đi đồng dạng.

Hắn tiến lên, từ phía sau của nàng ôm lấy nàng. Gió táp cùng mưa rào, thổi tới hai người trước mặt, lại lạnh lại gai."Thốn Bôn nói, các nàng phần lớn là vết thương nhẹ. Có lẽ thập ngũ sẽ khổ sở chút, lửa là từ trong phòng của nàng nổi lên."

Nhị thập bắt lấy quấn tại chính mình trên eo bàn tay.

Thập ngũ tại thanh lâu bán mình nhiều năm, bị một nam tử lừa gạt đi thực tình cùng tích súc. Tuổi không lớn lắm, lại là chúng nữ người trúng qua đến nhất tan nát cõi lòng. Vốn là tìm chết người, đến nhị công tử cứu trợ, mới được sống cuộc sống tốt. Bị này tai vạ bất ngờ, nàng như thế nào chịu được.

"Sư phụ ta là thần y." Mộ Cẩm nói: "Hồi nhỏ gặp hắn trị liệu quá bỏng bệnh nhân, rất là huyền bí. Nếu như kinh thành đại phu không được, ta liền đem nàng đưa đi sư phụ ta nơi đó."

Nhị thập đã hiểu, nhị công tử đây là tại an ủi nàng. Nàng lui lại nửa bước, tựa vào bộ ngực của hắn.

Sấm sét vang dội dưới, một đôi nam nữ, đón đập vào mặt nước biển nước mưa, nhìn ra xa hắc trầm bóng đêm.

Một lát sau, Mộ Cẩm đóng lại cửa sổ, cho nhị thập lau đi nàng phát lên hơi nước.

"Thập ngũ sinh ra mỹ mạo, lần này tai hoạ tất thụ đả kích." Hắn xuất ra một bao thuốc bột, đến bên cạnh bàn lại chế một cốc giải dược, nói: "Trở về ngươi nhiều an ủi một chút nàng."

Nhị thập khoa tay hỏi: "Ta uống này cốc giải dược, mở miệng nói chuyện, nhị công tử không sợ ta để lộ bí mật sao?"

Mộ Cẩm ngồi xuống, tay trái chống trán, hai mắt nhắm nghiền, nói, "Thái tử truy ta mà đến, hẳn là tra được manh mối. Tại ta suy nghĩ bên trong, ngoại trừ ngươi, không có người sẽ là manh mối."

Nhị thập vội vàng khoát tay, "Nhị công tử, ta không có để lộ bí mật."

"Ân." Mộ Cẩm mở mắt, "Có ta không tưởng tượng được người, bị thái tử lưu ý đến. Đánh cờ chính là như vậy, chỉ cần có một con cờ không bị khống chế, chỉnh một cái bàn cờ liền loạn cục. Ta không nhớ tới, người này là ai."

Nhị thập lần nữa khoa tay: "Không phải ta."

"Biết, không phải ngươi." Mộ Cẩm nói.

Nhị thập cảm động. Nhị công tử đây là lần thứ nhất tin tưởng nàng. Kỳ thật, tiền thái tử cùng thái tử, quan hệ như thế thân cận lại nguy hiểm, khó tránh khỏi tranh đấu. Nàng quá đã quen ngày yên tĩnh, không muốn trêu chọc quan gia sự tình, tự nhiên không hi vọng nhị công tử thân phận tiết lộ.

Mộ Cẩm đem ly kia nước đẩy tới, "Ta những nữ nhân kia, chính chờ ngươi trở về an ủi, ngươi khoa tay múa chân, các nàng lại nghe không hiểu. Dưới mắt tình huống này, làm sao làm nữ nhân của ta, liền không có một cái tốt số giống như? Quá xấu thanh danh của ta. Cho nên, ngươi phải là kiện toàn. Nếu không, người khác lại cho ta bố trí một cái khắc vợ khắc thiếp dã sử ra."

Lời nói mới đang nói, Thốn Bôn tới gõ cửa, "Nhị công tử."

"Tiến đến."

Thốn Bôn đẩy cửa, "Nhà đò nói, sóng gió quá lớn, đem nước biển xông lên boong tàu. Phía trước đến kinh ngoại ô, không bằng tại khách sạn nghỉ ngơi một lát, đổi ngồi xe ngựa."

Mộ Cẩm ứng, "Nghe nhà đò."

Kinh ngoại ô bến tàu cái gian phòng kia khách sạn, phi thường đơn sơ, trước kia tiếp đãi, phần lớn là ở không dậy nổi trong thành thư sinh nghèo.

Dương Đào che chở nhị thập đi vào khách sạn, chính mình ngâm một thân ướt.

Mộ Cẩm không thích Thốn Bôn kề sát, hai nam nhân song song ướt nửa người.

Vừa mới tiến, đụng phải người.

Tiêu Triển cùng Lý Trác Thạch, Chu Văn Đống mấy người cũng chính là bởi vì cơn mưa gió này đan xen thời tiết, tại khách sạn tạm làm nghỉ ngơi.

Mộ Cẩm nhìn thấy Tiêu Triển, trên mặt mang lên một vòng cười tà, "Triển công tử, thật là xảo."

"Mộ công tử." Tiêu Triển tóc trước trán bị xối, hắn tùy ý hướng về sau chải lên, lộ ra cao giàu sung mãn cái trán. Hắn nói chuyện ôn hòa khách khí."Không nghĩ tới, các ngươi cũng là hôm nay hồi kinh."

"Ân, tri âm, thật là tri âm." Mộ Cẩm tiến lên, trương tay muốn vỗ vỗ Tiêu Triển vai, động tác quá lớn, thoạt nhìn như là muốn ôm Tiêu Triển.

Tiêu Triển lui về sau một bước, chắp tay ôm quyền, "Đúng là duyên phận."

Mộ Cẩm vồ hụt, thu tay lại, "Ta người này trí nhớ không tốt. Thế nhưng là, Triển công tử mặt mũi này, ta đến nay không quên. Dù là hiện tại cùng ướt sũng đồng dạng, cũng là khí vũ hiên ngang a."

Tiêu Triển cười cười. Hôm qua, Mộ Cẩm con mắt là tại bỉ ổi Lý Trác Thạch. Bây giờ, Tiêu Triển cảm thấy mình bị đùa giỡn, không khỏi sinh lòng chán ghét.

Thốn Bôn hướng khách sạn chưởng quỹ nghe ngóng kinh thành quan đạo, trở về nói, "Nhị công tử, cửa thành đông địa thế chỗ

trũng, mưa rào đem cửa thành chìm thấm. Tối nay xe ngựa tiến lên khó khăn."

"Ân, bên kia trước tiên ở này ở lại." Mộ Cẩm nhìn một chút nhị thập, "Đã là đến kinh ngoại ô, trở về cũng liền chưa tới một canh giờ."

Nhị thập gật gật đầu.

Tễ Đông trở lại kinh thành, đường bộ chỉ có trải qua cửa thành đông. Tiêu Triển cùng Mộ Cẩm, đều bị vây ở kinh ngoại ô khách sạn.

Có lẽ là dính mưa gió, nhị thập có đau đầu. Nàng vuốt ve.

Nhị công tử thích nhất dạng này chống trán. Nghĩ tới đây, nhị thập thu hồi tay, đoan chính tư thế ngồi. Nàng không để cho mình cùng nhị công tử đồng dạng, lười nhác thành tính.

Càng là đau đầu, Tiêu Triển cùng Mộ Cẩm quan hệ trong đó, càng phát ra tại trong đầu căng phồng lên tới. Tiêu Triển là thái tử, quyền nghiêng nhất thời. Nhị công tử mạnh hơn cũng chỉ là bình dân.

Không phải nhị thập đối nhị công tử không có lòng tin, mà là song phương thực lực cách xa, nàng thân ở nhị công tử trận doanh, không khỏi lo lắng.

Nhị thập ngồi thẳng tắp, xoa huyệt thái dương.

Mộ Cẩm lạnh buốt ngón tay che ở mu bàn tay của nàng, cho nàng nhẹ nhàng án lấy, "Thế nào?"

Nhị thập lắc đầu. Vốn muốn nói, vạn nhất nói chuyện tạo thành quen thuộc, tại nên giả câm mặt người trước, nàng sợ chính mình không giả bộ được. Cho nên lúc này vẫn là im lặng khoa tay: "Nhị công tử, nếu như thái tử biết ngươi thân phận, sẽ như thế nào?"

"Sẽ giết ta." Mộ Cẩm nói đến hời hợt, "Hoàng thượng không muốn thoái vị, cùng thái tử quan hệ phi thường vi diệu. Thái tử không có đối thủ, hoàng thượng thoái vị hay không, tương lai đăng cơ đều là thái tử. Bất quá, nếu như có ta như vậy anh minh thần võ nam nhân xuất hiện, Tiêu Triển thái tử chi vị thì nhận lấy uy hiếp. Dù là ta không nghĩ đăng cơ đế vị, Tiêu Triển phải nhổ cỏ tận gốc, cũng sẽ không bỏ qua ta."

"Hỏi cái này chút làm cái gì?" Mộ Cẩm liếc nàng một cái, "Ngươi về sau bắt được cơ hội nhất định phản bội ta, ngươi này một gốc tham sống sợ chết cỏ đầu tường."

*

Tác giả có lời muốn nói:

Kế hoạch không đuổi kịp biến hóa.

Nhật càng lại muốn bắt đầu.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 52: Lâm Quý Đồng

Nhị thập hai mắt nhắm nghiền.

Nhị công tử chính là như vậy mâu thuẫn. Một bên nhu nhu xoa bóp huyệt vị của nàng, một bên lạnh lùng tuyên cáo của nàng kết cục. Nếu nàng nhất định phản bội hắn, hắn vì sao lại lưu nàng đến bây giờ?

Sự tình không có đi đến một bước cuối cùng, nhị thập chưa hề dự cảm chính mình này một cọng cỏ sẽ đảo hướng nơi nào.

Giả tưởng, một ngày kia hắn nghèo túng thất vọng, mặt mày nhiễm lên sụt sắc... Nàng mới nhớ lại một chút nửa điểm, liền ngừng lại. Nàng không dám nghĩ, cũng không đành lòng nghĩ.

Nàng có thể sống đến hiện tại, có thể thấy được nhị công tử tính tình xấu, nhưng không phải đặc biệt xấu. Dù sao cũng là chính mình cùng chủ tử, nhị thập hi vọng nhị công tử có thể bay dương một thế, phách lối đến cùng.

Bất quá, nhị thập những này đáy lòng lời nói, không có nói cho nói cho nhị công tử. Dù sao hắn tự tin cuồng ngạo, nhiều nàng một câu, thiếu nàng một câu, cũng không sao. Hắn cũng không phải nàng một cái nho nhỏ nô tỳ có thể đả kích.

Nhị thập nhắm mắt hưởng thụ Mộ Cẩm nhào nặn, thoải mái tựa ở Mộ Cẩm trên tay. Đầu cũng không đau, buồn ngủ.

Mộ Cẩm giận không chỗ phát tiết, "Ngươi đây là ngầm thừa nhận chính mình là một gốc cỏ đầu tường rồi?"

Nhị thập mở mắt, không có trả lời.

Hắn đưa tay nâng lên cằm của nàng, "Nhìn ta."

Nàng giương mắt nhìn hắn.

"Nói ngươi không phải cỏ đầu tường." Đáy lòng vạn phần khẳng định nàng liền là hạng người ham sống sợ chết, có thể cũng không biết cớ gì, mỗi khi tình thế có biến, hắn liền chất vấn của nàng trung thành, đồng thời muốn nghe xem của nàng lập thệ, cho dù là nói dối, cũng có thể cho hắn một cái an ổn.

Nhị thập như ước nguyện của hắn, khoa tay nói: "Ta không phải."

"Vì cái gì không nói lời nào?" Hắn tay trượt xuống dưới, tại cổ của nàng dao động.

"Câm điếc an toàn hơn." Nhị thập cực lực nghĩ giả dạng làm người không biết sự tình, ít nói chuyện, thiếu bại lộ. Vạn nhất thái tử biết được nàng là ngụy trang câm điếc, có lẽ liền hoài nghi bên trên nàng.

"Ngươi chính là muốn cùng ta đối nghịch, đúng hay không?" Hắn tay dừng ở của nàng xương quai xanh chỗ. Liền một đạo hoành xương, sao cũng bình thẳng thật tốt nhìn.

Nhị thập lắc đầu, "Ta là lấy đại cục làm trọng."

"Ngươi biết cái gì đại cục? Đồ đần." Đổi lại những nữ nhân khác, hắn nhường ngậm miệng liền ngậm miệng, hắn nhường há mồm

liền há mồm. Chỉ có nàng, ngoài miệng nói mình nghe nhiều nói nhiều nhu thuận, làm sự tình không có một kiện nhường hắn hài lòng. Cho nàng bậc thang, nàng đều không biết đi. Loại này nữ nhân ngốc, cả đời làm câm điếc quên đi."Đến lượt ngươi biểu trung tâm thời điểm, cùng muộn hồ lô đồng dạng."

Nàng trước kia biểu hơn nhiều, không gặp hắn để ở trong lòng. Nhị thập cứ như vậy nhìn xem hắn, có một cái nghi vấn. Nhị công tử cùng thái tử là huynh đệ, có thể dáng dấp lại không giống nhau. Nhị công tử nói, mẹ hắn thân là trên đời này xinh đẹp nhất nữ nhân. Hắn đây là kế thừa mẹ hắn thân mỹ mạo?

Mộ Cẩm gặp nhị thập nhìn không chuyển mắt, ngây ngốc, đang muốn đi đâm trán của nàng, lại xem thường nàng một câu đần. Lời nói ngạnh tại bên miệng, chợt nhớ tới cái gì, hắn cười, nghiêng thân hướng về phía trước.

Khuôn mặt tuấn tú ở trước mắt phóng đại, nhị thập lúc này mới trừng mắt nhìn.

Hắn nâng lên mặt của nàng, hỏi, "Có phải hay không cảm thấy ta phong hoa tuyệt đại? Đều nhìn si nhìn ngây người."

Nhị thập thật dài nhắm lại mắt, lại khoa tay nói: "Nhị công tử, dung mạo ngươi cùng thái tử không giống huynh đệ."

"Khi còn bé, sư phụ ta cho ta làm qua đẩy xương thuật, xương tướng sửa lại. Có lẽ có chút mẫu thân của ta dáng vẻ, nhưng cũng sẽ không rất giống."

Mộ Cẩm sư phụ, liền là Lâm Ý Trí. Năm đó, Lâm Ý Trí nói, sẽ cho Mộ Cẩm lưu một cái tiền hoàng hậu ấn tượng, không có hoàn toàn

lật đổ Mộ Cẩm xương cốt. Về phần Mộ Cẩm mặt mày thần thái, đó là bởi vì trời sinh tính cùng hoàng thượng đồng dạng kiệt ngạo. Lâm Ý Trí động được xương tướng, lại sửa không được Mộ Cẩm tâm tương.

Nhị thập khoa tay nói: "Nhị công tử trường dạng này, nguyên lai là bóp."

"Có nội tình mới có thể bóp, như ngươi loại này, bóp thế nào cũng không cứu lại được tới."

Ngoài miệng lời nói được có thứ tự. Mộ Cẩm lại quan sát tỉ mỉ nhị thập, nàng chợt nhìn bình bình đạm đạm, suy nghĩ một phen, càng phát ra có mị lực. Mặt mày tinh tế, chóp mũi tú xảo, ngũ quan mở ra mà nói, không thấy đặc sắc, hợp lại cùng nhau liền thành ý vị sâu xa.

Ước chừng... Đây là thuộc về dễ nhìn. Lúc trước bình thản không có gì lạ, nhẫn nại tính tình nhìn thấy bây giờ, phát hiện khả năng của nàng.

Nguyên lai, nén lòng mà nhìn là chuyện như vậy.

Ngày thứ hai, mưa tạnh.

Đêm qua mưa to sau đó, Thặng giang nước sông dâng lên, xông lên hai bên bờ. Cửa thành đông chìm thấm càng nghiêm trọng hơn.

Thốn Bôn thi triển khinh công, kinh các nhà các hộ ngói lương, về tới Mộ phủ. Hiểu rõ tương quan tình huống, hắn lại đường cũ trở về kinh ngoại ô khách sạn.

"Nhị công tử." Thốn Bôn nói: "Lục cô nương, thập cô nương, thập tứ cô nương bị thương nhẹ, tu dưỡng thuận tiện. Thập ngũ cô nương tay cùng eo thiêu đến tương đối nặng. Đại phu nói, bị hao tổn da thịt cần thời gian dài trị liệu."

"Ân. Tẩy sẹo sinh cơ dược liệu, vô luận nhiều tên quý, có thể sử dụng đều cho dùng tới." Mộ Cẩm tại phía trước cửa sổ, nhìn về nơi xa Mộ phủ phương hướng.

"Thuộc hạ đã phân phó."

"Lửa này là như thế nào đốt?" Mộ Cẩm hỏi như vậy, đáy lòng đã có suy đoán. Chúng nữ nhân của hắn không có gia thế, không có đất vị, không có giá trị lợi dụng. Tiêu Triển khinh thường lãng phí tâm tư tại không có chút giá trị trên thân người, huống chi, Tiêu Triển am hiểu ám sát, sẽ không làm ra tình cảnh lớn như vậy. Còn có ai ghi hận những nữ nhân này, Mộ Cẩm nghĩ một chút liền biết.

"Quan tiên sinh nói, việc này hắn có trách nhiệm." Thốn Bôn đáp: "Thuộc hạ dừng lại thời gian không dài, Quan tiên sinh không có nói chuyện, đãi nhị công tử hồi phủ, hắn lại hướng ngươi báo cáo."

"Biết."

"Nhị công tử, Lý Thạch thân phận đã điều tra rõ." Thốn Bôn hồi phủ lúc, nhận được thám tử tin tức."Kinh thành Lý thị xưởng nhuộm là có một ngũ tiểu thư, tên là Lý Thạch. Nhưng, có một tòa tướng quân phủ cũng có một vị ngũ tiểu thư. Rất thích du lịch, mấy ngày trước đây rời kinh đi nghe hí. Nàng tên là Lý Trác Thạch, là đương kim thái tử phi."

Mộ Cẩm hỏi: "Cái nào tòa tướng quân phủ?"

"Cùng hoàng thượng cùng nhau đại chiến Bách Tùy La Sát phủ tướng quân."

"Minh bạch." Mộ Cẩm cười lên, "Thái tử không gần nữ sắc, năm ngoái cưới mới phi vô thanh vô tức. Ta coi là cái này tân nương là thái tử giành được, không nên lộ ra. Nguyên lai, kết thân chính là tướng quân phủ người."

Thốn Bôn lạnh giọng, "Nhị công tử, kể từ đó, La Sát tướng quân tức là thái tử sở dụng."

"Hoàng thượng đăng cơ hôm đó, dùng kế nhường La Sát tướng quân giao ra binh phù. Hai vị chiến trường tình nghĩa, ngay tại khi đó phai nhạt." Mộ Cẩm quay mắt, "Hành sự tùy theo hoàn cảnh."

"Là." Thốn Bôn dừng một chút, nói: "Nhị công tử, cửa thành đông ước chừng phải đến buổi trưa mới có thể xếp tận nước sông, ta đã an bài xe ngựa, chỉ cần cửa thành đông vừa để xuống đi, liền có thể lên đường."

"Ân."

Mộ Cẩm nhàn đến nhàm chán, nghĩ kéo nhị thập đi đơn sơ khách sạn đi một chút.

Nàng không muốn, khoa tay nói: "Ta cho nhị công tử may tiểu lễ."

Nhị công tử tâm hỉ, liền không quấy rầy nàng. Hắn một mình đi tới phía sau núi dưới chân.

Từ gian phòng ra Tiêu Triển, đảo mắt gặp được Mộ Cẩm bóng lưng. Nơi này là kinh ngoại ô, đã là Tiêu Triển địa bàn, làm việc dễ dàng hơn. Hắn đi xuống nấc thang cuối cùng.

Mộ Cẩm phát giác được Tiêu Triển khí tức, hơi trầm mắt.

"Mộ công tử." Tiêu Triển nhẹ nhàng gọi tiếng.

Mộ Cẩm quay đầu, một mặt kinh ngạc: "Triển công tử."

Tiêu Triển nói: "Ngươi ta vây ở nơi đây, cũng là duyên phận. Hôm đó tại buồng nhỏ trên tàu được ngươi mời, nhấm nháp rượu ngon, hôm nay do ta mời lại như thế nào?"

Mộ Cẩm cười đến ngả ngớn: "Rượu gặp tri kỷ, vậy ta liền không khách khí."

Tiêu Triển làm ra thủ thế, "Mời."

Hai người tại hậu sơn ghế dài ngồi xuống.

Khách sạn chưởng quỹ trình lên một bình thanh tửu.

Đơn sơ khách sạn nhạt rượu, ngửi không thấy mùi rượu. Tiêu Triển nếm thử một miếng, nói: "Đây đều là dân gian tiểu rượu."

Mộ Cẩm hiếu kì hỏi: "Chẳng lẽ lại Triển công tử uống qua không phải dân gian tiểu rượu?"

"Là. Cùng quan trường liên hệ, đi qua yến hội." Tiêu Triển ấm ấm hỏi một chút: "Mộ công tử phú giáp một phương, hẳn là cũng làm quen mấy vị quan gia?"

"Ta không yêu phân chia dân gian hoặc là quan gia." Mộ Cẩm bưng chén rượu lên, ngửi ngửi, "Ta người này sinh hoạt đơn thuần, liền là phú quý. Rượu nha, cũng hẳn là đơn thuần, rượu ngon hoặc là thiu rượu, đơn giản hai loại."

"Triển mỗ uống rượu mấy năm, nghe Mộ công tử một lời nói, mới hiểu ra." Tiêu Triển cười, giãn mày dài, "Nhiều năm qua, một mực tại tìm kiếm xảo trá rượu tên, nồng đậm mùi rượu. Cuối cùng, cũng đơn giản dễ uống hoặc là khó uống. Mộ công tử quả nhiên là đơn thuần tính tình, thoải mái."

"Đâu có đâu có, quá khen quá khen." Mộ Cẩm buông xuống trong tay chén rượu.

"Nói đến, ta cũng có trân tàng rượu ngon." Tiêu Triển nói: "Lần này hành trình, trùng hợp ta sinh nhật, thế là ẩn giấu một vò 'Hôm sau phương nghỉ'. Rượu này là chúc mừng chi dụng, cũng coi là chúc mừng ngươi ta quen biết duyên phận." Nói xong, Tiêu Triển hô: "Chu Văn Đống."

"Tại." Chu Văn Đống ra, lặng yên không một tiếng động, không biết ở bên đứng bao lâu.

"Đi ta trong phòng mang rượu tới, ta muốn cùng Mộ công tử cộng đồng hưởng dụng." Tiêu Triển nhìn xem Mộ Cẩm.

"Là." Chu Văn Đống quay người lên lầu.

Mộ Cẩm khuôn mặt tuấn tú treo một xóa nhàn nhạt ý cười.

Hoàng thượng chỉ cần uống hôm sau phương nghỉ, chính là say rượu một ngày một đêm. Hoàng thượng nhi tử cũng thế. Tiêu Triển uống không được mấy ngụm, Mộ Cẩm cũng thế.

Tiêu Triển chính là muốn dùng rượu này đến dò xét Mộ Cẩm.

Chu Văn Đống tới cực nhanh. Chỉ chốc lát, hắn bưng một bầu rượu, cùng hai một ly rượu, vì trên bàn hai người rót rượu."Công tử

mời."

Mộ Cẩm nhìn xem Chu Văn Đống ngón tay, miệng hổ kén dày đặc, là cầm kiếm người. Mộ Cẩm chậm hỏi: "Triển công tử sinh nhật là khi nào?"

Tiêu Triển thuận miệng đáp: "Ngày mai."

"A, Triển công tử tuổi tác lại lớn."

"Mộ công tử đâu? Sinh nhật bao lâu?"

"Tháng chạp nhị thập." Mộ Cẩm mỉm cười, "Hàng năm ngày hôm đó, ta đại ca liền vì ta xử lý một trận sinh nhật yến. Vừa múa vừa hát, rượu ngon món ngon. Ta đại ca là người làm ăn, quanh năm suốt tháng gặp không đến mấy lần, coi như một ngày này, lại lớn cái cọc sinh ý, cũng không bằng ta này đệ đệ sinh nhật yến." Mộ Cẩm lời nói bên trong có chuyện.

Tiêu Triển lạnh lùng trong lòng, cười ở trên mặt. Hắn thanh cùng nói, "Ta là con trai độc nhất. Nhiều năm qua vào nam ra bắc, nghe qua rất nhiều huynh đệ nghĩa khí cố sự, có thể thủ túc tương tàn cũng không ít. Cực kỳ hâm mộ Mộ công tử có một hảo huynh đệ." Tiêu Triển dừng một chút, "Nhưng ta may mắn chính mình là con trai độc nhất."

"Triển công tử là con trai độc nhất, kia là không tồn tại tình nghĩa huynh đệ. Ngươi ta này kêu cái gì đâu? Tri kỷ, tri âm..." Mộ Cẩm ngừng nói, "Ai nha, ta đã say, say ngã tại Triển công tử sắc đẹp bên trong. Lời nói đều kéo xa, xa. Triển công tử kiến thức rộng rãi, chớ để ý."

Tiêu Triển chấp lên chén rượu, "Không sao, ta kính yêu công tử là tùy tính người."

Mộ Cẩm nhìn một chút chén rượu.

Hắn sinh nhật nhật, không phải tháng chạp nhị thập. Rời cung một khắc này, hắn ép buộc chính mình quên đi tứ hoàng tử sinh nhật, nhớ kỹ Mộ nhị công tử.

Ký ức có thể sửa đổi, say rượu di truyền nhưng không được cách khác. Đại phu nói, hôm sau phương nghỉ say rượu, đều bởi vì hoàng thượng thể chất đặc thù.

Mộ Cẩm kế thừa này một thể chất, uống một hai cốc có lẽ không sao. Nếu là này nửa ấm xuống dưới, chỉ sợ cũng phải nói mê sảng.

Một khắc đồng hồ trước.

Biết được cửa thành đông không thể thông hành, nhị thập có cho tới trưa nhàn rỗi. Nàng tại hướng Dương thành mua mấy trói nhiều màu thêu tuyến, lúc này vô sự, liền muốn thêu một đầu khăn lụa giết thời gian.

Mới mới vừa ở thêu khăn phác hoạ đồ án, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

"Nhị thập cô nương." Thốn Bôn thanh âm rất thấp.

Nhị thập buông xuống kim khâu cùng thêu khăn, tiến đến mở cửa.

Trước cửa đứng đấy chính là Thốn Bôn. Phía sau hắn có một cái hơi lưng còng nam tử.

Nam tử chân xuyên một đôi dầu giày, khoác một kiện dính mưa áo tơi, mang mưa nón lá bên trên có mấy giọt giọt nước. Mưa nón lá ép tới thấp, thấy không rõ mặt của hắn, chỉ gặp khoác lên nón lá bên ngón tay gầy trơ cả xương.

Nàng nghi hoặc nhìn về phía Thốn Bôn.

"Đi vào nói." Thốn Bôn tướng môn đẩy ra một chút, thanh âm thấp không thể nghe tại nàng bên tai xuyên qua.

Nhị thập nhạy bén, lui hai bước.

Nam tử lách vào trong phòng.

Thốn Bôn tả hữu nhìn lại, bốn phía không người. Hắn vào phòng, nhanh chóng quay người đóng cửa lại.

Nam tử ho một tiếng.

Này thanh ho khan ở nơi nào nghe qua. Nhị thập khẩn trương lên.

Nam tử tháo xuống mưa nón lá, một tay nắm tay chống đỡ tại khóe miệng, lại ho hai lần.

Nhị thập kinh ngạc, trừng to mắt nhìn xem nam tử.

Nam tử thở hổn hển tới, cười cười, nhẹ nói: "Cô nương, chúng ta lại gặp mặt."

Đây là Mộ lão gia thân sinh nhi tử, chân chính Mộ nhị công tử —— Lâm Quý Đồng.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 53: Tiêu Đạm

Chân chính Mộ Cẩm, cũng chính là về sau Lâm Quý Đồng, tại tám tuổi năm đó, suýt nữa bị một trận phong hàn đoạt đi tính mệnh.

Kinh thành đại phu thúc thủ vô sách.

Mộ lão gia thăm dò được bên trên đỉnh thành có một thần y, diệu thủ hồi xuân. Thế là mang theo tử tiến đến tìm y.

Lâm Ý Trí tiếp đãi một vị tự cung bên trong mà đến mật thám, bày kế chính là tứ hoàng tử giả chết rời cung một chuyện. Không khéo, bị tới cửa bái phỏng Mộ lão gia đụng thẳng.

Mật thám muốn xử tử Mộ lão gia.

"Không nghĩ tới thần y cùng hoàng hậu là bạn cũ." Mộ lão gia mở miệng trước: "Thần y, ta cùng hoàng hậu từng có mấy lần gặp mặt. Hoàng hậu. . . Càng là ân nhân cứu mạng của ta."

Lâm Ý Trí ngăn cản mật thám đao, trên dưới dò xét Mộ lão gia.

Mộ lão gia nói tiếp: "Năm đó, ta vận gỗ lim đến Tây Phụ quan, trúng Bách Tùy thương nhân gian kế. Gỗ lim bị trộm, ta cùng mấy vị huynh đệ vây ở cồn cát hoang mạc, không có nước không có lương thực, chỉ có chờ chết. Hoàng hậu khi đó còn không phải hoàng hậu, tên là chân nguyệt sơn."

Nghe được hoàng hậu danh tự, Lâm Ý Trí có chút thất thần.

"Nàng đi ngang qua cồn cát, đã cứu ta cùng huynh đệ một mạng. Năm đó ta là một cái tóc vàng tiểu tử, muốn cô nương khuê danh cùng tín vật liền đi. Về sau thành kinh thành thứ nhất thương nhân, ta hồi Tây Phụ quan tìm người, mới biết, nàng bị trong cung người nhặt." Cuối cùng, Mộ lão gia thanh âm hơi thấp.

"Ngươi tên gì?" Lâm Ý Trí nghiêm nghị hỏi thăm.

"Mộ Phi Huân."

"Lại là ngươi. . ."

"Nàng. . . Cùng thần y nói qua ta?"

"Nói qua, nói có một cái gọi là Mộ Phi Huân trộm của nàng trâm gài tóc."

". . ." Mộ Phi Huân làm sáng tỏ: "Trâm gài tóc là ta hỏi nàng muốn, không phải trộm."

Lâm Ý Trí nói hồi chính đề: "Ta không y người. Nhìn cái kia hoàng thượng, ta cứu hắn một mạng, hắn ngược lại đem ta vây ở tòa sơn cốc này. Ngươi nếu là tìm y, không bàn nữa. Bất quá ——" Mộ Phi Huân nhi tử cùng tứ hoàng tử tuổi không sai biệt lắm, Lâm Ý Trí sinh lòng một kế."Ngươi phải có ý khác, bên ta có thể cứu vãn."

Mộ Phi Huân cúi đầu, "Vạn sự có thể thương lượng."

Lâm Quý Đồng đã ngủ mê man, gương mặt gầy đến lõm vào một khối, bụng nhỏ yếu ớt phập phồng.

Lâm Ý Trí tiến lên, cho Lâm Quý Đồng chẩn mạch, hắn nhíu mày nói: "Ngươi đưa trễ. Ngươi lá gan cũng lớn, dám mang một gần chết người, ngàn dặm xa xôi từ kinh thành chạy tới nơi này. Liền không sợ hắn chết ở nửa đường?"

Mộ Phi Huân ngón tay run rẩy, "Hắn tại đại phu điều dưỡng về sau, đã có chuyển biến tốt đẹp, lần này thụ phong hàn, mới bệnh tình chuyển biến xấu. . ."

"Những cái kia lang băm, cho hắn bồi bổ bất quá là vì hắn một hơi thoi thóp." Lâm Ý Trí buông lỏng ra Lâm Quý Đồng thủ đoạn.

Mộ Phi Huân nói: "Ta nhi vận mệnh nhiều thăng trầm, cầu thần y thi cứu."

"Ta là đại phu, không phải thần tiên." Lâm Ý Trí lắc đầu.

"Thần y có gì điều kiện, ta muôn lần chết không chối từ." Mộ Phi Huân nói xong, muốn quỳ xuống dập đầu.

Lâm Ý Trí đưa tay ngăn trở, "Ngươi từ hoặc không chối từ, quan hệ không lớn. Thật đưa trễ."

Mộ Phi Huân tại sinh ý trên trận có thể nói biết nói, giờ khắc này run lên môi, một câu cũng nói không nên lời. Hắn lau con mắt ướt át, "Thần y. . . Thật không có một chút hi vọng sống rồi?"

"Ta không có cách nào. Nhưng là ——" Lâm Ý Trí quay đầu nhìn Lâm Quý Đồng.

Mộ Phi Huân hai mắt trợn to.

Lâm Ý Trí nói: "Phía sau núi có một tòa dược trì, là sư phụ ta lúc còn sống sở kiến, dùng để kích thích người sắp chết. Dược tính chưa nói tới ôn hòa, không biết đối ngươi hài tử phải chăng thấy hiệu quả."

"Trừ cái đó ra. . ."

"Không còn cách nào khác." Lâm Ý Trí thường thấy tử vong, thật yên lặng, "Ngâm mình tắm bảy ngày, có chuyển biến tốt đẹp mới có hi vọng."

"Cám ơn thần y." Mộ Phi Huân cầm Lâm Quý Đồng tay, vừa lau đi khóe mắt, lại đột nhiên rớt xuống một giọt nước mắt tại Lâm Quý Đồng mu bàn tay.

Trời cao chiếu cố. Lâm Quý Đồng chịu đựng qua này bảy ngày, không còn cả ngày hôn mê bất tỉnh.

Lâm Ý Trí nỉ non: "Đây thật là kỳ tích."

"Ta nhi thế nhưng là có thể cứu?" Mộ Phi Huân truy vấn.

Lâm Ý Trí lại cho Lâm Quý Đồng bắt mạch, lắc đầu."Khó nói, ta chỉ có thể hết sức."

"Hoàng hậu năm đó cho ta tín vật, ta đến nay tồn tại trong nhà." Mộ Phi Huân ngồi tại Lâm Quý Đồng bên cạnh, nhìn xem nhi tử ngủ say khuôn mặt nhỏ, nói: "Đã nhiều năm như vậy, ngẫu nhiên có nhớ thương. Chỉ là không ngờ tới, nàng thành hoàng hậu, trôi qua cũng không thoải mái."

"Đường là chính nàng chọn, đáng đời." Lâm Ý Trí lời nói bên trong có hận ý, hung mãnh lóe sáng, lại lại hóa thành tiếc nuối."Nguyệt sơn thân thể chịu không được. Nàng lo lắng cho mình đi, nhi tử cũng phải đi cùng. Tứ hoàng tử tuổi còn nhỏ, mặc dù hiểu chuyện trưởng thành sớm, có thể cái nào đấu qua được thái phó cùng hiền phi. Hoàng thượng muốn lấy đại cục làm trọng, gắn bó quần thần cân đối, không bảo vệ được tứ hoàng tử chu toàn. Nguyệt sơn nghĩ thi kế nhường tứ hoàng tử giả chết rời cung."

Lâm Ý Trí đi tới trước cửa sổ, "Hoàng thượng biết, ta là nguyệt sơn bạn cũ, lệnh cưỡng chế ta cả đời không được ra khỏi thành. Hoàng thượng mỗi năm phái người đến dược cốc điều tra, tứ hoàng tử trường kỳ giấu nơi này cũng không an toàn. Nguyệt sơn hi vọng, có thể tìm một hộ bình dân người ta đem tứ hoàng tử nuôi lớn. Ngươi ở kinh thành, cùng hoàng cung gần. Tứ hoàng tử từ trong cung đến Mộ phủ, đường xá ngắn, có thể che giấu tai mắt người, tạm lánh một đoạn thời gian. Bất quá. . ." Lâm Ý Trí nhìn về phía Lâm Quý Đồng, "Đứa nhỏ này, ta không cách nào cam đoan hắn có thể sống bao lâu. Hắn không thể rời đi dược trì, phải chăng muốn ngâm cả đời, vẫn là phải nhìn hắn tạo hóa."

"Ta minh bạch thần y ý tứ." Mộ Phi Huân đứng lên nói tạ: "Ta không yêu cầu gì khác, chỉ mong ta nhi có khỏe mạnh thân thể. Lưu được núi xanh, không sợ không có củi lửa. Chỉ cần hắn còn sống, phụ tử kiểu gì cũng sẽ đoàn viên."

"Mộ Phi Huân, ngươi lời nói được đơn giản, ngươi là có hay không có thể đãi tứ hoàng tử như thân sinh nhi tử?"

"Đương nhiên."

"Ngươi bây giờ nói lời, làm không đáp số."

"Ta là người làm ăn, người làm ăn bằng chính là tín dự. Coi như chúng ta nói là một chuyện làm ăn, ta Mộ Phi Huân đánh cược danh dự của ta, nhất định hộ tứ hoàng tử chu toàn." Mộ Phi Huân vuốt Lâm Quý Đồng cái trán, "Ta nhi không thể rời đi sơn cốc này, có thể ta phải mang một người trở về, để cho đại nhi tử cùng tam nữ nhi yên tâm. Chỉ cần ta nhi khỏe mạnh, ta cũng liền không lo. Đại Tễ quốc thổ, hắn ở đâu, giống nhau là con của ta."

"Nếu như ngươi thật đáp ứng, ta liền để mật thám hồi phục nguyệt sơn."

Mộ Phi Huân gật đầu, "Dứt bỏ ta nhi bệnh tình, hoàng hậu từng cứu ta một mạng, ta hẳn là báo đáp ân tình của nàng."

Kế hoạch định.

Chân nguyệt hoa trên núi hơn phân nửa năm, mới trong cung tìm được một tin được lão cung nữ. Chân nguyệt sơn phóng hỏa đốt đi thái tử cung điện, nhường lão cung nữ tướng tứ hoàng tử giấu ở hòm gỗ lớn, giao cho ngụy trang thành gánh hát Mộ Phi Huân, đọc ra cung.

Lại qua nửa năm, Mộ Phi Huân cùng Mộ Cẩm cùng nhau tiến về bên trên đỉnh thành.

Đây là Mộ Cẩm cùng Lâm Quý Đồng lần thứ nhất gặp mặt.

Lâm Quý Đồng trưởng thành sớm, bởi vì thân thể yếu đuối, cả ngày nằm trong phòng đọc sách. Đọc sách nhiều, tư tưởng rộng lớn.

Mộ Cẩm trưởng thành sớm, bởi vì trong cung thường thấy ngươi lừa ta gạt.

Lâm Quý Đồng từ Mộ Phi Huân trong miệng biết được, tứ hoàng tử mẫu hậu sắp hóa xương hình tiêu. Hắn trải nghiệm quá nương thân qua đời bi thương, nhỏ gầy thân thể dựa vào hướng Mộ Cẩm, non nớt an ủi vài câu.

Lâm Ý Trí cùng Mộ Phi Huân đang thảo luận hoàng hậu kết cục, Mộ Cẩm một mặt lạnh lùng cùng hờ hững. Lâm Quý Đồng an ủi ngược lại là trên vết thương xát muối.

Tối hôm đó, Lâm Quý Đồng phao xong tắm thuốc, đi trở về lâu bên trong.

Mộ Cẩm nửa tựa ở nham thạch bên trên, ngưỡng vọng nguyệt không thưởng thức phong cảnh.

Lâm Ý Trí ngày mai sắp vì hắn làm đẩy xương thuật, từ nay về sau, Mộ Cẩm đem không xuất hiện lại ở hình dạng.

Lâm Quý Đồng bó lấy rộng lượng áo bào, đứng tại dưới mặt đá, ngửa đầu hỏi, "Ngươi sẽ tiếc hận của ngươi tướng mạo sao?" Hắn quá gầy, thân hình giống như là nhỏ Mộ Cẩm mấy tuổi giống như.

Mộ Cẩm cúi đầu, hỏi lại: "Ngươi sẽ tiếc hận tương lai không gặp được người nhà, mỗi ngày muốn ở chỗ này hun thuốc sao?"

Lâm Quý Đồng lắc đầu, "Ta nếu là không ở chỗ này phao tắm thuốc, chẳng mấy chốc sẽ chết, đồng dạng không gặp được bọn hắn."

"Ta nếu là không cải biến hình dạng, về sau bị người nhận ra, không chỉ có ta sẽ chết, tính cả sư phụ, người nhà ngươi, đều sẽ chết." Mộ Cẩm tuổi còn trẻ, nói lên sinh tử phong khinh vân đạm.

"Trải qua sinh tử, vinh hoa phú quý đã là mây khói." Lâm Quý Đồng ngại ngùng cười một tiếng, "Cha ta là người tốt. Ta đại ca hàng năm sinh nhật đều sẽ đến trước cửa phòng của ta, nói với ta sinh nhật vui vẻ. Ta tiểu muội. . . Nghe ta cha nói, dáng dấp rất là gặp may. Ta sợ đem bệnh lây cho nàng, chưa từng nhường nàng tới gần. Về sau, bọn hắn chính là nhà của ngươi người. Ta bái thần y vi sư, đổi tên gọi Lâm Quý Đồng."

Lâm Quý Đồng không rõ, Mộ Cẩm vì sao muốn chờ hoàng hậu qua đời lại rời đi. Về sau nhìn thấy Mộ Cẩm vụng trộm rơi lệ, mới biết được, Mộ Cẩm muốn ở chỗ này chảy hết thương tâm nước mắt, mới có thể lấy dũng khí đi làm nhị công tử.

Hai người phân biệt lúc, chín tuổi Lâm Quý Đồng trên mặt có chút huyết sắc, nói: "Thật tốt đợi ta tiểu muội, tận một cái làm ca ca trách nhiệm."

Mộ Cẩm ứng, nói: "Cha ngươi sẽ tới xem ngươi."

"Về sau cũng là cha ngươi." Lâm Quý Đồng cười lên, nói: "Không có nghe cha nói sao? Muốn coi ngươi là thân sinh nhi tử, chặt chẽ quản giáo."

Mộ Cẩm thật sâu nhìn về phía Lâm Quý Đồng, "Ta cũng sẽ tới nhìn ngươi. Về sau, ta chính là Mộ Cẩm."

Nghe được tên của mình vì người khác sở dụng, Lâm Quý Đồng thở hổn hển thở, "Ngươi về sau vẫn là đừng đến."

Mộ Cẩm đang muốn lên xe ngựa, Lâm Quý Đồng kéo lại góc áo của hắn, hỏi: "Ngươi tên gì?"

"Tiêu Đạm." Mộ Cẩm quay mắt, "Mẫu thân của ta nói, 'Đạm' có đạm bạc chi ý. Như ngươi lời nói, hết thảy đều là mây khói."

Lâm Quý Đồng cười.

Mấy năm này, hai người gặp qua mấy lần. Lâm Quý Đồng hỏi: "Phải chăng thiện đãi ta tiểu muội?"

Mộ Cẩm đáp: "Mười phần thiện đãi."

Lâm Quý Đồng còn nói: "Cũng đừng đem ma trảo vươn hướng ta tiểu muội."

Mộ Cẩm cười: "Ta chỉ lấy số khổ hiền lành mỹ nhân."

Hơn một năm trước, Lâm Quý Đồng rời đi dược cốc. Hắn ho khan thở hổn hển không ngừng, nhưng thân thể cứng rắn rất nhiều. Hắn nghĩ đi Đại Tễ nam bắc đi một chút.

Lâm Ý Trí căn dặn đồ đệ, như có khó chịu dấu hiệu, nhất định nhớ về.

Kết quả, Lâm Quý Đồng té xỉu tại Linh Lộc sơn trên đường nhỏ, bị Phúc trại đại đương gia nhặt đi, làm tới nhị đương gia. Sớm nghe sư phụ nói, Đại Tễ hoàng lăng trận pháp ảo diệu, như có thể phá giải huyết chú, có lẽ về sau hoàng cung liền không có nhiều máu như vậy tanh. Lâm Quý Đồng lên hào hứng, cả ngày nghiên cứu hoàng lăng.

Hắn lần này ra, không có nói cho Mộ Cẩm. Hắn cho là mình qua là Lâm Quý Đồng nhân sinh, cùng Mộ Cẩm không chút nào tương quan.

Không nghĩ tới, gặp được Tiêu Triển thám tử.

Lâm Quý Đồng suy đi nghĩ lại, quyết định đi Mộ phủ gặp Mộ Cẩm. Mộ Cẩm lại du lịch đi xa. Mộ nhị công tử hành trình tùy tính, Lâm Quý Đồng chỉ có thể chậm đợi hắn trở về.

Lâm Quý Đồng may mắn nghĩ, đã Mộ Cẩm như thế nhàn hạ thoải mái, như vậy thái tử hẳn không có tra được hắn.

Hôm nay, Lỗ Nông tại Mộ phủ trước cửa nhìn thấy Thốn Bôn trở về, tranh thủ thời gian thông tri Lâm Quý Đồng.

Lâm Quý Đồng đến Mộ phủ nghe ngóng Mộ nhị công tử hướng đi, bị cự tuyệt. Lỗ Nông xúc động, cảm thấy gác cổng ngữ khí không xuôi tai, đi lên liền muốn vung mạnh quyền.

Gác cổng ồn ào muốn báo quan.

Lâm Quý Đồng sợ làm lớn chuyện, dẫn tới vây xem, bất đắc dĩ lấy ra tín vật, "Cầu kiến Mộ lão gia."

Mộ lão gia lúc này mới biết, Lâm Quý Đồng vậy mà đến kinh thành.

Hai người không kịp phụ tử tình thâm. Mộ lão gia nói: "Thái tử cùng tứ hoàng tử tại kinh ngoại ô khách sạn lưu lại."

Lâm Quý Đồng bởi vì kích động mà phiếm hồng gương mặt, lại tái nhợt trở về."Ta không nghĩ tới, thái tử đã tìm tới hắn. Là lỗi của ta. . . Ta quá lỗ mãng. . ."

"Không trách ngươi." Mộ lão gia vỗ vỗ nhi tử vai, "Thốn Bôn hồi báo, thái tử chỉ là hoài nghi. Cẩn thận ứng đối là đủ."

"Tiêu Đạm trên thân liền có hai cái chứng cứ." Lâm Quý Đồng ho khan một cái, nói: "Một là di truyền từ hoàng thượng say rượu, không thể uống hôm sau phương nghỉ; hai là di truyền từ tiền hoàng hậu cừu hắt hơi, cái mũi nước vào thì ngạt thở. Đồng thời có được hai loại thể chất đặc thù người, chỉ có tứ hoàng tử. Tiêu Đạm cùng thái tử ở chung nhiều một khắc, liền nhiều một phần nguy hiểm. Bây giờ mưa to thành hoạ, vạn nhất. . . Thái tử đem say rượu Tiêu Đạm ném đến trong nước, thân phận như vậy liền lộ rõ."

Lâm Quý Đồng càng nói càng ngưng trọng, "Ta cái này đi kinh ngoại ô khách sạn, đem sư phụ giải rượu thuốc cùng thông mũi hoàn giao cho Tiêu Đạm."

Mộ lão gia nói: "An tâm chớ vội, tứ hoàng tử sẽ không dễ dàng rơi vào cạm bẫy."

"Không, việc này nguyên nhân bắt nguồn từ ta, ta ngồi không yên. Chỉ sợ vạn nhất."

Mộ lão gia còn nói: "Ta phái người đưa đi kinh ngoại ô, ngươi đừng đến hồi chạy."

"Này giải rượu thuốc cùng thông mũi hoàn, chỉ là tạm hoãn Tiêu Đạm triệu chứng, dược hiệu qua, khả năng càng thêm thống khổ. Ta là đại phu, phải xem lấy hắn." Lâm Quý Đồng nói xong cũng ra Mộ phủ.

Lỗ Nông cõng lên Lâm Quý Đồng, một đường lội nước đến kinh ngoại ô khách sạn.

Khách sạn hành lang, Thốn Bôn gặp bưng vò rượu cùng chén rượu Chu Văn Đống. Vừa ăn xong đồ ăn sáng, làm sao lại uống lên tiểu rượu? Thốn Bôn lại nhìn Chu Văn Đống động tác cùng bước chân, là cái người luyện võ.

Thốn Bôn có chút phỏng đoán, đang muốn nhị thập cho nhị công tử giải vây, lại đụng phải từ cửa hông leo tường mà đến Lâm Quý Đồng.

Thốn Bôn đi theo Mộ Cẩm bên người, cùng Lâm Quý Đồng gặp mặt qua. Song phương biết lẫn nhau thân phận, Thốn Bôn lập tức đem Lâm Quý Đồng dẫn tới nhị thập trong phòng.

Lâm Quý Đồng thuận quá hô hấp, nói: "Thái tử là dựa dẫm vào ta tra được manh mối, mới hoài nghi."

Nhị thập minh bạch. Nhị công tử từng nói, thế cuộc có ngoài ý muốn người xuất hiện. Này ngoài ý muốn. . . Nguyên lai là nhị đương gia.

"Nhị thập cô nương." Thốn Bôn nghiêm mặt nói: "Nhị công tử thân phận liên luỵ rất rộng. Như có sơ xuất, trong cung, ngoài cung, một cái cũng chạy không thoát. Mặc dù hoàng thượng tha thứ tiền hoàng hậu chơi lừa gạt, có thể triều đình phức tạp, hoàng thượng có lúc cũng không thể tránh được."

Nhị thập gật gật đầu. Nhị công tử có thể tuyệt đối đừng tại thái tử trước mặt nói mê sảng. Nàng tiếp nhận giải rượu thuốc, vội vã đi ra.

Bên hành lang, Chu Văn Đống canh giữ ở thông hướng phía sau núi cửa ra vào.

Nhị thập quay người lên lầu, đến khách sạn gian phòng hành lang, nàng tựa tại lan can chỗ, cúi nhìn phía sau núi bàn rượu.

Mộ Cẩm chấp lên chén rượu, đang muốn cửa vào, liền gặp được nàng thân ảnh.

Nàng cỡ nào may mắn, nhị công tử viện đại một bộ chỉ có hai người mới hiểu được ngôn ngữ tay. Nàng khoa tay nói: "Có giải rượu thuốc."

Tiêu Triển nghiêng mắt nhìn qua, hỏi: "Mộ công tử tiểu thiếp, học chính là nhà ai ngôn ngữ tay?"

"A, thâm sơn cùng cốc địa phương." Mộ Cẩm uống một hơi cạn sạch rượu trong chén.

Tiêu Triển chấp cốc tay không hề động, nhìn xem Mộ Cẩm mặt.

"Triển công tử?" Mộ Cẩm nhìn về phía Tiêu Triển chén rượu.

Tiêu Triển ôn hòa cười một tiếng, cũng uống cạn chén rượu kia.

Nhị thập lo lắng, nhị công tử lại mấy chén liền muốn say đi. Nàng không gần được bên cạnh hắn, làm sao bây giờ?

Chỉ chớp mắt, nàng gặp được khách sạn chưởng quỹ chó con.

Mộ Cẩm cùng Tiêu Triển uống chung hai chén.

Hai người trở nên có chút yên tĩnh.

Tiêu Triển ổn ổn suy nghĩ, đang muốn mở miệng nói chuyện, nghe thấy một trận chó sủa thanh âm.

Nhị thập kinh hoảng tại hành lang tật chạy, đi theo phía sau một con nhe răng chó con.

Bên hành lang Chu Văn Đống đưa cánh tay chặn lại, "Không thể ____ "

Nói còn chưa dứt lời, nhị thập thấp eo, từ tay của hắn hạ chui quá khứ.

Chu Văn Đống chán ghét nữ nhân, cùng chó. Hết lần này tới lần khác nàng quá khứ về sau, chó con cũng đuổi đi theo. Hắn đem chó con đá văng ra, không để ý tới chó con sủa âm thanh, bước nhanh chân muốn đi bắt nhị thập.

Nhị thập phiên hạ lan can, thẳng đến Mộ Cẩm phương hướng.

Tiêu Triển ác ý duỗi ra một cước, trượt chân nàng.

Mắt thấy nhị thập liền muốn ngã chó ăn phân, Mộ Cẩm tiếp được. Tay của hai người trong nháy mắt sát qua, viên thuốc trong tay của nàng lăn đến hắn lòng bàn tay.

Mộ Cẩm mặt giận dữ, quát lớn: "Không biết lễ phép nữ nhân, cút ra ngoài cho ta!"

Nhị thập đứng lên, tội nghiệp khoa tay một đống.

Hắn không kiên nhẫn phất tay: "Thứ quỷ gì?"

Nàng tranh thủ thời gian quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

Mộ Cẩm cầm lên cổ áo của nàng, hướng ra phía ngoài ném một cái, "Còn chưa cút?"

Nhị thập ủy khuất lau suy nghĩ góc, lảo đảo chạy.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Mộ Cẩm cừu hắt hơi, lần thứ nhất ra kính tại Chương 13:.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 54: Tiểu Mỹ Nhân

Ngày hôm đó, Tiêu Triển trước say, bạch bạch khuôn mặt tuấn tú nhiễm lên hun đỏ chếnh choáng.

Mộ Cẩm cười trên nỗi đau của người khác, trêu ghẹo nói "Triển công tử như thế xem xét, càng là giai nhân tuyệt sắc. Ta từng gặp một loại bạch đào ngọc, thanh ngọn nguồn thấu đỏ, dùng để hình dung hiện tại Triển công tử phá lệ thích hợp." Nói xong, hắn lại lại uống một chén rượu.

Tiêu Triển khuỷu tay chống tại trên bàn đá, bốn ngón tay án lấy huyệt thái dương, nhẹ nhàng cho mình tỉnh thần. Tuy có men say, có thể Mộ Cẩm đùa giỡn mà nói rõ ràng chui vào Tiêu Triển lỗ tai. Đường đường thái tử, ai dám như Mộ Cẩm đồng dạng, lỗ mãng trò đùa.

Tiêu Triển mở to mắt, nhìn xem Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm đắc chí vừa lòng giống như là khảm nạm tại đuôi lông mày, không phải tùy tiện liền có thể gỡ giáp.

Tiêu Triển miễn cưỡng duy trì trên mặt hòa khí "Nhường Mộ công tử chê cười, ta không thắng tửu lực, xin lỗi không tiếp được."

"Dễ nói, dễ nói." Mộ Cẩm đứng dậy, đỡ Tiêu Triển cánh tay, lo lắng nói "Triển công tử, ta đưa ngươi trở về phòng."

"Đa tạ." Tiêu Triển bất động thanh sắc, nhẹ nhàng hất ra Mộ Cẩm tay "Không nhọc Mộ công tử, Chu Văn Đống."

"Tại." Chu Văn Đống đi tới, lập tức đỡ dậy Tiêu Triển.

Khô vàng đá núi cùng tươi cây xanh lâm, mơ hồ lại điên đảo, Tiêu Triển biết mình không chịu nổi, hắn ôm lấy Chu Văn Đống tay, nghiêng đầu một cái, đã mất đi tri giác.

Mộ Cẩm phát ra một tiếng "Chậc chậc".

Chu Văn Đống đem Tiêu Triển đặt ở chính mình trên vai, lạnh lùng nói "Mộ công tử, chúng ta xin được cáo lui trước."

"Đi thôi." Mộ Cẩm phất phất tay, nhìn một chút khuynh đảo. Hai người uống chung không đến nửa vò, còn lại bị say rượu Tiêu Triển đổ."Đáng tiếc này một vò rượu ngon."

Chu Văn Đống là vũ phu, dù là Mộ Cẩm này ngả ngớn ngữ khí là đã từng, Chu Văn Đống cũng cảm thấy làm nhục thái tử. Hắn sắc mặt ngưng trọng, nâng lên Tiêu Triển cánh tay, từng bước từng bước, cẩn thận từng li từng tí đi thẳng về phía trước.

Cũng chính là bởi vì, Chu Văn Đống tâm tư toàn đặt ở thái tử trên thân, hắn không có lưu ý đến Mộ Cẩm dị thường.

Giải rượu thuốc hòa hoãn men say, nhưng mà dược hiệu cùng chếnh choáng xen lẫn trong cùng nhau, Mộ Cẩm trên lưng một mảnh ý lạnh.

Chu Văn Đống nhất chuyển quá hành lang, Mộ Cẩm nhanh chóng trở về nhị thập gian phòng.

Mộ Cẩm không kịp nói chuyện với Lâm Quý Đồng, mỏi mệt không thôi, phất phất tay, tiếp lấy ngã xuống giường, hai mắt vừa nhắm ngất đi.

Lâm Quý Đồng cười nói "Ngủ một giấc liền tốt." Hắn cùng Thốn Bôn đi căn phòng cách vách.

Nhị thập tiếp tục chính mình thêu thùa.

Qua hồi lâu, nàng đem thêu tốt khăn lụa so tại Mộ Cẩm khuôn mặt. Nhị công tử sắc đẹp kinh diễm, phối hợp khăn lụa còn có thể, còn có thể đi.

Gãy lên khăn lụa, nhị thập thấp mắt thấy ngủ say nhị công tử. Hắn tháo xuống phòng bị, khí ngạo mi phong trở nên yên ắng.

Trước kia nàng ngủ được so với hắn sớm, tỉnh so với hắn muộn. Bao lâu có thể nhìn thấy đơn giản như vậy sạch sẽ nhị công tử một bộ súc vật vô hại nhu thuận dạng.

Nhị thập đưa tay tại trên gương mặt của hắn phương làm ra bóp bóp tư thế. Không dám thật bóp, nếu là đánh thức hắn, nàng liền thành bị khi phụ cái kia.

Nhường nhị công tử thích nàng kế hoạch, tiến hành đến một nửa liền dừng lại. Nàng không có tình trường kinh nghiệm, mà lại nhị công tử một hồi dạng này, một hồi như thế, làm cho nàng đi theo sửng sốt một chút.

Nhị công tử thương nàng, sủng nàng, nhưng lại có thể tại trong chớp mắt hung nàng, khiển trách nàng. Nếu là nhị công tử ngày nào thích ai, sẽ là cái gì bộ dáng như là cùng tại hướng Dương thành lúc

đồng dạng, ôn nhu tuân lệnh nàng rùng mình, cái kia thật là đáng sợ.

Nhị công tử ngủ được như vậy tự tại, nhị thập cũng có bối rối. Đang muốn nghỉ ngơi một chút, Mộ Cẩm đột nhiên mở mắt ra, nhưng làm nhị thập dọa kêu to một tiếng.

Hắn thẳng để mắt tới phương, thật lâu bất động.

Nhị thập xòe bàn tay ra, tại trước mắt của hắn lắc lư.

Mộ Cẩm tròng mắt đi theo nhị thập tay, lại chuyển qua trên mặt của nàng. Thấy rõ nàng, hắn nắm chặt của nàng tay, áp vào chính hắn má trái, lại cười lấy xoa lên khóe miệng của nàng, khẽ gọi "Tiểu mỹ nhân."

Nhị thập cứng đờ.

Hắn hai chỉ vê lên gò má nàng, lại bóp lại vò, "Làm sao trở nên đẹp mắt như vậy mỹ nhân, mỹ nhân." Nói không ngừng.

Nàng trừng lớn hai mắt, như là gặp ma.

Hắn phủ phủ trán của nàng, xoa bóp cái mũi của nàng, lại xoa xoa khóe miệng của nàng, một bộ yêu thích không buông tay bộ dáng, có thể thấy được là say hồ đồ rồi.

Vừa rồi, Lâm Quý Đồng bàn giao, này giải rượu thuốc dược tính mãnh liệt, có thể sẽ cùng hôm sau phương nghỉ xung đột, như nhị công tử cảm giác khó chịu, nhất định phải gọi hắn tới.

Nhị thập muốn đứng dậy đi tìm Lâm Quý Đồng, lại bị Mộ Cẩm kéo lại tay. Hắn hỏi "Tiểu mỹ nhân, ngươi muốn đi đâu "

Nàng một tay không cách nào khoa tay, nghĩ rút ra, bị hắn một mực nắm chắc.

Hai người đối nhìn một hồi. Mộ Cẩm buông ra nàng tay, nửa ngồi xuống, ôm lấy eo của nàng, đưa nàng hướng xuống kéo một cái. Hắn một tay chụp tiến của nàng trong tóc, tay kia nhẹ nhàng tháo xuống chi kia oanh lông vũ trâm, hắn thấp giọng nói "Mẫu thân của ta nói cho ta, nam tử vì nữ tử chải tóc, là một loại lấy lòng."

Trâm gài tóc cởi xuống, nàng mềm mại tóc đen tản mát ở trên người hắn, hắn nhẹ nhàng lũng lên một túm, dùng năm ngón tay cho nàng chải chải, cao ngạo nói "Có thể ngươi một cái vô danh vô phân thị tẩm, có tư cách gì đáng giá ta vì ngươi chải tóc."

Nói đến rất có đạo lý, nhị thập giãy dụa muốn đứng dậy.

Hắn cầm một cái chế trụ eo của nàng, càng thêm cuồng vọng, "Có thể ta liền muốn chải, ngươi lại có thể làm gì ta "

Nhị thập "" có thể cùng một con ma men giảng đạo lý sao hiển nhiên không thể. Mà lại, nàng thật không thể cầm nhị công tử thế nào. Nàng chỉ có an tĩnh ghé vào trước ngực của hắn, lắng nghe hắn trầm ổn nhịp tim.

Mộ Cẩm ngón tay thuận của nàng tóc đen hướng phía dưới, đến cuối cùng, lại dùng ngón tay cuốn lên. Nghịch ngợm sợi tóc chui ra hắn khe hở, đem một trận đưa đến lòng bàn tay của hắn.

Hắn ngửi thấy ngon miệng hương khí. Đây là nữ nhân này đặc hữu, bất quá, hiện tại so thường ngày càng thêm nồng đậm. Hắn cúi đầu, tại của nàng trong tóc ngửi ngửi, không chỉ là tóc hương vị, mà là nàng một người này.

Một cái thơm ngào ngạt mỹ nhân, ngay tại trước mắt của hắn.

Trước một khắc, nàng làm sự tình gì, hắn nhất là vui vẻ, vui vẻ loại hình từ ngữ không cách nào miêu tả. Đến tột cùng chuyện gì, Mộ Cẩm hồ đồ đến nghĩ không ra, cũng liền không nghĩ. Hắn vỗ nhè nhẹ lấy lưng của nàng, tại nàng bên tai hỏi mỹ nhân, ngươi là dùng cái gì túi thơm "

Nhị thập giơ lên mắt. Nhị công tử một đôi mắt say lờ đờ, dạng lấy nhàn nhạt ánh sáng nhạt.

Nàng đoán, trong mắt hắn, nàng hiện tại ngũ quan là trống không, là hắn viên này say rượu đầu, tự tiện lấp lên mỹ nhân tư thái.

Nàng không nói gì, hai người như thế lẳng lặng mà nhìn xem.

Lâu, Mộ Cẩm dùng chóp mũi cọ xát nhị thập chóp mũi.

Hô hấp quấn giao ở giữa, không uống rượu nhị thập cảm thấy có một cỗ dậy sóng xông lên đầu. Hai người tại giường tre ở giữa cái gì đều đã làm. Giờ khắc này đơn giản thân mật, lại làm cho nàng oi bức vô cùng.

Là, oi bức, da mặt thiêu đến lợi hại, bị khí tức của hắn phun nóng hầm hập.

Mộ Cẩm thấp mắt, nhìn trước mắt son phấn đỏ lên nữ nhân, mới mẻ đào môi đỏ cánh nhường đáy mắt của hắn rơi xuống thành biển sâu.

Có chút khát. Hắn biết không phải là muốn uống nước, liền là muốn ăn chút gì không, thế là, hắn nhẹ nhàng cắn lên nàng cánh môi.

Nhị thập kinh ngạc không thôi, trước mắt chỉ có nhị công tử lại mật lại vểnh lên trường tiệp. Đẩy xương thuật là cái gì cao thâm mạt trắc công phu, có thể đem một cái nam nhân mặt đẩy tới như vậy tuấn mỹ không tì vết.

Giống như bị lít nha lít nhít con kiến cắn, một hồi đau một hồi ma. Nàng há to miệng, lại bị nhị công tử chiếm lấy, linh lưỡi cuốn lên hàm răng của nàng.

Đầu của nàng cũng choáng, nên bị nhị công tử mùi rượu cho lây bệnh.

Hai người tách ra lúc, hô hấp mới thông thuận tới. Dừng lại một chút, Mộ Cẩm lại lần nữa chụp lên. Hồi nhỏ, mẹ hắn thân cho hắn xào quá một bát măng, giòn có nhai kình, mềm có thể hóa tâm.

Hắn hung ác, nàng đau đến hai tay nắm tay tại vai của hắn đấm đấm. Hắn nhẹ nhàng chậm chạp tới, lời nói mơ hồ nói "Xinh đẹp lại mỹ vị, ngươi là nơi nào tới tiểu mỹ nhân "

Nhị công tử men say chạy lên não, nỉ non vài câu, lại lần nữa ngủ thiếp đi.

Nhị thập vuốt ve môi.

Tháng chạp nhị thập buổi tối, nhị công tử hôn nàng lỗ tai, cổ của nàng. Từ đầu đến cuối, không có chạm qua môi của nàng. Nàng nguyên bản còn mừng rỡ, chính mình có thể lưu một cái thân thân cho tương lai vì người phu tế, bây giờ tốt chứ, cũng bị nhị công tử cướp đi.

Bất quá, mất liền mất, thuận theo tự nhiên đi. Dù sao, nàng đối với mình do khát vọng, đã biến tại nhị công tử bên người tìm kiếm

lớn nhất tự do.

Mộ Cẩm ngủ thẳng tới buổi trưa, tỉnh lại nhìn thấy bên cạnh nằm nhị thập, thói quen tại trên mặt của nàng nhẹ nhàng bóp một chút.

Hắn càng ngày càng khống chế không nổi ngón tay của mình. Nhìn thấy nàng, tránh không được cái kia xoa bóp, cái kia bóp bóp, hận không thể coi nàng là mì vắt đồng dạng, mỗi ngày đặt ở lòng bàn tay xoa bóp.

Nghĩ vò liền vò, nhị công tử không khách khí, đem nhị thập cho vò tỉnh.

Mộ Cẩm cười "Rời giường, về nhà."

Vì che giấu tai mắt người, Lâm Quý Đồng không có cùng Mộ Cẩm đồng hành.

Mộ Cẩm cùng Lâm Quý Đồng vẻn vẹn nói một câu nói, "Có việc trở về nói."

Lỗ Nông cõng lên Lâm Quý Đồng, leo tường mà đi.

Cửa thành đông đã thông hành, một đoàn người lên xe ngựa.

Thái tử vẫn say rượu bất tỉnh.

Chu Văn Đống ở ngoài cửa nhìn về nơi xa Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm tiêu sái tự nhiên, không để ý đến Chu Văn Đống cặp kia âm trầm mắt ưng.

Xe ngựa rời đi kinh ngoại ô khách sạn.

Giải rượu thuốc rút ngắn say rượu thời gian, lại giải không được Mộ Cẩm mệt mỏi, hắn có chút u ám, không muốn hao tâm tốn sức suy nghĩ chính sự, một tay mò lên nhị thập, hỏi "Cho ta đồ vật, thêu xong chưa "

Nhị thập gật gật đầu, xuất ra hôm nay mới thêu khăn lụa. Vốn định thêu diều hâu, mãnh hổ loại hình đồ, nhưng nàng chưa từng gặp qua. Nhị công tử nói, liền nàng sở trường đồ vật liền tốt, nàng am hiểu nhất liền là hoa hoa thảo thảo, thế là, thêu vài cọng tiểu hoa nhài.

Nàng triển khai khăn lụa, hai tay trình lên.

Mộ Cẩm mi phong xiết chặt, "Này thứ gì "

Nhị thập khoa tay nói "Đây là đưa nhị công tử."

Mộ Cẩm chần chờ một lát, mới tiếp nhận. Khăn là thượng đẳng tơ tằm, xúc cảm vô cùng tốt. Nhưng "Ta muốn thứ này làm cái gì đây không phải nữ nhi gia đồ chơi sao "

Nhị thập nhìn xem hắn. Khăn lụa vốn chính là nữ nhi gia đồ chơi.

"Dựa vào cái gì dựa vào cái gì" Mộ Cẩm tay cầm khăn lụa, mi phong lại hiển hiện lưỡi dao. Dựa vào cái gì cho Thốn Bôn chính là túi thơm, cho hắn liền là một Trương cô nương tiểu hoa khăn ứng phó.

Này có cái gì dựa vào cái gì, đây là nhị công tử chính mình muốn, muốn được lẽ thẳng khí tráng, không cho nàng cơ hội phản bác. Nàng theo lệnh làm việc, lại thành của nàng không phải.

"Tức chết ta rồi, tức chết ta rồi." Mộ Cẩm tái diễn bốn chữ.

Nhị thập lần này là thật ủy khuất. Dù sao cũng là nàng bỏ ra thời gian thêu, nhị công tử liền câu nói lời cảm tạ đều không có, còn mặt mũi tràn đầy không vui. Loại nam nhân này cứu hắn làm cái gì, liền nên nhường thái tử đem hắn ném trong rượu thấm chết.

Nàng xê dịch nệm êm, càng chuyển càng xa.

Mộ Cẩm híp mắt, "Ngồi lại đây."

Nàng mới không để ý tới hắn. Muốn mạng một đầu, muốn thì lấy đi.

Mộ Cẩm nói "Ngươi đến cùng có nghe thấy không "

Không có. Nàng quay đầu hướng ngoài cửa sổ, muốn vén rèm, bỗng nhiên bị hắn túm dưới, thân thể đổ nghiêng tựa ở bờ vai của hắn. Nàng ngồi thẳng, dùng sức đẩy đẩy hắn.

Hắn không nhúc nhích tí nào, bắt nàng nhỏ gầy thủ đoạn, ánh mắt lóe lên lệ sắc tức giận, ngạnh sinh sinh nhịn xuống."Không muốn khăn."

Không muốn liền còn trở về. Nhị thập đưa tay muốn cướp khăn lụa.

Mộ Cẩm giơ tay, không cho nàng đoạt."Mặc dù ta không muốn, có thể ngươi đưa, chính là ta đồ vật."

Tức chết nàng. Nhị thập rung động rung động môi, khoa tay nói "Không thèm nói đạo lý."

"Cùng ngươi nói cái gì để ý đến ta muốn cùng ngươi phân rõ phải trái, sớm đem ngươi diệt khẩu." Hắn lưu nàng tính mệnh đến bây

giờ, vốn cũng không có đạo lý. Đối nàng, tự nhiên vô lý có thể giảng."Cho ngươi một cơ hội, lại thêu một cái đưa ta."

Nhị thập trừng mắt, "Ngươi muốn cái gì dạng hoa" khăn là giống nhau, màu sắc phân chia thôi.

"Ta không muốn hoa." Hắn muốn một cái thơm ngào ngạt mỹ nhân, vì hắn thêu một cái thơm ngào ngạt túi thơm. Những lời này, nhị công tử ngạnh ở trong cổ, nói không nên lời.

Nhị thập khoa tay nói "Vậy ta cho ngươi đưa một đầu lụa trắng che mặt."

Lụa trắng che mặt, này không chú hắn chết a. Mộ Cẩm u ám nâng lên cằm của nàng. Nhớ kỹ hôm nay say rượu trong mộng, bờ môi nàng cùng xào măng đồng dạng hương vị.

Hắn một ngụm hung hăng ngậm lên măng, thật sâu trằn trọc.

Chính là trong mộng lại giòn vừa mềm măng vị.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 55: Mộ Nhị Công Tử Hậu Viện, Tranh Đấu Xưa Nay Không Tại Trong Nữ Nhân.

Nhị công tử hiếu học không biết mỏi mệt, nếm đến hôn niềm vui thú, ngậm lấy nhị thập không thả.

Bên trái bánh xe lăn qua một cái nhàn nhạt hố nước, nhị thập ngã xuống song cửa sổ một bên, Mộ Cẩm thuận thế để lên đi.

Lúc này, xe ngựa chạy qua cửa thành đông, chậm rãi ngừng lại.

Cửa thành binh sĩ kiểm tra Thốn Bôn thông hành văn, một tên binh lính cười lên: "Nguyên lai là Mộ công tử xe ngựa."

Mộ phủ thông hành, bao nhiêu đều sẽ nhét điểm ngân lượng. Dần dà, các binh sĩ nhìn thấy Mộ phủ danh hào liền vui vẻ ra mặt.

Mộ Cẩm lúc này mới rời đi nhị thập môi. Nàng cánh môi đỏ sưng đỏ sưng, hiện lên ướt át diễm sắc. Hắn nghe không được binh sĩ kia tại bên ngoài nói cái gì, ôm nàng, tại trên mặt của nàng mổ hai lần. Làm sao lại non đến như là đậu hũ.

Nhị thập không dám động, sợ tên lính kia vén rèm xem xét. Nhị công tử lá gan cũng quá lớn, binh sĩ nói chuyện, hắn mắt điếc tai ngơ, may mà Thốn Bôn ứng vài câu.

Cửa thành cho đi, xe ngựa lái vào đường đi, chợ búa huyên náo càng ngày càng gần.

Mộ Cẩm dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve nhị thập môi đỏ. Trước kia, hắn không biết răng môi quấn giao có gì niềm vui thú, ăn cái gì miệng dùng để nhấm nháp nữ tử nước bọt, hắn khịt mũi coi thường.

Cho đến hôm nay, phương tri kỳ thú vị. Như thế thân mấy lần, nhị công tử trong lồng ngực uất khí tản hơn phân nửa, nói nhỏ nói: "Ngươi này răng môi hương vị, chưa phát giác buồn nôn. Này khăn lụa, ta liền cố mà làm thu. Lần sau, cho ta thêu một cái mới... A, hương." Cuối cùng hai chữ nói đến mây trôi nước chảy.

Nhị thập đang muốn dùng mu bàn tay lau môi.

Mộ Cẩm gặp nàng đưa tay, đoán được ý đồ của nàng. Hắn không nể mặt, hung tợn uy hiếp nói: "Ngươi dám xoa thử một chút?"

Nhị thập biết rõ, gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ. Nhị công tử trong mắt có đồ nhen lửa đang nhảy vọt, nàng nếu là chà xát, hắn khẳng định lại sẽ dính tới. Lại hôn đi, miệng liền muốn trầy da, thế là nàng để tay xuống.

Mộ Cẩm lệ sắc không giảm, "Đây là ta lần thứ nhất thân nữ người, ngươi tự giải quyết cho tốt."

Nói thật giống như nàng rất hiếm có nhị công tử thân thân giống như. Hắn tại trên môi của nàng lại gặm lại cắn, đập đến nàng răng, nàng hàm răng chính đau đâu.

Nhị công tử hai tay nâng lên mặt của nàng, tương hỗ xoa bóp, đưa nàng ngũ quan vò thành dị dạng, nói: "Ta lại phát hiện một cái nguôi giận phương pháp tốt. Về sau ngươi chọc ta tức giận nữa, ta liền cắn ngươi, đem ngươi miệng đều cắn nát."

Nhị thập da mặt thật bị Mộ Cẩm trở thành mì vắt. Thật sự là tức chết nàng. Cho hắn thêu khăn lụa, còn muốn chịu huấn, lại bị khi dễ.

Đi theo nhị công tử bên người, ngày ngày phụng phịu. Hắn nói hắn giảm thọ, nàng cảm thấy mình mới giảm thọ đâu.

Về tới Mộ phủ.

Mộ Cẩm cùng nhị thập đi đến giao lộ, hai người một nam một bắc quay người, một cái hướng Băng Sơn cư, một cái hướng Yểm Nhật lâu.

Mộ Cẩm trải qua trạch lâu, hướng lên liếc đi một chút.

Trên lầu đứng đấy Tiêu ma ma. Nàng cúi đầu, nhìn thấy Mộ Cẩm, lập tức hành lễ. Tại tấm kia bản khởi mặt vuông, khóe miệng hướng phía dưới vẽ ra thật dài cong lên một nại, không có bất kỳ cái gì nhìn thấy chủ tử lễ nghi.

Mộ Cẩm khóe miệng nhẹ cười, tiếp tục hướng phía trước đi.

Từ khi Yểm Nhật lâu cháy, Mộ lão gia phái hai tên gia đinh canh giữ ở trạch lâu trước cửa, nói là bảo hộ nhị phu nhân an toàn.

Tô Yến Tinh ngưỡng mộ lão gia nói cám ơn, phân phó Ngân Hạnh ngày ngày cho gia đinh đưa cơm đưa canh.

Lúc này, gặp được nhị công tử, hai tên gia đinh cùng kêu lên hô: "Nhị công tử."

"Ân." Chuyển qua trạch lâu, Mộ Cẩm lên cầu.

Cầu bên hộ vệ đứng thẳng như tùng: "Nhị công tử." Hùng hậu hữu lực thanh âm cùng phổ thông gia đinh một câu kia cách biệt một trời.

"Ân." Mộ Cẩm tiến vào.

Trên cây Quan Thuần Lương cùng chập chờn bóng đen hòa làm một thể, lặng yên không một tiếng động bay vào bên cửa.

Thốn Bôn đóng cửa lại.

Mộ Cẩm tại ghế dài tọa hạ: "Yểm Nhật lâu cháy một chuyện, thỉnh cầu Quan lão cẩn thận nói một chút."

"Nhị công tử." Quan Thuần Lương vung lên nô áo trường bày, một gối quỳ xuống, nói: "Lão nô thất trách, cam nguyện lãnh phạt."

"Chuyện gì xảy ra?" Mộ Cẩm khoát tay: "Quan lão đứng lên mà nói."

Quan Thuần Lương không có lên, ôm quyền nói: "Nhị công tử đi không lâu sau, lão nô phát hiện, tên kia ngựa phòng thám tử cùng nhị phu nhân nha hoàn Ngân Hạnh từng có tiếp xúc."

"Ân." Mộ Cẩm đoán được tám chín phần mười.

Quan Thuần Lương xám mi râu bạc trắng, nâng lên một đôi tinh quang con mắt."Qua hai ngày, nhị phu nhân nói thân thể chuyển biến tốt đẹp, ra đi một chút, tại Mộ phủ bốn phía đi dạo, suýt nữa tiến Mộ lão gia chỗ ở. Bị hộ vệ ngăn lại, nàng hướng trạch lâu phương hướng đi đến một nửa, lại đi ngựa phòng. Ta không tiện theo tới. Đã là đi ngựa phòng, nhị phu nhân phải cùng tên kia thám tử dựng vào lời nói."

Mộ Cẩm liễm mắt nhìn xem trên tay ngọc phiến, trầm tư cái gì.

"Nhị phu nhân gả đến Mộ phủ, không bằng tại Tô gia vênh mặt hất hàm sai khiến, trong lòng khó tránh khỏi mất cân bằng. Thám tử liền là bởi vậy, mới chọn trúng nhị phu nhân đương mục tiêu." Quan Thuần Lương cúi đầu, nói: "Lão nô tuyệt đối không ngờ rằng, nhị phu nhân càng như thế tâm ngoan. Bốc cháy đêm đó, lão nô vừa ngủ lại, nghe thấy Yểm Nhật lâu có thê lương kêu cứu, lúc chạy đến, có một cái bóng đen vội vàng rời đi. Lão nô thị lực có hạn, nghe tiếng bước chân kia xác nhận trạch lâu người. Lão nô đem thập ngũ cô nương khiêng ra ngoài cửa, khác ba vị cô nương kéo thập ngũ cô nương, cùng nhau chạy. Đón lấy, lão nô đi trạch lâu nghe trộm được nhị phu nhân cùng Ngân Hạnh nói chuyện. Lửa, đích thật là nhị phu nhân sai sử, muốn mượn liệt hỏa, nhường mấy vị cô nương không chết cũng tổn thương. Là lão nô thất trách, vốn nên nhìn chằm chằm trạch lâu, lại lơ là sơ suất."

"Ân." Mộ Cẩm lên tiếng, hỏi: "Cha ta bên kia như thế nào?"

"Hồi nhị công tử." Quan Thuần Lương đáp: "Lão nô ngưỡng mộ lão gia nắm sáng tỏ hết thảy. Mộ lão gia nói, hắn không còn nhúng tay việc này, chờ nhị công tử trở về xử trí."

"Ngươi đã nhìn thấy phóng hỏa người, chính là nhân chứng. Bởi như vậy, ta bỏ vợ có lý do quang minh chính đại." Mộ Cẩm nhếch lên chân, chân trái khoác lên bên phải đầu gối, lười biếng dựa vào ghế dài, "Ta đã sớm nói nữ nhân này cưới không được. Cha ta cảm thấy, Tô Yến Tinh chỉ là vì tư lợi, không đến mức đại gian đại ác. Hắn thật sự là đánh giá thấp tâm tính của phụ nữ."

Quan Thuần Lương nhíu mày, "Lão nô là nghĩ, nhị phu nhân là một phủ thiên kim, làm sao đến mức cùng những cái kia vô danh vô

phân tiểu thiếp không qua được."

"Mẫu thân của ta gặp qua không ít phẩm hạnh đoan chính nữ nhân, trở ra cung cũng học xong ngươi lừa ta gạt, tâm ngoan thủ lạt. Thiện hạnh nhất thời dễ như trở bàn tay, đi một thế lại khó như lên trời. Huống chi, Tô Yến Tinh bản tính liền chưa nói tới thuần lương, một khi ghen ghét thành thù, chuyện giết người phóng hỏa cũng không kì lạ." Mộ Cẩm đi một vòng ngọc phiến, cuối cùng định tại giữa ngón tay, "Nữ nhân này ta lười nhác gặp. Thốn Bôn, văn phòng tứ bảo."

Thốn Bôn tới, đáp: "Là."

"Hưu thư một phong, nhường vị này Tô gia tiểu thư sớm làm xéo đi."

"Là."

Sớm đi thời gian, Mộ Cẩm đem Hoa uyển cho Tô Yến Tinh.

Yểm Nhật lâu hủy hơn phân nửa, mấy nữ nhân chen tại một bên khác không có liên lụy gian phòng bên trong.

Nhị thập xa xa nhìn thấy tường đổ, lo lắng hướng về phía trước chạy.

Gấu hỏa thiêu lấy hết cỏ dại, không có hoa thực viện lạc hoang vu thất bại.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, nhị thập mới giật mình chính mình không bỏ.

Lúc này, thập tứ bưng một chậu nước, từ thập ngũ gian phòng đẩy cửa đi ra ngoài. Xưa nay hất lên mi đuôi nắm chặt mạnh mẽ, "Trở về, thập ngũ ở bên trong." Thập tứ khinh đạm điệu rất là đạm mạc, kỳ thật một thanh dao khoét cắm ở đậu hũ trong lòng.

Thập ngũ đả thương nghiêng người, mấy ngày nay nằm nghiêng tại giường. Của nàng phải cánh tay cùng eo phải gắn đầy đốt bị thương vết sẹo. Lúc trước trắng nõn không tì vết da thịt, bây giờ cuốn lên dây gai vậy nếp gấp. Làn da như là bị trói làm một đoàn.

Nhị thập đau lòng không thôi, run rẩy đưa tay hướng thập ngũ.

Thập ngũ giãy dụa ngồi dậy, nước mắt lã chã nói: "Nhị thập, ngươi trở lại rồi!"

Nhị thập phủ phủ thập ngũ. Vạn hạnh, thập ngũ trương này yêu nghiên mặt không có vết thương.

Mười lăn đôi mắt đau khổ vừa thương xót tổn thương, "Ta về sau liền muốn xấu như vậy lậu sinh hoạt... Nhị thập, ta rất sợ hãi, ta như vậy thật không bằng chết đi coi như xong."

"Thật sao?" Thập tứ trọng trọng địa buông xuống chậu nước, nói: "Muốn chết sớm làm, đừng mệt mỏi chúng ta chiếu cố ngươi."

"Ngươi ——" thập ngũ cũng nhịn không được nữa nước mắt, mặt vùi vào nhị thập trong ngực.

"Ai nha nha, thập tứ ngươi miệng này, nói chuyện cũng sẽ không." Tiểu thập vội vàng tới, ra vẻ nhẹ nhõm, "Thập ngũ, thập tứ là quan tâm ngươi, ngại ngùng nói."

Thập tứ kéo căng lên gương mặt xinh đẹp, "Mặc vào quần áo, ai nhìn đến gặp ngươi tổn thương? Ngươi thẳng tắp lồng ngực, theo trước giống nhau là đại mỹ nhân."

"Mọi người đều biết, ta thân thể bị đốt đi..." Thập ngũ sinh ở thanh lâu, sinh trưởng ở thanh lâu, ngoại trừ một trương diễm mặt, một bộ thân thể mềm mại, khác nàng không có gì cả. Hủy dung đánh sụp của nàng hết thảy.

"Ai dám nói ngươi nói xấu, ta cho ngươi đánh lại." Thập tứ giận đùng đùng nói: "Huống chi, đại phu nói, kiên trì trị liệu, về sau chậm rãi sẽ tốt."

Thập ngũ ngẩng đầu nhìn nhị thập, hốc mắt thấm đầy nước mắt, "Nhị thập, ngươi nhất định giúp ta van cầu nhị công tử, tuyệt đối đừng đuổi ta đi. Ta không màng cái gì, chỉ cần một cái góc sống yên ổn liền tốt. Rời đi Mộ phủ, ta không biết còn có thể đi nơi nào. Ta hiện tại xấu như vậy, liền thanh lâu đều không tiếp tục chờ được nữa... Nhị thập, van ngươi."

Nhị thập vỗ vỗ thập ngũ lưng. Mặc dù nhị công tử cho phép nàng mở miệng, nhưng Tiêu Triển xuất hiện, nhường nàng lo sợ bất an, không dám nói lời nào.

"Thập ngũ, ngươi đừng sợ. Chúng ta sẽ chiếu cố của ngươi." Tiểu thập nói: "Nếu không phải của ngươi la lên, chúng ta cũng trốn không thoát đến, ngươi đây là chúng ta ân nhân cứu mạng, chúng ta chắc chắn sẽ không vứt xuống của ngươi a. Nhị công tử không muốn ngươi, cùng lắm thì chúng ta vụng trộm đem ngươi giấu đi ____ "

"Trường khả năng." Mộ Cẩm nhẹ nhàng thanh âm vang lên: "Hiểu được hùn vốn tính toán ta."

Tiểu thập trắng bệch mặt, vội vàng quỳ xuống: "Nhị công tử, là ta thất ngôn, ta biết sai rồi." Nàng ngầm bực, nhị công tử đi đường tại sao không có thanh âm giống như.

Thập tứ quỳ theo, nói: "Cầu nhị công tử khai ân."

Nhị thập đè xuống muốn xuống giường dập đầu thập ngũ, chính mình quỳ xuống.

"Có phiền hay không, suốt ngày chỉ biết quỳ." Mộ Cẩm lạnh giọng mệnh lệnh: "Lên."

Ba người lúc này mới dám lên.

Hắn đến bên giường, cúi đầu nhìn thập ngũ.

Thập ngũ vết thương thoa thuốc, cỏ sương sắc, như là khét một tầng nhọ nồi. Mỏng thấu dược cao che không được sửa chữa liệt vết sẹo. Nàng rung động rung động xem hắn, cầu xin tha thứ nói: "Nhị công tử... Tiểu thập nàng liền là nói bậy... Ngươi đừng —— "

Mộ Cẩm cắt đứt nàng, nhàn nhạt một câu, "An tâm dưỡng thương."

Thập ngũ sửng sốt một chút, kịp phản ứng lại lần nữa rơi lệ, "Cám ơn nhị công tử đại ân đại đức."

Mộ Cẩm không có quá nhiều cảm xúc, quay người đi.

Trải qua trạch cửa lầu bên ngoài, Tô Yến Tinh điềm đạm đáng yêu, kêu một tiếng: "Tướng công."

Hắn tâm hiện lệ khí. Thiếp thất đông đảo nhị công tử, đây là lần thứ nhất nội bộ mâu thuẫn.

Tô Yến Tinh bước nhanh hướng về phía trước, liền muốn nhào vào trong ngực của hắn.

Hắn lui hai bước.

Tô Yến Tinh hiểm hiểm ổn định bước chân, rất có ai oán, "Tướng công, huyện nha định tội trước đó, còn có thể tự biện, ngươi nghe cũng không nghe giải thích của ta, một phong hưu thư liền đoạn mất ngươi ta vợ chồng phân tình."

Mộ Cẩm bĩu môi, quỷ cùng với nàng hữu tình phần. Nhưng là, hắn tiến trạch lâu, nhìn một cái Tô Yến Tinh này trận hí như thế nào diễn.

Ngân Hạnh vì hắn châm trà, sau đó cùng Tiêu ma ma lui xuống.

Tô Yến Tinh lau đi khóe mắt nước mắt, "Tướng công, ngươi hiểu lầm ta. Yểm Nhật lâu trận kia đại hỏa, cùng ta không có quan hệ." Nói xong, nàng nghĩ đi bắt Mộ Cẩm tay.

Chính Mộ Cẩm chơi cây quạt.

Cây quạt phần phật xoay tròn, Tô Yến Tinh rút tay trở về.

Hắn biểu lộ cực kì nhạt, "A, đêm đó, có một nô bộc nhìn thấy ngươi nha hoàn tại Yểm Nhật lâu bên lén lén lút lút."

"Tướng công, ta không dối gạt ngươi." Tô Yến Tinh thở khẽ khẩu khí, dường như cố lấy dũng khí, mới nói: "Trong phủ có gian tế."

Mộ Cẩm nhíu mày.

"Tên kia gian tế là từ trấn nam thành đi theo ngươi mà tới. Ngươi tại trấn nam thành đảo một gian sòng bạc, hỏng chuyện của bọn hắn. Bọn hắn ghi hận trong lòng, phái người ẩn vào trong phủ là vì báo thù. Ta... Tên kia gian tế uy hiếp ta, muốn ta hãm hại ngươi. Ta không đáp ứng, hắn liền cứ vậy mà làm này một tai nạn, giá họa tại ta..." Tô Yến Tinh nghẹn ngào không thôi, ngược lại rút một ngụm thở dài, còn nói: "Mà ngươi... Vậy mà bị lừa rồi."

Mộ Cẩm lãnh lãnh đạm đạm.

"Ngươi rời đi những ngày qua, ta mỗi giờ mỗi khắc không phải lo lắng hãi hùng. Có thể ta cũng không biết trong phủ ai có thể tin, ai có nghi, chỉ có thể chờ đợi ngươi trở về lại thẳng thắn. Đêm đó, tâm thần ta không yên, Ngân Hạnh liền đi phòng bếp đun nhừ an thần canh. Ngân Hạnh ở nửa đường cùng một người gặp thoáng qua. Ngân Hạnh lưu ý đến, người kia chính là đi Yểm Nhật lâu. Trở về đem sự tình nói cho ta, ta lập tức phân phó Ngân Hạnh, tiến về Yểm Nhật lâu mật báo, ai ngờ..." Tô Yến Tinh hai mắt nhắm nghiền, "Chậm."

Mộ Cẩm đều muốn đánh ngáp, "Đừng như thế chế tạo. Nữ nhân có cái gì trò xiếc, ta lòng dạ biết rõ. Cùng ta chơi bộ này, ngươi thật sự là không biết tự lượng sức mình." Có một nữ nhân hát vở kịch lúc rất sống động, Tô Yến Tinh thì phi thường chướng mắt."Nể tình Mộ, Tô hai nhà sinh ý lui tới trên mặt mũi, ta không ngừng ngươi tay chân." Hãm hại có bao nhiêu loại phương thức, đối Tô Yến Tinh, hắn càng khuynh hướng không thấy máu tanh.

Hắn thật buồn ngủ, đứng dậy muốn đi.

Tô Yến Tinh đuổi theo, giữ chặt góc áo của hắn, "Tướng công..."

"Xuỵt." Mộ Cẩm quay đầu, một chỉ điểm tại trên môi của nàng, nhẹ nói: "Xưng hô này đã không phải là ngươi kêu. Trước kia, chính thê danh phận ta giữ lại cho ngươi. Vinh hoa phú quý, ngươi hưởng chi không hết. Là chính ngươi không hiểu được trân quý. Hưu thư cho, sớm một chút thu dọn đồ đạc lăn."

"Tướng công..."

Mộ Cẩm ánh mắt phiêu nhiên mà khinh đạm.

Tô Yến Tinh mạnh mẽ giữ lại trấn định, "Ta gả cho ngươi, ngươi vắng vẻ ta đến nay, nỡ lòng nào?"

"Vắng vẻ." Mộ Cẩm ý cười càng sâu, "Ta nhiều nữ nhân như vậy, cái nào không có nhận qua ta vắng vẻ? Ngươi gả trước đó không có đi hỏi thăm một chút ta Mộ nhị công tử phong lưu sử? Ta từ trước đến nay chơi một cái ném một cái."

Tô Yến Tinh rét buốt oán đáng thương, "Ta là Tô gia thiên kim, cùng ngươi môn đăng hộ đối."

"Tô gia thiên kim thế nào? Gả tới bất mãn ba tháng, bản tính bại lộ không thể nghi ngờ." Mộ Cẩm nghiêng thân, đưa tay tại gương mặt của nàng bên cạnh vuốt xuôi, chấp lên của nàng bạch ngọc khuyên tai, "Nhìn một cái, ta lúc trước phu nhân xấu xí thành bộ dáng gì?"

"Ngươi chớ có nhục ta, ta gả tới một mực an phận." Tô Yến Tinh không còn rơi lệ, oán khí bốn phía, "Ngươi dùng kế mệt mỏi ta bệnh nhẹ không ngừng, triền miên giường bệnh. Ngươi... Như thế nhẫn tâm, bảo ta làm sao nuốt xuống khẩu khí này."

"Ngươi nuốt không trôi liền hướng về phía ta tới, đốt các nàng làm cái gì?" Mộ Cẩm ngồi thẳng lên, nữ nhân trước mắt thật sự là mùi thối ngút trời."Ngươi là có ý tứ, ta vắng vẻ ngươi, ngươi đủ kiểu lấy lòng ta. Các nàng tránh ngươi cũng không kịp, ngươi ngược lại động các nàng. Ngươi không phải liền là lấn yếu sợ mạnh a."

"Ngươi tại hồ ly tinh chỗ ấy lưu luyến quên về, lại quên đi ta một khỏa chân tâm."

"Ta rõ ràng nói cho ngươi, ngươi viên này phương tâm nát một chỗ, rốt cuộc nhặt không nổi. Ta gặp nhiều ngươi dạng này nữ nhân, gặp chuyện chưa từng tỉnh lại chính mình, sai lầm chỉ ở người khác. Yểm Nhật lâu nữ nhân ngoại trừ so ngươi xinh đẹp, còn có chính là, các nàng trải qua cực khổ nhiều hơn ngươi được nhiều. Các nàng thường ngày liền là ồn ào vài câu, đánh mấy lần. Một khi ai gặp nạn, đều có thể đặt mình vào hoàn cảnh người khác làm người suy nghĩ. Ngươi ủy khuất? Ngươi đây là ủy khuất gì?" Mộ Cẩm mặt mày như trăng, treo một xóa ngả ngớn."Ta trước kia chán ghét nữ nhân thông minh, hiện tại có không đồng dạng cách nhìn, ta chán ghét tự cho là nữ nhân thông minh."

Tựa như cái kia đần đần, lấy nàng cơ linh, nếu như thật muốn vinh hoa phú quý, đã sớm theo Lý gia tiểu thư của hồi môn đi. Nàng đùa giỡn một chút thủ đoạn, tuyệt đối có thể để cho mình cùng Lý gia tiểu thư bình khởi bình tọa, thậm chí ngồi lên chính vị.

Tô Yến Tinh đến cùng làm đã quen đại tiểu thư, giả không được quá lâu đáng thương dạng, nàng cao ngẩng đầu lên, "Mộ Cẩm, chính ngươi tâm ngoan thủ lạt, dựa vào cái gì yêu cầu nữ tử thiện lương ngây thơ?"

"Ta không có đồ vật, mới phát giác được hiếm có a." Mộ Cẩm thoải mái.

Rời cung trước đó, Mộ Cẩm huynh đệ nhất định tương tàn. Về sau, Mộ đại công tử cho hắn huynh đệ quan tâm.

Rời cung trước đó, hoàng thượng nữ nhân nhất định ghen tị. Về sau, Mộ Cẩm đem những cái kia nhận hết cực khổ, vẫn bảo tồn thiện ý nữ nhân thu vào trong phòng.

Đương nhiên, không phải ai đều có thể trải qua được thời gian khảo nghiệm, những cái kia bắt đầu sinh ác ý nữ nhân, từng cái bị hắn đưa tiễn.

Mộ nhị công tử hậu viện, tranh đấu xưa nay không tại trong nữ nhân.

Mẹ ruột của hắn nói cho hắn biết, trên đời này có chút nữ hài, sẽ đem tài trí của mình dùng tại cứu người, mà không phải hại người. Hắn trong cung chưa từng nhìn thấy. Hiền lành nữ nhân sống không lâu, không có bị hắn gặp được liền đã chết rồi.

Về sau gặp nhị thập.

Một cái gan lớn đến dám cùng hắn chu toàn nữ nhân, một cái quỷ kế cùng lương thiện cùng tồn tại nữ nhân. Hắn làm sao không hiếu kì, làm sao không giải trí.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 56: Đây Là Ngon Miệng, Mỹ Vị. Cũng Là Nguy Hiểm.

Đối với Mộ Cẩm này phong hưu thư, Mộ lão gia chỉ nói ba chữ: "Biết."

Tô Yến Tinh muốn cầu kiến Mộ lão gia, lần nữa bị cự tuyệt ở ngoài cửa.

Ngoài cửa hộ vệ biết được nàng đã không phải là Mộ phủ nhị phu nhân, nói ba chữ: "Mời trở về đi." Khách khí, liền "Nhị phu nhân" xưng hô đều tóm tắt.

Tô Yến Tinh chưa từng nhận qua như vậy nhục nhã cùng không chịu nổi. Nàng nói là ngưỡng mộ trong lòng Mộ Cẩm, chọn trúng chính là hắn hình dạng cùng gia thế, không có thâm trầm tình yêu, này nho nhỏ tâm ý cái nào bù đắp được chính nàng thiên kim mặt mũi.

Vào thời khắc này, Mộ Cẩm đã thành Tô Yến Tinh trong lòng sâu sắc mối hận.

Trở lại trạch lâu, Tiêu ma ma bên miệng cong lên một nại thụ đến càng thẳng, "Tiểu thư, ngươi là thiên kim thân thể, càng là Hòa chiêu nghi biểu muội, không cần tại này thụ công tử phóng đãng khí. Ta lớn rồi như vậy số tuổi, có thể quá rõ một câu nói, 'Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây. ' toà này Mộ phủ sớm muộn là muốn suy tàn."

"Đúng vậy a, tiểu thư." Ngân Hạnh ở bên phụ họa nói: "Tô gia có hoàng thất quan hệ thông gia, Mộ nhị công tử không hiểu được trân quý, có hắn hối hận thời điểm. Tiểu thư của chúng ta mỹ mạo giai nhân, có Tô gia phú quý bối cảnh, tiểu thư sao lại cần dán tại hắn một người trên cây."

"Ta đã đối với hắn tuyệt vọng rồi." Tô Yến Tinh hé miệng, lộ ra diện mục dữ tợn: "Bất quá, Mộ Cẩm nói đến rất có đạo lý. Cưới ta là hắn, hãm hại ta bệnh nặng bệnh nhẹ cũng là hắn, ta chân chính cừu nhân, liền là hắn. Ngân Hạnh, Tiêu ma ma, thu dọn đồ đạc rời đi nơi này. Ta mới không có thèm như thế một tòa địa phương. Ngày sau nếu có cơ hội, ta nhất định đem nam nhân này dồn vào tử địa."

"Là." Ngân Hạnh cùng Tiêu ma ma cùng kêu lên đáp.

Hai người riêng phần mình thu thập, Tô Yến Tinh đứng tại trạch lâu bên ngoài lan can, bắc nhìn Băng Sơn cư. Băng Sơn cư bóng cây trùng điệp, cho dù là tại ban ngày, cũng bảo bọc một lớp bụi ám bóng ma, như là Mộ Cẩm người này, không cách nào một chút xem thấu.

Tô Yến Tinh chuyển hướng mặt phía nam.

Đốt đi hơn phân nửa Yểm Nhật lâu nhường trên mặt nàng lửa giận gấp bội thiêu đốt.

Lúc này, nhị thập đi ra thập ngũ gian phòng.

Tô Yến Tinh nhớ tới ngày đại hôn, Mộ Cẩm liền là lên này câm điếc giường. Nhị thập thân ảnh thon gầy chiếu vào Tô Yến Tinh trong mắt, xấu xí không chịu nổi.

Tô Yến Tinh cười lạnh: "Nam này nữ, ta một cái cũng sẽ không buông tha."

Nàng trở về gian phòng, "Ngân Hạnh, ngươi lại đi cùng tên kia gian tế nói một câu, Trấn Nam thành bằng hữu, ta Tô tiểu thư giao định." Địch nhân của địch nhân chính là mình bằng hữu. Phàm là cùng Mộ Cẩm có oán, nàng phải thật tốt lợi dụng.

"Là."

Ngân Hạnh vội vàng đi đến ngựa phòng, tên kia gian tế đã không có ở đây.

Bởi vì Tô Yến Tinh tại Mộ Cẩm trước mặt đem gian tế thay cho ra, Mộ Cẩm liền thuận nước đẩy thuyền, làm bộ chính mình tin đây là Trấn Nam thành sòng bạc gian tế, đem hắn nắm chặt ra.

Cứ như vậy, Tô Yến Tinh đầy cõi lòng hận ý, bị đuổi ra khỏi Mộ phủ.

Từ kinh ngoại ô khách sạn ra, Lỗ Nông cõng Lâm Quý Đồng, về tới lúc đầu khách sạn.

Lâm Quý Đồng cởi xuống mưa nón lá cùng áo tơi, thay đổi một thân y phục, nhìn ngoài cửa sổ xa xa hoàng thành.

Lỗ Nông đoán được, Lâm Quý Đồng cùng Mộ Cẩm quan hệ không ít. Khó trách nhị đương gia phân phó trong trại huynh đệ, đừng muốn trêu chọc Mộ nhị công tử. Lỗ Nông nhớ lại nhị thập, hắn này một lỗ mãng tính tình, giấu không được tâm sự, do dự trù trừ thời điểm, đã bị Lâm Quý Đồng xem thấu.

Lâm Quý Đồng ho khan một cái.

Lỗ Nông vội vàng đóng cửa sổ lại, "Nhị đương gia, nơi này gió lớn, đừng để bị lạnh."

Lâm Quý Đồng cười cười: "Ngươi trở về liền một mặt nghẹn lời nói dáng vẻ, có lời gì, muốn nói liền nói."

Lỗ Nông gãi gãi đầu, khí thô hỏi: "Lần trước ta bắt trở về cô nương kia, thời gian trôi qua như thế nào?"

"Không sai." Lâm Quý Đồng nói hai chữ, lại ho lên.

"Nhị đương gia, ngươi thật tốt nghỉ ngơi." Lỗ Nông không hỏi. Dù sao hai mươi ngày tử quá tốt, là được.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lâm Quý Đồng nhận được Mộ Cẩm truyền tin.

Một ngày này, Mộ phủ trước cửa tới tới lui lui, đi qua hơn mười vị đại phu. Nguyên lai là Mộ nhị công tử một tiểu thiếp bị trọng thương, thuê kinh thành danh y quá phủ.

Lâm Quý Đồng cũng ở trong đó. Hắn bị đặc biệt tiếp đãi, tiến Mộ lão gia thư phòng.

Cùng lúc đó, thượng thư chi tử Đinh Vịnh Chí lặng lẽ đến Mộ phủ.

Tứ hoàng tử giả chết kế hoạch mấy phe nhân mã, đồng đều đã đến trận.

Cao tuổi lão cung nữ phía trước hoàng hậu qua đời về sau, tự vẫn bỏ mình. Trong cung, bây giờ chỉ còn lại Binh bộ thượng thư

đầu này tuyến người tại thế. Năm đó lão cung nữ thuận lợi đưa tứ hoàng tử, liền là trải qua Binh bộ thượng thư an bài lộ tuyến.

Hoàng thượng niên kỷ càng lớn, hàng năm phía trước hoàng hậu ngày giỗ, thất thần thời gian càng dài.

Hơn một năm trước, hoàng thượng cùng Binh bộ thượng thư uống rượu tâm sự, bùi ngùi mãi thôi nói: "Trẫm ngay cả mình hoàng nhi cũng không có bảo trụ, Nguyệt Sơn. . . Đến chết đều chưa từng tha thứ trẫm. Trẫm cả đời này, thẹn là trượng phu."

Binh bộ thượng thư cúi người trả lời: "Hoàng thượng, ta Đại Tễ quốc kho tràn đầy, binh cường mã tráng, tất cả đều là hoàng thượng thánh minh, thống trị có phương pháp."

Những lời này, hoàng thượng ngày thường nghe được nhiều, không để trong lòng. Hắn thừa nhận chính mình là một cái minh quân, hắn cũng thừa nhận, là hắn cô phụ tiền hoàng hậu."Trẫm trong trí nhớ, Nguyệt Sơn tướng mạo cũng nhớ không được, chỉ có thể bằng ngự thư phòng một trương chân dung mới biết, năm đó nguyên lai thích mỹ nhân như vậy." Hoàng thượng hình như có men say, mặt mày thanh hòa.

Binh bộ thượng thư thấy thế, thăm dò hỏi: "Hoàng thượng, nếu là nhiều năm trước kia, tiền hoàng hậu từng có sai, hoàng thượng bây giờ có thể tha thứ?"

Nghe vậy, hoàng thượng cười nhạt, cười đến bất đắc dĩ lại thương tiếc, "Nguyệt Sơn tạ thế nhiều năm, bụi về với bụi, đất về với đất. Nàng lại có sai lầm, cũng vẫn là trẫm người trong lòng. Trẫm cả đời này, duyệt nữ vô số, nhưng muốn nói thực tình. . . Lác đác không có mấy."

Binh bộ thượng thư nhíu mày. Hắn châm chước liên tục, muốn nói lại thôi. Tứ hoàng tử một chuyện liên luỵ rất rộng, không thể ngông cuồng định đoạt. Thế là Binh bộ thượng thư không có lại nói cái gì.

Nhưng mà hoàng thượng sao mà nhạy cảm, từ Binh bộ thượng thư một câu thử lời nói, nghe được mánh khóe. Hoàng thượng mặt ngoài bất động thanh sắc, âm thầm an bài tâm phúc, từ Binh bộ thượng thư tra được Binh bộ, lại từ Binh bộ, tra được thượng thư chi tử Đinh Vịnh Chí.

Tra xét nửa năm, hoàng thượng sinh nghi, nhưng không có chứng cứ.

Một đêm, hoàng thượng lại cùng Binh bộ thượng thư nói chuyện phiếm, chỉ vì tìm tiền hoàng hậu năm đó sai lầm.

Binh bộ thượng thư nhìn xem bi thương hoàng thượng.

Tiền hoàng hậu qua đời năm thứ nhất, hoàng thượng liền trợn nhìn một nửa tóc dài. Đến nay đã tóc trắng xoá.

Binh bộ thượng thư không đành lòng, rốt cục thừa nhận năm đó chân tướng.

Hoàng thượng lúc này mới biết được, thái tử cung điện trận kia đại hỏa, là tiền hoàng hậu tự mình thả. Hắn nghiến răng phẫn doanh, nữ nhân của mình, đem con của mình thả ra ngoài cung làm bình dân bách tính. Hoàng thượng tại chỗ ngã chén rượu, nhưng là, muốn cho Binh bộ thượng thư định tội mà nói lại ngạnh ở, hoàng thượng không nói một lời rời đi.

Trải qua một đêm suy nghĩ, hoàng thượng minh bạch tiền hoàng hậu dụng ý.

Về sau, hoàng thượng cùng Mộ Cẩm ước định, mỗi tháng đến Linh Lộc sơn gặp một lần. Dù là Mộ Cẩm không có tiền hoàng hậu dung mạo, hoàng thượng cũng yêu Mộ Cẩm cái kia khuôn mặt.

Mộ Cẩm không vui gặp mặt.

Nhưng mà, hoàng thượng không có nói rõ tha thứ Binh bộ thượng thư, Mộ lão gia cùng Lâm Ý Trí, còn có áp chế chi ý.

Mộ Cẩm đối hoàng thượng không thể nói yêu, chưa nói tới hận. Nam nhân mà, giang sơn cùng mỹ nhân, cái trước là quan trọng nhất. Mộ Cẩm có thể lý giải. Bất quá, vị kia mỹ nhân là mẹ ruột của nàng, hắn có thể lý giải, lại không cách nào tha thứ. Hắn lãnh đạm cùng hoàng thượng gặp mặt.

Gặp một năm, thái tử phát hiện.

Đinh Vịnh Chí ngày này đến đây, chính là nói rõ trong cung tình huống."Hoàng thượng phát hiện thái tử an bài ở bên cạnh nhãn tuyến."

Đinh Vịnh Chí đi gấp, nói xong nâng chung trà lên, hớp một cái, còn nói: "Thái tử rời cung mấy ngày, hoàng thượng thừa cơ hướng hoàng hậu nổi lên, nạo khí thế của nó. Thái tử lần này hồi cung, chỉ sợ lại có một trận tranh đấu. Hoàng thượng ý là, trong cung sự tình, trong cung, không muốn tác động đến bình dân bách tính. Hắn nhất định sẽ kiềm chế thái tử. Thái tử một khi đem tâm tư đặt ở hoàng thượng bên kia, tự nhiên không để ý tới Mộ phủ."

Tiền hoàng hậu nguyện vọng là, con của nàng rời xa cung đình phân tranh. Hoàng thượng đang cố gắng hoàn thành của nàng nguyện vọng.

"Hoàng thượng có tâm." Mộ lão gia một tay chống tại trên ghế hổ văn tay vịn, "Không nghĩ tới, nhiều năm như vậy về sau, việc này lại bị thái tử phát hiện."

Lâm Quý Đồng cúi đầu, hối tiếc không thôi: "Hết thảy đều là lỗi của ta. Ta tự cho là đúng, coi là sửa lại tên là Lâm Quý Đồng, ta cũng chỉ là Lâm Quý Đồng. Năm đó ta cũng là người biết chuyện, lại chủ quan đến tận đây. . ." Lâm Quý Đồng nói dạng này trường cú tử, thở hổn hển khẩu khí thật là lớn.

Ở đây bốn người, chỉ có Mộ Cẩm lười biếng buông lỏng, hắn cắn lên một cái quả táo, "Việc đã đến nước này, truy cứu nguyên nhân đã không có ý nghĩa. Gặp đi bộ bước."

Mộ lão gia nói: "Ta muốn đi cùng Tô lão gia nói một chút, miễn cho, Tô Yến Tinh đi tìm Hòa chiêu nghi tới, cho chúng ta thêm phiền phức."

"Mộ lão gia, nhưng thật ra là dạng này." Đinh Vịnh Chí nói: "Hoàng thượng hi vọng Mộ phủ có thể thêm một cái hoàng thất bối cảnh, biết Mộ Tô thông gia, lúc này mới sủng hạnh Hòa chiêu nghi. Đã Mộ gia đã cùng Tô gia đoạn thân, hoàng thượng cũng không cần thiết tiếp cận Hòa chiêu nghi."

Mộ lão gia lắc đầu, lại mở miệng: "Nếu như ta sớm biết, Tô gia có họ hàng tại hoàng cung, vạn vạn sẽ không đồng ý cửa hôn sự này. Chúng ta chỉ muốn đương một cái bình dân."

Đây cũng chính là vì sao, Mộ lão gia tại biết Hòa chiêu nghi được sủng ái về sau, không muốn đắc tội Tô phủ nguyên nhân, hắn lo lắng dẫn tới ngoại nhân nhìn trộm.

Nhưng mà, hoàng thượng ý nghĩ không đồng dạng, ước gì Mộ phủ có hoàng thất làm chỗ dựa. Coi như Tô gia không có họ hàng tại hoàng cung, chỉ sợ cũng phải tạo một cái ra.

Trong chuyện này, Mộ lão gia cùng hoàng thượng mỗi người đi một ngả.

"Bây giờ thái tử có hoàng thượng kiềm chế, tạm thời không dám hành động thiếu suy nghĩ." Đinh Vịnh Chí nói: "Mộ phủ là an toàn "

"Chúng ta không nên thành lập quan hệ." Lâm Quý Đồng nói: "Ta hồi Linh Lộc sơn đương nhị đương gia, có cái gì động tĩnh, có thể phái người đến Phúc trại tìm ta. Chúng ta thiết tối sầm lại hào, miễn cho bại lộ."

Mộ Cẩm ngăn cản hắn: "Ngươi khoan hãy đi, ta chỗ này có một chuyện."

Lâm Quý Đồng nghi hoặc: "Hả?"

"Ta có một cái tiểu thiếp bị bỏng, thương thế không nhẹ." Mộ Cẩm hỏi: "Ta từng thấy sư phụ trị liệu bỏng bệnh nhân, ngươi được hay không?"

Lâm Quý Đồng đáp: "Ta từng ở trên đỉnh thành trị liệu quá mấy cái, khôi phục được không sai."

"Ta này tiểu thiếp ngươi cũng đã gặp." Mộ Cẩm cười cười. Nhắc tới cũng là duyên phận, nhị thập tiến vào hắn ánh mắt, chính là khi

đó.

"Là. . . ?"

"Nàng đã từng bị các ngươi Phúc trại cướp đi, ta nhường Thốn Bôn đi muốn người."

"Ân." Lâm Quý Đồng nhớ lại. Lỗ Nông đem nữ nhân này đưa tới, nói là vì nhị đương gia lấy nàng dâu. Nữ nhân tướng mạo cực kỳ vũ mị, cùng sách bên trên yêu tinh đồng dạng. Như vậy mỹ mạo nữ tử, nếu là hủy dung, hẳn là to lớn đả kích. Lâm Quý Đồng gật đầu đáp ứng."Có thể thử một lần."

Mộ lão gia nói: "Ngươi đã đã bị thái tử phát hiện, không tiện lưu tại Mộ phủ."

Mộ Cẩm hỏi: "Sư phụ không phải có dịch dung thuật?"

Lâm Quý Đồng ngượng ngùng nói: "Y thuật phương diện, ta tập được sư phụ chân truyền. Duy chỉ có dịch dung thuật. . . Không có thiên phú."

"Đã như vậy." Mộ Cẩm nói: "Ta tại hướng Dương thành mua mấy cái mặt nạ, ngươi coi như một lần mặt nạ quái y đi."

Cho thập ngũ trị liệu đốt bị thương mặt nạ quái y, nhị thập nhìn quen mắt cực kì. Không phải liền là nhị công tử tại hướng Dương thành mua mặt nạ?

Gặp cái kia gầy yếu thân hình, nhị thập biết đây là Phúc trại nhị đương gia.

Thập ngũ bị này mặt nạ giật mình ở. Mặc dù đại phu một bộ ho khan không chỉ vẻ mệt mỏi, nhưng nàng nghe lời phối hợp uống thuốc, bó thuốc.

Nhị công tử kế hoạch sửa chữa Yểm Nhật lâu, an bài mấy cái cô nương đem đến Hoa uyển.

Nhị thập tại Yểm Nhật lâu gian phòng bị đốt rụi, thật vất vả góp nhặt cái ví nhỏ không có, liền vụng trộm giấu cái kia mấy thỏi vàng cũng dung đến cổ quái.

Nhị thập lại trở thành không có chút nào chút xu bạc tiểu bồi ngủ.

Nhớ tới nhị công tử nhường nàng lại thêu một trương khăn, nàng đang lo.

Hoa uyển, tên như ý nghĩa, chỉ có hoa hoa thảo thảo, không có dương cương tiểu thú. Kỳ thật, đưa cho nhị công tử mà nói, hẳn là thêu một bộ thủy tiên. Nước này tiên liền là tự ngạo chi hoa, cùng nhị công tử coi là thật xứng.

Nghĩ thì nghĩ, ngày mùa hè chói chang, nàng không có tâm tình.

Ngày hôm đó, nhị thập đang muốn cho thập ngũ đổi thuốc, nghe được thập ngũ cùng Lâm Quý Đồng tại một hỏi một đáp.

Thập ngũ hỏi: "Đại phu, ta vết sẹo này về sau đều không tốt đẹp được a?"

Lâm Quý Đồng đáp: "Vết thương khép lại cần thời gian."

"Vậy phải bao lâu?"

"Nhanh thì một năm, chậm thì. . . Khụ khụ, rất nhiều năm."

Thập ngũ hít một tiếng.

Nhị thập gõ cửa.

"Mời đến." Lâm Quý Đồng cho thập ngũ chẩn mạch, đứng dậy, "Nhị thập cô nương." Hắn giơ lên mặt nạ trên mặt.

Nhị thập hành lễ.

Lâm Quý Đồng đi ra.

Nhị thập xốc lên rèm che, cho thập ngũ lau vết thương, đổi mới thuốc.

Du ngoạn nửa tháng, phát sinh không ít sự tình, nhị thập trong lòng giống như là qua nửa năm. Nàng nghĩ đến ngày mai đi Nam Hỉ miếu, cầu một đạo phù bình an.

Đi xa trở về, nhị thập ở tại Hoa uyển.

Ngày này đang muốn đi ngủ, có người tới truyền lời, "Nhị công tử cho mời."

Nhị thập vội vàng đi Băng Sơn cư.

Tối nay, Mộ nhị công tử ra ngoài uống rượu làm vui. Trên bàn rượu, hắn miệng rộng nói mình bỏ vợ.

Một đám công tử ca liên tục lớn tiếng khen hay, "Nên! Cưới cái gì vợ a, tăng thêm phiền não."

Mấy người đều là kinh thành thương nhân chi tử, miệng ăn núi lở thương nhị đại, không có tài năng, là kinh thành hoàn khố đệ tử điển hình.

Ra chơi, mỹ nữ là không thiếu được. Làm chủ vị kia, mời Phù Nhung Hương cô nương tới.

Trong đó có Hỗ Doanh Doanh. Nàng ngồi tại Mộ Cẩm bên người, vì hắn rót rượu, vì hắn gắp thức ăn. Lần trước rơi xuống nước, chìm nổi chính Hỗ Doanh Doanh hoảng muốn chết, nhớ không nổi nhị công tử kéo nàng là cứu nàng vẫn là hại nàng. Thuỷ tính không tốt chỉ là việc nhỏ, Hỗ Doanh Doanh không dám hỏi nhiều, sợ phật Mộ nhị công tử mặt mũi.

Trong bữa tiệc, một cái lam sam công tử ôm vũ cơ, đi theo khiêu vũ.

Những này hoàn khố công tử, mao bệnh nhiều hơn. Làm chủ cái kia, say rượu sẽ còn chấn động rớt xuống nhà mình luân lý bê bối. Hỗ Doanh Doanh không cảm thấy kinh ngạc. Nàng giương mắt nhìn Mộ Cẩm, chỉ gặp nhị công tử nhìn chằm chằm trên trận khiêu vũ nam nữ. Nàng thuận nhìn lại.

Lam sam công tử lè lưỡi, tại vũ cơ trên môi liếm. Vũ cơ há mồm đón lấy.

Mộ nhị công tử đặt chén rượu xuống, trầm tư một lát, đảo mắt hướng Hỗ Doanh Doanh.

Nàng thổ khí như lan, kiều diễm mềm mại.

Hắn nhớ lại hôn nhị thập tư vị, cúi đầu.

Hỗ Doanh Doanh kinh ngạc nhìn xem hắn hoàn mỹ khuôn mặt tuấn tú, nàng thụ mê hoặc, nhắm mắt lại.

Sắp đụng phải nàng, Mộ Cẩm dừng lại. Nhấm nháp sơn trân hải vị miệng. . . Nuốt ngụm nước của người khác. . . Nhị công tử qua không được đạo khảm này.

Lại nhìn trên trận quấn giao công tử vũ cơ, Mộ Cẩm mất hết cả hứng. Không đầy một lát, hắn vội vàng rời tiệc, lưu lại một mặt không hiểu Hỗ Doanh Doanh cùng một đám kinh ngạc công tử ca.

Trở lại Mộ phủ, Mộ Cẩm nói: "Đem xếp hạng nhị thập gọi tới cho ta."

Cùng nhị thập hôn ngày ấy, hắn uống mấy chén hôm sau phương nghỉ, có lẽ là chếnh choáng mê hoặc hắn, nhường hắn cảm thấy nàng có hương khí.

Tắm rửa hoàn tất, Mộ Cẩm trở lại trong phòng, nhị thập đã tại chờ lấy. Minh nguyệt chiếu vào nàng giữa lông mày, thanh tịnh bình tĩnh.

Nàng không có quá lớn biểu lộ, thi lễ, cúi xuống mắt.

Hắn lại nghĩ bóp mặt của nàng. Suy nghĩ liền làm, hắn tiến lên bóp lên nàng, "Hai ngày không thấy, khí sắc không tệ."

Nhị thập ngửa mặt nhìn hắn, nhị công tử có mùi rượu, trên mặt không dậy nổi hồng vân, hẳn là chỉ là phổ thông rượu.

Cây đèn ánh nến múa tại mặt mày của hắn, hỏa tâm đốt tiến hắn đáy mắt, tụ thành một tòa lại hắc lại đỏ vực sâu.

Nàng nháy mắt mấy cái.

Mộ Cẩm không có nói nhiều, cúi đầu ngậm chặt hai mảnh đỏ tươi.

Đây là ngon miệng, mỹ vị. Cũng là nguy hiểm.

Hồi nhỏ một ít ký ức như muốn mãnh liệt mà tới, bất quá, Mộ Cẩm đắm chìm cùng nhị thập thân mật bên trong, không có bắt được này chợt lóe lên trong nháy mắt.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Thời cổ dã luyện kỹ thuật không cao, hoàng kim không phải thuần hoàng kim, hỗn tạp cái khác kim loại. Văn ngón giữa cố dịch cùng tồn tại thể.

Ps: Ta một mực wap bưng, không có loạn mã.

app gặp gỡ loạn mã mà nói, có thể nếm thử hoán đổi wap bưng.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 57: Thật Sự Là Không Biết Điều.

Mộ Cẩm đem nhị thập đẩy lên trên giường.

Ngày mùa hè nóng bức, trên giường hiện lên một tầng ngọc chiếu, thông thấu như rực rỡ vàng lưu ly. Nhị thập trắng muốt da thịt, đệm ở ngọc chiếu phía trên, sáng loáng.

Từ khi nhị thập đến quý thủy, Mộ Cẩm liền tu thân dưỡng tính, vượt qua thanh quả thời gian. Hàng đêm ôm nàng trong ngực, táo động không phải là không có, ngẫu nhiên tỉnh, hắn nhịn không được xoa bóp mặt của nàng, lại lại xoa xoa của nàng tay, nhờ vào đó đến thư giải trong lòng hỏa khí.

Nhẫn đến hôm nay, đã là dựa vào nhị công tử cực đoan khắc chế. Hắn vốn định, trở lại Mộ phủ, đem Yểm Nhật lâu cô nương thật tốt nhìn cái cẩn thận. Thấy là gặp được, mỹ cũng là mỹ, hắn lại không thế nào đề nổi hứng thú. Hắn coi như là đi xa bôn ba, phai nhạt tâm tính. Tối nay, nguyên bản tầm hoan tác nhạc tràng diện, hắn cảm thấy buồn bực ngán ngẩm.

Trở về gặp đến nữ nhân này, lên hào hứng. Hắn kéo nhị thập tay, hỏi: "Nữ nhân gia đồ vật, sạch sẽ a?"

Nhị thập nhẹ gật đầu.

Mộ Cẩm cười, cúi đầu hôn nàng một ngụm, "Thật ngoan."

Hắn đưa nàng gật đầu hiểu thành nghênh hợp. Nhưng mà, nhị thập chẳng qua là cảm thấy, dù sao bất quá một giấc, công tử muốn ngủ liền ngủ là.

Đêm nay, Mộ Cẩm đem khăn lụa đắp lên nhị thập con mắt. Đóng một lát, lại lột xuống. Hắn dùng bàn tay che cặp mắt của nàng. Nàng nhắm mắt. Xuyên thấu qua thật mỏng mí mắt, hắn cảm giác được nàng tròng mắt tại rất nhỏ rung động, hắn buông lỏng tay.

Nhị thập hai mắt nhắm nghiền, chặt đến mức liền mũi đều nhăn lại.

Hắn cầm bốc lên đôi môi của nàng, lại mổ một chút, sau đó đem khăn lụa ném qua một bên.

Thật lâu, không có khăn phủ xuống, nàng vụng trộm mở ra một con mắt.

Hắn bắt được, cười nói: "Về sau đừng đóng."

Thiếu đi khăn khăn lụa che lấp, lo sợ nghi hoặc ngược lại là nhị thập. Có lẽ là sợ hãi nhị công tử ánh mắt thâm thúy, có lẽ là sợ hãi chính mình mông lung, tóm lại nàng hai mắt vừa nhắm, nhắm mắt làm ngơ.

Đến cùng là phù hợp hai người, ngoài miệng nên đọc, nên hừ, nàng đều có.

Nghĩ cùng nàng quý thủy thống khổ, Mộ Cẩm đêm nay không có để lọt đi vào. Để phòng vạn nhất, hắn hai ngón giữ lại của nàng một cái huyệt vị, nhẹ nhàng án vò.

Nàng trên đùi tê rần, giống như là bị cái gì tiểu động vật cắn miệng.

Hắn nói: "Ngày mai không cần uống tránh tử canh."

Nhị thập yên lòng gối lên trên vai của hắn. Nhị công tử ngoài miệng kêu đánh kêu giết, thế nhưng là hai người càng ngày càng thân mật đồng thời, nàng cảm thấy hắn càng ngày càng quan tâm. Băng Sơn cư địa thế ưu việt, đông ấm hè mát, mà lại ngọc chiếu thanh nhuận. Nhị thập trong mơ hồ phát lên hàn ý, rút vào trong ngực của hắn tìm kiếm ấm áp.

"Mùa hè ngươi còn sợ lạnh?" Mộ Cẩm chải lên mái tóc dài của nàng, hững hờ hỏi: "Toà này kinh thành ngươi đi qua bao nhiêu?"

Nhị thập lắc đầu, không đi bao nhiêu, ngẫu nhiên đi một chuyến Nam Hỉ miếu. Mộ phủ không có cấm túc, bất quá, một ngày ba bữa trù quản đúng hạn đưa cơm, nếu là bỏ qua, không tốt t ý tứ lại cùng phòng bếp muốn. Nàng đều gấp trở về ăn cơm.

Mộ Cẩm liệu, nàng tầm mắt nhỏ, kiến thức nông cạn."Ngày mai ta mang ngươi đến kinh thành đi một chút, nơi này cũng có hi vọng lâu, có trà lâu. A, còn có sòng bạc. Bất quá, nơi này sòng bạc cùng Lĩnh châu không đồng dạng, nhiều quy củ, ta không vui đi."

Nhị thập gật gật đầu. Cũng không biết nghe vào không có, hắn nói cái gì nàng đều gật đầu. Liền câu hỏi của hắn cũng thế.

Mộ Cẩm biết, nàng tám thành là muốn ngủ. Hắn vỗ vỗ nàng, "Ngày mai muốn đi chỗ nào chơi?"

Nhị thập mở mắt ra, khoa tay nói: "Rút quẻ."

"Ký gì?"

"Phù bình an."

"Cho ai cầu?" Đây mới là Mộ Cẩm quan tâm.

Nhị thập thành thật đáp: "Nhị công tử." Nhị công tử bình an, các nàng đám nữ nhân này mới có thể vô ưu vô lự. Cái gọi là bắt giặc trước bắt vua, đảm bảo bình an đương nhiên cũng là trước đảm bảo chủ tử.

Mộ Cẩm đang muốn mở miệng châm chọc hắn không tin ký văn, lời đến khóe miệng, ngoặt một cái. Đạo này cong bốc lên một cái nhếch lên phần đuôi, câu tiến hắn đáy lòng. Cuối đuôi cào đến hắn ngứa, ngứa đến không ngủ được.

Có lẽ là bởi vì đêm nay chỉ làm một lần, hứng thú còn lại chưa hết, cho nên hắn có một cỗ xúc động, cùng nàng bay ra ngoài cửa sổ, ngắm hoa ngắm trăng, ngâm thi tác đối.

Nhớ tới nàng chữ đại không biết một cái, coi như thôi. Hắn ôm sát nàng: "Ngủ đi."

Ngày thứ hai, nhị thập đổi lại một kiện ngải xanh váy dài. Buộc lên Doanh Doanh một nắm eo nhỏ, cùng chập chờn cành liễu đồng dạng.

Đây chính là lúc trước Mộ Cẩm nhường may vá phòng chế tạo gấp gáp quần áo mới. Đại hồng đại tử là diễm sắc, này vàng a xanh cũng rất là chói mắt, may vá sư phó liền cùng nhau làm.

Nhị công tử thấy nàng này một thân, hiện lên vi diệu tiểu cảm xúc. Hắn hoài nghi nàng này nhan sắc tại ngấm ngầm hại người.

Nhị thập ngẩng đầu hướng hắn, xanh nhạt nổi bật lên nàng da trắng như ngọc.

Hắn hỏi: "Hai ngày này, mới thêu đồ vật tốt chưa?"

Nhị thập khoa tay nói: "Vội vàng chiếu cố thập ngũ, không để ý tới." Đây là nguyên nhân một trong, thứ hai, là lười. Đương nhiên, cái này không thể nói cho nhị công tử.

Mộ Cẩm nhếch miệng. Đường đường nhị công tử, năm lần bảy lượt hướng cô nương nhà lấy đồ vật, thực tế ném mặt mũi. Hắn khắc chế ẩn nhẫn, chỉ có dùng sắp đến phù bình an, làm dịu không chiếm được túi thơm không vui.

Ra Mộ phủ đại môn.

Mộ phủ trước cửa con đường này, một bên thông hướng đường đi, một bên khác là cuối cùng. Phần lớn là người trong phủ thông hành. Đi đến đường đi, Nam Hỉ miếu tại hướng phải phương hướng.

Nhưng mà, nhị công tử nhanh chân rẽ ngang, đi bên trái.

Nhị thập gấp đi hai bước, đuổi theo, nàng nhìn quanh chung quanh người qua đường, đem ngón tay giấu ở tay áo dưới, nhẹ nhàng dắt hắn góc áo.

Mộ Cẩm nghiêng đầu.

Nàng chỉ một bên khác: "Rút quẻ là ở nơi đó."

"Trước dẫn ngươi đi ăn phố đông bánh bao hấp." Mộ Cẩm một phát bắt được của nàng tay, mười ngón giao ác. Bất quá, nơi này là kinh thành, hắn cầm một chút liền buông ra."Đông Ninh nói, cái kia một ngụm tươi nước, Mộ gia phòng bếp làm không được."

Nhị thập nhẹ nhàng thở ra, nàng coi là nhị công tử không thoải mái, phạt nàng không ăn điểm tâm. Nàng thoáng chậm xuống bước chân, cùng hắn kéo ra ba thước khoảng cách.

Hai người một trước một sau, đến bánh bao hấp cửa hàng, tại nơi hẻo lánh ngồi xuống.

Mộ Cẩm nhìn xem đối diện nhị thập. Hắn hôm qua cẩn thận quan sát Hỗ Doanh Doanh, y nguyên quốc sắc thiên hương. Nữ nhân trước mắt có lẽ là tươi mới một cái khác loại hình. Vậy liền quyền đương hắn thẩm mỹ không có lui bước, mà là tiến bộ.

Nhị thập cắn một ngụm bánh bao, hương nồng nước canh lưu ở trong miệng, mười phần bỏng miệng. Nàng há hốc mồm, vừa nhấc mắt, gặp nhị công tử hai mắt sáng ngời như diễm nhật, thẳng nhìn chằm chằm nàng.

Nàng rủ xuống mắt, nhanh lên đem trong miệng bánh bao nuốt xuống.

Mộ Cẩm cười, xuất ra nàng tặng cái kia một đầu khăn lụa, nhẹ nhàng vì nàng lau khóe miệng, "Ta hôm nay minh bạch ngươi đưa này khăn ý nghĩa."

Không phải nàng tặng. . . Là hắn cưỡng bức, muốn lại không có thèm. Chính nhị thập tiếp nhận khăn, lau miệng, về sau gấp lại, khoa tay nói: "Nhị công tử, ta rửa sạch sẽ, trả lại hồi cho ngươi."

"Ân." Mộ Cẩm nhắc nhở: "Nhớ kỹ, nhất định phải trả."

Này khăn vốn chính là nhị công tử không muốn. Đương nhiên, nhị thập không dám nói, liên tục gật đầu đáp ứng.

Lúc trước, nhị thập cùng thập nhất đi Nam Hỉ miếu, đi thẳng về thẳng, không ngừng lại. Hôm nay bồi nhị công tử đi dạo, chỗ này nhìn xem, chỗ ấy đi một chút.

Nhị công tử cười hỏi: "Ngươi thiếu cái gì không có?"

Thiếu tiền. Nhị thập trông mong nhìn xem hắn.

Hắn vô tình cự tuyệt, "Không cửa."

Đến một đầu phố nam tiểu đạo, ngói xám gạch đỏ cửa hàng lúc lớn lúc nhỏ, đường đi đi theo lúc rộng lúc hẹp. Mộ Cẩm giới thiệu nói, đây là thôn xóm tự xây cửa hàng nhỏ.

Nói lời này lúc, hai người đi qua một gian đậu hũ phường.

Trước cửa có hai cái thanh niên, lam xám thô áo cái kia đang sát bàn, thanh niên áo trắng vóc dáng cao lớn, ngay tại dựng lều tử.

Đậu hũ phường treo chiêu bài có "Tây Phụ quan" ba chữ.

Mộ Cẩm hỏi nhị thập: "Các ngươi Tây Phụ quan đậu hũ có cái gì đặc sắc?"

Nhị thập lắc đầu. Không có gì đặc sắc, đậu hũ là Đại Tễ Giang Nam mới ngon ngon miệng.

Lam xám thanh niên gặp hai người bước chân có chỗ dừng lại, vội vàng gào to nói: "Vừa mê vừa say đậu hủ não." Hắn lộ ra hai

hàm răng trắng, cười nhìn nhị thập, "Cô nương, ăn đậu hũ sao?"

Vị thanh niên này có Tây Phụ quan khẩu âm, nhị thập rất là thân thiết, nhìn lại quá khứ.

Nam tử trên trán hệ một đầu cùng áo sắc khăn tay. Thấy rõ nhị thập ngũ quan, hắn lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn chằm chằm nàng không thả.

Mộ Cẩm tiến lên nửa bước, nghiêng người chặn lam xám thanh niên ánh mắt.

Lam xám thanh niên nháy mắt, nói: "Cô nương, ngươi. . ."

Mộ Cẩm ánh mắt lợi như đao.

Lam xám thanh niên ngừng nói, vỗ vỗ thanh niên áo trắng, "Ca, cô nương này dáng dấp rất quen mặt a."

Thanh niên áo trắng dựng tốt lều, nhảy xuống ghế gỗ, nhìn lại, "A?" Hắn hết sức kinh ngạc, lại dẫn chần chờ: "Từ A Man? Ngươi là Từ A Man sao?"

Nhị thập giật mình.

Lam xám thanh niên cười hắc hắc lên: "Ta cũng cảm thấy dung mạo của nàng giống. . . Từ A Man."

Trước mắt hai cái thanh niên, hai mươi đòn không dậy nổi. Đối phương nhận ra nàng, huống chi còn có Tây Phụ quan khẩu âm, khẳng định là đồng hương.

Thanh niên áo trắng vỗ vỗ ngực của mình, "Ta là Đại Đông, hắn là tiểu Đông. Có nhớ không? Chúng ta ở cùng một cái phố, khi còn

bé cùng nhau chơi đùa quá chơi trốn tìm."

Nghe được danh tự, nhị thập nhớ lại. Đã nhiều năm như vậy, ba người đều đã lớn lên, nàng nhận không ra hai người bộ dáng cũng bình thường.

Lam xám thanh niên, cũng chính là tiểu Đông, đi lên trước nói: "Dung mạo ngươi cùng ngươi nương rất giống, ta liền nói quen mặt nha. . ." Có thể bên người nàng nam nhân một mực lạnh như băng nhìn chằm chằm hai huynh đệ, quái khiếp người.

Gặp gỡ hồi nhỏ bạn chơi, nhị thập vừa mừng vừa sợ, nàng muốn nói chuyện, không thể nào nói lên.

Tiểu Đông hỏi: "Cha ngươi khắp nơi đang tìm ngươi, ngươi trước kia không phải tại Giang Nam làm việc vặt sao?"

Nghe được người nhà tin tức, nhị thập càng là luống cuống tay chân, chỉ chỉ cổ họng của mình, lại nắm tay tại bên miệng, học Lâm Quý Đồng khục mấy lần.

Đại Đông cầm lấy khăn tay lau mặt, hỏi: "Ngươi là bị phong hàn, cuống họng không thoải mái?"

Nhị thập gật đầu.

"Nha." Đại Đông tin, hỏi lại: "Ngươi chừng nào thì đến kinh thành a?"

Nàng đến kinh thành nhiều năm. Nàng so một thủ thế.

"Ai." Tiểu Đông cười lên: "Chúng ta ở chỗ này có hơn một năm, không có đụng tới quá ngươi, hôm nay thật sự là xảo."

Đúng là xảo, nếu không phải bồi nhị công tử ra, hai mươi cây vốn không đi con đường này. Nàng muốn nghe được một chút người nhà tình huống. . . Thế nhưng là, nhị công tử ý cười Doanh Doanh, trong mắt không thấy hiền lành. Đã Đại Đông tiểu Đông ở chỗ này mở đậu hũ phường, cái kia nàng về sau một mình tới nghe ngóng cũng không sao, hôm nay liền bồi nhị công tử.

Lúc này, trong phòng đi tới một cái trung niên nữ tử, đồng dạng, treo một đầu khăn tay trên vai, nàng nhìn thấy bốn người đứng tại trước sạp, nói: "Đại Đông tiểu Đông, tranh thủ thời gian chào hỏi khách khứa a."

"Nương." Tiểu Đông quay đầu, "Nương, chúng ta gặp phải Từ A Man."

"Từ . . . A Man?" Trung niên nữ tử nhìn chăm chú dò xét nhị thập, "Thật sự là a, cùng a Lệ dung mạo thật là giống."

A Lệ chính là nhị thập nương thân danh tự. Trung niên nữ tử tên là Trương Thúy Hoa, miệng nói một câu, liền tiếp lên câu tiếp theo: "Thật sự là, trưởng thành đại cô nương, y phục này thật xinh đẹp. Cha ngươi tìm ngươi nhiều năm."

Nghe được cha mẹ tin tức, nhị thập kích động không thôi.

"A a, nếu không tiến đến ngồi?" Trương Thúy Hoa nhiệt tình chào hỏi, "Ngồi, tiến đến ăn một bát đậu hủ não."

Nhị công tử cái nào để ý đậu hủ não loại vật này, nhị thập nghĩ như vậy.

Mộ Cẩm lại đi vào.

Gặp hắn một thân tươi áo, vẫn là tơ lụa vải vóc, Trương Thúy Hoa tranh thủ thời gian lấy chính mình khăn tay, hướng trên ghế xoa xoa, "Ngồi, ngồi." Nàng ngẩng đầu: "Đại Đông tiểu Đông, mau tới hai bát đậu hủ não. Muốn chén lớn."

"Được rồi." Hai cái thanh niên sảng khoái ứng thanh.

Nhị thập đoán không ra nhị công tử tâm tư. Vừa mới gặp Trương Thúy Hoa dùng khăn tay xoa băng ghế, nhị công tử sắc mặt mơ hồ có biến, nhưng vẫn là ngồi xuống. Nhị thập sợ chính là, một lần phủ, nhị công tử nhường nàng bồi hắn này một thân quần áo.

"Vị công tử này. . ." Trương Thúy Hoa nhìn xem Mộ Cẩm khuôn mặt tuấn tú, "Tướng mạo đường đường, quần áo bất phàm, là kinh thành quý nhân a?"

Nhị thập gật gật đầu.

Trương Thúy Hoa tiếp tục hỏi: "Là a Man. . . ?"

Nhị thập chỉ chỉ cổ họng của mình, hướng nhị công tử làm một thủ thế. Loại vấn đề này, đương nhiên nhị công tử trả lời mới tốt, cho hắn khoe khoang khoe khoang hắn nô dịch địa vị của nàng.

Nhưng mà, nhị công tử triển khai ngọc phiến, tiêu diêu tự tại quạt gió, không nói gì.

Trương Thúy Hoa nhìn trước mắt nam nữ trẻ tuổi biểu lộ, suy đoán, "Chẳng lẽ. . . Vị này là a Man công tử?"

Nhị thập tranh thủ thời gian lắc đầu.

Nhị công tử lại nói: "Chính là."

Nhị thập nghĩ, nhị công tử chỉ sợ hiểu lầm. Trương Thúy Hoa trong miệng "Công tử" hai chữ là vì người phu tế ý tứ, không phải nhị công tử coi là "Chủ tử".

"A. . ." Trương Thúy Hoa liên tục sợ hãi thán phục, "A Man thật sự là có phúc lớn, tìm như thế một vị tuấn tú công tử. . . Cha mẹ ngươi biết được nhiều cao hứng a."

Nhị thập mặt không thay đổi tại dưới đáy bàn đá Mộ Cẩm một cước.

Hắn dời đi chân.

Nhị thập lại đá đi.

Nữ nhân này ăn gan báo rồi? Mộ Cẩm bay đi một cái thờ ơ.

"Nhị công tử." Nhị thập khoa tay nói: "Nàng hiểu lầm. Nàng nói công tử là —— "

"Vị công tử này, ngươi cùng a Man hoàn thành hôn phối không?" Trương Thúy Hoa sát cái bàn, con mắt thẳng hướng Mộ Cẩm, không có lưu ý đến nhị thập ngôn ngữ tay.

Nhị thập nhìn xem Mộ Cẩm, lắc đầu liên tục.

Mộ Cẩm cười, "Chưa kết hôn." Lời này cũng là thật, hắn vừa bỏ vợ, chính thê chi vị rỗng.

"Tháng sau, ta có Tây Phụ quan thân thích tới, vừa vặn nhường hắn truyền tin trở về cho a Man cha mẹ." Trương Thúy Hoa thân thiện nói: "Nghi thức a, phải có song phương phụ mẫu ở đây. Không có cha mẹ chúc phúc việc hôn nhân, bao nhiêu long đong chút."

Nhị thập vỗ vỗ Trương Thúy Hoa khuỷu tay, liên tục khoát tay, im lặng dùng môi ngữ từng chữ từng chữ nói: "Ta là nha hoàn của nàng."

"Nha. . . Nha hoàn. Nha. . ." Trương Thúy Hoa cười to: "Ta coi là, đây là tìm tuấn tú như vậy vì người phu tế đâu. Ngồi đi, ngồi đi, ta đi cấp các ngươi múc đậu hủ não."

Mộ Cẩm vừa rồi không thấy được nhị thập môi ngữ, hỏi: "Cùng đại thẩm nói cái gì?"

Nhị thập khoa tay: "Nói ngươi ta quan hệ."

"Quan hệ thế nào?"

"Không có quan hệ."

Thị tẩm hai chữ là không tiện đối ngoại công khai. Kỳ thật, nhị thập không tính là hắn thiếp thất, danh bất chính, ngôn bất thuận, nói ra là không được tốt. Mộ Cẩm hỏi: "Ngươi muốn danh phận?"

Cái gì gọi là nàng muốn, nàng mới không muốn.

"Dù sao thê tử của ta cũng bỏ, ngươi muốn ——— "

Nhị thập lắc đầu, "Ta không muốn."

Nụ cười của hắn trong nháy mắt đông kết, "Vì cái gì không muốn?"

Nàng khoa tay nói: "Ta không xứng với."

Mộ Cẩm hừ lạnh, "Ngươi rất có tự mình hiểu lấy." Nàng nói rất có đạo lý, nàng là không xứng với. Có thể đạo lý kia nên hắn không

muốn nàng, mà không phải nàng một mặt ghét bỏ. Nữ nhân này, một không tham tài, hai không ham mê nữ sắc, liền thân phận địa vị của hắn cũng không tham, thật sự là không biết điều.

Tiểu Đông nghe Trương Thúy Hoa trêu ghẹo, ngay tại tiếc nuối nhị thập đã có hôn phối, vễnh tai lại nghe Mộ Cẩm mà nói, hắn vui vẻ. Tiểu Đông không nhìn Mộ Cẩm sắc mặt khó coi, đi đến nhị thập bên người."Từ A Man, ngươi trưởng thành, có thể so sánh khi còn bé càng xinh đẹp." Hắn tay trái dùng sức lau nhị thập trước mặt bàn tấm, cười đến ngu ngơ.

Mộ Cẩm suýt nữa nhấc lên bàn tấm. Nữ nhân của hắn có xinh đẹp hay không, cùng này tóc vàng tiểu tử có liên can gì?

Dù là nàng chỉ là nhị công tử nha hoàn, đó cũng là nhị công tử người. Nhị công tử mới mang xong thập nhất cho đội mũ xanh, trong lòng càng thêm mất cân bằng. Nhị thập hướng tiểu Đông lắc đầu.

Vẫn là lớn tuổi Đại Đông thức thời, gặp vị kia phú quý công tử giống như là từ âm tào địa phủ mà đến, quyển có âm phong, hắn tranh thủ thời gian lôi đi đệ đệ.

Mộ Cẩm nhìn xem nhị thập: "Ngươi dạng này nữ nhân, cũng có chúng tinh củng nguyệt một ngày."

"Cái nào cùng nhị công tử." Nhị thập khoa tay nói: "Nhị công tử là trên trời trăng sáng, phàm nhân cao không thể chạm."

Cao không thể chạm có ý tứ gì? Này không phải liền là hai người khoảng cách xa không thể chạm sao?

Nhị công tử mặt càng đen hơn.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 58: Ánh Nắng Nóng Bỏng, Cay Đến Nhị Công Tử Tâm Phiền Khí Nóng Nảy.

Trương Thúy Hoa bưng lên đậu hũ che kín to to nhỏ nhỏ động khe hở, cùng Giang Nam đậu hũ so sánh, Tây Phụ quan quả thực được xưng tụng thô ráp.

Đậu hũ phường mở lâu như vậy, kinh thành nhà giàu sang cực ít vào xem, có thể thấy được không hợp khẩu vị. Loại này đậu hũ so Giang Nam tiện nghi, người bình thường kinh tế túng quẫn, không theo đuổi cảm giác. Này nhà đậu hũ phường làm chính là bình dân sinh ý.

Nhị thập nâng lên bát, cầm lấy cái thìa đào một ngụm, cười hướng Trương Thúy Hoa nhẹ gật đầu.

Trương Thúy Hoa đi theo cười: "Chúng ta đậu hủ não cùng Giang Nam không đồng dạng, chúng ta là đại mạc sinh trưởng ở địa phương, thích này thô khoáng hào sảng khẩu vị."

Gặp Mộ Cẩm sắc mặt càng ngày càng cương ngưng, Đại Đông tiến lên lôi kéo Trương Thúy Hoa: "Nương, ngươi đừng nói nữa."

"Ai, là, là." Trương Thúy Hoa lui xuống: "Các ngươi ăn."

Mộ Cẩm một mặt quý khí tướng, ngồi ở chỗ này liền là sống sờ sờ chiêu bài. Liền quý nhân đều thích ăn đồ vật, khẳng định có kỳ chỗ đặc biệt.

Khách nhân càng nhiều, Trương Thúy Hoa vội vàng chào hỏi đi.

Nhị thập vừa rồi ăn bánh bao hấp, đã đã no đầy đủ. Bất quá, thịnh tình không thể chối từ, nàng từng ngụm, chậm rãi ăn.

Mộ Cẩm không có muốn ăn, con mắt hướng về nàng. Dung mạo của nàng nhỏ nhắn xinh xắn, thêu thùa lại là Giang Nam cô nương yêu thích. Thô khoáng hào sảng như vậy hình dung, đặt ở trên người nàng không hợp nhau.

Hắn nhớ tới mẹ ruột của hắn, cá tính tùy tiện, không quan tâm nam nữ thụ thụ bất thân, cùng Lâm Ý Trí thành khác phái tri kỷ.

Hoàng thượng không thể nào hiểu được nàng cùng Lâm Ý Trí ở giữa tình cảm, ghen ghét xen lẫn, thế là hạ lệnh đem Lâm Ý Trí một đời vây ở bên trên đỉnh thành.

Hoàng thượng từng nói qua, Chân Nguyệt Sơn trời sinh thần kinh thô, có con về sau, tâm tư mới tinh tế tỉ mỉ lên. Nhưng mà, càng tinh tế tỉ mỉ, cũng cách hắn càng xa.

Mộ Cẩm cảm thấy, nhị thập cũng có chút thô thần kinh. Có lẽ là Tây Phụ quan thuỷ thổ vấn đề.

Tiểu Đông đối nhị thập liếc mắt thật nhiều mắt. Hắn kéo một trương ghế, ngồi vào nhị thập bên cạnh.

Đây cũng là cái thần kinh thô Tây Phụ quan người, không hề hay biết Mộ Cẩm lạnh thấu xương, hướng về phía nhị thập cười không ngừng: "Từ A Man, ngươi đệ đệ dáng dấp cao, năm ngoái liền so ta còn cao." Tiểu Đông đứng lên, vươn tay cánh tay so một cái độ cao.

Nghe vậy, nhị thập tâm hỉ, trên mặt chất đầy ý cười. Như bông hoa bình thường hướng tiểu Đông nở rộ.

Mộ Cẩm nhìn chằm chằm trước mắt nam nữ. Một cái thường thường tư sắc nữ nhân, làm sao những nam nhân này từng cái cùng chưa từng thấy nữ nhân giống như.

Tiểu Đông hồi ức nói: "Muội muội của ngươi cũng đã trưởng thành, càng lớn, cùng ngươi càng giống. Thật nhiều người tới cửa làm mai đâu." Nói đến đây, tiểu Đông cúi đầu xuống, có chút xấu hổ, "Ta lúc đầu cũng nghĩ... Tiến đến làm mai."

Mộ Cẩm phát lấy trong chén đậu hũ. Vốn là mấp mô đậu hũ, vỡ thành một khối nhỏ một khối nhỏ, lại bị hắn lật lên. Trong tô ở giữa cái kia mấy khối đậu hũ, triệt để bị chặt thành mảnh vụn. Muốn cưới muội muội liền cưới muội muội, đối tỷ tỷ cười đến như thế dập dờn. Chần chừ, đứng núi này trông núi nọ, nay Tần mai Sở, có mới nới cũ.

Nhị thập cùng tiểu Đông, đắm chìm trong đồng hương gặp gỡ đồng hương trong vui sướng, không để ý tới nhị công tử.

Tiểu Đông nói tiếp: "Ngươi đi làm tạp dịch cái kia mấy năm, ngươi nhà thời gian tốt rồi. Nghe ngươi cha nói, ngươi làm việc chịu khó, chưa tới nửa năm liền trướng tiền công. Về sau có một ngày, cha ngươi ủ rũ cúi đầu trở về, nói không biết ngươi bị bán được đi nơi nào. Hắn tìm tới nguyên lai gia đình kia, nghĩ hỏi, lại bị đánh một trận."

Nhị thập khẩn trương, khoa tay một trận.

"Ngươi ngã bệnh liền hảo hảo nghỉ ngơi, sao một trận phong hàn, ho đến cuống họng cũng khàn khàn." Tiểu Đông cười an ủi: "Yên tâm, cha ngươi thương thế không nặng, nghỉ ngơi nửa tháng khôi phục. Ngươi nhà thiếu đi tiền công của ngươi, muội muội của ngươi nghĩ ra được làm việc, cha ngươi sợ lại ném nhị nữ nhi, không cho nàng đi. Năm trước, ngươi đệ đệ đi làm chọn sơn công."

Nhị thập tụ tinh hội thần nghe. Mấy năm này thời gian trôi qua lại khổ, nàng cũng không có quên người nhà. Vừa mới bị bán được kinh thành thời điểm, nàng thác một cái biết chữ nha hoàn hỗ trợ viết thư. Phong thư này đá chìm đáy biển. Lại hoặc là, thu được hồi âm lúc, nàng lại bị bán trao tay.

Đến Mộ gia nơi này, tam tiểu thư làm người hiền lành. Mà lại, tam tiểu thư nha hoàn nếu là có nhân duyên, tam tiểu thư cũng đồng ý nhường nha hoàn xuất giá rời phủ. Nhị thập khi đó có hi vọng. Đương nhiên, về sau nhị công tử lại đoạn mất của nàng hi vọng.

Trời không tuyệt đường người. Hôm nay gặp gỡ Đại Đông tiểu Đông, biết được người nhà bình an, nhị thập đủ hài lòng.

Mộ Cẩm chén kia đậu hũ, đã bị hắn chặt thành nước hình, hắn nhìn xem nhị thập cong lên khóe môi.

Nữ nhân này đối với người nào đều vẻ mặt tươi cười, liền là chuyển hướng hắn thời điểm, cùng không có cảm xúc đồng dạng. Hắn buông xuống trong tay thìa, sứ muôi đụng tới bát sứ, phát ra một tiếng "Lên tiếng bang" tiếng vang.

Nhị thập lúc này mới hoàn hồn nhìn về phía hắn, cười yếu ớt biến thành thuận theo.

Ánh nắng nóng bỏng, cay đến nhị công tử tâm phiền khí nóng nảy.

Kết hết nợ, Mộ Cẩm đi ra lều.

Trương Thúy Hoa nhìn xem nhị thập: "Ngươi đứa nhỏ này, tuổi còn nhỏ liền cùng nhà cắt đứt liên hệ, tại bên ngoài chịu không ít khổ đi."

Nhị thập rung đầu.

"Bất quá, đại hộ người ta nha hoàn thời gian cũng không tệ. Công tử này, thật thích của ngươi, đối ngươi rất vội vã."

Đằng sau lời này, không phải Trương Thúy Hoa nhìn ra cái gì, mà là thuận miệng mà ra lời khách sáo mà thôi.

Lại làm cho nhị thập ý cười dừng lại.

Đang muốn đi ra cửa, tiểu Đông đi tới, hai hàm răng trắng sáng đến phát sáng, "Từ A Man, có rảnh thường đến a."

Nhị thập mỉm cười. Đậu hủ não cảm giác không kịp Giang Nam, nhưng đây mới là Tây Phụ quan đặc hữu hương vị. Đón lấy, đầu của nàng bị Mộ Cẩm đẩy trở về.

"Đi." Âm hiểm lành lạnh nhị công tử tại mặt trời rực rỡ hạ bản thân hạ nhiệt độ.

Nàng đi theo tiến lên.

Vừa rồi sợ phật Trương Thúy Hoa mặt mũi, nhị thập mang Mộ Cẩm cái kia một bát bã đậu cũng ăn non nửa bát, chống ghê gớm, nàng vuốt ve bụng.

Mộ Cẩm mắt nhìn phía trước, bàn tay hướng của nàng bụng nhỏ dán một chút, "Ăn thành cái cầu."

Còn không phải nhị công tử hại. Hắn chưa từng bận tâm lễ nghi, không thích ăn đồ vật sẽ không ăn, sẽ không thông cảm hảo ý của người khác.

Nhị thập đánh một ợ no nê. Mặc dù bụng căng, nhưng là nàng có thể cho thân nhân truyền tin. Nàng tâm hoa nộ phóng, đối nhị công tử, cũng mặt mày hớn hở.

Trên mặt của nàng ấp ủ lên kiều ý, Mộ Cẩm lăn lên một trận khô nóng.

Hắn đem nhị thập đẩy lên một hẻm nhỏ, không coi ai ra gì thời khắc, hung hăng đưa nàng ôm lấy, thấp giọng tại nàng bên tai nói, "Lúc nào học được câu dẫn nam nhân?"

Nàng nháy mắt mấy cái, nàng còn muốn hỏi, nàng lúc nào câu dẫn quá nam nhân?

Mộ Cẩm chậm rãi đọc nhấn rõ từng chữ: "Lại đối với người khác như thế cười, ta liền cắn chết ngươi."

Nhị thập sao mà vô tội, cấp tốc che dấu ý cười.

"Cái kia gọi tiểu Đông, miệng đầy mê sảng. Nói cái gì muốn cùng muội muội của ngươi cầu hôn sao? Kết quả đối ngươi cười cái

không ngừng. Một gian đậu hũ phường, chưa thấy qua mấy nữ nhân, cho là ngươi dạng này liền là đại mỹ nhân."

Nhị công tử nói nhị công tử. Nhị thập tiến tai trái, ra tai phải.

Gặp nàng một câu không trở về, Mộ Cẩm nói: "Ngươi người này làm sao chán ghét như vậy đâu?"

Nhị thập cũng nghĩ nói, nhị công tử làm sao chán ghét như vậy đâu?

Nàng chẳng phải cao hứng một hồi, hắn liền không vui. Hắn liền là không muốn để cho nàng thoải mái, chỉ cần nàng một cao hứng, hắn khẳng định phát cáu.

Dù sao tại đường tắt, Mộ Cẩm không có nói thêm nữa, cho hả giận bóp một chút mặt của nàng, buông ra nàng.

Nam Hỉ miếu mái hiên lữ cao cao bay lên, hai tòa trợn lên hai mắt uy vũ hùng sư quan sát thế gian. Từng nhánh đỏ chót cao hương, ký thác thế gian phàm nhân ước mơ. Thành kính tín đồ quỳ gối khói trắng lượn lờ hương đàn trước, nhắm mắt cầu phúc.

Mộ Cẩm đợi ở ngoài miếu một gốc dưới tàng cây hoè. Hắn không tin thần minh, nói cách khác, hắn cũng không tin huyết chú.

Bóng cây hạ nhị công tử sắc mặt không vui. Bất quá, ngũ quan tuấn tú còn tại đó. Đến đây thắp hương bái Phật cô nương nhà, tránh không được hướng hắn ném đi vài lần, lại e lệ mà cười. Nếu là ngày trước, nhị công tử cũng trở về một trong cười, lỗ mãng trêu

chọc, đẩy loạn không biết mấy nhà cô nương tâm hồ. Hôm nay hắn một cái cũng không để ý tới.

Cùng nhị thập ra, nhị công tử liền không có thuận tâm một ngày. Nghĩ hắn lúc trước trái ôm phải ấp, nhàn tình nhã trí. Từ khi nữ nhân này xuất hiện, hắn ba ngày hai đầu nổi giận. Một nữ nhân thế mà có thể như thế đáng ghét.

Nhị thập đối tiểu Đông mỉm cười, vẫn khắc ở não hải. Mộ Cẩm nhẹ nhàng dao quạt, đem hình tượng này quạt đi.

Xa xa nhìn thấy nhị thập thân ảnh.

Nàng ôm xách váy, chậm rãi đi xuống bậc thang.

Mộ Cẩm lúc này lại phát hiện, nàng phát lên chính là phỉ thúy trâm, xanh biếc gây chú ý. Hắn tiếp tục quạt cây quạt.

Nhị thập giương mắt hướng dưới cây, cầm trong tay hai đạo phù, đến gần khoa tay nói: "Nhị công tử, đây là đưa cho ngươi phù bình an."

Trước một khắc, nhị công tử nghĩ là, nhất định phải trừng phạt cái này không nghe lời nữ nhân. Khi nhìn thấy phù bình an, vừa mới như thế nào quạt đều quạt không đi nộ khí bản thân chạy hơn phân nửa.

Thật dài phương phương phù bình an bày tại lòng bàn tay của nàng, ước chừng nửa lớn chừng bàn tay, lá bùa do một cái tươi vàng túi tiền bao khỏa. Túi chính diện có một chu sa sắc ấn phù.

Hắn cầm lấy này một cái nhẹ không thể nhẹ nữa túi, xoay chuyển mặt sau, có "Bình an" hai chữ. Hơi mỏng một mảnh đồ vật, rơi vào

lòng bàn tay của hắn dường như nhận ở không biết tên trọng lượng, hắn hững hờ hỏi, "Ngươi trên tay kia đây này?"

Nhị thập giải thích: "Đây là vì cha mẹ ta, đệ đệ muội muội cầu."

Nếu là người nhà của nàng, hắn liền không tính toán với nàng. Mộ Cẩm thu hồi cái này phù bình an, cố ý tùy tiện một thăm dò, lại nhắc lại nói: "Nhớ kỹ, buổi sáng lau cho ngươi miệng khăn rửa sạch nhất định còn ta."

Nàng gật đầu.

Mộ Cẩm hỏi: "Đúng, vừa rồi nghe những nữ nhân kia nói, ngôi miếu này cầu duyên rất linh."

Thập nhất tại trong miếu cầu quá cùng đồ tể sự tình, hai người kết cục tất cả đều vui vẻ, cũng coi như linh nghiệm.

Hắn lại hỏi: "Ngươi cùng thập nhất thường đến Nam Hỉ miếu, cầu cái gì phù?"

Nhị thập khoa tay: "Phù bình an."

"Không có khác?"

Nàng lắc đầu.

Mộ Cẩm lấy quạt nhọn chống đỡ trong lòng nàng, "Vì biểu đạt của ngươi cam tâm tình nguyện, đi, tại Phật tổ trước mặt lập cái thề, cầu cái ký. Ta liền tin ngươi đối ta trung thành tuyệt đối, khăng khăng một mực."

Nhị thập khoa tay nói: "Nhị công tử không phải không tin ký văn sao?"

"Cho ngươi đi liền đi, dạy ngươi ngôn ngữ tay là để ngươi nói nhảm sao?" Nữ nhân này chuyện gì xảy ra? Mỗi lần cho nàng bậc thang dưới, nàng đều có thể một cước lăng không.

Nhị thập liếc hắn một cái, nghe lời đi. Liền là không biết loại này ép buộc cầu tới phù văn làm không đếm.

Nhân duyên ký cái túi là đỏ, tại nhị công tử trong mắt, so thành thân hôm đó đèn lồng càng hoa hồng. Được một cái phù bình an, được một cái nhân duyên phù. Mộ Cẩm quét tới hôm nay chi không vui.

Nàng nhìn xem Mộ Cẩm thu hồi nhân duyên phù, nhớ tới Trương Thúy Hoa.

Nhị thập gặp qua nha hoàn cùng đầy tớ ái mộ lẫn nhau tình ý, mà lại tại hướng Dương thành nghe như vậy nhiều hí. Cái nào nam thích một cô nương, là giống nhị công tử như vậy? Liền liền không thích Lý gia tiểu thư vị kia quan nhân, nhìn thấy Lý gia tiểu thư lúc, cũng phải lắp khâm phục thâm ý cắt.

Thích tình cảm, không có gì hơn ngượng ngùng, ôn hòa, nếu không nữa thì liền là tưởng niệm. Ngượng ngùng cùng ôn hòa... Nhị công tử này túm lên trời tư thái, khẳng định không phải. Tưởng niệm mà nói, nhị công tử hai ngày không có gặp nàng, cũng không giống có tưởng niệm dáng vẻ.

Từng nghe thập nhất nói, thật thích một người, gặp không suy nghĩ, gặp được cũng nghĩ.

Nhị thập cũng không có lá gan hỏi nhị công tử một câu, "Ngươi có tưởng niệm ta sao?" Nàng cẩn thận châm chước, đổi một câu

thăm dò: "Nhị công tử, ta đối với ngươi cam tâm tình nguyện."

Câu nói này xảy ra bất ngờ, hắn mi phong vẩy một cái, "Tự dưng lấy lòng, không phải gian tức lừa dối. Hai tròng mắt của ngươi xoay chuyển nhanh như vậy, đang suy nghĩ gì ý đồ xấu?"

Nàng lắc đầu, "Nhị công tử, ta sẽ không phản bội của ngươi."

"Nha." Hắn rõ ràng không tin.

Thừa dịp hắn không chú ý, nhị thập dẹp một chút miệng. Nhị công tử mắt cao hơn đầu, trong lòng chỉ có chính hắn. Nếu là hắn sẽ thích nữ nhân, mới ly kỳ. Hoa uyển cùng Yểm Nhật lâu cô nương, cũng sẽ không si tâm vọng tưởng nhị công tử thích, bởi vì đều rõ ràng hắn đức hạnh.

Nhị thập thầm nghĩ: Nếu là thích, không phải hẳn là hữu cầu tất ứng sao? Có thể hắn cả ngày khi dễ nàng, huấn trách nàng. Nàng cười như vậy một chút, hắn liền kéo mặt thối.

"Đi." Mộ Cẩm lại kéo lại nhị thập tay, giao ác nửa giây lát.

Nàng đi theo phía sau của hắn. Nàng không thể nào lý giải nhị công tử tức giận hành vi, nhưng nàng nhớ kỹ tấm kia nhân duyên phù, vụng trộm khẩn cầu thần minh, sớm đi nhường nhị công tử thích nàng. Nàng đầu này mạng nhỏ toàn bằng nhị công tử hỉ nộ định sinh tử.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 59: Nguyện Ta Đạm Nhi, Có Một Thế Quang Huy Tự Do.

Thập ngũ thương thế nhẹ bộ vị, đã kết vảy. Trọng thương chỗ, không cách nào trong ngắn hạn khép lại.

Lâm Quý Đồng tại Mộ phủ ở lâu, dễ làm cho người ta sinh nghi. Hắn thương lượng với Mộ Cẩm, không bằng đem thập ngũ đưa đến Linh Lộc sơn tĩnh dưỡng một đoạn thời gian. Phúc trại thủy tú sơn thanh, là chữa thương nơi đến tốt đẹp.

"Thương thế của nàng, ngươi có chắc chắn hay không?" Mộ Cẩm nhìn xem Lâm Quý Đồng.

Tại Băng Sơn cư, Lâm Quý Đồng tháo xuống mặt nạ, sắc mặt tái nhợt đến so thập ngũ càng giống bệnh nhân. Năm đó, Lâm Ý Trí vốn định cho Mộ Cẩm cùng Lâm Quý Đồng cùng nhau đẩy xương. Lâm Quý Đồng thân thể yếu đuối, Lâm Ý Trí lo lắng hắn không chịu nổi đẩy xương thống khổ, thế là coi như thôi.

Lâm Quý Đồng cùng Mộ lão gia một cái thon gầy, một cái phúc thái, người bên ngoài không cẩn thận quan sát, không cách nào phát hiện hai người chỗ tương tự.

"Hoàn toàn khôi phục là không thể nào." Lâm Quý Đồng thân thể yếu đuối, hắn thật sâu minh bạch, đại phu không phải thần tiên đạo lý. Hắn làm nghề y nhiều năm cũng không thể đem chính mình chữa khỏi."Ta điều chế đi mục nát Sinh Cơ Tán, có thể trợ thập ngũ cô

nương khôi phục đến chừng sáu thành. Còn lại, chính là nàng tạo hóa của mình."

Mộ Cẩm cười: "Đem nàng giao cho ngươi, ta yên tâm."

"Ngươi ngày sau đừng chê. Đây là tai hoạ, là ngoài ý muốn. Cô nương nhà trong lòng khổ, mặt mũi mỏng, ngươi miệng lại ác độc, nàng liền sợ ngươi đem nàng đuổi đi." Lâm Quý Đồng ngồi xuống, "Cho thêm nàng cổ vũ. Người vui vẻ, bệnh ma đi được cũng nhanh."

"Sư phụ y thuật, truyền cho ngươi không truyền ta. Ta không có tính nhẫn nại. Nàng đã từng muốn tính kế ta, ta đã sớm muốn đem nàng ném đến Phúc trại." Phúc trại đám kia tên lỗ mãng, phần lớn là giang hồ nghĩa sĩ, coi như thập ngũ rơi vào phỉ ổ, cũng không có nguy hiểm tính mạng. Mộ Cẩm ngày đó chỉ là muốn dạy dỗ giáo huấn thập ngũ.

Không ngờ, dẫn xuất nhị thập.

"Khó trách thập ngũ cô nương nhắc tới ngươi danh tự liền phát run." Lâm Quý Đồng cảm khái, "Mộ nhị công tử thanh danh, đều bị ngươi bại quang." Nghĩ đến thân phận của mình bây giờ thành hoàn khố đệ tử, Lâm Quý Đồng cũng không muốn trở về tới làm nhị công tử."Cho ta thời gian mấy tháng, ta đem thập ngũ cô nương điều dưỡng tốt, cho ngươi thêm trả lại."

Mộ Cẩm nói: "Cần gì quý báu dược liệu, có thể phái người tới lấy."

Lâm Quý Đồng đi trước, do Lỗ Nông cõng lên, một đường chạy tới.

Thập ngũ xuất hành không tiện. Thế là, Mộ nhị công tử cùng thượng thư chi tử hẹn nhau đi Linh Lộc sơn du ngoạn, riêng phần mình mang tới tiểu thiếp. Đãi trở về, tự có sơn phỉ đem Mộ nhị công tử thiếp thất bắt đi.

Thập ngũ biết được chính mình sắp rời đi Mộ phủ, điềm đạm đáng yêu hỏi: "Nhị công tử, ta về sau còn có thể trở về sao?"

Mộ Cẩm đáp, "Đương nhiên, ngươi lần này đi chỉ là chữa bệnh."

"Cám ơn nhị công tử." Thập ngũ nói xong lời này, không tiếp tục hỏi.

Nàng lần trước bị bắt đi phỉ ổ, nhìn thấy rất nhiều khôi ngô tráng hán, nàng sợ hãi đến không dám ngẩng đầu. Về sau trong phòng ngồi thật lâu, rốt cục nhìn thấy một cái không phải tráng hán sơn phỉ. Những cái kia nam tử cao lớn gọi hắn: "Nhị đương gia."

Không nghĩ tới, cái kia xấu xí mặt nạ quái y cũng là sơn phỉ, mà lại ngay tại nàng đi qua tòa sơn trại kia. Trải qua những ngày qua ở chung, thập ngũ biết này đại phu mặt buồn nôn thiện, cũng liền không lo lắng chính mình đi đến phỉ ổ tình cảnh.

Đến Linh Lộc sơn bên hồ, xe ngựa dừng ở dưới cây.

Đinh Vịnh Chí tiểu thiếp nhảy vọt trong nước, nói muốn bắt cá.

Thập ngũ tựa ở một cái khác cây đại thụ, một tay đỡ dậy bên cạnh eo, nhắm mắt cảm thụ núi rừng thanh phong.

Đoạn đường này mà đến, Đinh Vịnh Chí cơ hồ trầm mặc. Thẳng đến cùng Mộ Cẩm một mình tại xe ngựa, hắn mới mở miệng: "Trong cung loạn. . ."

Hôm nay nhìn thấy Đinh Vịnh Chí ngưng trọng biểu lộ, Mộ Cẩm sớm có dự cảm, "Ân."

"Ngày hôm trước, hoàng thượng tại ngự hoa viên ngã một phát." Đinh Vịnh Chí đưa tay, lặng lẽ kéo ra cửa sổ, điều tra bốn phía, thanh âm nói chuyện đè thấp: "Liền ngã tại năm đó tiền hoàng hậu ngã sấp xuống cái kia cấp một trên bậc thang."

Hắn quay đầu nhìn một chút Mộ Cẩm: "Cái kia cấp một bậc thang, so cái khác bậc thang cao, cung nữ khác cũng ở đây quẳng quá. Đây không phải cái gì thần quỷ quấy phá. Hoàng thượng đau chân, không có cái khác ngoại thương. Nhưng là, hoàng thượng hôn mê lúc nỉ non, đây là tiền hoàng hậu hiển linh, đón hắn về nhà."

Tiền hoàng hậu bây giờ người ở phương nào? Hoàng thượng lời ấy đại đại không may mắn.

Đinh Vịnh Chí nói tiếp: "Đêm hôm đó, thái giám, cung nữ, ngự y lòng người bàng hoàng, toàn bộ quỳ đầy đất."

Mộ Cẩm hỏi: "Thương thế như thế nào?"

"Ngự y cẩn thận kiểm tra hoàng thượng long thể, mấy người thương lượng một đêm, cảm thấy chỉ là đau chân. Hoàng thượng biểu hiện lại không tầm thường, các ngự y không dám vọng hạ khẳng định." Đinh Vịnh Chí thở dài: "Hầu hạ hoàng thượng Lam công công nói, từ khi ngã cái kia một phát, hoàng thượng hàng đêm mất ngủ, thường xuyên nhắc tới tiền hoàng hậu. Tựa như là. . . Tựa như là về tới tiền hoàng hậu vừa qua đời khi đó."

Mộ Cẩm trầm mặc.

"Chính là hoàng thượng cùng thái tử phân cao thấp lúc, hoàng thượng một ném, đối hoàng hậu cùng thái tử mà nói, gãi đúng chỗ ngứa. Thế lực ngang nhau quần thần, bây giờ lại hiện ra nghiêng về một bên thế cục." Đinh Vịnh Chí nói: "Mấy ngày nay, hoàng thượng hạ triều liền đi ngự thư phòng, ai cũng không gặp. Cha ta tìm không thấy cơ hội cùng hoàng thượng nói chuyện. Ta có chút bận tâm thái tử bên kia. . ."

"Ta minh bạch ngươi ý tứ. Chỉ dựa vào hoàng thượng kiềm chế thái tử thế lực, quá ỷ lại hoàng thượng." Mộ Cẩm nói: "Ta sẽ để cho hộ vệ cải trang thành nô bộc, xếp vào tại Mộ phủ chung quanh. Ngươi mặt ngoài tiếp tục tầm hoan tác nhạc, hết thảy vụng trộm bố trí."

"Là." Đinh Vịnh Chí còn nói: "Mặt khác, hoàng thượng sơ viễn Hòa chiêu nghi, Tô Yến Tinh cùng với nàng biểu tỷ tố khổ cũng vô ích. Hòa chiêu nghi vốn cũng không phải là gia đình quyền quý."

"Ân." Mộ Cẩm đã phái người, đem Tô Yến Tinh lời nói đi bố trí đến đường lớn hẻm nhỏ.

"Đúng rồi."Đinh Vịnh Chí nghĩ tới một chuyện, "Lam công công truyền tin, hoàng thượng ngày đó đột nhiên nói, muốn gặp tứ hoàng tử. Nói đúng là một chút, lại khoát tay nói không thấy."

Mộ Cẩm cùng hoàng thượng gặp này mấy lần mặt, hoàng thượng giảng phần lớn là tiền hoàng hậu sự tình, thậm chí cố ý muốn đem hoàng vị trả về cho Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm cự tuyệt.

Nhìn thấy hoàng thượng, Mộ Cẩm không có cảm nhận được người đương quyền vinh quang, ngược lại cảm thấy hoàng thượng vây ở nhi nữ tình trường cùng giang sơn xã tắc ở giữa, mâu thuẫn vùng vẫy một thế.

Mộ Cẩm rõ ràng nhớ kỹ, mẹ ruột của hắn tiễn hắn rời cung lúc, ôm chặt lấy hắn, mỉm cười nói: "Nguyện ta Đạm nhi, có một thế quang huy tự do."

Qua vài ngày nữa, nhị thập đi đậu hũ phường.

Nàng cùng Dương Đào cùng đi, dối xưng Dương Đào là nha hoàn tỷ muội, chính mình cuống họng khàn khàn, nói lời do Dương Đào thay truyền đạt.

Tiểu Đông vỗ ngực cam đoan: "Yên tâm đi, Từ A Man, nhất định cho ngươi báo bình an cho Từ lão cha."

Nhị thập thời gian khôi phục bình tĩnh. Hồi Mộ phủ nửa tháng, không kịp đi xa một ngày cảnh ngộ.

Nam Hỉ miếu trở về, nhị thập cảm thấy mình bắt được mánh khóe, nhị công tử thật đối nàng mắt khác đối đãi.

Mới như thế phỏng đoán, nhị công tử liền cùng một đám bạn bè hàng đêm sênh ca, mười ngày chưa từng tìm nàng. Thế là, nhị thập lại đem đem cái này mánh khóe cho chặt đứt. Nàng ám phúng chính mình tự mình đa tình, nhị công tử người thế nào, cái nào coi trọng nàng dạng này tư sắc nô bộc.

Ngày hôm đó, nhị công tử lại đi ra ngoài tầm hoan tác nhạc.

Nhị thập không biết, cũng không có đi hỏi. Nàng quá cuộc sống của mình.

Là tiểu lục trở về nói: "Nhị công tử tịch mịch đi, ta gặp hắn mang về hai cái đại mỹ nhân. So ta tuổi trẻ mỹ mạo. . ."

"Nhị công tử trong phòng chỉ còn mấy người như vậy." Bóng cây dưới, đu dây bên trên, tiểu thập nhẹ nhàng lắc lên, nói: "Thập ngũ ra ngoài chữa trị, chúng ta hoa tàn ít bướm, đã sớm bị lạnh rơi xuống. Ta hỏi qua, nhị công tử nha, không chỉ hôm nay, trận này mỗi ngày ra ngoài tầm lạc tử. Thế gia công tử ca, trừ ăn ra uống cá cược chơi gái, còn có cái gì việc vui? Tương lai nơi này lại sẽ có thành đàn nữ nhân vào ở tới."

"Dù sao chỉ cần nhị công tử không đuổi chúng ta đi, ta cứ yên tâm." Tiểu lục dừng một chút, bổ sung nói: "Hi vọng tân tiến mỹ nhân hẳn là xà hạt nữ, ta không đối phó được."

Tiểu thập tay phải cuốn lên thu thiên thằng, nửa người ngang nhiên xông qua, "Nhị công tử con mắt xem nữ nhân cũng không tệ lắm, đơn giản liền là cãi nhau. Ngươi nhìn thập tứ tự học công phu quyền cước, vừa mới tiến lúc ấy, ta còn sợ nàng tới mưu sát ta đây. Hiện tại không đồng dạng ở chung hòa thuận."

Tiểu lục hướng nhị thập gian phòng liếc qua, "Nhị thập được sủng ái lâu như vậy, lập tức lọt vào bị vắng vẻ, chịu hay không chịu được này tâm lý đả kích?"

"Này có cái gì, đều là nhân sinh lịch luyện. Nhị công tử trước kia sủng quá ngươi, sủng quá ta. Cuối cùng còn không phải đem chúng ta đánh vào lãnh cung." Tiểu thập váy theo đu dây bay lên, "Thập

nhất nói thật hay, nhị công tử cho tới bây giờ đều không phải lương nhân."

Nhị thập gian phòng cửa sổ đỡ lấy một nửa, bên trong có thể rõ ràng mà nghe thấy tiểu lục cùng tiểu thập mà nói, tiểu lục cùng tiểu thập lại không nhìn thấy trong phòng người thân ảnh.

Nhị thập lúc này nắm trong tay khăn lụa, đồ án chính là một gốc thủy tiên.

Cái kia một đầu tiểu hoa nhài khăn lụa, nàng đưa đi Băng Sơn cư. Nhị công tử không tại, nàng chuyển giao cho cầu bên hộ vệ. Về sau không biết cho không, nhị công tử không có hạ văn, sẽ không tìm nàng.

Nàng nhớ, chính mình thiếu hắn một đầu thêu thùa khăn. Nàng tính toán, thêu một gốc thủy tiên, sau đó nhuộm dần hoa tươi, không phải liền là nhị công tử nói tới thơm thơm nha.

Dưới mắt, chỉ sợ nhị công tử sớm đã quên này khăn. Dạng này cũng tốt, nhị công tử ít đến phiền nàng, nàng mừng rỡ thanh nhàn.

Nhị thập thu lại thêu hộp, đem hoàn thành một nửa thủy tiên khăn lụa gác qua một bên.

Nàng bây giờ người không có đồng nào, nghĩ khinh thường đông tiểu Đông cho nhà mang hộ vài thứ, kết quả một cái tiền đồng cũng móc không ra.

Nàng chỉ có cầm cố đồ trang sức.

Kinh thành hiệu cầm đồ phần lớn là Mộ gia, nàng không dám đi, sợ bị nhị công tử bắt tới, chịu không nổi. Cái khác danh hào hiệu

cầm đồ, không kịp Mộ phủ lớn, không kịp Mộ phủ nhiều lắm, hơn nữa cách trong thành xa.

Ngày nọ buổi chiều, nhị thập vụng trộm ra ngoài, thật vất vả tìm tới một nhà tiểu hiệu cầm đồ.

Tiểu hiệu cầm đồ người gặp nàng không biết nói chuyện, chỉ hiểu khoa tay, nói rõ khi dễ nàng, đầu tiên là hoài nghi nàng ăn cắp người khác đồ trang sức, về sau lại muốn đem thượng đẳng phỉ thúy trâm ép thành giá thấp.

Nhị thập lắc đầu, trở về.

Về tới Hoa uyển, phía nam đường nhỏ có vài tiếng cười khẽ truyền đến, xen lẫn một đạo khinh bạc giọng nam. Nhị thập quay mắt nhìn lại.

Người đến chính là Mộ nhị công tử. Hắn trái ủng một cái nữ nhân áo đỏ, phải ôm một cái váy lam nữ nhân. Chú ý tới nàng, hắn nhìn nàng một cái, quay người hướng Băng Sơn cư đi.

Nhị thập chính buồn rầu ngân lượng sự tình, nghĩ đến có thể hay không cùng nhị công tử lấy một thỏi kim, nhưng mà. . .

Nàng như đưa đám, Nam Hỉ miếu ký văn vừa rút quẻ, nhị công tử liền đem nàng từ bỏ.

Đi đến Hoa uyển, nhị thập dừng bước lại, lại quay mắt nhìn lại. Mộ nhị công tử lên cầu, hai vị mỹ nhân cùng ở phía sau hắn, áo hương nhân ảnh.

Nhị công tử cùng nhị phu nhân thành thân đến nay, vẫn luôn tìm nhị thập bồi ngủ, liền viên phòng đều cự tuyệt.

Bây giờ, nhị công tử có mới mẻ nữ nhân, nhị thập nghĩ, nàng nên dễ dàng. Nghĩ thì nghĩ, con mắt lại nghiêng mắt nhìn đến Băng Sơn cư.

Nhị công tử tiến phòng, hai vị mỹ nhân đi theo vào. Cửa lặng lẽ đóng lại.

Này không kỳ quái, nhị công tử vốn là chần chừ, đứng núi này trông núi nọ, nay Tần mai Sở, kỳ mới ghét cũ người.

Nhị thập đi vào Hoa uyển.

Chán ghét nhị công tử, chúc hắn chết chìm tại mỹ nhân hương.

"Nhị công tử." Vừa đóng cửa bên trên, một tả một hữu hai vị mỹ nhân, mị tiếu trong nháy mắt biến thành lạnh lùng, trên mặt giống như chết yên tĩnh, cúi đầu chờ đợi mệnh lệnh.

Mộ Cẩm ngồi xuống, một tay khoác lên thành ghế, thanh thản nửa dựa vào ghế."Đêm nay các ngươi ở đến Hoa uyển đi. Nơi đó nữ nhân không biết võ công, không có năng lực tự vệ. Có cái gì tình huống, hành sự tùy theo hoàn cảnh."

"Là." Hai người ứng thanh.

Mộ Cẩm yên tĩnh một hồi, thính tai nghe phía bên ngoài khí tức, "Dương Đào."

"Tại." Dương Đào lập tức từ cửa hông tiến đến.

Mộ Cẩm hỏi: "Mấy ngày nay ra ngoài, có cái gì động tĩnh?"

"Hồi nhị công tử, nhị thập cô nương mấy ngày trước đây đi đậu hũ phường, hỏi đều là người nhà nàng sự tình." Dương Đào chi tiết bẩm báo: "Hôm nay, nhị thập cô nương cầm một chi phỉ thúy trâm, đi Vương gia hiệu cầm đồ, muốn đổi chút ngân lượng mang hộ về nhà. Giá cả không có thỏa đàm, lại trở về."

"Vương gia hiệu cầm đồ? Xa như vậy." Có thể thấy được, nữ nhân này nghèo đến luống cuống. Mộ Cẩm giương mắt nhìn trước mặt ba nữ nhân. Đều là mỹ nữ, liền là thiếu thứ gì? Hắn phất tay, "Các ngươi lui xuống trước đi."

"Là." Ba nữ nhân đều từ cửa hông mà ra.

Cửa đóng lại, trong phòng chỉ còn Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn. Mộ Cẩm lại nhìn Thốn Bôn.

Nhị công tử yêu thích mỹ nhân, hộ vệ phần lớn là tuấn nam mỹ nữ. Tư sắc hai chữ, dùng đến tốt dễ dàng hơn. Nhìn xem cũng đẹp mắt.

Thốn Bôn rủ xuống mắt, tùy ý nhị công tử dò xét.

Một lát sau, Mộ Cẩm đứng dậy đẩy cửa sổ, ngồi lên song cửa sổ, hỏi: "Tên kia thám tử khai ra bao nhiêu?"

"Tên này thám tử tuy có độc dược, lại không tìm chết đảm lượng. Do dự không ăn độc dược, kỳ thật khí thế đã thua." Thốn Bôn đáp: "Nàng khai, thuở nhỏ tại một vị họ Chu đại thần trong phủ huấn luyện. Lần này ẩn vào Mộ phủ, mục đích là điều tra nhị công tử, thuận tiện tìm kiếm cái kia một chi tinh nhuệ hộ vệ đội, lại xúi giục người trong phủ trong đó ứng. Về phần cái khác, nàng không biết rõ tình hình. Thuộc hạ cho rằng, nàng có thể tin."

"Ân, tạm thời giữ lại mệnh của nàng."

Đồ vật hai tài mấy ngày không có cùng Mộ Cẩm gặp nhau, lúc này phá lệ sinh động, hai đuôi thực nhân ngư cùng nhau bơi đến phía trước cửa sổ, nhảy ra mặt nước chơi đùa.

"Nhị công tử." Thốn Bôn mặt trầm như nước, "Nếu như trong triều mất cân bằng, thái tử có thể hay không đuổi tận giết tuyệt?"

"Sẽ." Mộ Cẩm cười nhìn đồ vật hai tài, nói: "Hiện tại hưởng thụ, là mưa gió nổi lên yên tĩnh."

Buổi tối, Mộ nhị công tử đem hai vị mỹ nhân đưa đến Hoa uyển. Hắn một tay dắt một cái, cười đến phong lưu tiêu sái, giới thiệu nói: "Bên trái vị này, gọi Diệp Đại Chân. Này khuôn mặt nhỏ nhắn, mượt mà sung mãn. Bên phải. . . Gọi là cái gì nhỉ?"

"Nhị công tử, ngươi thật sự là dễ quên nha." Mỹ nhân theo tiến Mộ Cẩm trong ngực, ngửa mặt hờn dỗi: "Ta là Đổng Tư Linh."

"Nha. . . Đúng, thẻ số ngày mai lại làm." Mộ Cẩm chuyển hướng Hoa uyển cô nương, dao động đến nhị thập phương hướng, dừng lại một chút, mới lại tiếp tục đảo qua đi."Đây là bản công tử mới nhập hai cái tiểu thiếp, từ nay về sau, các ngươi liền là tỷ muội. Gia hòa vạn sự hưng, dĩ hòa vi quý."

Tiểu lục mấy người nhìn nhau một cái, cung kính trả lời: "Là."

Nhị thập đi lễ, không nói chuyện.

Nhị công tử nói xong ra Hoa uyển.

Chúng nữ người trở về phòng của mình.

Mộ Cẩm đi vài bước, đột nhiên nhớ tới cái gì, lại trở về. Hắn gần đây bận rộn, mấy ngày không thấy nhị thập. Vừa rồi nàng giấu tại bóng cây, không nhìn thấy nửa gương mặt. Hắn trái tim ngứa, tay cũng ngứa.

Lúc này, nhị thập cửa sổ chậm rãi chống lên.

Mộ Cẩm đi tới trước cửa sổ: "Ngươi ——— "

Vừa dứt lời, cái kia cửa sổ "Phanh" một chút đóng lại. Một chút tro bụi nhào tới nhị công tử khuôn mặt tuấn tú.

Mộ Cẩm: ". . ."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 60: Nổi Giận Đùng Đùng Hòa Khí Hô Hô.

Mộ Cẩm để ý tượng phức tạp, điêu khắc tinh xảo lăng hoa văn phía trước cửa sổ đứng đầy một hồi, mới đưa tay vuốt đi trên mũi rơi xám.

Nữ nhân này lá gan càng ngày càng mập, lại không giáo huấn, nàng liền muốn leo đến trên đầu của hắn.

Mộ Cẩm mặt lạnh, đi đến nhị thập trước cửa, bay lên một cước.

Yếu ớt cánh cửa, gánh không được nhị công tử nộ khí, rung động thành khẩn lung lay, đụng phải tường, bắn ngược trở về, lại bị nhị công tử đá một chút. Đón lấy, cánh cửa từ bỏ chống cự, triệt để tựa ở trên tường.

Trước đó đóng cửa sổ một nháy mắt, nhị thập thất kinh, chính mình làm sao đột nhiên xúc động...

Vừa rồi, nhị công tử lỗ mãng giới thiệu hai cái mới mỹ nhân, nhị thập cũng có chút ngột ngạt. Nàng nghĩ, có lẽ là gian phòng phong bế, thế là mở cửa sổ thông khí.

Ai ngờ nhị công tử trở về đến của nàng phía trước cửa sổ, lại dùng cái kia lỗ mãng phóng đãng điệu nói chuyện.

Nàng không kịp ngẫm nghĩ nữa, thân thể tự động làm ra phản ứng, đưa tay đem cửa sổ đóng lại. Cửa sổ cái kia một tiếng

"Phanh", kinh ngạc nhị công tử, cũng kinh ngạc nhị thập. Nàng cũng dám nhường nhị công tử hít bụi...

Lấy nhị công tử tâm tính, đoán chừng lại muốn giết nàng. Ngắn ngủi một lát, nàng đã nghĩ ra mấy chục loại nhị công tử xử tử phương pháp của nàng.

Nghe được cánh cửa yếu ớt thút thít, nhị thập cứng ngắc lấy thân thể. Nàng không có rút tay về, đem trọng lượng tựa ở trên cửa, không để cho mình yếu thế khiếp sợ. Nàng mấp máy môi, giương mắt hướng Mộ Cẩm.

Nhị công tử đứng lặng trước cửa, ngân bạch ánh trăng chợt tiết, trên mặt hắn ngũ quan là mơ hồ, ảm đạm, là khu trục không đi độn ảnh.

Nhị thập thấp mắt, hai tay trùng điệp cho hắn hành lễ, nhìn xem mười phần cung kính, trước một khắc đóng cửa sổ nữ nhân phảng phất không phải nàng.

Mộ Cẩm tiến lên một bước, trăng tròn đánh vào trên mặt của hắn, chiếu ra một mảnh mực đậm."Làm sao? Phòng bếp cho ngươi ăn mật gấu, vẫn là cho ngươi ăn báo mật?" Nhị công tử che dấu ngả ngớn, âm hiểm nhu nhu nói, "Dám ở trước mặt ta đóng cửa sổ hộ?"

Nàng vào lúc đó có lẽ là ma quỷ nhập vào thân. Nhị thập nghĩ như vậy, cũng nhấc tay như thế khoa tay. Nhìn xem cỡ nào nhu thuận động lòng người.

"Quỷ kéo." Mộ Cẩm mới gọi ma quỷ nhập vào thân, mắt lộ ra ngoan lệ, "Lá mặt lá trái, hai mặt, khẩu phật tâm xà, nghĩ một đằng nói một nẻo, tự chọn một cái, ngươi là loại kia?"

Nhị thập không nói lời nào, đầu thấp đủ cho sắp rũ xuống tới tim.

Nhìn xem nàng nhận lầm đầu, Mộ Cẩm càng thêm lẽ thẳng khí tráng."Ngươi xem một chút chính ngươi, lại so tài một chút mới tới hai cái mỹ nhân, dáng dấp không bằng người khác, tính tình không thể so với người khác. Đi theo bên cạnh ta lâu như vậy, ngươi một điểm tiến bộ đều không có." Ngoại trừ càng thêm chọc hắn tức giận bên ngoài.

Nói chưa dứt lời, hắn vừa nhắc tới cái kia hai cái mỹ nhân, nhị thập lại nghĩ tới hắn trái ôm phải ấp đắc ý bộ dáng. Hình tượng hiển hiện, lá gan của nàng đi theo tăng lên, phút chốc ngẩng đầu, cùng hắn đối mặt.

Mộ Cẩm lúc này mới thấy rõ nhị thập con mắt, cùng vừa rồi chống lên bạch bông giấy cửa sổ đồng dạng, thấu triệt sạch sẽ. Khá hơn chút thời gian không có nhìn thấy này đôi mắt, Mộ nhị công tử suy nghĩ ra tưởng niệm tư vị. Mỹ hảo tư vị thoảng qua một cái chớp mắt, hắn lại hủy bỏ. Nữ nhân này có chỗ nào đáng giá hắn tưởng niệm? Hắn rất bận rộn, người bận rộn, bận rộn tới mức sẽ không muốn niệm ai.

Nâng lên ngột ngạt cho nhị thập không hiểu dũng cảm, nàng thẳng ngồi xuống, cầm lấy thêu hộp muốn làm việc.

Nhị công tử cái nào chịu được như vậy bị không để ý tới, hắn tiến lên, tay trái ấn ở thêu hộp, đào liệt trách cứ: "Ngươi là chủ tử, hay ta là chủ tử? Ngươi tính tình còn lớn hơn ta?"

Mộ Cẩm đặt ở thêu hộp bên trên ngón tay thon dài, chợt nhìn giống như là mười ngón không dính nước mùa xuân quý công tử. Nhưng mà, nhị thập lại tại giữa kẽ tay nhìn thấy nhàn nhạt kén. Nhị

công tử cơm đến há miệng, áo đến thì đưa tay, ngoại trừ chơi cây quạt, không có cái khác động thủ thời điểm, vì sao lại có như thế mấy đạo kén? Nhị thập nhíu mày, suy nghĩ phiêu hốt.

Mộ Cẩm che lại của nàng tay, đem thêu hộp mở ra, lại bỗng nhiên cài lên. Hắn nâng lên cằm của nàng, "Ngươi tức cái gì?"

Dày đặc nắp hộp thanh âm lôi trở lại nhị thập suy nghĩ, nàng lắc đầu.

Hắn tăng thêm tiếng nói: "Tra hỏi ngươi."

Nàng như cũ lắc đầu, không đem hắn để vào mắt, một mặt hờ hững.

Mộ Cẩm nếu là tâm ngoan, thủ hạ dùng sức là có thể đem cằm của nàng trong nháy mắt vặn nát. Ngón tay hắn run rẩy, không hạ thủ được. Thật sâu hô hấp, bày ra nhị công tử rộng lượng, cải thành đâm đâm mặt của nàng, nhẹ nói: "Nói chuyện."

Nàng không nói.

"Nói chuyện."

Nàng liền không nói.

"..." Mới đòi phù bình an cùng nhân duyên phù, nàng lại đùa nghịch lên không hiểu thấu tính tình. Gặp nàng hai má tức giận đến nâng lên, Mộ Cẩm dùng ngón tay trỏ đâm một cái, nàng má bên trên lên không nổi. Giống một con tiết khí sóc con.

Phần này giải trí hòa tan Mộ Cẩm tức giận, hắn nâng lên mặt của nàng, thân thể khom xuống, cái trán chống đỡ trán của nàng, tận lực

khắc chế tính tình, chậm rãi hỏi: "Nói chuyện, có phải hay không thiếu tiền? Thiếu tiền thiếu đến mặt mũi tràn đầy hơi tiền vị."

Nhị thập bỏ qua một bên ánh mắt, không có nhìn hắn.

"Nghĩ tức chết ta đúng hay không?" Mộ Cẩm tính nhẫn nại không đủ, khẩu khí có chút gấp."Nói chuyện, ai chọc giận ngươi rồi?"

Không ai gây. Dù sao, nàng hôm nay gặp nhị công tử liền là không vừa mắt. Một đại nam nhân, cùng khổng tước đồng dạng trêu hoa ghẹo nguyệt. Nàng đẩy Mộ Cẩm, khoa tay nói: "Ta muốn nghỉ ngơi."

Nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, mà lại lại đã lâu không gặp. Mộ Cẩm mặc dù có lửa giận, cũng có cái khác xen lẫn một cái khác tầng lửa. Hắn kéo nhị thập tay, "Ta cùng ngươi nghỉ ngơi."

Nhị thập khoa tay: "Nhị công tử vẫn là nhiều bồi bồi hai phòng người mới đi, các nàng mỹ lệ lại nghe lời."

Mộ nhị công tử nhịn không được phát hỏa: "Ngươi cũng biết ngươi không tốt, ngươi không nghe lời?"

"Nhị công tử mời trở về đi, ta mệt mỏi quá, muốn nghỉ ngơi." Nhị thập phủ vỗ trán, giả bộ như mệt mỏi bất lực.

Mộ Cẩm cái nào nhận qua bực này khí, "Phủ thượng mỹ nhân còn nhiều, ta hiếm có ngươi một cái?" Nói xong cũng nghĩ quay đầu mà đi, bước chân lại mọc rễ, đi không được, ngóng trông câu trả lời của nàng.

Nhưng mà, nàng khoa tay: "Nhị công tử đi thong thả."

Hắn giận tái mặt, giận đùng đùng đi ra ngoài, trải qua cái kia quạt nửa ngược lại cánh cửa, hắn đưa tay vỗ. Đáng thương cánh cửa lung lay sắp đổ.

Nhị thập cũng thở phì phò. Này đêm hôm khuya khoắt, mở như thế nửa cánh cửa, nàng làm sao ngủ yên?

Cầu gỗ bên trên hai tên hộ vệ nhìn xem âm trầm nhị công tử, cúi đầu khẽ gọi: "Nhị công tử."

Mộ Cẩm không có ứng thanh, nhanh chân lên cầu.

Băng Sơn cư bóng đêm thâm trầm, trôi qua đầm thâm thúy như vực sâu.

Nữ nhân kia cuối cùng kết cục, chỉ có này một tòa trôi qua đầm. Mộ Cẩm hừ một tiếng. Hắn khí cái gì? Hắn đường đường nhị công tử, muốn nàng sinh, muốn nàng chết, bất quá chuyện một câu nói. Hắn khí cái gì?

Nghĩ như vậy, nhị công tử rốt cục thở ra trong lòng một ngụm trọc khí.

Đầm nước bình tĩnh, đồ vật hai tài tiềm ẩn chỗ sâu. Một nhánh ám lục Hạ Diệp sờ nhẹ trong nước trăng tròn, đem cái bóng phật thành hai nửa.

Mộ Cẩm nghĩ, nàng vừa tức cái gì? Một cái hèn mọn tiểu thị tẩm, hướng về phía hắn phát cáu, nàng không muốn sống nữa? Hắn sớm biết, nàng trong tính tình lau không đi bốn chữ: Được một tấc

lại muốn tiến một thước. Loại nữ nhân này sủng không được, sủng nàng mấy phần, nàng liền lên mũi lên mặt.

Đã từng Hoa uyển, đã từng Yểm Nhật lâu, từng cái đại mỹ nhân, hống hắn theo hắn. Nhị công tử liền không có gặp quá như thế yêu chọc hắn tức giận nữ nhân. Nếu là tại tập võ sơ kỳ, hắn sớm đưa nàng xương sọ cho vặn nát.

Vẻn vẹn nén lòng mà nhìn chút, không phải khuynh thành thiếu nữ, không đáng vì nàng nổi giận.

Mộ Cẩm triển khai cây quạt, nhìn xem cái kia một gốc mưu toan vớt nguyệt xanh ngắt câu nhánh.

Nàng vừa rồi nhường hắn đi tìm hai vị mới mỹ nhân. Tìm tìm, chẳng lẽ lại hắn lỗi lạc phong lưu nhị công tử còn không phải nàng không thể? Bất quá...

Nàng nhường hắn đi tìm mới mỹ nhân, hắn liền đi tìm mỹ nhân, dựa vào cái gì? Nàng thân phận gì có thể sai sử hắn làm việc?

Mộ Cẩm đứng tại trên cầu không nhúc nhích.

Thốn Bôn trải qua: "Nhị công tử."

"Ân." Mộ Cẩm lại nhìn về phía một gốc quỳnh nhánh. Không đúng. Mộ phủ là địa bàn của hắn, như thế nào là nàng đem hắn đuổi ra Hoa uyển, mà không phải hắn đưa nàng trục xuất phủ.

Mộ Cẩm thu hồi ngọc phiến, đi xuống cầu, lại đến Hoa uyển.

Nhị thập ngay tại đỡ cửa.

Mộ nhị công tử một cước kia, bị đá hung ác, bị đá chuẩn, cửa lương sai lệch. Vô luận nàng làm sao đỡ, này quạt đáng thương cửa liền là chính không quay về.

Buồn bực nhị thập lại gặp được nhị công tử thân ảnh.

Một trương có thể so với khổng tước tuấn tú mặt, trải qua trước cửa toà kia giả sơn, ửng đỏ liên ánh đèn ảnh giao thoa, do cạn đến ám, đem hắn lũng thành mấy tầng mặc ngọc bóng ma.

Nàng dứt khoát liền cửa cũng không giúp đỡ, hư hờ khép bên trên liền chuẩn bị nghỉ ngơi. Nằm tại giường, nghe thấy nhị công tử tiếng bước chân đi qua.

Sát vách là thập ngũ gian phòng, thập ngũ sát vách là... Mới tới vị kia Đổng Tư Linh.

Nhị công tử bình thường đi đường có chút nhẹ nhàng linh hoạt, hôm nay này bước chân... Nhất là cồng kềnh.

Quên đi, không nghĩ hắn. Nhị thập kéo chăn, nhắm mắt lại. Qua một hồi lâu, không có ý đi ngủ.

Ngoài phòng có nũng nịu nữ nhân ở nói chuyện, "Ai nha, nhị công tử."

Cái cuối cùng "Tử" âm điệu có thể từ kinh thành kéo tới Giang châu.

Cái này khiến nhị thập toàn thân nổi da gà giọng nữ, xuất từ Đổng Tư Linh, "Điểm nhẹ nha... Nhị công tử."

Nhị thập mang chăn đắp lên đầu. Nhị công tử rốt cục đi những nữ nhân khác trong phòng, nàng có thể tính thở dài một hơi, rốt cuộc không cần thụ hắn khí. Nghĩ như vậy, nàng lần nữa nhắm mắt lại.

Đổng Tư Linh cái kia đạo lanh lảnh tiếng nói giống như quỷ mị, trải qua quan không lên khe cửa cùng khinh bạc hạ bị, xuyên thấu nhị thập trong tai, "Nhị công tử, không được... Không được."

Nhị thập trong chăn mở mắt. Giờ gì, như vậy ầm ĩ có để hay không cho người khác ngủ? Nàng nhấc lên chăn, xuống giường, dùng sức kéo một phát cửa.

"Bang lang" một chút, cánh cửa đập đến trên mặt đất.

Nhị thập ra khỏi phòng, thưởng thức ánh trăng. Cảnh đẹp nghi nhân, con mắt của nàng lại liếc về phía một bên.

Mộ Cẩm cùng Đổng Tư Linh ôm nhau tại cuối hành lang, hắn một tay nắm cả mỹ nhân eo nhỏ nhắn, cười nhẹ lúc đột nhiên giương mắt hướng nhị thập.

Nhị thập hiếm có tức giận như vậy thời điểm, nàng nghiêng đầu sang chỗ khác, không nói lời nào, thẳng tắp đi ra phía ngoài.

Cùng lắm thì, nàng đi Yểm Nhật lâu gian phòng chịu đựng một đêm.

Mới đi đến giả sơn, thủ đoạn bị kéo lại.

Mộ Cẩm lạnh giọng hỏi: "Đi đâu?" Hắn còn không có đuổi nàng đi, nàng liền muốn rời nhà đi ra ngoài?

Nhị thập tránh ra tay, lễ phép khoa tay: "Hồi nhị công tử. Nơi này quá ồn, ngủ không ngon."

Ngủ không ngon là được rồi. Nhị công tử ngay tại nổi nóng, đương nhiên sẽ không để cho nàng ngủ yên. Hắn kéo nàng, lách vào giả sơn. Lại như thế nào động khí, hắn cũng biết, hắn cùng nàng ở chung phương thức bị ngoại nhân nhìn thấy lời nói, có hại công tử của hắn mặt mũi. Hắn đem nàng chụp tại trên núi giả, bóp lên cằm của nàng. Nàng đặc hữu hương khí bay tới, hắn trong mũi dễ chịu, tim uất khí đi theo phiêu tán. Hắn phát phát nàng bên tai mấy sợi sợi tóc, khẽ hỏi: "Khí cả đêm, có hết hay không?"

Nhị thập cao ngẩng đầu lên, ngưỡng vọng minh nguyệt, lại bị hắn tách ra trở về.

"Có hết hay không?" Mộ Cẩm trong mắt lần nữa tụ lại thành vụn băng tử, "Ai cho ngươi lá gan, dám ở trước mặt ta đùa nghịch tính tình?"

Nàng không nói lời nào.

"Đừng rượu mời không uống chỉ thích uống rượu phạt, ngươi cảm thấy ngươi đầu này mạng nhỏ bảo vệ đúng hay không?"

Nhị thập đương nhiên biết, nàng là nô bộc, hắn là chủ tử. Có thể nàng có không rõ lý do ngột ngạt, mà lại không nghĩ ở trước mặt hắn nghẹn gấp.

"Mấy ngày không thấy, mặt thối đến cùng phân trâu đồng dạng. Ngươi nói ngươi ở bên cạnh ta còn có cái gì giá trị?" Mộ Cẩm hai tay cầm bốc lên gương mặt của nàng, "Ngươi còn có cái gì giá trị?

Nói không nên lời, liền nhanh đi nhảy trôi qua đầm. Đồ vật hai tài đói chết, chờ ngươi một cục thịt."

Nàng bất vi sở động, trấn định khoa tay nói: "Nhị công tử cùng thái tử phẩm tửu, là ta cho ngươi giải vây." Hắn lại ngay cả tiếng nói tạ đều không có.

"A, ngươi cảm thấy đây là vô thượng huân chương, bằng như vậy một kiện việc nhỏ, ngay tại trước mặt ta phong vương rồi?"

Nhị thập mặc kệ hắn.

Liên dưới đèn, nàng đôi môi đỏ hồng càng thêm diễm liệt. Mộ Cẩm cúi đầu cắn một cái, "Ngươi không ăn giáo huấn? Đem ngươi thân thành mồm heo."

Nhị công tử miệng này, không biết phải chăng là hôn qua cái kia hai cái mỹ nhân. Nhị thập gương mặt xinh đẹp căng đến chặt hơn.

Lúc trước, Mộ Cẩm đe dọa vài câu, nàng lập tức khiếp sợ thu liễm, cho dù là lá mặt lá trái, nàng cũng nguyện ý làm bộ thuận theo. Hôm nay, nhị thập vô danh lửa huyên náo lâu, hắn cũng mất kiên nhẫn. Hắn nào có hống cô nương thời điểm, hắn sẽ không hống người, chỉ biết là uy hiếp.

Uy hiếp không có hiệu quả, hắn liền không có biện pháp. Đánh lại không nỡ, đành phải lại ẩn nhẫn cảm xúc, ho nhẹ một chút, hòa hoãn ngữ khí, hỏi: "Đến cùng thế nào? Ai khi dễ ngươi rồi?"

Nhị thập nhìn cũng không nhìn hắn.

Mộ Cẩm cảm thấy mình đủ ăn nói khép nép. Lúc trước nổi nóng, hắn nói lời nói nặng, có thể hắn không phải trở về Hoa uyển sao?

Hắn không phải lại cho nàng tha một mạng sao? Nữ nhân này cái gì hỏa khí, có thể khí lâu như vậy.

Lúc này nghe thấy được mới mỹ nhân đóng cửa tiếng vang, hắn mới nhớ tới, chính mình cố ý cùng Đổng Tư Linh chơi đùa, ồn ào đến nhị thập nghỉ ngơi. Hắn đuối lý, hỏi: "Có phải là mất ngủ hay không?"

Nhị thập giương mắt.

"Tốt, tốt." Hắn ôm lấy nàng, vỗ vỗ lưng của nàng, "Không ồn ào ngươi, nghỉ ngơi thật tốt. Tâm tình tốt, nhân tài mỹ. Ngoan, không có tức hay không, đem một trương tiểu mặt nhọn tức thành bánh bao nhỏ." Hắn tay lại đi gương mặt của nàng bóp hai lần.

Nhị thập cũng kỳ quái, nàng không phải tam trinh cửu liệt, lúc ấy bị nhị công tử chiếm, không có nghĩ qua lấy cái chết tế điện trong sạch. Nhị công tử vốn là công tử phóng đãng, cùng mỹ nhân nồng nhiệt hẳn là chuyện thường ngày. Đêm nay lại có gì có thể tức giận.

Nàng than dài, đừng tức giận hỏng chính mình. Hất ra trong lòng không hiểu thấu cảm xúc, nàng đẩy hắn ra, quay người trở về phòng.

Mộ Cẩm muốn đuổi theo, lại cảm thấy nữ nhân này quái hung, hắn dỗ vài câu thế mà còn chưa hết giận.

Đêm nay liền thả nàng một người ngủ yên.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 61: Chờ Ta Về

Đinh Vịnh Chí không có nhất quan bán chức, vẻn vẹn một cái hoàn khố quan nhị đại. Hắn cùng Mộ Cẩm là trư bằng cẩu hữu, đây không phải bí mật. Mà hắn cùng Binh bộ thượng thư, hai người phụ tử bất hòa, dân gian cũng có nghe đồn.

Trước đó vài ngày, Đinh Vịnh Chí cùng Binh bộ thượng thư ầm ĩ một trận, bị tức giận rời nhà đi ra ngoài. Hắn cách ăn mặc thành tên du thủ du thực bộ dáng, trốn ở Phù Nhung Hương tửu sắc bên trong. Hôm trước cùng Mộ nhị công tử ăn chơi đàng điếm, say đến nửa đêm, còn phát khởi rượu điên.

Một ngày này Đinh Vịnh Chí giống như là say rượu bất tỉnh, ra Phù Nhung Hương, liền đi tìm một cái hoàn khố công tử.

Đến trưa, Đinh Vịnh Chí cải trang cách ăn mặc, tiềm nhập Mộ phủ.

Tiến Băng Sơn cư, hắn dỡ xuống say rượu mông lung, hai mắt sắc bén, liền rượu đỏ mũi đều khôi phục bình thường màu da. Cương nghị đoan chính trên mặt, hai đầu lông mày nhăn lại kết, rất được như một mảnh đao lá.

"Đinh công tử, nhị công tử trên lầu." Thốn Bôn giấu ở bóng đen.

"Tốt." Đinh Vịnh Chí lên tầng.

"Ngươi dưới lầu, ta đã nghe đến ngút trời mùi rượu." Mộ Cẩm ngay tại bên cửa sổ đánh cờ. Gần đây, Băng Sơn cư cửa sổ phần lớn là đóng chặt, không gặp được xinh đẹp cảnh sắc, nhị công tử chỉ có đánh cờ.

Đinh Vịnh Chí đưa tay ngửi ngửi chính mình thô áo, thối đến chua. Hắn ngồi ở đình cột bên: "Ngươi bên này bố trí như thế nào?"

"Không sai biệt lắm." Mộ Cẩm ngồi thẳng, "Trong cung có việc?"

"Không có việc gì ta liền tiếp tục tại Phù Nhung Hương hưởng thụ mỹ nhân trong ngực, còn cần xuyên hôi chua quần áo tới." Đinh Vịnh Chí cười dưới, tiếp lấy nghiêm mặt nói: "Hoàng thượng long thể khiếm an. Thái phó, chiêm sự phủ cùng một chút đại thần, thượng tấu hoàng thượng, có thể tạm do thái tử đại diện triều chính. Hôm qua, trong cung phái người truyền lời, hoàng thượng đồng ý. Cha ta lo lắng thái tử tra được Binh bộ, đã đem ta rời nhà ra đi tin tức truyền ra ngoài."

Mộ Cẩm nhìn xem trên bàn cờ bạch kỳ.

Đinh Vịnh Chí thở dài một tiếng: "Ngự y nói, hoàng thượng cái kia một ném, thân thể không ngại, nhưng là té ra đối tiền hoàng hậu tưởng niệm. Tâm kết nan giải, lúc này mới hàng đêm mất ngủ, hình tiêu mảnh dẻ. Bây giờ, trong cung tình thế rất không rõ ràng."

Mộ Cẩm ngón trỏ cùng ngón giữa, câu lên cái kia thanh ngọc phiến. Giấu ở quạt nhọn sắc nhọn ám khí, đem hắn đáy mắt cắt đứt thành một tòa minh ám vách núi."Chính như hoàng thượng lời nói, trong cung sự tình, trong cung. Ta sớm đã rời đi tứ hoàng tử thân phận, một giới bình dân thời gian trôi qua so tại hoàng cung lúc càng

tự tại. Ta vốn không nguyện tham dự hoàng thất phân tranh, nếu như không phải Tiêu Triển xuất hiện."

Mộ Cẩm lại trồi lên đối hoàng thành chán ghét. Phụ tử đấu, huynh đệ đấu, trong cung người người đều hướng tới cái kia một thanh long ỷ, thế nhưng là hoàng thượng ngồi long ỷ ngồi vào hiện tại, lại có bao nhiêu chân chính tùy tâm sở dục thời khắc.

Đinh Vịnh Chí nói: "Ngươi không có dã tâm."

Năm đó, Binh bộ thượng thư liền nói, tiền hoàng hậu không có dã tâm, lúc này mới bại bởi hiền phi.

"Dã tâm?" Mộ Cẩm cười: "Muốn nhìn ngươi như thế nào lý giải dã tâm hai chữ. Dã tâm của ta, là mẫu thân của ta lâm chung di ngôn. Vô câu vô thúc, là mẫu thân của ta lớn nhất dã tâm. Nàng chưa từng ham cái gì tây cung đứng đầu, nàng nói, cùng một đám nữ nhân tranh một cái nam nhân, không có ý nghĩa."

Đinh Vịnh Chí lại thán: "Trong triều quần thần nghị luận, thái tử cũng là một vị minh quân. Chỉ là, hoàng thượng không thích, những năm này, hoàng hậu một mực ám chỉ hoàng thượng thối lui vị an hưởng tuổi già, hoàng thượng không chịu."

"Hoàng thượng tại vị hơn ba mươi năm, hiện tại đã có tuổi, lại long thể ôm việc gì. Tiêu Triển bức thoái vị, không phải là không có khả năng." Mộ Cẩm tại bàn cờ buông xuống một viên hắc tử.

"Hoàng thượng cũng có này suy nghĩ. Cha ta nói, binh phù còn tại hoàng thượng nơi đó, thái tử tạm thời không dám hành động thiếu suy nghĩ. Bất quá..." Đinh Vịnh Chí càng nói, giữa lông mày kết nhăn càng sâu: "Hiện tại vị kia đại tướng quân, không thể so với

năm đó La Sát tướng quân, La Sát tướng quân uy danh tại bên ngoài, sợ là sợ, này binh phù trấn không được hắn bộ hạ cũ hạ."

"Tiêu Triển ôn nhuận hình tượng, ăn vào gỗ sâu ba phân. Nếu như không có đối thủ, hiếu tử trận này hí, hắn sẽ không không diễn."

"Xấu chính là ở chỗ, ngươi đưa tới thái tử chú ý. Đã thái tử dùng hôm sau phương nghỉ thăm dò ngươi, chắc hẳn hắn đã đoán được ngươi hoàng tử thân phận. Dù là hắn không có chứng cứ, vì nhổ cỏ tận gốc, hắn cũng sẽ cắn chặt không thả." Đinh Vịnh Chí hỏi: "Nhị công tử, ngươi có muốn hay không lại đi ra du sơn ngoạn thủy?"

"Không được." Mộ Cẩm nói: "Tránh được hòa thượng, không tránh được miếu. Nhà ta ở chỗ này."

"Ân."

Mộ Cẩm chấp lên một viên bạch tử, thật lâu không rơi."Đúng, ta nghe được có hoàng thượng phế thái tử nghe đồn, thật hay là giả?" Không có lửa làm sao có khói. Có dạng này lời đồn, nói rõ hoàng thượng cùng thái tử ở giữa đã giương cung bạt kiếm.

"Việc này không biết là ai truyền đi, hoàng thượng hôn mê lúc ngoài miệng nói thầm một câu nói, nếu như Tiêu Triển không phải thái tử... Về sau mà nói, liền không có. Phế bỏ đương kim thái tử, thì đứng trước một vấn đề, hoàng thượng nghĩ khác lập ai là thái tử." Đinh Vịnh Chí minh bạch, hoàng thượng thích nhất, vẫn là tứ hoàng tử.

"Trong cung ngoại trừ thái tử, cũng chỉ thừa lục hoàng tử. Lục hoàng tử tuổi còn nhỏ, đấu không lại hoàng hậu cùng Tiêu Triển. Hắn coi như ngồi lên đế vị, đồng dạng bị kéo xuống." Mộ Cẩm cầm

trong tay bạch tử rơi xuống. Bàn cờ phong vân biến ảo, hắc tử giống như là không có đường lui."Mặc kệ hoàng thượng phế thái tử ý nghĩ, là thật là giả, câu nói này một khi truyền ra, thì đối ta đại đại bất lợi."

"Là..."

Mộ Cẩm quan sát bàn cờ hắc tử thế cục, "Giả thiết hoàng thượng muốn phế thái tử, như vậy Tiêu Triển khẳng định đoán được, ngoại trừ tuổi nhỏ lục hoàng tử, còn có một vị hoàng tử, tại hoàng thượng lựa chọn bên trong. Mà ta này một cái đã bị Tiêu Triển hoài nghi người, thì thành ván đã đóng thuyền mục tiêu. Tới lúc đó, hắn đợi không được chân chính xác nhận thân phận của ta, liền sẽ hạ sát thủ."

"Hoàng thượng lúc hôn mê, có cung nữ, có thái giám, cũng có ngự y. Hoàng thượng về sau hạ lệnh không được ngoại truyện. Trong cung nhiều người nhiều miệng, đã truyền ra ngoài. Đã đến ngươi trong tai, chắc hẳn, thái tử cũng nghe đến lời này."

Mộ Cẩm hiểm hiểm rơi xuống hắc tử, hỏi: "Hoàng thượng bây giờ còn có thể kiềm chế thái tử sao?"

"Còn có thể." Đinh Vịnh Chí nói: "Bất quá, trong cung đều là nhân tinh. Hoàng thượng này một bệnh, cỏ đầu tường tự nhiên là đảo hướng thái tử."

"Tiêu Triển đại diện triều chính, hoàng thượng có chỗ suy yếu." Mộ Cẩm mới cầm lấy bạch kỳ, lại buông xuống."Ta cần một phương khác có thể kiềm chế thái tử lực lượng."

Đinh Vịnh Chí nghi hoặc, "Là ai?"

Mộ Cẩm không đáp, hỏi lại: "Ngươi có thể an bài ta cùng hoàng thượng gặp một lần sao?"

"Có thể." Đinh Vịnh Chí lúc này có mỉm cười: "Hoàng thượng đã sớm muốn gặp ngươi, nhưng là sợ ngươi cự tuyệt. Ở trước mặt ngươi, hoàng thượng chỉ là một cái phụ thân."

"Càng nhanh càng tốt." Mộ Cẩm dùng cây quạt kích động bàn cờ, "Ta cùng hoàng thượng thương lượng một chút, này phe nhân mã thứ ba tuyển ai tốt."

Nói thì nói như thế, Đinh Vịnh Chí phỏng đoán, Mộ Cẩm trong lòng đã có nhân tuyển."Hoàng thượng gần đây không cách nào xuất cung, ta lập tức hồi thượng thư phủ, để cho ta cha an bài ngươi cải trang tiến cung."

"Ân." Mộ Cẩm nói: "Mặt khác, ta muốn đi xa một chuyến. Kinh thành bên này, ta một lần nữa an bài bố trí."

"Là." Đinh Vịnh Chí nhìn xem Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm mặc dù sửa lại dung mạo, nhưng lúc này cái kia kiêu căng khinh miệt thần thái, cùng hoàng thượng không có sai biệt.

Binh bộ thượng thư từng nói: "Tiền hoàng hậu đánh giá thấp tứ hoàng tử. Bằng tứ hoàng tử tâm kế, đủ để tại quỷ quyệt hoàng thành phong sinh thủy khởi. Đáng tiếc tứ hoàng tử thụ tiền hoàng hậu hun đúc, hướng tới tự do." Ngẫu nhiên, Binh bộ thượng thư cũng là tiếc hận, lấy tứ hoàng tử tư chất, đây là một vị tuyệt hảo thiên tử nhân tuyển.

Hắn thở dài, Đại Tễ giang sơn không có phần này phúc khí.

Đêm qua, thiếu đi đáng ghét nhị công tử cùng Đổng Tư Linh hờn dỗi, nhị thập lật qua lật lại, vẫn không có ý đi ngủ. Nàng vừa nhắm mắt, liền nhớ lại cùng nhị công tử từng li từng tí.

Bọn hắn bất quá ở chung được hơn ba tháng mà thôi. Nhị công tử hình tượng, ở trong mắt nàng lật đổ hơn phân nửa.

Trước đó, hắn cưỡng chiếm của nàng một đêm kia, mạnh mẽ đâm tới, chí hung ác sói lệ. Hắn trong mắt của nàng là một con mãnh thú.

Hiện tại nhị công tử đã không còn là một đạo nằm ở nàng đáy lòng bóng đen. Tựa như tối hôm qua, nàng có thể không thèm đếm xỉa tại hắn trước mặt phát cáu, nàng liền coi thường hắn chỉ biết ngoài miệng kêu đánh kêu giết.

Quả nhiên, nhị công tử lại buông tha nàng, còn ôm nàng nhẹ giọng thì thầm, hỏi nhiều lần là ai khi dễ nàng. Phủ thượng khi dễ nàng nhiều nhất liền là nhị công tử bản nhân, vẫn là nhất là ác liệt cái chủng loại kia. Bất quá, hắn lại khi dễ nàng, cũng không còn là mới gặp lúc cái kia tâm ngoan thủ lạt quý nhân.

Bất quá, vẫn là phiền lòng phóng đãng công tử.

Nhị công tử thê thiếp thành đàn, nhị thập lúc trước trông mong chính là hắn vĩnh viễn đừng đến tìm nàng.

Hiện tại nàng cũng hẳn là là may mắn. Nhị công tử nạp mới mỹ nhân, liền sẽ không đến phiền nàng. Không lâu sau đó, hắn liền sẽ ngán nàng...

Chán ghét như vậy một cái nam nhân, cả một đời không gặp được, nàng mới vui vẻ đâu.

Có thể cũng không biết vì sao, nhớ tới hắn phong lưu kình, trong lòng nàng tựa như rạch ra một cái lỗ đen, lạnh sưu sưu.

Lạnh thấu, nhị thập liền đem thêu một nửa hoa thủy tiên phá hủy. Dù sao nhị công tử có tân hoan, cái này tiểu lễ nàng mới lười nhác cho hắn làm.

Suy nghĩ lung tung một đêm, đến sáng sớm, rốt cục ngủ thiếp đi.

Rời giường về sau, viện lạc bách hoa như trời nắng đồng dạng, sinh cơ dạt dào.

Nhị thập giống như cười cười. Nhập gia tùy tục, nhớ nàng vừa bị bán đi làm tạp dịch thời điểm, mỗi ngày chọn củi, củi nhánh đem thân thể bị rạch rách, không ngừng chảy máu. Khi đó, không ai để ý đến nàng, không ai quan tâm, nàng cho là mình phải chết, kết quả phát một trận sốt cao, nàng liền khỏi hẳn.

Nàng từ nhỏ ra làm việc vặt, vô luận bao nhiêu gian nan hoàn cảnh, đều từng bước một rất đi qua.

Bị nhị công tử vắng vẻ, tại của nàng quá khứ trong đời, chỉ là không có ý nghĩa một chuyện nhỏ. Nàng hiện tại khó chịu, là bởi vì bồi ngủ nhị công tử thành thói quen. Quen thuộc có thể bỏ hẳn, chậm rãi liền thích ứng.

Phần này thích ứng, kéo dài một buổi sáng.

Ăn ăn trưa, nhị công tử phái người đến vườn hoa, lĩnh nhị thập đi Băng Sơn cư.

Nhìn thấy nhị công tử, nhị thập đầu hoặc là phía bên trái, hoặc là phía bên phải, dù sao liền là không nhìn thẳng nhìn hắn.

Mộ Cẩm kiềm chế hỏa khí, đi thẳng vào vấn đề hỏi: "Hết giận không?"

Nàng hết nhìn đông tới nhìn tây bộ dáng, cảm giác là đem mệnh không thèm đếm xỉa, thỏa thích đùa nghịch của nàng tiểu cảm xúc, về phần sinh tử, toàn bằng chỗ hắn đưa.

Mộ Cẩm tức giận. Hắn đối nàng còn chưa đủ sủng sao? Tới tới đi đi nhiều nữ nhân như vậy, mấy cái có nàng như vậy đãi ngộ. Nữ nhân này quả thực lòng tham không đáy.

Thế nhưng là, thời gian cấp bách. Hắn liền giáo huấn thời gian của nàng cũng không có. Hắn gánh vác, không phải chính hắn một người mệnh. Mộ gia, sư phụ, cùng Binh bộ thượng thư, mấy phe nhân mã tại thuyền của hắn bên trên."Tới."

Nhị thập giả bộ như không nghe thấy, nhìn kỹ bên cạnh một trương tinh mỹ ghế bành.

Mộ Cẩm lời nói cũng lười nói, tiếp xuống hành trình, chỉ tranh sớm chiều. Hắn một thanh ôm lấy nhị thập, không để ý của nàng giãy dụa, đem nàng ném đến trên giường. Mổ mấy ngụm về sau, nói thẳng.

Nhị thập lần đầu gặp hắn gấp gáp như vậy, nàng phạm khí, làm sao không tìm mới tới hai vị mỹ nhân? Bắt đầu nàng cho hắn vung sắc mặt, chỉ chốc lát sau, thất lạc tại chinh phạt bên trong.

Sau đó, Mộ Cẩm nắm chặt lên nhị thập khóe miệng, "Ta muốn đi ra ngoài một đoạn thời gian."

Vừa du ngoạn trở về lại muốn đi, chẳng lẽ là vì mới mỹ nhân...

Hắn đưa tay đâm một cái, đem nàng cổ vũ sĩ khí mặt cho đâm bẹp. Hắn kéo của nàng tay, "Trong khoảng thời gian này, thật tốt ở tại trong phủ, không nên chạy loạn." Dừng một chút, hắn bổ sung một câu: "Trong cung tình thế có biến."

Nói như vậy, thái tử bên kia có hành động rồi? Cái gì ngột ngạt đều không có nhị công tử an nguy tới khẩn yếu. Nhị thập cầm ngược Mộ Cẩm.

"Đừng sợ, ta trong phủ lưu lại người." Mộ Cẩm cúi người thân thân mặt của nàng, "Ta đi về sau, sẽ có một cái cùng ta không sai biệt lắm tư thái nam nhân dịch dung thành ta bộ dáng. Ngươi nhớ kỹ cùng hắn giữ một khoảng cách. Nếu không, ngươi liền chết chắc!"

Nhị thập gật đầu, khoa tay nói: "Nhị công tử, có gì cần ta hỗ trợ sao?"

Mộ Cẩm cười, chặn lại một buổi tối, một buổi sáng phiền muộn, lúc này mới thư thản chút."Ngươi cái gì cũng không biết, khả năng giúp đỡ gấp cái gì."

Nói cũng đúng, nàng chỉ là cái nô bộc mà thôi. Nhị thập cúi xuống mắt.

Mộ Cẩm nâng lên cằm của nàng, "Về sau an định, ta dạy cho ngươi nhận thức chữ."

Nhị thập ánh mắt sáng lên. Nàng không nghĩ tới, chính mình như vậy hạ đẳng thân phận, còn có thể có nhận thức chữ một ngày. Nàng khoa tay: "Cám ơn nhị công tử, ta về sau nhất định thật tốt học."

Hắn đưa tay che lại nàng sáng tinh tinh con mắt, sợ mình lại nhìn tiếp không nỡ đi."Hết giận không?"

Nàng lắc đầu. Hai vị mỹ nhân vẫn còn, nàng không hiểu khí muộn không có tiêu tán. Bất quá, nàng minh bạch đại cục làm trọng, những này tính tình chỉ là việc nhỏ thôi.

Thật sự là một cái túi tức giận. Mộ Cẩm xoa bóp mặt của nàng, "Ta buổi tối liền đi."

Nhị thập giương mắt. Gấp gáp như vậy sao?

"Ta đi trước một chuyến hoàng cung, về sau lại đi." Còn lại, hắn không tiếp tục nói.

Nhị thập cũng không muốn biết quá nhiều.

Mộ Cẩm nằm nghiêng, đè lại của nàng cái nào đó huyệt vị, xoa nhẹ, "Ta rời phủ sự tình, nhất định giữ bí mật."

Nàng thận trọng gật đầu.

"Trở về giáo huấn ngươi." Ly biệt sắp đến, hắn cái gì tính tình cũng không phát ra được.

Trước khi đi, nhị thập mang Nam Hỉ miếu phù bình an thắt ở nhị công tử huyền thanh so giáp. Đạo này phù, nàng là thật tâm cầu.

Mộ Cẩm cơ hồ không xuyên ám trầm quần áo, lúc này phủ thêm áo bào đen, giơ lên một trận túc sát lệ khí."Chờ ta trở lại."

Nói xong, hắn nhảy xuống Băng Sơn cư ám đạo, cùng Thốn Bôn cùng rời đi.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 62: Mặc Dù Hoang Đường, Không Ngại Thử Một Lần?

Người / bên ngoài cỗ nhặt một túm râu dài, trên mí mắt vẽ lên hai đạo nếp nhăn, mi phong kích động lúc, nếp nhăn đi theo động, giơ lên vẻ già nua mí mắt.

Bộ mặt cải trang hoàn tất, Mộ Cẩm trọng tâm nghiêng về phía trước, lưng thoáng còng lên.

Cuối cùng mặc vào thượng thư quan bào.

Nghiễm nhiên thành Binh bộ thượng thư dáng vẻ.

Mộ Cẩm đi ra bình phong, Đinh Vịnh Chí nhìn ngây người mắt. Hắn vỗ một cái Mộ Cẩm vai: "Ngươi thật là có cha ta thần vận."

Mặc y phục hàng ngày Binh bộ thượng thư ho ra hai tiếng, đối rất giống chính mình khuôn mặt nói: "Tứ hoàng tử chuyến này trân trọng." Quân thần có khác, không người ngoài ở tại lúc, Binh bộ thượng thư hết thảy xưng hô tứ hoàng tử.

Mộ Cẩm ngồi lên Binh bộ cỗ kiệu, một mình tiến cung.

Tiếng vó ngựa tại quạnh quẽ trước cửa cung đá lẹt xẹt đạp.

Thị vệ ngăn cản, "Người đến người nào."

Mộ Cẩm duỗi ra một con già nua tay, tướng lệnh bài đưa tới.

"Thượng thư đại nhân, thất lễ." Thị vệ cho đi.

Xa cách nhiều năm, Mộ Cẩm lần nữa tiến vào này một tòa hoàng thành.

Trước cửa cung, xanh bích ngọc trụ tại đèn cung đình hạ chiếu ra hai con giao long, lúc lên lúc xuống, truy đuổi ngoan đấu.

Trước cửa thị vệ quan phục so Mộ Cẩm rời cung trước càng đỏ.

Mộ Cẩm không nghĩ tới, chính mình thế mà nhớ kỹ những thứ này. Liên quan tới hoàng cung ký ức, cực kỳ yếu ớt. Làm Mộ nhị công tử, hắn ở kinh thành khắp nơi du ngoạn, chưa từng tiếp cận nơi này.

Hắn đang tận lực lãng quên.

Hắn năm đó là từ tây cung cửa đi.

Tám tuổi Mộ Cẩm ôm Chân Nguyệt Sơn, hỏi: "Mẫu hậu vì sao không đi?"

Chân Nguyệt Sơn phủ phủ khuôn mặt nhỏ của hắn, thở dài: "Ta mệt mỏi, không muốn đi, đi không được rồi."

Hắn biết, đi lần này, chính là sinh tử vĩnh biệt. Hắn liền của nàng lăng mộ đều không thể tới gần.

Nàng là tiền hoàng hậu, táng tại hoàng thượng đã tu kiến một nửa tân hoàng lăng.

Xe ngựa qua cửa cung.

Mộ Cẩm lại về tới hồi nhỏ quỷ môn quan, hắn nhớ không rõ, chính mình có bao nhiêu lần cùng tử vong gặp thoáng qua.

Nghĩ như vậy, hoàng cung còn có một vị lục hoàng tử, thật sự là hoàng hậu hạ thủ lưu tình.

Đến đạo thứ hai cửa cung, Mộ Cẩm xuống xe ngựa.

Đông cung, tây cung ở trong mắt Mộ Cẩm, đơn giản là bên trong ai ai khác biệt. Trừ cái đó ra, rường cột chạm trổ, ngói xanh chu mái hiên, một tòa một tòa có gì khác biệt?

Đến hoàng thượng tẩm cung.

Lam công công đợi ở ngoài điện, cung kính hành lễ, "Thượng thư đại nhân, mời tới bên này."

"Làm phiền Lam công công." Mộ Cẩm cố ý khàn giọng.

Lam công công trái phải nhìn quanh, lúc này mới tiến cung điện.

Lui người không có phận sự, nơi này đều là hoàng thượng thân tín.

Đến hoàng thượng tẩm cung, Lam công công ở ngoài cửa nhỏ giọng nói: "Hoàng thượng, thượng thư đại nhân đến rồi."

"Tiến đến." Cho dù là ôm việc gì, hoàng thượng cũng không giận mà uy.

Lam công công đẩy cửa, đãi Mộ Cẩm đi vào, hắn liền đóng lại cửa, đợi ở ngoài cửa canh chừng.

Nhìn thấy Mộ Cẩm trong nháy mắt, hoàng thượng cơ hồ đứng dậy đón lấy, sinh sinh khắc chế.

Mộ Cẩm mở miệng: "Hoàng thượng."

"Miễn lễ."

Mộ Cẩm đi thẳng vào vấn đề nói: "Thần nghĩ thương lượng với ngươi một sự kiện."

Mất ngủ hơn nửa tháng, hoàng thượng sắc mặt có chút mỏi mệt, "Nói."

Một lát, Mộ Cẩm ra, lại lặng yên rời cung.

Đưa tiễn Mộ Cẩm, Lam công công trở lại bên người hoàng thượng.

Hoàng thượng cười: "Đạm nhi a, vô sự không lên Tam Bảo điện. Giảng không có hai câu liền đi. Bất quá, hắn không chịu tới gặp trẫm một mặt, coi như hắn có lòng."

"Hoàng thượng, thần dìu ngươi nghỉ ngơi." Lam công công tiến lên.

"Lam công công." Hoàng thượng đột nhiên hỏi: "Đạm nhi dịch dung, có phải hay không cũng cùng trẫm có như vậy một chút giống?"

"Đúng thế." Lam công công cười cười: "Tứ hoàng tử thực chất bên trong liền là hoàng thượng ngài tâm tính, giống nhau như đúc."

"Đúng, giống nhau như đúc. Trẫm mỗi lần gặp hắn, liền sẽ nhớ tới tại Tây Phụ quan cùng Bách Tùy giao chiến tình cảnh, trẫm lúc

ấy liền là Đạm nhi tuổi như vậy. Nguyệt Sơn a, thật sự là cực kỳ xinh đẹp." Hoàng thượng đỡ lấy Lam công công, "Trẫm gần đây đang nghĩ, nếu là về sau nhìn thấy Nguyệt Sơn, nàng không chịu tha thứ trẫm. . . Trẫm nên làm thế nào cho phải?"

"Hoàng thượng. . ." Lam công công mắt hiện nước mắt, "Tiền hoàng hậu thiện tâm, nàng sớm tha thứ hoàng thượng."

"Không, không. Trước kia ta cảm thấy nàng tha thứ trẫm, nhưng là tại Nguyệt Sơn té ngã địa phương ngã một phát, trẫm biết, nàng không có. Nàng thiện tâm, thế nhưng tâm ngoan." Hoàng thượng nói: "Chỉ mong, tối nay có thể ngủ một giấc ngon lành."

"Thanh Lưu." Tiêu Triển lật ra một quyển khác tấu chương.

Thanh Lưu ứng thanh: "Thần tại."

"Giờ gì?"

"Hồi thái tử điện hạ, giờ Hợi."

Dưới đèn, Tiêu Triển mặt mày như ngọc. Hắn một bên chấp bút tại tấu chương bên trên phê bình chú giải, một bên hỏi: "Hoàng thượng bệnh tình có hay không chuyển biến tốt đẹp?"

Thanh Lưu hồi: "Ngự y nói, hoàng thượng là tâm bệnh, quá tưởng niệm tiền hoàng hậu, cho nên ban đêm ngủ không ngon, ban ngày ngủ không được."

Nghe vậy, Tiêu Triển trên ngòi bút dừng lại, "Ngã tại ngự hoa viên, té ra tâm bệnh tới. Tiền hoàng hậu đi đã bao nhiêu năm?

Hoàng thượng nạp mới phi, sinh long tử, đồng dạng không có rơi xuống. Đến thanh này niên kỷ, thâm tình lại cho ai người nhìn."

Thanh Lưu cúi đầu, không dám lên tiếng.

Tiêu Triển chấp bút viết xong, còn nói: "Hoàng gia nam nhi, không có tâm không có tình. Hoàng thượng đem hắn giáo giới lời của chúng ta đem quên đi."

Thanh Lưu lẳng lặng nghe.

Tiêu Triển khép lại tấu chương, ném qua một bên, "Những này thuế trướng, tự mình tính không rõ cũng dám trình lên." Hắn đứng dậy.

Thanh Lưu tiến lên, vì Tiêu Triển choàng một kiện ngoại bào.

Tiêu Triển đi đến bàn cờ trước, "Từ hướng Dương thành trở về, ta đáy lòng có một việc."

Thanh Lưu hỏi: "Thái tử điện hạ lời nói chuyện gì?"

"Nếu như tứ hoàng tử thật tại thế, vì sao nhiều năm như vậy không có động tĩnh?" Bàn cờ rơi vào tử cục, Tiêu Triển một lần nữa chấp tử, cũng không thể nào ra tay."Hắn liền cam tâm đem hoàng vị chắp tay nhường cho?"

"Cái này. . ." Thanh Lưu chần chờ một lát, nói: "Thái tử điện hạ, tứ hoàng tử có lẽ có tự mình hiểu lấy, biết rõ đấu không lại điện hạ tài trí, không có cam lòng, cũng không thể tránh được a."

Tiêu Triển đem bạch tử thưởng thức tại lòng bàn tay, "Mẫu hậu nói, tiền hoàng hậu mặc dù thông minh, lại không thích tranh đấu.

Biết được muốn cùng chúng tần phi tranh thủ tình cảm, nàng dứt khoát liền hoàng thượng cũng không cần. Đem hoàng thượng tức giận đến, thăng liền mấy vị tần phi. Cũng là bởi vì đặc thù, hoàng thượng mới đối với nàng nhìn với con mắt khác, nhớ thương nhiều năm như vậy."

"Cái kia. . ." Thanh Lưu nói: "Tứ hoàng tử di truyền tiền hoàng hậu tính tình, mới xám xịt rời cung."

Tiêu Triển không có thay đổi thế cuộc, đi ra thư phòng, hỏi: "Trác Thạch đâu?"

"Hồi thái tử điện hạ, thái tử phi đã ngủ lại." Thái tử một ngày trăm công ngàn việc, cái này thái tử phi chỉ lo chính mình ăn cơm đi ngủ, Thanh Lưu không khỏi vì thái tử đau lòng.

Tiêu Triển chỉ có một phi tử, Lý Trác Thạch không có hậu cung chi lo, tự nhiên không có việc gì.

"Thái tử điện hạ." Thanh Lưu thừa cơ nói: "Hoàng hậu ban ngày sai người đưa mấy quyển chân dung tới, nói. . ."

Tiêu Triển liếc lại.

"Hoàng hậu phái người truyền lời nói. . ." Thanh Lưu lấy dũng khí, "Này mấy quyển chân dung là đại thần trong triều khuê trung đãi gả cô nương, thái tử có thể từ đó chọn lựa mấy vị, tràn đầy hậu cung."

Cái đề tài này so triều chính càng làm cho Tiêu Triển phiền lòng, "Ta chưa đăng cơ, hậu cung sự tình, sau này hãy nói."

"Hoàng hậu phái người còn nói, bây giờ thế cục, nếu là nhiều lôi kéo mấy vị đại thần, thái tử thế lực không thì càng thêm kiên cố?"

"Làm sao?" Tiêu Triển mặt lạnh hất lên, "Ta này thái tử là muốn hi sinh nhan sắc, mới có thể ngồi vững vàng đế vị?"

"Thần không dám. . . Thần thất ngôn." Thanh Lưu khom người, thẳng run môi.

"Binh phù tại hoàng thượng trong tay. La Sát tướng quân tự có một chi tinh nhuệ binh mã, không nhận binh phù ước thúc. Trác Thạch là La Sát tướng quân nữ nhi, đối ta phương tâm ám hứa." Tiêu Triển giải thích Lý Trác Thạch giá trị lợi dụng, "Ứng phó một nữ nhân đủ mệt mỏi, cái khác tạm thời không nói."

"Là."

Hôm sau, hạ tảo triều.

Chu Văn Đống đợi tại đông cung.

Tiêu Triển đoán được có việc. Hắn lui những người còn lại, cùng Chu Văn Đống đi vào thư phòng.

Chu Văn Đống hành lễ.

Tiêu Triển ngồi xuống, "Miễn lễ."

"Tạ thái tử điện hạ." Chu Văn Đống trừng mắt như đao, nói: "Mộ Cẩm bỏ rơi thê tử Tô Yến Tinh, vài ngày trước bắt đầu, ngày ngày trên chúng ta thứ đi quán trà lưu lại." Nơi đó từng là Chu Văn Đống tiếp thu tình báo nơi chốn, về sau triệt bỏ.

Tiêu Triển ngước mắt: "Hoàng thượng bệnh nặng, Hòa chiêu nghi uy phong không nổi. Vị này hai vị trí đầu phu nhân, không có giá trị lợi dụng."

"Thần nguyên là nghĩ như vậy. Bất quá, Tô Yến Tinh mỗi ngày lên tới quán trà, đại không tầm thường." Chu Văn Đống nói: "Ngày hôm trước, thần phái một người cùng với nàng lời nói khách sáo, nàng thẳng thắn nói, là nghe Mộ phủ tên kia thám tử mà nói, mới tìm tới này ở giữa trà lâu. Nàng mục đích là muốn tìm Mộ Cẩm trả thù. Tô Yến Tinh bị hưu về sau, dân gian truyền ra tin đồn, thanh danh của nàng triệt để bại. Lúc trước, cầu thân nam nhân đạp phá Tô gia cánh cửa, bây giờ chỉ còn tham tiền thư sinh nghèo. Nàng hận Mộ Cẩm hận đến nghiến răng nghiến lợi, muốn cùng chúng ta kết minh, cùng nhau đối phó hắn."

"Nguyên lai cất tâm tư như vậy." Tiêu Triển cười cười: "Như vậy, nàng như thế nào giúp bọn ta một chút sức lực?"

"Tô Yến Tinh không muốn nói, nói muốn gặp chúng ta chủ tử. Hôm qua, thám tử tiếp tục thăm dò, nàng mới nói, nàng biết Mộ nhị công tử một cái bí mật."

"Bí mật gì?"

"Nàng ra vẻ thần bí, không chịu giảng. Thám tử đưa nàng giam giữ tới, nàng hoa dung thất sắc, toàn bộ chiêu." Chu Văn Đống nói: "Tô Yến Tinh hoài nghi, Mộ Cẩm thích tên kia câm điếc tiểu thiếp. Tô Yến Tinh nghĩ cưỡng ép câm điếc tiểu thiếp, gián tiếp đả kích Mộ nhị công tử."

Tiêu Triển coi là, Tô Yến Tinh có thể nói ra Mộ Cẩm kinh thiên đại bí mật, thí dụ như thân thế của hắn chi mê, nào biết, chỉ là nhàm

chán nam nữ tình yêu. Tiêu Triển biểu lộ nhàn nhạt, "Nữ nhân chính là như vậy, tình yêu chí thượng, đem nữ nhân nghĩ đến so cái gì đều trọng yếu."

"Là." Chu Văn Đống phiền nhất nam nữ tình yêu. Làm đại sự nam nhân, sẽ không dễ dàng bị nữ nhân tả hữu.

"Trong lòng ta đối Mộ Cẩm ngờ vực vô căn cứ có tám phần, hắn liền là tứ hoàng tử. Nếu như ta ngờ vực vô căn cứ là thật, tứ hoàng tử tuyệt sẽ không hãm sâu tiểu tình tiểu yêu." Lý Trác Thạch trước mặt, Tiêu Triển ngụy trang chậm rãi thâm tình, nhưng là đối mặt tâm phúc, hắn nói thẳng: "Mưu toan dùng nữ nhân đả kích tứ hoàng tử, buồn cười đến cực điểm."

"Là." Chu Văn Đống thuật lại Tô Yến Tinh mà nói, "Tô Yến Tinh nói, nàng lúc đầu không tin. Là hôm đó, Tô phủ quản gia ra đường mua đậu hũ, nhìn thấy Mộ nhị công tử cùng câm điếc tiểu thiếp dắt tay, mười ngón giao ác."

Quản gia trở về, đem việc này bẩm báo Tô Yến Tinh.

Tô Yến Tinh linh quang chợt hiện. Nàng đến Mộ phủ về sau, Mộ Cẩm một mực ngủ ở câm điếc tiểu thiếp trên giường, không có tìm quá cái khác thiếp thất. Nàng lại nhớ lại, chính mình tại trạch trên lầu, từng gặp Mộ Cẩm cùng câm điếc tiểu thiếp liếc mắt đưa tình.

Tô Yến Tinh không xác định Mộ Cẩm đối câm điếc tiểu thiếp có mấy phần thực tình, nhưng là, phàm là nhị công tử để ý, đều là Tô Yến Tinh ghen ghét. Dù là nhị công tử chỉ có một Đinh nửa điểm để ý.

Bởi vậy, nàng mới muốn đem việc này nói cho Mộ Cẩm cừu gia, nếu có thể đem Mộ Cẩm cùng câm điếc tiểu thiếp cùng nhau diệt trừ, liền tốt nhất rồi.

Tiêu Triển chính đảo hôm qua cái kia một bản thuế trướng lỗ hổng tấu chương, nghe được Chu Văn Đống mà nói, ngẩng đầu lên.

Chu Văn Đống nói tiếp: "Tô Yến Tinh một người một mực chắc chắn, Mộ nhị công tử đối câm điếc tiểu thiếp tình căn thâm chủng. Khẩn cầu hợp tác với chúng ta, đối phó Mộ Cẩm, gọt gọt hắn khí thế."

Tô Yến Tinh mà nói, Tiêu Triển bán tín bán nghi.

Tiêu Triển chưa từng có nghĩ tới, nhị thập sẽ là Mộ Cẩm nhược điểm.

Hoàng thượng đối tiền hoàng hậu tưởng niệm vài chục năm, xem như thâm tình. Thế nhưng là tiền hoàng hậu qua đời, hoàng thượng vẫn lập đổi mới hoàn toàn sau. Bởi vì quần thần thượng tấu.

Tại hướng Dương thành, Tiêu Triển muốn lợi dụng nhị thập, châm ngòi nàng cùng Mộ Cẩm quan hệ. Tiêu Triển không có giết nàng ý đồ. Hắn mặc dù không phải người lương thiện, nhưng cũng không phải sát nhân cuồng ma. Nhị thập giá trị lợi dụng ở chỗ có thể thân cận Mộ Cẩm. Chi hậu cung bên trong có biến, Tiêu Triển vội vàng hồi cung, không để ý tới châm ngòi ly gián.

Tiêu Triển không cách nào tưởng tượng, nhị thập là Mộ Cẩm uy hiếp. Tựa như chính Tiêu Triển, xưa nay không cho rằng Lý Trác Thạch sẽ là nhược điểm của hắn. Bởi vì quá không thể tưởng tượng nổi.

Tiêu Triển đáy lòng giễu cợt Tô Yến Tinh. Nữ nhân thật sự là ngây thơ, vọng tưởng cùng giang sơn tương đối nặng nhẹ.

Chu Văn Đống cũng là vô tình không thích nam nhân, hắn không thể phân biệt yêu hoặc là không yêu. Hắn nói: "Thái tử điện hạ, nhìn chung lịch sử, không phải là không có hồng nhan họa thủy. Nếu như năm đó có người cầm tiền hoàng hậu an nguy, muốn uy hiếp hoàng thượng lời nói —— "

Tiêu Triển đánh gãy Chu Văn Đống giả thiết, "Giang sơn cùng mỹ nhân ở giữa, hoàng thượng nhất định sẽ tuyển cái trước. Hoàng thượng thích tiền hoàng hậu, nhưng là, hắn càng ưa thích đế vị cùng giang sơn."

Chu Văn Đống im lặng.

Tiêu Triển hỏi: "Chúng ta Mộ phủ thám tử ở đâu?"

"Chẳng biết đi đâu." Chu Văn Đống biết, dữ nhiều lành ít.

Tiêu Triển nói nhỏ, "Con cờ này đã hủy."

"Thái tử điện hạ, chúng ta xử trí như thế nào Tô Yến Tinh? Nàng coi là, chúng ta là Trấn Nam thành sòng bạc người."

"Không để ý tới." Tiêu Triển ẩn ẩn có hỏa khí, "Nếu như Mộ Cẩm thật sự là sắc mê tâm khiếu ngu ngốc nam nhân, vậy hắn không xứng làm tứ hoàng tử."

Một cái hậu cung ba ngàn hoàng thượng, té một cái thành thâm tình trượng phu.

Phong lưu thành tính Mộ nhị công tử, ăn bát đậu hũ liền mới biết yêu.

Quả thực hoang đường.

Tiêu Triển trở về phòng, liếc thấy đổ vào trên ghế Lý Trác Thạch. Nàng đầu nghiêng về một bên, đóng mắt, trên mặt một mảnh tường hòa.

Hắn bước nhanh về phía trước, kéo của nàng tay.

Ngón tay là lạnh.

Trong chớp nhoáng này, Tiêu Triển đi theo đông lạnh một chút, hàn ý từ đầu ngón tay của nàng truyền đến lòng bàn tay của hắn, xuôi theo cánh tay trái mà lên, cho đến ngực của hắn. Hắn rung động rung động tay, ngả vào của nàng dưới mũi.

Có hô hấp, là ấm.

Tiêu Triển bật cười. Hắn mới vừa rồi là thế nào? Nơi này là đề phòng sâm nghiêm đông cung, nàng có thể có cái gì nguy hiểm? Êm đẹp người đương nhiên là có hô hấp.

Hắn nhẹ nhàng phù chính đầu của nàng.

Lý Trác Thạch trong nháy mắt tỉnh, mở mắt nhìn xem ôn hòa cười yếu ớt Tiêu Triển."Thái tử điện hạ."

Hắn nói: "Lên giường ngủ đi."

Nàng lắc đầu, "Không ngủ, không buồn ngủ." Nàng nói xong muốn đứng dậy.

Hai tay của hắn chống đỡ hai bên tay vịn, cao thân thể đưa nàng vây ở trên ghế.

Lý Trác Thạch nhíu mày, "Thái tử điện hạ?"

"Gần đây chính sự bận rộn, vắng vẻ ngươi." Tiêu Triển hơi có áy náy, "Hôm nay cùng ngươi đi một chút."

"Đi đâu đi?" Nàng cười: "Thái tử điện hạ, ngươi không cần ủy khuất như vậy chính mình. Ta đồ cưới liền là một tòa tướng quân phủ, cha ta lời hứa ngàn vàng, chưa từng nuốt lời."

"Trác Thạch, trong lòng ta, ngươi không chỉ là một tòa tướng quân phủ." Hắn cúi đầu khẽ hôn mặt của nàng.

Nàng thường nói, hắn không yêu nàng.

Thế nhưng là hắn không yêu, nàng đồng dạng đối với hắn lòng son dạ sắt. Trên đời liền có dạng này đồ đần.

Chu Văn Đống nói đúng, trong lịch sử không phải là không có ngu ngốc háo sắc quân chủ, vì hồng nhan tức sùi bọt mép.

Tô Yến Tinh lời nói, mặc dù hoang đường, không ngại thử một lần?

Thử một chút cái kia lỗ mãng vô lễ Mộ nhị công tử, có phải thật vậy hay không ngốc đến mức đem nữ nhân để trong lòng trên ngọn.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 63: Nhị Công Tử, Ta Chờ Không Được Ngươi Trở Về...

Mộ Cẩm đi.

Tiểu lục mấy cái không biết chút nào. Từ khi nhị công tử bỏ Tô Yến Tinh, tiểu lục cười nở hoa, "Lần này không ai khi dễ chúng ta."

Tiểu lục không còn lo lắng hãi hùng cuộc sống tương lai, lại về tới không buồn không lo thời gian.

Mới tới hai vị mỹ nhân, thường tại trong bụi hoa tao thủ lộng tư.

Nhị thập tránh không được gặp qua mấy lần, nghĩ đến Mộ nhị công tử lỗ mãng mặt, nàng trở về phòng đóng lại cửa sổ.

Giả Mộ Cẩm trầm mê hai vị mới mỹ nhân tư sắc, một đêm một cái. Đối tiểu lục mấy cái, hắn chỉ ngôn ngữ đùa giỡn vài câu.

Giả Mộ Cẩm cho nhị công tử mang đội mũ xanh, không biết nhị công tử để ý không ngại.

Hôm đó, giả Mộ Cẩm tới Hoa uyển, tay cầm một nắm gạo bạch trường quạt, hưng khởi thời điểm, hắn chiêu mấy vị mỹ nhân cùng nhau ăn cơm.

Còn lại nữ nhân không có phát hiện, cái này nhị công tử không phải chân chính nhị công tử.

Nhị thập lần thứ nhất nhìn thấy cái này giả Mộ Cẩm, âm thầm kinh ngạc. Nguyên lai giang hồ dịch dung thần kỳ như thế, chợt nhìn lại, nam nhân này cùng nhị công tử giống nhau như đúc.

Bất quá, nhị thập tinh tế quan sát, giả Mộ Cẩm trên tay kén so chân chính nhị công tử càng thô dày. Miệng hổ hiện lên một tầng so màu da thiên vàng kén, giống như là bị ngạnh sinh sinh cắt qua, lột xác về sau phi thường thô ráp.

"Đến, ngoan." Giả Mộ Cẩm cho Đổng Tư Linh gắp thức ăn, "Ăn lát cá."

Nhị thập lại phát hiện, giả Mộ Cẩm nhướng mày thường có một loại tận lực, không có nhị công tử cái kia từ trong ra ngoài tán phát ngạo khí.

Nhị công tử sắc khí gọi ngả ngớn.

Giả nhị công tử gọi hèn suồng sã.

Dù là đỉnh lấy nhị công tử tuấn tú mặt, giả Mộ Cẩm cũng so ra kém nhị công tử trời sinh kiêu căng.

Nhị thập thu hồi ánh mắt, không tiếp tục hướng giả Mộ Cẩm nhìn một chút.

Tiểu lục mấy người, chưa từng cùng Mộ Cẩm ngày đêm ở chung, đối đồng dạng khuôn mặt, các nàng liền tin.

Ngày thứ hai, tiểu thập cùng nha hoàn nói chuyện phiếm, biết được một tin tức."Mộ lão gia cùng Mộ tam tiểu thư hồi hương thăm người thân. Mã tổng quản trang hai xe ngựa to đồ vật, nghe nói có một xe đều là vàng. Đây chính là áo gấm về quê đi."

Tiểu lục nghe được một xe vàng, con mắt lóe lên lóe lên. Bất quá ngẫm lại, nhị phu nhân đi, nhị công tử cũng không cần phân phát các nàng, tự nhiên cũng không có một xe vàng bạc châu báu.

Nhị thập đi theo Mộ tam tiểu thư bên người lúc, nghe qua tam tiểu thư nói lên quê hương mình.

Mộ lão gia thiếu niên đến kinh thành xông xáo, làm ăn chạy, đem quê quán cha mẹ nhận được Mộ phủ. Quê quán kỳ thật không có cái gì thân nhân.

Dạng này trong lúc mấu chốt, Mộ lão gia cùng Mộ tam tiểu thư đột nhiên hồi hương, lại liên tưởng nhị công tử này chuyến đi xa. Nhị thập lại nghĩ tới, đại công tử đi Đông Chu nói chuyện làm ăn.

Nói cách khác, Mộ phủ chủ tử từng cái rời đi, chỉ để lại giả nhị công tử tọa trấn.

Mưa gió sắp đến.

Nhị thập chỉ ở Mộ nhị công tử viện lạc đi lại, không có xuất phủ.

Qua hai ngày, tiểu Đông đến Mộ phủ. Hắn tháng trước nói tới Tây Phụ quan thân thích, là hắn đại cữu, hôm nay buổi sáng đến kinh thành.

Tiểu Đông muốn cùng nhị thập gặp mặt, bị giữ cửa hộ vệ cản lại.

Tiểu Đông hậm hực, truyền lời cho nhị thập.

Hắn đại cữu nói, Từ gia đệ đệ muốn đổi một cái tiền công nhiều công việc, lúc đầu hẹn xong cùng đại cữu cùng nhau lên kinh. Bất quá, Từ gia đệ đệ chọn sơn tiền công không có kết toán.

Đại cữu định hành trình, không có đợi thêm Từ gia đệ đệ, chính mình tới trước.

Biết nhị thập xuất phủ không tiện, tiểu Đông còn nói: "Phiền phức chuyển cáo Từ A Man, qua mấy ngày Từ gia đệ đệ nếu là đến, ta lại cùng hắn cùng nhau tới."

Nhị thập vừa mừng vừa sợ. Không ngờ tới, nhanh như vậy liền có thể gặp được thân nhân. Nàng rời nhà lúc, đệ đệ mới mấy tuổi, hiện tại lớn lên so tiểu Đông còn cao.

Nàng cười đến buổi tối đi ngủ đều cong lên khóe miệng.

Nhị thập bàn giao giữ cửa hộ vệ, nếu như tiểu Đông lại đến Mộ phủ, nhất định gọi nàng ra, gặp mặt một lần.

Ngày thứ hai, tiểu Đông cũng không đến, tới là Trương Thúy Hoa.

Nàng xa xa trông thấy toà này hùng vĩ gia trạch, trở về quay đầu, cùng nhau đi tới bước chân vội vàng, thậm chí có chút lảo đảo.

Hai tên hộ vệ liếc mắt lạnh lùng nhìn.

Trương Thúy Hoa cố lấy dũng khí, nói: "Ta là tới tìm nhị thập cô nương. Ta là đậu hũ phường Trương Thúy Hoa, cùng các ngươi nhị thập cô nương là... Đồng hương."

Hộ vệ gật đầu, trở về cho nhị thập truyền lời.

Đem đến trước cổng chính, nhị thập nâng đỡ trâm gài tóc, mới bước qua cánh cửa. Vốn cho rằng, Từ gia đệ đệ đã đến, kết quả chỉ thấy được Trương Thúy Hoa. Nhị thập giật mình.

Dương Đào một tấc cũng không rời, đọc hiểu nhị thập nghi hoặc, Dương Đào hỏi: "Trương đại thẩm, sao không thấy nhị thập cô nương đệ đệ?"

Trương Thúy Hoa cái trán rơi xuống một giọt mồ hôi, nàng dùng mu bàn tay dùng sức khẽ vỗ, nhíu mày nói: "A Man, ngươi đệ đệ đả thương chân."

Nhị thập nghe, nóng vội lên.

Trương Thúy Hoa nói tiếp: "Cũng là nghiệp chướng a, mới đến kinh thành, trải qua tiệm thợ rèn, gặp gỡ cửa hàng lão bản cùng lão bản nương cãi nhau, bay lên chùy liền nện vào."

Nhị thập tranh thủ thời gian kéo kéo Dương Đào ống tay áo.

Dương Đào hiểu ý, hỏi: "Thương thế như thế nào? Nghiêm trọng không?"

"Làm bị thương gân cốt, người đưa đi y quán. Tiệm thợ rèn lão bản cũng sợ hãi, đi theo y quán. Ta chính là đến nói cho ngươi một tiếng." Trương Thúy Hoa những lời này nói đến rất thở, "Ngươi có muốn hay không đi xem hắn một chút?"

Nhị thập nghĩ đến Mộ Cẩm trước đó dặn dò lời nói, có chút do dự.

Trương Thúy Hoa bắp chân run lên dưới, nói: "Không có chuyện, ta đi trước, qua mấy ngày hắn thương tốt, ta dẫn hắn tới gặp ngươi." Nói xong xoay người rời đi.

Nhị thập đi xuống bậc thang, níu lại Trương Thúy Hoa góc áo. Nhị thập nghĩ, chính mình bất quá là một cái tiểu thị tẩm, lần trước

tại hướng Dương thành, thái tử không có giết nàng, nghĩ đến, hắn không có đem tâm tư đặt ở nàng loại tiểu nhân vật này phía trên. Nàng lo lắng đệ đệ thương thế, quay đầu nhìn một chút Dương Đào.

Dương Đào không biết Mộ Cẩm chân chính thân thế, nàng cùng nhị thập nghĩ đồng dạng, cừu gia không đến mức gây sự với nhị thập. Dương Đào nói: "Nhị thập cô nương nếu muốn đi y quán, ta đưa ngươi đi."

Nhị thập đắm chìm trong chính mình lo nghĩ bên trong, không có biết đường. Thẳng đến đi một đoạn đường, nàng mới sinh nghi, này đi y quán đường, vì sao càng ngày càng vắng vẻ? Nàng dừng bước.

Đứng im một khắc, thoát ra mấy tên gầy gò nam tử áo đen, trong đó ba tên công hướng Dương Đào.

Cùng lúc đó, Trương Thúy Hoa ôm đầu ngồi xuống, kêu khóc nói: "Ta cũng không có cách nào, ta trên có già dưới có trẻ, mệnh đều nắm ở trong tay bọn họ. A Man, có lỗi với ngươi a!"

Nhị thập thối lui.

Nhị công tử, ta chờ không được ngươi trở về...

Tiêu Triển hạ tảo triều, xuất cung đến biệt viện. Hắn một người bận rộn, đến nơi đây là vì cân nhắc nhị thập. Tại hướng Dương thành bên trong, hắn không có đưa nàng để vào mắt, nhớ kỹ là một cái thanh tú giai nhân.

Hôm nay nhìn kỹ, cũng chỉ là thanh tú giai nhân.

Trên đời nào có tình thâm không đổi, Mộ nhị công tử sẽ không trầm mê nữ nhân như vậy. Coi như đem nhị thập lăng trì đến chết, Mộ Cẩm cũng chưa chắc sẽ để ý. Chẳng những không thèm để ý, sẽ còn giễu cợt hắn Tiêu Triển ngây thơ.

Tiêu Triển bật cười. Hắn vậy mà tin vào Tô Yến Tinh mà nói, bắt cái người vô dụng trở về. Hắn quay người muốn đi."Tạm thời đưa nàng lưu tại nơi này, thật tốt nuôi."

"Là." Người áo đen ứng thanh.

Trong cung Lý Trác Thạch biết được việc này. Nàng từ trước đến nay không thích loại này tai họa người khác cách làm, hỏi: "Tại sao muốn liên lụy một cái vô tội tiểu thiếp?"

"Trác Thạch, ta làm việc không có như vậy đa số cái gì." Tiêu Triển đỡ lấy Lý Trác Thạch vai, bình tĩnh nhìn xem nàng, "Nàng cùng Mộ Cẩm thân cận, nàng cũng không phải là vô tội."

"Nàng chỉ là một người câm, không biết võ công, không có gia thế bối cảnh, như thế nào trở ngại thái tử điện hạ thiên tử con đường?" Lý Trác Thạch tránh thoát sự kiềm chế của hắn.

Tiêu Triển cải thành chấp lên của nàng tay, nói: "Trác Thạch, này về sau đường còn rất dài rất dài, ngươi tâm địa quá mềm. Ta sớm cùng ngươi đã nói, lòng dạ đàn bà là tối kỵ. Tương lai ngươi là muốn làm hoàng hậu, hẳn là người biết chuyện thiện bị người lấn đạo lý. Tiền hoàng hậu kết cục liền là vết xe đổ."

Lý Trác Thạch thở dài. Kỳ thật, tiền hoàng hậu mới thật sự là tự do.

"Ngươi a." Tiêu Triển một tay lấy nàng kéo vào trong ngực, "Nếu có thể có ta mẫu hậu một nửa thủ đoạn, ta an tâm."

Lý Trác Thạch không nói gì.

Nhị thập hôn trầm trầm tỉnh lại, chậm rãi chuyển động tròng mắt. Đập vào mắt trước, là một trương tinh mỹ rèm che.

Rèm che bên ngoài, phòng lớn có ba quạt cửa gỗ, ánh mặt trời chói mắt nghiêng nghiêng mà xuống.

Là hoàng hôn.

Nhị thập lần nữa thầm mắng mình tuỳ tiện trúng kế. Nếu là nhị công tử bởi vậy gặp nạn... Nàng liền thành tội nhân. Nàng học Mộ Cẩm động tác, cầm bốc lên mặt mình.

Nhị công tử không có nói sai, nàng là một cái đần đần.

Nàng hung hăng bóp mấy cái, mới buông ra. Tiếp xuống, chỉ có hành sự tùy theo hoàn cảnh.

Qua không lâu, có một người áo đen đẩy cửa tiến đến, thô dát mà rống lên: "Lên, ăn cơm."

Nhị thập ngồi dậy, không ngừng run rẩy, nhìn thấy người áo đen ngay ngắn mặt, nàng càng là dọa đến chăm chú kéo lại rèm che.

Sợ hãi, khiếp đảm, đây là người áo đen tại nhị thập trên mặt đọc được cảm xúc. Hắn không có những lời khác, lặp lại nói: "Ăn cơm."

Nhị thập co lên thân thể.

Người áo đen sâm nhiên: "Ăn cơm."

Nàng chậm rãi đạp xuống mặt đất, tròng mắt giống như là muốn thoát vành mắt mà ra.

Người áo đen gặp thêm loại này nhát gan nữ nhân. Có chút đổ vào dưới kiếm của hắn, con mắt rốt cuộc không khép được."Sẽ không giết ngươi, ăn cơm."

Nhị thập khiếp sợ gật đầu, chân trái vấp chân phải đi lên phía trước, suýt nữa quẳng xuống đất. Nàng tranh thủ thời gian đỡ lấy cái bàn, liếc hắn một cái, mới mượn lực ngồi xuống.

Người áo đen buông xuống đồ ăn, đóng cửa lại, đi ra.

Món ăn phong phú, có cá có thịt, có rau xanh, càng có thơm ngào ngạt cơm trắng.

Đối phương nói tạm thời sẽ không giết nàng, cơm này đồ ăn hẳn không có độc đi.

Nghĩ thì nghĩ, nàng không dám động đũa.

Một lát sau, người áo đen lại đi vào, hàn băng bình thường điệu vang lên: "Không muốn chết liền ăn cơm."

Nhị thập lập tức vùi đầu đào cơm. Thân phận đối phương không rõ, nàng ngoại trừ nghe lệnh, không có lựa chọn khác. Dù là đây là độc dược, nàng cũng ăn.

Dương Đào... Như thế nào? Ba cái kia nam nhân áo đen, một mình nàng có thể đánh được sao?

Mộ phủ xảy ra chuyện sao?

Lo lắng qua một ngày.

Hôm sau, nhị thập gặp được Lý Trác Thạch.

Nhị thập không có tại hướng Dương thành khuôn mặt tươi cười, trên mặt lại sợ vừa tức. Lý Trác Thạch tiến lên một bước, nhị thập lui lại hai lần.

Lý Trác Thạch ngừng bước chân, trấn an nói: "Nhị thập cô nương, ngươi đừng sợ. Thái tử điện hạ không phải lạm sát kẻ vô tội người."

Lời nói này đối với, nhưng cũng không đúng. Tiêu Triển phán đoán sinh tử của một người, cân nhắc là đối phương phải chăng có thể sử dụng. Đối với thấp sâu kiến người, hắn đúng là khinh thường động thủ.

Nhị thập hai tay ôm lấy đầu gối, đem vùi đầu đi vào, nhỏ bé yếu ớt bả vai run lên một cái.

Lý Trác Thạch không đành lòng, nói: "Ta hỏi ngoài cửa người áo đen, hắn không có tiếp vào giết ngươi mệnh lệnh. Ngươi coi như ở chỗ này giải sầu một chút, rời Mộ Cẩm, ngươi cũng tự do."

Nhị thập kế thượng tâm đầu, quỳ đầu gối mà đi, tiến lên dùng hai tay nắm ở Lý Trác Thạch tay trái.

Lý Trác Thạch trên tay cũng có kén, không thể so với nhị thập này làm khổ lực mềm mại.

Nhị thập mấp máy môi, đầy mặt thống khổ, cũng không biết bắt đầu nói từ đâu. Nàng duỗi ra một tay, dùng hai ngón tay dựng thẳng lên, bắt chước đùi người hành tẩu dáng vẻ.

Lý Trác Thạch hỏi: "Ngươi là muốn chạy trốn?"

Nhị thập đương nhiên sẽ không đem mục đích giảng được như thế thẳng thắn. Nàng bất đắc dĩ, há to miệng, lại uể oải cúi đầu.

Lý Trác Thạch hỏi lại: "Ngươi có thể biết chữ?"

Nhị thập lắc đầu. Nói không chừng viết không được, nàng dùng miệng từng chữ từng chữ im ắng nói: "Công tử nhà ta."

Lý Trác Thạch đọc hiểu, "Mộ Cẩm?"

Nhị thập đứng lên, giật giật vạt áo của mình, lộ ra trắng lóa như tuyết, lại ủy khuất lui ra phía sau. Thối lui đến một nửa, nàng đem vạt áo kéo đến càng lớn, đầu gối chống đỡ mép giường, nàng lập tức té ngã trên giường. Nghĩ tái khởi đến, lại bị một cỗ lực lượng áp chế. Nàng tuyệt vọng mà trống rỗng mà nhìn xem phía trên, hai chân không ngừng lẹt xẹt, lại tả hữu lắc đầu, dùng sức dùng song quyền đi lên đánh.

Giống như là có một người đưa nàng hung hăng giam cầm.

Lần trước đi thuyền, Lý Trác Thạch lần thứ nhất gặp Mộ Cẩm, đã cảm thấy hắn mặt mũi tràn đầy đùa khinh nhờn, làm người ta sinh chán ghét. Nàng suy đoán hỏi: "Công tử nhà ngươi... Cưỡng chiếm ngươi?"

Nhị thập đình chỉ vô vị giãy dụa, chăm chú nhắm mắt lại, cắn chặt môi dưới, khóe mắt trượt ra một giọt nước mắt. Nàng lũng lên vạt áo, hai tay ôm lấy chính mình, im lặng khóc nức nở. Nàng càng khóc càng khổ sở, nhào tới Lý Trác Thạch trên vai.

Gian phòng bên trong tràn ngập phá la cuống họng tiếng khóc.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 64: Đắm Chìm Nhi Nữ Tình Trường Nam Nhân, Đều Là Phế Vật.

64

Lý Trác Thạch căng thẳng biểu lộ, "Tại hướng Dương thành, ngươi nói ngươi không đi, là bởi vì nhận lấy uy hiếp của hắn?"

Nhị thập mặt đầy nước mắt, khóc đến nước mũi đều chảy xuống, nàng chỉ chỉ cổ họng của mình, lại che miệng của mình, dùng sức giãy dụa. Sau đó, khóc đến thảm thiết hơn, ngũ quan khoanh ở cùng nhau.

"Khó trách ngươi không thích công tử nhà ngươi." Mộ Cẩm phóng đãng không bị trói buộc, cưỡng chiếm dân nữ, ỷ vào tài đại khí thô, coi là không người trị được hắn?

Lý Trác Thạch rơi vào cùng Tiêu Triển tình cảm gút mắc, đối với nữ nhân phá lệ đồng tình. Nhị thập như thế một cái phản kháng vô lực nhược nữ tử, ở trong mắt Lý Trác Thạch nhất là đáng thương. Huống hồ, nhị thập là bị Mộ Cẩm cưỡng chiếm, Lý Trác Thạch trải nghiệm quá bị cưỡng chiếm thống khổ, tự nhiên đối nhị thập mắt khác đối đãi."Ngươi yên tâm, ít hôm nữa tử bình tĩnh, thái tử điện hạ sẽ thả ngươi rời đi. Ta lúc đầu đáp ứng muốn giúp ngươi rời đi Mộ phủ, nói được thì làm được."

Nhị thập cảm kích không thôi. Thân ở trại địch, bước đầu tiên liền là cùng nhị công tử phân rõ giới hạn. Đừng để thái tử coi là, nàng

đối nhị công tử trung thành tuyệt đối. Càng trung tâm, chết được càng nhanh.

Tiếp xuống, nhị thập đến ngẫm lại, như thế nào công phá Lý Trác Thạch buồng tim, chạy khỏi nơi này.

Ngày ấy, Dương Đào nhìn thấy Trương Thúy Hoa, cảm thấy kỳ quái.

Dương Đào là cô nhi, bởi vì tướng mạo duyên dáng mới bị Mộ Cẩm nhặt đi huấn luyện thành tử sĩ. Ám vệ huấn luyện là nghe lệnh làm việc, ít có tự hành chủ kiến. Nàng không biết nhân gian chân tình, nhưng là thấy quá người khác sinh ly tử biệt lúc thất thố, coi là Trương Thúy Hoa mồ hôi lạnh là lo lắng Từ gia đệ đệ. Chính như nhị thập cũng mất bình thường tỉnh táo.

Nhị thập bị bắt đi, Dương Đào biết mình tử kỳ đã đến. Ám vệ nhiệm vụ thất bại, chỉ có một con đường chết, nhị công tử sẽ không bỏ qua nàng. Dương Đào không địch lại cái kia ba tên nam tử, quay người chạy ra phố lớn. Nàng váy áo bên trên đều là vết máu, có chính nàng, cũng có người áo đen.

Người qua đường nhao nhao nhường đường, hảo tâm tiến lên hỏi: "Cô nương, đi y quán sao?"

Dương Đào nhấc lên một hơi, không nói gì, sợ không có trở lại Mộ phủ, khẩu khí này liền tán trên không trung. Rốt cục về tới Mộ phủ. Nàng chỉ nói ba chữ: "Xảy ra chuyện..." Cái kia một hơi phun ra, hôn mê tại hộ vệ trong tay.

Lúc này Mộ Cẩm đối với chuyện này không biết chút nào, bởi vì hắn tại đi về phía tây trên đường.

Nhị thập tại Mộ Cẩm trong lòng địa vị, chỉ sợ ngoại trừ Thốn Bôn, ai cũng đoán không được. Giả Mộ Cẩm không thể nào phán đoán, không dám ngông cuồng định đoạt. Một bên nhường người mang tin tức ra roi thúc ngựa, tiến đến đuổi theo Mộ nhị công tử, một bên sai người tìm tra nhị thập hạ lạc.

Nhị công tử cùng Thốn Bôn khinh công tăng tốc ngựa, người mang tin tức nơi nào đuổi được.

Thái tử biệt viện đối ngoại là thương nhân chỗ ở, thám tử nhất thời tra không được.

Trong hắc y nhân, một người dáng dấp phổ thông nam tử gầy nhỏ, cải trang tại Mộ phủ đường nhỏ trước cửa bán mấy ngày lạnh bánh ngọt. Hắn hồi bẩm Chu Văn Đống: "Chu đại nhân, Mộ nhị công tử mấy ngày nay cùng mới nhập tiểu thiếp suồng sã, hoặc là đi tửu phường làm vui, hoặc là đi trà lâu nghe hí. Câm điếc tiểu thiếp mất tích, Mộ nhị công tử mặt ngoài không có để ý." Người áo đen giảng được nghiêm cẩn, hắn nhìn thấy chỉ là mặt ngoài.

Chu Văn Đống hồi cung bẩm báo.

Tiêu Triển mi tâm một đạo thụ văn san bằng. Hoàng gia hậu đại vốn cũng không nên vì nữ nhân vây khốn. Lãnh huyết vô tình Mộ Cẩm, mới xứng với đương Tiêu Triển đối thủ. Đắm chìm nhi nữ tình trường nam nhân, đều là phế vật.

Kể từ đó, nhị thập không chỗ hữu dụng.

Tiêu Triển chán ghét nhị thập. Chợt nghe nàng là Mộ Cẩm uy hiếp, Tiêu Triển liền đối nàng sinh ra ác ý.

Ngay sau đó, đến biệt viện, nhị thập như là một con chim sợ cành cong, ngoại trừ thút thít cùng cầu xin tha thứ, cái gì cũng sẽ không. Tiêu Triển chán ghét nhát gan sợ phiền phức nữ nhân, đối nàng bất mãn thêm mấy phần.

Cùng, Lý Trác Thạch thường đi biệt viện cùng nhị thập gặp mặt, cùng nhị thập trò chuyện vui vẻ... Không đúng, không thể nói trò chuyện, nữ nhân kia là một người câm.

Tiêu Triển trước mặt Lý Trác Thạch không nói nhiều, dù là nàng ngưỡng mộ trong lòng hắn, cũng chưa từng thổ lộ hết tâm sự. Nhưng nàng nói một mình vậy cùng nhị thập nói chuyện phiếm.

Tiêu Triển càng phát ra cảm thấy nhị thập khuôn mặt đáng ghét.

Mới nghĩ như vậy, Tiêu Triển đối quần thần tấu chương cũng lên ghét ý. Hắn đi ra thư phòng, góc rẽ gặp được Lý Trác Thạch.

"Thái tử điện hạ." Nàng đổi lại một thân trang phục, rõ ràng là muốn xuất cung.

Tiêu Triển mặt mày cong cong: "Trác Thạch, trùng hợp như vậy, ngươi ta thật sự là tâm hữu linh tê."

"Ân. Thái tử điện hạ, ta có việc xuất cung." Nhị thập là câm điếc, Lý Trác Thạch nói với nàng lên tâm sự ngược lại thản nhiên. Chuyện xưa giấu ở trong lòng thành tâm kết, nước đắng đổ ra ngoài, vốn cho rằng vô giải bế tắc không hiểu xốp.

Lý Trác Thạch thương tiếc nhị thập tại Mộ phủ thảm trạng. Đồng thời, nàng có chút hâm mộ. Nhị thập mặc dù lo lắng hãi hùng, nhưng tâm là chính nàng. Lý Trác Thạch trói buộc tại đông cung, vô luận thể xác tinh thần, chưa từng có vui vẻ.

Nhị thập đau khổ là ngắn ngủi. Lý Trác Thạch không gặp được cuối cùng.

"Trác Thạch." Tiêu Triển ngăn cản Lý Trác Thạch, "Ta và ngươi đến ngự hoa viên đi một chút."

"Ta nghĩ nếm thử phố đông bánh bao hấp."

"Gần đây ngươi mỗi ngày đều xuất cung, bên cạnh ta vắng vẻ." Thái tử nói lên lời yêu thương, mặt không hồng khí không thở, gió xuân hiu hiu.

Lý Trác Thạch cười, không có nhấc lên con mắt một tia đường vân.

Hắn phai nhạt biểu lộ, nghiêng thân nhìn nàng mặt, ẩn có uy hiếp: "Đừng lại là đi gặp cái kia câm điếc."

"Thái tử điện hạ, ta cùng vị cô nương kia đặc biệt có duyên, từ mới quen bắt đầu, liền có thể đối nàng thổ lộ tâm sự." Lý Trác Thạch nói cũng đúng lời nói thật. Nàng không có bằng hữu, tại toà này đông cung, cũng không có cung nữ hầu hạ. Nàng quen biết nhị thập, trùng hợp nhị thập lại miệng không thể nói, là một cái thủ khẩu như bình lắng nghe người.

Tiêu Triển mỉm cười một cái: "Ngươi có gì tâm sự? Nói cùng ta nghe một chút."

"Thái tử điện hạ một ngày trăm công ngàn việc, ta đây đều là nữ nhi gia việc vặt. Ta trước xuất cung."

Lý Trác Thạch quay người, ống tay áo nhẹ nhàng sát qua Tiêu Triển. Trong nháy mắt mà qua lạnh buốt, bên cạnh hắn vắng vẻ, trong tay cũng rỗng, chưa nghĩ lại, hắn một thanh kéo lại của nàng thủ đoạn.

Nàng kinh ngạc trở về đầu.

Tiêu Triển trường mi nhiễm lên một vòng tảng băng, "Ta phát hiện, ngươi càng ngày càng lạnh rơi ta."

Lý Trác Thạch im lặng. Thái tử vắng vẻ nàng là chuyện thường xảy ra, nàng vắng vẻ hắn, vẻn vẹn hai ba tháng mà thôi. Thái tử điện hạ sống an nhàn sung sướng, chịu không nổi vắng vẻ. Nàng cười lên, nhẹ nhàng tránh ra hắn tay.

"Ngươi lại đi biệt viện cùng nữ nhân kia nói chuyện phiếm, ta nhất định giết nàng." Tiêu Triển thanh âm thấp không thể nghe thấy, từng chữ từng chữ nói đến phi thường chậm chạp.

"Thái tử điện hạ không phải lạm sát kẻ vô tội người."

"Ta nói, nàng xưa nay không vô tội. Mà lại, ngươi gặp nàng thời gian quá dài." So gặp hắn này thái tử thời gian càng dài. Lý Trác Thạch cho tới bây giờ sẽ chỉ đem con mắt đặt ở trên người hắn, bây giờ lại bị câm điếc nữ nhân cướp đi.

"Ta độc lai độc vãng nhiều năm như vậy, khó được gặp gỡ hợp ý người, nghĩ giao một cái chính mình bằng hữu."

"Ngươi không cần." Nàng chỉ cần nhìn xem một mình hắn như vậy đủ rồi.

Tiêu Triển là một cái bụng dạ cực sâu nam nhân, trên mặt ôn nhuận như ngọc, vẻ mặt ôn hoà, chưa từng đem tâm tình của mình hiển sơn lộ thủy. Này ngoan lệ ánh mắt, càng là khó gặp. Lý Trác Thạch chậm ngữ khí, nói: "Ta buổi tối liền trở lại."

Hắn liễm mi, nghĩ lại túm nàng.

Nàng nhẹ nhàng linh hoạt né tránh, đi xuống bậc thang. Bộ pháp ào ào, quyết đoán bóng lưng như là một cái nam nhân.

Hắn không thích quá anh khí nữ nhân, mà lại, thái tử tôn nghiêm không cho phép hắn lại đi giữ lại.

Lý Trác Thạch thân ảnh biến mất tại bên ngoài cửa cung.

Tiêu Triển trong mắt ngưng kết thành băng.

Cái kia câm điếc nữ nhân nên giết.

Lý Trác Thạch đã nhận ra Tiêu Triển không thấy nhiều ngoan lệ, sát ý của hắn thiên chân vạn xác. Nàng quyết định thật nhanh, nói với nhị thập: "Ta hôm nay đưa ngươi ra ngoài."

Nhị thập không ngờ tới, nhanh như vậy liền có thể đào tẩu.

"Cha ta từ nhỏ coi ta là nam nhi dưỡng dục. Hắn nói, Lý gia nữ nhi muốn so nam tử càng minh sảng, không thể đạp trên nữ nhân thi thể tranh danh đoạt lợi. Lúc trước, thái tử điện hạ tạo không ít sát nghiệt. Ta vì hắn tích phúc tích đức, hắn giết một người, ta cứu một

người, hắn hiện tại không thích nhiễm đẫm máu..." Lý Trác Thạch ánh mắt giống như là xuyên qua thật sâu sân, rơi vào toà kia vàng sáng cung điện.

Nhị thập lẳng lặng nghe. Nàng chính là nhìn trúng Lý Trác Thạch trong lòng còn có thiện ý, mới nghĩ bằng vào lực lượng của nàng đào tẩu. Bất quá, Lý Trác Thạch như thế thả đi nàng, có thể hay không nhận thái tử chỉ trích.

Nhị thập chỉ chỉ Lý Trác Thạch.

Lý Trác Thạch nói: "Ta đối với hắn còn hữu dụng chỗ, hắn không dám giết ta."

Cái kia tác dụng không có đâu? Nhị thập muốn hỏi, cũng không biết như thế nào biểu đạt.

Lý Trác Thạch xuất ra một bộ chính mình cũ áo, "Váy áo của ngươi không tiện đi lại, đây là ta lúc trước quần trang. Ngươi đổi lại, từ cửa hông đi."

Nàng nâng bút trên giấy vẽ lên một tấm bản đồ, "Chỗ nguy hiểm nhất, cũng là chỗ an toàn nhất. Nơi này hướng tây mà đi, có một đầu tường trắng đường tắt, đường tắt ngoài có một tràng tường đỏ ngói xám phòng nhỏ, kia là mẹ ta trước kia ở, thái tử không biết. Cái chìa khóa này ngươi cầm, tới trước nơi đó tạm lánh một đoạn thời gian."

Sau đó, nàng lại lấy ra hai tấm giấy, "Ta vì ngươi chuẩn bị thân phận mới, ngươi là Lý thị xưởng nhuộm ngũ tiểu thư phân phát nha hoàn, đây là ngươi ước đầy văn tự bán mình. Một cái khác trương là của ngươi ra khỏi thành công văn."

Nhị thập cẩn thận từng li từng tí nhận lấy, thuận tiện nhớ kỹ hai tấm giấy khác nhau.

Lý Trác Thạch lại đưa qua một túi ngân lượng, "Cầm, tranh thủ thời gian thay quần áo đi."

Lý Trác Thạch làm bộ phát cáu, đuổi đi ngoài viện người áo đen.

Người áo đen lại xem thường Lý Trác Thạch, nàng thái tử phi thân phận bày ở cái kia, bọn hắn không thể không nghe lệnh.

Cửa hông mà ra, nhị thập hướng Lý Trác Thạch đi một đại lễ, quay người chạy đi, mảnh khảnh bóng lưng như gió nhẹ nhàng.

Lý Trác Thạch cười: "Bảo trọng."

Phòng nhỏ không người ở lại, trên cửa cái kia thanh khóa bày khắp tro bụi. Khóa cửa vết rỉ loang lổ, chìa khoá cắm / đi vào, muốn đại lực mới có thể chuyển động. Chuyển tới một nửa, bị khóa lỗ vết rỉ kẹp lại.

Nhị thập càng ngày càng sốt ruột, tay trái ổ khóa rơi vào nàng lòng bàn tay, nàng sử xuất toàn thân kình, "Răng rắc" một tiếng, rốt cục vặn nới lỏng rỉ sắt. Nàng trở lại vãng lai lúc phương hướng nhìn thoáng qua. Tiếp lấy đi vào đóng cửa lại.

Rơi xuống then cửa.

Nơi này khoảng cách thái tử biệt viện không xa, từ lộ trình tới nói mười phần nguy hiểm. Thông thường mà nói, thoát đi là hướng ra phía ngoài mà đi. So đi đứng công phu, nàng so ra kém những hắc y

nhân kia, cho nên nàng hẳn là tránh, mà không phải chạy. Ở lại kinh thành, ngược lại có thể tạm lánh một thời gian.

Viện tử giống như là bị người cướp sạch quá.

Nhánh cây loạn thất bát tao nằm ngang ở trên mặt đất, rơi trên mặt đất phơi nắng cán dài đã sớm bị lá khô che giấu.

Nàng đến giếng nước chỗ nhìn một chút. Nước giếng mặc dù cửa hàng lá rụng, nhưng dưới đáy nước là thanh tịnh.

Phòng ở hoang phế hồi lâu. Trên tay nàng vừa đỡ, cánh cửa bên trên liền xuất hiện năm cái rõ ràng chỉ ấn, lòng bàn tay dính đầy tro bụi.

Trong phòng so viện tử loạn hơn, cái ghế, cái bàn ngã trái ngã phải, thứ đáng giá sớm bị cướp sạch mà không, còn lại chính là liền kẻ trộm cũng không cần.

Một trương lung la lung lay cái bàn, một trương lẻ loi hiu quạnh ghế, một cái rơi mất nửa cánh cửa tấm tủ gỗ, một trương trước sau nhếch lên giường cứng tấm.

Nhị thập kéo cái ghế ngồi, vừa ngồi xuống liền phát hiện, cái ghế này có một cái chân sắp đoạn mất. Nàng liền ngồi vào ván giường ở giữa. Trọng lượng để lên đi, trước sau hai bên nhô lên càng cao hơn.

Phòng ở mặc dù cũ, nhưng cũng so màn trời chiếu đất thật tốt hơn nhiều.

Nhị thập đóng chặt cửa, yên tĩnh ngồi.

Chỗ ở là có, ăn tạm thời không có. Nàng không dám ra bên ngoài, tiếp xuống sợ là muốn đói bụng. Sớm biết đem đồ ăn sáng mấy cái bánh bao giấu đi.

Đột nhiên thu được tự do cùng thân phận mới, trong lúc nhất thời, nhị thập không biết nên trở về Mộ phủ, vẫn là một mình cao chạy xa bay.

Trở về... Muốn đối mặt nhị công tử hỉ nộ vô thường cùng hắn phong lưu thành tính, cùng nhị công tử cùng thái tử ở giữa hoàng thất phân tranh.

Nếu như cao chạy xa bay... Nàng vẫn là Từ A Man, cái gì hoàng tử, cái gì thái tử, toàn diện không có quan hệ gì với nàng.

Thế nhưng là, nàng biết nhị công tử quá nhiều bí mật, hắn sẽ không bỏ qua cho nàng. Thái tử cùng nhị công tử có thù, cũng sẽ không bỏ qua nàng. Đồng thời, nàng lại lo lắng, thái tử cùng nhị công tử có thể hay không giận chó đánh mèo người nhà của nàng?

Cái kia hai nam nhân đều là quyền thế ngập trời thân phận.

Nhị thập hít một tiếng, bình thản thời gian tử phảng phất xa không thể chạm.

Qua một hồi lâu, nàng tìm tới một khối trong tủ vải rách, lấy thêm đứt gãy một nửa thùng gỗ đánh nước giếng, chậm rãi thu thập căn này phòng nhỏ.

Đi một bước là một bước.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 65: Đại Cục Làm Trọng.

65

Phòng nhỏ chỉ có nước giếng có thể uống.

Nhị thập tìm một cái đốt đen nồi, dùng khoan gỗ phương thức sinh lửa. Nấu nước, đói bụng liền uống. Đầy mình nước, phình lên, nhưng vẫn là đói.

Nàng hái được trong viện lá cây, dùng bao vải ở, miễn cưỡng đương chăn giữ ấm, lấy thêm ra trong ngăn tủ phá ga giường. Nằm đến nửa đêm, mơ hồ ngủ thiếp đi.

Trong mộng có một đại con gà chân, nàng há mồm cắn đi lên, nghe được nhị công tử "A" một tiếng, giương mắt xem xét, đùi gà này nguyên lai là nhị công tử cánh tay.

Nhị thập đầu tiên là uể oải, tiếp lấy cọ đến nhị công tử bên người, "Nhị công tử, ta muốn ăn đùi gà."

Nhị công tử liếc nàng một cái, "Hầu hạ ta dễ chịu, cho ngươi thêm đùi gà."

Thế là, nàng biến thân chó săn, cho hắn trái xoa bóp, phải xoa xoa.

Nhị công tử ôm nàng, tán thưởng nói: "Thật ngoan."

Chính ngóng trông hắn có thể thưởng một cái đùi gà, nhị thập thèm ăn tỉnh lại.

Nơi này cái gì cũng không có, không có đùi gà, càng không có nhị công tử ấm áp ôm ấp. Nàng cái mũi chua chua, co lên thân thể, đem phá ga giường vỗ vỗ, che phủ chặt hơn.

Đã là cuối mùa hè, ngày mùa thu càng ngày càng gần, buổi tối ý lạnh sung sướng.

Nàng chỉ có thể núp ở rách rưới trong chăn, hoài niệm nhị công tử ấm áp ôm. Về sau nàng đem y phục của mình cùng nhau úp xuống, vẫn đông lạnh tỉnh.

Nàng phá lệ tưởng niệm ăn ngon tốt ở Mộ phủ.

Nhị công tử biết nàng bị bắt sao? Hắn khẳng định lòng nóng như lửa đốt, sợ nàng tiết lộ bí mật của hắn. Hắn khả năng... Ước gì nàng bị thái tử giết.

Nghĩ như vậy, nhị thập cũng tức giận. Nàng rơi xuống tình cảnh như thế, hết thảy đều là bởi vì nhị công tử. Nàng làm nha hoàn lại mệt mỏi, cũng không trở thành đều ở quỷ môn quan bồi hồi.

Bụng "Ùng ục ục" mà vang lên.

Còn như vậy uống nước xuống dưới, nhị thập liền muốn trở thành bụng căng chết nhưng lại chết đói người.

Sáng ngày thứ hai, nhị thập tại viện tử bốn phía quan sát. Không có thịt cá. Nơi này nhìn thấy không phải cỏ, liền là cây.

Nàng đi lên trước, phát hiện trong đó một gốc là cây du.

Quả du nhi, tiền dư nhi.

Nhị thập hồi phòng bếp cầm một thanh cái nồi, ngồi xổm ở dưới cây đào rễ cây.

Nhớ kỹ cha nói qua, trước kia trong nhà nghèo thời điểm, hắn lên núi đào quá cây du rễ. Rễ cây lít nha lít nhít, ăn một cây còn có một cây. Cha còn nói, đem rễ cây thổi khô, lại đập nát ép yết, có thể ép ra cây du da bên trong bột mì. Từ gia cùng khổ thời điểm, liền đem cây du bột mì làm thành mì sợi.

Nhị thập nuốt nước miếng, càng đào càng hăng say. Cái xẻng nhỏ bới hơn nửa ngày, đào ra một đoạn nửa thước rộng rễ cây. Nàng hái được du lá, cùng bột mì cùng nhau chưng chín. Mặc kệ mỹ vị không ngon, trước lấp bao tử lại nói.

Qua hai ngày, nhị thập ngẫu nhiên nghe thấy được chim kêu thanh âm.

Có thịt!

Nàng bước nhanh ra khỏi phòng, nhìn thấy một con chim nhỏ dừng ở giao thoa trên chạc cây. Nhảy bên trái, nhảy bên phải. Xanh đậm giao tiếp, lộng lẫy tiếng tăm, ở trong mắt nhị thập đốt thành trong sáng nướng chim màu sắc.

Nàng nâng lên thật dài sào phơi đồ, ý đồ đem chim nhỏ đánh xuống.

Chim nhỏ nhấc nhấc chân, khinh miệt liếc nhìn nàng một cái, giương cánh bay mất.

Nhị thập nhụt chí, lại ăn một ngày lá cây cùng rễ cây.

Lại đi đào rễ cây lúc, nàng phát hiện, một cái khác cái cây lá xanh bụi bên trong có một cái ổ chim non.

Cây thấp cành lá rậm rạp, tổ chim bị lá xanh phủ lên. Nàng trước đó kinh hỉ có thể ăn cây du lá, cây du rễ, không có nhìn kỹ này một gốc.

Cây dù thấp, cũng cao hơn nhị thập.

Nhị thập đem cái ghế đem đến trong viện, dùng phá cái chăn một mặt cột vào trên ghế, một chỗ khác buộc tại trên cành cây. Nàng nâng cao cán dài, loạng chà loạng choạng mà thọc tổ chim.

Bên ngoài trứng chim nhấp nhô, lại bị cán dài đâm trúng, rơi vào phá trên giường đơn. Trứng chim đi theo lung lay hai lần, nhị thập vội vàng nhặt lên.

Thế là, hôm nay rễ cây mặt, tại xanh tươi lá cây nhiều một viên nho nhỏ trứng chim.

Mấy ngày nay, nhị thập không có ra ngoài, nàng lo lắng bị người áo đen bắt được.

Thái tử cũng không so nhị công tử dễ lắc lư, vẫn là chờ Lý cô nương tới mật báo lại đi.

Lý Trác Thạch không cách nào mật báo, nàng bị vây ở hoàng cung. Nàng chưa từng có vì ai mà phản bội quá Tiêu Triển. Trước kia nàng sẽ khuyên hắn bỏ xuống đồ đao, mà không phải tiền trảm hậu tấu.

Tiêu Triển một bên nhường người áo đen toàn thành lùng bắt, một bên bình thản hỏi: "Câm điếc nữ nhân tránh đi nơi nào?"

Lý Trác Thạch nằm ở trên giường, nghiêng người lưng quay về phía hắn, không có lên tiếng.

Hắn nhìn xem nàng kình gầy bóng lưng, "Vì một ngoại nhân, ngươi liền muốn cùng ta đưa khí sao?"

"Không có đưa khí." Lý Trác Thạch so với hắn càng bình thản, "Ta cảm thấy dạng này nằm thoải mái hơn."

Hắn tiến lên giữ lại vai của nàng, nụ cười trên mặt tản, "Ta phát hiện, thái tử phi càng ngày càng không đem thái tử để ở trong mắt."

"Thái tử điện hạ quá lo lắng."

"Thái tử phi càng như vậy, câm điếc nữ nhân tử kỳ càng là tiếp cận."

Lý Trác Thạch hít một tiếng khí, xoay người tới, "Ta khó được giao một người bạn, ngươi cũng muốn đưa nàng sát hại sao?"

"Ngươi có ta, còn cần bằng hữu gì? Ta không phải cũng một người bạn đều không có sao?" Tiêu Triển hai chỉ vê lên Lý Trác Thạch vành tai, tại nàng bên tai thì thầm: "Hoàng thượng mất ngủ, thân thể không lớn bằng lúc trước, đế vị tương lai nhất định là của ta. Đến lúc đó, ngươi chính là dưới một người trên vạn người hoàng hậu nương nương. Câm điếc nữ nhân nào có tư cách làm tương lai hoàng hậu bằng hữu?" Hắn nên một sáng liền đem nhị thập giết chết. Dạng này, nữ nhân của hắn liền không có bằng hữu.

Lý Trác Thạch không nghĩ lại nghe tương lai của hắn.

Tiêu Triển còn nói: "Lần trước, ngươi để cho ta tha Chân Nguyên Nguyên một mạng, ta nghe ngươi. Lần này, ta muốn giết câm điếc nữ nhân, ngươi vì cái gì không thể nghe ta?"

Một cái cứu người, một cái giết người, cái này có thể giống nhau sao? Lý Trác Thạch nghiêng đầu.

"Trác Thạch." Hắn kiên quyết cầm của nàng vịn tới, cơ hồ kéo căng nhiều năm ngụy trang ôn nhu.

Nàng nhắm mắt lại, "Thái tử điện hạ, ta buồn ngủ."

Hắn tay vươn vào chăn của nàng, "Ta cùng ngươi."

Cái kia tràng phòng nhỏ, là Lý Trác Thạch nương thân trước kia phòng ở. Đến tướng quân phủ, phòng ở liền bỏ phế. Nàng chỉ ở khi còn bé đi qua một lần.

Tiêu Triển tự nhiên không biết gian kia phòng nhỏ.

Thái tử tức giận, chính nói rõ nhị thập là an toàn. Lý Trác Thạch yên tâm.

Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn đi cả ngày lẫn đêm, đến Đại Tễ cùng Bách Tùy giao giới Phong hương.

Này chuyến đi về phía tây mục đích là Bách Tùy, Mộ Cẩm muốn đi gặp tên kia đương con tin ngũ hoàng tử.

Vị này ngũ hoàng tử là quý phi sở sinh, nhỏ Mộ Cẩm nửa tuổi. Năm đó vị này quý phi không được sủng ái, hai nước tương giao

trao đổi con tin lúc, hoàng thượng một chút liền chọn trúng ngũ hoàng tử.

Hoàng thượng có hối hận qua, hẳn là đem Tiêu Triển đưa tiễn.

Nhiều năm như vậy, quý phi không tranh không đoạt, tận tâm phục thị hoàng thượng, trông mong liền là hoàng thượng đem ngũ hoàng tử tiếp về nước. Sứ giả mỗi năm đến báo, ngũ hoàng tử cơ trí hơn người, anh dũng quả cảm, rất có năm đó hoàng thượng chinh chiến sa trường phong thái.

Mộ Cẩm cùng hoàng thượng thương lượng, phe thứ ba kiềm chế thái tử nhân tuyển, ưu tiên là ngũ hoàng tử.

Hoàng thượng nói: "Ngươi đi trước cùng hắn nói chuyện, nếu như hắn nghĩ trở về, trẫm lại phái sứ giả đến Bách Tùy thương lượng."

Mộ Cẩm lúc này mới đến Tây Phụ quan.

Người mang tin tức dọc theo Thốn Bôn lưu lại tiêu ký, kỵ một thất thiên lý mã, tại khách sạn đuổi kịp nhị công tử.

May mắn đuổi kịp, cái kia một thất thiên lý mã tinh bì lực tẫn, dừng ở khách sạn lúc suýt nữa đầu gối mềm nhũn.

Người mang tin tức đem nhị thập bị bắt một chuyện bẩm báo Thốn Bôn.

Nghe vậy, Thốn Bôn thần sắc có trong nháy mắt ngưng trệ. Mọi người đều biết, nhị công tử phong lưu vô tình, nhất không quan tâm liền là nữ nhân. Theo lý thuyết, người khác vạn vạn sẽ không dùng nữ nhân tới áp chế nhị công tử.

Nhưng... Việc đã đến nước này.

Thốn Bôn vội vàng đi bẩm báo Mộ Cẩm.

Mộ Cẩm đang nằm ngủ trên giường an giấc. Nghe thấy tiếng đập cửa, lười biếng rời giường, "Tiến đến."

Thốn Bôn tiến đến, quay người đóng cửa lại, một mặt trang nghiêm: "Nhị công tử, Mộ phủ người mang tin tức đến báo."

"Ân." Mộ Cẩm đem đầu giường phù bình an thắt ở trên eo. Nữ nhân kia hệ đến kết nhất là độc đáo, một cái tiểu kết hệ đến cùng hồ điệp giương cánh đồng dạng. Hắn lại không được."Chuyện gì?"

Đạo này phù, Thốn Bôn là nhìn tận mắt nhị thập cho nhị công tử đừng lên, nhị công tử đi ngủ cũng bất ly thân, đặt ở dưới gối đầu. Thốn Bôn cúi đầu xuống: "Nhị công tử, nhị thập cô nương bị bắt đi."

Mộ Cẩm nghe được "Nhị thập" hai chữ, khóe miệng đang muốn giương lên, lập tức cứng lại ở giữa không trung. Hắn nghiêm nghị hỏi: "Chuyện khi nào?"

"Người mang tin tức nói, là năm ngày trước."

Mộ Cẩm ngón tay giật giật, nghĩ dắt bên cạnh cái gì, trên tay là trống không. Hắn nhìn thấy đặt tại trên bàn trường quạt, xuống giường, một thanh lấy tới, "Hoa" một tiếng triển khai. Phẩy phẩy gió, hắn cố giữ vững trấn định, nhưng lại không thấy nhàn nhã, hắn khép lại cây quạt."Dương Đào đâu?"

"Dương Đào bị trọng thương, hôn mê bất tỉnh." Từ ám vệ chức trách tới nói, Dương Đào đã thất trách. Bất quá, Thốn Bôn bổ sung một câu: "Nàng chống đỡ một hơi trở lại Mộ phủ mật báo."

Mộ Cẩm hung hăng đem cây quạt ném đến một bên, liệt lệ nói: "Ta trước khi đi liền nói với nàng, không nên chạy loạn, không nên chạy loạn. Nữ nhân này vĩnh viễn học không được nghe lời." Hắn níu lại cái ghế tay vịn, giống như là mất khí lực, nặng nề mà ngã trên ghế."Lần này tốt, rốt cục ăn giáo huấn." Hắn lấy tay chống trán, nhắm mắt lại.

"Thái tử vì sao muốn nhằm vào nhị thập cô nương?" Thốn Bôn cảm giác được, nhị công tử khí tức mười phần hỗn loạn.

"Đầu óc rút." Mộ Cẩm xoa chính mình huyệt thái dương, thấp giọng nói: "Nữ nhân này chưa từng để cho ta bớt lo." Hắn lại mở mắt ra, một tay vê lên trên eo phù bình an. Thật mỏng một cái túi tiền, phảng phất có lưu nhị thập dư hương. Hai tay của hắn nắm lên, không nói thêm gì nữa.

Gian phòng bên trong yên lặng. Thốn Bôn bén nhạy nghe ra, Mộ Cẩm tại nhẹ nhàng thở. Đây không phải xưa nay bày mưu nghĩ kế nhị công tử. Thốn Bôn lo lắng thành sự thật, nhị công tử có không nên tồn tại nhược điểm.

"Năm ngày." Thật lâu, Mộ Cẩm ngồi thẳng người, "Muốn chiêu, có thể chiêu, nữ nhân này đoán chừng đã chiêu."

"Nhị công tử, nhị thập cô nương là người câm, ta đoán thái tử bắt nàng nguyên nhân, không phải là muốn tra hỏi."

"Có lẽ Tiêu Triển không phải, nhưng nữ nhân này... Cỏ đầu tường phản chiến đến so với ai khác đều nhanh." Phản chiến cũng tốt, chiêu mà nói, nàng liền tận khả năng bảo mệnh. Mệnh bảo vệ liền tốt.

Mộ Cẩm trong lời nói cũng nghe không ra có truy trách ý vị. Nhị thập tham sống sợ chết, là hắn sớm nhận định. Nàng chính là như vậy, nói dối con mắt cũng không nháy mắt một chút, cái gì nói dối đều tin miệng dòng sông tan băng.

"Nhị công tử, ta nghĩ..." Thốn Bôn giương mắt nhìn Mộ Cẩm, "Thái tử có thể hay không muốn lấy nhị thập cô nương đến áp chế ngươi?"

Mộ Cẩm trong lòng nhảy một cái, cấp tốc phản bác: "Buồn cười! Một nữ nhân sao có thể áp chế được ta?"

Vừa dứt lời, hắn nhớ tới hồi nhỏ có một ngày, mẹ ruột của hắn sinh bệnh. Hoàng thượng thật lâu chưa từng xuất hiện.

Nương thân khỏi bệnh rồi. Lại qua hồi lâu, hoàng thượng mới tới.

Chân Nguyệt Sơn không thèm để ý hoàng thượng. Mặc cho hoàng thượng nói như thế nào lời hữu ích, đùa nàng cười, nàng đều mặt không biểu tình.

Tiểu Mộ Cẩm nhìn thấy hoàng thượng, như là một con đấu bại gà trống.

Hoàng thượng bị chạy ra, bất đắc dĩ dắt tiểu Mộ Cẩm tay nhỏ, "Đạm nhi, chiếu cố thật tốt của ngươi mẫu hậu."

Tiểu Mộ Cẩm trẻ con thanh hỏi: "Mẫu hậu sinh bệnh, phụ hoàng vì sao không tới gặp nàng? Phụ hoàng không thích mẫu hậu sao?"

"Không thích." Ba chữ này, hoàng thượng nói đến cực nhanh, càng giống là tại phản bác chính mình. Hoàng thượng vuốt tiểu Mộ Cẩm đầu, "Đạm nhi, tình yêu là một thanh kiếm hai lưỡi. Thiên tử là

không cho phép có nhược điểm. Ngươi cũng là tương lai thiên tử, phải nhớ cho kỹ trẫm dạy bảo. Một khi gặp gỡ họa thủy hồng nhan, lập tức nhổ cỏ tận gốc. Không ràng buộc, mới là sát phạt quyết đoán hoàng gia nam nhi."

Một đoạn này lời nói, đã từng có như vậy một cái một lát, liền muốn xông ra Mộ Cẩm não hải, thế nhưng là hắn đắm chìm trong cùng nhị thập hôn, không có phát giác.

Thốn Bôn hỏi: "Nhị công tử, chúng ta hành trình sẽ biến động sao?"

"Ngũ hoàng tử nhiều năm tại Bách Tùy, trong triều vẫn có hắn bố trí nhãn tuyến, có thể thấy được hắn có ý về nước. Năm đó, ngũ hoàng tử không có lựa chọn, đi Bách Tùy thành con tin. Hắn thiếu khuyết chính là cùng thái tử cơ hội cạnh tranh. Bây giờ, ta liền cho hắn một cơ hội như vậy, đem Tiêu Triển cái này khoai lang bỏng tay ném ra bên ngoài. Ngao cò tranh nhau, ta đương một cái tự tại ngư ông. Chúng ta trèo non lội suối đến nơi đây, là vì nhường ngũ hoàng tử gia nhập chúng ta trận doanh. Không đến mức vì một nữ nhân..." Mộ Cẩm ngừng tạm, "Xáo trộn kế hoạch."

Nam nhân hẳn là đại cục làm trọng.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 66: Giống Như Là Gian Phòng Nóc Nhà Lọt Mưa.

66

Mộ Cẩm khí tức bình tĩnh, lại là vân đạm phong khinh nhị công tử. Hắn cười nhìn Thốn Bôn, "Đi chuẩn bị bữa tối đi."

Chủ tử nói như vậy, Thốn Bôn không tiện nhiều lời, lui xuống.

Phong hương là hai nước giao giới, thương mậu lui tới mật thiết, khắp nơi có thể thấy được Bách Tùy nam nam nữ nữ. Mở ra hung hãn Bách Tùy cô nương, cởi trần cánh tay chẳng có gì lạ, càng có lộ ra tiểu xảo mũi chân. Vừa đi một lần mắt, yên nhiên lại xinh đẹp.

Phía trước cửa sổ Mộ Cẩm đang nghĩ, có lẽ có thể mang một cái Bách Tùy mỹ nhân hồi phủ.

Vốn nên là sống sắc thơm ngát tình cảnh, hắn lại dâng lên bực bội.

Bên này nữ nhân mỹ lệ đến đâu, lại tuyết trắng, cũng không bằng một cái kia thơm ngào ngạt tiểu mỹ nhân.

Suy nghĩ lóe sáng, những này áo choàng sa mỏng Bách Tùy nữ tử cũng liền đã mất đi thú vị.

Mộ Cẩm đóng lại cửa sổ, trong lòng suy tư, ngày mai qua biên giới, nên như thế nào liên hệ ngũ hoàng tử? Tiếp lấy lại như thế nào

tới đàm phán? Ngũ hoàng tử sẽ muốn điều kiện gì? Nào nên đáp ứng, nào nên cự tuyệt.

Vấn đề từng cái liệt ra tại não hải, Mộ Cẩm loạn hoảng, vô luận như thế nào cũng không yên lặng được, thậm chí cảm thấy được bản thân chuyến này hoang đường vô cùng, ngàn dặm xa xôi đến nơi này, kết quả lại đã mất đi một cái kia nữ nhân.

Hắn tại ghế dài ngồi xuống, nhắm mắt dựa vào thành ghế.

Mỗi một cái đế vương đăng cơ, tránh không được xác chết khắp nơi. Nàng một cái hèn mọn tiểu nha hoàn... Trách thì trách vận mệnh.

Nàng giảo hoạt như thế, minh bạch biết thực vụ người vì tuấn kiệt đạo lý. Chỉ cần nàng chiêu hết thảy, Tiêu Triển liền sẽ lưu nàng một mạng. Thế nhưng là vạn nhất... Nàng thủ khẩu như bình, không có tiết lộ tứ hoàng tử thân phận, thái tử dưới cơn nóng giận, sẽ đem nàng diệt khẩu à...

Mộ Cẩm chăm chú nhăn nhăn mi tâm.

Đây là lần thứ nhất, hắn không cách nào tĩnh tâm suy nghĩ cái gọi là đại cục. Hắn nghĩ tới chính là nữ nhân kia máu me đầm đìa thi thể.

Năm ngày, hoặc là nàng đã sớm ——

Mộ Cẩm lắc đầu, đình chỉ nghĩ sâu.

Từ Thốn Bôn rời đi, chỉ qua một khắc đồng hồ.

Một khắc đồng hồ này vô cùng dài lại kéo dài. Mộ Cẩm đứng dậy đi đến bên cửa sổ, hung hăng đẩy ra khung cửa sổ.

Nơi xa là bị sơn phong cắn một cái tà dương, thiếu một góc giống như hạ phiết khóe miệng. Hào quang nhiễm lên không phải vui mừng đỏ tươi, mà là bi thương huyết sắc.

Mộ Cẩm muốn treo lên một vòng nụ cười nhẹ nhõm, khiên động bộ mặt lúc, phát hiện trên mặt mình, trên tay, tính cả đáy lòng lan tràn ra một loại xa lạ cảm xúc.

Hắn nhìn xem tà dương, cảm giác hơn một năm nửa năm, mới nghe thấy tiếng đập cửa, "Nhị công tử, bữa tối chuẩn bị xong."

"Ân." Mộ Cẩm hoàn hồn, phát hiện núi xa bên trên trời chiều chỉ rơi xuống một nửa.

"Nhị công tử, xuất ngoại công văn làm xong, ngày mai liền có thể lên đường. Từ Bách Tùy biên giới đến Bách Tùy kinh thành, khoái mã cần một ngày. Ta đã chuẩn bị ngựa chuẩn bị lương khô ——" Thốn Bôn bố trí xong đồ ăn, nhìn Mộ Cẩm một chút, phút chốc ngừng nói.

"Ân." Mộ Cẩm ngồi xuống, chấp lên đũa lúc, mới giật mình trên mu bàn tay mình có một giọt trong suốt giọt nước.

Giống như là gian phòng nóc nhà lọt mưa.

...

"Nhị công tử, thuộc hạ xin được cáo lui trước." Thốn Bôn rời đi, cho Mộ Cẩm một cái một mình thời gian.

Mộ Cẩm chậm rãi ăn cơm.

Núi xa triệt để thôn phệ mặt trời lặn. Sơn phong dư huy, là trời chiều giãy dụa lúc tung tóe phi máu tươi. Nhìn, trên trời tà dương, trên mặt đất núi cao, cũng không thể rời đi tự giết lẫn nhau. Phàm nhân sinh tử càng thêm không có ý nghĩa.

Mộ Cẩm ngồi hồi lâu, lại đưa tới Thốn Bôn hỏi: "Tối nay có thể hay không lên đường đi Bách Tùy?"

Thốn Bôn nói: "Bách Tùy ban đêm bão cát lớn, không tiện đi đường."

"Ân, nghỉ ngơi đi thôi."

"Là." Nhị công tử là người thông minh, tự sẽ cân nhắc lợi và hại được mất.

Nửa đêm, Mộ Cẩm chờ xuất phát, gõ Thốn Bôn cửa, "Hồi phủ."

Thốn Bôn không có ngoài ý muốn. Nhị công tử làm việc quả quyết quả quyết, khi hắn do dự một khắc này, Thốn Bôn liền mơ hồ đoán được nhị công tử chân chính lựa chọn.

Lâm thượng ngựa, Mộ Cẩm quay đầu nhìn thoáng qua Bách Tùy phương hướng.

Cùng ngũ hoàng tử đàm phán không nhất định sẽ thuận lợi. Ngày mai quá cảnh Bách Tùy, đến kinh thành còn cần một ngày, nếu là đàm phán vừa đi vừa về luận bàn ba, năm lần, cái kia lại muốn trì hoãn mấy ngày.

Muộn mấy ngày trở về, vẫn là sớm mấy ngày trở về, khác nhau khả năng liền là nữ nhân kia thi thể băng lãnh hoặc là ấm áp.

Nếu là hoàng thượng trong miệng hoàng gia nam nhi, Mộ Cẩm hẳn là nghĩa vô phản cố hướng Bách Tùy xuất phát.

Đáng tiếc, đi không được.

Đại cục là nặng. Nhưng mà đến tột cùng từ lúc nào bắt đầu, nữ nhân kia thành quan trọng nhất, hắn lại hoàn toàn không biết gì cả.

Mới đầu liền là cảm thấy nàng chơi vui, thú vị. Chợt nhìn thông minh, lại ngu đần đến quên mình vì người. Hắn hiếu kì, là có hay không như mẹ ruột của hắn lời nói, ngoài cung thật có thông minh cũng không sợ người nữ nhân. Về sau, nữ nhân kia càng ngày càng xinh đẹp. Ngũ quan không có thay đổi, không biết chuyện gì xảy ra, dù sao trở nên đẹp, lập tức thành tiểu mỹ nhân.

Nếu lúc trước, hắn biết nàng sẽ trở thành hắn lo lắng, hắn nhất định sẽ tại ban đầu vào cái ngày đó, không đối nàng hiếu kì, không cùng nàng đấu khí, thậm chí, giết nữ nhân này.

Hết thảy quá muộn. Hắn hiện tại không nỡ giết, càng thêm không muốn người khác động thủ.

Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn từ Mộ phủ xuất phát, đi đến nơi này bỏ ra bảy ngày thời gian. Bây giờ chạy trở về lại là mấy ngày hành trình.

Hai người biết rõ, nhị thập dữ nhiều lành ít.

Mộ Cẩm làm sao cũng không muốn đem một cái kia "Chết" chữ nói ra miệng, cảm thấy hắn không nói, nàng liền còn sống.

Phản bội hắn cũng tốt, chỉ cần nàng còn sống.

Cách mỗi hai tòa thành, Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn liền đổi một thất thiên lý mã, hướng kinh thành tật đi.

Đường về so với trước trình càng nhanh.

Có khi Mộ Cẩm tình nguyện bay lên nóc nhà, đi tắt mà đi. Tuần tra bộ khoái kém chút tưởng rằng giang dương đại đạo.

Liên tiếp mấy chục ngày lặn lội đường xa.

Mộ Cẩm nội lực cạn, lại bởi vì nhị thập sinh tử mà tâm loạn, khí tức không còn trầm ổn.

Thốn Bôn có chút bận tâm, nói: "Nhị công tử, nếu không chúng ta nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại đi?"

Mộ Cẩm lắc đầu, "Nhanh đến kinh thành, về trước Mộ phủ lại nói." Hắn mơ hồ cảm thấy chính mình khí cấp công tâm.

Tập võ lúc, hắn đã qua mười tuổi. Hắn ở trên đỉnh thành thời gian không nhiều, không cách nào tu luyện nội công tâm pháp. Lâm Ý Trí nói cho hắn biết, hắn môn võ công này đến từ lúc trước tà giáo bí kíp. Không cần vững chắc nội công, nhưng tính tình nhạt nhẽo phương không có gì đáng ngại.

Môn công phu này chân chính thích hợp Mộ Cẩm, tại Chân Nguyệt Sơn hun đúc phía dưới, hắn không màng danh lợi, ít có thất thố thời khắc. Tâm bình khí hòa là một kiện chuyện dễ như trở bàn tay.

Mộ Cẩm dưới chân lao vùn vụt, kiềm chế lại đối nhị thập lo lắng, vuốt lên đáy lòng kinh đào hải lãng. Nhưng mà một cái lảo đảo, nhẹ nhàng thân thể đạp một cái không.

"Nhị công tử." Thốn Bôn liền vội vàng tiến lên nâng Mộ Cẩm. Nhị công tử nóng lòng cầu thành, võ công đường đi hao tổn tâm mạch. Đồng thời, Thốn Bôn cũng minh bạch, tại không có đạt được nhị thập tin tức trước đó, nhị công tử là không cách nào bình tĩnh.

"Không có gì đáng ngại." Mộ Cẩm ổn định lại tâm thần, hắn lần nữa đề khí, hướng về phía trước chạy đi.

Ngày thứ hai, Mộ Cẩm về tới Mộ phủ.

Đinh Vịnh Chí cải trang tới, nói: "Thái tử ở kinh thành đông tây nam bắc phương hướng đều có khác viện."

Giả Mộ Cẩm hồi báo: "Mấy ngày nay hộ vệ ở kinh thành ngầm hỏi, khả nghi biệt viện có mấy toà. Nhưng... Không có nhị công tử phân phó, thuộc hạ không dám tùy tiện hành động."

"Ân." Mộ Cẩm đơn giản đáp lại. Hắn ngồi xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Giả Mộ Cẩm giảng được có lý, ai cũng sẽ không vì một nữ nhân đánh cỏ động rắn. Ai cũng sẽ không.

Buổi chiều, ám vệ đến báo, quá thành nhỏ nam biệt viện có mấy vị võ công cao cường thị vệ, ngụy trang thành gia đinh bộ dáng giữ cửa. Trong viện còn có người áo đen ẩn hiện.

Mộ Cẩm lập tức phân phó Thốn Bôn, mang lên mấy cái hộ vệ tinh nhuệ, ẩn vào thành nam biệt viện.

Mộ Cẩm lệ khí nặng, sát ý sâu. Tới một cái giết một cái, đến hai cái giết một đôi. Mấy cái người áo đen hai mắt nổi lên, chết không nhắm mắt.

Nhưng mà, không có tìm được nhị thập. Đi thái tử cái khác mấy tòa biệt viện, cũng không thấy nhị thập bóng dáng.

Lúc này, Mộ Cẩm tâm đã tĩnh không ở. Hắn cùng Đinh Vịnh Chí nói: "Cho ta nhìn chằm chằm Tiêu Triển."

"Là." Đinh Vịnh Chí ngừng tạm, chần chờ hỏi: "Nhị công tử là muốn cùng thái tử ở trước mặt chống lại sao?"

Nhị công tử lúc trước đều là lấy lui làm tiến, không cùng thái tử xung đột trực tiếp. Đinh Vịnh Chí hôm nay nhìn thấy nhị công tử, nghe thấy thấy đều là sát lục chi khí. Có thể để cho nhị công tử động khí, chỉ sợ cái kia mất tích tiểu thiếp là một vị không tầm thường nữ tử.

Mộ Cẩm đẩy cửa sổ, thờ ơ nhìn qua trôi qua đầm, nói: "Hắn động không nên động người."

Đồ vật hai tài phảng phất nghe thấy được nhị công tử mà nói, trương một ngụm răng sắc, ăn trong nước thịt tươi.

Đinh Vịnh Chí âm thầm kinh hãi, nhị công tử ý tứ trong lời nói, không phải là đối nữ tử kia...

Đinh Vịnh Chí lo nghĩ ở chỗ, nhị công tử có nữ nhân cái này vướng víu, làm việc liền sẽ vướng chân vướng tay. Nhưng hắn cũng vui mừng, nhị công tử rốt cuộc minh bạch giai nhân làm bạn mỹ diệu mùi vị.

Lý Trác Thạch nằm trên giường mệt mỏi, mở cửa sổ thông khí. Nhìn thấy hắn dạo chơi đi tới, nàng trở lại trên giường, nghiêng người lưng quay về phía hắn.

Lúc đầu, Tiêu Triển còn có thể bảo trì trên mặt ôn nhuận. Chỉ chốc lát sau, liền sẽ che dấu ý cười, vận dụng uy hiếp thủ đoạn.

Nàng mềm không được cứng không xong. Hắn nói hắn, nàng nhắm mắt đi ngủ.

Tiêu Triển nhịn không được bao lâu liền sẽ đi ra gian phòng của nàng.

Mới đến thư phòng, Chu Văn Đống đến báo: "Thái tử điện hạ, trong biệt viện người áo đen thần bí chết thảm."

"Thần bí chết thảm?" Mới vừa ở Lý Trác Thạch nơi đó bị chọc tức, Tiêu Triển vốn cũng không có sắc mặt tốt, nghe được tin tức này, hắn đầu lông mày cứng nhắc che rơi.

"Là." Những cái kia là Chu Văn Đống vất vả huấn luyện ám vệ. Thiếu đi mấy cái quân cờ, trong mắt của hắn chảy ra hung ác ác."Mấy cái chết bởi một kiếm đứt cổ. Mặt khác thì là xương đầu vỡ vụn."

"Tra ra là ai chưa?" Cái kia một tòa biệt viện, vốn là nhốt nhị thập. Sát thủ vì sao mà đến, Tiêu Triển đã có suy đoán. Bất quá, hắn vạn lần không ngờ, Mộ Cẩm lại dám phái người tự tiện xông vào thái tử địa bàn.

"Thần thất trách, đối phương không có để lại dấu vết để lại." Chu Văn Đống nói: "Người đến võ công cao cường, lại tâm ngoan thủ lạt. Thần phỏng đoán... Là Mộ Cẩm chi kia ẩn tàng hộ vệ."

"Quả thực vô pháp vô thiên." Tiêu Triển bỗng nhiên chụp bàn, "Chu Văn Đống."

"Thần tại."

"Tra rõ việc này." Tiêu Triển trên thân che lên sát khí, đọc nhấn rõ từng chữ băng hàn: "Như gặp ngăn cản, giết chết bất luận tội."

"Là." Chu Văn Đống lĩnh mệnh mà đi.

Tiêu Triển đứng dậy, nghĩ đi Lý Trác Thạch gian phòng, đi vài bước, bước chân sinh sinh dừng lại. Hắn là cao quý thái tử, ở trước mặt nàng vẻ mặt ôn hoà, đã là thiện đãi. Muốn hắn ở trước mặt nàng thổ lộ đáy lòng phẫn nộ, hắn vạn vạn làm không được.

Tiêu Triển thật lâu không có gặp khó, dù là cùng hoàng thượng đấu trí đấu mưu. Có khi, hoàng thượng tới gần mấy phần, Tiêu Triển cũng sẽ ở lần sau đem chính mình lui ra phía sau mấy bước đi trở về đi. Đến một lần một lần, kỳ thật, song phương đánh thành ngang tay.

Mộ Cẩm đồ sát biệt viện, chẳng khác gì là tuyên chiến. Tiêu Triển ngực như là ngạnh một cái xương cá. Hắn lâu dài cười yếu ớt, sớm đã tiêu tán. Hắn cần một cái phát tiết đường tắt."Thanh Lưu."

"Tại." Thanh Lưu vội vàng đáp ứng.

Tiêu Triển cũng muốn giết chóc một phen: "An bài một chút, ta ngày mai đi bãi săn đi săn."

"Là."

Đinh Vịnh Chí biết được thái tử đi bãi săn tin tức, lập tức thông tri Mộ Cẩm.

Nhị thập sinh tử chưa biết, Mộ Cẩm nghe được "Thái tử" hai chữ, liền có một đám lửa từ hắc ám trên vực sâu thăng.

Đinh Vịnh Chí cực kỳ hiếm thấy đến Mộ Cẩm như vậy âm tàn. Nhị công tử cũng thật sự là, mọi thứ yêu đi cực đoan. Hoặc là chẳng hề để ý, hoặc là trịnh trọng việc.

Người một khi đi đến cực đoan, liền kéo không trở lại. Nhưng Đinh Vịnh Chí vẫn thuyết phục: "Nhị công tử, thái tử chung quy là thái tử, nếu là không có sách lược vẹn toàn, chỉ sợ..."

"Việc này do hắn mà ra. Hắn đem tiểu thiếp của ta cướp đi, vì chính là bức ta xuất thủ." Mộ Cẩm nói: "Nếu như ta có thể hi sinh một cái tiểu thiếp, tiếp tục làm ta tiêu dao nhị công tử, ta nhất định sẽ không tùy tiện làm việc." Vấn đề xuất hiện ở, hắn không cách nào hi sinh này một tiểu thiếp.

"Nhị công tử, tùy tiện hướng thái tử tuyên chiến, về sau bên ta liền bị động."

"Một trận chiến này là sớm muộn. Dù là ta không phải chân chính tứ hoàng tử, Tiêu Triển cũng sẽ làm cho ta vào chỗ chết."

"Hiện tại hoàng thượng có thể kiềm chế thái tử, chúng ta còn có đường lui. Nếu là công nhiên khiêu khích..."

"Không có thời gian. Kéo một ngày, nàng nhiều một ngày nguy hiểm." Mộ Cẩm nói: "Chính là bởi vì có đường lui, mới có thể đánh cược một lần."

Đinh Vịnh Chí hít một tiếng khí. Sao có thể nghĩ đến nhị công tử cũng sẽ giận dữ vì hồng nhan. Hắn lúc đầu buồn vui hỗn hợp, hiện tại là buồn lớn hơn hỉ.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 67: Nhập Ma.

67

Tiêu Triển do một đám thị vệ hộ tống, cưỡi ngựa mà tới.

Xa xa nhìn thấy cửa vào trước người, Tiêu Triển lôi kéo trong tay dây cương, nâng tay lên.

"Dừng lại." Chu Văn Đống quay đầu nói.

Bọn thị vệ cùng nhau ghìm ngựa.

Bãi săn trước thị vệ sớm đã không biết tung tích.

Mộ Cẩm ngăn ở bãi săn trước cửa. Áo trắng bạch mã, mắt đen tóc đen, ngũ quan cùng hoàng thượng không đồng dạng. Thế nhưng là Tiêu Triển luôn luôn thỉnh thoảng từ đó nhìn thấy hoàng thượng thần thái.

Hai phe nhân mã tương hỗ đứng lặng.

Vẫn là Tiêu Triển có lễ phép, hắn mỉm cười, nói: "Mộ công tử, trùng hợp như vậy, lại gặp mặt."

Mộ Cẩm không có ngày xưa trêu chọc, băng mắt nhìn xem minh hoàng y bào Tiêu Triển, "Ta người đâu?"

Tiêu Triển kinh ngạc, giả ngu hỏi: "Mộ công tử lời này có ý tứ gì?"

Mộ Cẩm câu lên một vòng lạnh lùng: "Ta người đâu?"

Này một cái mắc câu, cực kỳ giống hoàng thượng. Tiêu Triển giật giật khóe miệng, ẩn hiện ghét ý, "Ta đoán không lầm, ngươi quả nhiên là người nào kia." Người nào kia, không cần nói rõ. Song phương lòng dạ biết rõ.

Lúc này, Mộ Cẩm dưới thân tuấn mã giương lên vó.

Tiếng ngựa hí là một chi kèn lệnh.

Chu Văn Đống tiến lên, nửa người chặn Tiêu Triển.

Thốn Bôn thẳng tắp ngồi ở trên ngựa, mặt không biểu tình, chỉ là cầm kiếm keo kiệt gấp.

Tiêu Triển bày ra thái tử uy nghiêm: "Dám xông vào hoàng gia bãi săn, ngươi thật sự là gan to bằng trời."

"Ta người đâu?" Mộ Cẩm hỏi.

Thật bị Tô Yến Tinh nói trúng, câm điếc nữ nhân là Mộ Cẩm trong lòng tiểu thiếp. Càng là tiếp cận chân tướng, Tiêu Triển sắc mặt càng là chìm xuống, nhớ tới Lý Trác Thạch vì cái kia câm điếc nữ nhân, cùng mình rùng mình mấy ngày.

Chỉ là một nữ nhân, liền có thể nhường Mộ Cẩm luân hãm, này nào có nửa phần Tiêu gia nam nhi quyết đoán. Như vậy hèn yếu đối thủ, Tiêu Triển cho tới bây giờ đều khinh thường một cố. Trước đó, Tiêu Triển có muốn cùng Mộ Cẩm ôn chuyện, lúc này không có tâm tình. Hắn nhẹ giọng cùng Chu Văn Đống nói: "Giết." Hắn đã sớm muốn giết Mộ Cẩm.

Chu Văn Đống rút kiếm, một đám thị vệ quân đi theo làm ra nghênh chiến tư thế.

Trong lúc nhất thời, tiếng vó ngựa vang lên, hí dài không thôi.

Mộ Cẩm bên kia mười mấy tên hộ vệ, từng cái mặt không biểu tình, trợn một đôi không có cảm xúc con mắt, bình tĩnh nhìn xem thị vệ quân.

Động thủ trước là Chu Văn Đống, nương theo một tiếng thanh thúy kiếm minh, lâm đạo hai bên bay xuống vài miếng lá xanh. Hắn từ trên ngựa bay lên, thẳng đến Mộ Cẩm bề ngoài.

Thốn Bôn xoay người phi không, dùng vỏ kiếm ngăn cản Chu Văn Đống trường kiếm.

Chu Văn Đống ít có biểu lộ, lúc này nhìn chằm chằm Thốn Bôn trên vỏ kiếm sói văn, bỗng nhiên khiên động lên không thường động gương mặt, cười nói: "Thực không dám giấu giếm, ta chờ giờ khắc này đợi đã lâu."

Thốn Bôn lười nhác nghĩ lại Chu Văn Đống lời nói bên trong ý tứ, thanh kiếm hướng lên ném đi. Lợi kiếm cảm giác chủ nhân ý đồ, thoải mái mà thoát vỏ.

Chu Văn Đống đã được như nguyện, cuối cùng có thể cùng Thốn Bôn phân cao thấp.

Mộ Cẩm giơ lên roi ngựa, tuấn mã hướng về phía trước tật chạy.

Có mấy tên thị vệ quân xuống ngựa, cùng nhau tiến lên, xuất kiếm ngăn cản.

Tuấn mã hí dài, từ cấm vệ quân đỉnh đầu nhảy lên mà qua.

Ngay tại cấm vệ quân muốn quay người bảo hộ thái tử thời điểm, đám kia không nhúc nhích hộ vệ rốt cục có động tác, tiến lên chọn lựa đối thủ của mình.

Mộ Cẩm cưỡi ngựa đến Tiêu Triển trước mặt.

Tiêu Triển đi săn áo lót lân phiến dưới ánh mặt trời vạch ra đạo đạo lợi ánh sáng. Hắn không còn ngụy trang ôn hòa, mà là lạnh lùng nhìn xem Mộ Cẩm: "Ngươi hôm nay là không muốn sống nữa."

"Ta người đâu?" Mộ Cẩm tiếp tục hỏi.

Tiêu Triển cười lạnh: "Ngươi thua."

"Ta người đâu?" Mộ Cẩm tới tới đi đi, hỏi chỉ có câu này.

"Lòng dạ đàn bà là tối kỵ." Tiêu Triển thương hại nói: "Tiêu Đạm, ngươi thua."

Này từ tiếp vào người mang tin tức một khắc kia trở đi, Mộ Cẩm vẫn tâm thần có chút không tập trung, hỏi vài câu, vẫn không có đạt được nhị thập tin tức. Hắn đã mất đi tính nhẫn nại, trong tay trường quạt vẽ lên một cái vòng tròn, phi thân phóng tới Tiêu Triển.

Tứ hoàng tử đi về sau, Tiêu Triển bắt đầu cùng hoàng gia cấm vệ quân đầu lĩnh tập võ. Hoàng hậu lúc ấy nghĩ là, nếu như hoàng thượng một mực không chịu thoái vị, võ nghệ cao cường thái tử tại bức thoái vị thời điểm càng có quyết đoán. Ngày thường theo hoàng gia cấm vệ quân xuất hành, Tiêu Triển ít có cùng địch giao thủ cơ hội, động tác thoáng so Mộ Cẩm chậm. Bất quá hoàn hồn về sau, Tiêu Triển lập tức phản kích.

Mộ Cẩm lại hỏi: "Ta người đâu?"

Tiêu Triển đáy lòng tuôn ra một cỗ đột nhiên xuất hiện tức giận. Tô Yến Tinh mà nói thành thật, Tiêu Triển càng là mọi loại chất vấn. Năm đó quần thần tán thưởng nhiều mưu tứ hoàng tử, bây giờ bởi vì một nữ nhân mà mất phán đoán.

Này một đôi huynh đệ, đều có hết lửa giận, quanh quẩn ở ngực.

Tiêu Triển lấy kiếm hoành cản Mộ Cẩm ngọc phiến, quát lớn nói: "Nhìn xem ngươi bây giờ dáng vẻ, không ôm chí lớn. Cùng những cái kia háo sắc ngu ngốc quân chủ không khác."

Mộ Cẩm hờ hững, xoay tròn quạt ở giữa ám khí. Sắc bén gai nhọn kém chút vẽ lên Tiêu Triển gương mặt.

Tiêu Triển cúi đầu ngẩng đầu né tránh, con mắt lại gặp được một đạo ám quang. Đường đường tứ hoàng tử, võ công đường đi vậy mà cùng không thể lộ ra ngoài ánh sáng thích khách đồng dạng nham hiểm xảo trá. Tiêu Triển càng thấy càng có lửa: "Ngươi lưu lạc đến tận đây, rốt cuộc không xứng với tứ hoàng tử thân phận."

Ngược lại là buồn cười, lời này giống như là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép.

Mắt thấy thái tử mặt lộ vẻ vẻ giận dữ, liên tiếp lui về phía sau, cùng Thốn Bôn triền đấu Chu Văn Đống coi là thái tử không địch lại Mộ Cẩm thế công, đang muốn thoát thân, lại bị Thốn Bôn giơ kiếm ngăn cản.

Thốn Bôn trong tay kiếm như nước chảy tự nhiên, như gió mạnh vậy điên cuồng gào thét.

Chu Văn Đống trong lòng hoảng hốt, Thốn Bôn niên kỷ lịch duyệt không kịp hắn, võ công lại đến trình độ đăng phong tạo cực. Chu Văn Đống nghiêm nghị hỏi: "Ngươi sư thừa người nào?"

Thốn Bôn không nói. Đây là chuyện của hắn, không thể trả lời.

Hai người triền đấu, Thốn Bôn hơi chiếm thượng phong.

Mộ Cẩm cùng Tiêu Triển ở giữa, đồng dạng là Mộ Cẩm tiến, Tiêu Triển thủ."Ta người đâu?" Mộ Cẩm chỉ lặp lại bốn chữ này.

Tiêu Triển thối lui đến bên rừng, không thể nhịn được nữa đối nhị thập chán ghét, lạnh lùng hai chữ: "Chết rồi."

Nhị thập sinh tử, một mực là một cái dấu hỏi. Thái tử trong biệt viện không có lục soát nhị thập, Mộ Cẩm may mắn nghĩ, có lẽ Tiêu Triển đem nàng giấu đến trong cung... Có lẽ, Tiêu Triển có khác cái khác không muốn người biết biệt viện...

Tiêu Triển một câu, chính chính tiết lộ Mộ Cẩm không dám thiết tưởng cục diện.

Cầm nhân số mười ngày, Tiêu Triển không có ngưỡng mộ phủ phát ra cái gì tuyên chiến. Hoặc là nàng không chỗ hữu dụng, hoặc là... Nàng người không có ở đây. Nàng là có chút tiểu thông minh, chỉ cần có thể bắt được cơ hội nhất định sẽ cầu sinh làm chủ. Nhưng là, Tiêu Triển sẽ không dễ dàng bị của nàng vở kịch hồ lộng qua.

Nhị thập tử vong, là một hợp lý tồn tại kết cục.

Mộ Cẩm chấp quạt tay vô lực thõng xuống.

Từ Mộ Cẩm thật thà mặt mày thấy được một tia khe hở, Tiêu Triển tựa ở thân cây, khí định thần nhàn nói tiếp: "Tô Yến Tinh cùng ta nói, câm điếc tiểu thiếp có thể kiềm chế ngươi, ta liền bắt. Nhưng mà, ngươi không có động tĩnh. Nàng là một người câm, ăn đến lại nhiều, ta không vui nuôi một cái không có tác dụng nữ nhân, cũng lười lại cho trở về, liền đem nàng giết." Ngoại trừ một câu cuối cùng, Tiêu Triển phía trước nói đều là sự thật. Nếu không phải Lý Trác Thạch nhúng tay, thật sự là hắn đã giết nhị thập.

Liên tiếp bôn ba, ban đêm thiếu ngủ, Mộ Cẩm đều chống tới. Một câu "Chết", lại đứt đoạn hắn nhiều ngày đến thật căng thẳng một cây dây cung. Trong gân mạch có mấy cỗ mãnh liệt xung lực khí lưu tại nhấp nhô, tại chạy, muốn xông phá trói buộc, phá thể mà ra. Mộ Cẩm võ công thượng thừa, lúc này ngược lại thành lớn nhất phản phệ. Bởi vì hắn đã không cách nào tâm bình khí hòa.

Mộ Cẩm nâng lên mắt.

Tiêu Triển trầm xuống tâm. Mộ Cẩm như vậy đồ sát khí thế như là một cái tê liệt sát thủ. Tiêu Triển còn muốn nói điều gì, bỗng nhiên nhìn thấy Mộ Cẩm biến mất.

Trong chớp mắt, Mộ Cẩm lại lẻn đến Tiêu Triển trước mặt, nắm lên Tiêu Triển trong tay kiếm, trở tay đẩy.

Lưỡi kiếm đâm vào Tiêu Triển eo, lại thọc cái xuyên.

Tiêu Triển cũng là đáng đời, hắn coi là Mộ Cẩm mất tâm thần, liền thoáng thư giãn.

"Thái tử!" Chu Văn Đống không dám ham chiến, chịu Thốn Bôn một đao, vội vàng đã tìm đến Tiêu Triển trước mặt.

Mộ Cẩm đảo mắt, một cái tay khác mò về Chu Văn Đống vai cái cổ.

Thừa dịp cái này đứng không, Tiêu Triển liền lùi mấy bước, che máu tươi chảy ròng eo. Hắn thở hổn hển thở, phát hiện trước mặt Mộ Cẩm rất không thích hợp, khóe mắt, khóe miệng không bị khống chế liên lụy, trên mặt có mấy đầu gân xanh lập loè. Vặn vẹo ngũ quan, sắc mặt tái nhợt nổi bật lên một đôi tròng mắt đen nhánh không ánh sáng.

Chu Văn Đống ngăn không được Mộ Cẩm sát khí, chỉ có phòng thủ làm chủ.

Thốn Bôn cảm thấy không ổn: "Nhị công tử." Hắn gọi không trở về Mộ Cẩm lý trí.

Tà công phản phệ, tẩu hỏa nhập ma. Mộ Cẩm ngón tay không tự giác run run, đau đầu đều nứt thời điểm, hắn nhớ tới chính mình muốn tìm một người.

Nàng đi đâu?

Trong nháy mắt, hắn bay vào bãi săn.

Thốn Bôn theo sát phía sau.

Hai cái một trắng một đen thân ảnh như lăng không diều hâu, bị mượn lực nhánh cây khắc một đạo trùng điệp sâu ấn, trong rừng nhao nhao rơi xuống mảng lớn mỏng lá.

Phía trước là cành lá rậm rạp rừng rậm. Nếu là nhị công tử đi vào, chỉ sợ càng khó tìm hơn tung tích dấu vết. Thốn Bôn nhất định phải trước đó chặn đường.

"Nhị công tử." Thốn Bôn hô.

Mộ Cẩm mắt điếc tai ngơ. Chân khí ngược dòng, không đem cái này sát khí phát tiết ra ngoài, hắn tức giận khó bình.

Thốn Bôn bỗng nhiên đổi một cái gọi pháp: "Nhị thập cô nương."

Quả nhiên, Mộ Cẩm bước chân dừng một chút, hung hăng đá hướng bên cạnh thô to thân cây, tiếp lấy trở về đầu.

Thốn Bôn đuổi kịp đứng không, tăng tốc xông tiến lên.

Mộ Cẩm không có xanh tươi trong rừng nhìn thấy một cái nữ nhân nào đó thân ảnh, hắn biết rõ bị lừa, lạnh lẽo hai mắt cừu thị lấy Thốn Bôn. Trong đầu lại thoảng qua Tiêu Triển một tiếng: "Chết rồi."

"Nhị công tử, đắc tội." Nói thì chậm, khi đó thì nhanh. Thốn Bôn đem vỏ đao vung ra, trong nháy mắt xuất kiếm.

Mộ Cẩm nhận không ra Thốn Bôn, chỉ biết Thốn Bôn nói dối lời nói. Nơi này căn bản không có nhị thập cô nương.

Giết người là Mộ Cẩm cường hạng, Thốn Bôn muốn lấy lui làm tiến, tránh không khỏi đòn công kích trí mạng, trên tay, trên vai trúng liền mấy chiêu, trong lúc nguy cấp, Thốn Bôn lại hô: "Nhị thập cô nương."

Mộ Cẩm thu hồi tay, vễnh tai lắng nghe, lại nhìn chung quanh. Nữ nhân kia đi nơi nào? Chưa nghĩ lại, Mộ Cẩm bị đánh trúng.

Giết thái tử là liên luỵ cửu tộc tội chết. Nơi này kéo dài càng nhiều thời gian, Mộ phủ bên trong đám người thì càng thêm nguy hiểm.

Thốn Bôn cõng lên hôn mê Mộ Cẩm, ngưỡng mộ lão gia nơi ở cũ mà đi.

Đinh Vịnh Chí nhận được trong cung nhãn tuyến tin tức truyền đến, đầu tiên là đi Mộ phủ. Không thấy Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn.

Mộ Cẩm ám sát thái tử, hồi Mộ phủ ngược lại là liên lụy.

Đón lấy, Đinh Vịnh Chí đi Mộ lão gia nơi ở cũ.

Thốn Bôn vì Mộ Cẩm truyền độ chân khí.

Mộ Cẩm mặt không có chút máu, bạch gần trong suốt, trên mặt từng đạo gân xanh rõ ràng nổi lên.

"Làm sao xúc động như vậy?" Đinh Vịnh Chí hỏi.

"Đây không phải nhị công tử bản ý." Thốn Bôn nói: "Nhị công tử mấy chục ngày không có nghỉ ngơi thật tốt, hao hết chân khí. Lại tăng thêm lo lắng nhị thập cô nương an nguy, lúc này mới xảy ra ngoài ý muốn."

"Không nói nhiều nói, mau trốn."

"Đinh công tử, trong cung như thế nào?"

Đinh Vịnh Chí nói: "Hoàng thượng long nhan giận dữ."

Đâu chỉ giận dữ, nhất quốc chi quân quả thực thất thố. Bệnh gần một tháng, hoàng thượng trung khí không đủ, lại vẫn giận dữ mắng mỏ một câu: "Đại nghịch bất đạo."

Ngồi lên thiên tử chi vị, hoàng thượng cũng trải qua song long đoạt chư. Hắn gần đây rời xa triều chính, nhớ tới đã từng huynh đệ, chết yểu đại hoàng tử, nhị hoàng tử, cùng còn lại bốn vị hoàng tử. Hoàng thượng nhiều năm bề bộn nhiều việc triều chính, không có nhàn tâm niệm quá huynh đệ nhi nữ. Hoàng tộc lạnh lùng thân tình, tại sinh bệnh lúc bỗng nhiên trở nên thâm hậu lên.

Hoàng thượng hôm qua mới cùng Lam công công nói: "Tiêu Đạm an tâm yên ổn đãng, Tiêu Triển tranh cường háo thắng. Năm đó, nếu như Nguyệt Sơn không thiết kế tứ hoàng tử giả chết một chuyện, tam hoàng tử, tứ hoàng tử trong cung cùng nhau trưởng thành, nói không chừng có thể nuôi dưỡng tình thân."

Chính tưởng tượng năm đó, đột nhiên liền truyền đến thái tử bị tứ hoàng tử gây thương tích tin tức, hoàng thượng làm sao không chấn kinh? Làm sao không tức giận?

Thốn Bôn lại hỏi: "Thái tử thương thế như thế nào?"

"Vô cùng nghiêm trọng, nhị công tử một kiếm kia đem thái tử eo đâm xuyên qua." Đinh Vịnh Chí ngừng tạm, "Hoàng thượng hạ lệnh phong tỏa tin tức, hoàng thượng tâm vẫn là thiên vị nhị công tử."

Sát phạt là các triều đại hoàng tộc tránh cũng không thể tránh phân tranh. Hoàng thượng tại vị, thái tử liền đã tập kết vây cánh, bồi dưỡng môn nhân, có thể thấy được kỳ cũng tại đề phòng hoàng thượng.

Hoàng thượng đối thái tử tập quyền có chút bất mãn. Vô tâm quyền thế Mộ Cẩm, ngược lại nhường hoàng thượng thẹn với tiền hoàng hậu, một lần muốn đem hoàng vị trả lại Tiêu Đạm.

Đinh Vịnh Chí còn nói: "Bất quá, trong cung nhiều người nhiều miệng, không gạt được. Huống hồ, cấm vệ quân gặp được, Chu Văn Đống gặp được. Đây đều là thái tử vây cánh."

"Đinh công tử, làm phiền ngươi an bài trong phủ những người khác rời đi."

"Ta vừa đi Mộ phủ, thông tri Quan lão." Đinh Vịnh Chí nhìn một chút Mộ Cẩm, "Nhị công tử như thế nào?"

"Không bao lâu, nhị công tử nóng lòng cầu thành, nhảy qua ba đoạn nội công tâm pháp. Hắn không sửa nội lực, chỉ luyện chiêu thức. Trước kia cũng từng tẩu hỏa nhập ma."

"Sẽ làm bị thương tính mệnh sao?"

"Cái này phải hỏi Lâm thần y."

"Lâm thần y hẳn là muốn tới kinh thành." Đinh Vịnh Chí nói: "Lâm thần y từng sáng tác giang hồ sách thuốc, trong sách có một mổ bụng thuật. Năm đó hoàng thượng xuất chinh chiến trường, người bị trúng mấy mũi tên, trong đó cũng có một mũi tên xuyên phá thân thể, đích thật là Lâm thần y diệu thủ hồi xuân. Thái tử thương thế, ngự y thúc thủ vô sách, có thể hoàng thượng không muốn thỉnh thần y rời núi. Chu Văn Đống lĩnh không đến ý chỉ, tự tiện xuất cung đi mời người."

Đinh Vịnh Chí còn nói: "Cha ta cảm thấy, đây là một cái lấy công chuộc tội cơ hội. Bất quá, bên trên đỉnh thành đến kinh có mấy ngày hành trình. Lâm thần y tiến cung cứu chữa thái tử trước đó, hoàng hậu người chỉ sợ muốn hướng Mộ phủ ra tay."

"Nhị công tử có ta." Thốn Bôn trầm ổn như núi, "Những hộ vệ khác đã hồi phủ, Đinh đại nhân có cần có thể tùy thời phân công."

"Dưỡng bệnh ngàn ngày, dụng binh nhất thời. Ta vì nhị công tử trù bị binh mã là thời điểm ra." Đinh Vịnh Chí ôm quyền: "Bảo trọng."

"Đinh công tử cũng bảo trọng, sau này còn gặp lại."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 68: Này Bát Cháo.

68

Phòng nhỏ thời gian sạch sẽ lại trống vắng.

Ngẫu nhiên ngoài tường có tiểu hài tiếng cười vang lên, vạch phá hẻm nhỏ yên tĩnh.

Nếu không phải có thể nghe những này non nớt tiếng cười, hai mươi mấy hồ ngăn cách.

Nàng nghe lén bọn hắn vui đùa ầm ĩ, không có từ bên trong tìm tới tin tức hữu dụng. Cũng thế, một đám mười mấy tuổi trẻ nhỏ, làm sao thảo luận quốc gia đại sự, chơi đều là chơi đóng giả trò xiếc.

Lý Trác Thạch một mực không có tin tức.

Còn như vậy gặm rễ cây cũng không phải biện pháp. Không có dầu, không có muối, quang gặm rễ cây, uống nước giếng.

Nhị thập nuôi tròn cái cằm, lại trở thành mũi nhọn nhi.

Ngày này, nàng làm quyết định, xuất ngoại tìm một chút phong thanh. Nàng dưới tàng cây đào một chút bùn, dính lấy nước hướng trên mặt xoa, lại đem áo quần hướng trong đất bùn lăn một vòng, làm cho bẩn thỉu. Về sau loạn xạ lôi kéo tóc, nhô lên loạn thất bát tao, lại đem tóc trước trán kéo xuống, che khuất nửa cái mắt.

Nàng lợi dụng nước giếng cái bóng chiếu chiếu. Lại xấu hựu tạng.

Ngoài cửa im ắng, không có động tĩnh. Nhị thập nhẹ nhàng kéo cửa ra then cài, mang cửa mở một nửa, thăm dò trái phải nhìn quanh.

Trên mặt đất có một đống trẻ nhỏ chơi qua bùn, hai bên chất đầy lá rụng, không người quét dọn, ngõ nhỏ cùng đất hoang đồng dạng, khó trách không người trải qua.

Nhị thập vội vàng cho trên cửa khóa, lại bắt đem tro bụi, cửa hàng tại khóa cửa bên trên.

Nàng thấp đầu, chỉ dùng khóe mắt liếc qua dò xét người qua đường.

Nhìn thấy một cái bánh bao bày, nàng hai mắt phát sáng.

Bánh bao lão bản nhíu mày, phất tay: "Đi, đi, chớ đứng ở chỗ này bên trong."

Càng thèm, bụng "Ùng ục ùng ục" thanh càng lớn. Nhị thập lấp tiền đồng quá khứ.

Bánh bao lão bản nhìn thấy một trương dơ bẩn mặt, thật sự cho rằng nàng là tên ăn mày, "Nghĩ không ra đầu năm nay, tên ăn mày cũng có tiền." Hắn tiếp nhận tiền đồng, dùng một bên lá sen cho nàng bao hết ba cái bánh bao, "Đi thôi, đi thôi." Thu ngân lượng, lão bản nói chuyện chẳng phải thô tiếng nói, lầu bầu nói: "Bẩn thỉu, mấy ngày không có tắm rửa? Không muốn cản trở ta làm ăn."

Nhị thập bước nhanh đến góc đường, dùng tràn đầy bùn xách tay lấy lá sen, ăn như hổ đói đã ăn xong một cái bánh bao.

Đi tới hai cái cùng nàng không sai biệt lắm trang điểm nam nhân, so với nàng tanh hôi, so với nàng lôi thôi. Áo xám nam trên chân giày chỉ còn lại hai cây dây thừng, nhanh chân đi đến, kém chút bỏ rơi giày, hắn hỏi: "Ngươi là ở đâu ra?"

Nhị thập giương mắt, rúc về phía sau co lại.

Áo xám nam tiếp tục hỏi: "Giao phí bảo hộ không có?"

Nàng không rõ hắn, lắc đầu.

"Phí bảo hộ không có giao, ngươi liền dám ở này ăn bánh bao?" Áo xám nam trừng lên một đôi mị mị đôi mắt nhỏ, "Mới tới?"

Một cái áo đen nam theo tới, so áo xám nam càng gầy, càng lớn tuổi. Hắn thèm nhỏ dãi mà nhìn xem lá sen bên trong bánh bao, "Tiểu huynh đệ, có thể chia cho ta phân nửa sao? Ta... Ta một ngày một đêm không ăn."

Vì để tránh cho phức tạp, nhị thập nắm lên bánh bao, đưa tới.

"Thức thời a ngươi." Áo xám nam còn nói: "Chúng ta trên con đường này tên ăn mày đều thuộc về Trương lão tam quản, ngươi quay đầu bên trên cái kia giao phí bảo hộ. Nếu không, không cho phép ngươi tại con đường này ăn xin."

Nhị thập mang một cái khác bánh bao cho cái này nói liên miên lải nhải áo xám nam, chạy chậm đi.

Hóa ra này tên ăn mày cũng là một môn sinh ý?

Nàng muốn đổi một cái thuận tiện đi ra ngoài trang điểm mới được.

Đón lấy, nhị thập đi thợ may cửa hàng cùng son phấn cửa hàng.

Mở cửa làm ăn, có tiền liền là gia. Dù là nhị thập lại lôi thôi, chỉ cần xuất ra ngân lượng, cửa hàng lão bản liền chất đầy ý cười.

Trở về lúc, gặp được một đám quan binh. Nhị thập dọa đến hướng phương hướng ngược đi, lượn quanh thật lớn một vòng mới trở lại phòng nhỏ.

Ngày thứ hai, đang lúc hoàng hôn.

Nhị thập mặc vào vừa mua vải thô váy, đem mặt mình tô thành khô héo sắc, hai đạo mi họa đến vừa to vừa dài, trên trán dùng so màu da càng sâu dưỡng nhan phấn thêm hai đạo nếp nhăn, lại tại khóe miệng đốt một viên đại hắc nốt ruồi. Cuối cùng cột lên một cái đã kết hôn búi tóc.

Tại vừa mua gương đồng nhỏ vừa chiếu, quả nhiên cùng trung niên đại thẩm giống như.

Thập ngũ từng nói, nhị thập trang điểm đơn sơ.

Nhị thập không hiểu như thế nào biến đẹp, nói xấu lại hết sức tự nhiên.

Nàng nghĩ, nếu là Mộ phủ vô sự, liền đến Bách Tùy quá một đoạn thời gian. Nàng có thân phận mới, chỉ cần người áo đen không đuổi tới, quan binh hẳn là tra không được nàng.

Nhị thập đi vào một cái khách sạn, cố ý đè thấp cuống họng, "Tiểu nhị." Thật lâu không nói gì, cuống họng giống như là ngừng một ngụm đàm, lại làm lại chát.

"Tới." Điếm tiểu nhị ân cần nói: "Đại thẩm, muốn ăn cái gì?"

Này thanh đại thẩm nhường nhị thập an tâm chút."Bên trên một con gà, một phần thịt bò, một đầu cá chưng, một bàn rau xanh, hai cái... Ba cái cơm."

Này gầy bất lạp kỷ đại thẩm sức ăn rất kinh người. Điếm tiểu nhị đáp: "Tốt, chờ một lát."

Nhị thập ngồi tại nơi hẻo lánh, tận lực không để cho người chú ý.

Khách sạn là chuyện phiếm địa phương, nhất là gần nhất kinh thành có đại sự. Chỉ chốc lát sau, bên cạnh liền có người nói lên Mộ gia.

Nhị thập tai nhọn nhọn.

Một người nói: "Mộ gia đến cùng xảy ra chuyện gì? Trong vòng một đêm người đi nhà trống a."

"Đúng vậy a." Một người khác nói: "Ngay sau đó, quan phủ liền đến người đem Mộ gia cho phong."

Nhị thập giật mình, hai tay dưới bàn giao ác.

Lúc này có người thứ ba cắm vào lời nói: "Mộ gia sự tình xác thực kỳ quặc. Đắc tội quan gia a, trên cửa dán giấy niêm phong, còn có quan binh tại bên ngoài trấn giữ. Ta đoán đây là bị xét nhà."

Nhị thập lúc này mới biết được, Mộ gia trời đã sập. Giấy niêm phong, xét nhà... Hẳn là tứ hoàng tử giả chết một chuyện đã bại lộ? Nàng lo lắng bất an.

"Đại thẩm, dọn thức ăn lên a." Điếm tiểu nhị bưng mấy bàn đồ ăn.

Lại thế nào hoảng, bụng vẫn là phải lấp.

Chung quanh mấy người còn tại thảo luận Mộ phủ, nói đã từng huy hoàng, tán gẫu bây giờ nghèo túng.

Đại đùi gà không phải trong chờ mong hương vị, nhị thập nghĩ, nhiều như vậy ngày trôi qua, nhị công tử trở lại chưa? Nếu là vừa về đến liền gặp gỡ Mộ phủ trước cửa quan binh, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới?

Nhị thập không dám tùy tiện hướng người qua đường nghe ngóng Mộ phủ tin tức, nghĩ đến La Tiểu Điệp.

Đây là nhị thập ở kinh thành bằng hữu duy nhất.

Nàng vẫn cách ăn mặc thành đại thẩm bộ dáng, sương sớm mịt mờ lúc, dựa vào lúc ấy La Tiểu Điệp lưu lại nơi ở, đến thịt heo cửa hàng.

Cửa hàng đại môn vẫn đóng chặt, trong viện có mấy đạo ố vàng ánh đèn, sáng tại góc đông nam.

Nhị thập gõ cửa một cái.

La Tiểu Điệp cùng Tiêu Hữu Quý mỗi ngày không đến giờ Mão liền lên mổ heo. Nhưng là, từ xưa tới nay chưa từng có ai sớm như

vậy vào xem quá thịt heo cửa hàng.

La Tiểu Điệp liền giật mình, hỏi: "Ai nha?"

Nhị thập thô cuống họng trả lời: "Lão bản, hài tử nhà ta mười mấy ngày không ăn thịt. Ta vừa rồi kiếm lời ngân lượng, vội vàng cho hài tử chịu một bát canh thịt."

La Tiểu Điệp nhìn về phía Tiêu Hữu Quý, "Ngươi đi hỏi một chút."

"Ân." Tiêu Hữu Quý xoa xoa tay, rón rén đến cạnh cửa. Ngoài cửa nhị thập, tại mông mông bụi bụi dưới bầu trời, đúng là một cái đã có tuổi nữ nhân. Hắn mở cửa, "Đại thẩm, sớm như vậy?"

"Đúng vậy a." Nhị thập dùng ống tay áo lau lau mồ hôi, "Ta sáng sớm cho người ta ngược lại đêm hương, vừa kết toán tiền công, liền chạy tới. Trong nhà hài tử bị bệnh, ta này khó được có tiền, liền muốn..." Cuối cùng, lau mồ hôi tay biến thành lau nước mắt, vô cùng đáng thương.

Tiêu Hữu Quý nói: "A, chờ một chút. Vừa mới giết heo."

"Tiểu huynh đệ, ta... Có thể đi vào chờ sao? Bên ngoài gió lớn, ta..."

"Được." Tiêu Hữu Quý không phải người xấu, nghe thấy ngược lại đêm hương đại thẩm trong nhà có sinh bệnh hài nhi đang đợi canh thịt, hắn lên lòng thương hại.

La Tiểu Điệp không có lúc trước ngăn nắp, có thể mặt mày càng thêm uyển ước. Liếc thấy nhị thập, nàng nhíu lên mi."Ngươi..." Dù sao cũng là cùng nhau sinh hoạt qua tỷ muội, nhị thập lại cải trang, La Tiểu Điệp cũng không trở thành nhận không ra.

"Là ta." Nhị thập khôi phục thanh âm thanh thúy.

La Tiểu Điệp kéo nhị thập: "Vào nhà nói."

Tiêu Hữu Quý minh bạch cái gì, tiến lên tiêu diệt một chiếc nến đèn.

Vào phòng, La Tiểu Điệp thấp giọng hỏi: "Nhị thập, ngươi đã đi đâu? Mộ gia người tìm ngươi khắp nơi."

Nhị thập nói ngắn gọn: "Ta bị bắt đi, thật vất vả mới thoát ra tới."

"Cổ họng của ngươi không sao?"

"Ân. Thập nhất... Tiểu Điệp, ngươi biết Mộ gia đã xảy ra chuyện gì sao?"

"Chọc tới quan gia." La Tiểu Điệp hồi ức nói: "Thập tứ các nàng ngồi xe ngựa ra khỏi thành ngày ấy, trải qua ta cửa hàng. Xa phu xuống tới, cho ta một phong thư. Ta nhận ra là tiểu lục chữ viết. Trên thư nói, Mộ gia đắc tội đại nhân vật. Tiểu lục mấy cái đoán, Tô Yến Tinh bị hưu, thanh danh bại, kinh thành lại lần lượt truyền cho nàng lúc trước chuyện xấu. Tô Yến Tinh tiến đến chiêu nghi biểu tỷ cái kia cáo một cáo trạng, Mộ gia liền gặp. Tiểu lục thông tri ta một tiếng, để cho ta làm chuẩn bị. Dù sao... Ta cũng là Mộ phủ ra."

Nhị thập hỏi: "Nhị công tử đâu?"

La Tiểu Điệp đáp: "Nhị công tử cùng thập tứ các nàng cùng đi."

Nhị thập nhíu mày, không biết đi vị này, là giả nhị công tử, vẫn là đã trở về thật nhị công tử.

La Tiểu Điệp nói tiếp: "Kinh thành hiện tại rất nguy hiểm, quan binh khắp nơi kiểm tra. Mặc dù trong thành không có dán thiếp Mộ gia lệnh truy nã, nhưng là quan binh tìm hẳn là Mộ gia người."

Kể từ đó, sớm muộn sẽ tra được gian kia phòng nhỏ. Nhị thập hỏi lại: "Không có liên lụy đến ngươi đi?"

La Tiểu Điệp lắc đầu, "Mộ phủ nhiều người, gia đinh nha hoàn tới tới đi đi. Bọn hắn không để ý tới truy cứu."

"Ân, ta phải nhanh một chút ra khỏi thành."

"Không có công văn, ra khỏi thành không dễ đi quan đạo. Lâm đường lại nguy hiểm, ngươi một cái cô nương gia..."

"Ta có biện pháp."

Mua thịt heo, nhị thập trở về. Như vậy nguy cấp, nàng biết không nên tại thịt heo cửa hàng ở lâu, cho La Tiểu Điệp mang đến nguy hiểm.

Sớm cửa hàng lục tục ngo ngoe mở cửa.

Nắng sớm quang huy phủ kín trường nhai. Có một đạo thật dài bóng đen kéo đến nhị thập bên chân, vừa mịn lại nhọn, như là một thanh tụ tập hắc khí lợi kiếm.

Nhị thập thả chậm bước chân, dừng ở một gian sớm cửa hàng trước.

Cái kia đạo ảnh tử ngừng.

Nàng đỡ đỡ chính mình búi tóc, tiếp tục hướng phía trước đi.

Sau lưng người kia không xa không gần. Nàng đi nhanh hai bước, hắn đi theo nhanh hai bước. Nàng nếu là chậm, hắn cũng chậm lại.

Nhị thập đi vào góc đường cháo cửa hàng, chỉ chỉ trong nồi.

Lão bản hiểu ý: "Tốt."

Cái kia đạo ảnh tử chủ nhân đi đến, dùng so với nàng càng thô cuống họng nói: "Lão bản, đến chén cháo."

Nhị thập trái tim đập bịch bịch, giả bộ trấn tĩnh, tọa hạ lúc lơ đãng quay đầu, quét người kia một chút.

Người kia cũng là trung niên. Nam tử xanh lam áo ống tay áo có thêu vài miếng gạo bạch miếng vá, ngoài miệng lưu hai phiết ria mép, lông mày quá trường, mi đuôi như là cây liễu bình thường nông rộng dưới mặt đất rủ xuống, mi tâm đường vân phi thường sắc bén.

Thái tử thủ hạ đều là gầy gò thanh niên, nam nhân này... Chẳng lẽ nhìn trúng nàng trung niên tư sắc rồi?

Lão bản cho hai người phân biệt lên một bát cháo.

Nhị thập đưa tay vỗ trán, né tránh ánh mắt của nam tử trung niên. Thế nhưng là cái kia đạo ánh mắt như bóng với hình. Nàng thấp mặt, muốn trốn vào này bát cháo bên trong.

Thừa dịp trung niên nam nhân ăn cháo thời điểm, nhị thập buông xuống bát, đứng dậy rời đi.

Đi không bao xa, không thấy hắn theo tới, nàng buông lỏng một hơi, coi là thoát khỏi hắn. Ai ngờ, đi ngang qua một gian khác cửa hàng lúc, lại thấy được dài nhỏ ảnh tử.

Xong, trốn không thoát.

Nhị thập cắn răng, hướng nhiều người phiên chợ đi đến. Nàng càng chạy càng nhanh, chạy chậm lên.

Đối phương thân hình cực nhanh, đuổi tới bên cạnh nàng, nhẹ nhàng kêu một tiếng: "Nhị thập cô nương, quả nhiên là ngươi."

Nhị thập đột nhiên quay đầu, lúc này mới nhìn thấy, như dương liễu kéo dài trường mi dưới, là Thốn Bôn một đôi sửa mắt.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 69: Nàng Ủy Khuất, Là Vì Nhị Công Tử Ủy Khuất.

69

Ngày đó tại bãi săn bên trong, Mộ Cẩm cùng Tiêu Triển đối thoại, bằng Thốn Bôn nhĩ lực, nghe được rõ ràng.

Thốn Bôn không kịp ngẫm nghĩ nữa thái tử mà nói, liền truy Mộ Cẩm mà đi. Về sau cảm thấy không thích hợp.

Nhị công tử hỏi vài câu nhị thập hướng đi, thái tử tránh không đáp, nhưng lại bỗng nhiên tung ra một câu "Chết".

Nhị thập tử vong không kỳ quái, kỳ quái là, Tiêu Triển cùng nhị công tử so chiêu lúc thần sắc, ngữ khí, mơ hồ có một tia hờn dỗi.

Này khẩu thị tâm phi luận điệu, Thốn Bôn tại nhị công tử bên người gặp qua.

Thốn Bôn không từ bỏ bất cứ hi vọng nào, phái mấy tên ám vệ tiếp tục tìm kiếm nhị thập, đồng thời an bài một cái nhãn tuyến ngồi chờ La Tiểu Điệp thịt heo cửa hàng.

Nhị thập ở kinh thành không biết ai, Mộ phủ đã rút lui, duy thừa La Tiểu Điệp.

Ngày này, hung hăng càn quấy nhị công tử tỉnh, nói muốn thịt cá. Nhị công tử thường xuyên mê man, ngẫu nhiên mở mắt liền có một

đống cổ quái yêu cầu. Giống như là thanh tỉnh, lại miệng đầy mê sảng.

Trung thành tuyệt đối Thốn Bôn sáng sớm xuống núi.

Thịt heo cửa hàng nhãn tuyến nói cho hắn biết, có một nữ nhân tại cửa hàng không có mở cửa lúc liền đến mua heo thịt, tiến vào một lúc lâu.

Thốn Bôn nhìn tận mắt nàng đi ra cửa hàng.

Xách một chuỗi thịt heo nữ nhân kia, thân hình nhỏ yếu, tư thế đi cùng nhị thập có chút rất giống. Nàng trói lại một cái trung niên phụ nữ búi tóc.

Thốn Bôn quan sát hai tay của nàng, bóng loáng không thấy nếp gấp. Thế là, hắn đi theo.

Kết quả thật liền là nhị thập.

"Nơi này không phải nói chuyện địa phương." Thốn Bôn râu ria khẽ động khẽ động, "Nhị thập cô nương, xin mời đi theo ta."

Nhị thập cúi đầu theo sau.

Hai người đi một nhà tiệm đồ ngọc, lại từ lão bản ra hiệu, tiến nội thất.

Đóng cửa lại, Thốn Bôn hỏi: "Nhị thập cô nương, gần đây ngươi trôi qua như thế nào?"

Hai mươi tấm há mồm, đột nhiên nhắm lại. Lúc đầu nàng nghĩ, câm điếc là một cái rõ ràng đặc thù, mở miệng nói chuyện ngược lại không dễ gây cho người chú ý. Nào biết lại gặp được nhị công tử

người. Không biết nhị công tử phải chăng cho phép nàng mở miệng, nàng bất đắc dĩ nhìn xem Thốn Bôn.

Thốn Bôn minh bạch của nàng lo lắng, "Nhị thập cô nương cứ nói đừng ngại. Nhị công tử thân thế, thái tử biết." Đã là kết quả xấu nhất.

Thế là, nhị thập mang bị với tay sau sự tình một năm một mười nói cho Thốn Bôn.

"Khó trách, ta hôm nay phát hiện nhị thập cô nương bóng lưng so với ban đầu càng thêm nhỏ gầy, không dám phân biệt, mới theo ngươi hồi lâu." Thốn Bôn nói: "Nhị thập cô nương, chúng ta cái này đi gặp nhị công tử."

Nhị thập trầm mặc.

Thốn Bôn ước chừng đoán ra, nàng có cảm giác nhớ nhà, nhưng là nhị công tử cần nàng. Thốn Bôn đè xuống bên hộc tủ một khối bạch ngọc.

Một đạo cửa đá từ từ mở ra.

Thốn Bôn làm một thủ thế: "Nhị thập cô nương mời."

Trước mắt này thâm u ám đạo, liền là lên trời tiên đoán, lại muốn hầu hạ nhị công tử. Nhị thập mím mím môi, hỏi: "Nhị công tử còn tốt đó chứ?"

Thốn Bôn nhấc lên một chiếc đèn lồng, đi vào ám đạo, "Nhị thập cô nương, này có mấy cấp bậc thang, coi chừng."

Xuống bậc thang, hắn mới trả lời vấn đề của nàng: "Nhị công tử hiện tại tính tình không được tốt."

Nhị thập tập mãi thành thói quen. Nhị công tử tính tình có cái nào một ngày là tốt?

"Một hồi gặp được, nếu như nhị công tử có sát khí, nhị thập cô nương ngàn vạn cách khá xa chút." Thốn Bôn nói đến thế thôi.

Trên bậc thang nhị thập kém chút một cước đạp không.

Thốn Bôn không nói nói nhảm, hắn lời khuyên nhất định là thành tâm. Ngụ ý là, nhị công tử so lúc trước càng thêm đáng sợ? Nàng bị bắt đi lâu như vậy, nhị công tử bệnh đa nghi nặng, khẳng định phải hoài nghi nàng để lộ bí mật cho thái tử, mới liên lụy Mộ phủ, mọi việc như thế.

Trải qua một đầu thôn xóm, lại lên núi, đến lưng chừng núi dốc. Nơi này là Mộ lão gia đã từng nơi ở cũ. Có xây ba tòa phòng trúc nhỏ, trước cửa dùng một loạt trúc mộc làm thành tiểu viện.

Hảo sơn hảo thủy địa phương.

Thốn Bôn nói: "Nhị thập cô nương, ngươi trước tiên ở này chờ lấy."

Nhị thập gật đầu, nhìn xem hắn đẩy ra lục trúc cửa gỗ, đi vào gian phòng.

Qua một hồi lâu, Thốn Bôn ra, nói: "Nhị công tử ngủ thiếp đi. Nhị công tử bị thương, ta đi vì hắn nấu thuốc."

Thụ thương? Nhị thập truy vấn: "Nghiêm trọng không?"

"Còn tốt." Thốn Bôn mang theo gói thuốc đi phòng bếp.

Nhị thập tiến đến thăm viếng.

Mộ Cẩm chính mê man trên giường.

Nhị thập có hơn nửa tháng không có nhìn thấy nhị công tử, phát hiện hắn cũng gầy. Mặt như tuyết trắng, nổi bật lên trường mi càng thêm đen. Nàng gần đây ăn đất ăn nhiều, cảm thấy nhị công tử môi sắc cũng biến thành thổ thổ.

Nhị công tử trên mặt duy nhất hồng nhuận là khóe mắt trái một vòng đỏ sậm. Đây không phải son phấn, giống như là... Vết máu.

Bao lâu có thể nhìn thấy nhị công tử như vậy yếu đuối bộ dáng? Chỉnh một cái tiều tụy ma bệnh.

Đi theo nhị công tử thì tương đương với cùng hắc bạch vô thường thành lập lâu dài giao tình, liền nhị công tử chính mình cũng chạy không thoát số mệnh. Từ khi lên nhị công tử chiếc này thuyền hải tặc, vô luận nhị thập muốn đem mái chèo hoạch hướng phương nào, đều là nghịch sóng mà đi. Dần dà, nàng tâm tính càng ngày càng bình thản, nhập gia tùy tục. Cổ nhân có nói, "Không hoạn quả mà hoạn không đồng đều." So với nàng một mình đào mệnh, có nhị công tử cùng theo tránh, chết có người đệm lưng, liền không như vậy không cam lòng.

Thưởng thức xong nhị công tử bệnh trạng, nhị thập quay người bước ra cánh cửa.

Phía sau truyền đến một tiếng: "Ai?"

Nhị công tử tỉnh? Nhị thập ngạc nhiên quay đầu, không kịp chất lên chân chó cười, chỉ thấy nhị công tử từ trên giường nhảy lên một cái, xông nàng mà tới. Nhanh như thiểm điện thời điểm, nàng mang mang nhiên, chỉ gặp trước mắt có một đạo khác ảnh tử lướt qua.

"Nhị thập cô nương, coi chừng." Đang khi nói chuyện, Thốn Bôn tiếp nhận nhị công tử một chưởng.

Nghe được "Nhị thập cô nương" bốn chữ, Mộ Cẩm thờ ơ. Thốn Bôn lừa qua hắn rất nhiều lần, hắn không còn tin tưởng Thốn Bôn.

Giao thủ hai người, nhị thập thấy không rõ lắm, chỉ cảm thấy sấm sét vang dội. Nếu là Thốn Bôn tới chậm chút, nàng đã hồn đoạn nhị công tử dưới lòng bàn tay. Nàng xấp xỉ đào mệnh vậy chạy ra ngoài.

Mộ Cẩm chỉ lấy thức ăn lỏng gắn bó thể lực, không địch lại Thốn Bôn, mà lại công lực của hắn ngày càng đánh mất, Thốn Bôn nhanh chóng mà thuần thục chế trụ Mộ Cẩm.

Đem Mộ Cẩm thả lại trên giường, Thốn Bôn ra khỏi phòng, kêu: "Nhị thập cô nương."

Nhị thập chinh lăng tại thúy trúc một bên, nhìn một chút đóng cửa cửa trúc, khẽ hỏi: "Nhị công tử hắn... Thế nào?"

"Nhị công tử võ công phản phệ, mất tâm trí." Thốn Bôn đơn giản giải thích.

"Mất tâm trí?" Nàng trợn mắt hốc mồm, "Tại sao có thể như vậy?"

"Nhị công tử luyện là tà môn công phu, nếu như tâm tính không chừng, rất dễ tẩu hỏa nhập ma." Thốn Bôn không có nói cho nhị thập, nhị công tử là biết được của nàng tin chết mới tức giận công

tâm. Nhị công tử nhất thời bán hội khôi phục không được, Thốn Bôn không nghĩ cho nhị thập gia tăng áy náy gánh vác.

Nhị thập không biết võ công, coi là Thốn Bôn lời nói bên trong có ý tứ là, nhị công tử không phải tập võ liệu, thế là thảm tao phản phệ. Nàng thở dài, nhị công tử làm sao lại như thế khoe khoang đâu?

"Chúng ta không hề rời đi kinh thành, là bởi vì nhị công tử sư Phó Lâm thần y bị mời đến hoàng cung. Chỉ có hắn có thể trị liệu nhị công tử. Bất quá, muốn chờ nhị công tử tâm bình khí hòa mới được." Thốn Bôn khó được nói nhiều lời như vậy: "Lâm thần y bàn giao, mỗi ngày chịu chút an thần chén thuốc ổn định nhị công tử tính tình."

"Uống bao lâu thuốc?"

"Đã hai ngày."

Có thể thấy được dược hiệu không lớn. Vừa rồi nhị công tử cái kia không phải tính tình xấu, căn bản chính là một cái sát nhân ma.

Thốn Bôn tốt khoe xấu che, không có nhiều lời, lại muốn tiếp tục đi nấu thuốc.

"Vẫn là để ta tới đi." Ngừng tạm, nhị thập nói: "Nhị công tử động một chút lại muốn giết người, ta ở chỗ này an toàn hay không?"

"Nhị công tử thị lực hạ thấp, nhất thời không có nhận ra nhị thập cô nương."

Cũng thế, nàng hiện tại vẫn là trung niên đại thẩm trang điểm đâu. Nhị thập lúc này mới phun ra ngạnh ở ngực ngột ngạt.

Nàng vốn nên phát sầu chính mình đầu này mạng nhỏ. Nhưng mà quạt dược lô, nghe mùi thuốc, nàng nửa phần tâm tư không tại an nguy của mình bên trên. Nhị công tử là kiều sinh quán dưỡng công tử ca, gặp thống khổ như vậy, đã là một cái đại giáo dạy dỗ.

Nàng không biết hít vài tiếng khí. Ai thán cùng dược lô hơi khói đồng dạng, phiêu giữa không trung, thật lâu không tiêu tan.

Thốn Bôn lo lắng Mộ Cẩm thất thủ giết nhị thập, không tiếp tục nhường nàng vào phòng.

Nhị thập đứng tại phía trước cửa sổ, muốn nhìn lại không đành lòng nhìn, con mắt khắp nơi nghiêng mắt nhìn.

Nghe thấy Thốn Bôn đang nói: "Nhị công tử, uống thuốc đi."

Mộ Cẩm không có ứng thanh.

Nhị thập quay đầu nhìn lại, nhìn thấy nhị công tử giơ tay lên, lại bỗng nhiên rớt xuống.

Thốn Bôn đang dùng thìa từng ngụm mớm thuốc.

Nhị thập quay đầu chỗ khác, sau đó chạy ra ngoài.

Nàng từng coi là, nhị công tử như thế ương ngạnh tính tình, đời này cũng sẽ không có thất ý thời điểm. Gặp hắn lưu lạc tình cảnh như thế, nàng nếm đến chua xót tư vị, tựa như là nửa đêm đông lạnh tỉnh, tưởng niệm nhị công tử lúc nổi lên ủy khuất. Trong mắt của nàng nhị công tử là kiêu ngạo, là cuồng vọng. Phù bình an là của nàng thực tình, nàng hi vọng nhị công tử một mực thật tốt.

Mộ Cẩm mê man đến chạng vạng tối. Tỉnh lại, từ dưới gối lấy ra một vật, nắm chặt trong tay.

Thốn Bôn lần nữa giới thiệu: "Nhị công tử, vị này là nhị thập cô nương."

Mộ Cẩm nằm nghiêng tại giường. Từ bắt đầu bị lừa, đến bây giờ ngựa tai gió đông, hắn một mực nhắm mắt, làm bộ đi ngủ. Hắn gân mạch hao tổn, đầu óc hỗn loạn, nghĩ cũng nghĩ không rõ, chỉ biết nắm chặt lòng bàn tay một mảnh vải mỏng.

Nhị thập rửa sạch mặt, khôi phục chi phí đến hình dạng. Nàng nịnh hót tiến lên, chờ đợi nhị công tử răn dạy.

Nhưng mà, Mộ Cẩm không nhúc nhích.

Thốn Bôn còn nói: "Nhị công tử, đây quả thật là nhị thập cô nương, ngươi quay đầu nhìn xem."

Mộ Cẩm cảm thấy ồn ào, hắn ai cũng không muốn gặp. Hắn nhớ kỹ chính mình đang tìm một người, người này không biết đi nơi nào. Nhưng hắn ngẫu nhiên lại thanh tỉnh, người này vĩnh viễn không về được.

"Nhị công tử." Thốn Bôn còn nói: "Nhị thập cô nương làm một bát mì trường thọ, ngươi có muốn hay không nếm thử?"

Mì trường thọ? Mộ Cẩm lúc này mới lặng lẽ mắt, tiếp lấy hắn cau chặt mi, phàn nàn nói: "Trời tối cũng không đốt đèn."

Thốn Bôn đáy mắt lũng lên vẻ lo lắng, "Nhị công tử ngươi... Nói cái gì?"

"Trời tối, trời tối như vậy, làm sao ăn mì?" Mộ Cẩm không vui lật người.

Thốn Bôn sắc mặt hiếm thấy tái nhợt.

Nhị thập cứng lại, nhìn thấy nhị công tử đáy mắt phảng phất dạng có một tòa huyết trì, diễm đến quỷ dị. Nàng đưa tay đến trước mắt của hắn, ngón tay run nhè nhẹ, lại lung lay.

Mộ Cẩm tròng mắt định tại phía trước, "Ta người đâu? Ta mặt đâu? Vì cái gì không đốt đèn?"

"Nhị công tử, ngươi nghỉ ngơi trước." Thốn Bôn cho nhị thập nháy mắt.

Mộ Cẩm hừ một tiếng, hai mắt nhắm nghiền.

Thốn Bôn cùng nhị thập đi ra cửa bên ngoài, nói: "Hôm qua nhị công tử lưu có huyết lệ. Mấy năm trước, nhị công tử luyện võ vô ý công tâm, từng có triệu chứng này, nhưng không ảnh hưởng thị lực."

Nhị thập hoảng sợ nghe.

"Việc này không nên chậm trễ, ta đi một chuyến thượng thư phủ, nhìn có hay không biện pháp nhìn thấy Lâm thần y." Thốn Bôn tỉnh táo bình tĩnh, nói: "Nhị thập cô nương, thôn xóm có chúng ta ám vệ, ta điều động hai cái tới..." Thốn Bôn ngừng nói, dời ánh mắt, cúi đầu hướng mặt đất.

Lúc trước khóc nức nở, khóc lớn đều là nhị thập bảo mệnh thủ đoạn nhỏ.

Giờ khắc này, nàng đầy tràn ủy khuất chua xót. Nhị công tử nên cao cao tại thượng minh nguyệt, lại bị bách rơi xuống phàm trần, dính một thân bùn.

Nàng ủy khuất, là vì nhị công tử ủy khuất.

Nhị thập dùng mu bàn tay lau đi khóe mắt một giọt nước mắt, "Đi sớm về sớm."

Trên núi tới hai cái mi thanh mục tú thanh niên.

Nhị công tử yêu thích sắc đẹp, hộ vệ phần lớn là thanh niên, mỹ mạo nữ tử. Thế nhưng là lại tuấn, lại đẹp, nhị công tử cũng không thấy được.

Nghĩ đến đây, ai thán giống như là vây ở nhị thập trong cổ, thỉnh thoảng bốc lên một tiếng.

Thốn Bôn đi ước chừng nửa canh giờ.

Mộ Cẩm tỉnh. Đáy mắt như quỷ quyệt mây đen. Chính là nóng nảy lúc, rất có lực phá hoại.

Một gã hộ vệ trầm giọng: "Nhị thập cô nương, ngươi vẫn là tránh lui đi ra bên ngoài đi."

Bảo mệnh quan trọng, nhị thập dưới chân cùng sinh như gió, cuối cùng tựa ở một gốc tu trúc bên.

Gió thổi trúc vang, sa sa sa cát. Mở ra trời trong, một mảnh thúy lâm.

Nàng ngẩn người một hồi lâu. Chợt nhớ tới cùng nhị công tử phân biệt lúc, hắn tư thái cao, trường bào bay lên, cực kỳ giống nàng hồi nhỏ thấy qua tướng lĩnh pho tượng. Tây Phụ quan lão bách tính xưng là La Sát, là Đại Tễ nổi danh thường thắng tướng quân.

Nguyên lai, nhị công tử vào thời khắc ấy, ở trong mắt nàng đúng là như thế uy vũ...

Gian phòng đánh nhau "Hồng hộc" mà vang lên, lôi trở lại nhị thập suy nghĩ. Nghe nghe, nàng ngồi xuống thân thể, ôm lấy đầu gối, đem mặt vùi vào đi.

Tiến hạt cát con mắt đưa nàng ống tay áo thấm ướt. Thẳng đến tiếng đánh nhau an tĩnh, nàng dụi mắt một cái, đứng lên.

Mộ Cẩm người yếu, đánh không lại hộ vệ. Nhưng tính tình vẫn là phải phát, hung tợn đem hộ vệ dạy dỗ một trận.

Trong đó một tên hộ vệ ra nói: "Nhị thập cô nương." Hắn dừng lại, muốn nói lại thôi.

Nhị thập quay mắt.

Hộ vệ nói tiếp: "Nhị công tử đói bụng, nhị thập cô nương thuận tiện mà nói, có thể hay không cho nhị công tử nấu cái cơm hoặc là hạ bát mì?"

Bên này không có một cái nữ ám vệ. Nam từng cái cũng sẽ không nấu cơm, Thốn Bôn mời dưới núi thôn xóm đại thẩm, sáng trưa tối tới nấu cơm.

Nhị công tử không hài lòng đại thẩm trù nghệ, chọn ba lấy bốn, tới tới đi đi đã đổi mấy cái đại thẩm.

Đi đại thẩm nói cho những người khác, chỗ này ở cái kia bệnh mỹ nam, tính tình mười phần táo bạo, động một chút lại quẳng bát quăng đĩa. Xoẹt bang xoẹt bang, mà lại ngoài miệng thẳng ồn ào muốn giết người.

Làng nhỏ, mấy câu nói đó không đến một cái buổi chiều liền truyền khắp.

Thế là, không ai lên núi nấu cơm.

Nhị thập đơn giản nhào bột mì, hạ dầu muối, rải lên hành thái, lại điều một cốc Tây Phụ quan tương liệu.

Một bát thơm ngào ngạt mì thịt bò, bưng đến Mộ Cẩm trước mặt.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 70: Nhị Công Tử, Ngươi Thật Là Ấm Áp A.

70

Mộ Cẩm nổi nóng: "Vì cái gì không đốt đèn?"

Hộ vệ sửng sốt một chút, đang muốn trả lời.

Nhị thập vội vàng vọt vào.

Nhị công tử tính tình vốn là kém, mất tâm trí về sau càng thêm hỉ nộ vô thường. Thốn Bôn không tại, hai tên hộ vệ đối nhị công tử bao nhiêu có điều cố kỵ.

Nhị thập lo lắng, nhị công tử biết được chính mình hai mắt mù, nhất thời không thể nào tiếp thu được, đem toà này phòng trúc phá hủy. Nàng thăm dò mở miệng nói: "Nhị công tử, đêm nay nến đèn sử dụng hết, tạm thời chấp nhận một đêm đi."

Mộ Cẩm quay đầu hướng nàng, quỷ dị yêu đỏ đã rút đi, con mắt trở nên ảm đạm không ánh sáng."Ngươi là ai?"

"Nhị công tử, ta là Yểm Nhật lâu nhị thập." Nhị thập buồn buồn trả lời.

Vừa dứt lời, hắn đen như mực hai viên tròng mắt một mực khóa lại nàng, trong đó giấu giếm ngoan tuyệt lệ khí.

Hộ vệ mười phần cảnh giác, "Nhị thập cô nương, mau trốn."

Mộ Cẩm móc ra một cái cười lạnh, tránh đi hộ vệ cầm nã, dưới chân vẻn vẹn một bước, mau lẹ vọt đến nhị thập trước mặt. Rõ ràng con mắt đã nhìn không thấy, hắn lại nhìn chằm chằm nàng.

Sát khí của hắn có thể thấy rõ ràng. Nhị thập lộn nhào muốn đi bên ngoài đi.

Mộ Cẩm duỗi ra một cước, vừa vặn dẫm ở nàng váy, "Ai phái ngươi qua đây giả mạo của nàng? Quả thực tự tìm đường chết."

Nàng cầu xin tha thứ nói: "Nhị công tử, ta không có giả mạo, ta chính là Yểm Nhật lâu nhị thập. Ta..." Nàng không có mang thẻ số, hướng hộ vệ ra hiệu một chút.

Hộ vệ khoanh tay phụ họa nói: "Nhị công tử, nàng đúng là nhị thập cô nương."

Mộ Cẩm ý cười lạnh hơn: "Nữ nhân kia không biết nói chuyện, ngươi là ai?"

"Nhị công tử..." Nhị thập quỳ lên, đỡ lấy hắn tay, "Nhị công tử, ta nguyên lai không biết nói chuyện, thế nhưng là, thế nhưng là... Cuống họng hiện tại tốt."

Mộ Cẩm hồi nắm của nàng tay, chế trụ nàng nhỏ gầy thủ đoạn. Nữ nhân kia rất gầy. Trước mắt nắm chặt càng gầy, cùng da bọc xương giống như. Hắn từ của nàng thủ đoạn sờ đến khuỷu tay, đến cánh tay của nàng, lại đến vai của nàng. Dọc theo vai, thuận cái cổ, vê ở lỗ tai của nàng, lại câu siết má xương, bóp lấy cằm của nàng.

Nữ nhân kia ăn được ngủ ngon, cái cằm mượt mà. Này lanh lảnh cái cằm không phải nàng.

Hắn muốn giết nàng. Lại mơ hồ ngửi thấy thanh nhã hương khí, cùng trong mộng thơm ngào ngạt tiên nữ một cái hương vị.

Nhị thập ngừng thở, không nhúc nhích.

Mộ Cẩm buông lỏng tay, lui một bước dài, chóp mũi hương khí phai nhạt, hắn nói: "Dám can đảm giả mạo nữ nhân kia, hôm nay chính là tử kỳ của ngươi."

Lúc này, một hộ vệ khác vọt vào.

Thốn Bôn có bàn giao, nhị thập nếu như chết tại nơi này, nhị công tử liền triệt để không trị.

Tên hộ vệ kia nhanh chóng chống đỡ Mộ Cẩm đánh úp về phía nhị thập cái tay kia.

Nhị thập lại trốn đến trong rừng trúc.

Lần này, nàng che lên lỗ tai, không đi lắng nghe Mộ Cẩm cùng hộ vệ đánh nhau. Dù là hai người trên giường chung ngủ qua bao nhiêu cái ban đêm, bây giờ nàng không làm câm, nhị công tử liền không nhận ra nàng.

Nhị thập bắt lấy một gốc cây trúc, dùng sức lay động, đồng thời hô to: "A..."

Như thế phát tiết một tiếng, nàng lại nằng nặng thở dài. Nhị công tử ngã bệnh, không trách hắn.

Một lát sau, một gã hộ vệ đến đây: "Nhị thập cô nương, nhị công tử mời ngươi quá khứ." Gặp nàng không tin tưởng lắm, hộ vệ nói tiếp đi: "Nhị công tử đã ăn xong kia chén mỳ, nói muốn gặp ngươi."

Nhị thập mắt sáng rực lên, nhị công tử có phải hay không đã từ mì nước bên trong nếm ra thủ nghệ của nàng.

Nàng bước chân nhẹ nhàng chút, đến gian phòng gõ gõ cửa, lấy lòng kêu: "Nhị công tử."

Hai tên hộ vệ theo sát phía sau. Chủ tử thỉnh thoảng nổi điên, bọn hắn đi theo nơm nớp lo sợ.

Mộ Cẩm nghe được thanh âm của nàng, ngẩng đầu lên. Trên mặt gió êm sóng lặng, trước một khắc muốn lấy nàng tính mệnh lúc hung thần phảng phất một người khác hoàn toàn.

Trong một ngày, nhị công tử có như vậy nhất thời nửa khắc là thanh tỉnh, nhưng phần lớn thời gian nói láo.

Mộ Cẩm hỏi: "Kia chén mỳ là ngươi nấu?"

"Là." Nhìn xem nhị công tử không có tiêu cự con mắt, nhị thập mang lúc trước thất lạc nuốt vào trong bụng. Nhị công tử người đang ở hiểm cảnh, nàng không thể uể oải, bại hoại hắn tâm tình. Càng là khó khăn, càng không thể thút thít cho lên trời xem thường.

"Cùng mẫu thân của ta làm đồng dạng hương vị." Lúc này nhị công tử giống như là bình thường.

"Nhị công tử thích liền tốt." Nhị thập nhìn phía sau hai tên hộ vệ.

Một tên hộ vệ gật gật đầu.

Nàng lúc này mới chậm rãi đi hướng nhị công tử.

Mộ Cẩm nhíu mày lại, đưa tay phía trước sờ một chút, "Trời tối như vậy, vì cái gì liền là không bật đèn?"

Xem ra nhị công tử cũng không phải hoàn toàn thanh tỉnh. Nhị thập trả lời: "Ngày mai liền xuống núi mua nến đèn trở về."

Mộ Cẩm nhấc nhấc tay.

Nàng dừng lại bước chân, thân thể ngửa ra sau, chỉ sợ cánh tay kia đoạn mất mệnh của nàng.

Nhưng mà, nhị công tử chỉ là nâng đỡ chính hắn cái trán, "Ngày mai ta còn muốn ăn tô mì này."

Nhị thập cười cười, "Tốt, nhất định cho nhị công tử đưa lên."

Mộ Cẩm lại hỏi: "Vì cái gì ta trên giường ngủ lâu như vậy, cũng không có khí lực?"

Nhị thập tay trái bắt tay phải, tóm đến móng tay chụp tiến lòng bàn tay. Trên mặt vẫn cười Doanh Doanh: "Ngày mai ta cho nhị công tử nấu hai bát mì, ăn no rồi..." Nàng cắn cắn môi, dùng sức nháy mắt mấy cái, chen rơi mất sắp tràn mi nước mắt, "Nhị công tử ăn no rồi, liền có thể bước đi như bay."

Mộ Cẩm ngẩng đầu hỏi: "Ngươi có phải hay không mỹ nhân?"

Dù sao nhị công tử cũng nhìn không thấy, nàng liền quyền đương chính mình là. Nàng trả lời khẳng định: "Là."

"Nếu như ngươi là người quái dị, ta nhất định đem ngươi giết. Nếu là cái mỹ nhân, giữ lại cho ta nấu bát mì."

"Cám ơn nhị công tử."

Mặc dù trời tối hắc không đèn sáng, nhưng Mộ Cẩm chuẩn xác bắt được của nàng thủ đoạn.

Hai tên hộ vệ mười phần khẩn trương, nhìn chăm chú một chút, đang muốn tiến lên, đã thấy nhị công tử đem nhị thập kéo đến bên giường."Ngồi."

Nàng nghe lời ngồi hạ.

Cái cằm của hắn gối lên trên vai của nàng, thấp nghe cổ của nàng. Mấy ngày nay hắn một mực tại tìm kiếm một trận này hương khí.

Cái kia thường xuyên dùng "Nhị thập cô nương" đến lừa gạt hắn đại lừa gạt, mang theo rất nhiều túi thơm tới. Hoa nhài, mẫu đơn, hải đường, buồn bực đến không được. Nước thuốc thì càng thối khổ hơn, lấy tên đẹp an thần trợ ngủ, quả thực hoang đường.

Hắn mơn trớn bên người nữ tử tóc dài, đầu ngón tay sợi tóc trấn định hắn bối rối đã lâu tâm. Hắn nhắm mắt lại, hai tay nắm ở eo của nàng, bình phục xao động. Thể nội cái kia từng trận cuồng tập chân khí dần dần chậm lại.

Hai tên hộ vệ thức thời quay lưng đi, chỉ dùng lỗ tai lưu ý nhị công tử động tĩnh.

Một lát sau, Mộ Cẩm đột nhiên hỏi: "Ngươi là ai?"

Nhị thập trả lời: "Nhị công tử, ta là nhị thập a."

"Nói bậy, nàng không biết nói chuyện." Hắn nắm lên của nàng thủ đoạn, cường điệu nói: "Nàng cũng không có gầy như vậy."

Nàng vắt hết óc, hồi tưởng chính mình có gì đặc chất là nhị công tử ký ức sâu hơn. Linh quang lóe lên, nàng nói: "Nhị công tử, còn nhớ rõ bên cạnh ngươi duy nhất đần đần sao?"

Hắn hỏi: "Ngươi biết?"

"Ta chính là a." Nhị thập cười: "Ta rất đần, không ngu ngốc người làm sao sẽ bị bắt đi đâu. Cho nên ta chính là đần đần, duy nhất đần đần a."

"Ngươi không phải." Hắn lạnh lùng: "Đần đần là người của ta, ngươi thân phận gì dám tự xưng đần đần?"

Hắn chế trụ cổ tay nàng khí lực tại tăng thêm. Nàng ngậm miệng không nói.

Mấy ngày nay Mộ Cẩm thường xuyên mê man, đầu óc phi thường hỗn độn. Hắn đang nóng nảy tìm kiếm một người. Tràn ngập mấy tầng hắc vụ không biết lĩnh vực, hắn một mình lạc đường, bồi hồi. Cho tới bây giờ, lạc đường cái kia một tòa vực sâu dần dần có hình dáng, phía trước cuối cùng có một con thật mỏng thân ảnh.

Đang muốn chạy vọt về phía trước chạy, nhiều ngày mỏi mệt lại lóe lên trong đầu, Mộ Cẩm lôi kéo nhị thập nằm xuống, đem mặt chôn ở trên vai của nàng, bất tri bất giác ngủ thiếp đi.

Yên tĩnh núi rừng nghe thấy thanh phong, nghe thấy lá rụng, càng nghe thấy nhị công tử bình hòa nhịp tim.

Nhị thập không biết tẩu hỏa nhập ma trị liệu phương pháp, nhưng là, bình tâm tĩnh khí khẳng định so khó thở lôi đình càng thêm nghi nhân.

Hai tên hộ vệ ra khỏi phòng, đứng tại cạnh cửa cách đó không xa.

Qua hồi lâu, Mộ Cẩm tỉnh, trên tay bóp chặt nhị thập eo, lại hỏi: "Ngươi là ai?"

Nhị thập bừng tỉnh, mở mắt. Nàng không khỏi bội phục mình, nằm sát nhân ma trong ngực cũng có thể ngang nhiên nhập mộng.

Bốn phía không người, trong phòng chỉ còn nàng cùng một cái tùy thời cuồng tính đại phát nam nhân.

Nàng ngẩng đầu nhìn Mộ Cẩm, nũng nịu nói: "Nhị công tử, ta là nhị thập a."

Hắn lạnh lùng phản bác: "Ngươi không phải."

"..."

"Nàng không biết nói chuyện."

Có lý giảng không rõ. Nàng đành phải đổi một cái khác gửi xưng hô, "Nhị công tử, ta là đần đần a."

"Chính mình nói chính mình đần, vậy ngươi là rất đần."

Nàng không phản bác.

Mộ Cẩm câu lên mái tóc của nàng, lại hỏi: "Ngươi vì cái gì không nói lời nào?"

"..." Bởi vì nhị công tử nói, nhị thập không biết nói chuyện. Biết nói chuyện cũng không phải là nhị thập.

Mộ Cẩm trầm mặc một lát, lại giận phát hỏa: "Ngươi đến cùng là ai? Có tư cách gì ngủ ở trên giường của ta?"

Nhị thập liền vội vàng đứng lên.

Hắn chế trụ nàng không thả, lo lắng hỏi: "Trời tối như vậy, ngươi không có nến đèn, muốn đi đâu?"

Nhị thập sở hữu ngột ngạt đều tiêu tán trong câu nói này. Nàng cười cười, ôm hướng hắn, "Nhị công tử, ta nơi nào đều không đi."

"Nha." Hắn không lắm để ý, nhưng mà trên tay nắm thật chặt, cơ hồ ấn vào chỗ hông của nàng.

Nàng nói cho hắn biết: "Ta sợ bóng tối."

Hắn chê cười nàng: "Không có tiền đồ."

"Lại sợ lạnh lại sợ đói." Đông lạnh mười ngày qua, đói bụng mười ngày qua, rơi mất mấy cân thịt.

Mộ Cẩm lại nghĩ giễu cợt một tiếng, lại phút chốc ngừng nói. Cẩn thận nghĩ nghĩ, toát ra một câu: "Vì cái gì không sợ ta?"

"Ta sợ..." Sợ hắn lục thân không nhận đưa nàng xuống địa ngục.

"Vậy ngươi vì cái gì không chạy?"

"Bởi vì ngươi là nhị công tử." Nhị thập ổ tiến ngực của hắn, "Nhị công tử, ngươi thật là ấm áp a."

"Hừ." Một mặt không tình nguyện, nhưng là nhị công tử tùy ý nàng đem hắn ôm thật chặt.

Du đãng ở vực sâu hắn, cuối cùng cũng có lực lượng nổi lên bờ.

Thốn Bôn trở về.

Hai tên hộ vệ tiến đến bẩm báo.

Thốn Bôn biết nhị công tử gặp được nhị thập sẽ từ từ khôi phục, bất quá, không nghĩ tới nhanh như vậy.

Hộ vệ nói tiếp: "Không lâu về sau, nhị công tử lại ngủ thiếp đi."

"Ân." Đây là bởi vì nhị công tử ngày càng suy yếu.

Nhị thập thu thập gian phòng của mình, nghe được Thốn Bôn cùng hộ vệ nói chuyện, vội vàng đi đến trong viện.

Hai tên nhiệm vụ hộ vệ hoàn thành, rời đi phòng trúc.

"Thốn Bôn." Nhị thập tiến lên, "Tên kia thần y như thế nào?"

Thốn Bôn không có nhìn thấy Lâm Ý Trí, chỉ là thông qua Binh bộ thượng thư truyền thư."Nhị thập cô nương, mắt chính là Thần khiếu, lá gan chi miêu. Nhị công tử thất khiếu tích tụ tại lá gan, cho nên mù."

Nhị thập hỏi: "Nhị công tử có thể hay không không chịu nổi hai mắt mù đả kích?"

Trước kia, nhị công tử vô luận gặp lại lớn đả kích, cũng có thể tiêu sái tự nhiên. Nhưng mà lúc này nhị công tử... Thốn Bôn dùng trước kia sự thật tới dỗ dành nhị thập: "Thời niên thiếu, nhị công tử tẩu hỏa nhập ma, đã từng thị lực hạ xuống, về sau khôi phục."

"Nhị công tử luyện võ công gì? Như là đã bị quá tội, cũng không cẩn thận chút."

"Tập võ muốn từ nhỏ bắt đầu, nhị công tử cất bước muộn, cũng không đủ thời gian tu luyện nội công. Hắn tại dân gian làm công tử, có thể từ đầu đến cuối có một tầng ẩn tàng thân phận tại. Nhiều năm như vậy đến, nhị công tử không phải là không có quá nguy hiểm, cũng không phải không có bị tiết lộ bí mật thời điểm. Những cái kia đều diệt khẩu." Nhị thập là duy nhất sống sót.

Nhị thập thở dài. Nàng cũng là gấp, lúc này truy cứu những này có ý nghĩa gì."Lâm thần y lúc nào tới đây chứ?"

"Hắn bị vây ở đông cung. Thái tử bị thương nặng, các ngự y thúc thủ vô sách, thái tử người tự mình đi bên trên đỉnh thành đem Lâm thần y mời đến hoàng cung."

Chu Văn Đống chuyến này tiền trảm hậu tấu, hoàng thượng giận tím mặt. Bất quá, Lâm Ý Trí người đã tới hoàng cung, lại có ngự y tán kỳ y thuật. Hoàng thượng phát tính tình, cuối cùng không có truy cứu.

Thốn Bôn nói: "Thái phó, chiêm sự phủ, hoàng hậu đều đang ngó chừng đông cung. Tại thái tử không có khỏi hẳn trước đó, Lâm thần y không cách nào xuất cung."

Nhị thập kinh hồn táng đảm, "Ám sát thái tử" này một hạng tội danh đủ nhị công tử chết đến mười lần. Nhị công tử có khi cổ cổ quái quái, làm việc không hợp với lẽ thường, nhưng việc quan hệ tứ hoàng tử thân thế, thì phi thường cẩn thận. Cùng thái tử so chiêu mấy lần, đều là thong dong ứng đối. Nhị thập ngửa đầu hỏi: "Nhị công tử từ trước đến nay tỉnh táo bình tĩnh, vì sao lại ám sát thái tử đâu?"

"Nói rất dài dòng." Đối với thích nói tóm tắt Thốn Bôn tới nói, trong đó nguyên nhân quá dài dòng, vẫn là do nhị công tử bản nhân tự thuật cho thỏa đáng.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 71: Đừng Sợ, Đừng Sợ.

71

Thốn Bôn về tới Lâm Ý Trí chủ đề."Lâm thần y làm mổ bụng thuật, thái tử thương thế đã xử lý xong, bất quá thái tử nhịn mấy ngày sốt cao, phi thường suy yếu. Can hệ trọng đại, hoàng thượng muốn cân đối thái tử / vây cánh thế lực, hạ chỉ phong Mộ gia. Nhưng, ngay tại kinh thành kiểm tra quan binh, hẳn là thái tử / vây cánh phái tới. Lâm thần y lo lắng nhị công tử thương thế, trong thư có nói, nhị công tử tâm ma chưa trừ diệt, thần y cũng vô kế khả thi."

Lâm Ý Trí đã từng nói qua, hắn là đại phu, không phải thần tiên. Hắn trị liệu, phần lớn là bệnh người cùng thầy thuốc tề tâm hợp lực, nếu không làm nhiều công ít. Liền giống với, Lâm Quý Đồng từ trong bụng mẹ mang tới người yếu, cũng là bởi vì hắn đối tắm thuốc hấp thu mới điều trị thể chất. Này không hoàn toàn là Lâm Ý Trí công lao.

Nhị thập nói: "Ta có nhường nhị công tử bình tĩnh phương pháp, chí ít vừa rồi thử qua một lần. Nhị công tử lặng yên ngủ một giấc, cũng không có giết ta."

"Ân." Thốn Bôn xuất ra một bình sứ nhỏ, "Nhị thập cô nương, đây là Lâm thần y điều phối đan dược. Mỗi đêm cho nhị công tử ăn vào, có trợ hắn chữa trị tâm mạch, ta cũng sẽ mỗi ngày vì nhị công tử độ

khí. Lâm thần y nếu là thu hoạch được rời cung cơ hội, liền có thể lập tức trị liệu nhị công tử."

"Vạn nhất..." Nhị thập hỏi: "Thái tử tâm ngoan thủ lạt, lành bệnh về sau giết Lâm thần y, làm sao bây giờ?"

"Lâm thần y y người không phải là không có điều kiện. Hắn tại mổ bụng thuật bên trong động tay chân, nếu như thái tử nghĩ diệt khẩu, Lâm thần y có phương pháp ứng phó." Thốn Bôn nói: "Lâm thần y nói, nhị công tử tĩnh tâm tĩnh dưỡng, đừng có lại chuyển biến xấu, là có thể khang phục."

Nàng nhẹ gật đầu, "Nhị công tử thích ta trù nghệ, mấy ngày nay liền từ ta nấu cơm đi."

"Phiền phức nhị thập cô nương."

Nhị thập lại nghĩ tới một cái nghi vấn: "Nhị công tử không phải đi xa cùng người khác hội hợp sao? Người kia có thể giúp đỡ sao?"

Thốn Bôn ho hai lần, "Có một số việc, chờ sau này nhị công tử tự mình nói cho nhị thập cô nương đi."

"Tốt." Nhị thập cũng liền không hỏi, Thốn Bôn nói "Về sau", có thể thấy được nhị công tử bệnh là có hi vọng."Về sau ta đem muốn mua đồ ăn nói cho ngươi, làm phiền ngươi đến dưới núi phiên chợ."

Thốn Bôn ứng thanh: "Tốt."

Nhị thập hỏi: "Đúng, Dương Đào như thế nào?"

"Nàng ngay tại một cái địa phương an toàn dưỡng thương." Nhị công tử cũng không có hạ lệnh trừng trị Dương Đào, Thốn Bôn liền

đem nàng giao cho Quan Thuần Lương.

Nhị thập yên tâm, đồng thời cũng minh bạch, thái tử xảy ra chuyện, người áo đen tự nhiên vô tâm lại tìm kiếm nàng. Nàng mới có thể tại phòng nhỏ tránh lâu như vậy. Nàng lại hỏi: "Lý cô nương đâu? Nàng an toàn sao?"

Thốn Bôn nói: "Lý cô nương ngay tại trong cung chiếu cố thái tử, nàng là thái tử phi."

Lý Trác Thạch chưa từng có cùng nhị thập nói qua thân phận của mình, nhị thập coi là, Lý Trác Thạch là thái tử nuôi tiểu thiếp, không nghĩ tới lại là phi tử."Thái tử tổn thương... Có thể trị hết a?" Tuyệt đối đừng chết...

"Lâm thần y nhất định sẽ toàn lực trị liệu thái tử." Nếu như thái tử bởi vì nhị công tử mà chết, như vậy Mộ gia liền thật không có đường sống vẹn toàn.

Ngày hôm qua đan dược phi thường hữu hiệu, nhị công tử một đêm đều chưa hề đi ra giày vò.

Nhị thập cũng tại một gian khác phòng ngủ một cái có chăn bông cảm giác.

Nghĩ lại phía dưới, vẫn là chạy nạn, nhưng là một đám người cùng nhau trốn, cùng nàng một người cô đơn trốn ở phòng nhỏ, rất khác nhau.

Nàng bưng lên một tô mì, đi qua, đối trong phòng nửa ngồi người thân thiết nói: "Nhị công tử, ta cho ngươi nấu một bát nóng hổi mì

sợi."

Mộ Cẩm cảm thấy mệt mỏi, nằm trở về, thẳng tắp nhìn xem phía trên, hỏi: "Vì cái gì ta rời giường thời điểm, thiên luôn luôn hắc?"

"Nơi này núi cao, đem mặt trời chặn." Nhị thập buông xuống kia chén mỳ.

Mộ Cẩm tức giận: "Nói hươu nói vượn." Hắn phát hiện, nữ nhân này miệng đầy nói dối, cùng cái kia yêu lừa hắn nam nhân đồng dạng, cũng yêu lừa hắn."Cái kia mỗi ngày nói dối nam nhân đâu?"

Nhị thập sững sờ: "Ai mỗi ngày nói dối?"

Thốn Bôn tự giác tại cạnh cửa gõ cửa một cái: "Nhị công tử."

Mộ Cẩm hỏi: "Bên ngoài là trời tối, còn là của ta con mắt đen?"

Nhị thập nhìn xem hắn.

Nhị công tử ngồi dậy, kiêu căng mi đuôi trở nên thường thường chậm rãi, một đôi tuấn mắt như một đầm nước đọng. Con mắt chuyển động lúc, chỉ là mặt nước nho nhỏ gợn sóng.

"Nhị công tử." Thốn Bôn ngay tại châm chước lời nói.

Mộ Cẩm nói: "Chớ có lại gạt ta!"

Thốn Bôn cúi đầu: "Là nhị công tử con mắt đen."

Mộ Cẩm hai tay bỗng nhiên nắm chặt chăn, khóe môi căng đến thật chặt.

Nhị thập rất sợ hắn cảm xúc chập trùng, vội vàng nói: "Nhị công tử, chớ sợ chớ sợ, chúng ta đã đi mời thần y, là một hành y thần y."

"Ngươi là ai?" Ồn ào quá, lại không hỏi nàng lời nói.

"Ta... Là đần đần a."

"Đần đần là ngươi kêu sao?" Mộ Cẩm kiệt lực khắc chế đáy lòng úc nóng nảy.

"Vậy ta gọi..." Nhị thập thấp thanh đi: "Rõ ràng đi..."

Mộ Cẩm không phải không động khí, chỉ là hiện tại càng quan trọng hơn là, hắn đói bụng. Hắn không kiên nhẫn: " ta mặt đâu?"

Nhị thập đi đến bên giường, cho hắn mặc vào giày, nói: "Nhị công tử, ta dìu ngươi quá khứ."

Mộ Cẩm đưa tay cho nàng.

Nàng dắt lên, đột nhiên nhớ tới hai người mười ngón giao ác thời điểm.

Mộ Cẩm cũng là trong đầu thoảng qua cái gì hồi ức, cầm ngược của nàng tay, tại của nàng lòng bàn tay vuốt ve. Hắn ngồi xuống.

Nhị thập nói: "Nhị công tử, đến ăn mì trước, ăn no rồi, tâm tình đương nhiên tốt."

Đang muốn đem trí nhớ xa xôi rút ngắn, nàng nhường sự chú ý của hắn vừa chạy, lúc trước cái kia đoạn thời gian lại bị đẩy xa. Hắn nói: "Không muốn tại ta ăn mì thời điểm nói chuyện, có phiền hay không?"

Nàng ngậm miệng lại.

Hắn đưa tay: "Đũa."

Nàng vốn định cho hắn ăn, ai biết nhị công tử mắt mù tâm không mù. Nàng đưa đũa quá khứ.

Mộ Cẩm một cái tay khác nâng lên bát, cúi đầu không được gặp mặt đầu, đũa tại trong chén không vớt.

Đũa đâm quá mì sợi, đâm cái phá, đâm tại trong chén, phát ra "Đinh đinh" thanh âm.

Thốn Bôn thấy thế, nói: "Nhị công tử, nhường nhị thập cô nương cho ngươi ăn ăn đi."

Mộ Cẩm buông đũa xuống, ngẩng đầu quay đầu hướng nhị thập: "Nàng làm sao không chính mình nói?"

Nhị thập mếu máo, là nhị công tử nhường nàng ngậm miệng đừng phiền hắn. Nàng ở bên cạnh ngồi xuống, chủ động mở miệng: "Nhị công tử, tới cho ngươi ăn đi."

Nhị công tử "Hừ" một tiếng, há miệng ra.

Nàng kẹp lên một túm mì sợi, đưa vào trong miệng của hắn.

Mộ Cẩm tinh tế nhấm nuốt, biết mình mù, hắn lười nhác mở mắt, dứt khoát nhắm lại.

Hắn thích tô mì này đầu hương vị, cũng thích nữ nhân bên cạnh mùi thơm ngát. Nhưng hắn không thích nam lừa đảo cùng nữ lừa đảo đứng trước mặt của hắn kẻ xướng người hoạ.

Thế là, hắn nghiêm nghị đem nam lừa đảo đuổi đi. Không chút nào thương tiếc Thốn Bôn buổi sáng mới dùng nội lực chữa thương cho hắn.

Mộ Cẩm lưu lại cái này nữ lừa đảo.

Nhị thập cẩn thận quan sát nhị công tử biểu lộ, biết được mù, nhị công tử không có quá lớn phản ứng. Lâm thần y an thần thuốc, an đắc quá mức chút.

Mộ Cẩm không phải không thèm để ý, mà là hắn ngay tại suy nghĩ sự tình khác. Hắn hiện tại toàn cơ bắp, không cách nào nhất tâm nhị dụng, mù sự tình bị hắn xếp tại cái khác bên ngoài, tự nhiên biểu hiện không ra phản ứng. Hắn hỏi nhị thập: "Ngươi cùng tên lường gạt kia là quan hệ như thế nào?"

"Hắn là nhị công tử hộ vệ, ta là nhị công tử nha hoàn." Nhị thập coi là, nói như vậy, nàng cùng Thốn Bôn đều là hạ nhân thân phận, có thể thỏa mãn nhị công tử uy nghiêm cao cao tại thượng.

Nhị công tử nhưng trong lòng lại nghĩ, hộ vệ cùng nha hoàn, nghe rất là xứng. Hắn bỗng nhiên vỗ bàn một cái, "Không ăn, nát mì sợi."

Tô mì này đầu không phải liền là bị nhị công tử đâm nát. Nhị thập dụ dỗ nói: "Nếu không, ta lại đi cho nhị công tử nấu một bát?"

"Không ăn, không cao hứng, bản công tử buồn ngủ." Mộ Cẩm đứng dậy, hướng về phía trước lấy tay, hướng bên giường sờ soạng.

Nhị thập đỡ lấy hắn, lo lắng hỏi: "Nhị công tử, nơi nào không cao hứng rồi?"

"Ai cần ngươi lo?" Cái gì đều muốn hỏi, đồ đần.

Nhị thập nói: "Tốt tốt tốt, ta không hỏi. Nhị công tử, ta hầu hạ ngươi nằm."

Mộ Cẩm dừng bước chân, hung tợn nói: "Ngươi phải là thật hầu hạ mới tốt."

"Thật hầu hạ, thật hầu hạ. Nhị công tử nghĩ ta làm sao hầu hạ, ta liền làm sao hầu hạ." Nhị thập cho hắn cởi giày.

Mộ Cẩm vỗ vỗ bên cạnh giường, ra lệnh: "Cho ta nằm."

Nhị thập nghe lời nằm đi lên.

Hắn thở phào: "Ta ngủ ngươi cũng ngủ."

Hai người cùng nhau nằm xuống.

Mộ Cẩm ôm nhị thập eo, con mắt nhìn không thấy, động tác ngược lại là rất sắc bén tác, mà lại bắt giữ đến phi thường tinh chuẩn. Đêm qua, hắn cũng nghĩ nhường nữ nhân này tới cho hắn ôm một chút. Ai ngờ, đại lừa gạt cho hắn đút một viên không biết thứ gì, hắn liền bất tỉnh nhân sự.

Lừa đảo, thật là cái đại lừa gạt.

Bây giờ giai nhân trong ngực, nhị công tử tâm hoa nhi lại mở, hai tay hai chân cùng bạch tuộc đồng dạng, đào ở nhị thập không thả. Nói: "Nam nhân kia là đại lừa gạt, ngươi cũng không nên mắc lừa, hắn lừa ta thật nhiều thứ." Mỗi lần nói dối "Nhị thập cô nương", nhường hắn nhấc lên hi vọng, lại ngã tiến càng lớn thất vọng.

"Tốt." Nhị thập đồng tình Thốn Bôn, trên đời này thuộc hắn đối nhị công tử trung thành nhất, lại rơi vào lừa đảo xưng hô.

"Đừng để ý đến hắn." Ngừng tạm, Mộ Cẩm hỏi: "Ta hỏi ngươi, đại lừa gạt tướng mạo như thế nào?"

Nhị thập đáp: "Không kịp nhị công tử một cây đầu ngón út."

Nhị công tử hài lòng cực kỳ, muốn đem nữ nhân trước mắt kéo vào tâm khảm của mình bên trong.

Chờ một lúc, nhị công tử bắt đầu táy máy tay chân. Nhưng mà này khẽ động, hắn lại không thoải mái.

Gạo trắng đoàn gầy, nhỏ.

Trước một khắc, hắn cảm thấy nữ nhân này liền là hắn nhiều ngày tìm kiếm nữ nhân kia, có thể này tiểu bạch mễ đoàn, nhường hắn lên lòng nghi ngờ.

Hắn buông ra nàng, một mình nằm thẳng.

"Nhị công tử?" Nhị thập cảm thấy mình tâm đi theo nhị công tử mà phập phồng không chừng. Nàng nhẹ giọng hỏi: "Nhị công tử, ngươi ngủ thiếp đi sao?"

"Chớ tới gần ta." Hắn đối không phải nữ nhân kia nữ nhân không hứng thú.

Nhị thập kéo lên cánh tay của hắn, nũng nịu nói, "Nhị công tử."

Hắn rút tay ra, "Xuống giường đi, không cần ngươi hầu hạ."

Hắn chững chạc đàng hoàng, nàng chỉ có thể nghe lời bò xuống giường.

Mùi thơm của nữ nhân tản ra, Mộ Cẩm hít mũi một cái, không hiểu hốt hoảng. Hắn hỏi: "Người đâu, vẫn còn chứ?"

Nhị thập đương nhiên không có đi, nghe được hắn gọi gọi, nàng vội vàng tới.

Mộ Cẩm nói: "Lại tới nằm."

Giày vò người là nhị công tử bản tính, nhị thập quen thuộc, trở lại bên cạnh hắn.

Mộ Cẩm bỗng nhiên đưa tay, từ cánh tay của nàng chậm rãi sờ lên mặt của nàng. Từ trán của nàng đến thái dương, lông mày đến chóp mũi, gương mặt đến miệng môi, hắn cẩn thận ở trong lòng phác hoạ của nàng ngũ quan.

Đây là một trương cũng không nồng đậm mặt, gầy đến giống như là... Giống như là...

Mộ Cẩm linh quang lóe lên. Hắn mới quen nữ nhân kia thời điểm, nàng chính là như vậy cái cằm nhọn, gầy bất lạp kỷ.

Cuồng hỉ loạn vũ, hắn nuốt xuống trong cổ ngai ngái."Ngươi là nhị thập?"

Nhị thập tiếu đáp: "Ta đúng vậy a, nhị công tử."

"Ngươi là đần đần?"

"Ta đúng vậy a, nhị công tử."

Mộ Cẩm nhíu mày: "Ta đần đần là rõ ràng mễ đoàn. Ngươi làm sao gầy như vậy?"

Nàng hồi ôm hắn, "Nhị công tử, ta đói rất lâu. Hơn mười ngày không có ăn gạo cơm, quang gặm rễ cây ăn lá cây." Vốn không muốn ở trước mặt hắn tự thuật chính mình cái kia đoạn cơ khổ thời gian, nhưng hắn hỏi lên như vậy, ủy khuất của nàng xông lên đầu, liền muốn dính tại ngực của hắn.

Dù là hắn mất tâm trí, nàng vẫn đem hắn làm chỗ dựa.

Mộ Cẩm đau lòng phủ mặt của nàng, khó trách gầy đến không phải mượt mà gương mặt. Hắn nhẹ nhàng mà đưa nàng tóc đừng đến sau tai, "Đừng sợ, đừng sợ. Ta nhường đại lừa gạt cho ngươi hầm ngàn năm nhân sâm, cho ngươi bổ thân thể."

"Có ta ở đây, đói không được ngươi." Nói nói, hắn mệt mỏi ngủ thiếp đi.

Thẳng đến buổi trưa mới lên.

Nhị thập đã sớm tỉnh, gặp hắn mí mắt phát động, nàng cười cười. Khổ bên trong làm vui nghĩ, như thế nghe lời nhị công tử khó gặp.

Mộ Cẩm nghĩ vớt người, giơ tay lên một cái, lầu bầu nói: "Ta vì cái gì càng ngày càng ôm bất động ngươi. Rõ ràng ngươi như vậy gầy."

Nhị thập cắn cắn môi, đem hắn để tay tại ngang hông của mình, tựa như hắn đã từng bức hiếp nàng ôm hắn lúc đồng dạng. Nàng cười: "Nhị công tử, ngươi ôm bất động ta, liền từ ta đến ôm ngươi. Ta từ nhỏ làm tạp dịch, khí lực lớn cực kì."

"Đừng sợ, đừng sợ." Nước mắt của nàng trượt xuống tại trên gối, "Đừng sợ, đừng sợ."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 72: Một Cái Thú Vị Nam Nhân Mới Xứng Một Cái Không Thú Vị Nữ Nhân.

72

Mộ Cẩm tại nuốt mấy ngụm trong cổ ngai ngái về sau, cuối cùng đem ngạnh tại giữa ngực một ngụm máu đen phun ra.

Cửa hàng tại mỹ bạch tơ lụa đắp lên, đỏ đến biến thành màu đen, nhìn thấy mà giật mình.

Nhị thập mặt đi theo tái nhợt, vội vàng gọi Thốn Bôn tới.

Một trận luống cuống tay chân về sau, Mộ Cẩm nằm ở trên giường, trên mặt đâu chỉ không có huyết sắc, một cây một cây gân xanh cơ hồ muốn xông ra thật mỏng làn da, cắt đứt hắn ngũ quan.

Chợt nhìn lại, như là Thiên sơn tuyết trắng mênh mang hạ vẽ ra từng đạo kẽ đất.

Vì tiêu trừ của nàng lo nghĩ, Thốn Bôn lại lấy đã từng sự thật trấn an, "Nhị công tử lần trước tẩu hỏa nhập ma lúc, cũng có cảnh tượng như vậy. Nhị thập cô nương nếu là sợ hãi, có thể tạm thời né tránh."

Nhị thập mở ra cái khác mắt, không tiếp tục nhìn nhị công tử. Nàng không phải sợ hãi, nàng là không đành lòng. Nàng đi đến rừng trúc hạ róc rách mà qua bên dòng suối, rửa mặt về sau, để cho mình từ nhị công tử cảnh ngộ bên trong khôi phục lại.

Ánh nắng phơi khô trên mặt nàng hình mờ, gió nhẹ phủi nhẹ khóe mắt nàng nước mắt.

Nhị thập tỉnh lại, trở về nhìn thấy Thốn Bôn chạm mặt tới.

Hắn hỏi: "Nhị công tử là cảm xúc có sóng chấn động mới gây nên như vậy phản ứng. Nhị thập cô nương, ngươi cùng nhị công tử trước một khắc nói chuyện cái gì?"

"Cũng không có nói chuyện gì, hắn hỏi ta có phải hay không nhị thập, ta nói là. Nhị công tử hẳn là tin. Về sau, nhị công tử nói, hắn càng ngày càng không còn khí lực ôm ta. Thốn Bôn, nếu là thần y lại không tới... Có thể hay không một ngày một thiên địa không còn khí lực?" Sợ là sợ đợi đến thần y tới ngày đó, đã hết cách xoay chuyển. Nàng lúc trước không phải bi quan như thế người, hai ngày này nhìn xem nhị công tử càng ngày càng suy yếu, nàng ngăn không được suy nghĩ lung tung.

Thốn Bôn không phải đại phu, hắn cũng chỉ gặp qua Mộ Cẩm lần trước tẩu hỏa nhập ma lúc tình cảnh. Khi đó có Lâm Ý Trí ở đây, Mộ Cẩm hai ngày nữa liền khôi phục, bây giờ thời gian kéo dài, Thốn Bôn cũng không biết kết quả. Nhưng là, hắn nói: "Nhị thập cô nương, ngươi phải tin tưởng nhị công tử. Chí ít, nôn này một ngụm tụ huyết, nhị công tử, có muốn đi ra ngoài đi một chút suy nghĩ."

Nhị thập kinh ngạc.

"Nhị công tử ở chỗ này nằm vài ngày, đều không có ra khỏi cửa. Hắn không muốn động, không muốn động." Thốn Bôn nói: "Dưới núi dọc theo đường có hộ vệ canh chừng, trong thôn làng ta cũng an bài người. Nhị thập cô nương, ngươi có thể bồi nhị công tử xuống núi đi một chút, hắn nói nằm mệt mỏi."

Bất kể nói thế nào, nhị công tử nghĩ giải sầu cũng là tâm tình tốt chuyển dấu hiệu. Nhị thập nở nụ cười.

Ngày đầu tiên.

Nhị thập chuẩn bị đỡ dậy nhị công tử xuống núi giải sầu.

Nhị công tử còn chưa đi ra phòng trúc, ngẩng đầu đón lấy ánh nắng, hỏi: "Hôm nay có mặt trời sao?"

"Có a, ngày nắng chói chang đâu, nhị công tử." Nhị thập bàn tay chống đỡ tại cái trán, híp mắt hướng xanh không. Nàng dáng tươi cười chân thành.

"A, thời tiết tốt, đi ra ngoài đi một chút." Nhị công tử nói câu nói này, đi không đến mười bước, còn nói: "Đi đến, mệt mỏi quá." Hắn trở về nằm ở trên giường.

Nhị thập: "..."

Ngày thứ hai.

Thốn Bôn không biết đi nơi nào tìm một cái thợ mộc, tạo một thanh xe lăn.

Nhị công tử lúc này còn nói: "Đi, ra ngoài giải sầu một chút."

Nhị thập không dám để cho chính hắn đi, hầu hạ hắn tại xe lăn ngồi xuống, chậm rãi đẩy hắn đi về phía trước.

Mộ Cẩm lười biếng nói: "Sớm biết có vật như vậy, ta liền không mỗi ngày nằm ở trên giường ngủ ngon. Ra đi một chút, nhìn một chút phong cảnh cũng tốt."

"Đúng vậy a." Nhị thập cười ứng thanh. Cũng không có uốn nắn một cái mù lòa có thể gặp bao nhiêu phong cảnh. Nàng cầm chăn, cho hắn đắp kín chân.

Cuối mùa hè đầu thu, nhị công tử như vậy yếu đuối, nếu là cảm lạnh, liền đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương. Nghĩ như vậy, nàng lại cho hắn đóng dấu chồng một tầng chăn.

Mộ Cẩm nhíu nhíu mày, "Ngươi nghĩ che chết ta à." Đắp lên cùng hắn nửa người dưới tàn phế giống như.

Nàng hống hắn nói: "Nhị công tử, trên núi mát mẻ, rừng trúc con đường kia, gió sưu sưu, ngươi phải bảo trọng thân thể."

"Nha." Không biết là an thần đan dược lên hiệu quả trị liệu, vẫn là nhị thập cùng ngủ nhường nhị công tử thư thản, hai ngày này, hắn ít có tính tình, ngẫu nhiên sẽ còn thanh tỉnh hỏi mấy cái sắc bén vấn đề.

Tỉ như, hắn nhớ kỹ nhị thập như nợ hắn đồ vật. Xảy ra bất ngờ chất vấn: "Thiếu ta đồ vật đâu? Thêu tốt chưa?"

Nhị thập đáp: "Nhị công tử về sau thân thể tốt, muốn bao nhiêu ta đều thêu cho ngươi."

"Dựa vào cái gì hiện tại liền không cho ta?" Hỏi là hỏi như vậy, nhưng hắn chưa được mấy ngày trước nóng nảy."Không để ý tới ngươi."

Vô luận như thế nào, nhị thập mừng rỡ tại nhị công tử bình thản. Nàng đứng ở sau lưng hắn, vỗ vỗ vai của hắn, đón lấy, hai tay vịn xe lăn nắm tay, chậm rãi hướng về phía trước."Nhị công tử, chúng ta ra ngoài đi một chút a."

Thốn Bôn lo lắng đường núi nghiêng, tại cách đó không xa không nhanh không chậm đi theo.

Trên đường, nhị thập cho nhị công tử giảng thuật ven đường phong cảnh: "Nhị công tử, nơi này có một mảnh rừng trúc."

"Nha." Mộ Cẩm không lắm thân thiện đáp lời.

"Nhị công tử, nơi này có một dòng suối nhỏ, có mấy con cá nhỏ tại chơi đùa."

"Nha."

"Nhị công tử, trên sườn núi có khắp núi hoa dại."

Mộ Cẩm không kiên nhẫn đánh gãy nàng: "Ta cũng không phải sinh ra liền mù, trên núi những này bình thường đồ vật chính ta không biết?"

Nhị thập không nói. Nhị công tử có sức lực phát cáu liền tốt.

Đi một đoạn trầm mặc con đường, nhị công tử không thoải mái, hỏi: "Ngươi tại sao không nói chuyện?"

Nhị thập thành thật trả lời: "Ngọn núi này không có ly kỳ cảnh sắc. Cây a, cỏ a, hoa a, nước a. Nhị công tử đều gặp."

Mộ Cẩm lười nói chuyện.

Không thú vị nữ nhân.

Nếu là có một cái tinh thông cầm kỳ thư họa thiên kim làm bạn, ngắm hoa đạp thanh thời điểm có thể ngâm thi tác đối. Nào giống nữ nhân này, dốc núi mọc ra vô danh hoa dại, nàng liền hai chữ: Hoa dại. Sao không tưởng tượng một chút, ví von thành mẫu đơn, hải đường, hoa nhài chờ chút, nhường hắn rong chơi biển hoa.

Cuối cùng, đây là một cái không thú vị nữ nhân. Bất quá, có này không thú vị nữ nhân ở bên người, hắn hai ngày này ngoại trừ nôn mấy ngụm máu, không có cái khác ốm đau.

Một cái thú vị nam nhân mới xứng một cái không thú vị nữ nhân. Có thể thấy được, hắn là một cái mười phần thú vị nam nhân.

Mộ Cẩm cùng nhị thập đều có biến trang.

Dù là hướng trên mặt của mình họa nếp nhăn, dính râu ria, nhị công tử cũng muốn bảo trì nhất định tuấn tú. Chính hắn không quên trang điểm lộng lẫy, nhưng lại nói với nhị thập: "Ngươi liền họa một cái xấu xấu đại thẩm đi."

Thế là, nhị thập lại trở thành bên miệng đại hắc nốt ruồi trung niên nữ nhân.

Chân núi, đối diện có mấy cái người qua đường.

Trong đó một người mặc thạch lựu váy đỏ, ước chừng chừng ba mươi niên kỷ, phong vận mười phần, đi lên đường eo nhỏ nhắn uốn éo uốn éo, váy phiêu dật.

Mỹ phụ nhân đầu tiên là chú ý tới Mộ Cẩm mặt, nàng nhìn sang tới. Đón lấy, ánh mắt chuyển tới hắn chăn che giấu nửa người dưới, nàng hé miệng lắc đầu, mang theo tiếc hận cùng tiếc nuối.

Nhị thập nghĩ, may mắn nhị công tử không gặp được nữ nhân này, nếu không gặp gỡ như vậy khinh thị, nhị công tử lại muốn động khí.

Mỹ phụ nhân đi tới.

Mộ Cẩm hỏi: "Có phải hay không có xinh đẹp nữ nhân trải qua?"

"Đúng vậy a." Nhị thập nắm chặt xe lăn nắm tay, bước nhanh hơn. Mắt mù còn phân rõ xinh đẹp không xinh đẹp, quả nhiên bản tính khó dời.

Hắn còn nói: "Hương khí mấy dặm đường đều nghe được." Quá gay mũi.

Nhị thập thấp hỏi: "Nhị công tử nói ta thơm ngào ngạt, ta là cái gì hương khí nha?"

"Cơm hương."

"..." Sớm biết không hỏi.

Một lát sau, Mộ Cẩm một tay đỡ tại xe lăn trên lan can, chống đỡ cái trán, "Ta có chút buồn ngủ."

"Nhị công tử, chúng ta trở về đi?"

"Ân." Hắn hai mắt nhắm nghiền, thì thào nói nhỏ: "Càng ngày càng buồn ngủ."

Nhị thập ôn nhu nói: "Vây lại liền ngủ đi."

Đường lên núi đi được có chút phí sức. Thốn Bôn tiến lên tiếp nhận xe lăn, vững vàng lên dốc.

Mộ Cẩm chống trán ngủ thiếp đi.

Nhị thập cho hắn kéo trượt xuống chăn.

Nhị công tử dạng này công tử ca, có lẽ sẽ tại lúc rảnh rỗi tương đối chẻ củi đốn củi dũng mãnh. Đáng tiếc, hắn liền đi đường cũng thành vấn đề, cũng không còn có thể giống như trước đây, tuỳ tiện có thể đoạt nàng tính mệnh.

Đã từng Diêm La vương, thành tay trói gà không chặt văn nhược công tử. Trong đó chênh lệch, liền nhị thập cũng khó có thể tiếp nhận, nhị công tử lại giống như là bước qua đạo khảm này.

Hôm qua, Thốn Bôn đem xe lăn đẩy lên phòng trúc.

Nhị thập chỉ sợ nhị công tử cảm thấy khó xử. Dù sao, xe lăn đều là tê liệt người sở dụng. Nàng chính thương lượng với Thốn Bôn, nên như thế nào nhường nhị công tử ngoan ngoãn ngồi lên xe lăn.

Nhị công tử thản nhiên tiếp nhận, nói thẳng chính mình lười nhác đi.

Nhị thập đoán không được nhị công tử đối với mình thân thể sầu lo có mấy trọng, dù sao của nàng sầu tư khả năng so nhị công tử càng nhiều.

Nhị công tử mấy ngày nay hỏi.

Hoặc là: "Mặt nấu xong sao?"

Hoặc là: "Có cơm ăn sao?"

Hắn xưa nay không từng hỏi, đôi mắt này có thể trị hay không.

Nhị thập cho là mình là một cái lạc quan hướng lên người. Có thể cùng nhị công tử so sánh, nàng vẫn thua một mảng lớn.

Ngày thứ ba.

Ăn đồ ăn sáng, Thốn Bôn đi phiên chợ mua thức ăn.

Nhị thập đẩy xe lăn xuống núi.

Nhị công tử hôm qua sớm ngủ lại, hôm nay rời giường thần thái phiêu dật, nói muốn tới dưới núi đi vài vòng, cảm thụ thôn xóm nhân khí, trở về thế tục.

Nhị công tử nói, nhị thập hết thảy làm theo.

Đi tại thôn đường, Mộ Cẩm trợn một đôi vô thần đôi mắt đẹp, một hồi nhìn bên trái một chút, một hồi nhìn bên phải một chút, làm ra thưởng thức cảnh đẹp dáng vẻ.

Không cẩn thận lại gặp được ngày hôm qua vị mỹ phụ nhân.

Mỹ phụ nhân hôm nay mỏng đai lưng, quấn đến eo thon yếu ớt không xương.

Mộ Cẩm đang hướng về nàng.

Mỹ phụ nhân vứt ra một cái động lòng người mị nhãn, mím môi cười cười, hướng nhị thập bên miệng đại hắc nốt ruồi ném đi khiêu

khích một cái thờ ơ.

Nhị thập mặt không biểu tình, vuốt chính mình đại hắc nốt ruồi, tiếp tục đi con đường của mình.

Mắt bị mù nhị công tử, cùng nửa người tàn phế nam nhân không có hai loại, thế mà cũng có thể chiêu phong dẫn điệp.

Nhị thập bẹp miệng, nhăn nhăn mũi, nhị công tử trước đó mới nhập hai vị mỹ nhân thẻ số chưa kịp làm, Mộ phủ liền xảy ra chuyện, thanh tỉnh nhị công tử có hay không tại một cái nào đó trong nháy mắt tiếc hận hai vị kia mỹ nhân?

Khẳng định có, liền một làn sóng đãng công tử ca.

Đi một trận, nhị công tử nói: "Ngươi nên nói thời điểm không nói lời nào, phổ thông sơn a nước a, dông dài giảng một đống. Đến nơi này, ngươi vì cái gì không nói nói trong làng có hay không mỹ nhân?"

Nhị thập đang muốn lên hai vị kia mới mỹ nhân, nhị công tử lại bản tính bại lộ. Thật sự là đi cái nào đều không quên háo sắc bản tính. Nàng cúi đầu nhìn hắn chằm chằm cái ót: "Thôn này bên trong, ai có thể đẹp đến mức quá ngươi nhị công tử nha."

Nàng một câu nói kia là giả cười lối ra, thế nhưng là nhị công tử chợt nghe niềm vui, không kịp cẩn thận phân biệt, hắn cong cong mắt, nói: "Trong lời nói nghe, trở về có thưởng."

Nơi xa một cái khác đầu lối rẽ, đi qua một cái gồng gánh dân trồng rau, gánh vác hai sọt mới hái rau xanh lá cây. Tươi non ướt át, so Thốn Bôn tại phiên chợ bên trên mua về càng sáng hơn càng xanh.

Nhị thập nói: "Nhị công tử, bên kia có một cái bán đồ ăn đại bá, rau quả rất mới mẻ. Ta đi mua mấy cái rau xanh, buổi trưa cho ngươi xào rau ăn."

"Nha." Đã là vì hắn suy nghĩ, Mộ Cẩm phá lệ tha thứ, "Đi thôi."

"Nhị công tử." Nhị thập mang xe lăn đẩy lên rộng rãi ven đường, căn dặn nói: "Ngươi lưu tại nơi này, tuyệt đối đừng chạy. Chờ ta trở lại a."

"Ân." Hắn phất phất tay.

Nhị thập xoay người đi lối rẽ truy bán đồ ăn đại bá.

Mộ Cẩm độc lưu tại chỗ, lắng nghe thôn xóm động tĩnh, cùng quá khứ người qua đường xì xào bàn tán, bọn hắn đơn giản là đối với hắn này ngồi xe lăn nam nhân hiếu kì.

Mộ Cẩm đương không nghe thấy những nghị luận này, đem lực chú ý đặt ở càng xa xôi "Lạc lạc lạc lạc" thanh.

Kia là... Gà mái?

Hắn đỡ dậy xe lăn bánh xe gỗ, thi lực hướng về phía trước hướng về sau nhấp nhô hai lần. Hai tay bất lực, đẩy đến mười phần tốn sức, chỉ đi về phía trước một trượng.

Hắn từ bỏ. Phía trước con đường không quen, vạn nhất không cẩn thận lăn tiến trong khe, coi như chật vật.

Nếu là Quan Thuần Lương, không có con mắt vẫn như cũ chạy nhanh chóng.

Mộ Cẩm không có như thế đăng phong tạo cực người thính tai, nhưng tập võ nhiều năm, cũng luyện thành nghe thanh phân biệt vị. Hắn nhắm mắt lại, bên tai không có bốn phía tiếng ồn ào, chỉ còn một đám gà mái tại hoan nhảy.

Nữ nhân kia mua thức ăn, hắn liền đi bắt gà mái.

Ông trời tác hợp cho.

Xe lăn đi không được, Mộ Cẩm dứt khoát không cần xe lăn, xốc lên trên đùi chăn, hắn đứng lên, thẳng tắp mặt hướng gà mái phương hướng.

Khoảng cách không xa, thậm chí rất gần. Mà lại không có tường vây ngăn trở yếu ớt tiếng vang.

Hắn cùng bầy gà chính thản nhiên tương đối. Từ hắn nơi này thi triển khinh công bay vọt, dễ như trở bàn tay. Khinh công của hắn không cần mượn dùng nội lực, mấy trượng khoảng cách, thở một chút cũng có thể đi.

Nghĩ đến đây, hắn hướng lên nhảy lên.

Mộ Cẩm biết phía trước không có tường vây, nhưng là, hắn không biết có một loạt hàng rào, bay đi bắt gà thời điểm, hắn một chân bị nhọn cột ngăn trở, suýt nữa ngã sấp xuống tại bầy gà bên trong.

May mắn, hắn phản ứng nhanh chóng giữa không trung xoay người, lại chậm rãi rơi xuống đất.

Nuôi gà nữ chủ nhân trợn mắt hốc mồm, nhìn xem nhị công tử từ trên trời giáng xuống, nhẹ nhàng như tiên tử hạ phàm. Nàng trên

dưới dò xét, này ăn trộm gà tặc tướng mạo tuấn mỹ. Người đọc sách giảng "Hạc giữa bầy gà", liền là ý tứ này đi...

Nữ chủ nhân không có lên tiếng.

Nam chủ nhân liền không có dễ nói chuyện như vậy, từ từ chạy đến, hô to: "Thật to gan, dưới ban ngày ban mặt dám ăn trộm gà! Người tới đâu, có tặc a!"

Nhị thập nghe thấy được gọi, phát lên dự cảm bất tường, quay mắt xem xét.

Trống không trên xe lăn nơi nào còn có nhị công tử thân ảnh?

Lại thuận tiếng kêu nhìn lại.

Cái kia bị chúng gà mái vây quanh áo trắng nam nhân, chính là nhị công tử.

Nhị thập cầm lên rau xanh, vội vàng chạy về.

Mắt thấy nam chủ nhân giơ lên cái chổi liền muốn đánh hướng Mộ Cẩm, nàng quát: "Dừng tay!"

Nhị thập tiến lên, hai tay triển khai che lại Mộ Cẩm, ngoài miệng nói: "Thật xin lỗi, đây là nhà ta thiếu gia. Hắn không cẩn thận đến quý trạch..."

Nữ chủ nhân híp mắt nhìn xem nhị thập đại hắc nốt ruồi, "Nhà ai không cẩn thận, có thể không cẩn thận đến rớt xuống nhà chúng ta ổ gà a."

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Nhị thập lấy ra bạc vụn, "Cái này coi như là là bồi thường đi. Hắn thật chỉ là không cẩn thận."

Có tiền dễ nói chuyện. Nam chủ nhân gặp nhị thập nói liên tục xin lỗi, cũng không so đo."Cũng may chỉ là đến chúng ta ổ gà, nếu là đi nhà cách vách heo lều, cái kia không được một thân bẩn thỉu."

"Là, là." Nhị thập nắm Mộ Cẩm rời đi chuồng gà, dìu hắn bên trên xe lăn, "Nhị công tử, ngươi trộm người khác gà làm cái gì?"

"Ta không có trộm." Mộ Cẩm mây trôi nước chảy.

"Vậy ngươi chạy tới người khác chuồng gà bên trong làm cái gì?"

"Ta là đi lấy."

"..." Nhị thập lại hỏi: "Ngươi cầm người khác gà làm cái gì?"

"Nấu canh." Càng thêm lẽ thẳng khí tráng.

Nhị thập thở dài: "Nhị công tử có phải hay không thích uống canh gà?"

"Không yêu."

Nhị công tử ngoài miệng nói không yêu, nhưng nhị thập ghi nhớ, trở về nhất định khiến Thốn Bôn mua một con gà trở về nấu canh.

Nhị thập đẩy hắn đi đến đường núi, "Nhị công tử, ngươi không phải đi không được rồi sao?"

"Nói hươu nói vượn." Mộ Cẩm đè lại của nàng tay, phút chốc đứng lên cho nàng nhìn, lại uốn nắn: "Ta không phải đi không được, là đi không xa mà thôi."

Nàng nhặt lên rơi trên đất chăn, "Nhị công tử, ngươi ngồi đàng hoàng cho ta."

Hắn ngồi xuống lại, còn nói: "Ta hiện tại biết nơi đó có hàng rào. Ngày mai lại đi, nhất định có thể thần không biết quỷ không hay bắt một con gà trở về."

Nhị thập sắc mặt nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, "Trong lòng bàn tay mở ra."

"Làm cái gì?"

"Mở ra."

Mộ Cẩm mở ra tay.

Nàng tại lòng bàn tay của hắn đánh một cái. Hắn là bệnh nhân, nàng không dám đại lực, mà lại, đánh vào lòng bàn tay của hắn, bàn tay của nàng cũng đau.

Hắn nhíu mày: "Ngươi không phải nha hoàn của ta sao? Tạo phản?"

"Ta làm nha hoàn đều biết, không thể trộm đoạt cướp giật, ngươi một phú quý công tử ca chạy tới ăn trộm gà. Mất mặt chết rồi."

Nhị thập lại nghĩ lại vỗ một cái, Mộ Cẩm khép lại lòng bàn tay. Hắn hảo tâm cho nàng bắt gà bổ thân thể, nàng thế mà huấn hắn. Hắn quay đầu chỗ khác: "Hảo tâm xem như lòng lang dạ thú, chết đói ngươi quên đi."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 73: Đâm Vào Vô Cùng Tốt.

73

Tiêu Triển lần thứ nhất nếm đến mở ngực mổ bụng tư vị, toàn bái Mộ Cẩm ban tặng.

Lâm Ý Trí vì Tiêu Triển trị liệu, tra hỏi sẽ không vượt qua mười câu.

Lâm Ý Trí là Mộ Cẩm người. Nếu như không phải Chu Văn Đống tự tác chủ trương, Tiêu Triển cũng không muốn xin giúp đỡ Lâm Ý Trí.

Tiêu Triển cùng hoàng thượng đồng dạng, cho rằng ngự y vì quốc chi thầy thuốc, Lâm Ý Trí chỉ là một cái giang hồ lang trung.

Thế là, tại Lâm Ý Trí hoàn thành mổ bụng thuật, Tiêu Triển liền đem hắn an bài đến chỗ hắn, do ngự y tiếp tục trị liệu.

Ngày này, Tiêu Triển nửa tựa ở trên giường.

Bên giường bày có một cái bàn cờ, trên bàn vẫn là hắn đi bãi săn trước đó cái kia một ván. Hắn đã tìm tới phương pháp phá giải. Rơi xuống một viên bạch tử, bàn cờ tử cục nghịch chuyển.

Hắn nghe được một tiếng: "Thái tử điện hạ."

Từ khi Tiêu Triển thụ thương, Lý Trác Thạch một mực tại nơi này chiếu cố Tiêu Triển, vây lại liền ngủ ở trên ghế dài.

Một canh giờ trước kia, hoàng thượng tới đông cung, nói cùng Tiêu Triển trao đổi chuyện quan trọng.

Lý Trác Thạch lúc này mới trở về gian phòng của mình ngủ một giấc.

Tỉnh ngủ lên, hoàng thượng vừa đi.

Lý Trác Thạch lo lắng, Tiêu Triển cùng hoàng thượng trò chuyện lâu như vậy, có thể hay không tinh thần không được tốt, thế là lại đến đây. Mặc dù oán hận hắn vô tình, nhưng nàng là hữu tình người, làm không được cười trên nỗi đau của người khác, không quan tâm.

Tiêu Triển ngước mắt nhìn nàng, đưa tay ra.

Lý Trác Thạch đưa tay đặt ở hắn ấm áp lòng bàn tay.

Hắn nhẹ nhàng nắm chặt, tràn ra mê người ý cười, "Trác Thạch, ngươi cực nhọc ngày đêm, không thể yên ổn nghỉ ngơi chiếu cố, ta mới có thể khôi phục đến nhanh như vậy. Cám ơn."

Nàng nói: "Là thái tử điện hạ người hiền tự có thiên tướng."

Lời này cũng là Lâm Ý Trí nói.

Tiêu Triển vận khí tốt, vết thương hiểm hiểm tránh đi ổ bụng. Nếu không, cũng chỉ có thể gặp Diêm vương.

Tiêu Triển trìu mến mà nhìn xem nàng: "Tại Mộ Cẩm cái kia một thanh kiếm đâm tới thời điểm, ta cho là ta đế vương con đường đi

đến cuối cùng. Ai biết, phong hồi lộ chuyển."

Lý Trác Thạch ngầm trộm nghe xảy ra điều gì, "Điện hạ có ý tứ là... Cùng hoàng thượng thỏa đàm rồi?"

"Hoàng thượng vừa mới ở chỗ này cùng ta hàn huyên một canh giờ. Nói đến buồn cười, cha con chúng ta sinh hoạt tại cùng một tòa hoàng cung, lại chỉ ở này trong vòng một canh giờ, nói chút lời trong lòng. Bất quá liền vài câu mà thôi."

Tiêu Triển cùng hoàng thượng đấu nhiều năm như vậy, đồ chính là đối phương thất ý, mà không phải như vậy mất mạng. Tranh đấu là hoàng thượng thực chất bên trong không thối lui đi kèn lệnh.

Hoàng thượng đến tuổi tác, chưa từng thực sự hiểu rõ Tiêu gia nam nhi ràng buộc là địch hay bạn. Tiêu Triển cũng thế. Nếu như thân nhân, lại lẫn nhau tính toán. Nếu là đối tay, biết được Tiêu Triển thụ thương, hoàng thượng lại lòng có không bỏ.

Tiêu Triển nói: "Thanh Lưu."

"Tại." Thanh Lưu khom người đi tới.

"Đem bàn cờ rút đi đi."

"Là." Thanh Lưu tiến lên rút đi bàn cờ, lại cho Lý Trác Thạch mang một cái ghế.

Lý Trác Thạch nhìn Thanh Lưu một chút. Nàng cái này thái tử phi tại đông cung có thụ khinh thị, không có Tiêu Triển mệnh lệnh, Thanh Lưu chưa từng dời qua cái ghế. Hôm nay là đầu một lần.

Nàng không có khách khí, ngồi xuống.

Tiêu Triển lôi kéo của nàng tay không thả, "Trác Thạch, thiên tử chi vị, cuối cùng là của ta."

Hắn ốm yếu trên mặt bay lên lên chinh chiến bão cát. Cái này nam nhân thoi thóp thời khắc, cũng chưa từng có nhất thời nửa khắc từ bỏ đế vị. Lý Trác Thạch nói: "Chúc mừng thái tử đã được như nguyện."

"Thái tử phi tương lai chính là hoàng hậu nương nương." Tiêu Triển nhẹ nói.

Hoàng hậu nương nương bốn chữ, tại trong miệng của hắn nói qua vô số lần, mỗi một lần nghe, Lý Trác Thạch đều cảm giác cùng mình phi thường xa xôi. Nàng liền đương một cái thái tử phi cũng làm đến bình thường đến cực điểm, nào có cầm quyền hậu cung uy nghiêm.

"Chờ ta khỏi bệnh, hoàng thượng liền thoái vị, do ta đăng cơ thiên hạ." Nói đến đây, Tiêu Triển cảm thấy buồn cười, "Ta trong triều an bài lâu như vậy, lôi kéo được bao nhiêu người của hoàng thượng ngựa, nhưng không có liệu quá, có thể cùng hoàng thượng bất động can qua, đoạt được đế vị."

Lý Trác Thạch cười. Như vậy, tướng quân phủ binh mã tựa hồ cũng mất đất dụng võ.

Tiêu Triển xoa lên eo vết thương, "Ta trước kia cậy mạnh hiếu thắng, cực khổ nữa lại gian nan, cũng chưa từng thất lạc mất tinh thần. Lần này ngoài ý muốn, lại thành không hiểu khổ nhục kế, nhường hoàng thượng động lòng trắc ẩn. Cũng coi như nhân họa đắc phúc."

Lý Trác Thạch yên tĩnh lắng nghe.

"Hôm qua, Lâm Ý Trí khẩn cầu ta doãn hắn rời cung. Tại ta uy hiếp phía dưới, hắn nói ra nguyên do. Mộ Cẩm ngày đó là tẩu hỏa nhập ma." Tiêu Triển cười: "Thời gian kéo dài, Mộ Cẩm đem gân mạch đứt đoạn, võ công đều mất. Bây giờ hắn liền con mắt cũng mù. Lâm Ý Trí sốt ruột muốn xuất cung, là muốn vì kỳ trị liệu."

"Thái tử điện hạ đã đồng ý sao?" Lý Trác Thạch nghĩ, nhị thập lúc này hẳn là rời đi kinh thành.

"Ta Tiêu Triển một thế này, chỉ này một cái trọng thương để cho ta minh tâm khắc cốt. Lúc ấy, ta phát hiện Mộ Cẩm không thích hợp, có ngờ vực vô căn cứ hắn phải chăng thất thường, lại không ngờ tới, hắn vậy mà uất ức đến là bởi vì nữ nhân mà tẩu hỏa nhập ma. Thiên hạ nữ nhân, bất quá quân cờ." Tiêu Triển cởi mấy phần ngụy trang, lời nói liền thốt ra. Hắn quên trước mắt Lý Trác Thạch cũng là một nữ nhân.

Lý Trác Thạch ôm lấy khóe miệng. Ngụy trang thâm tình thái tử điện hạ, rốt cục tại thời khắc này lộ ra khuôn mặt thật, nàng là may mắn. Hắn ngụy trang quá lâu, nàng đều thay hắn mỏi mệt.

Tiêu Triển kịp thời ngừng nói, nhìn xem nụ cười của nàng, bổ sung một câu: "Trừ ngươi ở ngoài."

Nàng cười đến xán lạn, không nói gì.

Hắn phát giác được sự khác thường của nàng, nhẹ nhàng che che vết thương, có chút thở.

Nàng đỡ lấy hắn, thấp hỏi: "Vết thương còn đau không?"

"Ngẫu nhiên." Tiêu Triển tựa ở trên vai của nàng, "Hấp hối thời khắc, ta từng thấy đến ngươi. Nhìn thấy ngươi nước mắt, ta liều sống liều chết từ quỷ môn quan đi trở về. Trác Thạch, có ngươi ta mới có thể vượt qua này một nan quan."

"Đại nạn không chết, tất có hậu phúc." Lý Trác Thạch nói: "Thái tử điện hạ ngày sau nhất định hồng phúc tề thiên."

Tiêu Triển giương mắt: "Lâm Ý Trí nói, Mộ Cẩm đã lại điên lại ngốc. Ta không cách nào yên tâm. Chu Văn Đống điều tra nhiều ngày, không thấy Mộ Cẩm tung tích. Mặc dù ta không muốn gặp Lâm Ý Trí, nhưng là, vết thương cắt chỉ vẫn cần hắn tự thân đi làm. Chờ hắn không có tác dụng, ta liền thả hắn xuất cung. Hắn nhất định sẽ đi tìm tẩu hỏa nhập ma Mộ Cẩm, đến lúc đó, một mẻ hốt gọn."

"Ân." Lý Trác Thạch không quan tâm Mộ Cẩm sinh tử, ở trong mắt nàng, hắn bất quá là một cái đùa bỡn nữ nhân hoàn khố đệ tử thôi.

Tiêu Triển nói nhiều như vậy, cũng không có cảm nhận được Lý Trác Thạch đối với hắn sắp xưng đế vui vẻ. Nàng là bắt đầu từ khi nào, trở nên như thế thờ ơ?

Hắn trong trí nhớ Lý Trác Thạch, vẫn là nàng lấy hắn là trời dáng vẻ, một đôi mắt lúc nào cũng dừng lại ở trên người hắn. Hắn có khi phiền chán, nhưng nghĩ cùng La Sát tướng quân, nàng lại trở nên đáng yêu lên.

Nhị thập chung quy là lo lắng nhị công tử bệnh tình.

Thốn Bôn thì trấn tĩnh rất nhiều.

Một cái khác trấn tĩnh, là Mộ Cẩm bản nhân.

Một ngày này, nhị công tử chính mình vịn xe lăn ở trong viện đi dạo, xoay chuyển rất chậm. Hai tay của hắn cầm chặt bánh xe tròn cán, chậm rãi đẩy về phía trước tiến.

Nhị thập ngồi ở trong viện nham thạch bên trên, ngẫu nhiên phát ra tiếng thán phục: "Nhị công tử thật tuyệt a."

"Oa, nhị công tử một chút đi thật xa."

Mộ Cẩm ngang qua đi một chút."Ồn ào quá."

Nhị thập mỉm cười. Hai ngày trước, nhị công tử đi ăn trộm gà, đi làm thịt heo. Đến mức dưới núi làng người, nhìn thấy nhị công tử đều liên tục không ngừng trốn tránh, sợ nhà mình có đồ vật gì bị hắn nhớ thương.

Nhị thập sẽ bồi thường tiền, biết nói xin lỗi. Nhị công tử xông họa, nàng từng cái bổ sung.

Thốn Bôn đi Lý Trác Thạch cái gian phòng kia phòng nhỏ, đưa nàng ở lại nơi đó quần áo cùng ngân lượng cầm trở về.

Ra khỏi thành công văn, cùng thân phận mới khế đầy ước, nhị thập giấu ở quần áo bên trong trong túi.

Không biết nhị công tử hiểm cảnh trước đó, nàng làm đủ ra khỏi thành chuẩn bị. Về sau nhìn thấy nhị công tử bệnh tình, nàng nhất thời cũng đi không nổi.

Qua vài ngày nữa, Lâm Ý Trí thác Binh bộ thượng thư cho Thốn Bôn đưa một bản võ công tâm pháp, cùng một phong thư.

Trên thư nói: "Thốn Bôn, hoàng thượng đã quyết định đem hoàng vị truyền cho thái tử, tương lai thời gian chỉ sợ không tốt lắm. Quyển võ công tâm pháp này là Mộ Cẩm luyện. Ta to to nhỏ nhỏ bí tịch võ công, thu thập không ít, hắn lại chọn trúng này bản tà môn bí kíp. Bây giờ rơi vào kết cục như thế, ta cũng có trách nhiệm. Đãi hắn tâm bình khí hòa, ngươi truyền thụ cho hắn cuối cùng ba đoạn tâm pháp. Nếu có thể đem ngược dòng chân khí điều chỉnh trở về, hợp với đan dược, có thể chữa trị tâm mạch. Dưới mắt mấu chốt chính là, nhường Mộ Cẩm tâm trí quy vị, lại coi tình thế, kế hoạch chúng ta bước kế tiếp như thế nào đi."

Thốn Bôn khép lại phong thư này.

Thái tử ngay tại khôi phục, nhị công tử lại sâu hãm nguy cơ. Bọn hắn này phương rắn mất đầu.

Từ khi nhị thập trở về về sau, nhị công tử tính nết thu liễm. Cùng nhị thập nói chuyện, ngữ khí giống như là giận tái đi, khí tức lại hết sức bình tĩnh.

Quyển này võ công tâm pháp là tây bắc nhã tộc bí kíp.

Nhã tộc phần lớn là nữ tử, cho nên chiêu thức nhẹ nhàng linh hoạt, không chú trọng lực lượng. Bất quá, nhã tộc tập võ nữ tử phần lớn bạc mệnh. Cuối cùng, những cô gái này đa số là động tình mất tâm tính.

Võ nghệ càng cao, phản phệ càng liệt, tuổi thọ càng ngắn.

Lâm Ý Trí từng khuyên bảo nói: "Tình thâm không thọ."

Khi đó Mộ Cẩm đắc chí vừa lòng: "Đại Tễ thiên hạ, không có ta thích cô nương." Lần trước phát tác, bởi vì hắn sơ sơ tập võ, không cách nào tự đè xuống. Về sau kinh Lâm Ý Trí chỉ điểm, không thuốc tự lành.

Lần này, mới là thật lên tâm ma.

Thốn Bôn cùng Mộ Cẩm đóng cửa tu luyện.

Hai tên thanh niên hộ vệ lên núi bảo hộ nhị thập.

Nhị thập ngồi tại nham thạch bên trên khom gối chống cằm. Một ngày bằng một năm, từng ngày hừng đông, cửa phòng không có động tĩnh.

Hộ vệ giải thích nói, "Thiếu Lâm cao tăng bế quan, một quan liền là nhiều năm."

Nhị thập nghe được mười phần mơ hồ.

Ngày thứ tư, Thốn Bôn kéo ra cái kia một cánh cửa.

Hai mươi mấy hồ nhảy dựng lên, vội vàng xông ra gian phòng, muốn hỏi, lại không dám lớn tiếng. Chỉ sợ thanh âm sáng lên, liền sẽ sợ chạy tin tức tốt.

Thốn Bôn bờ môi hơi có vẻ tái nhợt, sắc mặt phai nhạt rất nhiều."Nhị thập cô nương, nhị công tử ngay tại nghỉ ngơi, buổi tối tỉnh sau, bụng sẽ rất đói."

Nhị thập cười: "Ta cái này đi chuẩn bị bữa tối."

Thốn Bôn nói: "Đêm nay bóng đêm sáng tỏ, nhị công tử nói, ngay tại trong viện ăn cơm."

Nhị thập coi là, Thốn Bôn nói tới chữa trị tâm mạch, liền là đã đem Mộ Cẩm cứu được trở về. Nàng vui vẻ ra mặt, hừ phát Tây Phụ quan tiểu điều, đem từng bàn đồ ăn đã bưng lên.

Trung thu sắp tới, trăng tròn treo trên cao. Sân vén lên cây đèn, minh nguyệt đường đường, trúc ảnh thật sâu.

Nhị thập nhếch miệng lên, nhìn xem nhị công tử cái gian phòng kia nhà gỗ.

Cửa mở, nàng cười đến nheo mắt lại.

Nhìn thấy lại vẫn là trên xe lăn thân ảnh. Nụ cười của nàng cứng ở trên mặt.

Thốn Bôn đem nhị công tử đẩy ra.

Nàng kinh ngạc nhưng, nhìn xem thanh lãnh nhị công tử.

Mộ Cẩm tròng mắt bình tĩnh, bắt được khí tức của nàng, "Chuyện gì xảy ra? Nhìn thấy ta cũng không hầu hạ?"

Hắn nói chuyện ngữ khí có lúc trước lạnh lùng, cùng giương lên luận điệu. Kia là tùy ý nhị công tử đặc biệt âm cuối.

Nhị thập cười, "Nhị công tử." Nàng phát hiện, tròng mắt của hắn không có khôi phục linh động.

Nhị công tử vẫn là mù... Nàng thấp cúi đầu.

Thốn Bôn xe lăn đẩy lên bên cạnh bàn.

Mộ Cẩm giương mắt, hướng về nhị thập phương hướng, hỏi: "Không có chạy a?"

Nàng lại hơi nhớ nhung này giương lên điệu.

Mộ Cẩm quệt quệt khóe môi: "Ngươi dạng này quỷ tâm tư, biết được ta thất thế, khẳng định dưới chân một dải, hoặc là ra khỏi thành, hoặc là xuất ngoại."

Bị đoán trúng tâm tư, nhị thập trên mặt nào dám thừa nhận, vội vàng lắc đầu, nhớ tới hắn không gặp được, còn nói: "Nhị công tử, ta làm sao lại chạy đâu? Ta vẫn luôn tại ngoan ngoãn chờ ngươi trở về a. Liền đói bụng đều sẽ nhớ tới Mộ phủ bên trong đại đùi gà đâu."

Nghe nàng này nịnh nọt thanh âm, Mộ Cẩm liền biết nàng đang nói láo."Ngươi chỉ có gặp rủi ro thời điểm mới nghĩ đến lên ta." Vô tình nữ nhân.

Mộ Cẩm: "Không rảnh giáo huấn ngươi, ăn cơm trước." Bởi vì hắn đói chết.

Nhị thập bưng lên bát, nhìn xem mặt mày thanh tỉnh nhị công tử.

Nói thật, nàng tại nhị công tử sinh bệnh trong lúc đó, khi dễ qua hắn, giáo huấn quá hắn, không biết nhị công tử nhớ hay không thù?

Con mắt của nàng một tấc một tấc, gần như tham lam tại Mộ Cẩm trên mặt dao động. Nàng tâm hỉ, mặc dù nhị công tử vẫn ngồi lên xe lăn, thế nhưng là sẽ không lại đi ăn trộm gà, làm thịt heo.

Nhị công tử thật trở về. Con mắt thất thần, nhưng là khóe mắt đã phủ lên lúc đầu kiêu căng.

Thốn Bôn tại Mộ Cẩm trước mặt thả hai cái bát, dùng để chở canh cùng trang đồ ăn.

Mộ Cẩm chậm rãi dùng đũa thăm dò, sẽ chậm chậm gắp thức ăn.

Trước đó là nhị thập cho hắn ăn, gặp tình cảnh như thế, nàng không dám hỏi muốn hay không uy.

Mộ Cẩm đã ăn xong một bát cơm, hỏi: "Thốn Bôn, trong cung tình thế như thế nào?"

"Nhị công tử, thượng thư đại nhân nói, hoàng thượng cùng thái tử cầm đuốc soi trò truyện đêm khuya về sau, đạt thành nhất trí." Thốn Bôn đã ăn xong, buông đũa xuống."Hoàng thượng long thể ôm việc gì, bề bộn nhiều việc triều chính, lại tao ngộ thái tử cùng nhị công tử thủ túc tương tàn sự tình, bắt đầu sinh thoái ý, muốn an hưởng tuổi già."

Mộ Cẩm tay trái nắm lên thìa, múc canh đến trong miệng."Canh gà không sai." Một ngụm canh về sau, hắn nói tiếp: "Năm đó hoàng thượng cùng huynh đệ đoạt đích mới lên tới đế vị. Đến niên kỷ, lại trở thành từ ái phụ thân. Ta một giới thảo dân, cũng không có chạy không khỏi hoàng thất vận mệnh. Hoàng thượng ngược lại tốt, đem những này phân tranh giao cho hoàng lăng huyết chú."

Dời đô kinh thành, liền là nói cho bách tính, mấy vị hoàng tử chết yểu là thiên tai, không phải người họa. Có phải hay không ngoài ý muốn, chỉ có hoàng thượng chính mình rõ ràng.

"Thượng thư đại nhân nói, hoàng thượng kiên trì giấu diếm nhị công tử chân chính thân phận, muốn hoàn thành tiền hoàng hậu nguyện vọng, nhường nhị công tử đương một thế tiêu dao công tử."

Thốn Bôn nói: "Thế nhưng là, tương lai hoàng thượng lui khỏi vị trí thái thượng hoàng, thái tử chấp chính. Hoàng thượng liền không cách nào lại kiềm chế thái tử."

"Ân." Mộ Cẩm kẹp đến một khối to lớn thịt, "Đây là... Đùi gà?"

Nhị thập đáp: "Đúng vậy a, nhị công tử, cho ngươi bổ thân thể."

Mộ Cẩm đem bát ăn đẩy lên nàng bên kia: "Cho."

Nhị thập đang lẳng lặng nghe quốc gia đại sự, đột nhiên sững sờ.

Mộ Cẩm nói: "Đại đùi gà." May mắn Mộ phủ có đại đùi gà nhường nàng nhớ mãi không quên.

"Cám ơn nhị công tử." Biết nhị công tử đang cùng Thốn Bôn nói chính sự, nhị thập không dám đánh nhiễu, lẳng lặng ăn cơm.

Mộ Cẩm đã ăn xong một bát cơm, uống một chén canh. Nói: "Tiêu Triển lòng nghi ngờ cực nặng. Hắn một khi hoài nghi ta, không nhổ trong lòng đâm, là không có cách nào gối cao không lo. Rất nhiều thứ không lục ra được chứng cứ, hắn quyết định sau cùng cũng thế, ninh giết lầm không sai thả. Hắn thích ngụy trang ôn nhuận diễn xuất, nhường đại thần trong triều cảm thấy hắn từng bước một có lý có cứ. Cho dù là giết người."

Thốn Bôn hỏi: "Nhị công tử, chúng ta có thể hay không lại đi Bách Tùy, tìm ngũ hoàng tử hợp tác?"

"Không, bây giờ hoàng thượng đã hứa hẹn thái tử đế vị, ngũ hoàng tử sẽ không nghe chúng ta. Hắn lớn nhất tâm nguyện là về nước. Tương lai Tiêu Triển xưng đế, ngũ hoàng tử còn ngóng trông Đại Tễ về nước thánh chỉ." Mộ Cẩm cười: "Coi như lúc trước ta

thuyết phục ngũ hoàng tử gia nhập trận doanh, ta cũng không phải hoàn toàn yên tâm. Hoàng tử ở giữa đều là cũng địch cũng bạn, ta có thể cùng ngũ hoàng tử nói, cũng chỉ là lợi ích. Lúc trước kế hoạch chính là, tạm hoãn Tiêu Triển lực chú ý, nhường hắn cùng ngũ hoàng tử tranh đấu một phen, ta nhặt cái tiện nghi. Nhưng mà, này tiện nghi, ta nhặt hoặc không chiếm, cùng Tiêu Triển một trận chiến đều tránh cũng không thể tránh."

Nhị thập nhíu mày. Nghe nhị công tử mà nói, hoàng thượng, hoàng tử ở giữa là một trận gió tanh mưa máu.

Mộ Cẩm hỏi: "Mộ phủ những người khác an trí đến như thế nào?"

Thốn Bôn nói: "Do Mã tổng quản, Trần phó quản gia từng nhóm cải trang, giấu ở kinh ngoại ô mấy ngọn núi trong thôn. Tạm thời an toàn."

"Sau này sự tình, bàn bạc kỹ hơn." Nói đến đây, Mộ Cẩm bỗng nhiên cười, hướng nhị thập phương hướng chuyển một chút."Hồi tưởng lại, ta hành thích mười phần thoải mái. Thái tử chưa đăng cơ, ta một kiếm này xuống dưới, hoàng thượng ở bên kiềm chế, Tiêu Triển càng thêm đối ta hận thấu xương."

"Đời này ước chừng chỉ có cái cơ hội này, có thể ở trên người hắn lưu một cái lỗ thủng." Nhị công tử cong lên tuấn mắt, tiếu lý tàng đao."Đâm vào tốt, đâm vào vô cùng tốt."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 74: Tiểu Man CũNg Suôn Sẻ An Khang.

74

Nhị công tử thanh tỉnh là chuyện tốt.

Có thể nhị thập nhớ tới hai người trộm đạo thường ngày, ngược lại có chút lúng túng.

"Nhị thập cô nương." Thốn Bôn đến phòng bếp bên ngoài, "Nhị công tử cho mời."

Nhị thập ướt sũng hai tay tại trên váy xoa xoa, chần chờ hỏi: "Nhị công tử chân cùng mắt..."

"Tâm pháp có trợ giúp chữa trị tâm mạch, về phần cái khác, muốn chờ Lâm thần y tới. Nhị thập cô nương, ngươi không cần quá mức lo lắng. Nhị công tử biết mình chân không thể đi, mắt không thể thấy." Thốn Bôn dắt một vòng hiếm thấy ý cười, "Ta mười tuổi lên đi theo nhị công tử bên người, còn nhớ kỹ Lâm thần y giao cho ta mà nói, trừ phi từ khốn, nếu không ai cũng khốn không được nhị công tử."

Nhị thập nhẹ nhàng thở ra, đi đến Mộ Cẩm gian phòng. Nàng còn không có gõ cửa, bên trong truyền đến một tiếng: "Tiến đến."

Nàng đẩy cửa ra.

Mộ Cẩm vẫn ngồi tại trên xe lăn, phía trước bày một ly trà. Ánh mắt của hắn chuyển hướng nàng.

"Nhị công tử." Nhị thập cúi đầu.

"Ân." Mộ Cẩm như thế lên tiếng.

Con mắt của nàng khắp nơi loạn nghiêng mắt nhìn. Về tới Mộ Cẩm rời phủ trí nhớ lúc trước, hai người hoàn thành một trận kịch liệt củi sự tình, đón lấy, nhị công tử liền đi.

Đến nhà gỗ về sau, nhị công tử cổ cổ quái quái, nàng cũng đi theo cổ cổ quái quái. Nếu là nhị công tử mất trí nhớ... Vậy liền quá tốt rồi.

Mộ Cẩm không có mất trí nhớ, nhưng hắn làm bộ mất trí nhớ, hỏi: "Ngươi là thế nào đến nơi này tới?"

Nhị công tử trên mặt không có vẻ lúng túng, có thể thấy được, hắn cũng không nhất định nhớ kỹ chính mình làm qua việc ngốc, nói qua lời nói ngu xuẩn."Hồi nhị công tử." Nhị thập một mực cung kính nói: "Là Thốn Bôn mang ta tới."

"Nha." Mộ Cẩm nên được lãnh đạm: "Nghe nói ngươi gầy không ít?"

Nhị thập nói thực ra: "Đói bụng hơn mười ngày, liền thành dạng này."

Hắn nói: "Tới."

Nàng đi lên trước.

Mộ Cẩm giơ tay lên, mang lên một nửa vô lực buông xuống.

Nhị thập đưa tay kéo hắn tay, khéo léo nhìn xem nhị công tử.

"Ta rời đi thời điểm đã nói với ngươi cái gì? Đừng có chạy lung tung." Mộ Cẩm buông lỏng ra của nàng tay, nhẹ nhàng đánh vào lòng bàn tay của nàng.

Đón lấy, hai người sửng sốt một chút, không hẹn mà cùng nghĩ đến, ăn trộm gà ngày đó nàng đánh hắn lòng bàn tay tình cảnh.

Nhị thập hồ nghi... Nhị công tử có phải hay không nhớ tới cái gì.

Mộ Cẩm không nói lời nào.

Hai người bỗng nhiên trầm mặc.

Nhị thập nghĩ, là nhị công tử gọi nàng tới, hẳn là hắn có lời nói. Nàng đợi lấy hắn mở miệng.

Nhưng mà, Mộ Cẩm cũng không có gì nói, chỉ là quen thuộc có nàng ở bên người, cũng không có việc gì liền chào hỏi nàng tiến đến.

Quỷ dị trầm mặc sau đó.

Hắn ho một tiếng, hỏi: "Hôm nay mặc cái gì váy?"

Nàng trả lời: "Hồi nhị công tử, ta xuyên không phải váy."

Hắn đưa tay hướng về phía trước sờ.

Nàng nắm lên hắn tay, kéo lên quần cho hắn bóp.

Mộ Cẩm nắn vuốt, chất vải là thượng thừa, nhưng, "Ở đâu ra quần?"

"Lý cô nương tặng."

Mộ Cẩm chán ghét không phải nam không phải nữ Lý Trác Thạch, lạnh xuống thanh: "Ngày mai mua cho ngươi mấy bộ quần áo mới, cái này ném đi."

"Nha."

Đón lấy, lại là trầm mặc.

Mộ Cẩm: "..."

Nhị thập: "..."

Đánh vỡ trầm mặc vẫn như cũ là Mộ Cẩm, hắn lại ho một chút: "Ngươi có cái gì... Muốn hỏi?"

Nàng châm chước hỏi: "Là phương diện gì?"

"Cái gì đều có thể." Nhị công tử khó được như thế hào phóng.

Thế là, nhị thập hỏi: "Nhị công tử, chúng ta có phải hay không gặp nguy hiểm rồi?"

Mộ Cẩm không nghĩ tới nàng để ý là cái này, qua một hồi lâu mới bất đắc dĩ nói: "Ân, rất nguy hiểm."

"Vậy chúng ta phải làm sao?"

Hắn đang muốn sặc âm thanh, cẩn thận phân biệt câu nói này, nói rất đúng" chúng ta", ý tứ này chính là muốn cùng chung hoạn nạn. Thế là, hắn che che đậy nhẹ câu khóe miệng, nói: "Hành sự tùy theo hoàn cảnh."

"Thái tử nếu là làm hoàng đế, Đại Tễ thiên hạ đều là hắn." Nàng nhãn châu xoay động, hỏi: "Chúng ta muốn hay không chạy ra Đại Tễ?"

Mộ Cẩm để tay xuống, nói: "Đây là trong đó một cái phương pháp." Nói xong không nghĩ nàng quá lo lắng, lại bổ sung nói: "Sẽ không để cho ngươi gặp lại hiểm." Sẽ không lại nhường Tiêu Triển nắm chặt thóp của hắn.

Nói lên việc này, nhị thập hổ thẹn mà cúi thấp đầu, "Nhị công tử, việc này ta cũng có trách nhiệm."

Đương nhiên là có. Nếu như Mộ Cẩm không có trải qua tẩu hỏa nhập ma, hắn sẽ đem nàng chửi mắng một trận, hung ác huấn dừng lại.

Hắn ám sát thái tử vì cái gì cái gì? Không phải liền là bởi vì thái tử nói nàng chết rồi.

Nàng còn sống, đã là may mắn lớn nhất, Mộ Cẩm liền không so đo những chuyện nhỏ nhặt kia. Từ quyết định đi bãi săn, đến ám sát thái tử ở giữa, hắn đều không phải lúc trước bày mưu nghĩ kế nhị công tử, ngược lại giống như là hát hí khúc bên trong giảng, yêu mỹ nhân không yêu giang sơn ngu ngốc quân chủ.

Bất quá, nữ nhân này tựa hồ không có đem hắn để ở trong lòng.

Trước đó vài ngày cho nàng quan tâm, nhưng đổi lại là thập ngũ hoặc là ai, nàng cũng giống vậy dốc lòng chiếu cố, bởi vì nàng thiện tâm.

Mộ Cẩm thật lâu không nói gì.

Nhị công tử không nói không truy cứu nàng bị bắt sai lầm. Vạn nhất hắn thật mất trí nhớ, nhớ không nổi nàng từng quan tâm đầy đủ chiếu cố hắn... Nhị thập chủ động nhận lầm: "Nhị công tử, ta sai rồi."

Mộ Cẩm mạch suy nghĩ bị đánh gãy, nói: "Cũng không sai." Liền là đáng hận điểm. Vốn hẳn nên nàng trước đem hắn để ở trong lòng, mà không phải hắn phía trước.

Bất quá, nàng đã là nha hoàn, coi như nàng đối với hắn không chú ý, nàng cũng vẫn là hắn người.

Trốn không thoát, cả một đời vây ở chỗ này.

Mộ Cẩm nói: "Về sau do ngươi chiếu cố ta thường ngày sinh hoạt thường ngày."

Nhị thập gật gật đầu, "Tốt."

Hắn thận trọng việc, "Ta bên gối vị trí sẽ là của ngươi."

Nàng lại gật đầu một cái, "Tốt."

"Ngươi có ý nghĩ gì cái gì tâm nguyện, có thể nói." Mộ Cẩm ngẩng đầu, "Bây giờ quan hệ không đồng dạng, ngươi muốn cái gì, ta đều có thể cho ngươi."

Nhị thập cọ đến bên cạnh hắn, đấm đấm vai của hắn, nũng nịu nói: "Nguyện vọng của ta liền là nhị công tử suôn sẻ an khang." Trời mới biết nhị công tử hiện tại là cái gì tính nết, vuốt mông ngựa là được rồi.

Chó săn đồng dạng mà nói, nói rõ liền là nịnh nọt nịnh nọt. Nữ nhân này có cái gì tốt? Sẽ không cầm kỳ thư họa, không hiểu phong

hoa tuyết nguyệt, chính Mộ Cẩm cũng không có minh bạch, làm sao lại rơi vào bẫy rập của nàng.

Nói lên cạm bẫy, Tây Vực có một loại cổ thuật, tên là phệ độc tình. Những cái kia yêu mà không được nam nữ, vì chốt lao đối phương, thi triển phệ độc tình, khống chế kỳ tâm trí. Bên trong chung người chỉ nhận định ra cổ người, trong mắt sẽ không còn được gặp lại những người khác.

Tình cảnh như thế, cùng hắn sao mà tương tự.

Mộ Cẩm đặt câu hỏi: "Ngươi nghe qua Tây Vực cổ thuật không có?"

"Nghe qua."

"Ngươi sẽ?"

"Sẽ không."

Tây Phụ quan cùng Tây Vực mặc dù đều có một cái tây chữ, nhưng Tây Phụ quan khuynh hướng hướng tây bắc, Tây Vực thì là mặt trời lặn chi đô, liền nhau một cái tiểu quốc. Tây Vực nữ tử cực kì trêu chọc, thuần phục nam nhân rất có một bộ.

Nhị thập nói: "Nhị công tử, quê nhà ta cách Tây Vực thật xa đâu." Nàng nếu là có thuần phục nam nhân bản sự, sớm đem hắn lừa xoay quanh, do nàng nhất thống Mộ phủ, đâu còn sẽ làm một tiểu nha hoàn, mặc hắn phân công.

Mộ Cẩm ngoại trừ tự tổn thương thế, không có cái khác đau đớn. Nghĩ đến, nữ nhân này không có cơ hội tại đáy lòng của hắn hạ cổ.

Đã từng trong nhận thức biết, tìm không thấy lý do giải thích hắn giận dữ vì hồng nhan nguyên nhân. Duy nhất có thể lấy nói thông được lý do, ước chừng liền là mắt bị mù, chính như hắn lúc này.

Mộ Cẩm hít một tiếng, nói: "Nguyên lai ta đôi mắt này sớm có dấu hiệu. Nhưng là, ta không biết, đây là mắt mù dấu hiệu."

Hắn thở dài khí, nhị thập đi theo khẩn trương: "Dấu hiệu gì?"

"Liền là cảm thấy ngươi ——" hắn dừng lại, liền là cảm thấy nàng càng đổi càng đẹp mắt, càng xem càng mê mẩn. Hắn không có đọc hiểu lên trời cho hắn ám chỉ, không phải sao, con mắt mù.

Lặng im một lát, Mộ Cẩm kéo nhị thập tay, "Việc đã đến nước này, ta cũng không thể tránh được." Ngữ khí của hắn thật không thể làm gì, "Ta chỉ có thể đưa ngươi cầm tù tại bên cạnh ta."

Nhị thập: "..." Này không rồi cùng lúc trước giống nhau sao?

"Ngươi nếu là thật lòng thành ý, thời gian cũng dễ chịu chút. Nếu là tâm không cam tình không nguyện, ngươi liền đáng thương." Mộ Cẩm thương hại nói: "Vật của ta muốn, ta nhất định phải đạt được. Nếu như ta không chiếm được..."

Hắn ra hiệu nàng ngồi xuống.

Nàng trầm xuống, cùng hắn nhìn thẳng.

Mộ Cẩm xoa lên nàng đầu, nói: "Ta sẽ không chỗ không cần kỳ cực, cướp đoạt cũng tốt, cưỡng chiếm cũng được." Ngón tay của hắn chải lên tóc của nàng, đầu ngón tay dừng ở bên tai của nàng, nhẹ nói: "Ta người, chung quy là ta. Không chiếm được cũng chỉ có thể hủy ở trong tay ta."

Lại tới... Nhị công tử lại ma chướng. Sinh bệnh nhị công tử thích ăn trộm gà, thích phàn nàn, nhưng là thật thà chất phác thản nhiên.

Trước mắt này một cái âm hiểm lành lạnh nam nhân mới là chân chính nhị công tử.

Mộ Cẩm cầm bốc lên nhị thập mặt: "Hết thảy liền xem ngươi tạo hóa." Nàng đối với hắn để bụng, đó chính là lưỡng tình tương duyệt. Nàng nếu không phải, vậy hắn chỉ có thể trộm đoạt cướp giật."Ngươi hẳn là may mắn, ta không có càng thêm ác độc —— "

Nhị thập nhìn xem nhị công tử gần ngay trước mắt hai mắt, tròng mắt của hắn không khớp của nàng, thế nhưng là vực sâu cảm giác quỷ dị giấu giếm trong đó.

Nếu là càng thêm ác độc, hắn liền đối nàng hạ dược, hạ cổ, làm nàng khăng khăng một mực. Đáng tiếc. Mộ Cẩm thở dài: "Ta à, thiện tâm."

"Vâng vâng vâng." Nhị thập đáp. Chỉ cần không kêu đánh kêu giết, nàng tùy ý hắn nói hươu nói vượn.

Mộ Cẩm thuận bên tai của nàng đến cằm của nàng. Trong khoảng thời gian này, nàng ăn được ngủ ngon, cái cằm nhọn nhi có chút thịt. Hắn nở nụ cười: "Nơi này mập đến tròn một chút, nhìn sẽ càng xinh đẹp."

"Tốt, nhị công tử, ta nhất định cố gắng ăn."

"Đúng, ngươi tên là gì tới?"

Nhị thập: "..." Đây đã là nhị công tử hỏi hồi 3.

"A, a Man, nhớ lại." Mộ Cẩm lại hỏi: "Họ gì?"

"..." Nhị thập vẫn không có trả lời.

"A, họ Từ, " nhị công tử lại là tự hỏi tự trả lời: "Từ A Man, đần tiểu Man, tiểu đần rất. Ngươi danh tự này làm sao biên đều êm tai."

"Cám ơn nhị công tử." Tại thanh tỉnh nhị công tử trước mặt, nhị thập cũng không yêu tự xưng đần đần.

"Ngươi tại nhà của ta là sắp xếp thứ mấy?"

Thốn Bôn cả ngày gọi "Nhị thập cô nương", nàng cũng không tin nhị công tử không nhớ được.

"A, nhị thập." Mộ Cẩm nói: "Về sau cũng không cần gọi nhị thập, ngươi là của ta thiếp thân nha hoàn, đem Yểm Nhật lâu thẻ số ném đi đi."

"Cám ơn nhị công tử."

Cứ như vậy, đến nhị công tử lệnh, nhị thập làm trở về Từ A Man.

"An định về sau, còn lại tiểu lục mấy cái, mặc cho ngươi xử trí, ngươi phải thích, có thể giữ lại các nàng. Ngươi nếu là nghĩ phân phát, một mình ta đưa một xe ngựa vàng bạc."

"Tốt." Thốn Bôn là cận vệ, tại Mộ phủ quyền lực rất lớn, nàng vừa kề sát thân nha hoàn, quyền lực cũng không nhỏ.

Từ A Man cười cười. Tiểu lục nhất là lo nghĩ, liền là một xe vàng bạc châu báu, bây giờ có nhị công tử hứa hẹn, các cô nương có thể áo cơm không lo.

Nàng nghĩ lại, thiếp thân nha hoàn? Không về nhà được đi... Thốn Bôn từ mười tuổi lên đi theo nhị công tử, chạy đông chạy tây, mệt mỏi cùng chó đồng dạng, qua tết cũng không có nghỉ ngơi quá.

"Nhị công tử." Từ A Man cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Thiếp thân nha hoàn mà nói, qua tết, có thăm người thân ngày nghỉ sao?"

Mộ Cẩm gật đầu: "Có."

Nàng nheo mắt lại cười, "Thật nha?"

"Ta cũng đi cùng, không thì có. Thiếp thân hai chữ, hiểu không?"

"Nhị công tử, chờ sau này thế cục bình tĩnh, ngươi cũng đi Tây Phụ quan đi một chút."

"Ân." Mộ Cẩm tháng trước mới từ Tây Phụ quan trở về, nếu không phải nàng xảy ra chuyện, hắn còn có thể xuất ngoại đi chuyến Bách Tùy."Dìu ta đi nghỉ ngơi."

Từ A Man vội vàng dìu hắn quá khứ.

"Ngươi về sau liền ngủ bên cạnh ta." Ngừng tạm, hắn nói: "Qua một thời gian ngắn ta thân thể tốt, lại cùng ngươi chung phó Vu sơn mây mưa."

"Nhị công tử, ngươi thân thể này muốn dưỡng tốt lâu a?" Từ A Man hỏi được vô tâm.

"..." Mộ Cẩm nghe được tâm ngạnh: "Ta tẩu hỏa nhập ma... Nguyên khí đại thương..."

"A, ta cho ngươi nấu canh bổ thân thể." Chẻ củi không chẻ củi, Từ A Man cũng không để ý, có chăn ấm tử là được.

Hắn ra lệnh nói: "Ta ôm bất động ngươi, chính mình đến ôm."

"Nha." Nàng ôm hắn, giấu vào ngực của hắn, bình yên chìm vào giấc ngủ.

Mộ Cẩm khêu nhẹ của nàng tóc đen.

Còn nhiều thời gian, nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi. Trước kia đối phó, ngoại trừ nam nhân, vẫn là nam nhân. Sau này hắn muốn chinh phục chính là này một nữ nhân.

Tỉnh, Mộ Cẩm thói quen đi sờ dưới gối vải mỏng.

Vải mỏng bên trong Nam Hỉ miếu phù bình an.

Hắn đem phù bình an đem ra, lục lọi phóng tới Từ A Man trên tay.

"Nhị công tử." Ngoài cửa truyền đến Thốn Bôn thanh âm.

"Ân." Mộ Cẩm ứng thanh.

Từ A Man lầu bầu: "Nhị công tử?" Nàng vuốt vuốt mơ hồ con mắt.

Ngoài cửa Thốn Bôn còn nói: "Nên vận công chữa thương."

Từ A Man về tới ban đầu gian nhà gỗ đó.

Tại Mộ Đông Ninh bên người, Từ A Man cũng là thiếp thân nha hoàn. Chẳng biết tại sao, đến nhị công tử bên người lên làm thiếp thân nha hoàn, nàng bắt đầu sinh ra một loại thăng quan tư vị.

Nhị công tử trước kia không có thiếp thân nha hoàn, Băng Sơn cư sở hữu sự vụ đều do Thốn Bôn phụ trách. Nghĩ đến cũng là, nhị công tử thân thế bí ẩn, có thể đi theo bên cạnh hắn, nhất định là người biết chuyện.

Một lát sau, một tên hộ vệ đến gõ cửa: "Từ cô nương." Hắn xưng hô đã thay đổi.

Từ A Man lập tức tiến đến mở cửa.

Hộ vệ cầm một cái túi lớn: "Đây là hôm qua nhị công tử phân phó chuẩn bị cho ngươi thêu tuyến cùng tơ lụa. Từ cô nương nếu là cảm thấy phiền muộn nhàm chán, có thể giết thời gian."

"Cám ơn." Nàng cười tiếp nhận bao phục.

Hộ vệ cung kính rời đi.

Nàng nghĩ, nhị công tử trợn một đôi trống trơn hai mắt, rất là mê mang, không bằng cho hắn vá một đầu che mắt khăn. Dạng này đẩy hắn xuống núi tản bộ thời điểm, cũng cho những cái kia hướng hắn vứt mị nhãn các cô nương nhìn một cái, đây là một vị có mắt tật công tử, đừng có lại thèm nhỏ dãi.

Từ A Man tuyển trắng xóa hoàn toàn tơ lụa, tuyết trắng đến cùng nhị công tử bệnh trạng sắc mặt đồng dạng.

Nhị công tử không thích hoa hoa thảo thảo, vậy liền thêu một cái phù bình an đồ đi.

Buổi sáng hôm nay, nhị công tử nắm chặt của nàng tay, tại nàng bên tai nói: "Tiểu Man cũng suôn sẻ an khang."

Nàng tại màu trắng tơ lụa nơi hẻo lánh thêu một viên nho nhỏ ửng đỏ ấn phù.

Từ A Man không tự giác cong lên một đóa mỉm cười.

Nói công tử làm người ta ghét, là thật. Có thể nàng cũng không đành lòng nhìn thấy hắn nghèo túng đồi phế. Nhị công tử nha, túm thành một cái Diêm vương tư thái mới thích hợp hắn.

Chúc của nàng nhị công tử suôn sẻ an khang.

Thốn Bôn buổi sáng xuống núi.

Đến trưa, mang theo một người tới.

Nam nhân kia mang một tím đậm phát quan, xuyên một xanh liên y phục, râu quai nón ngăn cản nửa gương mặt, một đôi giống như là nâng không nổi con mắt hướng Từ A Man nhìn qua.

Thốn Bôn giới thiệu đây là Lâm thần y.

Từ A Man liền vội vàng tiến lên hành lễ.

"Đây là..." Lâm Ý Trí nhìn xem nàng.

Thốn Bôn nói: "Lâm thần y, vị này là Từ A Man. Từ cô nương là nhị công tử thiếp thân nha hoàn."

Lâm Ý Trí giơ lên mi: "Hắn vậy mà chiêu thiếp thân nha hoàn? Năm nay quái sự một cọc liên tiếp một cọc, ta ngựa không dừng vó gặp một cọc lại một cọc."

Nếu là thần y đi vào, Từ A Man tại phòng bếp lại tăng thêm một món ăn.

Thốn Bôn tới: "Từ cô nương, Lâm thần y buổi trưa muốn vì nhị công tử trị liệu, không nên chắc bụng, hắn ăn chút trai ăn là được rồi."

"A nha." Nàng hỏi: "Nhị công tử đâu? Ta cho hắn nấu canh sâm."

"Nhị công tử hôm nay không thể ăn."

Vừa dứt lời, Từ A Man nhìn thấy bên ngoài có hai tên hộ vệ, giơ lên một cái thùng gỗ đi vào Mộ Cẩm gian phòng.

Thốn Bôn giải thích, "Đây là cho nhị công tử phao tắm thuốc chi dụng. Từ cô nương, ta trước bồi nhị công tử."

Đương nhị thập làm lâu, xưng hô từ "Nhị thập cô nương" đổi giọng vì "Từ cô nương", nàng ngược lại có chút không quen.

Nhị công tử không hỏi nàng có hay không phản bội, lại làm cho nàng làm thiếp thân nha hoàn, tại nhị công tử trong lòng, nàng là giống như Thốn Bôn trung ngã đi.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 75: Tốt Xấu Nàng Là Tiểu Mỹ Nhân.

75

Từ A Man múc rau xanh, bưng đến trong viện.

Lúc này, Lâm Ý Trí thô nồng râu quai nón không thấy, vừa mới cái kia nửa nhấc không nhấc tiểu híp mắt, biến thành mày rậm mắt to.

Này cải trang thuật so với nàng lợi hại hơn nhiều.

Lâm Ý Trí tướng mạo cực kì tuổi trẻ, làn da ít có nếp nhăn, nhìn không ra cùng Mộ Cẩm bước một cái bối phận. Hắn cuốn lên tay áo ngồi xuống, nhìn về phía Từ A Man: "Thật sự là mặt trời phía tây nhi ra."

Không đầu không đuôi một câu về sau, hắn ngồi xuống. Bưng lên bát, còn nói: "Mộ Cẩm lại vì cứu một nữ nhân, công nhiên hướng thái tử tuyên chiến. Nguyệt Sơn dưới suối vàng có biết, nên..." Lời này dừng lại, dừng thật lâu.

Từ A Man một trái tim đề đi lên.

Lâm Ý Trí cúi đầu dùng bữa, đã ăn xong chén này rau xanh, mới đưa chính mình dừng lại câu nói kia nói xong: "Nguyệt Sơn dưới suối vàng có biết, nên kinh hỉ."

Trước cửa Thốn Bôn nghe được Lâm Ý Trí mà nói, đương nhiên cũng nhìn được Từ A Man kinh ngạc mặt. Thốn Bôn đoán được, nhị công tử không có đem chân tướng nói cho nàng.

Không khác, bởi vì nhị công tử chính là người như vậy.

Về sau Lâm Ý Trí một mực không nói gì thêm, hắn đi vào Mộ Cẩm gian phòng, đóng cửa lại.

Từ A Man ngồi tại nham thạch bên trên, chống cằm nhìn xem cái kia quạt cửa gỗ. Nàng nghĩ thông suốt một ít sự tình, nhưng cũng xoắn xuýt một chuyện khác. Nàng hướng Thốn Bôn hỏi thăm Lâm Ý Trí mà nói phải chăng làm thật.

"Từ cô nương." Thốn Bôn tuấn đĩnh đứng tại dưới mặt đá, "Việc này vốn nên do nhị công tử nói cho ngươi."

Thốn Bôn nói như vậy, như vậy Lâm thần y mà nói chính là thật. Từ A Man ảo não: "Việc này đích thật là lỗi của ta, liên lụy nhị công tử..."

"Nhị công tử không có trách ngươi, Từ cô nương không cần đem việc này để ở trong lòng."

Thốn Bôn giảng được nhẹ nhõm, hết thảy bởi vì nàng mà lên, mới khiến cho nhị công tử đặt mình vào hiểm cảnh. Từ A Man cúi đầu: "Bởi vì ta sơ sẩy, ủ thành đại họa. Mà lại, ta không có năng lực đền bù này một sai lầm..."

"Trên đời không ai hoàn mỹ không sai. Người quá một thế, đơn giản từng cái lựa chọn, thần tiên cũng có hồ đồ thời điểm, huống chi là người." Thốn Bôn lạnh nhạt: "Nhị công tử đánh cờ, có khi gặp được một trận bình hòa cục diện, cũng lại đột nhiên đi một cái hiểm

chiêu. Nhị công tử cùng thái tử một trận chiến này, không thể tránh được, vội vàng làm việc là chật vật chút, nhưng cũng không có đi đến tử cục."

"Thốn Bôn, ngươi người thật tốt. Nhị công tử bị ta hại thành dạng này, ngươi còn an ủi ta." An ủi cho nàng càng thêm áy náy.

"Ngươi không có bức hiếp nhị công tử cứu ngươi. Cùng thái tử giao chiến, là nhị công tử quyết định của mình."

"Ta nếu là có ngươi lãnh tĩnh như vậy liền tốt."

"Những này là nhị công tử ý tứ, ta chỉ là thuật lại mà thôi." Nhị công tử chính là như vậy, nói chuyện không phải rẽ ngoặt, có đôi khi cong ngoặt đến lớn, người khác nghe liền xuyên tạc hắn nguyên ý. Nhị công tử lại khinh thường giải thích.

Từ A Man hỏi lại: "Nhị công tử thật không có quái ta?"

"Từ cô nương, nhị công tử chiếm đoạt ngươi, lại ép buộc ngươi cuốn vào hắn phân tranh, ngươi nhìn thấy nhị công tử lưu lạc đến nay, nhưng có cười trên nỗi đau của người khác?"

Nàng lắc đầu, "Chuyện trước kia, ta cũng có lỗi... Ta lúc đầu không biết hắn là tứ hoàng tử, coi là chỉ là một cái vô năng giả thiếu gia, dễ bị lừa cực kì." Khi đó nhị công tử xác thực dễ bị lừa. Nàng làm sao lừa hắn, hắn đều không giết nàng.

"Thật muốn ngược dòng tìm hiểu nguyên nhân, ngươi là một cái bình thường nha hoàn, nếu không phải nhị công tử đưa ngươi đặt vào trong phòng, ngươi tại tam tiểu thư bên người yên ổn an bình, không đến mức gặp nạn. Lại ngược dòng tìm hiểu càng xa xưa, nếu

như nhị công tử không có giả chết rời cung, đây hết thảy cũng sẽ không phát sinh."

"Thốn Bôn, ngươi là như thế nào luyện thành như vậy tỉnh táo?" Từ A Man thậm chí cảm thấy đến, Thốn Bôn so nhị công tử càng ung dung không vội.

Thốn Bôn bỗng nhiên cười hạ: "Ta từng làm qua chuyện sai, chỉ là nhị công tử không so đo thôi. Nhị công tử đối với mình người phi thường tha thứ, Từ cô nương, ngươi chậm rãi liền sẽ rõ ràng."

Hai canh giờ về sau, Lâm Ý Trí ra, tiếp lấy lại đóng cửa lại.

Từ A Man không có nhìn thấy Mộ Cẩm.

Trong khe cửa khói mù lượn lờ, phao tắm thuốc giống như là phao đến thăng lên tiên giống như.

Lâm Ý Trí không có nói rõ Mộ Cẩm bệnh tình, ngược lại cùng Thốn Bôn nói về trong cung sự tình. Miêu tả hoàng thượng tóc trắng xoá, Lâm Ý Trí cười ha ha: "Hoàng thượng cùng ta là cùng thế hệ, nhưng mà ta đứng trước mặt của hắn, tuổi trẻ mỹ mạo. Cho nên nói, đế vương chi vị ngồi còn không bằng ta cái này sơn dã thôn phu tự tại. Nguyệt Sơn nếu là nhìn thấy hiện tại hoàng đế, sợ là muốn phình bụng cười to."

Thốn Bôn lẳng lặng nghe, không có phụ họa chế giễu hoàng thượng chủ đề.

Lâm Ý Trí lại nói về Tiêu Triển, "Ta cùng thái tử nói, ta tại hắn trong bụng lưu lại một vật. Thái tử tức giận đến sắc mặt biến thành

màu đen, nhưng là không dám giết ta."

Lâm Ý Trí tiếng cười trong sáng: "Ta một chuyến tiến cung, tức giận đến hai cha con kém chút thổ huyết. Đáng giá đáng giá. Bất quá, trong cung có một trận mùi lạ, giết phụ tử, giết huynh đệ, giết hậu phi. Quyền thế tư vị không phải ai đều nghe được quen. Khó trách Nguyệt Sơn ở hoàng cung ở bị bệnh."

Nói xong, Lâm Ý Trí nhìn xem Từ A Man, "Ngươi đi bên trong, cùng Mộ Cẩm trò chuyện, đừng để hắn đã ngủ."

"Tốt." Từ A Man liên tục không ngừng đi.

Lâm Ý Trí lúc này mới cùng Thốn Bôn nói: "Nữ nhân này có gì chỗ hơn người?"

Thốn Bôn đáp: "Giáp chi mật đường, Ất chi tỳ / sương."

Lâm Ý Trí thở dài một tiếng khí: "Hôm đó ta hỏi hoàng thượng, Nguyệt Sơn có gì chỗ hơn người? Hoàng thượng giận tím mặt, nói ta gọi thẳng tiền hoàng hậu khuê danh. Bất quá, ta nói liên tục mười câu 'Nguyệt Sơn', hoàng thượng cũng không có chặt đầu của ta, mà là đem vấn đề của ta hỏi lại ta. Kỳ thật, ta hi vọng Nguyệt Sơn bình thường phổ thông, ai cũng chướng mắt nàng, chỉ có ta thích."

Thốn Bôn nói: "Nhị công tử tâm tư cùng Lâm thần y là giống nhau."

"Tiểu tử ngươi trưởng thành, liền hắn tâm tư ngươi cũng hiểu? Tiểu Thốn Bôn, có cô nương không?" Lâm Ý Trí cong lên cười mờ ám.

"Thuộc hạ cả đời đi theo nhị công tử."

"... Không thú vị."

"Nhị công tử nha." Từ A Man ngồi tại cạnh thùng gỗ, chống cằm nhìn xem bị tắm thuốc hun đỏ Mộ Cẩm.

Hắn thân thể cùng chưng chín sông tôm đồng dạng, trên mặt gân xanh nhấp nhô, phổ biến hắn ngũ quan, khóe mắt bị treo lên tới.

"Ngươi về sau phải biến đổi đến mức xinh đẹp nha."

Mộ Cẩm hấp hơi tâm bỏng, nàng giống như là chân trời hàng đạo lôi.

Nàng nói gì vậy? Nàng cũng không nhìn nhìn bộ dáng của mình... Không phải, tốt xấu nàng là tiểu mỹ nhân.

Vừa rồi, Lâm Ý Trí một bên hạ dược, một bên thì thầm: "Thật sự là đồng nhân không đồng mệnh, ta anh tuấn bất phàm, lại độc thân đến nay. Ngươi hỗn tiểu tử so ta trước có thân thuộc, sớm biết liền đem ngươi đẩy xương thành người quái dị. Ta gặp được của ngươi cô nương kia, rất xinh đẹp. Nguyệt Sơn dưới suối vàng có biết, nhất định vì ngươi cao hứng."

Mộ Cẩm cười cười.

Nương thân đương nhiên cao hứng, nàng thích con dâu, chính là tiểu mỹ nhân như thế.

Có tí khôn vặt, không có dã tâm lớn. Nhìn thấy hắn rơi vào tình cảnh như vậy, nàng y nguyên có thể cười có thể nói. Hắn sợ nhất

khóc lớn đại bi nữ nhân, cảm xúc không cách nào giải quyết vấn đề gì.

Không phải sao, nàng chính nói với hắn: "Nhị công tử, nước này đem ngươi nướng chín."

Thật sự là một cái chán ghét nữ nhân.

"Nhị công tử, ngươi nói ngươi, không phải tập võ liệu lại yêu khoe khoang."

Hắn nhếch miệng, mặc kệ nàng.

"Nhị công tử, ngươi tại sao muốn đi luyện tà công đâu?"

Mộ Cẩm rốt cục nói: "Ngươi rất dông dài."

Từ A Man ngừng tạm: "Nhị công tử, ngươi đừng nói chuyện, có toàn cơ bắp kéo lấy ngươi nửa gương mặt, há miệng, mặt liền sai lệch."

"..." Hắn ngậm miệng lại.

Nàng cười cười, "Ngoan a, khỏi bệnh rồi liền lại là tuấn mỹ nhị công tử."

Một lát sau, Từ A Man lại hỏi: "Nhị công tử, ngươi tại sao muốn xúc động cùng thái tử quyết đấu đâu?"

Đợi đến nàng hỏi cái này vấn đề, Mộ Cẩm nghĩ trả lời, lại cảm thấy khó mà khải miệng. Yết hầu lăn mấy lần, cuối cùng trấn định tự nhiên nói: "Ta vui lòng."

Phúc chí tâm linh một khắc, Từ A Man từ Mộ Cẩm ba chữ bên trong nghe được ba mươi chữ ý tứ.

Nàng là nhị công tử trong mắt "Người một nhà".

Nàng hai tay trùng điệp, đặt tại thùng gỗ bên trên, gần nhìn nhị công tử mặt. Một trương ngũ quan liên lụy răng nanh thú hình, lại so thái tử ôn nhuận mặt càng thêm cùng nhan thiện mắt.

Thị lực hạ xuống về sau, Mộ Cẩm đều là bằng nhĩ lực phân biệt vị, bắt được nàng khinh bạc hô hấp, hắn hỏi: "Ngươi áp sát như thế làm cái gì?" Cũng không sợ bị hắn vặn vẹo ngũ quan hù đến.

"Nhị công tử, ta hiện tại đã biết rõ ngươi vì cái gì nói mình thiện tâm." Tâm ngoan cùng thiện tâm cùng tồn tại, của nàng nhị công tử liền là cổ cổ quái quái.

Mộ Cẩm hừ lạnh một tiếng: "Ta muốn tính với ngươi sổ sách, một bút một bút đều nhớ kỹ. Hiện tại không thu thập được ngươi, ngày sau có ngươi hảo hảo mà chịu đựng."

Nàng mới dưới đáy lòng khích lệ nhị công tử, hắn lại chứng nào tật nấy."Nhị công tử nhớ có bao nhiêu bút đâu?" Lâm thần y nói, không thể nhường nhị công tử ngủ mất, thế là nàng thuận Mộ Cẩm chủ đề hỏi.

"Tặng cho ta đồ vật, đến nay không có nhìn thấy."

Từ A Man vội vàng trả lời: "Thêu, thêu. Buổi sáng ta liền đã thêu tốt. Nhưng là... Ta không biết Lâm thần y hôm nay muốn đi qua vì nhị công tử trị liệu. Ta thêu chính là một trương mù khăn. Nhị công tử khỏi bệnh rồi, nhưng không dùng được..."

Lại là khăn. Ngoại trừ cô nương này nhà đồ chơi, nàng liền chơi không ra mới hoa dạng. Bất quá, so với những cái kia hoa nhài khăn, mù khăn xem như dán vào bệnh tình của hắn, đây là đơn độc vì hắn mà thêu, duy nhất khăn. Nhị công tử tâm lý thăng bằng một chút, "Ân."

Dược thủy hun đến hắn buồn ngủ, ứng như thế một tiếng, không có lại nói tiếp.

Từ A Man nhìn thấy hắn nhắm mắt lại, lại hỏi: "Nhị công tử, còn có cái khác trướng muốn cùng ta tính sao?"

"Ân." Là có, bất quá Mộ Cẩm một lát nghĩ không ra.

"Còn có cái gì đâu?" Nàng truy vấn.

"Quên." Hắn giật giật mồm mép, hai chữ nỉ non tại đôi môi ở giữa, giống như ngủ không phải ngủ bộ dáng.

Từ A Man dưới tình thế cấp bách, nói: "Nhị công tử, ta bị thái tử bắt đi, ngươi có phải hay không lo lắng ta phản bội ngươi? Cho nên muốn cùng ta tính sổ sách?"

"Nha." Hắn muốn tiến vào mộng cảnh, nghe thấy "Thái tử" hai chữ, ép buộc chính mình tỉnh táo lại. Nhưng hắn không có nghe tiếng nguyên một câu nói, nhíu lên mi: "Cái gì?"

"Nhị công tử, ta biết ngươi rất nhiều bí mật, ngươi không yên lòng ta. Đúng hay không?"

"Ân, ngươi tham sống sợ chết, nhất định sẽ vì bảo mệnh phản bội ta."

"..." Từ A Man trừng hắn, nguyên lai nhị công tử một mực không có hoàn toàn tín nhiệm nàng.

"Ngươi một cái tay trói gà không chặt nhược nữ tử, thái tử tâm ngoan thủ lạt, ngươi cũng chỉ thừa phản bội ta con đường này có thể đi. Không trách được ngươi." Tha thứ nhị công tử nói như vậy.

"Ngươi biết ta sẽ phản bội ngươi, tại sao muốn để ta làm thiếp thân nha hoàn?"

Mộ Cẩm nói: "Thân phận của ta đã bại lộ." Cũng liền không quan trọng phản bội không phản bội nói chuyện.

Từ A Man lúc này nghe rõ, hỏi: "Nhị công tử, coi như ta phản bội ngươi, ngươi cũng tới cứu ta sao?"

"Ân."

"Vì cái gì?"

"Ta vui lòng." Hắn muốn cứu ai cần nghe ý kiến của người khác sao? Mộ Cẩm làm nhiều năm như vậy bình dân bách tính, có thể thực chất bên trong làm bậy là trời sinh.

"Nhị công tử, ta không có phản bội ngươi." Từ A Man thấp giọng nói: "Mặc dù ta là hạng người ham sống sợ chết, nhưng là... Ta không muốn để cho nhị công tử lâm vào hiểm cảnh."

"Nha." Mười phần lấy lệ một câu.

"Nhị công tử, xin đừng nên chất vấn ta trung thành." Từ A Man nghiêm túc nói.

Mộ Cẩm miễn cưỡng nâng cao tinh thần, "Ngươi nếu là thật trung thành, đừng nói là lời nói. Để cho ta ngủ một lát nhi cảm giác, mặt ta da kéo tới đủ khó chịu."

"Thần y nói, phao tắm thuốc thời điểm tuyệt đối đừng ngủ mất."

"Hắn lừa gạt ngươi."

"..."

"Hắn là sợ ta nhàm chán mới khiến cho ngươi tiến đến theo giúp ta."

"..."

"Ta thật buồn ngủ, ngủ trước một hồi." Nói xong, Mộ Cẩm tựa ở thùng gỗ bên trên.

"Nhị công tử, thần y nói..."

"Đừng nghe hắn nói, ta muốn đi ngủ. Ngươi phụ trách thêm củi." Mộ Cẩm nhắm mắt lại, chỉ chốc lát sau liền ngủ mất.

Tiếp tục thêm củi, liền là thật đem nhị công tử làm heo nướng.

Nghĩ thì nghĩ, Từ A Man vẫn là cho hắn châm củi.

Nhị công tử nhận định nàng nhất định sẽ phản bội, lại vẫn chạy tới cứu nàng. Nghĩ đến đây, tâm tình của nàng lập tức liền xông lên nóc nhà, thẳng đến vạn dặm mây xanh.

Nàng đối trước mặt này một cái gân xanh hoành đột, liền nhân dạng đều không được xưng nhị công tử, cong lên vành trăng khuyết vậy cười.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 76: Chúc Mừng Nhị Công Tử Mừng Đến Lương Duyên.

76

Tắm thuốc chậm lại Mộ Cẩm mệt mỏi, ngủ một giấc, khôi phục chút thể lực.

Hắn ngũ trảo một nắm vừa để xuống, cảm giác đầu ngón tay lực lượng đang từ từ hội tụ.

Lâm Ý Trí nói: "Thái tử gặp may mắn, một kiếm kia không có thương tổn cùng ổ bụng, cho nên mới bảo vệ tính mệnh. Ngươi đây? Cũng là gặp may mắn, gân mạch không có đứt đoạn. Tương lai khôi phục là không ngại."

"Ân." Mộ Cẩm nắm tay, lực lượng không có hoàn toàn trở về, hắn lại buông ra.

Lâm Ý Trí nói tiếp: "Ta lần này xuất cung, thái tử đồng ý. Thế nhưng là, vì thoát khỏi thái tử theo dõi, ta bỏ ra tốt một phen công phu. Thái tử hiện tại hẳn là lại tại trong cung giận ta." Phàm là nói lên kích thích hoàng tộc sự tình, Lâm Ý Trí liền tiếng cười không ngừng.

Hoàng cung hủy Chân Nguyệt Sơn hết thảy, Lâm Ý Trí chán ghét cái kia từng tòa cung điện. Nếu như không phải là vì thay Mộ Cẩm bù đắp, Lâm Ý Trí mới sẽ không đáp ứng trị liệu thái tử.

Những này âm hiểm xảo trá nam nhân, chết liền chết a.

Lâm Ý Trí cười một hồi, còn nói: "Ta vì thái tử trị liệu, nhặt về ta đầu này mạng già, đồng thời nhường hoàng thượng có đặc xá Mộ gia lý do. Bất quá, thái tử đối ngươi hận thấu xương, chỉ sợ sẽ không từ bỏ ý đồ. Ta cho hắn hạ một mảnh độc. Hắn trúng kiếm tính mệnh hấp hối, ta không có cho cương liệt độc dược. Một mảnh độc cũng không phải là không thể giải đáp, thái tử đã ở dân gian tìm kiếm danh y. Hắn đương hạ giết không được ta, tương lai chưa hẳn. Tiếp xuống, ngươi như thế nào dự định?"

Mộ Cẩm ngẩng đầu: "Ta tạm thời ở chỗ này tĩnh dưỡng một đoạn thời gian. Mộ phủ người an bài đi ra, ta an tâm."

Lâm Ý Trí thở dài: "Không nghĩ tới, đã nhiều năm như vậy, cũng trốn không thoát cùng thái tử ân oán."

Mộ Cẩm lạnh nhạt: "Hoàng tộc vận mệnh."

Lâm Ý Trí hỏi: "Con mắt của ngươi phải chăng có chuyển biến tốt đẹp?"

Mộ Cẩm lắc đầu, "Không có."

"Nơi này không phải dược cốc, rất nhiều thảo dược tìm không thấy. Ta chỉ có thể tuyển gần dược tính, thấy hiệu quả liền chậm chạp."

"Ân."

"Đừng nản chí, vi sư nếu là tìm tới thích hợp dược liệu, liền sẽ vì ngươi phối chế đan dược."

"Ân." Mộ Cẩm nên được hững hờ.

Nhìn đây cũng không phải là lo lắng bộ dáng, Lâm Ý Trí không có nói nữa.

Đón lấy, Thốn Bôn đẩy xe lăn, đem Mộ Cẩm đưa đi Từ A Man gian phòng.

Từ A Man liền vội vàng đứng lên đón lấy, "Nhị công tử, vốn nên là ta phục thị ngươi."

Mộ Cẩm khoát khoát tay, "Ngươi yêu như thế nào liền ra sao." Ngừng tạm, hắn hỏi: "Đúng, ngươi không phải nói vì ta thêu một trương mù khăn?"

"Ân." Nàng hỏi: "Nhưng là... Nhị công tử, ngươi ngâm thuốc có phải hay không có chuyển tốt?"

"Ngươi cho rằng hắn gọi thần y, hắn liền thật là thần tiên. Không có nhanh như vậy, ngươi thêu đồ vật dù sao cũng nên dùng tới."

Từ A Man cầm lấy thêu khăn, "Nhị công tử, ngươi ngồi."

Mộ Cẩm ngồi xuống.

Nàng nhẹ nhàng đem thêu khăn cột vào ánh mắt của hắn. Có thêu phù bình an một góc vừa lúc ở hắn tai trái bên. Nàng cười nói: "Nhị công tử, ngươi sẽ bình an."

"Lời thật lòng?"

"Ân. Công tử bình an, nha hoàn đi theo bình an."

Nói là có đạo lý. Nhưng thân phận của hai người tại ngữ cảnh trúng qua tại xa cách. Mộ Cẩm cười: "Hôm nay tắm thuốc nhàm chán, ta ngược lại thật ra suy nghĩ rất nhiều. Kỳ thật, ta như vậy quý công tử mới là lương tế."

"..." Lương tế hai chữ, lại như thế nào hiểu lầm, cũng thả không đến nhị công tử trên thân. Bất quá, đi theo nhị công tử, áo cơm không lo là thật.

Thế gian không có vẹn toàn đôi bên. Đã muốn chân tình, lại muốn phú quý, quá tham lam liền sẽ cả người cả của đều không còn.

"Ngươi nghe hướng Dương thành hí lời nói, giảng những sách kia sinh tiểu thư cố sự. Đi thi lúc, thư sinh phần lớn là thực tình thành ý, nếu như cao trung trạng nguyên, thì phần lớn thành phụ tâm lang. Cùng chung hoạn nạn dễ, cùng phú quý khó. Ta liền không đồng dạng. Ta từ nhỏ đến lớn đều tại phú quý bên trong, danh lợi dụ hoặc, đối ta mà nói không có ý nghĩa. Ta như vậy công tử văn nhã, chẳng lẽ không phải tốt nhất vì người phu tế?"

Chính là bởi vì nhị công tử chẳng hề để ý, cho nên gả cho hắn kết quả là: "Ân. Khả năng bị vắng vẻ, khả năng bị hưu vợ."

Mộ Cẩm kéo căng lên mặt, "Ngươi làm sao như thế làm người ta ghét đâu?" Hắn còn tại mang bệnh, nàng cũng không biết chọn một tốt hơn lời nói giảng, dỗ dành hắn bệnh nhân này. Nghĩ đến chính mình đem nữ nhân này bỏ vào trong lòng, càng là làm giận.

Nàng vội vàng đổi giọng: "Vâng vâng vâng, nhị công tử là trên đời này tốt nhất vì người phu tế."

"Nghĩ một đằng nói một nẻo."

Từ A Man không biết nói như thế nào, bắt đầu trầm mặc.

Mộ Cẩm lại cảm thấy phiền, hắn lạnh xuống ngữ khí: "Ta nếu là lại phập phồng không yên, phun ra một ngụm máu đen, ngươi liền tự mình đề đầu đi gặp Lâm thần y."

Từ A Man vội vàng che che miệng ba, nói: "Nhị công tử thật xin lỗi, ta quên ngươi là một bệnh nhân."

"Ta này không ở trên mặt được khăn? Ta bản thân bị trọng thương, ngay cả đứng đều đứng không yên, nửa đời sau cũng không biết, còn có thể hay không nhìn thấy ngươi trương này chán ghét mặt." Nói xong câu này, hắn hung hăng phun ra một ngụm trọc khí.

"Nhị công tử ngươi đừng tức giận, ngươi là một cái tốt vì người phu tế. Thật, gả cho ngươi thật là tốt." Nàng lại nhấn mạnh nói: "Thật rất tốt."

"Ân." Hắn nghiêng thân, "Nói nghe một chút, như thế nào cái tốt pháp?"

"Ngươi nghĩ nha, của ngươi hậu viện hòa thuận, không có tranh đấu. Tại ngươi nhà thời gian là mười phần thoải mái."

"Nha."

"Ăn mặc không lo, dùng đều là đồ tốt nhất, bao nhiêu nữ nhân trông mong chính là như vậy thời gian. Nhị công tử liền là thiện tâm, mới xây như thế một tòa hậu viện, mọi người hoan thanh tiếu ngữ, vui vẻ hòa thuận."

Hắn giật giật trên mắt bình an khăn. Làm sao nghe nàng nói chuyện, càng nghe càng tức giận đâu. Hắn tựa ở trên xe lăn, "Ngươi ngậm miệng đi, để cho ta yên tĩnh."

Từ A Man lập tức im lặng, chủ động tiến lên vì hắn đấm vai.

Một hồi lâu, Mộ Cẩm bỗng nhiên tung ra một câu: "Ta về sau sẽ không không chiếm được thê tử a?"

"Làm sao lại thế? Nhị công tử dáng dấp tuấn tú, lại có gia thế. Sinh bệnh là nhất thời, khỏi bệnh rồi, đến đây làm mối bà mối liền muốn đạp phá cửa hạm."

Hắn nhẫn nại tính tình, "Nói lâu như vậy, chưa từng nghe qua ngươi nói về chuyện chung thân của ngươi?"

Bởi vì nàng không có việc hôn nhân. Nếu là nhị công tử nhân từ chút, đợi nàng lớn tuổi, hắn liền đổi tiến áp sát người nha hoàn. Tới lúc đó, nàng mới có tìm kiếm giai tế tự do. Như nhị công tử bá đạo chút, có lẽ liền đem nàng phái đến phòng bếp đương đầu bếp nữ. Nàng chỉ có thể cô độc sống quãng đời còn lại.

Nói tóm lại, tương lai của nàng vẫn dắt tại nhị công tử trên tay.

Nhị công tử lại cưng chiều nàng, hai người từ đầu đến cuối cách xa nhau chủ tớ thân phận. Nhị công tử là lương tế cũng tốt, phụ lòng cũng được, nàng một cái hèn mọn sâu kiến hạ nhân, cùng hắn không chút nào xứng. Dù là thiếp thân nha hoàn cùng cận vệ đồng dạng, cùng là đi theo nhị công tử bên người, nàng cũng xa xa không kịp Thốn Bôn tài học.

Nàng không phải nghiêng nước nghiêng thành đại mỹ nhân, không có đủ để xứng đôi nhị công tử gia thế. Nhị công tử nói tới giai

nhân, hẳn là môn đăng hộ đối thiên kim tiểu thư.

Từ A Man có chút thất lạc, bất quá nghĩ đến nhị công tử vì cứu nàng, dám cùng thái tử giằng co, nàng lại cười lên, "Nghĩ không ra xa như vậy."

"Không xa." Mộ Cẩm một mặt lạnh lùng, "Ngươi niên kỷ cũng đến, tuy nói nhân sinh tình yêu không phải duy nhất, nhưng đã là chung thân đại sự, là nên suy tính."

Từ A Man suy đoán, hắn có phải hay không lo lắng hắn rơi xuống tàn tật, không lấy được cô nương. Nàng thiện ý an ủi: "Nhị công tử, ngươi đừng lo lắng, hiện tại đi bất động. Về sau chậm rãi, đi trước mười bước, lại đi nhị thập bước, tiếp lấy trăm bước, ngàn bước, luôn có thể khôi phục. Bệnh mắt... Nghe Lâm thần y ý tứ, không biết trị không tốt. Nhị công tử tương lai vẫn là có thể cưới giai nhân."

"Ngậm miệng, ngươi phiền người chết." Mộ Cẩm đem xe lăn chuyển nửa tròn, muốn đi ra ngoài, lăn mấy lần bánh xe, lại dừng lại."Đẩy ta ra ngoài đi một chút. Lại ở chỗ này nghe ngươi nói chuyện, ta lại muốn thổ huyết."

"Nha..." Từ A Man không dám nhiều lời, theo lệnh làm việc.

Lúc nửa đêm, xe lăn nhấp nhô tiếng vang lại nhẹ lại nhỏ, cũng vô pháp tại này yên tĩnh núi rừng triệt để ẩn tàng.

Thốn Bôn luôn luôn cạn ngủ, thính tai khẽ nhúc nhích liền rời giường, hắn phủ thêm áo ngoài ra ngoài.

Dưới ánh trăng, Mộ Cẩm tay phải khoác lên xe lăn trên lan can, tay trái chống trán. Nghe thấy động tĩnh, hắn thoáng chuyển hướng Thốn Bôn.

Thốn Bôn bước chân gần như im ắng, tiến lên thấp hỏi: "Nhị công tử ngủ không được sao?

"Khả năng trước mấy ngày ngủ nhiều lắm." Mộ Cẩm nói: "Đẩy ta đi ra bên ngoài đi một chút."

Thúy trúc bên cạnh, bạc nguyệt xuyên không phá đen nghịt rừng trúc, chỉ có yếu ớt cây đèn như lồng bàn bình thường lũng gấp hai người.

"Ngày mai liền là trung thu, ngươi xuống núi đặt mua vài thứ, không thể bớt đoàn viên bầu không khí." Mộ Cẩm tay trái ngoắc ngoắc bình an khăn kết.

Từ A Man ban ngày cho hắn buộc lên thời điểm, đem kết đánh cho có chút lịch sự tao nhã. Hắn tay không bằng của nàng linh xảo, buộc đến có chút dây dưa dài dòng. Gió đêm thổi lên một đầu tung bay khăn trắng.

"Là."

Mộ Cẩm hỏi: "Cha ta có tin tức hay không?" Mộ lão gia đối ngoại nói là trở lại quê hương, nhưng thật ra là giấu ở nơi khác.

Thốn Bôn: "Mộ lão gia hồi âm, hết thảy bình an."

"Ân." Mộ Cẩm buông ra thưởng thức khăn kết tay, "Thốn Bôn."

"Tại."

"Ta cũng làm hồi mãng phu, nhất thời xúc động liên lụy đám người. Các ngươi phải chăng đối ta có lời oán giận?"

Thốn Bôn nghiêm mặt nói: "Nhị công tử, cùng thái tử một trận chiến, ngoại trừ ngươi tao ngộ phản phệ, những người còn lại đều an hoàn toàn không có lo. Thuộc hạ sao là lời oán giận?"

Mộ Cẩm giật giật khóe miệng, "Ta tẩu hỏa nhập ma là tự làm tự chịu, oán không được ai, bất quá liên luỵ Mộ phủ, không thể nói là một cái tốt chủ tử."

Thốn Bôn mặt không đổi sắc: "Ta theo nhị công tử, sinh tử sớm đã không để ý."

"Ta anh minh một thế, sao cũng bởi vì một nữ nhân..." Mộ Cẩm cười nhẹ, không tiếp tục nói.

"Nhị công tử, ta cho rằng, thề nguyền sống chết tình ý mười phần khó được, nên may mắn."

"Ân, nên may mắn." Mộ Cẩm ngửa đầu, khăn bên trong một vùng tăm tối."Mẫu thân của ta không có tìm được như ta như vậy có tình có nghĩa lang quân. Hiện tại bên trong ngủ ngon nữ nhân kia, nhặt được món hời lớn, còn một bộ ngốc dạng cái gì cũng không biết. Ngươi nói có phiền hay không."

"Có lẽ... Có thể nói bóng nói gió?"

"Ta là cao quý tứ hoàng tử, làm sao cũng phải là nàng trước hâm mộ tại ta. Chúng ta bây giờ là tội phạm truy nã, việc hôn nhân tạm thời không làm được, có nhiều thời gian nhường nàng trước cúi đầu xuống." Tóm lại, không thể là hắn này quý công tử trước hướng nàng lấy lòng."Bất quá, việc này Tiêu Triển ngược lại giúp một

chuyện. Nếu không phải hắn, ta còn không biết, như thế không có ý nghĩa nữ nhân lại lên lòng ta."

"Chúc mừng nhị công tử mừng đến lương duyên."

"Lương không lương duyên không rõ ràng, sớm muộn bị tức chết là thật." Mộ Cẩm che dấu tính tình, đột nhiên hỏi: "Thốn Bôn, ngươi nói nữ nhân này có gì chỗ hơn người?"

"Thuộc hạ không biết."

Mộ Cẩm cười cười: "Cũng thế, ngươi như biết, chính là ngươi ngưỡng mộ trong lòng nàng."

Không phải nhị thập bị cướp, khiến Mộ Cẩm mất tỉnh táo phán đoán, hắn cũng không hiểu chính mình ngưỡng mộ trong lòng nàng. Hắn tiếp nhận bất thình lình kết cục, lại không tới kịp tế cứu đối nàng để ý nguyên nhân.

Nếu nói Từ A Man có chỗ nào không hết nhân ý, ước chừng chính là nàng tối dạ tâm tư. Nhớ tới nàng giảng bà mối cùng giai nhân... Mộ Cẩm nói: "Ngày mai trung thu chi yến, nhường một mình nàng bận rộn đi."

"Là." Nhị công tử khẩu khí, chính là rất giống thái tử nói ra nhị thập "Chết" lúc hờn dỗi.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 77: Thái Tử Tâm Tư Một Mực Đi Theo Ngươi, Những Người Khác Hắn CũNg Chướng Mắt.

77

Từ A Man sáng sớm dậy bắt đầu bận rộn.

Mộ Cẩm đẩy xe lăn đến phòng bếp bên ngoài. Rõ ràng là ngưỡng mộ trong lòng cô nương, hắn cũng có thể ngạnh sinh sinh trống ra một trận không vui. Hắn thuận thuận khí, cười hỏi: "Hôm nay tới hay không cho ta châm củi?" Này một cái che lấp hai con ngươi dáng tươi cười, mười phần xảo trá.

Từ A Man đờ đẫn: "Thật xin lỗi, nhị công tử, ta muốn cho ngươi làm ngươi thích ăn."

Hắn nhướn mày phong: "Nghe không phải như vậy tình nguyện a."

"Nguyện, tình nguyện, ta là nhị công tử thiếp thân nha hoàn, nào dám không tình nguyện nha." Nàng bưng một rổ lớn rau quả đi tới.

Mộ Cẩm phủ khăn, nghiêng tai lắng nghe của nàng động tĩnh.

Hắn không nói gì, nàng cũng không mở miệng.

Gió thu phật tiến giữa hai người.

Dựa vào suy nghĩ trong lòng, Mộ Cẩm tựa hồ gặp được nàng sợi tóc khinh vũ, trống má ngột ngạt xinh đẹp. Tự trọng gặp đến nay, hắn đến nay chưa từng đứng đắn liếc nhìn nàng một cái, dù là bình thường, thấy nàng cũng tâm niệm vừa động. Lúc này không thấy được, càng là tưởng niệm cực kì."Khụ khụ." Hắn ho hai lần, "Tới."

Từ A Man để tay xuống bên trong đồ ăn, ngẩng đầu.

Trương này mù khăn chọn màu sắc quá tuyết trắng, nổi bật lên nhị công tử mặt dưới ánh mặt trời càng thêm óng ánh. Nàng thầm thở dài một tiếng khí, hiện tại đối nhị công tử càng ngày càng vung không ra tính khí, nhớ tới hắn bởi vì của nàng sơ sẩy mà tẩu hỏa nhập ma, trong lòng nàng liền có áy náy. Đã là áy náy, liền tận lực thuận yêu cầu của hắn. Nàng đứng dậy, đi đến xe lăn bên.

Mộ Cẩm lấy tay: "Người đâu?"

Từ A Man đưa tay bỏ vào lòng bàn tay của hắn, bị một thanh nắm chặt.

Nhị công tử yêu thích nhào nặn nàng lòng bàn tay thói quen kéo dài đến nay.

Nàng vừa mới tẩy đồ ăn, thanh lương nước giếng ngâm ở lòng bàn tay, mang đi ấm áp.

Mộ Cẩm chạm đến một mảnh ý lạnh, nhíu nhíu mày, "Làm sao như thế lạnh?"

"Hiện tại là mùa thu, nhị công tử." Từ A Man bình tĩnh trả lời: "Tiếp qua mấy tháng liền bắt đầu mùa đông, sẽ càng ngày càng lạnh."

Lời tuy nói như vậy, có thể trước mặt là lòng của mình bên trên cô nương, lại trêu tức nàng đầu óc chậm chạp, không thức thời, cũng muốn chiếu cố nàng ăn được mặc. Biết nàng là không hiểu phong tình tính tình, coi như nhường nàng bận bịu chết, nàng cũng chưa chắc có thể nhìn thấu tâm ý của hắn. Hắn đưa nàng băng lãnh tay nhỏ giữ tại lòng bàn tay của mình, quay đầu hướng phía tây bắc, hô một tiếng: "Thốn Bôn."

Trung tâm Thốn Bôn tùy thời chờ lệnh, cửa phòng lập tức mở ra, "Nhị công tử."

Mộ Cẩm nói: "Cho nàng nấu nước nóng, đừng để nàng lại đụng nước lạnh."

"Là." Thốn Bôn ứng thanh.

Đãi trong lòng bàn tay tay nhỏ ấm lại, Mộ Cẩm mới buông ra Từ A Man. Hắn hơi ngẩng đầu, tại đen nhánh bên trong phác hoạ của nàng hình dáng, "Hầu hạ ta là phần của ngươi bên trong sự tình, nhưng ngươi muốn chiếu cố thân thể của mình. Ta chỉ có tiến áp sát người nha hoàn, ngươi mệt mỏi sụp đổ, đi đâu tìm người đi?"

Từ A Man gật đầu, "Là, nhị công tử."

Mộ Cẩm còn nói: "Tuy là trung thu chi yến, nhưng lúc này không giống ngày xưa, đừng phô trương lãng phí, mấy người phân lượng là đủ."

"Là, nhị công tử."

Hắn biểu hiện được có chút quá phận quan tâm, thế là hắn ngồi thẳng người, vân đạm phong khinh nói: "Đi làm việc đi."

Từ A Man lui xuống.

Nàng phụ trách làm đồ ăn, Thốn Bôn ở bên nấu nước, hai người khó tránh khỏi phiếm vài câu.

Mộ Cẩm nghe lại không được bình thường. Nàng lúc này không có nịnh nọt, cùng cùng hắn nói chuyện lúc cái kia loại ủy khuất cầu toàn chân chó dạng rất không đồng dạng. Hắn lại hô một tiếng: "Thốn Bôn."

"Tại." Thốn Bôn đi tới.

"Ngươi quang sẽ nấu nước, giúp không được gì." Mộ Cẩm nói: "Đến dưới núi mời một cái đại thẩm, cho nàng đánh một chút ra tay."

"Là."

Thốn Bôn rời đi về sau, Mộ Cẩm lại hô một tiếng: "Ngươi cũng ra."

"Nhị công tử, chờ một lát." Từ A Man mà nói từ bên trong bay ra: "Ta trước tiên đem đồ ăn thịnh đến trong chén, không phải liền dán nồi."

"Nha." Nàng không nghe mệnh lệnh của hắn, hắn ngược lại cong lên cười.

Ngoại trừ nghe hí, Mộ Cẩm chưa từng gặp qua cái khác chân tình nam nữ. Đã là chân tình, đương nhiên là tâm tình của hắn làm sao thoải mái sao lại tới đây.

Từ A Man không có thời gian dư thừa đi phỏng đoán nhị công tử tâm tư, nàng bận rộn tới mức xoay quanh, đầy trong đầu gà vịt dê

bò. Cuối cùng, còn muốn cho nhị công tử làm một phần trung thu tiểu bánh.

Dưới núi tới vị kia đại thẩm là một cái khác làng, mới nghe nói trên núi này một gia đình, hỏi: "Tiểu cô nương, hôm nay này mấy miệng người đồ ăn cũng chỉ có một mình ngươi đang bận a?"

Từ A Man "Ân" một tiếng.

"Các ngươi chỗ này muốn hay không thường xuyên mời một cái nha hoàn a?" Đại thẩm đến gần Từ A Man bên người, hàng âm lượng: "Nhìn vị kia tùy tùng, tướng mạo khí chất không phải người thường đi tới, ta đoán công tử nhà ngươi là đại hộ người ta a, có phải hay không nhiều mấy tên nha hoàn hầu hạ mới tốt đây này."

Từ A Man lắc đầu. Nhị công tử không phải ai đều chịu được.

Đại thẩm thật sâu thở dài, nói về nhà mình nghèo khó sinh hoạt, nói: "Thêm một cái con cái liền thêm một cái miệng ăn cơm, ta cùng ta chủ nhiệm lớp bạn —— "

Lời còn chưa dứt, Thốn Bôn lạnh lùng thanh âm từ ngoài cửa thổi qua đến: "Từ cô nương, nhị công tử nói buổi trưa ăn cơm."

Đại thẩm vội vàng ngậm miệng lại. Lại một lát sau, nàng thấp giọng nói: "Tùy tòng của các ngươi giọng nói chuyện cùng chủ tử giống như."

Từ A Man không cho đáp lại.

Đại thẩm bị mất mặt.

Xuống núi trước, đại thẩm vứt xuống một câu: "Tiểu cô nương, nghe đại thẩm một lời khuyên, những công tử ca này coi như chọn trúng một cô nương, cũng là ham mới mẻ. Một mình ngươi chiếm đoạt nha hoàn vị trí, mới mẻ không được bao lâu a, không bằng nhiều mấy người tỷ muội, một người làm một món ăn, tỉnh lúc lại dùng ít sức, cái nào dùng mời ta phụ nhân này lên núi hỗ trợ đâu, đúng hay không?"

Đại thẩm gặp Từ A Man là tiểu cô nương, mới từ bên này thuyết phục. Nếu là cô nương này tự thuật không làm được nhiều như vậy sống, có lẽ gia chủ này tử liền thường xuyên mời một cái nha hoàn.

Từ A Man nghe hiểu được lời này ý tứ.

Thế nhưng là, nàng lại không hi vọng xa vời nhị công tử tương lai.

Nhị công tử nghĩ ham liền ham đi, nàng làm nha hoàn, lại không phản kháng được đương chủ tử.

Mộ Cẩm so Từ A Man càng để ý đại thẩm. Đây là rõ ràng đang nói hắn tương lai sẽ bội tình bạc nghĩa.

Hắn lạnh lùng mặt hướng về đại thẩm bóng lưng.

Đại thẩm như có gai ở sau lưng, suýt nữa ngã một phát. Quay đầu trông thấy một cái nam nhân ngồi tại trên xe lăn, con mắt phủ khăn, nàng mới biết, này nhà công tử tàn phế lại mắt mù. Nàng vội vã hướng ra phía ngoài chạy.

Thẳng đến đỉnh núi không có tiếng bước chân, Mộ Cẩm mới quay đầu trở lại. Hắn tại nguyên chỗ đợi hồi lâu, không có nghe thấy Từ A Man có dị thường.

Lúc ăn cơm, nàng mang thức ăn lên, múc canh ngay ngắn rõ ràng, ngồi ở bên cạnh cùng hắn nói chuyện: "Nhị công tử, đây là ngươi thích bụng nhọn." Âm cuối tựa hồ còn có chút ý cười.

Mộ Cẩm nổi giận trong bụng, thăng lên lồng ngực, lại đóng hồi trong bụng.

Nơi này mấy nam nhân, biết rõ Mộ nhị công tử tính nết.

Lâm Ý Trí đến nay chưa lập gia đình, lẻ loi một mình. Hắn có thể bằng đối Chân Nguyệt Sơn tưởng niệm sống qua ngày.

Phao tắm thuốc thời gian bên trong, Lâm Ý Trí thuyết phục: "Chữa bệnh hàng đầu là thư thái. Đừng muộn thanh muộn khí. Nàng người là của ngươi, tương lai ngươi có cả đời thời gian cùng với nàng hao tổn. Nàng lại muốn không mở miệng, cùng lắm thì liền chịu chết nàng."

"Nhiều đem tâm tư đặt ở chữa bệnh cho ta bên trên. Chính mình một mối hôn sự đều không chiếm được, ra ý định quỷ quái gì." Tắm thuốc hun đến Mộ Cẩm khuôn mặt dữ tợn.

"Bằng vi sư tài mạo, lấy vợ sinh con kia là nháy mắt mấy cái sự tình." Lâm Ý Trí chậm rãi nói: "Ta đã cứu bao nhiêu xinh đẹp như hoa nữ tử, lấy thân báo đáp càng là vô số kể. Đáng tiếc, đều không phải một cái kia."

"Nếu có lựa chọn, ta cũng không hi vọng là này một cái." Việc đã đến nước này, không được chọn.

"Ta cảm thấy Từ cô nương người rất tốt."

"Chuyện này ta biết, không lao sư phó nhớ thương."

"Chua không lưu thu, cho ngươi thêm một thanh củi." Lâm Ý Trí nói: "Từ cô nương người cũng rất đần."

Chính mình cô nương không đến lượt những người khác nói nàng một câu khuyết điểm. Mộ Cẩm hừ hừ: "Nàng thông minh thời điểm ngươi không có gặp, cơ trí đâu. Đao lại cùn cũng có mài sắc một ngày, cho nàng chút thời gian."

Có lẽ là bởi vì trăng tròn thanh huy, Từ A Man cảm thấy nhị công tử hai con ngươi có mấy phần cạn sáng quang trạch. Nàng một lần nữa cho hắn buộc lên mù khăn, đánh lên một cái nho nhỏ nơ con bướm.

Mộ Cẩm nhất là thích nàng tay nghề, tay trái thưởng thức nơ con bướm, nói: "Năm nay trung thu vắng lạnh."

Lâm Ý Trí khoát tay: "Với ta mà nói, rất náo nhiệt." Hắn tướng đến năm cùng Lâm Quý Đồng ngắm trăng việc vặt nói ra.

Mộ Cẩm cười hỏi: "Phúc trại hiện tại như thế nào?"

"Hết thảy mạnh khỏe." Lâm Ý Trí chấp lên đũa, kẹp một khối lát cá, "Ân, hương vị thơm ngon. Thái tử tâm tư một mực đi theo ngươi, những người khác hắn cũng chướng mắt."

Câu nói này hơi có chút cổ quái, Từ A Man cảm thấy miệng bên trong tươi canh cũng có mùi lạ.

Lâm Ý Trí không có nói chuyện nhiều Lâm Quý Đồng, ngược lại nói về giang hồ chuyện bịa.

Chân chính giang hồ so hí trong lời nói càng xốc nổi, trầm bồng du dương thấp tiếng nói u nhiên tung bay ở không trung. Giảng đến đặc sắc chỗ, Lâm Ý Trí bỗng nhiên ngừng lại, con mắt nhắm lại.

Từ A Man nghe đến mê mẩn, này nhất trung đoạn, nàng ngẩng đầu nhìn Lâm Ý Trí một chút.

Trong nháy mắt, Thốn Bôn thu hồi đũa.

Mộ Cẩm bắt được Từ A Man tay, "Một hồi có chuyện gì, đừng rời bỏ bên cạnh ta."

Từ A Man đi theo câu nói này mà nhấc lên một trái tim.

An tĩnh hồi lâu, nàng nhìn thấy nước canh bên trên trôi nổi thịt vụn nhẹ nhàng lắc lư. Trước mặt ba nam nhân biểu lộ mười phần yên tĩnh. Rất an tĩnh không tầm thường.

Thốn Bôn cầm kiếm, nói: "Nhị công tử, người này xông nơi này mà đến."

"Ân." Mộ Cẩm một mực không có buông ra Từ A Man tay, khẽ bóp trấn an nàng, nói: "Không có việc gì, liền một con ngựa."

Rừng trúc ào ào, suối nước róc rách. Trừ cái đó ra, Từ A Man cái gì cũng không có nghe thấy. Qua một hồi lâu, mới truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập, tại núi rừng bên trong vang đến giống như một bài Trấn Hồn Khúc. Nàng che dấu biểu lộ, cùng còn lại ba người đồng dạng, không nói một lời.

Tuấn mã một tiếng hí dài, người cưỡi ngựa không có phát ra âm thanh. Thẳng đến một cái nồng vụ vậy thân ảnh xuất hiện tại rừng trúc bên.

Mộ Cẩm nghiêng tai: "Tiếng bước chân này nơi nào nghe qua."

Ngựa tê minh, người đến khoác một kiện áo choàng. Áo choàng đón gió mà lên, giương nanh múa vuốt bao lấy hắn thân thể khôi ngô. Bước vào mấy bước, trên mặt hắn bóng đen trùng điệp, nói: "Nhị công tử."

Đây là Đinh Vịnh Chí.

Lâm Ý Trí thần sắc buông lỏng, cười: "Đoàn viên đêm không ở trong nhà ăn cơm, chạy lên núi đến, không phải là thượng thư đại nhân đưa ngươi đuổi ra khỏi phủ đi."

"Ta lần này đến đây, là..." Đinh Vịnh Chí nhìn một chút Từ A Man. Nàng tại nàng trong mắt của hắn, vẫn là ngoại nhân.

Từ A Man tiếp thu được ám hiệu của hắn, chủ động mở miệng: "Nhị công tử, ta lui xuống trước đi."

Mộ Cẩm buông lỏng ra nàng, "Chuẩn bị nhiều một bộ bát đũa."

"Là." Nàng đứng dậy rời ghế.

Đinh Vịnh Chí cân nhắc phòng bếp đến viện lạc khoảng cách, lại phán đoán người bình thường có thể hay không nghe thấy trên bàn đá chuyện quan trọng.

Đinh Vịnh Chí trầm mặc thời gian có chút lâu, Mộ Cẩm đã nhận ra, nói: "Không sao, nói đi."

Đinh Vịnh Chí dưới ánh trăng khuôn mặt, các loại cảm xúc hỗn hợp, đáy mắt chiếu nguyệt phiên phù. Hắn tại Thốn Bôn cùng Lâm Ý Trí ở giữa ngồi xuống, mặt hướng Mộ Cẩm, lại thấp lại chật đất nói: "Tứ hoàng tử."

Hắn gọi trở về Mộ Cẩm chân chính xưng hô.

Lời vừa nói ra, Mộ Cẩm bỗng nhiên có dự cảm.

Đinh Vịnh Chí nói: "Hoàng thượng băng hà."

Mộ Cẩm mi tâm rõ ràng lên một đạo gãy.

Lâm Ý Trí chấp lên chén rượu tay ổn định ở giữa không trung.

Thốn Bôn nhìn xem Đinh Vịnh Chí.

Đinh Vịnh Chí đem ba người này biểu lộ từng cái đảo qua, "Một canh giờ chuyện lúc trước."

Việc này phát sinh cực kì đột nhiên.

Từ Lam công công gấp triệu ngự y tiến cung, đến hoàng thượng băng hà tin tức truyền ra, cũng liền hơn một canh giờ.

Quá trình càng là cực kì mơ hồ. Lam công công nói, hoàng thượng ngay tại ngự hoa viên ngắm trăng, nghe thấy một trận hương hoa, hắn thán: "Đây chính là Nguyệt Sơn khi còn sống hương vị."

Lời nói không bao lâu, hoàng thượng đột nhiên đưa tay hướng về phía trước, hô một câu: "Nguyệt Sơn." Dưới chân lảo đảo, một bước đạp không, tiếp lấy liền bất tỉnh nhân sự.

Không chỉ có Lam công công, ở đây cung nữ thái giám, thuyết từ cùng Lam công công đồng dạng. Đám người rõ ràng nghe thấy hoàng thượng thâm tình kêu gọi tiền hoàng hậu tính danh.

Hoàng thượng trước đó sinh bệnh, cũng chính bởi vì tại ngự hoa viên ngã.

Đây cũng là một phát. Ngự y nói, hoàng thượng đây là bị thương ngoài da, không biết sao mà hôn mê bất tỉnh. Các ngự y ngoại trừ quỳ xuống đất dập đầu, không còn cách nào khác.

Liền liền quốc sư, thần quan cũng đến.

Đinh Vịnh Chí thở dài: "Chiêu hồn thuật, thông linh thuật, trong cung âm phong trận trận, cũng không thể tỉnh lại hoàng thượng..."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 78: Hoàng Thượng Là Một Cái Kiệt Xuất Chính Khách.

Trung thu bữa tiệc hoan thanh tiếu ngữ im bặt mà dừng.

Từ A Man nắm chặt đôi đũa trong tay, chặt đến mức trường côn ấn vào lòng bàn tay của nàng.

Nàng không phải muốn nghe lén, mà là Đinh Vịnh Chí cái kia thở dài một tiếng, như một chi mở cung tiễn xông vào lỗ tai của nàng. Chén trong tay nàng thả cũng không xong, không thả cũng không phải. Chỉ có trốn đến nơi hẻo lánh, không còn nghe cái kia bốn nam nhân chính sự.

Về sau, ngoại trừ Đinh Vịnh Chí ngẫu nhiên hơi cao cang tiếng nói, còn lại ba người nói cái gì, nàng một câu cũng không có nghe thấy.

Mấy người nói xong rồi sự tình.

Mộ Cẩm cao giọng hỏi: "Người đâu? Ta để ngươi chuẩn bị bát đũa, là muốn chuẩn bị đến ngày mai đi?"

Từ A Man lúc này mới đi tới, "Ai, tới."

Đinh Vịnh Chí không có tâm tình nhấm nháp trung thu tiểu bánh, vội vàng rời đi. Tiếng vó ngựa thanh cơ hồ xông phá rừng trúc.

Từ A Man mấy lần giương mắt quan sát Mộ Cẩm thần sắc. Có khăn phủ con mắt, nhị công tử coi như rơi lệ cũng không mất mặt, nàng sẽ giả bộ như không thấy được.

Tan tiệc.

Từ A Man muốn trở về phòng, bị gọi ở.

Mộ Cẩm xe lăn không hề động, kỳ thật, đồ ăn của hắn vừa rồi liền không có động tới. Hắn nói: "Tới bên này, theo giúp ta ngồi một chút."

"Tốt lắm." Nhị công tử say rượu lúc nói phần lớn là mẹ ruột của hắn, hắn cùng hoàng thượng quan hệ, có chút xa cách. Từ A Man đang nghĩ, chính mình hẳn là giả bộ như không nghe thấy Đinh Vịnh Chí mà nói, vẫn là phải biểu thị chính mình nghe trộm được.

Nàng đem xe lăn đẩy lên băng ghế đá một bên, mình ngồi ở băng ghế đá. Như nhị công tử lời nói, nàng cùng hắn ngồi một chút.

Nói muốn ngắm trăng Mộ Cẩm trước mắt đen kịt một màu.

Từ A Man thỉnh thoảng nghiêng mắt, suy đoán hắn phải chăng bi thống.

Kỳ thật, nàng quá lo lắng. Mộ Cẩm không có chảy một giọt nước mắt. Này một trương khăn sạch sẽ.

Hắn trầm mặc.

Nàng bồi tiếp hắn trầm mặc.

Hồi lâu, Mộ Cẩm khẽ hỏi: "Đêm nay mặt trăng có phải hay không rất tròn rất lớn?"

"Đúng nha, nhị công tử. Có nói mười lăm trăng sáng mười sáu tròn, ngày mai sẽ càng tròn càng lớn." Nhị công tử không đề cập tới chuyện thương tâm, nàng cũng không đề cập tới. Nhị công tử muốn trò chuyện mặt trăng, nàng liền theo trò chuyện. Có tài học nữ tử, tại trung thu ngày hội cũng sẽ ngâm thi tác đối. Nàng cái gì cũng không hiểu, chỉ có nói cho hắn biết, vầng trăng này có tròn hay không, vầng trăng này lớn không lớn.

Nghĩ cùng hai người chênh lệch, nàng cảm thấy nhị công tử giảng cực kỳ, nàng liền là một cái không thú vị nữ nhân. Tại hắn cần an ủi lúc, nàng cũng không quá có thể giảng thương cảm.

Mộ Cẩm bỗng nhiên hướng nàng đưa tay ra.

Nàng minh bạch hắn ý tứ, đem mình tay đặt ở lòng bàn tay của hắn.

Hắn nhẹ nhàng đưa nàng tay nhỏ khép tại lòng bàn tay, "Ta tám tuổi nhiều rời đi hoàng cung, cho đến năm ngoái, mới cùng hoàng cung lại có liên lụy. Ngươi tin hay không? Ta tại Mộ phủ thời gian bên trong, chưa từng tưởng niệm quá hoàng thượng."

"Nhị công tử nói, ta tất nhiên là tin." Nàng lúc này tay nhỏ so với hắn ấm áp, nhịn không được cầm ngược hắn.

"Đinh Vịnh Chí có lẽ so ta càng khổ sở hơn." Mộ Cẩm mặt không biểu tình, liền liền này một trương tuyết trắng bình an khăn, cũng bị ánh trăng nhiễm lên xám trắng lãnh khốc.

"Ân. . ." Khó trách vừa rồi nghe Đinh Vịnh Chí nói chuyện, có chút nghẹn ngào. Nhị công tử ngược lại tâm bình khí hòa. Bởi vậy có thể

thấy được, toà kia hoàng cung có thể nói quân thần, lại không phải giảng ân tình địa phương.

"Thế nhưng là." Mộ Cẩm dừng một chút, "Muốn bảo hoàn toàn không có cảm xúc, nhưng cũng không phải."

Nàng lẳng lặng nghe hắn nói.

"Năm ngoái, Binh bộ thượng thư nhất thời mềm lòng, đem thân thế của ta thẳng thắn. Ta vốn không nguyện gặp hoàng thượng. Đối ta mà nói, hắn là một cái không thảo hỉ người xa lạ. Nhưng hắn là nhất quốc chi quân, Mộ phủ từ trên xuống dưới trên cổ đầu người, đều nắm ở trong tay hắn. Hắn cũng là dùng cái này áp chế ta. Mẫu thân của ta từ nhỏ dạy bảo ta, đại trượng phu co được dãn được, có khi không phải không phải khoe khoang. Mộ phủ an nguy, mới là đại cục. Ta cùng hoàng thượng ước tại Linh Lộc sơn hoàng lăng gặp mặt. Ta lỡ hẹn ba hồi. Năm ngoái đến nay, ta cùng hắn gặp mặt không có vượt quá mười lần. Nhưng là. . ." Mộ Cẩm càng nói càng thấp.

Từ A Man nghiêng thân mới nghe rõ.

Mộ Cẩm nói: "Ta mỗi lần gặp hắn, đã cảm thấy hắn so lúc trước càng tiều tụy. Ta thật sâu cảm nhận được, hoàng thượng đã già. Hắn cùng ta gặp mặt lúc, phần lớn hỏi ta nương thân sự tình, nói đến buồn cười, mẫu thân của ta khi còn sống tại hoàng cung, hoàng thượng thường xuyên vắng vẻ, bây giờ qua nhiều năm như vậy, lại chấp nhất phải biết của nàng mỗi một làm việc nhỏ. Ta lòng mang ác ý, giảng rất nhiều nương thân chuyện thương tâm. Có một lần, hoàng thượng vậy mà quay qua mắt lau nước mắt."

Từ A Man lại nhìn về phía Mộ Cẩm trên mắt khăn.

"Ta khi đó không đau lòng hắn. Nhưng là. . ." Mộ Cẩm này dừng một chút, ngừng thật lâu, mới nói: "Lão bách tính nói, đây là một vị minh quân. Ngươi nói, minh quân đi, ta có phải hay không nên khổ sở?"

"Nhị công tử, cái này phải hỏi chính ngươi. Lúc trước, chúng ta Tây Phụ quan suýt nữa bị Bách Tùy đại quân cho đạp bằng. Hoàng thượng thân chinh, dẫn đầu Đại Tễ tướng sĩ trục lui ngoại địch, còn chúng ta bình tĩnh. Quê hương của chúng ta có xây Đại Tễ tướng sĩ pho tượng, chính là bởi vì lão bách tính cảm kích lắng lại chiến loạn hoàng thượng. Bất quá, hắn không phải cha ta, ta chỉ là Đại Tễ con dân, ta đây là. . . Một vóc dáng dân cho hắn nói chuyện." Từ A Man có chút ảo não, chính mình miệng này, vẫn là an ủi không được nhị công tử."Nếu là vì nhị công tử suy nghĩ, ta nghĩ hắn không phải một cái tốt cha."

"Một cái chân chính chính trị gia, chỉ cần trong sự ngột ngạt tâm yếu ớt, mới có thể anh minh thánh triết. Binh bộ thượng thư nói ta có xưng đế tài năng, có thể cùng Tiêu Triển một trận chiến, ta biết ta không phải là một cái xuất sắc chính trị gia. Thân tình, hữu nghị là ta ràng buộc, lại vừa vặn là một cái đế quân trở ngại. Hoàng thượng là một cái kiệt xuất chính khách. Chính như ngươi lời nói, hắn là Đại Tễ ân nhân, ta là con dân, ứng vì Đại Tễ mất đi này một minh quân mà khổ sở." Mộ Cẩm nói: "Ta nghĩ, trong lòng ta đúng là khổ sở."

Nàng một cái tay khác xoa lên hắn khăn, che khuất cặp mắt của hắn."Nhị công tử, ta cùng ngươi lại ngồi một chút."

"Lạnh không?" Mộ Cẩm hỏi.

Từ A Man lắc đầu, "Nhị công tử, ngươi mua cho ta thật nhiều áo dày váy, ta đều mặc lên."

Hắn ứng thanh: "Ta đối với ngươi tốt bao nhiêu."

"Đúng nha, nhị công tử ngươi đối ta thật tốt."

Mộ Cẩm không nói gì thêm, dựa vào xe lăn, đưa nàng tay nhỏ vững vàng nắm chặt.

Từ A Man nhớ kỹ đêm nay ánh trăng, sơ sơ là lãnh khốc, về sau, ngân quang vẩy vào nhị công tử trên mặt, nhu hòa lại ôn nhuận.

Nàng biết công tử tướng mạo xuất sắc, đêm nay mới biết, nguyên lai là càng ngày càng tốt nhìn.

Đêm trung thu, hoàng cung loạn cả một đoàn.

Hoàng thượng sớm có an bài, có lưu một phần di chiếu.

Lam công công ngay tại tuyên đọc chiếu thư.

Chiếu thư chính là lúc trước hoàng thượng cùng Tiêu Triển cầm đuốc soi trò truyện đêm khuya như thế, đế vị là đương kim thái tử, đồng thời, hoàng thượng miễn xá Binh bộ thượng thư cùng Mộ phủ tội khi quân.

Tiêu Triển quỳ gối trước cửa, không quan tâm. Thẳng đến Lam công công nhắc nhở, hắn mới hoàn hồn, tiếp chỉ.

Đảo mắt gặp được quỳ sát đầy đất tần phi, thái giám cùng cung nữ. Tiêu Triển trong lòng tự hỏi, hoàng thượng. . . Thật cứ đi như thế?

Trên đường trở về, hắn không nói một lời, bỗng nhiên vừa nhấc mắt, gặp được trước cửa điện nữ nhân.

Lý Trác Thạch đang chờ hắn, đây là lần đầu. Mà lại, nàng mặc vào một bộ váy xoè.

Tiêu Triển ngóng nhìn nàng trắng thuần váy áo. Hoàng thượng băng hà, thiên hạ đồ trắng. . . Hoàng thượng đi thật.

Nàng hướng hắn đưa tay ra, trong mắt có không đành lòng.

Nàng thuở nhỏ vũ đao lộng thương, giữa ngón tay có thô kén, không bằng dịu dàng nữ tử mềm mại như nước. Tiêu Triển lại cảm thấy mình bấu víu vào một cây gỗ nổi, cúi tại bên tai nàng lẩm bẩm: "Ta chưa hề nghĩ tới. . . Hoàng thượng vậy mà như thế đi."

Lý Trác Thạch đỡ lấy vai của hắn, thương tiếc nói: "Thái tử điện hạ. Nơi này gió lớn, chúng ta trở về nói đi."

Hắn dắt của nàng tay, an tĩnh đi về phía trước.

Cánh cửa đóng lại, chặn từ từ gió thu, cũng đem đoàn viên ánh trăng đẩy ngăn tại bên ngoài.

Tiêu Triển nhìn xem nhảy vọt đèn cung đình tâm lửa, mất ôn nhuận ý cười."Trác Thạch, ngươi nói, ta đêm nay khổ sở sao?"

"Hoàng thượng cùng thái tử dù sao cũng là phụ tử, máu mủ tình thâm, thái tử nên khổ sở." Nàng thăm dò gương mặt của hắn, sờ đến một mảnh ý lạnh.

Hai cha con này đấu nhiều năm như vậy, Lý Trác Thạch luôn cảm thấy hoàng thượng cùng thái tử là đối thủ tốt nhất, lại không phải

xấu nhất địch nhân.

Tiêu Triển hít một tiếng, cong cong môi, lại phủ lên mỉm cười."Ta là buồn vui nửa này nửa kia. Hắn là hoàng thượng, ta giáng sinh thế gian này, ta có được này đông cung, ta hưởng thụ này vinh hoa, đều có một phần của hắn lực. Thế nhưng là, hắn không có đã cho ta thân tình, đêm nay nhìn thấy hoàng thượng trước giường cực kỳ bi thương tần phi nhóm, ta vạn vạn rơi không hạ một giọt này nước mắt. Ta nếu là rơi xuống nước mắt, càng có thể xưng là hiếu tử. Trong nháy mắt đó, hốc mắt của ta mười phần khô cạn. Thầm nghĩ chính là, ta tại sao muốn vì dạng này một cái xa lạ phụ hoàng rơi lệ? Ta thấy trên trời trăng tròn, càng cảm thấy châm chọc. Đoàn viên đoàn viên, hoàng thượng. . . Thực sẽ tuyển thời gian."

"Thái tử điện hạ, uống miếng nước." Lý Trác Thạch châm cốc nước nóng, đưa tới Tiêu Triển trước mặt.

Hắn không có tiếp, cười nhìn nàng, "Trác Thạch có biết, ta vui một nửa khác?"

Nàng để ly xuống, cho hắn thi lễ một cái, "Chúc mừng thái tử điện hạ đã được như nguyện."

Tiêu Triển con ngươi bày ra, dắt của nàng tay, "Ngươi cung đình lễ nghi, tổng cộng là được hai hồi."

Lý Trác Thạch nhàn nhạt cười cười.

"Hoàng thượng đi, ta mới ngồi bên trên cái kia thanh long ỷ. Ta từng muốn, Đại Tễ này một thanh long ỷ, nhất định là binh biến mới có thể trở thành ta. Hôm nay, tự nhiên chui tới cửa, ta ngược lại có

một tia buồn vô cớ." Nói đến đây, Tiêu Triển phủ phủ eo bên trên vết thương: "Ta cuối cùng không thích khổ nhục kế."

"Thái tử điện hạ là hiếu thắng cờ người, hi vọng kỳ phùng địch thủ, thế nhưng là hoàng thượng để ngươi một nước cờ, không phải là không hắn tình thương của cha."

Tiêu Triển lắc đầu, "Hắn di chiếu bên trên có ta, cũng có Mộ Cẩm. Đối với ta là ký thác nghiêm khắc chấp chính kỳ vọng, mà đối Mộ Cẩm, thì là tha thứ thông cảm. Eo tổn thương ngày ngày đang nhắc nhở ta, ta còn có một cái đối thủ."

Lý Trác Thạch hỏi: "Thái tử có ý tứ là, sẽ không bỏ qua Binh bộ thượng thư cùng Mộ phủ?"

"Binh bộ thượng thư cùng Mộ phủ, ta không có hứng thú. Ta thường xuyên lo nghĩ là Tiêu Đạm." Tiêu Triển câu một vòng cười, dỡ xuống ngụy trang ôn hòa, này một cái giảo hoạt có tơ Mộ Cẩm hương vị."Hoàng thượng muốn để Mộ Cẩm đương một cái tiêu diêu tự tại bình dân, di chiếu đặc xá chính là Mạc phủ. Mộ Cẩm tên là Mộ Cẩm, có thể hắn không phải Mộ phủ người. Hắn là Tiêu Đạm, hắn là tứ hoàng tử, hắn là đoạt ta thái tử chi vị tiền thái tử." Tiêu Triển tinh tế tường tận xem xét Lý Trác Thạch biểu lộ, "Ta những lời này, ngươi là có hay không không đồng ý?"

"Mộ nhị công tử không thành tài được, thái tử điện hạ làm gì hạ mình, đem hắn coi là đối thủ."

Tiêu Triển không có trả lời, quay người cầm lấy vừa rồi ly kia nước. Liền chính hắn cũng không biết, hắn đối Mộ Cẩm là đơn thuần hận, hoặc là hận kỳ nhu nhược.

Lý Trác Thạch đáy lòng thầm than. Tiêu Triển là chính khách, thân tình lại có thể nào trói buộc hắn? Nàng hỏi: "Thái tử, ngươi cầm tới Đại Tễ binh phù sao?"

"Trác Thạch, Đại Tễ quốc quân không phải là La Sát quân địch nhân. Năm đó, La Sát tướng quân công cao đóng chủ, hoàng thượng lo lắng hắn khởi binh cung biến, mới thu của hắn binh phù. Ngươi là của ta người, La Sát quân cùng Đại Tễ quốc quân đồng dạng làm việc cho ta." Tiêu Triển cười ôm nàng, "Ngươi làm sao cần lo lắng."

Nước không thể một ngày không có vua.

Mười sáu tháng tám, Tiêu Triển đăng cơ xưng đế, đổi niên hiệu là: Thanh Thuận.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 79: Thích Khách Kia Tên Là Tiêu Tứ.

Hoàng thành bay tới một đoàn bay vút lên mây đen, giống như thương thiên đen mặt, hướng nhân gian ném hạ một đạo nặng nề ảnh tử.

Ảnh tử rơi vào ngự thư phòng.

"Hoàng thượng." Thanh Lưu muốn nói lại thôi: "Vừa rồi, hoàng thái hậu phái người đến hỏi, hỏi. . ." Hỏi sự tình, hoàng thượng khẳng định không cao hứng.

Tiêu Triển từ trong tấu chương giương mắt: "Hỏi cái gì?"

Thanh Lưu khẽ cắn môi, không thèm đếm xỉa, "Hỏi là hoàng thượng nạp phi một chuyện."

Vì Lý Trác Thạch phụ thân cái kia một chi binh mã, Tiêu Triển chỉ có cưới Lý Trác Thạch. Bây giờ, không nghe lời La Sát quân thành hoàng thái hậu gian nan khổ cực. Trong quần thần có tiên hoàng tâm phúc, Tiêu Triển nên lôi kéo thế lực khắp nơi thời điểm.

Nạp phi cũng là kết minh.

Hoàng thái hậu cho Tiêu Triển tìm kiếm mấy cái đại thần nữ nhi. Nàng đương phi tử lúc, đối hoàng thành hậu cung có lời oán thán. Đến phiên con của mình leo lên đế vị, nàng chỉ muốn vì nhi tử giành lợi ích lớn nhất.

Nghe được "Nạp phi" hai chữ, Tiêu Triển thoáng xạm mặt lại: "Ta vào chỗ không có mấy ngày, liền muốn sa vào nữ sắc sao?"

"Thần biết tội." Biết tội lại như thế nào, Thanh Lưu bất quá một nho nhỏ thái giám. Hoàng thái hậu truyền lời, hắn không dám không truyền.

Việc này đã là hoàng thái hậu quan tâm, đương nhiên sẽ không chỉ thác một tên thái giám truyền lời.

Ngày thứ hai, Tiêu Triển tiến đến hoàng thái hậu tẩm cung thỉnh an.

Hoàng thái hậu trực tiếp hỏi: "Hoàng thượng, cái này hoàng hậu chi vị, ngươi làm gì dự định?"

Tiêu Triển nhàn nhạt cười: "Trẫm chỉ có một phi tử. Đãi hoàn thành đăng cơ nghi thức, trẫm liền trù bị phong hậu đại điển, lập Trác Thạch làm hậu."

Hoàng thái hậu mấp máy môi, lại nhíu mày lại: "Ngươi đã đương hoàng thượng, cùng thái tử khi đó là không đồng dạng. Hậu cung lập không chỉ có là nữ sắc, trong đó cũng có quần thần phe phái. Ngươi thành nhất quốc chi quân, chẳng lẽ liền quên ai gia từ nhỏ dạy bảo ngươi?"

"Trẫm nếu là quên, an vị không lên này đế vị." Tiêu Triển đuôi mắt che dấu, giống như là phi thiên yến thu hồi cánh chim."Trác Thạch bồi trẫm nhiều năm như vậy, chịu không ít khổ. Trẫm không thể quên ân phụ nghĩa, vứt bỏ vợ cả."

"Biết ngươi có nghĩa. Thế nhưng muốn tuyển chọn quý phi, tần phi. Lý Trác Thạch từ nhỏ bị đương nam nhi giáo dưỡng, không hiểu

cung đình lễ tiết, nào có quốc mẫu tư thái." Hoàng thái hậu dừng một chút, không có chờ đến nhi tử trả lời, nàng tuôn ra một trận kinh nghi, truy vấn: "Hoàng thượng chẳng lẽ. . . Đối nữ tử kia lưu tâm?"

Tiêu Triển bật cười, "Thái hậu quá lo lắng."

"Đây là vì sao?"

"Năm đó, La Sát tướng quân giao binh phù, dứt khoát từ quan, từ đây không vì triều đình sở dụng, tự mình huấn luyện binh mã của mình. Tiên hoàng nhớ tới cùng tướng quân tình cũ, không cho truy cứu."

La Sát tướng quân chiến công hiển hách. Tiên hoàng thu hồi binh phù, nhưng thật ra là muốn đem binh phù một phân thành hai, chính mình cùng La Sát tướng quân các chấp nhất nửa. Đã có thể duy trì hai người hữu nghị, lại có thể đề phòng La Sát tướng quân mưu quyền soán vị.

La Sát tướng quân tính tình bướng bỉnh, không đợi hoàng thượng giải thích liền đi. Hoàng thượng đành phải khác lập tướng quân, đem một nửa khác binh phù cho vị kia đại tướng quân.

Hoàng thượng đã rời đi, hoàng tộc nửa bên binh phù, rơi xuống tân đế trong tay. Tiêu Triển cười cười: "Thái hậu, trẫm muốn đem La Sát quân hợp nhất vì Đại Tễ quốc quân."

"Nguyên lai hoàng thượng phòng ngừa chu đáo." Hoàng thái hậu cười theo, "Cũng thế, La Sát tướng quân tính tình bướng bỉnh, nếu không phải tiên hoàng nhân từ, sớm đem hắn đuổi tận giết tuyệt. Đãi La Sát quân biến thành của mình, coi như Lý Trác Thạch bất mãn

hoàng đế nạp phi, nàng không quyền không thế, hoàng thượng không cần quan tâm của nàng lời oán giận."

Tiêu Triển liễm mi, hoàng thái hậu lời nói cũng là hắn nghĩ. Nhưng như thế ngay thẳng nói ra, hắn lại mơ hồ cảm thấy không đúng chỗ nào.

Hắn ít có như thế nỗi lòng lo lắng thời điểm.

Trong cung tại trù bị đăng cơ nghi thức.

Lý Trác Thạch cảm thấy mình cùng toà này hoàng cung ngăn cách càng ngày càng dài. Nàng hướng hoàng thái hậu thỉnh an. Có thể thấy rõ ràng, hoàng thái hậu đầu lông mày, khóe mắt, khóe miệng treo mấy treo không kiên nhẫn.

Tại đông cung, Tiêu Triển miễn đi của nàng hết thảy lễ nghi. Lên làm hoàng phi, không bằng trước kia tự tại. Là thái tử phi lúc, dù là Tiêu Triển môn khách gặp nàng không vừa mắt, nhớ tới sau lưng nàng La Sát tướng quân, cũng cho mấy phần chút tình mọn. Bây giờ Tiêu Triển chính quyền, binh quyền nắm chắc, nàng liền thành sơn dã phi tử.

Tiêu Triển vô số lần mỉm cười cùng nàng nói, đăng cơ nghi thức sau đó, liền là phong hậu đại điển. Nhưng mà, nàng chưa từng ngửa ao ước "Hoàng hậu" danh xưng này. Trù tính chung tây cung? Nàng có tài đức gì.

Tiêu Triển mới đăng cơ, ngự thư phòng liền thả mấy quyển đãi gả cô nương chân dung. Không có chỗ nào mà không phải là gia thế hiển hách khuynh quốc mỹ nhân. Nhất quốc chi quân chỉ cần cùng

hưởng ân huệ, dù là tiên hoàng lại thích chân hoàng hậu, cũng vẫn đem giang sơn đặt ở thủ vị.

Ham đế quân chân tình, là Lý Trác Thạch cho mình còng lại gông xiềng.

Bầu trời xanh vạn dặm, mây cuốn mây bay. Hoàng thành giao thoa cung mái hiên, cực kỳ giống một tọa trấn ép tháp.

Lý Trác Thạch váy trắng đón gió mà lên. Nàng nhắm mắt lại, tựa hồ nghe gặp hướng tây bắc vang lên ngọc nát vậy phượng gáy.

Phượng gáy? Chỗ nào lên? Mới muốn lắng nghe, bên cạnh truyền đến một tiếng: "Trác Thạch."

Tiêu Triển đi tới, càng đi càng gần, cong lên dáng tươi cười đi theo càng nhạt.

Lý Trác Thạch tháo xuống cung trang, chỉ là tùy tiện thắt phát, chỉ đen đón gió múa tại gương mặt của nàng bên: "Hoàng thượng." Kỳ thật, nàng càng ưa thích "Thái tử điện hạ" danh xưng này.

Tiêu Triển quát khẽ: "Thân là hoàng phi, bộ dáng như vậy còn thể thống gì?" Liền một cái cung nữ đều so với nàng tinh xảo.

"Thần thiếp biết tội." Nàng bộ dạng phục tùng.

Nghe được câu này "Thần thiếp", hắn lại mở miệng, vẫy lui thái giám cùng cung nữ, đi lên trước phủ lên mái tóc dài của nàng, nói: "Trẫm không muốn người khác thấy ngươi như thế tản mạn dáng vẻ."

"Hoàng thượng." Lý Trác Thạch bỗng nhiên nói: "Thái hậu để cho ta khuyên nhủ ngươi, lưu ý thêm những cái kia trên bức họa các cô nương."

Tiêu Triển ngón tay dừng lại, sợi tóc tại đầu ngón tay hắn lướt qua."Trác Thạch, trẫm lời hứa ngàn vàng. Tương lai ngươi liền là Đại Tễ quốc hoàng hậu nương nương."

"Thần thiếp minh bạch." Nàng cười.

Hắn càng ngày càng không thích nàng dạng này xa cách ý cười, đè xuống của nàng một bên khóe miệng.

Nàng nghi hoặc: "Hoàng thượng?"

Hắn dắt nàng, hống nàng nói: "Chớ suy nghĩ lung tung. Ngươi tại trẫm trong lòng địa vị, chưa từng có biến quá."

Nàng vẫn cười, khẽ hỏi: "Là duy nhất sao?"

Nếu là ngày trước, Tiêu Triển có thể mặt không đổi sắc trả lời một chữ: Là. Nhưng mà chạm đến nàng lạnh buốt hai tay, trong nháy mắt, hắn cho không ra khẳng định đáp án.

Hoàng thái hậu răn dạy dừng ở trong lòng của hắn. Các triều đại độc sủng hậu cung quân chủ, không có một cái là tốt kết cục.

Lý Trác Thạch thật lâu không có chờ về đến đáp, nàng không hỏi tới nữa, quay đầu lại nhìn hướng tây bắc.

Phương xa phượng gáy rõ ràng hơn.

Đây là gió tây tại thét dài.

Thốn Bôn đi một chuyến thượng thư phủ, hồi báo nói: "Mộ phủ trước cửa giấy niêm phong đã rút lui."

"Ân." Mộ Cẩm tựa ở trên xe lăn, phủ một trương son phấn sắc khăn, mặt tái nhợt bên trên thêm mấy phần diễm sắc.

Đây là Từ A Man trong lúc rảnh rỗi thêu cho chính nàng. Hôm qua, nhị công tử khăn thấm ướt tại dược thủy bên trong, hắn liền đoạt của nàng, cũng không để ý khăn thêu chính là cô nương nhà đóa hoa nhỏ.

Lâm Ý Trí nửa dựa vào nham thạch phơi ánh nắng, nghĩ một đằng nói một nẻo thở dài: "Tân đế vào chỗ, thiện tâm đại phát a."

Thốn Bôn: "Thượng thư đại nhân nói, đặc xá Mộ phủ là tiên hoàng di chiếu. Chỉ là, nếu như thượng thư đại nhân không thể vì tân đế sở dụng, chỉ sợ thượng thư chức cũng ngồi không lâu."

Mộ Cẩm: "Ân."

"Tân đế hướng thượng thư đại nhân hứa hẹn, sẽ không giận chó đánh mèo thượng thư phủ." Thốn Bôn chần chờ một chút, "Thượng thư đại nhân còn nói, nếu bàn về chấp chính tài năng lời nói, tân đế không thua tiên hoàng."

"Ân." Mộ Cẩm thỉnh thoảng ứng thanh, biểu thị biết.

Thốn Bôn: "Nhị công tử, tân đế đặc xá đơn độc thiếu ngươi."

Mộ Cẩm cười: "Tiêu Triển mang thù, ta cho hắn thọc như thế một cái đao kiếm lỗ thủng. Hắn đương nhiên sẽ không bởi vì tiên hoàng

di chiếu mà chuyện cũ sẽ bỏ qua."

"Tân đế đã hạ lệnh lùng bắt tổn thương hắn thích khách. Thích khách kia tên là Tiêu bốn." Tầng mây bay đi, Thốn Bôn đứng thẳng nơi hẻo lánh hiện ra ánh mặt trời sáng rỡ, "Nhị công tử, chúng ta thành khâm phạm của triều đình."

"Không, chỉ là ta. Đâm bị thương Tiêu Triển chính là ta, trách nhiệm rơi xuống một mình ta trên thân, vẫn có thể xem là một tin tức tốt." Mộ Cẩm chuyển hướng Lâm Ý Trí: "Sư phó."

Lâm Ý Trí lười biếng mở mắt ra, "Có ngươi cái này gặp rắc rối đồ đệ, vi sư mấy ngày nay tiều tụy rất nhiều."

Mộ Cẩm: "Đi theo ta nguy cơ tứ phía. Sư phó đã có tuổi, vẫn là chia ra hành động càng tốt hơn."

"Đi, ta về trước bên trên đỉnh thành." Lâm Ý Trí ngồi dậy, một tay khoác lên đầu gối trái: "Tâm mạch của ngươi đã ổn định, về sau trị liệu chỉ cần dược cốc mới có thảo dược. Lưu tại nơi này, xác thực không có ý nghĩa."

Mộ Cẩm hỏi lại: "Thốn Bôn như thế nào? Cùng sư phó đi, vẫn là cùng ta một đạo?"

Thốn Bôn kiên định trả lời: "Thuộc hạ thề chết cũng đi theo nhị công tử."

Mộ Cẩm bỗng nhiên quay đầu.

Ngay tại phòng bếp nấu cơm Từ A Man đáy lòng một trận hốt hoảng.

Những nam nhân này chính là như vậy. Có khi đóng cửa lại đến xì xào bàn tán. Có khi lại cao đàm khoát luận, nàng nghĩ không nghe cũng khó. Bốn người bên trong, nhị công tử an bài Lâm thần y cùng Thốn Bôn hướng đi, còn lại chỉ có nàng, nàng muốn hướng nơi nào tránh?

Mới nghĩ đến, nhị công tử đã tại gọi người, "Ngươi đây?"

Từ A Man làm bộ không biết nhị công tử là tại gọi nàng.

Thốn Bôn đi tới: "Từ cô nương."

Không tránh khỏi, nàng đành phải ra ngoài. Nàng giả bộ không biết đang thảo luận cái gì, một mặt mê mang.

Thốn Bôn giải thích nói: "Từ cô nương. Tân đế đăng cơ, đại xá thiên hạ, đơn độc lọt nhị công tử. Nhị công tử thành khâm phạm của triều đình. Lưu tại bên cạnh hắn, có lẽ có lo lắng tính mạng. Từ cô nương làm gì dự định?"

Từ A Man mấp máy môi. Thiếp thân thị vệ đều nói thề chết cũng đi theo. Nàng nếu là tham sống sợ chết, nhị công tử sẽ tức giận đến đưa nàng giải quyết tại chỗ. Nàng nghĩ nghĩ, ấp úng mở miệng: "Ta mặc cho nhị công tử phân công."

"Tới." Mộ Cẩm hướng phương hướng của nàng vẫy vẫy tay.

Nàng lập tức tới ngay. Biết rõ hắn nhìn không thấy, cũng chất lên mặt mũi tràn đầy chó săn ý cười.

Hắn hỏi: "Ngươi những năm này, ngoại trừ làm nha hoàn, có hay không gặp quá cái khác đại sự?"

"Không có." Nàng cả đời nhất long đong thời gian, liền là gặp được nhị công tử.

"Của ngươi sinh hoạt muốn khen cũng chẳng có gì mà khen, không có kinh thiên động địa trải qua?"

"Ân. . ." Cho nên đừng để nàng đi theo chịu chết. Từ A Man nháy mắt, lòng tràn đầy mong đợi nhìn xem hắn. Nếu như nhị công tử có lương tâm mà nói, hẳn là sẽ thả nàng rời đi. Nàng không kịp Thốn Bôn võ nghệ, đi theo liền là cái vướng víu.

Nhưng mà, nhị công tử chưa từng có lương tâm có thể nói."Cho ngươi một cái cơ hội, làm một lần khâm phạm của triều đình, đáng giá ngươi dư vị cả đời."

Nàng liền là đương cả đời tiểu nha hoàn, cũng không muốn đương triều đình khâm phạm. Nàng vùng vẫy giãy chết: "Nhị công tử, ta không biết võ công, chạy chậm, chết được nhanh. Vạn nhất. . ."

"Không có vạn nhất." Mộ Cẩm cắt đứt nàng: "Có ta ở đây, người khác không gây thương tổn được ngươi."

Từ A Man: ". . ." Mắt mù nhị công tử nói ra câu nói này, tin được không?

"Quyết định như vậy đi." Mộ Cẩm lại bắt đầu chơi nàng cho buộc lên nơ con bướm, cười cười: "Thốn Bôn, chuẩn bị một chút, chúng ta muốn bắt đầu chạy trốn."

Chính mình đầu này mạng nhỏ còn lại bao nhiêu thời gian? Từ A Man cảm thấy không nhiều lắm. Nàng lo lắng, buổi tối nằm trên giường, lăn qua lộn lại rất lâu.

Mộ Cẩm bị nhiễu đến ngủ không được, "Suy nghĩ gì?"

Nàng quay mắt, thực tình thành ý hỏi: "Nhị công tử, chúng ta nếu như bị bắt được. . ." Nàng rất sợ chết.

"Không dễ dàng như vậy bị bắt được. Khâm phạm của triều đình đang lẩn trốn có mấy trăm người, mấy cái trốn vài chục năm." Mộ Cẩm câu cười, mò lên eo của nàng: "Ngươi muốn đi chỗ nào chơi?"

"Không có. . ." Người khác không có bị bắt được, không có nghĩa là hắn cũng thế. Nhị công tử có phải là không có minh bạch khâm phạm của triều đình ý tứ? Lúc nào, còn có tâm tình chơi.

"Đường kia tuyến liền giao cho ta." Mộ Cẩm vuốt ve cái kia một đoạn nhỏ bé yếu ớt không xương eo thon, lên hào hứng, "Chúng ta thật lâu không có làm. . ."

Từ A Man đánh rớt hắn tay. Nàng có thể tính minh bạch, khó trách không chịu thả nàng đi, nguyên lai đào vong bên trong còn nhớ thương cái kia việc sự tình.

Hắn lại quấn lên đến, "Ngươi có thể hay không chính mình ngồi lên đến?" Lần này thanh âm không chỉ có thấp, còn chuyển thành khàn khàn.

"Nhị công tử, ngươi phải thật tốt tĩnh dưỡng." Nàng một câu ế trụ hắn, "Dưới núi đại thẩm đang nghị luận ngươi là tàn phế đâu."

Mộ Cẩm: ". . ."

*

Tác giả có lời muốn nói:

Gặp quá không ít hỏi thăm tai tật.

Ta còn chưa có khỏi hẳn. Chờ chữa khỏi, nói lại giảng những năm này bệnh lâu tâm đắc.

Cám ơn.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 80: Về Sau Đều Sẽ Không Còn Có.

Mộ Cẩm tẩu hỏa nhập ma về sau, mất khí lực, không làm sao có hứng nổi. Đồng thời, Lâm Ý Trí cũng có khuyên bảo, dưỡng thương trong lúc đó phải tránh kịch liệt động tác.

Ngoại trừ dắt dắt tay nhỏ, Mộ Cẩm cùng Từ A Man cũng chỉ là mặt chữ bên trên chung gối mà ngủ.

Kinh Lâm Ý Trí điều trị, thêm lên gân mạch, Mộ Cẩm dù còn đi không được đường, có thể nơi đó khôi phục được nhất là cấp tốc.

Vừa mới nói với Từ A Man mà nói, chỉ là Mộ Cẩm lóe sáng tâm niệm. Nào biết, lập tức liền sinh long hoạt hổ. Hắn tỉnh táo nhẫn nại, một hồi lâu cũng nghẹn không quay về. Thế là hắn nằm ở bên tai nàng lẩm bẩm: "Không có cách, thời gian quá lâu."

Cùng nàng lần đó, giống như là đời trước chuyện.

Bên tai nóng hôi hổi, nhị công tử hô hấp nặng. Từ A Man lầu bầu: "Ta làm sao ngồi nha? Ta cũng sẽ không." Lúc trước nàng đều là không xuất lực, vừa nhắm mắt, tay một đám, giao cho nhị công tử là được rồi.

"Không ngồi. Ngươi đần như vậy, ta sợ cho ngươi ngồi hỏng." Mộ Cẩm bắt được của nàng tay: "Tay cho ta là được rồi."

Hắn vừa nói như vậy, Từ A Man đột nhiên nhớ tới, tại nhị công tử thích phong nguyệt thoại bản bên trong, nàng gặp qua một ít tràng diện. Nàng giương mắt, gặp hắn kìm nén đến bệnh trạng mặt nổi lên hồng nhuận, nàng lo lắng hắn biệt xuất cái khác mao bệnh.

Thế là, nàng theo hắn.

Đêm nay, Từ A Man mới chính thức nhìn kỹ cái kia thanh rìu. Quỷ thần xui khiến, nàng đột nhiên hỏi: "Nhị công tử, ngươi đập tới cái kia hai cái mới mỹ nhân sao?" Nói cho cùng, hai người này nàng nhiều ít vẫn là để ý.

Mộ Cẩm nhất thời không nhớ tới trong miệng nàng hai cái mới mỹ nhân là ai, ". . . Hả? Ai?"

Nàng thanh thanh tiếng nói, nói: "Liền là cái kia hai cái chưa kịp làm thẻ số."

Mộ Cẩm giờ mới hiểu được, nói là hai cái nữ ám vệ. Hai nàng ngay tại kinh ngoại ô bảo hộ tiểu lục mấy cái. Hắn chiêu hai người tiến Hoa uyển, vốn cũng không phải là dùng để thị tẩm.

Trên thực tế, kể từ cùng Tô gia tiểu thư thành thân một đêm kia, hắn tiến Từ A Man phòng, liền không có lại tìm quá những nữ nhân khác.

"Không có." Mộ Cẩm sờ đến bên cạnh khăn, lau đi Từ A Man đồ trên tay, ôm lấy eo của nàng, trịnh trọng ưng thuận hứa hẹn: "Về sau đều sẽ không còn có."

Từ A Man hai tay dựng vào vai của hắn. Nàng không dám hỏi, vì cái gì về sau đều sẽ không còn có.

Tại Đại Tễ quốc, giống nhị công tử như vậy tướng mạo xuất chúng, gia thế phú hào công tử ca, phần lớn là thê thiếp thành đàn. Từ lễ thường tới nói, nhị công tử những lời này là không thể tin, tựa như hắn trên miệng muốn giết nàng, giết một trăm lần, nàng cũng bình yên vô sự.

Thế nhưng là. . . Nàng giống như lại đem hắn tưởng thật. Nhị công tử câu này hứa hẹn, tựa như một gốc hạt giống tiến vào đáy lòng của nàng, bám rễ sinh chồi.

Nhị công tử hiện tại là khâm phạm của triều đình, thân phận cao quý đi theo tan thành mây khói. Dạng này một cái cao cao tại thượng đại nhân vật, rơi xuống phàm trần là có chút đáng tiếc, nhưng kể từ đó, hắn cùng với nàng liền không còn là khác nhau một trời một vực.

Nghĩ đến đây, Từ A Man lại có chút mừng thầm. Nàng cũng làm không rõ, chính mình là muốn làm khâm phạm của triều đình, hoặc là không nghĩ.

Đều do nhị công tử, đem không hiểu thấu mao bệnh lây cho nàng.

Ngày thứ hai, Lâm Ý Trí rời đi, nói muốn đi Linh Lộc sơn gặp một lần Lâm Quý Đồng.

Hắn sau khi đi, Thốn Bôn bắt đầu vì những ngày tiếp theo làm chuẩn bị, thuận tiện cho Mộ Cẩm đổi một trương càng thêm nhẹ nhàng linh hoạt xe lăn.

Sơ sơ, Từ A Man nơm nớp lo sợ. Theo nhị công tử liền là một con đường không có lối về.

Qua vài ngày nữa, gặp Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn khoan thai tự đắc, nàng chậm rãi yên tâm. Nàng đem quần áo cùng thêu hộp thu thập xong, chỉ chờ nhị công tử một tiếng mệnh lệnh, lập tức chạy trốn đến tận đẩu tận đâu.

Ngày hôm đó, Mộ Cẩm tỉnh rất sớm. Hắn ôm bên người tiểu nữ nhân, chôn ở của nàng trong tóc.

Đây là vô luận cái gì túi thơm đều không thể sánh ngang u nhiên mùi thơm của nữ nhân.

Hắn ấm áp hô hấp phun tại cần cổ của nàng, nàng ngứa một chút, mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Ngoài cửa sổ rơi xuống vẫn là nhạt nhẽo ánh trăng. Nàng ngáp một cái, "Nhị công tử thật sớm nha."

"Hôm nay hoàng thượng đưa tang." Mộ Cẩm nói đến lại nhẹ lại chậm, dường như ngậm tại bên môi câu chữ.

Từ A Man lập tức tỉnh táo lại, vội vàng ôm lấy hắn, vỗ vỗ lưng của hắn.

Hắn thích nàng không lời ôn nhu, "Chúng ta hôm nay ra ngoài đi một chút, đến kinh thành đưa tiễn hắn."

Gió thu lên, nàng tham luyến ngực của hắn."Nhị công tử, ta tất cả nghe theo ngươi."

Mộ Cẩm cười cười, muốn đem này nho nhỏ nữ nhân vò đến trong lòng đi."Ta sẽ nói cho ngươi biết một cái bí mật. Này một cái bí mật, chỉ có tiên hoàng, thần quan cùng ta biết."

Dù sao nàng đã biết nhị công tử rất nhiều bí mật, thêm một cái thiếu một cái, nàng cũng vẫn là khâm phạm của triều đình, không có kém.

"Tiên hoàng lăng mộ ở một toà khác sơn. Kia là hắn từ dời đô đến nay, liền bắt đầu vì chính mình kiến tạo lăng cung. Nơi đó hiện tại chỉ táng một người."

Từ A Man đoán được cái gì: "Chẳng lẽ là nhị công tử. . ."

"Ân, là mẫu thân của ta." Mộ Cẩm nói: "Tiên hoàng quan tài hạ táng về sau, thần quan sẽ bày ra trận pháp, phong tỏa lăng mộ. Từ nay về sau, không người có thể ra vào. Cùng tiên hoàng cùng mộ mà ngủ, chỉ có mẫu thân của ta. Cái khác phi tử, thậm chí hiện tại thái hậu, đều không thể đồng táng tại toà kia lăng cung. Tiên hoàng tang lễ hoàn tất, việc này cũng không phải là bí mật." Về phần hoàng thái hậu sẽ như thế nào tức giận, sớm không trước hoàng cân nhắc bên trong.

Từ A Man hỏi: "Nhị công tử là khi nào biết việc này?"

"Tại ta hôm đó hướng Tây Phụ quan trước khi lên đường. Ta lúc ấy cảm thấy hoang đường. Hoàng thượng bất quá tại ngự hoa viên ngã một phát, lại giống như là đại nạn sắp tới, nói về lăng mộ. Ta hồi tưởng lại, cảm thấy tiên hoàng chết không phải vô tích mà theo."

Từ A Man trừng lớn mắt.

"Hắn mệt mỏi, nghĩ tiếp theo giúp ta nương thân. Hoàng tộc vận mệnh chính là như thế, nước lớn hơn nhà. Tiên hoàng đem giang sơn xã tắc nhớ thương trong lòng, phàm là uy hiếp được hắn đế vị, hắn hết thảy có thể dứt bỏ, bao quát cảm tình." Mộ Cẩm nói: "Ta rời cung thời điểm, từng hỏi ta nương thân, muốn hay không cùng ta cùng đi. Mẫu thân của ta cười cười, cự tuyệt. Nàng khi đó mặc dù bệnh, thế nhưng là, đi ra hoàng cung, chí ít có thể tại trước khi lâm chung hưởng thụ một đoạn tự do thời gian. Nàng chính là minh bạch, tiên hoàng là một cái chân chính chính sách quan trọng trị gia. Nàng cho thông cảm, cho nên, đem tất cả của mình thi lưu tại hoàng cung. Nàng dù thông cảm, nhưng lại không muốn ta đi vào tiên hoàng theo gót, thế là đưa ta rời cung."

Từ A Man nhẹ nói: "Nhị công tử, ta nghe qua mẫu thân ngươi rất nhiều cố sự. Chân hoàng hậu là một cái tốt hoàng hậu, tốt mẫu thân, cũng hẳn là một cái tốt thê tử."

Mộ Cẩm cúi đầu cọ xát chóp mũi của nàng, cái trán chống đỡ trán của nàng, hỏi: "Ngươi muốn làm hoàng hậu sao?"

Từ A Man lắc đầu, hai người cái trán lề mề mấy lần. Nàng thành thật trả lời: "Ta không hi vọng xa vời đại phú đại quý, chỉ nghĩ tới bình bình đạm đạm thời gian."

"Ân." Hắn hôn một chút nàng, "Ta cũng cảm thấy, nhất quốc chi quân mỗi ngày trong hoàng cung đi tới đi lui. Quá nhàm chán."

Tiên hoàng băng hà, đây là hi sinh vì nước. Từ kinh thành đến hoàng lăng, đưa tang đội ngũ trùng trùng điệp điệp, do quốc sư thần quan mở đường, hòa thượng đạo sĩ một đường tụng kinh.

Mộ Cẩm ngồi tại tửu quán hai tầng.

Đưa tang đội ngũ con đường này bên ngoài trên đường, bên kia bên trong người đông nghìn nghịt. Đầu này phố thì lãnh lãnh thanh thanh.

Từ A Man dựa vào lan can nhìn ra xa.

Táng đội thịnh thế càng ngày càng gần, nàng nói: "Nhị công tử."

"Rượu đâu?" Mộ Cẩm hỏi.

Nàng đem chén rượu phóng tới trong tay của hắn.

Mộ Cẩm chấp lên chén rượu, hướng xa xôi táng đội mời một ly rượu.

Uống cạn một chén rượu này, Mộ Cẩm cùng tiên hoàng một lần cuối liền kết thúc. Chính như hắn lời nói, hai người không có thâm hậu tình phụ tử.

Tiên hoàng thiên vị Mộ Cẩm, càng nhiều hơn chính là bởi vì hắn là Chân Nguyệt Sơn nhi tử, mà không phải bởi vì đây là con của hắn.

Chen chúc trên phố, lần lượt có thể thấy được lau nước mắt bách tính.

Từ A Man nhẹ nhàng giữ chặt Mộ Cẩm ống tay áo. Nhị công tử nói không sai, tiên hoàng thật là một vị minh quân.

Xe lăn lưu tại tiệm đồ ngọc. Đoạn đường này đi tới, Mộ Cẩm ra không ít mồ hôi.

Từ A Man phát hiện hắn liền lòng bàn tay cũng thấm xuất mồ hôi, lo lắng hỏi: "Nhị công tử, mệt mỏi sao?"

"Thật lâu không có đi dài như vậy con đường, đi đứng theo không kịp."

Nàng dùng khăn cho hắn lau trên mặt dày đặc mồ hôi, hỏi: "Nếu không đi trước bên cạnh ngồi một chút?"

Mộ Cẩm hỏi: "Vẫn còn rất xa?"

Thốn Bôn vừa rồi tại phía trước vì hai người mở đường, vòng trở lại: "Nhị công tử, đầu phố có một đám quan binh tại kiểm tra."

Theo lý thuyết, tang lễ đội ngũ đã đi, quan binh hẳn là đi theo cùng nhau rời đi, lại vẫn có kiểm tra, Thốn Bôn nói: "Chỉ sợ tân đế đã có đoán được, nhị công tử sẽ đến gặp tiên hoàng một lần cuối."

Mộ Cẩm nói: "Phụ cận đều có vây xem bách tính, con mắt ta nhìn không thấy, đi đường lại không tiện, dễ dàng bại lộ."

Lúc này, Từ A Man gặp được núp ở góc đường hai tên ăn mày. Nàng mới phát hiện, nơi này cách nàng ẩn thân phòng nhỏ không xa."Ta biết một cái địa phương an toàn, là Lý cô nương nương thân ở qua phòng. Ta ở nơi đó né mấy ngày, thái tử người đều không có đuổi tới."

Mộ Cẩm nghiêng mắt: "Nghĩ không ra, cũng có ta dựa vào của ngươi một ngày."

Nàng cười: "Ta biết nhị công tử bên trên biết thiên, hạ biết địa, có thể ngẫu nhiên cũng có một chút không biết sự tình nha."

Hắn sờ lên mặt của nàng, nhéo nhéo, "Ngươi cái miệng này, liền là chó săn miệng."

Từ A Man mở khóa, tiến viện tử. Nàng cẩn thận đóng cửa lại, lại rơi xuống khóa.

Nàng đang muốn vịn Mộ Cẩm đi.

Mộ Cẩm nhưng không có động, đưa tay ngăn lại nàng.

Thốn Bôn đi về phía trước ba bước, ngăn tại Mộ Cẩm cùng Từ A Man phía trước.

Từ A Man hiểu được, tranh thủ thời gian co lại sau lưng Mộ Cẩm.

Vừa mới nàng lưu ý khóa cửa, khóa đem phương hướng vẫn là nàng lúc rời đi bày ra bộ dáng, điều này nói rõ không có người mở qua này khóa cửa. Thốn Bôn tới lấy quần áo, nói là leo tường tiến. Bất quá, hắn có thể leo tường, cái khác người tập võ cũng có thể.

Nàng hối hận, chính mình lại để cho nhị công tử đưa thân vào trong nguy hiểm.

Mới nghĩ như vậy, trong môn có ám khí đánh tới.

Thốn Bôn thoải mái mà vung đi.

Ám khí thẳng tắp đính tại trên ván cửa, phát ra nặng nề "Bĩu" một tiếng. Ngay sau đó, lại có mấy cái ám khí đánh tới.

Thốn Bôn dùng chuôi kiếm từng cái ngăn.

Mộ Cẩm vỗ vỗ Từ A Man lưng: "Đừng sợ."

Từ A Man cảm giác được hắn nói chuyện khí tức có chỗ giảm bớt. Lâm thần y bàn giao nói, nhị công tử tại khôi phục trước đó không thể động võ, nếu không vừa nối liền gân mạch lại đoạn liền không dễ làm. Nhị công tử mới nói nàng có tác dụng, giờ khắc này nàng lại trở thành vướng víu. Nàng ảo não, cắn cắn môi.

Mộ Cẩm đã nhận ra, nhẹ giọng dụ dỗ nói: "Không có việc gì."

Tiếng nói mới rơi, một thanh trường kiếm như gió cuốn về phía Thốn Bôn.

Hắn chỉ dùng kiếm vỏ tới so chiêu. Theo một tiếng kiếm minh vang lên, hắn thấy rõ đối phương tướng mạo, hơi ngạc nhiên: "Lý cô nương?"

Nghe vậy, Từ A Man ngẩng đầu lên, mới gặp, Lý Trác Thạch một thân nam trang, đeo một cái đơn giản kiểu nam phát quan. Nàng lạnh lùng nhìn xem Thốn Bôn.

Bên này ba người đều làm cải trang, Lý Trác Thạch nhận không ra.

"Lý cô nương!" Từ A Man kinh hỉ kêu.

Lý Trác Thạch đảo mắt: "Ngươi là?"

Từ A Man lấy xuống trên mặt đại hắc nốt ruồi, lại lau mặt một cái bên trên giả nếp nhăn, đi lên trước: "Lý cô nương, ta là nhị thập a."

"Nhị thập cô nương?" Lý Trác Thạch thu hồi kiếm, "Đi vào nói."

Từ A Man vịn Mộ Cẩm đi qua.

Thốn Bôn lui về phòng, cài đóng cửa gỗ.

Phố bên ngoài huyên náo che giấu động tĩnh của nơi này.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 81: Từ Tiểu Man.

Tiêu Triển không ngờ đến, tương lai hoàng hậu nương nương vậy mà lại tại tiên hoàng tang lễ này một long trọng nghi thức bên trên thừa cơ chạy trốn.

Chính Lý Trác Thạch cũng không nghĩ tới.

Hết thảy chỉ là một cái trùng hợp, cùng nàng tại cái kia một trùng hợp trong nháy mắt xúc động. Rời cung thời cơ tốt nhất, quanh năm suốt tháng cũng sẽ không có hai lần. Tiên hoàng tang lễ là khó được cơ hội thật tốt, trên hoàng thành chìm xuống ngâm ở tiên hoàng băng hà niềm thương nhớ bên trong, không người bận tâm Lý Trác Thạch.

Đây cũng là chính nàng cho mình tìm kiếm lý do. Kỳ thật, từ Tiêu Triển đăng cơ đến nay, nàng tác dụng không lớn, đám người cũng không để lại ý nàng.

Nàng tại đông cung không thích trói buộc, Tiêu Triển thuận ý của nàng, không có an bài cung nữ thái giám phục thị. Hiện tại là hoàng phi, y nguyên như thế.

Hắn chắc chắn, nàng không thể rời đi nàng.

Nàng miệt thị hắn phần này chắc chắn.

Lý Trác Thạch biết rõ, chính mình nếu ngươi không đi, tương lai liền muốn tại toà này thâm cung, cùng mình âu yếm nam nhân chậm rãi đem này một phần cảm tình hao hết, cho đến vì yêu sinh hận. Như vậy kết cục không phải nàng muốn gặp được.

Tiêu Triển đã xưng đế vì vương, Lý Trác Thạch sẽ không không cần mặt mũi yêu cầu hắn không được nạp phi, không được khác cưới.

Nàng ở bên cạnh hắn nhiều năm như vậy, trải qua phương tâm ám hứa, cũng từng có thiếu nữ thất lạc. Từ đầu đến cuối, hắn chỉ có nàng một nữ nhân, bởi vậy, nàng tại đông cung thụ lại nhiều ủy khuất, cũng có thể muốn trở thành đây là bởi vì hắn không có tình, không có tâm.

Một khi hắn khác cưới mới phi, nàng liền không còn cách nào chịu đựng này một phần ủy khuất. Nàng cùng ở lại trong cung cùng hắn trở mặt thành thù, không bằng cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ, cho lẫn nhau một phần còn bình hòa hồi ức.

Tang lễ bên trên thêm một cái tụng kinh đạo sĩ, không có gây nên chú ý của ai. Lý Trác Thạch xâm nhập vào tang lễ đội ngũ.

Nàng không có kế hoạch, xuất cung không biết muốn đi đâu, thế là đi tới căn này phòng nhỏ.

Chưa kịp nghĩ lại tính toán cho sau này, liền gặp được Từ A Man chờ người.

Lý Trác Thạch quan sát, Từ A Man từ vật trang sức đến y phục, là trung niên người bộ dáng.

Thế nhưng là, ngoại trừ Mộ Cẩm, người còn lại Tiêu Triển đã không truy cứu. Từ A Man không đến mức còn tại đào vong.

Lý Trác Thạch lại nhìn về phía bên cạnh hai nam nhân.

Ngồi một cái kia, súc lấy ngắn ngủi sợi râu, mày kiếm tinh mâu, khóe mắt có mấy đạo thật sâu đuôi văn, nhưng cũng che không được tuấn tú nội tình.

Mới vừa cùng nàng giao thủ vị kia, chính ôm kiếm tựa tại trước cửa, trên quần áo che kín miếng vá, lông mày cùng sợi râu kéo đến lão trường, mặt mày nhìn không rõ ràng. Bề ngoài là nam tử trung niên, bất quá vừa rồi gọi của nàng một câu kia "Lý cô nương", là trong trẻo tuổi trẻ cuống họng.

Lý Trác Thạch đem Từ A Man kéo đến bên cạnh mình, lại lần nữa dò xét hai nam nhân, hỏi: "Hai vị là..."

Từ A Man đang muốn nói chuyện.

Mộ Cẩm mở miệng trước: "Hỏi thân phận của người khác trước đó, không phải hẳn là lời đầu tiên ta giới thiệu?"

Lý Trác Thạch không có trả lời. Nam nhân này thanh âm nàng không nhớ nổi, nhưng là này giương lên đuôi điều, nàng lại rõ ràng.

Mộ Cẩm từ trước đến nay không thích cái này không phải nam không phải nữ Lý Trác Thạch, đã nàng không đáp lời, hắn cũng lười mở miệng.

Cứng tại một bên Từ A Man nếm thử đánh vỡ trong phòng xấu hổ, nói: "Nếu không ta đi nấu nước?"

"Nơi nào có nước?" Mộ Cẩm thuận miệng hỏi.

Từ A Man trả lời: "Trong viện có một cái giếng nước."

Mộ Cẩm hướng Thốn Bôn phương hướng đi lòng vòng đầu.

Thốn Bôn lập tức hiểu ý: "Từ cô nương, vẫn là do ta đi đánh nước giếng đi." Hắn quay người đi ra ngoài.

Một chủ một bộc, chủ tử cao ngạo như khổng tước. Lý Trác Thạch đoán được này hai nam nhân là người nào. Tiêu Triển thụ thương lúc, nàng nghe Chu Văn Đống giảng, Mộ nhị công tử khí cấp công tâm, điên dại. Nàng lôi kéo Từ A Man quay người muốn đi.

Mộ Cẩm nghe được hai người tiếng bước chân, lạnh giọng hỏi: "Đi nơi nào?"

Lý Trác Thạch đẩy Từ A Man đi gian phòng, chính mình đi theo vào, "Phanh" một tiếng đóng cửa lại.

Tàn tạ cánh cửa lung lay sắp đổ.

Lý Trác Thạch nhìn một chút phá cửa tấm, thấp hỏi: "Ngươi tại sao không có đào tẩu?"

Từ A Man dùng bàn tay bưng kín Lý Trác Thạch miệng. Nhị công tử từ khi có bệnh mắt, thính lực càng ngày càng nhạy cảm. Nàng lo lắng, bị hắn biết nàng có trốn đi suy nghĩ, tránh không được dừng lại trừng phạt.

Từ A Man như vậy phản ứng, Lý Trác Thạch càng thêm hoài nghi Mộ Cẩm bức lương làm kỹ nữ, nàng hít thở dài: "Ngươi tại sao lại gặp được hắn?"

Từ A Man nhỏ giọng đáp: "Nói rất dài dòng." Cũng đừng làm cho nhị công tử nghe thấy hai nàng đối thoại. Một tiểu nha hoàn ý đồ chạy trốn, quả thực là muốn chết.

Lý Trác Thạch hỏi lại: "Cổ họng của ngươi tốt?"

Từ A Man gật gật đầu, "Đã không có vấn đề."

"Vậy là tốt rồi." Lý Trác Thạch cười cười. Cười ra tiếng về sau, nàng phủ phủ khóe miệng của mình. Nguyên lai mình hồi lâu không có tự nhiên mỉm cười.

Từ A Man đi theo cười, lộ ra một loạt răng trắng, "Lý cô nương, ngươi hôm nay tại sao lại ở chỗ này đâu? Hoàng cung có đại sự, ngươi không phải hẳn là trong cung sao?"

"Hoàng cung tôn ti có luân, tiên hoàng phi tử đều không có tư cách đưa tang, cái nào đến phiên ta."

Cũng thế, càng là phú quý đại hộ càng là nhiều quy củ. Từ A Man lại hỏi: "Lý cô nương tại hoàng cung, thời gian trôi qua dễ chịu sao?"

"Trước kia không thể nói tốt, nhưng từ nay về sau, có thể sẽ vượt qua tha thiết ước mơ thời gian." Lý Trác Thạch dáng tươi cười biến lớn.

"Chúc mừng Lý cô nương."

"Ngươi đây? Làm gì dự định?"

"Ta một cái nha hoàn nào có cái gì dự định đâu?"

"Ta và ngươi rất có duyên phận, mấy lần không hẹn mà gặp. Ta có thể cùng ngươi cùng nhau ra khỏi thành, đi khắp đại giang nam

bắc, vượt qua cuộc sống tự do tự tại."

Từ A Man ngơ ngác. Vừa rồi, nàng coi là Lý Trác Thạch chỉ là xuất cung đi một chút, về sau liền hồi cung làm hoàng hậu, vượt qua "Tha thiết ước mơ" sinh hoạt, hiện tại nghe, lại không phải chuyện như vậy.

Không đợi nàng hỏi, trong phòng rách rưới cánh cửa trực tiếp thoát ly khung cửa, phân thành yếu ớt hai nửa, ngã lệch tại bên tường.

Ngoài cửa vang lên Mộ Cẩm lành lạnh điệu: "Ta người, ta ngược lại muốn xem xem ngươi có thể đem nàng đưa đến nơi nào."

Lý Trác Thạch lạnh lùng, đi ra khỏi phòng, từ trên cao nhìn xuống nhìn xem ngồi tại bên cạnh bàn nam nhân.

Tiêu Triển bị Mộ Cẩm mà tổn thương, suýt nữa mất mạng. Lý Trác Thạch là đau lòng, có thể ngẫu nhiên lại cảm thấy, Tiêu Triển quyền thế khuynh thiên, vinh hoa phú quý hưởng chi không hết, Mộ Cẩm một kiếm này, áp chế áp chế thiên chi kiêu tử nhuệ khí cũng tốt.

Nhưng mà, Mộ Cẩm cùng là người Tiêu gia, hiện tại Lý Trác Thạch đối mặt hoàng tộc Tiêu gia, tăng thêm càng nhiều không vui."Nhị thập cô nương hoàn toàn bất đắc dĩ khuất phục ngươi, ta lại sẽ không. Ta cuộc đời nhất gặp không trách các ngươi những này lưu bên trong phóng đãng công tử ca, ỷ vào gia thế cưỡng chiếm dân nữ, tùy ý khi nhục. Nếu là không có trong nhà núi vàng núi bạc, chỉ sợ liền trên phố tên ăn mày cũng không bằng."

Từ A Man trong lòng run sợ. Tuy nói nhị công tử hiện tại không nên động võ, thế nhưng là Lý cô nương lời nói này, nhị công tử nơi nào nhịn được. Nàng vội vàng đứng ra, ngăn tại Lý Trác Thạch trước mặt, ăn nói khép nép: "Nhị công tử, Lý cô nương là khí cấp trên. Nàng không phải khí ngươi, nàng nha, vừa rồi tại trên phố nhìn thấy một cái lưu bên trong phóng đãng công tử ca, chính khi dễ người, nàng là giận chó đánh mèo."

"Đến ta nơi này." Mộ Cẩm đương nhiên không tin Từ A Man giải thích.

"Là." Nàng lập tức tới ngay, chủ động kéo hắn tay, chậm rãi trấn an.

Mộ Cẩm ngẩng đầu hướng Lý Trác Thạch, nhẹ trào: "Ta cùng nàng sự tình, cái nào đến phiên ngươi đến mở miệng."

Lý Trác Thạch kéo lại Từ A Man một cái tay khác, lửa cháy đổ thêm dầu: "Hắn bây giờ là khâm phạm của triều đình, nhị thập cô nương không đáng đi theo hắn chịu khổ bị liên lụy."

Mộ Cẩm mặt đều đen, không nghĩ tới công nhiên cùng hắn đoạt nữ nhân, lại là một nữ nhân. Hắn kiềm chế lại tính tình, chậm rãi nói với Từ A Man: "Chính ngươi nói cho nàng, có phải hay không tự nguyện đi theo ta?"

Từ A Man liên tục gật đầu, "Đúng vậy a."

Lý Trác Thạch cười lạnh: "Mộ nhị công tử chẳng lẽ coi là, dùng uy hiếp đe dọa thủ đoạn cưỡng chiếm dân nữ là một kiện phong quang sự tình?"

Mộ Cẩm nắm chặt Từ A Man tay, chụp đến một mực, thậm chí nắm đau nàng.

Nàng nhịn đau không được hô một tiếng.

Hắn buông lỏng tay ra, "Bị thương?"

"Không có, không có." Từ A Man lại lần nữa nếm thử đánh vỡ Mộ Cẩm cùng Lý Trác Thạch ở giữa quỷ dị khí lưu, "Lý cô nương, ngươi hiểu lầm, ta là tự nguyện đi theo nhị công tử."

"Lý cô nương, ngươi hiểu lầm, Từ cô nương là tự nguyện đi theo nhị công tử." Từ A Man sau khi nói xong, đánh nước giếng Thốn Bôn cùng theo vào, lặp lại một lần.

Trong không khí cương ngưng bị xông phá.

Lý Trác Thạch minh bạch, chính mình mới vừa rồi là xúc động. Trước mặt là hoàng thất Tiêu gia huynh đệ, nàng tim ẩn ẩn có cỗ oán khí. Nàng trên miệng nhằm vào Mộ Cẩm, không phải là không đem đối Tiêu Triển oán hận, tìm một cái chỗ tháo nước.

Hoàng thất Tiêu gia nam nhi, đều là vô tình vô tâm.

Mộ Cẩm đầy bụng tức giận: "Thốn Bôn, theo giúp ta đi ra bên ngoài viện tử ngồi một chút." Ngừng tạm, hắn mặt hướng Từ A Man: "Ngươi đi đun nước."

Không thể không nói, Lý Trác Thạch mà nói đâm tới Mộ Cẩm đáy lòng. Hắn chưa từng cẩn thận hồi tưởng, hắn cùng Từ A Man bắt đầu rất không mỹ hảo.

Hắn lúc này ngưỡng mộ trong lòng nàng, tương lai cũng nhất định cưng chiều nàng. Hắn cơ hồ tận lực quên lãng đã từng ác liệt.

Mộ Cẩm bên người chỉ có Thốn Bôn, Thốn Bôn sẽ không nhiều lời chủ tử chính là không phải. Chỉ có Lý Trác Thạch này một ngoại nhân, có thể không chút khách khí chỉ vào Mộ Cẩm cái mũi.

Từ A Man tiến Yểm Nhật lâu, đúng là bởi vì bị hắn cưỡng chiếm.

Xưa nay lý trực khí tráng Mộ Cẩm, nghe được Lý Trác Thạch mà nói, là có đuối lý. Đồng thời, hắn cũng may mắn Từ A Man không phải truy cứu quá khứ tính tình.

Thốn Bôn chuyển ra cái kia một trương cái ghế rách.

Mộ Cẩm ngồi xuống, một tay đỡ tại cây du bên cạnh.

Hắn rõ ràng nghe được hai nữ nhân trốn ở gian phòng nói chuyện.

Nguyên lai, Từ A Man trốn ở chỗ này lúc, có kế hoạch ra khỏi thành chạy trốn, chỉ là bị Thốn Bôn gặp được, mới kế hoạch thất bại.

Nàng lưu tại bên cạnh hắn, cũng là bởi vì tại hắn đe dọa phía dưới."Thốn Bôn, nếu ngươi là một cô nương, sẽ hay không thích ta dạng này công tử?"

Thốn Bôn trầm mặc có thể thật lâu, đều không thể tiếp nhận này một giả thiết."Nhị công tử, thuộc hạ không phải một cô nương."

"Quên đi." Mộ Cẩm không hỏi. Hỏi cũng vô dụng, nếu là cô nương nhà từ đầu đến cuối không thể nào tiếp thu được nhị công tử, nhị công tử cũng sẽ không thả người.

"Nhị công tử, nước đốt tốt. Trời giá rét, đến một cốc nước nóng đi." Cười Doanh Doanh Từ A Man ra.

Mộ Cẩm hướng nàng đưa tay: "Tới dìu ta."

Thốn Bôn thức thời lui ra.

Từ A Man chạy chậm quá khứ, kéo Mộ Cẩm lên, đang muốn buông tay lúc bị hắn nắm chặt.

Mộ Cẩm xoa xoa vai của nàng: "Ta một mực thiếu ngươi một tiếng nói xin lỗi. Nếu không phải Lý Trác Thạch vừa rồi mấy câu, ta cơ hồ quên đã từng sự tình."

Từ A Man kinh ngạc. Hắn là chủ, nàng là bộc. Nàng trước đó phục vụ các đại tiểu thư, làm sai sự tình nói xấu của nàng không phải là không có, nhưng cũng không thấy ai cho nàng xin thứ lỗi, xin nhận lỗi. Đương chủ tử xem thường làm nô bộc. Nàng nào dám hi vọng xa vời hèn mọn mình có thể đạt được nhị công tử xin lỗi.

"Từ tiểu Man, ta xin lỗi ngươi."

Nàng ngẩn ngơ, không biết làm gì đáp lại, cứng rắn chen lấn một câu: "Ta gọi Từ A Man." Không phải từ tiểu Man.

"Bất quá." Hắn còn nói: "Ngươi tha thứ hay không cũng vẫn là trốn không thoát. Uy hiếp cùng đe dọa hoàn toàn chính xác rất không phong quang. Có thể ta muốn là người, không cần quan tâm phong quang không phong quang?"

Từ A Man: "..." Đây mới là nhị công tử sẽ nói mà nói nha.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 82: Hắn Có Thể Xưng Là Cao Thâm Mạt Trắc, Cái Kia Nhị Công Tử Cũng Là Đăng Phong Tạo Cực.

Chuyện cho tới bây giờ, thẳng thắn chính mình lúc trước ác ý, cũng là nói xin lỗi thành ý một trong. Mộ Cẩm nói: "Ta khi đó là thật muốn giết ngươi."

Một câu nói kia, Thốn Bôn cũng từng nói qua. Từ A Man cảm thấy mình lúc trước gan thật mập, luôn cho là nhị công tử dễ bị lừa, đem hắn lừa lại lừa gạt."Nhị công tử thân thế giữ kín như bưng. Ngươi không có chân chính giết ta, đã hết lòng quan tâm giúp đỡ."

"Hí trong lời nói có nói, thế gian nam nữ nếu là không bỏ xuống được trước kia ân oán, phần lớn là rơi vào thê thảm kết cục." Hắn không muốn nằm ngang ở giữa hai người quá khứ, trở thành một cây gai."Ngươi nếu là đối đã từng sự tình có lời oán giận, cứ mở miệng. Ta sai, ta liền nhận, ngươi sai. . ." Mộ Cẩm ngừng một chút. Dù sao đều là nhận lầm, nhận một cái sai cùng nhận hai cái sai cũng không có kém, hắn nói tiếp đi: "Nếu là ngươi sai, lúc này cũng coi là ta sai rồi, cùng nhau giải thích với ngươi."

Muốn để Từ A Man từ quá khứ trong trí nhớ nắm chặt sai, nàng cũng số không đến bao nhiêu. Gãy xương tổn thương đã sớm tốt. Ngược lại là nhị công tử rơi vào tàn phế hạ tràng. Nàng lại bỏ đá xuống giếng, vậy liền quá tuyệt tình. Nhị công tử là vì cứu nàng mới hướng thái tử tuyên chiến. Ân oán là một bút sổ sách lung tung, thật muốn so đo, quá khứ khi dễ nha hoàn của nàng, tiểu thư, chẳng lẽ

lại còn phải từng cái trở về trả thù sao? Từ A Man nói: "Nhị công tử, chuyện quá khứ đều đi qua, ngươi thật tốt dưỡng bệnh, sớm ngày khôi phục."

"Ngươi quả nhiên là đần đần." Hắn nhị công tử tự mình cho người ta xin lỗi, là trăm năm khó gặp một lần cơ hội thật tốt, nàng thế mà không hiểu được trân quý. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, "Ngươi nha, đần đần."

Lý Trác Thạch gặp được tại cây du hạ tương ủng một đôi chủ tớ.

Mộ Cẩm ngoại trừ khí sắc độ chênh lệch, nói chuyện có chút khí lực không đủ, cái khác không giống như là tẩu hỏa nhập ma. Hắn ôm ấp giai nhân, một mặt thư thái dáng vẻ, quả thực chướng mắt.

Lý Trác Thạch lại trở về phòng.

Thốn Bôn ngồi tại thiếu một cái chân trên ghế, chậm rãi uống nước.

Cái ghế hoàn toàn chính xác thiếu một cái chân. Ngồi cùng không ngồi lại có gì khác nhau? Lý Trác Thạch đứng ở một bên: "Ngươi có biết hay không, ngươi gia chủ tử là khâm phạm của triều đình."

Thốn Bôn giơ lên mắt, ứng thanh: "Ân."

Hắn giả lông mày quá dài, nàng liền tròng mắt của hắn cũng thấy không rõ."Vậy ngươi càng hẳn là rõ ràng, chỉ cần các ngươi còn tại Đại Tễ quốc thổ, coi như chạy trốn tới chân trời góc biển, cuối cùng cũng sẽ bị bắt trở lại."

Thốn Bôn tiếp tục uống nước.

"Cùng cái khác khâm phạm của triều đình không đồng dạng, các ngươi là hoàng thượng cái đinh trong mắt. Văn võ bá quan, cái nào không nghĩ cầm Mộ Cẩm trên cổ đầu người đến hoàng thượng trước mặt tranh công." Lý Trác Thạch nói: "Ta quan sát, Mộ Cẩm liền là coi ngươi là trung khuyển đồng dạng nô dịch, hắn khắp nơi gặp rắc rối, cục diện rối rắm giao cho ngươi thu thập. Trước kia hắn gia cảnh giàu có, cuộc sống của ngươi hẳn là không có trở ngại. Hiện tại không đồng dạng, mỗi một tòa thành đều dán đầy hắn lệnh truy nã. Ngươi đi theo dạng này chủ tử, chỉ có một con đường chết."

Thốn Bôn không nói một lời, thấp mắt, thả xuống đầu.

"Ta kế hoạch cùng nhị thập cô nương cùng nhau du lịch. Ngươi nếu là chỉ muốn thoát khỏi cái này không còn dùng được chủ tử, ta có thể cho ngươi an bài một cái thân phận mới." Lý Trác Thạch thuyết phục: "Hoàng thượng trung thần từng nói, ngươi là một cái tập võ kỳ tài, tuổi còn trẻ, võ công đã cao thâm mạt trắc, ngươi nếu là thoát ly nô tịch, trên giang hồ khẳng định có thể xông một phen danh khí, không đáng hầu hạ một cái khâm phạm của triều đình."

Thốn Bôn lại rót cho mình một ly nước, vẫn không rên một tiếng.

Lý Trác Thạch gặp qua dạng này trung thành tuyệt đối hộ vệ, tỉ như Chu Văn Đống. Thế nhưng là, Chu Văn Đống đem Tiêu Triển phụng làm tín ngưỡng, Tiêu Triển cũng trở về lấy tôn trọng. Lần trước tại hướng Dương thành trên thuyền, Mộ nhị công tử nói về vị này nô bộc, trong lời nói tràn ngập miệt thị, dạng này công tử ca nhi có chỗ nào đáng giá đi theo.

Lý Trác Thạch tìm một cái khác phá cái cốc, cùng Thốn Bôn cùng uống nước. Nàng một bên uống, một bên nói: "Nhị thập cô nương đã đem các ngươi công tử nội tình nói cho ta biết."

Thốn Bôn chấp cốc động tác ngừng tạm, mới tiếp tục.

"Mộ nhị công tử cả ngày chơi bời lêu lổng."

Thốn Bôn lại giương mắt. Những này liền là Từ cô nương giảng nhị công tử nội tình?

Lý Trác Thạch nói: "Mộ Cẩm phủ thượng thê thiếp đông đảo, phần lớn là cường thủ hào đoạt, hành vi giống như cầm thú."

Thốn Bôn trầm mặc.

"Người kinh thành đều biết, Mộ nhị công tử hứng thú liền là rượu ngon cùng giai nhân. Nhiều năm tận tình thanh sắc, thân thể sớm sụp đổ. Nếu không, làm sao đột nhiên tẩu hỏa nhập ma." Lý Trác Thạch giảng được đạo lý rõ ràng, "Ở trước mặt các ngươi, Mộ Cẩm mạo xưng là trang hảo hán, tìm đại phu, bồi bổ thuốc, duy trì mặt mũi hùng phong. Kỳ thật những việc này, chỉ có nữ nhân mới biết được hắn thân thể hư hoặc không giả."

Một chén này nước, Thốn Bôn rốt cuộc uống không trôi. Hắn châm chước, phải chăng muốn nói cho Lý Trác Thạch, nhị công tử cùng võ công của hắn tương xứng, nếu như hắn có thể xưng là cao thâm mạt trắc, cái kia nhị công tử cũng là đăng phong tạo cực. Nàng giảng mà nói, cách một tầng cánh cửa cùng viện lạc khoảng cách, căn bản không gạt được nhị công tử lỗ tai.

Thốn Bôn bên này còn tại cân nhắc.

Phía bên kia, rơi đầy tro bụi cánh cửa phát ra thống khổ rên rỉ.

Mộ Cẩm nắm Từ A Man, một cước đạp ra cửa. Trước một khắc sắc mặt tái nhợt lúc này đã chuyển thành nồng đậm đen như mực, như một tòa vực sâu. Mất quang trạch một đôi mắt trực câu câu hướng về Lý Trác Thạch.

Đáng thương là, đạo nhị công tử không phải là Từ A Man, nhĩ lực không kịp Mộ Cẩm, không nghe thấy Lý Trác Thạch mà nói, tự nhiên phòng đối diện bên trong quỷ quyệt không khí cảm thấy không hiểu.

Thốn Bôn ho hai lần, "Từ cô nương, này nồi nước uống xong, ngươi lại đi nấu một nồi đi."

"Tốt." Từ A Man kéo kéo Mộ Cẩm tay, "Ta đi phòng bếp nấu nước, nhị công tử ngươi thật tốt ngồi. An vị lấy nha, nghỉ ngơi thật tốt." Nàng thật sợ hắn đem này nóc nhà cho xốc.

Mộ Cẩm lúc trước thề, không truy cứu nữa chuyện cũ. Hắn có thể đối Từ A Man tha thứ, đổi lại Lý Trác Thạch, liền không có rộng như vậy rộng ý chí.

Đãi Từ A Man tiếng bước chân tiến phòng bếp, hắn nhẹ nói: "Ta không có không giết nữ nhân nguyên tắc."

Lý Trác Thạch trả lời một câu: "Mộ nhị công tử, thua ở ta dưới kiếm tên du thủ du thực còn nhiều."

Vô luận là nhị công tử hoặc là Lý Trác Thạch, phương nào thụ thương, khổ sở đều là kẹp ở giữa Từ A Man. Thốn Bôn lên tiếng nhắc nhở: "Nhị công tử, Từ cô nương ngay tại nấu nước."

Mộ Cẩm cười lạnh, " ta có biện pháp nhường Tiêu Triển nữ nhân chết được thần không biết quỷ không hay." Tiếng nói giống một con móc, câu lên chính là Lý Trác Thạch một cái mạng.

Đúng lúc này, phòng bếp truyền đến một tiếng "Bang lang" tiếng vang.

Mộ Cẩm trong nháy mắt che dấu sát khí.

Từ A Man đi ra, ngượng ngùng nói: "Nồi nát. . ."

Hắn đi hướng nàng, quan tâm hỏi: "Bỏng tới rồi sao?"

Từ A Man tiến lên đón, chủ động nắm chặt hắn tay, "Không có, nước còn không có đốt lăn, nồi liền nát."

"Đừng nấu nước." Mộ Cẩm sờ đến trên tay nàng vệt nước là ấm, yên tâm, kêu: "Thốn Bôn."

"Tại."

"Ngươi đi bên ngoài tìm kiếm đường. Nếu như quan binh đã đi, chúng ta lập tức ra ngoài."

"Là." Thốn Bôn tại Lý Trác Thạch trước mặt hiện ra hắn cao thâm mạt trắc khinh công, trong chớp mắt không thấy người.

Từ A Man kéo Mộ Cẩm đến viện lạc, hưởng thụ ngày mùa thu tẩy lễ.

Mộ Cẩm thù cũ khó bình, lại thêm mới giận.

Nàng cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Nhị công tử, ngươi là tại sinh Lý cô nương khí sao?"

"Không có." Hắn tức giận trả lời.

"Cái kia. . ." Vậy làm sao sắc mặt khó coi như vậy? Từ A Man vội vàng nhận lầm, "Nhị công tử ta sai rồi, sớm biết ta liền không mang theo ngươi tới nơi này." Nàng cũng không nghĩ tới, nhị công tử cùng Lý cô nương ở giữa lập tức liền kiếm nỏ rút trương.

"Ngàn sai vạn sai, đều là lỗi của ta." Nghe một chút nàng nói với Lý Trác Thạch kia cái gì lời nói? Nói hắn tận tình thanh sắc, quá bổ không tiêu nổi. Mấy ngày trước đây thông cảm nàng, tại nàng dùng tay về sau, hắn liền kết thúc. Hồi tưởng lại, hắn thật sự là quá nhân từ. Này có cái gì tốt thông cảm, lại thông cảm xuống dưới, nàng đáy lòng đã đem hắn hùng phong cho dập tắt.

"Nhị công tử, ta bị thái tử chộp tới, là Lý cô nương thả ta ra. Không phải sớm đã bị thái tử giết đi. Lý cô nương là ân nhân cứu mạng của ta, nàng không phải người xấu, ngươi cùng tân đế có cái gì ân oán, không đến mức giận lây sang nàng đi."

"Không có gì, đã nghĩ đến giải quyết phương pháp. Ngươi hỏi một cái khác vấn đề, hỏi lại ta có tức giận không, ta liền thật sự tức giận cho ngươi xem."

Thế là, Từ A Man hỏi: "Nhị công tử, chúng ta về sau đều muốn dạng này khắp nơi ẩn núp sao?"

Liền không thể hỏi chút dịu dàng vấn đề? Mộ Cẩm ôm lên nàng, hỏi lại: "Ngươi thật không muốn làm hoàng hậu?"

"Không nghĩ a. Ta cảm thấy, nhất quốc chi mẫu phải giống như Lý cô nương lớn như vậy khí."

"Nàng nơi nào khí quyển." Không kịp hắn tiểu Man một phần.

"Nhị công tử, ta nghĩ đến chỗ đi một chút, mở mang tầm mắt. Đi theo ngươi cùng nhau đào vong, cũng có thể mở mang hiểu biết đi."

"Nếu như ngươi có cơ hội đương hoàng hậu, vẫn là không muốn sao?"

"Không nghĩ a. Chân hoàng hậu ưu tú như vậy nữ nhân, cũng chạy không thoát thâm cung tường cao. Ta không tài vô năng, bình an quá cả đời liền rất thỏa mãn."

Mộ Cẩm sờ đến gương mặt của nàng, yêu thương hôn một cái: "Nghe ngươi. Tiểu Man nhất định bình an."

Thốn Bôn trở về, đem trong thành tình huống hồi báo: "Nhị công tử, trong thành những quan binh kia kiểm tra chính là một cái đạo sĩ."

Mộ Cẩm nửa dựa vào ghế, "Đạo sĩ?"

"Đúng vậy, từ đưa tang đội ngũ trốn một cái đạo sĩ." Thốn Bôn hướng Lý Trác Thạch nhìn lướt qua.

"A, ngươi là có hay không đối đạo sĩ kia có mặt mày rồi?"

"Nhị công tử, nếu như thuộc hạ không có đoán sai, hẳn là hoàng cung có người giả trang thành đạo sĩ trốn đi. Quan binh đang toàn lực lùng bắt người này, ngay cả cửa thành đều phong. Thuộc hạ dọc

theo đường hỏi thăm, quan binh giảng đều là đạo sĩ, không có đề cập khâm phạm của triều đình."

Lý Trác Thạch nghe được một nửa, nhăn nhăn mi. Tiêu Triển hẳn là còn ở tiên hoàng mới lăng, làm sao nhanh như vậy liền phát hiện nàng không thấy.

"Lý cô nương." Mộ Cẩm cười đến rất có thâm ý: "Vừa rồi, ngươi nói ta là khâm phạm của triều đình, bốn bề thọ địch. Nguyên lai ngươi cũng thế, thật là khéo."

Lý Trác Thạch lạnh lùng quăng một cái ánh mắt: "Ta không tại trong lệnh truy nã."

Mộ Cẩm nói: "Ngươi là hoàng phi, tự mình xuất cung cái tội danh này dù so ra kém ta ám sát thái tử uy phong, nhưng ngươi cũng nghe đến, quan binh kiểm tra chính là đạo sĩ, mà không phải ta này tuấn nhã tuyệt luân Mộ nhị công tử."

Từ A Man lo âu nhìn xem Lý Trác Thạch: "Lý cô nương, có phải hay không bởi vì ta sự tình, liên lụy ngươi?"

"Không phải. Rời đi là chính ta quyết định, cùng bất luận kẻ nào không quan hệ. Lý Trác Thạch nói xong vào phòng.

Từ A Man đi theo: "Lý cô nương, chúng ta đi theo nhị công tử đang chạy trốn. Ngươi cũng bị lùng bắt, nếu không cùng đi với chúng ta? Thêm một người, cũng nhiều một cái chiếu cố."

"Hắn ——" Lý Trác Thạch mới lên một cái đầu, đột nhiên cải biến xưng hô."Hoàng thượng sẽ không nhớ thương ta quá lâu. Hoàng thượng sở dĩ tức giận, là bởi vì ta từ xưa tới nay là bị động một phương, hôm nay cho hắn một hạ mã uy, hắn không có cam lòng.

Hoàng thượng chẳng mấy chốc sẽ cưới mới phi, vào cung đương phi tử, từng cái đều là đại mỹ nhân. Mỹ nữ trong ngực, hắn tự nhiên nhớ không nổi này một phần không cam lòng. Tới lúc đó, trời cao đất rộng mặc ta đi."

Từ A Man: "Lý cô nương ngươi có thể theo chúng ta đi một đoạn lộ trình, đợi đến ngươi an toàn, chúng ta lại tạm biệt. Bên ngoài quan binh như vậy nhiều, cửa thành lại bị phong tỏa, một mình ngươi quá mạo hiểm."

Lý Trác Thạch do dự.

Từ A Man cười: "Ngươi chớ để ý nhị công tử. Hắn nha, miệng sẽ không nói nghe được. Có thể hắn không phải người xấu, mặc dù trước kia đối ta làm qua chuyện xấu, bất quá, ta đối với hắn cũng đã làm chuyện xấu, tương hỗ hòa nhau. Hắn cũng tha ta một mạng."

Hai nam nhân ở ngoài cửa, đem hai nữ nhân nói chuyện nghe cái minh bạch.

Mộ Cẩm đầu tiên là mừng rỡ Từ A Man đối với hắn ca ngợi chi từ, đón lấy, hắn bắt được Lý Trác Thạch trong lời nói lộ ra tin tức.

Lý Trác Thạch chạy trốn, là bởi vì Tiêu Triển cưới mới phi.

Tân đế chấp chính sơ kỳ, cùng đại thần trong triều thành lập kiên cố chính trị quan hệ rất là trọng yếu. Nhưng là, sự tình có nặng nhẹ, tiên hoàng tang lễ chưa xong, Tiêu Triển liền khóa thành lùng bắt trốn phi, là vì cái gì?

Như Mộ Cẩm không có lần này tẩu hỏa nhập ma, hắn sẽ không nghĩ tới một cái nào đó đáp án.

Bởi vì hắn trải qua, tình không biết nổi lên.

Mộ Cẩm cười: "Phong thủy luân chuyển."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 83: Chúng Ta Một Người Một Trương Xe Lăn, Song Song Trông Nom Việc Nhà Còn.

Từ A Man bên này cùng Lý Trác Thạch kể xong, đang muốn nên dùng cái gì lý do nhường nhị công tử mang lên Lý Trác Thạch.

Mới ra ngoài viện đại vài câu, nhị công tử sẽ đồng ý, tỏ ra là đã hiểu: "A, cùng là thiên nhai lưu lạc người, cùng lên đường cũng không sao."

Từ A Man hai con ngươi sáng lên. Nói không chừng, tẩu hỏa nhập ma trị liệu chính là bỏ đi nhị công tử nịnh tà, cho nên hắn càng ngày càng tốt nói chuyện. Cũng coi là nhân họa đắc phúc.

Lý Trác Thạch thờ ơ liếc nhìn Mộ Cẩm: "Đây chỉ là nhị thập cô nương đề nghị, ta cần suy nghĩ một chút."

Mộ Cẩm tựa ở trên cửa, mặt hướng nàng, nhưng lại không có đưa nàng để vào mắt."Lý cô nương, ta đã là hoàng thượng cái đinh trong mắt, liền không quan tâm cho hắn nhiều đinh mấy khỏa cái đinh. Địch nhân của địch nhân chính là mình bằng hữu, ta có thể cho tiểu Man một bộ mặt, cùng ngươi biến chiến tranh thành tơ lụa."

Từ A Man liếc hắn một cái. Mặt mũi này cũng lớn.

Mộ Cẩm: "Ngươi nếu là nguyện ý cùng chúng ta cùng nhau du sơn ngoạn thủy, ta tất nhiên là hoan nghênh. Đương nhiên, ta cũng không cường nhân chỗ khó, nếu như ngươi cự tuyệt, chuyện hôm

nay coi như chưa từng xảy ra. Chúng ta chưa từng gặp qua ngươi, ngươi cũng chưa từng gặp qua chúng ta. Ngươi chậm rãi cân nhắc, chúng ta sẽ còn ở kinh thành chờ lâu mấy ngày. Tiểu Man, trở về."

Đã quan binh đuổi bắt không phải khâm phạm của triều đình, Mộ Cẩm liền nghênh ngang đi ra ngoài.

Lý Trác Thạch từ đầu đến cuối không quen nhìn Mộ Cẩm ngạo khí. Tiêu Triển là thái tử lúc, cũng không bằng Mộ Cẩm như vậy không coi ai ra gì.

Mộ Cẩm này cá tính, ngược lại là cùng La Sát tướng quân trong miệng tuổi nhỏ tiên hoàng, mười phần giống nhau.

Cái kia, Tiêu Triển ôn nhuận lại là giống ai?

Lý Trác Thạch liền tranh thủ suy nghĩ từ Tiêu Triển danh tự bên trong rút ra, nói: "Nhị thập cô nương, đào mệnh không phải du sơn ngoạn thủy, vẫn là phải nghĩ lại."

"Cám ơn Lý cô nương." Từ A Man cười cười: "Ta là nhị công tử thiếp thân nha hoàn, hắn là đào phạm, ta cũng chỉ đành đi theo chạy trốn."

"So sánh dưới, ta cảm thấy Mộ Cẩm vị kia tùy tùng càng thêm đáng tin, ngươi ngày sau gặp gỡ nguy hiểm gì, nhớ kỹ chạy đến bên cạnh hắn." Lý Trác Thạch cũng không cho rằng, Mộ Cẩm dạng này gối thêu hoa, có thể tại nguy nan lúc đứng ra.

"Ân." Từ A Man đồng ý Lý Trác Thạch mà nói, Thốn Bôn là một cái hoàn mỹ nam nhân. Nhị công tử thì khuyết điểm nhiều lắm.

"Ngươi thật không cùng ta cùng đi sao?"

Câu nói này lúc đầu Từ A Man muốn hỏi, kết quả bị cướp trước. Nàng trả lời: "Nhị công tử hành thích thái tử, có một phần của ta trách nhiệm. Nhị công tử là vì cứu ta mới tẩu hỏa nhập ma. Hắn thân thể suy yếu, nhất định phải có người chiếu cố." Đương nhiên, nếu như nhị công tử không phải đào phạm liền tốt nhất rồi, dù sao nàng thật sợ chết.

Chu Văn Đống lúc ấy đưa Tiêu Triển trở về, nói đúng lắm, Mộ Cẩm mưu đồ đế vị, thừa dịp hoàng thượng sinh bệnh thời điểm, tại ngoài cung bãi săn đem thái tử một quân.

Chu Văn Đống không có đề cập Từ A Man.

Lý Trác Thạch lo lắng Tiêu Triển thương thế, khi đó chưa từng nghĩ lại Chu Văn Đống. Bây giờ nàng mới nghĩ rõ ràng, Tiêu Triển cưỡng ép Từ A Man, là vì bức Mộ Cẩm.

Nhưng. . . Này chẳng phải là chứng minh, Từ A Man tại Mộ Cẩm trong lòng rất có địa vị?

Lý Trác Thạch: "Mộ Cẩm là vì ngươi thụ thương?"

"Đúng vậy a." Mặc dù khó có thể tin, nhưng bởi vì là Thốn Bôn lời nói, Từ A Man liền tin.

Giận dữ vì hồng nhan, thật sự là chỉ có tại dân gian lớn lên tứ hoàng tử mới có thể làm sự tình. Nếu là Tiêu Triển, sợ là muốn đem tiền căn hậu quả tính toán một lần.

Nghĩ đến đây, Lý Trác Thạch cười khổ một cái.

Nói tạm biệt, nàng nhìn một chút Mộ Cẩm cùng Từ A Man tướng giai bóng lưng rời đi, lại ngẩng đầu nhìn đẹp không sao tả xiết thanh

không, tâm niệm vừa động, "Chờ một lát."

Nàng hô lên hai chữ này, lại từ nghèo một trận, mới hỏi: "Các ngươi có hay không biện pháp mang ta cùng nhau ra khỏi thành?"

Mộ Cẩm dừng lại: "Ta đã mời ngươi gia nhập chúng ta, tự nhiên có một đầu đường lui."

"Tốt." Lý Trác Thạch cải biến chủ ý: "Ta cùng các ngươi cùng đi."

"Thốn Bôn, đem ngươi trường mi mao cho nàng dán lên." Mộ Cẩm vỗ vỗ Từ A Man, "Của ngươi đại hắc nốt ruồi còn ở đó hay không?"

"Tại." Ngay tại Từ A Man khóe miệng.

Mộ Cẩm hỏi: "Lý cô nương xuyên thế nhưng là đạo sĩ quần áo?"

"Không phải." Lý Trác Thạch rời cung trước liền đổi nam trang, về sau mặc lên đạo sĩ phục. Lúc trước món kia đạo sĩ phục, đã bị nàng chôn ở trong đất.

Mộ Cẩm: "Đổi xong trang, chúng ta liền rời đi."

Tiên hoàng tang lễ trùng trùng điệp điệp. Cấm quân mở đường, kỳ trận chiến, tấu nhạc theo sát phía sau.

Các triều đại quân vương băng hà, tân đế sẽ từ trong cung chọn lựa tần phi cùng nhau chôn cùng. Nhưng tiên hoàng có lệnh, không được sống thêm chôn phi tử. Thế là, tang lễ chỉ có hoàng thái hậu tùy hành.

Từ kinh thành đến dưới núi, ven đường có ruộng lúa mạch, bông lúa, bắp ngô, một đường vàng bên trong thấu đỏ. Đây là bội thu ngày mùa thu, cũng là tiên hoàng thống trị phía dưới phồn vinh Đại Tễ quốc.

Lên núi, sương mù sắc lượn lờ, hỗn độn mây đen phù vang dội đãng, đột nhiên bắt đầu mưa.

Tiêu Triển ở ngoài mặt là một vị hiếu tử. So với vị kia không biết lưu vong phương nào tứ hoàng tử, Tiêu Triển tận đủ hiếu đạo.

Nhưng hắn lại là không yên lòng.

Hôm nay buổi sáng, từ trong cung xuất phát lúc, hắn quỷ thần xui khiến hướng về phía trước quỳ xuống đất hòa thượng đạo sĩ liếc mấy cái. Trong đó một thân ảnh nhường hắn có chút để ý. Đang muốn nhìn kỹ, thần quan nhắc nhở hắn: "Hoàng thượng, tiên hoàng nên lên đường."

Tiêu Triển đè xuống này một phần kinh nghi. Người kia không phải là Lý Trác Thạch, chỉ là tương tự thôi. Nàng nên thật tốt lưu lại chờ trong cung.

Nghĩ thì nghĩ, hắn phân phó Chu Văn Đống, trở về điều tra Lý Trác Thạch hướng đi.

Chu Văn Đống khinh công hồi cung, lại lại khinh công trở về bẩm báo: "Hoàng thượng, hoàng phi không gặp người."

Không gặp người? Vậy liền đi tìm. Tiêu Triển kém chút nói với Chu Văn Đống ra câu này, là bên tai nhạc buồn nhường hắn tỉnh táo lại.

Nếu là tại tang lễ bên trên đuổi bắt cái đạo sĩ kia, thì là đối tiên hoàng đại đại bất kính. Theo lão bách tính càng ngày càng chen chúc, đây chính là chạy trốn tốt đẹp thời cơ.

Tiêu Triển lập tức mệnh lệnh Chu Văn Đống, phong tỏa cửa thành.

Chu Văn Đống lui xuống đi an bài về sau, thật lâu không tiếp tục hồi phục.

Tiêu Triển một mực chờ đợi đãi Chu Văn Đống xuất hiện.

"Hoàng thượng, cẩn thận trượt." Nghe thấy Thanh Lưu một tiếng này nhắc nhở, Tiêu Triển mới biết được, nguyên lai có mưa. Này mưa, lên núi không bao lâu liền hạ xuống, hắn không có phát giác.

Trận này tang lễ rất là xảy ra bất ngờ. Đột nhiên lên núi, đột nhiên trời mưa, đột nhiên phong quan tài. Tiêu Triển giống như linh hồn ra khiếu, nghe hòa thượng nỉ non, hắn bị không biết ai mời đến lăng mộ bên. Có lẽ là Thanh Lưu, có lẽ là thần quan.

Tiêu Triển quay mắt, nơi nào cũng không thấy Chu Văn Đống. Hắn ngưỡng vọng trong mưa thiên không.

Lý Trác Thạch đi cũng tốt, nàng cá tính cương liệt, nhịn không được hoàng thành tam cung lục viện. Cùng hai người trở mặt thành thù, không bằng. . .

"Cứ như vậy đi thôi." Hoàng thái hậu nghẹn ngào không thôi.

Đúng, liền là câu nói này."Cứ như vậy đi thôi." Tiêu Triển lặp lại một lần, lại không phải hướng về tiên hoàng quan tài. Hắn thấp nhãn

quan xem xét dưới chân sơn bùn, nghe không đến sau cơn mưa mùi thơm ngát, chỉ gặp vũng bùn đất trũng.

Xuống núi, mưa đã tạnh rồi. Tiêu Triển không cần lại biểu hiện hắn hiếu đạo, thu hồi giả nhân giả nghĩa ý cười.

Không có ai biết hoàng thượng đang giận cái gì, liền Tiêu Triển bản nhân cũng không biết.

Từ đại cục cân nhắc, Lý Trác Thạch rời đi nhưng thật ra là một cái hòa bình kết cục. Hoàng đế nạp phi là thiên kinh địa nghĩa sự tình, nhưng nàng nhất định trách cứ hắn bội tình bạc nghĩa, hắn cũng nhất định chán ghét nàng lăn lộn khóc lóc om sòm.

Nàng không từ mà biệt, ngược lại là một loại quan tâm.

Nhưng mà, hắn là nhất quốc chi quân, ai dám tại nhất quốc chi quân địa bàn không từ mà biệt?

Tiêu Triển tìm khắp cả Lý Trác Thạch sở hữu gian phòng, không thấy bất luận cái gì thư.

Bạc tình bạc nghĩa nữ nhân, liền đôi câu vài lời cũng không có để lại cho hắn. Đồng dạng, cũng không có mang đi cái gì.

Tiêu Triển cùng Thanh Lưu nói: "Nàng làm ta toà này hoàng cung là khách sạn, muốn tới thì tới, muốn đi thì đi."

Thanh Lưu một mặt hoảng hốt, quỳ xuống thỉnh tội.

Tiêu Triển bật cười: "Bình thân."

Thanh Lưu đi lên, cũng không dám lại nhìn Tiêu Triển tức giận long nhan.

Tiêu Triển phong tỏa Lý Trác Thạch rời cung tin tức, đối ngoại nói nàng ngã bệnh.

Hoàng thái hậu không thấy Lý Trác Thạch quá khứ thỉnh an, giận tím mặt, một cáo trạng đến Thanh Thuận đế trước mặt.

Tiêu Triển ôn hòa giải thích: "Thái hậu, hoàng phi thân thể ôm việc gì, mấy ngày nay ngay tại nghỉ ngơi."

"Hoàng thượng, tiên hoàng nhớ tới La Sát tướng quân chiến công, ban thưởng hắn 'Một thế binh vương' danh hào. Nhưng hắn sớm đã không vì triều đình làm việc, nuôi ra nữ nhi là một cái sơn dã nha đầu." Hoàng thái hậu rất nhiều bất mãn: "Trước kia, Lý Trác Thạch là thái tử phi, không cho ai gia thỉnh an, kiếm cớ nói muốn vì hoàng thượng làm việc, ai gia liền theo nàng. Bây giờ nàng thành hoàng phi, mỗi lần tới còn một mặt bất đắc dĩ bộ dáng. Hoàng thượng, tây cung hậu vị phải nghĩ lại a."

"Thái hậu." Tiêu Triển phai nhạt ý cười: "Trẫm hậu vị sớm đã hứa cho nàng. Lời hứa ngàn vàng, đã từng là thái hậu đối trẫm dạy bảo."

Hoàng thái hậu cực kì không vui.

Tiêu Triển lười nhác lại lý, đi ngự thư phòng đánh cờ.

Một bàn lại một bàn thế cuộc, đều là hoà. Chính như hắn cùng Lý Trác Thạch.

Hoàng cung trời xanh trống rỗng, không đến cao giàu, cũng không đến tịch liêu. Tiêu Triển đưa tới Chu Văn Đống hỏi thăm, Lý Trác Thạch bây giờ còn có không chỗ hữu dụng.

Chu Văn Đống thành thật trả lời: "Hoàng thượng, trên tay nàng có La Sát lệnh, có thể điều động La Sát tướng quân binh mã. Nhưng nàng là nữ nhi gia, chẳng lẽ còn có thể tạo phản không thành?"

"Chạy trốn cũng là tạo phản." Tiêu Triển một câu nói kia ngậm trong miệng, thấp không thể nghe thấy, chỉ có chính hắn nghe thấy.

"Tiên hoàng binh phù đã truyền cho hoàng thượng, coi như La Sát tướng quân bất mãn nữ nhi gặp vắng vẻ, có thể hoàng thượng có Đại Tễ tinh nhuệ quốc quân, dùng cái gì gây cho sợ hãi? Mà lại ——" Chu Văn Đống dừng lại.

Tiêu Triển nhìn xem bàn cờ: "Nói tiếp."

Chu Văn Đống: "Mà lại, hoàng phi đối hoàng thượng tình sâu như biển, coi như nàng bị ủy khuất, cũng sẽ không khởi binh tạo phản."

Tiêu Triển lúc này giơ lên mắt, "Chẳng lẽ trẫm đối nàng dùng tình không sâu?"

Chu Văn Đống ế trụ. Hoàng thượng mặt ngoài đối Lý Trác Thạch ôn nhu hoà nhã, đây là bởi vì hoàng thượng vẫn là thái tử lúc, không có binh quyền. Nếu muốn bức thoái vị, chỉ có dựa vào tiên hoàng dung túng La Sát tướng quân bồi dưỡng lên La Sát quân. Một khi binh quyền nắm chắc, hoàng thượng lại đâu còn để ý nho nhỏ La Sát quân.

Nói tóm lại, Lý Trác Thạch đã không có tác dụng.

"Trẫm coi là trẫm biểu hiện được đầy đủ thâm tình." Tiêu Triển nhìn xem bàn cờ bạch tử, thì thào nói: "Nguyên lai còn không có lừa gạt đến nàng sao?"

Lý Trác Thạch tại rừng trúc đi một lượt, quan sát ngọn núi này thế núi. Từ tiệm đồ ngọc ám đạo thông hướng phòng trúc đường nhỏ, nàng nhớ kỹ rõ ràng.

Thốn Bôn như cũ tại chuẩn bị trốn đi lộ tuyến. Đi khi nào, như thế nào đi, như thế nào cải trang, như thế nào lừa dối, tòa tiếp theo thành nơi đặt chân ở đâu, đều không có hướng nàng giấu diếm.

Lý Trác Thạch nghi hoặc. Những đại sự này việc nhỏ, đến tột cùng là Mộ Cẩm thụ ý, tốt hơn theo từ thay chủ tử an bài kế hoạch?

Thốn Bôn tránh không đáp.

Trong mấy người, Từ A Man là một cái nghe lệnh người, phụ trách nấu cơm.

Trong thôn đại thẩm đúng giờ lên núi cho Từ A Man nấu nước nóng.

Đối với cái này, Từ A Man giải thích nói: "Nhị công tử không cho ta đụng nước lạnh."

Lý Trác Thạch chê cười: "Chồn chúc tết. Thực tình yêu ngươi lời nói, làm sao phân công ngươi tại phòng bếp làm việc."

"Bởi vì nhị công tử thích ăn Từ cô nương nấu đồ ăn." Thốn Bôn từ Mộ Cẩm trong phòng ra, trở về một câu như vậy.

Mộ Cẩm ngay tại trong phòng phao tắm thuốc.

Lý Trác Thạch đến trên núi mới biết, Mộ Cẩm con mắt bị thương. Bằng hắn khí thế bễ nghễ thiên hạ, nàng nơi nào đoán được đây là

một cái mù lòa.

Qua ba ngày, Lý Trác Thạch mới hỏi: "Các ngươi cứ như vậy tin tưởng ta? Cảm thấy ta sẽ không đem ngươi nhóm chỗ ẩn thân tiết lộ cho hoàng thượng?"

Mộ Cẩm thích ý phơi nắng: "Tiểu Man nói ngươi là người tốt, ta tạm thời tin tưởng." Tiểu Man tiểu Man, gọi đã quen cũng thuận miệng cực kì.

"Chạy trối chết hẳn là ba người chúng ta. Nàng chỉ là một cái nhược nữ tử, vì sao không đưa đi địa phương an toàn quá bình tĩnh thời gian?"

Mộ Cẩm khẽ nói: "Nữ nhân của ta không tới phiên ngươi đến an bài."

"Ta và ngươi mới là hoàng thượng mục tiêu, làm gì liên lụy người vô tội tiến đến?" Lý Trác Thạch nói: "Nàng là một người ngoài cuộc."

"Nàng là nữ nhân của ta, không phải người ngoài cuộc."

Lý Trác Thạch cùng Mộ Cẩm bát tự không hợp, không nói được vài câu, nàng liền đi rừng trúc luyện kiếm.

Mộ Cẩm hướng Từ A Man vươn tay, đợi đến của nàng để tay tại lòng bàn tay của hắn, hắn nắm chặt: "Ngươi cũng đừng muốn chạy, chạy ta liền đánh gãy hai chân của ngươi. Chúng ta một người một trương xe lăn, song song trông nom việc nhà còn."

"Nha." Từ A Man lấy lệ ứng thanh. Những này uy hiếp ở trong mắt nàng cùng hổ giấy đồng dạng. Huống hồ, nàng không nghĩ chạy, dù sao không bỏ xuống được lại mù lại co quắp nhị công tử.

"Đi theo ta xác thực tương đối hung hiểm." Hắn thân nàng một ngụm, "Đây là mệnh của ngươi. Muốn trách, thì trách lên trời để ngươi gặp ta."

"Là, hết thảy đều là lên trời sai." Nàng lười nhác cùng hắn so đo.

Hắn cười đem nàng kéo đến trong ngực.

Lý Trác Thạch thu hồi kiếm, tiến đến nhìn thấy trong viện nam nữ nắm tay nhau.

Tiêu Triển dắt qua nàng vô số lần, lại chưa từng mười ngón quấn giao.

Từ A Man là một cái liên lụy thành khâm phạm của triều đình tiểu nha hoàn, bất quá, luôn có mấy cái trong nháy mắt, Lý Trác Thạch rất là hâm mộ Từ A Man.

Mộ Cẩm thường xuyên nhào nặn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, lại thô lỗ vì nàng thêm áo giữ ấm, lại đối nàng trù nghệ khen không dứt miệng.

Cứ như vậy lơ đãng nhớ tới Tiêu Triển, Lý Trác Thạch cầm kiếm keo kiệt gấp: "Mộ công tử có phải hay không nghĩ xúi giục ta khởi binh, tạo phản hoàng thượng? Nếu là như vậy, ngươi chỉ sợ phải thất vọng."

"Lý cô nương quá lo lắng. Ta không có tạo phản kế hoạch." Mộ Cẩm cười giả dối: "Ngươi một mực chạy trốn là được rồi."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 84: Kiêu Căng Cuồng Vọng Nhị Công Tử, Mới Giống Nhị Công Tử.

Bốn người đến tiệm đồ ngọc.

Tiệm đồ ngọc lão bản họ Đổng, là Mộ phủ lão Lưu quản gia quan hệ cá nhân. Hắn là người làm ăn, thường xuyên xuất nhập cửa thành, hắn nói: "Mấy ngày trước đây canh giữ ở cửa thành chính là hoàng cung cấm quân. Hôm qua, cấm quân mới đi. Ta cùng tây cửa thành quan binh có giao tình, các ngươi có thể từ nơi đó ra khỏi thành."

Mộ Cẩm cùng Thốn Bôn trấn định tự nhiên.

Từ A Man đầu tiên là có chút lo lắng, nhưng gặp nhị công tử ý cười doanh nhưng, nàng cũng yên tâm.

Bứt rứt ngược lại là Lý Trác Thạch. Tiêu Triển rút lui cấm quân, kia là không còn lùng bắt nàng?

Mộ Cẩm nói: "Tân đế đăng cơ đại điển sắp đến, hoàng cung trên dưới bận bịu thành một đoàn, đúng là chúng ta rời đi kinh thành thời cơ."

Tiên hoàng tang lễ, Tiêu Triển có thể phân tâm, nhưng việc quan hệ chính mình, Tiêu Triển liền không để ý tới người khác.

Đổng lão bản cùng bốn người cùng nhau ra khỏi thành. Thốn Bôn lái Đổng lão bản xe ngựa, còn thừa ba người tại một chiếc xe ngựa khác bên trên.

Đến cửa thành.

Thủ thành quan binh gặp được tiệm đồ ngọc danh tiếng, đi lên trước cùng Đổng lão bản hàn huyên: "Ra khỏi thành nha, Đổng lão bản."

"Đúng vậy a." Đổng lão bản nhấc lên xe ngựa màn.

Thốn Bôn đưa quan văn.

Thủ thành quan binh cười ha ha, sau khi xem, nhìn một cái xe ngựa: "Đổng lão bản, ngại ngùng, gần nhất trong cung đi người, tra được rất nghiêm a."

"Minh bạch, minh bạch." Đổng lão bản xuống xe ngựa, cười hỏi: "Trong cung còn có thể đi người?"

"Đúng vậy a. Cấp trên bàn giao, nghiêm tra." Thủ thành quan binh hướng xe ngựa nhìn quanh.

Đổng lão bản tiến lên, hướng thủ thành quan binh trong túi áo lấp ngân lượng.

Thủ thành quan binh cười hắc hắc.

Đây là Đổng lão bản xuất nhập quy củ cũ, hai người ngầm hiểu lẫn nhau.

Thủ thành quan binh nhìn hướng phía sau chiếc xe ngựa kia, "Nghe nói, cái này so khâm phạm của triều đình tội đều nặng, long

nhan giận dữ."

Đổng lão bản đi đến chiếc xe ngựa kia bên cạnh, "Đây là nhà ta tiểu nhi, gần đây thân thể không được tốt, mắc bệnh." Hắn nhấc lên rèm.

Ho đến lợi hại chính là Mộ Cẩm, lộ ra một trương trắng bệch đến gần như trong suốt mặt.

Thủ thành quan binh nhìn chằm chằm Mộ Cẩm mặt: "Đổng lão bản, nhi tử bệnh đến nghiêm trọng như vậy, còn ra thành a?" Đổng lão bản thê thiếp đông đảo, con cái có mười mấy, thủ thành quan binh không nhớ được đến cùng mấy con trai mấy đứa con gái.

"Không có cách, đại phu nói có thể sẽ truyền nhiễm, trước tiễn hắn đến ngoài thành biệt viện." Đổng lão bản vừa chỉ chỉ, "Bên cạnh chiếu cố hai cái đều là tiểu thiếp của hắn."

Một người khóe miệng có một viên đại hắc nốt ruồi, rất là trông có vẻ già. Một cái khác tuổi nhỏ hơn một chút, cúi thấp đầu, sắc mặt vàng như nến.

Thủ thành quan binh lấy ra Lý Trác Thạch chân dung, cẩn thận so với."Đi thôi."

Xe ngựa ra tây cửa thành, đi tốt một đoạn đường, Từ A Man mới hỏi: "Cứ như vậy cho đi? Ta coi là đương đào phạm nhất định là trốn đông trốn tây." Không nghĩ tới còn có thể ngồi xe ngựa.

"Cửa thành quan binh phần lớn thu thương nhân chỗ tốt, vận khí tốt, còn có thể gặp gỡ gặp bạc liền cho đi. Bất quá, tuần bổ liền không dễ lừa, tương lai khả năng sẽ còn gặp gỡ triều đình thị vệ, thợ săn tiền thưởng." Mộ Cẩm nhìn một chút Lý Trác Thạch, "Hoàng

thượng hiện tại tâm tư không ở ta nơi này một bên, ta cũng coi như may mắn một lần."

Lý Trác Thạch ở kinh thành không có bằng hữu, ngoại trừ La Sát tướng quân phủ đệ, nàng không chỗ có thể đi. Tiêu Triển đoán được nàng khả năng cải trang thành bách tính, lại không biết nàng cùng Mộ Cẩm tiến tới cùng nhau.

Lý Trác Thạch giương mắt: "Chúng ta không phải đi tây bắc sao?"

Mộ Cẩm nói: "Chúng ta đi trước Giang châu."

Đã là Giang châu, Từ A Man không khỏi nghĩ đến tiểu cửu.

Hẳn là, nhị công tử chỗ đặt chân là tiểu cửu chỗ nào? Tiểu cửu đã thành thân, cùng nhị công tử sớm đoạn mất quan hệ. Từ A Man không thế nào để ý.

Nào biết, nhị công tử chỗ núp, không tại Hạnh Hoa ngõ tử, mà là Giang châu nghe tiếng ngàn dặm phiêu hương.

Giang châu lại thừa thãi danh tửu, danh tự này nghe, Từ A Man sơ sơ tưởng rằng tửu quán.

Sau khi tới, hương hoa xông vào mũi, cửa đứng mấy cái mềm mại Mỹ cô nương, cười như hoàng oanh, linh lung tinh tế.

Lý Trác Thạch đương hạ mặt liền đen, "Ta đã sớm nói, Mộ nhị công tử rượu ngon háo sắc, đã là khâm phạm của triều đình, còn muốn bên trên thanh lâu tầm lạc tử."

Thốn Bôn tựa hồ nghe không thấy hương hoa, trên mặt vẫn là lạnh lùng hộ vệ."Từ cô nương, Lý cô nương, chúng ta muốn ở chỗ này ở vài ngày."

Câu nói này nếu là do nhị công tử nói, Từ A Man khẳng định phải tức giận. Nhưng là Thốn Bôn nói về đến, lại hết sức chính trực, phảng phất nơi này chỉ là một gian phổ thông khách sạn.

Thốn Bôn giải thích: "So với khách sạn, nơi này an toàn hơn."

Bốn người ăn ngủ, an bài tại thanh lâu hậu viện.

Đuổi đến như thế đoạn đường đường, Mộ Cẩm mệt mỏi, vừa đến phiêu hương liền nghỉ tạm.

Thốn Bôn như một gốc Thiên sơn xanh tùng, tô điểm phồn hoa gấm đám vườn.

Thanh lâu một vị Mỹ cô nương đưa ăn trưa tới, mới buông xuống đĩa, liền nũng nịu hỏi thăm: "Nhị công tử đâu?"

Thốn Bôn hồi: "Nghỉ ngơi."

Mỹ cô nương nhìn một chút Từ A Man cùng Lý Trác Thạch.

Hai người không có tháo trang sức, vẫn là dịch dung cổ lỗ bộ dáng. Mỹ cô nương che miệng cười một tiếng, "Nhị công tử —— "

Thốn Bôn lạnh lùng nói: "Nơi này không còn việc của ngươi."

"Là." Mỹ cô nương lui xuống.

Mỹ cô nương lời nói đoạn tại một nửa, động đến Từ A Man tâm. Nhị công tử quá đã quen thanh sắc khuyển mã thời gian, cùng

Giang châu thanh lâu quen như vậy, chỉ sợ là vào xem không ít thứ. Không, không phải không ít lần, là rất nhiều lần.

Nhị công tử vốn chính là phóng đãng người. Nàng lại oán thầm cũng không cải biến được.

Lý Trác Thạch bị hương hoa hun đến đau đầu, kéo Từ A Man vào phòng: "Tiêu gia nam nhân, một cái ôn nhu quan tâm, một cái phóng đãng không bị trói buộc, kỳ thật, thực chất bên trong đều là lãnh huyết. Ta hiện tại lo lắng ngươi, đi theo Mộ Cẩm lâu, không chiếm được chỗ tốt."

Từ A Man nháy mắt mấy cái: "Ta chỉ là tên nha hoàn."

"Nha đầu ngốc, hai ngươi ôm như thế, ngươi vẫn là nha hoàn a." Mộ Cẩm thật sự là bạch bạch chiếm tiện nghi. Lý Trác Thạch càng nghĩ càng lửa: "Nam nhân tâm có thể yên ổn bao lâu? Ai cũng không biết, liền chính hắn cũng thế, nói đúng là lại tính." Tựa như, Tiêu Triển hứa hẹn cho nàng duy nhất, vĩnh viễn, hắn hẳn là có chút thực tình, chỉ ở một khắc này.

Từ A Man không hỏi Lý Trác Thạch gặp mâu thuẫn gì, mới giấu diếm hoàng thượng chạy ra cung. Tại hướng Dương thành lúc, nghe Lý Trác Thạch nói qua chuyện xưa của nàng, cực kỳ giống hí trong lời nói bi tình tiểu thư, "Lý cô nương, ngươi yêu hoàng thượng sao?"

Đột nhiên xuất hiện vấn đề. Lý Trác Thạch giật mình mới trả lời: "Yêu, âu yếm." Yêu mười phần thâm trầm.

Từ A Man hỏi: "Vậy ngươi có thể hay không nói một chút, một nữ nhân thích một cái nam nhân là cái dạng gì?"

"Trong lòng có hắn, nghĩ hắn, niệm tình hắn, mọi chuyện lấy hắn vì trước, lấy hắn làm trọng. Yêu hừng hực thời điểm, có thể vì hắn hi sinh hết thảy." Lý Trác Thạch nói đến cực kì thuận miệng, dừng lại về sau, nàng đáy lòng cười khổ, kết quả là như thế hừng hực cũng là từ biệt hai rộng."Từ cô nương, ngươi đối Mộ Cẩm cảm giác như thế nào?"

"Ta cũng không biết. Trước kia, ta tại cái khác trong phủ làm nha hoàn, có một cái đầy tớ nói thích ta, ta khi đó tuổi còn nhỏ, cái gì cũng không hiểu, cảm thấy đối phương thích, liền lễ phép thích trở về đi. Bất quá, nhìn thấy hắn, ta cũng không có cảm thấy vui vẻ. Có một lần, hắn tới nghĩ kéo ta tay, ta liền chạy. Về sau liền không có đầy tớ lại thích ta. Đến Mộ phủ, bị nhị công tử chiếm đoạt, liền tiến Yểm Nhật lâu." Từ A Man một bên nghĩ, một bên nói: "Ta vốn định, về sau chạy trốn tới Bách Tùy, tìm một cái rộng lớn nam tử gả. Thế nhưng là, nhị công tử xảy ra chuyện, ta lại chạy không thoát, chỉ sợ về sau cũng vẫn là cùng nhị công tử cùng nhau. Lý cô nương, ta đối nhị công tử có phải hay không hí trong lời nói thích?"

Từ A Man mà nói, nhường Lý Trác Thạch nhớ tới chính mình cùng Tiêu Triển mới quen thời điểm."Mộ Cẩm chẳng lẽ không có nói qua dỗ ngon dỗ ngọt hống ngươi sao?" Tiêu Triển lại trái lương tâm, nên hống, vẫn là mặt không đổi sắc nói cho nàng nghe.

Từ A Man lắc đầu, "Nhị công tử làm sao nói dễ nghe mà nói, không giết ta chính là đại ân đại đức. Ta đã lớn như vậy, không có thích quá nam nhân, ngươi nói, nghĩ hắn niệm tình hắn, ta có khi cũng có. Ta trốn ở trong phòng nhỏ, mỗi lúc trời tối cóng đến tỉnh, liền nhớ lại hắn ấm áp ổ chăn. Về sau, nhị công tử thần trí không rõ, ta cũng vì hắn lo lắng. Lại về sau, nhị công tử chậm rãi khôi phục, ta

liền thường thường quên, hắn bị thương. Kiêu căng cuồng vọng nhị công tử, mới giống nhị công tử."

"Vậy hắn cũng không có hứa cho ngươi tương lai sao?" Lý Trác Thạch nhíu mày, sao Mộ Cẩm cùng Tiêu Triển biểu hiện hoàn toàn khác biệt?

"Nhị công tử nói, về sau ta là hắn người bên gối. Hắn còn nói, ta chỉ là thiếp thân nha hoàn." Từ A Man không dám hi vọng xa vời tương lai, "Hắn hiện tại mù, đi đường lại chậm, hắn lo lắng về sau không lấy được thê tử, ta về sau mừng thầm quá, nhị công tử không lấy được thê tử, có phải hay không sẽ lấy ta đây?" Nói đến đây, Từ A Man che miệng cười cười: "Mỗi lần nghĩ như vậy, ta đã cảm thấy chính mình da mặt tốt dày."

"Hắn dạng này công tử ca, cũng liền ngốc cô nương mới nguyện ý gả. Tô gia tiểu thư gả, rơi kết cục bi thảm."

"Tô gia tiểu thư phóng hỏa đốt lâu, nhị công tử mới đem nàng bỏ. Ta ngóng trông nhị công tử sớm ngày khôi phục, chờ hắn khỏi bệnh rồi, nhị công tử muốn kết hôn mà nói, ta liền chọc giận hắn, bị trục xuất phủ liền tốt, dạng này chỉ thấy không đến nhị công tử việc hôn nhân. Ta cảm thấy hẳn là chúc phúc nhân sinh của hắn." Từ A Man chuyển hướng Lý Trác Thạch: "Lý cô nương, ngươi nghe hiểu được sao?"

"Ân." Lý Trác Thạch đồng dạng chúc phúc Tiêu Triển, có một tòa hòa thuận tam cung lục viện.

"Trên núi chỉ có nam nhân, ta không tốt đem nữ nhi gia tâm sự nói cho bọn hắn, ta chỉ nhìn quá hí lời nói, bên trong công tử cùng nhị công tử cũng không đồng dạng. Ta nghĩ mãi mà không rõ."

"Từ cô nương muốn lưu ở bên cạnh hắn?"

"Nhị công tử để cho ta lưu, ta liền lưu lại. Ta cùng Lý cô nương không đồng dạng, ta là hạ nhân, kiến thức nông cạn. Ta không có tư cách thích nhị công tử. Nhị công tử nếu là đem hắn thích phân ta một chút xíu, ta có lẽ có thể lưu đến lâu một chút."

"Mộ Cẩm trên đường đi rất chiếu cố ngươi." Lý Trác Thạch lại bồi thêm một câu: "Ta nói chính là hiện tại. Chuyện tương lai dù ai cũng không cách nào đoán trước." Nhất là Mộ Cẩm loại này trời sinh tính vang dội.

Lý Trác Thạch: "Ngươi là nữ nhi gia, xuất thân thấp hèn, làm sao cũng phải là hắn trước thích ngươi, từng ngày, làm thiếp thân nha hoàn là có ý gì?"

"Ta có đôi khi cảm thấy, nhị công tử đối ta có chút nhi cái gì. Nhưng hắn không có nói rõ, ta khả năng suy nghĩ nhiều. Kỳ thật, ta rất sợ hãi. Về sau nhị công tử khỏi bệnh rồi, lại cưới một cái thiên kim đại tiểu thư, ta phải nhiều khó khăn quá. Ta rất sợ hãi này một phần khổ sở, tình nguyện chính mình không có thích hắn." Từ A Man bỗng nhiên hít một tiếng khí, uể oải nói: "Ta có phải hay không cũng không tự do?"

Lý Trác Thạch bỗng nhiên cười, nàng minh bạch vì cái gì Mộ Cẩm thích bóp Từ A Man khuôn mặt nhỏ nhắn, trống má lúc tròn vo đáng yêu."Muốn nói Mộ Cẩm không thèm để ý ngươi, như thế nào lại vì cứu ngươi hướng hoàng thượng tuyên chiến? Nhưng nếu để ý, thì thế nào không hứa hẹn tương lai của ngươi?"

Lại là một trận hương hoa phiêu tán, Lý Trác Thạch che bịt mũi tử: "Nói tóm lại, ngươi trước giữ vững chính mình, dò xét thăm dò

hắn."

Từ A Man gật đầu.

Cũng thế, hiện tại là đào phạm, nói không chừng ngày nào liền một mệnh ô hô, cũng không thể mơ mơ hồ hồ liền đi đến một thế.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 85: Nhân Họa Đắc Phúc.

Lâm Ý Trí cho Mộ Cẩm lưu lại đan dược, nói là tăng cường công lực.

Mộ Cẩm dùng xong một hạt, toàn thân có lực. Dược hiệu qua liền mệt mỏi thích ngủ.

Liền Thốn Bôn cũng lo lắng, "Nhị công tử, ngươi vì sao khôi phục như thế chi chậm?"

Mộ Cẩm cũng không biết.

Mộ Cẩm tỉnh, đưa tay chụp tới, bên gối không người. Lấy lại tinh thần, hắn tại dưới gối đầu xuất ra cái kia một đạo phù bình an, cẩn thận nhét vào bên hông. Ngồi dậy sau, nghe thấy nhu tình tích thủy kêu gọi: "Nhị công tử nha."

Này ngọt ngào dính một tiếng, là hắn tưởng niệm thanh âm, lại không phải hắn quen thuộc ngữ điệu. Nghe rất là quỷ dị.

Hắn hướng về phương hướng của thanh âm nhíu mày lại. Nữ nhân này nói chuyện giống như là dính mật đồng dạng, vô sự mà ân cần: "Trúng tà?"

Từ A Man: ". . ." Thật, coi như nàng ngẫu nhiên cảm thấy nhị công tử có như vậy một chút xíu ý tứ, cũng sẽ ở hắn không hiểu phong tình phía dưới tan tác.

Thanh lâu Mỹ cô nương kiều đem "Nhị công tử" ba chữ thét lên nhỏ xuống nước tới.

Từ A Man học được một thanh, nhị công tử không cảm kích chút nào. Của nàng đầy ngập nhu nước hồi bát thành một chậu nước lạnh: "Ăn cơm, nhân lúc còn nóng ăn." Rất không lễ phép.

Nhưng chất phác cứng rắn một câu, mới là Mộ Cẩm trong lòng người trong lòng.

Ăn cơm đến một nửa, hắn hỏi: "Tại sao không nói chuyện?"

Từ A Man nâng lên má, lãnh đạm: "Không có gì đáng nói nha."

Mộ Cẩm nói: "Tùy tiện nói chút gì." Nếu không, nghe được đều là gian phòng bên ngoài ồn ào dong chi tục phấn.

"Nha." Nàng cứng rắn chen lấn cái vấn đề: "Nhị công tử, ngươi này bệnh một ngày trị một ngày, có hay không chuyển biến tốt đẹp nha?"

"Có, ta ngồi xe lăn thời gian càng ngày càng ít."

"Nhưng ngươi nằm trên giường thời gian càng ngày càng nhiều nha." Từ A Man thốt ra. Nói xong, lại nghĩ từ tát vào miệng. Nhị công tử sẽ không giảng nghe được mà nói, kỳ thật nàng cũng thế.

Mộ Cẩm: ". . ." Đây mới là hắn tiểu Man. Trước đó cái kia thanh cái kia ỏn ẻn ỏn ẻn điệu, run hắn ứa ra nổi da gà. Hắn giải thích nói: "Ta khi còn bé tập võ, lười biếng nhảy qua vài đoạn tâm pháp. Vừa vặn thừa dịp đoạn này muốn phế không phế thời kì, đem một đoạn này tâm pháp luyện trở về."

"Nhị công tử, ân. . ." Câu chữ giấu ở trong cổ, Từ A Man có chút do dự.

"Có lời cứ nói, ấp a ấp úng không phải tính cách của ngươi."

"Về sau nhị công tử khỏi bệnh rồi, là được rồi. . ." Phun ra chữ, cuối cùng vẫn nén trở về, Từ A Man cười nói: "Liền có thể đương một cái có thể chạy có thể nhảy khâm phạm của triều đình." Cũng không thể trực tiếp hỏi, có thể chạy có thể nhảy về sau trả hết thanh lâu tìm cô nương sao? Cái này đã không phải là thăm dò, mà là chỉ rõ.

". . ." Mộ Cẩm tiếp tục ăn cơm.

Từ A Man nhẫn nhịn một trận, lại hỏi: "Nhị công tử, ta còn có một vấn đề, một mực quanh quẩn ở trong lòng."

"Muốn hỏi liền hỏi."

"Ngươi hối hận hành thích thái tử sao?"

"Không."

Nàng truy vấn: "Dù là hiện tại thành đào phạm?"

"Ân."

"Vì cái gì đây?" Muốn tiếp cận trung tâm đáp án.

"Hối hận không giải quyết được vấn đề gì, tình nguyện dùng nhiều thời gian ngẫm lại tương lai. Lại nói, đâm hoặc không đâm, hắn cũng sẽ không để ta tốt hơn, đâm hắn một lỗ thủng ta thoải mái cực kì." Mộ Cẩm trả lời: "Mà lại ngươi là của ta người, chỉ có thể chết trên tay ta."

Từ A Man: ". . ." Quên đi, cùng nhị công tử không có gì tốt giao lưu, nàng hôm nay từ bỏ. Ngày khác lại thương lượng với Lý cô nương, hẳn là tuyển dạng gì vấn đề thích hợp ấp ủ nam nữ bầu không khí.

Thanh lâu Mỹ cô nương giống như là tính toán tốt thời gian đồng dạng. Bên này Mộ Cẩm vừa buông xuống bát đũa, nàng liền đến gõ cửa: "Nhị công tử nha."

"Ân." Mộ Cẩm lên tiếng.

Từ A Man kéo căng lên một trương gương mặt xinh đẹp. Làm sao, đồng dạng một tiếng "Nhị công tử nha", người khác cũng không phải là trúng tà?

"Ta là a Liên nha, thuận tiện để cho ta tới cho ngươi dọn dẹp phòng ở sao?" Mỹ cô nương kiều nhuyễn là trời sinh, vô luận là xưng hô vẫn là câu, nhuyễn nị dính, giống như là một đoàn ngọt gạo nếp.

"Ân." Mộ Cẩm vẫn là lên tiếng.

Từ A Man ngồi không yên, hung hăng trừng Mộ Cẩm một chút, đem hắn đồ ăn lấy đi, cứng nhắc nói: "Nhị công tử, ta trước cho ngươi thu thập bát đũa."

"Ta ——" Mộ Cẩm đang muốn nói hắn cũng ra ngoài, lại nghe thấy nàng tiếng bước chân lại nặng vừa vội, không nói cho hắn thời gian, liền đi.

Hắn nghĩ kéo nàng tay đứng tại giữa không trung.

Từ A Man cùng gạo nếp mỹ nhân gặp thoáng qua, nàng nhìn không chớp mắt, cầm chén đũa đặt ở trong viện trên bàn đá.

Tiếp lấy trở về phòng, nặng nề mà đóng cửa lại.

Đạo này tiếng đóng cửa, giống như là về tới hai cái mới mỹ nhân tiến Hoa uyển vào cái ngày đó. Nàng chập trùng cảm xúc là tương tự như vậy, liền hờn dỗi sắc mặt đều giống nhau như đúc. Hiện tại còn không phải nhị công tử cưới vợ, chỉ là nhìn hắn cùng cái khác nữ tử mắt đi mày lại, nàng đều thiêu đến giống như là trong bụng có một đám lửa xông lên phía trên. Nếu là nhị công tử thật thành thân, nàng này một đám lửa sợ rằng sẽ từ trong bụng đốt tới đáy lòng.

Lúc trước, Từ A Man tận mắt nhìn thấy nhị công tử cùng Yểm Nhật lâu những nữ nhân khác tán tỉnh. Nàng rất là may mắn, ước gì hắn vĩnh viễn đừng đến.

Chẳng biết lúc nào lên, nàng trở nên ích kỷ. Cứ như vậy, nàng càng thêm không dám đem cảm tình đặt ở nhị công tử trên thân. Nàng sợ, về sau liền tiểu lục mấy cái, nàng cũng ghi hận trong lòng.

Nhị công tử yêu thích mỹ nhân, tương lai còn có rất nhiều năm, có lẽ có hai mươi mấy, có ba mươi, Từ A Man không muốn nhìn thấy chính mình khuôn mặt dữ tợn bộ dáng.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

"Mở cửa." Mộ Cẩm đuổi tới.

Từ A Man hai tay nắm tay, nắm đến móng tay đâm vào lòng bàn tay, mới thật sâu thở ra một hơi, tiến đến mở cửa."Nhị công tử, chuyện gì nha?" Nàng tận lực bảo trì nên có lễ phép.

Hắn sờ cửa tiến đến: "Ta tỉnh ngủ, ngươi theo giúp ta trò chuyện."

"Nha."

Mộ Cẩm bên cạnh nghe nàng thanh âm, hướng nàng vươn tay: "Từ tiểu Man, dìu ta tới."

"Ta gọi Từ A Man." Nàng đầy bụng tức giận, không nghĩ cho hắn sắc mặt tốt. Khí nhị công tử đồng thời, cũng khí chính mình. Nhị công tử cùng Thốn Bôn là bên người nàng quen thuộc nhất hai nam nhân, so sánh dưới, Thốn Bôn toàn thắng. Nàng lại đem tự do cho nhị công tử.

Lẽ nào lại như vậy, tức chết nàng.

Mộ Cẩm nhíu mày: "Nói, ngươi có phải hay không lại bánh bao mặt?"

"Không phải." Từ A Man thở phì phò.

Mộ Cẩm tiến lên một bước, nghe thanh phân biệt vị, đưa nàng kéo đến bên người bên trong. Hắn tay dọc theo cánh tay của nàng đi lên, đến cằm của nàng đâm một cái. Bánh bao nhỏ lại thoát hơi."Ngươi là ăn bánh bao lớn lên đúng hay không? Nói, lại tức cái gì?"

"Không có. Ta một cái nha hoàn, nào dám sinh nhị công tử của ngươi khí đâu?"

"Ngươi khẩu khí này là nha hoàn sao? So ta còn giống chủ tử. Đừng cho là ta bây giờ nhìn không thấy, liền cho ta vung sắc mặt. Ngươi cái này không xứng chức nha hoàn."

"Ta tại tam tiểu thư bên người làm nha hoàn thời điểm, tam tiểu thư thường xuyên tán ta khéo tay." Từ A Man chẳng những vung sắc mặt, còn hướng hắn nhe răng trợn mắt: "Là ngươi đem ta đoạt đi."

"Ngươi tại bên người nàng nói chuyện cũng như thế xông sao?" Mộ Cẩm cầm bốc lên mặt của nàng, không nỡ thả, lại vuốt vuốt, "Tại ta chỗ này, ngươi mới có thể được đà lấn tới, xoay người làm chủ. Cho ngươi cơ hội tốt như vậy, cũng không hiểu đến trân quý, náo cái gì tính tình."

"Ta nơi nào xoay người làm chủ rồi?" Còn không phải thụ hắn chân gãy uy hiếp.

"Ngươi còn không có phiên đâu, ngươi đều phải trèo lên đầu ta. Suốt ngày nổi mụt tử." Hắn nâng lên cằm của nàng, "Đáng tiếc, ta nhìn không thấy. Nhất định phồng đến cùng chỉ sóc con đồng dạng." Mỗi khi thấy nàng dạng này, hắn khí cũng liền tiêu tan.

Nàng đẩy hắn ra tay, "Ngươi đừng nặn."

Hắn lại chụp lên đi, "Ta người chính là cho ta bóp."

"Thốn Bôn cũng là ngươi người, ngươi làm sao không bóp Thốn Bôn đi?"

Mộ Cẩm mặt tối sầm: "Ngươi lại phát cái gì tính tình?"

Nàng vẫn là không lên tiếng.

Hắn vuốt ve cằm của nàng: "Có phải hay không Lý Trác Thạch nói ta nói xấu? Nàng yêu nhất châm ngòi ly gián."

"Lý cô nương mới không phải dạng này người."

"Phản ngươi." Mộ Cẩm vỗ vỗ Từ A Man eo: "Ngươi là người của ai? Giúp một ngoại nhân nói."

"Lý cô nương cũng không phải ngoại nhân."

"Tại giữa chúng ta, nàng liền là ngoại nhân."

Ai cùng hắn "Chúng ta", hắn còn không bằng cùng ngoài cửa Mỹ cô nương cùng nhau "Chúng ta" đâu.

A Liên chậm rãi đi qua, tiếng bước chân rất nhẹ, giống một con thận trọng mèo. Khắc ở giấy dán cửa sổ bên trên mặt bên nhỏ nhắn mềm mại độc đáo.

Mộ Cẩm chính suy nghĩ, trong ngực nữ nhân hôm nay sao lại hung đi lên, hung đến hắn đều không trị nổi.

A Liên đang nói chuyện: "Thốn Bôn công tử, bát đũa ta cũng lấy đi."

Một tiếng này như oanh ca vậy gọi gọi, đánh thức Mộ Cẩm.

Từ A Man cáu kỉnh cũng không nhiều gặp.

Trước kia hắn như thế nào uy hiếp nàng, nàng liền là khí muộn sặc hắn vài tiếng.

Ngay thẳng như vậy nộ khí, chỉ có hai hồi. Này hai hồi tình cảnh bên trong, đều có cái khác mỹ nhân ở trận, cũng có vài tiếng nũng nịu "Nhị công tử".

Mộ Cẩm tâm niệm vừa động.

Tả tâm trên miệng, kinh Lâm Ý Trí điều trị, lại vẫn thật lâu không tiêu tan một đoàn uất khí, bỗng nhiên hướng ra phía ngoài du tẩu. Hắn lại cảm thấy đến chân khí đằng xông, nhưng không giống lúc trước tẩu hỏa nhập ma, ngăn chặn không ở vậy bành trướng.

Trong cổ dâng lên ngai ngái, hắn nuốt một cái.

Gân mạch lưu động càng ngày càng nhanh, như muốn đánh vỡ nào đó một đạo bình chướng.

Mộ Cẩm vội vàng đẩy ra trong ngực Từ A Man, ngay sau đó, trong miệng thốt ra một cỗ nồng đậm máu đen, ở tại trên mặt đất, nhìn thấy mà giật mình.

"Nhị công tử!" Từ A Man quá sợ hãi, hô: "Thốn Bôn mau tới a! Nhị công tử lại thổ huyết!"

Lâm thần y đến trên núi về sau, Mộ Cẩm một mực tâm bình khí hòa, ít có chập trùng. Từ A Man đã từng nghĩ, nhị công tử mỗi ngày phao tắm thuốc, uống thuốc đan, vì sao vẫn là hữu khí vô lực.

Thốn Bôn cơ hồ là trong nháy mắt xông vào gian phòng, một tay hắn đỡ lấy Mộ Cẩm, "Nhị công tử."

Trên đất bãi kia máu đen, nhan sắc không có một hồi trước nặng nề, tóe lên bốn phía, nối thành một mảnh.

Mộ Cẩm ho hai lần, lại nôn hai cái.

Máu đen phun lên Từ A Man trên tay, nàng không để ý tới lau, nức nở nói xin lỗi: "Nhị công tử, thật xin lỗi, ta không nên dây vào ngươi tức giận."

Biết rõ công tử không nên động khí, nàng nhưng lại không nín được oán giận, nàng xác thực không phải xứng chức thiếp thân nha hoàn.

Mộ Cẩm khoát tay áo, "Không có việc gì, không có việc gì." Nôn này mấy ngụm, công lực của hắn chân chính trở về.

Lâm Ý Trí vì hắn ổn định tâm mạch, nhưng thủy chung không cách nào thôi phát hắn sinh cơ. Lâm Ý Trí tưởng rằng thảo dược vấn đề.

Thốn Bôn mò về Mộ Cẩm mạch tượng, "Nhị công tử, cái này. . ." Hắn vì Mộ Cẩm truyền độ chân khí lúc, ngoại lực cùng nội lực ở giữa từ đầu đến cuối cách xa nhau một đạo lực cản, vậy mà lúc này, phảng phất trăng sáng phong thanh, hai cỗ nội lực tương dung, cùng nhau trút xuống đến Mộ Cẩm gân mạch.

Mộ Cẩm cười cười: "Nhân họa đắc phúc."

Từ A Man móc ra khăn, cho hắn lau đi vết máu ở khóe miệng, vội vàng hỏi: "Nhị công tử, ngươi cảm giác thế nào?"

Mộ Cẩm giương mắt, "Thật tốt." Hắn kéo của nàng tay, dính vào máu của mình dấu vết."Ta tổng bảo ngươi đần đần, chính mình nhưng cũng vừa mới hiểu thấu đáo võ công tâm pháp."

Nguyên lai, hắn cùng hắn tiểu Man sớm đã lưỡng tình tương duyệt. Là hắn không biết chữ tình, lượn quanh một vòng ngoặt lớn đường.

Tây bắc nhã tộc võ công đường đi, bởi vì tình thành ma, cũng vì yêu phục sinh. Chết đi điên dại tộc nhân, thiếu khuyết chính là lưỡng tình tương duyệt này một liều thuốc tốt.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 86: Ta Được Chết Một Cách Thống Khoái, Hắn Ngược Lại Không Thoải Mái.

Mộ Cẩm trở về phòng.

Thốn Bôn lần nữa vì đó vận công độ khí, xác định Mộ Cẩm đã không còn đáng ngại. Thốn Bôn nói: "Chúc mừng nhị công tử."

"Ta vừa rồi suy nghĩ rất nhiều." Mộ Cẩm bỗng nhiên nói: "Liền là đến lúc này, ta mới chính thức minh bạch mẫu thân của ta chết cùng tiên hoàng sinh bệnh nguyên nhân."

Thốn Bôn yên tĩnh.

Mộ Cẩm nói tiếp: "Mẫu thân của ta tại ngự hoa viên ngã một phát, bệnh căn không dứt. Trong cung ngự y nói, thân thể của nàng đã điều dưỡng đến đây, nhưng là tâm bệnh không có thuốc chữa. Tiên hoàng tức giận đếm rõ số lượng hồi."

Thốn Bôn không thường nghe Mộ Cẩm nói lên nương thân.

Mộ Cẩm: "Sư phụ nói cho ta, mẫu thân của ta là tại trong thâm cung chịu chết. Lúc trước tại Tây Phụ quan, nàng thân thể khỏe mạnh, làm sao giày vò cũng nhảy nhót tưng bừng. Tiến hoàng cung liền không nhiều bằng lúc trước. Thốn Bôn, ngươi nói chịu chết là một loại gì kiểu chết?"

"Ước chừng là lòng có tưởng niệm, không bỏ cũng không thể."

"Ân."Sư phụ hồi ta bốn chữ, chữ tình đả thương người. Ta khi đó là không tin. Hiện tại nghĩ lại, mẫu thân của ta tại trong thâm cung cầu một phần tiên hoàng trìu mến, mong mà không được, tự nhiên thương tâm thương thân. Này một cái chữ tình, mệt mỏi hắn cuộc đời của nàng." Mộ Cẩm dừng một chút, "Tiên hoàng cũng tại ngự hoa viên ngã một phát. Ngự y nói không có ngoại thương, lại đột nhiên liền đi. Hắn cả đời sát phạt quả đoán, nhưng cùng ta trùng phùng đến nay, hắn càng là hồi ức mẫu thân của ta, càng là già yếu. Tình thương hai chữ, đem nhất đại đế vương cũng cho chịu chết rồi."

"Nhị công tử vận khí tốt, không có bước lên tiên hoàng cùng chân hoàng hậu theo gót." Thốn Bôn so với ai khác đều rõ ràng Mộ Cẩm tính tình. Nhị công tử có tiên hoàng cao ngạo, cũng có chân hoàng hậu trinh nhân, vô tình nhưng cũng có nghĩa. Không có giang sơn xã tắc trách nhiệm, tự do tự tại.

"Tây bắc nhã tộc này cửa tà công, cũng không có như vậy mơ hồ. Trên bí kíp viết, vô tình không thích mới có thể đến thượng thừa. Nói trắng ra là, tâm bệnh khó trị, luyện không luyện môn võ công này đều như thế. Mẫu thân của ta không phải người tập võ, cũng không phải tẩu hỏa nhập ma. Nàng nếu là có lưỡng tình tương duyệt, cũng không trở thành rơi vào thảm đạm kết cục." Mộ Cẩm quay đầu hướng Thốn Bôn: "Hồi âm cho sư phụ. Thân thể ta không ngại, nhường lão nhân gia ông ta đừng lo lắng."

"Là."

"Đúng, ta mù khăn đâu?"

"Nhị công tử, con mắt của ngươi?"

"Đã gặp được ánh sáng, nhưng không rõ rệt. Còn muốn mấy ngày này khôi phục." Mộ Cẩm cười: "Vừa vặn luyện một chút Quan lão nghe thanh phân biệt vị."

Thốn Bôn ra khỏi phòng.

Từ A Man nghênh đón: "Thế nào? Nhị công tử khôi phục sao?"

Thốn Bôn đáp: "Từ cô nương, nhị công tử công lực trở về, bất quá còn có chút suy yếu."

"Bên này có thể hầm thuốc bổ sao? Nếu không ta ra đường mua dược tài cùng nguyên liệu nấu ăn, cho nhị công tử bồi bổ thân thể."

"Những này tự có người an bài." Đều đã là nữ chủ tử. Thời tiết lạnh dần, nhị công tử về sau sẽ càng thêm không bỏ được nhường nàng xuống bếp.

"Nha."

Thốn Bôn nhìn một chút Từ A Man váy, "Từ cô nương, ngươi cũng đi đổi một thân sạch sẽ y phục đi. Sau đó bồi bồi nhị công tử, hắn bệnh nặng mới khỏi, lại muốn nghỉ ngơi mấy ngày."

"Tốt lắm." Từ A Man quay người, bước nhanh tới. Váy phía trên một chút xuyết vết máu ngược lại giống một con chim bay.

Lý Trác Thạch ôm tay tựa ở dưới cây. Nàng quen thuộc nữ giả nam trang, vừa mới tiến thanh lâu, chiêu không ít cô nương mắt. Cuống họng cũng có chút thiên trầm."Này thanh lâu, lại là các ngươi nhị công tử địa bàn?"

"Không phải, là Mộ lão gia một vị bạn bè."

Lý Trác Thạch nhíu mày, "Mộ lão gia là kinh thành thứ nhất phú thương, thế mà cũng đi dạo Giang châu kỹ viện?" Vô luận là ai, đối với đi dạo kỹ viện nam nhân, Lý Trác Thạch đều tương đối để ý.

"Mộ lão gia làm ăn, từ hoàng thất, cho tới bình dân, đều có kết giao." Từ khi tiếp tứ hoàng tử này như bị phỏng tay khoai lang, Mộ lão gia liền dự đến sẽ có giấy không thể gói được lửa một ngày. Tam giáo cửu lưu bằng hữu, Mộ lão gia nhiều hơn nữa.

Lý Trác Thạch hỏi: "Chúng ta lúc nào lên đường?"

Thốn Bôn nói: "Mấy ngày nữa."

Mộ Cẩm tựa ở đầu giường, bưng một trương thanh tuyển bên mặt.

Từ A Man nhìn thấy hắn vẫn được đỏ khăn, ít nhiều có chút thất lạc.

Hắn chuyển hướng nàng, vỗ vỗ bên giường.

Nàng đi theo ngồi xuống.

Có nàng ở bên người, Mộ Cẩm ngăn không được ý cười, kéo của nàng tay.

Hắn nếu là sớm biết, lần trước nàng tức giận là bởi vì hắn cùng Đổng Tư Linh tán tỉnh, hắn sẽ mừng rỡ, càng nhiều, có lẽ là kiêu ngạo. Không có đi đến tẩu hỏa nhập ma một bước này, hắn sẽ không hiểu, nguyên lai mình không nỡ giết nàng, lòng ngứa ngáy gặp nàng, đều là bởi vì thích.

Bởi vậy, hắn nên có nhiều như vậy cảm kích Tiêu Triển.

Nhị công tử thẳng cười đến cổ quái. Thật sự là, đối Từ A Man mà nói, càng là ôn nhu Mộ Cẩm, nàng càng cảm giác quỷ dị. Nàng lặng im không nói.

Mộ Cẩm tìm một chút bình thường chủ đề, ôn nhu mở miệng: "Trong nhà người mấy miệng người?"

Hỏi được quỷ dị, âm điệu càng là không có nhị công tử ương ngạnh. Nàng liếc hắn một cái, đáp: "Cha ta, mẹ ta, còn có ta đệ đệ muội muội. Ta là trưởng nữ."

"Chúng ta đi tây bắc đi, sẽ dọc đường quê hương của ngươi."

"Thật nha?" Từ A Man mắt sáng rực lên, cũng nổi lên không cầm được ý cười.

Nghe thấy nàng mang cười thanh âm, hắn cười đến càng nhu hòa."Nhưng là, chúng ta đi tới đó thời điểm, hoàng thượng đăng cơ đại điển đã kết thúc. Tiêu Triển tâm cao khí ngạo, nhường hắn canh cánh trong lòng người, ta tính một cái. Về phần Lý Trác Thạch có phải hay không một cái khác, ta muốn cược một thanh. Bởi vậy, chúng ta chuyến này không thể mạo hiểm đến trong nhà người bái phỏng."

"Nha." Từ A Man vừa mới dấy lên hi vọng lại bị tưới tắt.

"Nhưng là." Mộ Cẩm còn nói: "Chúng ta có thể xa xa nhìn một chút. Mặt khác, ta sẽ an bài người nhà ngươi sinh hoạt. Ta núi vàng núi bạc vẫn còn ở đó."

Từ khi Mộ Cẩm lệnh truy nã dán lên tường thành, Mộ phủ liền tuyên bố cùng Mộ Cẩm đoạn mất quan hệ. Đây đều là bên ngoài, liền liền Tiêu Triển đều không tin.

Từ A Man ngẩng đầu, "Nhị công tử, nếu là hoàng thượng không buông tha chúng ta? Chúng ta có phải hay không đời này liền muốn một mực chạy trốn?"

Mộ Cẩm hỏi lại: "Có sợ hay không?"

"Nhị công tử không sợ, ta liền không sợ. Dù sao hoàng thượng muốn bắt chính là ngươi." Trong lệnh truy nã chỉ có nhị công tử một người, nàng cũng không tính khâm phạm đi. . .

"Không có lương tâm." Nói là nói như vậy, Mộ Cẩm lại cười. Đầu ngón tay nhảy lên gương mặt của nàng. Này khuôn mặt nhỏ nhắn có thể so sánh Tây Phụ quan đậu hũ càng trơn mềm."Tiêu Triển ngồi lên long ỷ, liền sẽ không tuỳ tiện giết ta. Ta được chết một cách thống khoái, hắn ngược lại không thoải mái."

"Vì cái gì nói như vậy?"

"Giết một người quá dễ dàng, huống chi hắn là nhất quốc chi quân, muốn ai chết liền chuyện một câu nói. Quá trình này cũng không đủ tâm lý hưởng thụ, không thỏa mãn được hắn. Đánh tan ý chí của một người, mới là dài dằng dặc lại thú vị. Chúng ta là anh em, đồng dạng lưu có tiên hoàng huyết dịch. Đổi lại là ta, ta cũng càng thích làm nhục hắn tôn nghiêm."

Từ A Man: ". . ." Tiên hoàng thực chất bên trong giống như cũng không lớn bình thường.

"Hắn là thái tử lúc, giết ta là phòng ta đoạt vị. Hắn đã xưng đế, càng muốn gặp hơn đến là ta một ngày kia hướng hắn đầu hàng."

"Nhị công tử, huynh đệ của các ngươi tình rất độc đáo đâu." Nghe được nàng mặt không biểu tình.

"Ta chán ghét hắn, nhưng cũng không thể nói hận. Hắn buông tha Mộ phủ, nói rõ chỉ đem ta coi là đối thủ. Quốc quân còn nhiều chỉnh lý thương nhân biện pháp. Cuối cùng, Mộ phủ chỉ là đảm bảo mệnh. Cha ta biết rõ đạo lý riêng." Mộ Cẩm còn nói: "Nếu như Tiêu Triển không có như ta suy nghĩ, như vậy quan tâm Lý Trác Thạch mà nói, hắn sẽ là một cái cùng tiên hoàng đồng dạng xuất sắc tốt quân chủ. Bất quá, ta chính là muốn cược."

"Đánh cược gì?"

Cược hắn yêu mà không biết, mong mà không được, ủng vạn dặm non sông, hưởng một thế cô đơn. Bất quá, Mộ Cẩm không có trả lời."Chúng ta tại sao muốn tại cái này ngày tốt lành nói lên hắn?"

Cũng thế, "Vậy liền không nói."

"Hiện tại còn có tức giận không?"

"Nhị công tử cái kia một ngụm máu, đem cơn giận của ta cũng cho phun ra." Có cái gì oán khí, chờ hắn khỏi hẳn tái phát.

"Không tức giận?"

"Liền là việc nhỏ, không có gì có thể tức giận." Biết rõ nhị công tử như vậy tính tình, nàng vẫn là nhảy hố, nàng tức giận đến càng nhiều là chính nàng.

Mộ Cẩm ho khan một cái: "Có biết hay không chính mình đến tột cùng đang giận cái gì?"

Từ A Man lấy lệ trả lời: "Khí nhị công tử nha, khí ngươi nói ta là không xứng chức nha hoàn."

Hắn vừa tức vừa cười: "Trình tự sai, ta nói ngươi là không xứng chức nha hoàn, là tại ngươi tức giận về sau. Hiện tại là hỏi ngươi một cái tức giận nguyên nhân. Ta nôn mấy ngụm máu, đem ngươi khí cho phun ra ngoài, về sau ngươi lại tức giận, ta không có huyết có thể nôn, làm sao hống ngươi? Ngươi có phải hay không tức giận đến sang năm đi?"

"Băng dày ba thước không phải do chỉ một ngày lạnh. Nhị công tử bình thường khi dễ ta nhiều, ủy khuất của ta chồng chất thành sơn, hôm nay liền bạo phát." Nhị công tử xoắn xuýt cái này có tức hay không vấn đề làm cái gì, nàng đều không so đo.

"Miệng lưỡi bén nhọn, tránh nặng tìm nhẹ." Mộ Cẩm ôm nàng, mới dạy dỗ như thế hai câu, mùi thơm xông vào mũi."Chúng ta thật lâu không có làm. Hiện tại giờ nào?"

"Canh giờ không biết, đại mặt trời còn tại chính là." Lý cô nương nói cực phải, nhị công tử phóng đãng lỗ mãng, cũng không phải là lương phối. Còn không bằng nhiều cùng Thốn Bôn trò chuyện, nhìn mình một trái tim, có thể hay không rút lui nhị công tử này khỏa cái cổ xiêu vẹo cây. Từ A Man hảo ngôn khuyên bảo: "Nhị công tử, chờ ngươi thân thể khỏi hẳn có lực, nơi này chính là thanh lâu, còn nhiều Mỹ cô nương."

"Nghe một hơi này, lại tức giận đi." Trước kia hắn làm sao lại không nghe ra đến, nàng này một cỗ dấm chua vị.

"Nhị công tử thật tốt nghỉ ngơi, ta đi trước." Nàng đỡ đỡ trâm gài tóc, liền muốn đứng dậy.

Mộ Cẩm ôm, ôm cái đầy cõi lòng, "Đồ đần, ngươi vì cái gì cứ như vậy đần." Hắn nói đến rõ ràng, về sau người bên gối chính là nàng, lại đâu còn sẽ tìm cái gì Mỹ cô nương."Ta là hồi 2 đến này thanh lâu."

Nghĩ đến lần thứ nhất thoải mái cực kì."Nha." Nàng là lạnh nhạt chỗ chi Từ A Man.

"Thanh lâu lão bản là cha ta bạn bè. Cha ta cảm thấy nếu ta gặp chuyện, có thể đến đây tị nạn, mới mang ta tới gặp một lần." Mộ Cẩm trên gối vai của nàng, "Ta cùng nơi này cô nương không có một chút quan hệ."

"Cái kia. . ." Từ A Man lầu bầu: "A Liên bảo ngươi kêu đến như vậy mềm nhũn."

"Nàng lại xốp giòn cũng là đưa tới cơm."

"Ngươi cũng ứng a." Nàng học xốp giòn một lần, hắn vẫn lạnh lùng hồi nàng "Trúng tà".

"Nàng làm cho ta sống, ta đáp ứng nàng một tiếng thôi." Hắn ngẩng đầu, hắng giọng một cái. Liên quan tới giữa nam nữ thân mật thì thầm, hắn luôn luôn không quá tự nhiên: "Về sau, khục, liền cái kia, ngươi. . . Khụ khụ, thay ta đáp ứng nàng một tiếng."

"Nhị công tử, ta có thể cho ngươi thu thập a, nấu cơm a."

"Ngươi đừng làm những thứ này, nơi này có đầu bếp nữ."

"Thiếp thân nha hoàn chẳng phải làm những này a." Cũng không thể quang trên giường làm việc, xuống giường coi như người rảnh rỗi đi.

"Ngươi. . . Đồ đần." Đầu óc cũng không biết chuyển một chỗ ngoặt. Gọi là thiếp thân nha hoàn, có thể hắn đời này liền nàng tiến áp sát người nha hoàn, áp vào hắn đáy lòng đi lên."Ta để ngươi đừng làm cũng đừng làm."

"Nha."

"Đợi ngày sau an định, ta bên trên ngươi nhà bái phỏng cha mẹ ngươi, về sau ngươi cũng không phải là thiếp thân nha hoàn. Ta đi gặp Tô gia lão gia lần đó, qua loa cho xong." Mộ Cẩm trịnh trọng nói: "Nhưng gặp ngươi cha mẹ, không phải."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 87: Nhẫn Nhất Thời Phập Phồng Không Yên, Lui Một Bước Sầu Não Uất Ức.

Đây đã là Mộ nhị công tử nói qua nhất ngay thẳng một câu, ngóng trông có thể gõ tỉnh Từ A Man đầu gỗ.

Kết quả qua thật lâu, cũng không thấy nàng có chỗ đáp lại.

Hắn chính suy nghĩ muốn lại nói cái gì.

Từ A Man bỗng nhiên nói: "Ai, Lý cô nương đang gọi ta đâu, nhị công tử ta đi trước." Cực kì trấn định tự nhiên một câu, phảng phất hắn vừa rồi một câu kia bái phỏng cha mẹ, cũng chỉ là mặt chữ bên trên bái phỏng.

Mộ Cẩm tính tình còn không có phát ra tới, Từ A Man dưới chân cùng lau dầu đồng dạng, trượt.

Mộ Cẩm: ". . ." Tức chết hắn.

Lý Trác Thạch đương nhiên không có kêu gọi Từ A Man, là Từ A Man vào thời khắc ấy mãnh liệt kêu gọi Lý Trác Thạch.

Từ A Man vội vàng đến Lý Trác Thạch trước cửa, gõ cửa một cái, hai tay che lên gương mặt, vừa nóng lại bỏng. Nàng đè xuống thanh âm: "Lý cô nương, là ta nha." Cúi lưng xuống cùng như làm tặc.

Lý Trác Thạch ngay tại bên cửa sổ, nhìn ra xa hoàng cung phương hướng."Vào đi."

Từ A Man đẩy cửa đi vào, hai bước cũng một bước đi tới, bỗng nhiên lại trở về, đóng cửa lại.

Như vậy hốt hoảng, Lý Trác Thạch nghi hoặc hỏi: "Thế nào?"

Từ A Man nhìn thoáng qua rộng mở cửa sổ, tiến đến thăm dò nhìn quanh.

Bốn phía không người.

Nàng mới nói: "Lý cô nương, vừa mới nhị công tử nói với ta một phen." Nàng dăm ba câu bản tóm tắt một lần, tha thiết hỏi: "Lý cô nương, ngươi đối tình yêu kiến thức so ta nhiều, ngươi nói cho ta nghe một chút đi nhị công tử lời nói bên trong ý tứ."

Lý Trác Thạch tinh tế đem Mộ Cẩm mà nói dưới đáy lòng qua một lần. Một cái quý công tử bái phỏng một cái nha hoàn cha mẹ?"Cái này. . . Không phải liền là cầu hôn sao?"

Từ A Man trừng lớn mắt, "Thật là cầu hôn nha?"

"Lời nói bên trong có ý tứ là dạng này." Lý Trác Thạch không hiểu là, cầu hôn cũng liền hai chữ, sao nói đến như thế cong cong quấn quấn.

Từ A Man che che đỏ bừng gương mặt: "Ta còn tưởng rằng là ta nghĩ nhiều rồi."

Lý Trác Thạch nhớ tới đoạn đường này, Mộ Cẩm thái độ nhìn xem cao ngạo, nhưng lại hỏi han ân cần. Từ A Man tại phòng bếp thoáng đụng phải nước lạnh, hắn đều muốn kéo bàn tay nhỏ của nàng xoa bóp một phen. Mà lại, hắn cực kỳ yêu thích bóp vò Từ A Man gương mặt.

Lý Trác Thạch từng hỏi: "Gương mặt có đau hay không?"

Khi đó, Từ A Man cười nói: "Nhị công tử nhìn xem bóp hung ác, kỳ thật ta cũng không đau."

Lý Trác Thạch luôn luôn tại nhìn thấy Mộ Cẩm cùng Từ A Man hình tượng lúc, nhớ tới nàng cùng Tiêu Triển. Nàng nghe qua rất nhiều Tiêu Triển nói qua dỗ ngon dỗ ngọt, thề non hẹn biển, nhưng xưa nay chưa từng thấy qua, Tiêu Triển có giống Mộ Cẩm đối Từ A Man như thế thân mật cử động.

Trước mắt này một cái mỉm cười cô nương mới là phương tâm sơ hứa thiếu nữ.

Lý Trác Thạch nói: "Từ cô nương, ngươi nói ta đối tình yêu kiến thức nhiều hơn ngươi. Kỳ thật, chân chính lấy được cảm thụ, ta so ngươi nông cạn rất nhiều."

"Không có, không có." Từ A Man khoát tay, "Ta chính là không biết trả lời như thế nào, mới chạy tới hỏi ngươi. Mà lại, nhị công tử muốn hướng ta cầu hôn, ta cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi."

Lý Trác Thạch cười, nàng đều nghĩ xoa bóp này một tiểu cô nương, "Ta gặp bao nhiêu thiên kim đại tiểu thư, nhưng nếu ta là nam tử, ta càng muốn cùng ngươi dạng này cô nương dắt tay cả đời. Ta không hiểu rõ Mộ Cẩm. Mấy ngày nay cùng hắn cùng nhau đào vong, cảm thấy hắn là một cái tùy tâm sở dục nam nhân. Hắn thích ai cũng không kỳ quái, ngươi cần gì phải tự coi nhẹ mình đâu."

"Ta hiểu được, cám ơn Lý cô nương."

"Khách khí cái gì."

Từ A Man lại vội vàng đi ra ngoài, "Nhị công tử hẳn là đang chờ ta trả lời, ta đi trước." Nàng chạy chậm đi ra.

Trên đường suýt nữa cùng mở cửa Thốn Bôn đụng vào.

Thốn Bôn vội vàng lui lại: "Từ cô nương coi chừng."

Từ A Man mang theo váy, kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Ánh mắt này không thích hợp. Thốn Bôn cẩn thận lại gọi một tiếng: "Từ cô nương?"

Nàng hoàn hồn: "Thốn Bôn, ta đi bồi bồi nhị công tử."

Thốn Bôn mặt mày thanh tuyển, trầm tĩnh kiệm lời, xưa nay sẽ không làm như nhị công tử hành thích thái tử như vậy chuyện vọng động. Tao nhã như vậy một gốc xanh tùng, nàng làm sao lại mắt bị mù treo đến nhị công tử viên kia cái cổ xiêu vẹo. Trong lòng nghĩ như vậy, dưới chân đến Mộ Cẩm gian phòng.

Mộ Cẩm lạnh lên điệu, "Còn trở về làm gì nha?" Đi cũng đừng trở lại.

Nàng lập tức nói xin lỗi: "Nhị công tử, thật xin lỗi, ta lại quên, ngươi ngã bệnh."

"Ngươi suốt ngày có hay không ghi tội chuyện của ta?" Hắn bộc bạch cõi lòng mà nói, chắc hẳn nàng một câu cũng không có nhớ kỹ.

"Lý cô nương tìm ta, khẳng định là việc gấp nha."

"Lỗ tai ta so ngươi linh, ta một câu thanh đều không nghe thấy, ngươi là nghe thấy quỷ kêu."

"Nhị công tử, ta. . . Ta cùng Lý cô nương nói xong." Từ A Man ngồi tại bên giường, "Thời gian kế tiếp, ta cùng ngươi trò chuyện. Chúng ta mới vừa rồi là nói đến chỗ nào?"

Mộ Cẩm hờn dỗi: "Không muốn nói nữa."

Từ A Man: ". . ." Cái kia nàng chỉ có thể an tĩnh ở chỗ này chịu huấn.

Mộ Cẩm nhịn một chút. Nhẫn nhất thời phập phồng không yên, lui một bước sầu não uất ức. Nhẫn cái gì nhẫn. Hắn hướng nàng mở ra lòng bàn tay.

Hắn vẫn không nói gì, Từ A Man đã tự giác đem mình tay thả đi lên.

Hắn nói: "Ta nhận." Chính mình chọn trúng cô nương, có ngu đi nữa hắn cũng nhận."Về sau sẽ không còn có thanh lâu cô nương, liền. . ." Hắn nắm tay chống đỡ môi, mơ hồ nói: "Ngươi chính là. . . Ta người bên gối." Phía sau ba chữ gần như im ắng.

Nàng chợt nghe rõ, sững sờ ngay tại chỗ.

Mộ Cẩm trở lại quý công tử kiêu ngạo, "Ngươi rõ chưa?"

"Nha."

Mộ Cẩm: ". . ."

Hai người lại lần nữa trầm mặc, hắn lại hỏi, "Ngươi không có những lời khác muốn nói?"

"A, không có." Từ A Man còn tại trong lúc khiếp sợ. Trước kia, nhị công tử muốn giết nàng, nàng đầu óc xoay chuyển cực nhanh. Nói

dối há mồm liền đến. Lúc này nhị công tử muốn đem nàng thu hồi duy nhất người bên gối, đầu óc của nàng ngược lại không chuyển động được nữa, cứng đờ sẽ chỉ "A".

Mộ Cẩm buông lỏng ra của nàng tay: "Ta muốn đi ngủ, đừng phiền ta."

Từ A Man: "Nha."

Hắn xoay người nhắm mắt lại, nghĩ từ rút một vả.

Rõ ràng nghĩ là, nhất định phải nàng cảm mến với hắn. Làm sao nhất thời nhịn không được? Do hắn trước nói ra miệng.

Hí lời nói bên trong giảng, ai trước yêu người đó là bên thua. Mộ Cẩm đến nay không có nhận quá thua, liền cùng Tiêu Triển một trận chiến cũng không có, làm khâm phạm của triều đình cũng không có. Duy chỉ có vào giờ phút này, hắn tại một tiểu nha đầu trước mặt thua.

Buổi tối, Từ A Man ôm đầu gối ngồi tại trong thùng tắm.

Một hồi lại muốn cùng nhị công tử gặp mặt, nàng nên làm cái gì?

Nàng nâng lên nước nóng, chụp về phía gương mặt của mình.

Lúc trước, Từ A Man ngóng trông nhị công tử thích nàng, để cho nàng nhặt về một cái mạng. Đợi đến hắn thật thích, nàng lại cảm thấy mê mang. Biết rõ nhị công tử không phải nam nhân tốt, nhưng lại vì hắn tâm hứa mà tâm hỉ.

Nàng vuốt ve đến chính mình giương lên khóe miệng. Nên mừng rỡ, tứ hoàng tử thích nàng, cơ hồ có thể giống như Lý cô nương tôn quý. Cũng là sợ hãi, không biết hắn có thể mới mẻ bao lâu? Một năm? Hai năm?

Nàng cần đến nhị công tử càng nhiều hứa hẹn mới được.

Suy nghĩ lung tung, thẳng đến nước nóng thành nước ấm, nàng mới đứng dậy.

Cùng ở trên núi phòng trúc đồng dạng, Từ A Man có gian phòng của mình, nhưng mỗi đêm vẫn là cùng nhị công tử cùng giường.

Buổi chiều nháo trò, song song gặp mặt, ít nhiều có chút xấu hổ.

Nàng như không có việc gì gọi: "Nhị công tử." Vẫn là lúc trước tiểu nha hoàn vậy ngữ khí.

Mộ Cẩm phủ bình an khăn, ngón tay giật giật, cuối cùng đem khăn kéo xuống, cơ hồ đóng đến chóp mũi của hắn."Ân." Nói xong, lại hắng giọng một cái: "Sớm đi nghỉ ngơi."

"Ân." Từ A Man vẫn điềm nhiên như không có việc gì, bò lên giường.

Hương khí thổi qua Mộ Cẩm trước mặt.

Trước đó đúng là hắn phân phó thanh lâu cho Từ A Man nhấc một thùng nước nóng. Hắn là không nghĩ quản Lý Trác Thạch, nhưng Từ A Man nói, Lý Trác Thạch cũng là bôn ba một ngày một đêm. Mộ Cẩm bất đắc dĩ vì viên này tương lai quân cờ, lại gọi người giơ lên một thùng nước.

Bên người là đi tắm tiểu mỹ nhân.

Từ A Man nằm xong, nhìn Mộ Cẩm một chút. Đổi lại dĩ vãng, nhị công tử sẽ tới ôm eo của nàng, có khi sẽ còn chôn ở trên vai của nàng, ngẫu nhiên nói lại một chút không xuôi tai mà nói, cào cho nàng gương mặt ngứa.

Lúc này đợi đã lâu, lồng ngực ấm áp không có ghé qua tới.

Mộ Cẩm dùng chăn đưa nàng bao lấy, chính hắn đổi một cái khác giường chăn.

Đồng sàng dị mộng chính là như vậy đi, Từ A Man chép miệng.

Ban đêm lạnh, có nam nhân cho nàng ủ ấm giường, so với nàng một người thoải mái hơn. Của nàng chân nhỏ rụt đi lên, cả người trốn đến ổ chăn.

Không bao lâu, nàng lại nghe thấy nhị công tử ho khan.

Ho đến mấy lần, Mộ Cẩm trầm thấp nói: "Chuyện hôm nay có chút đường đột, ngươi nếu là không có để ở trong lòng, coi như chưa từng xảy ra đi."

Từ A Man mở mắt nhìn xem trên chăn hoa hồng lớn. Nàng há to miệng, phát hiện cổ họng của nàng cũng ngạnh một đoàn bông, nàng học theo khục hai tiếng: "Nha."

Hắn liếc nàng một cái, "Ngươi liền hồi một câu nói như vậy, ngươi khục cái gì khục?"

"Này không cuống họng không thoải mái sao?" Từ A Man vén chăn lên, nhô ra chính mình trên nửa mặt.

"Nha." Hắn ăn miếng trả miếng, cũng chỉ trở về một chữ, đắp chăn chuẩn bị đi ngủ.

Hai người cùng giường lâu như vậy, đây là khó xử nhất một đêm. Ánh nến đều chính là cảm giác này đôi nam nữ cương ngưng, nhảy vọt dáng múa đứng im, bỗng nhiên dập tắt.

Chỉ có minh nguyệt xuyên qua giấy cửa sổ, tường tận xem xét trên giường các khỏa một trương chăn một nam một nữ.

Từ A Man lại đem đầu rút vào ổ chăn. Đóng mắt một hồi, không có chút nào buồn ngủ.

Yên tĩnh trong bóng tối, nhị công tử mà nói nhất là u nhiên: "Ngươi thật không có lời gì muốn nói?"

"Ân. . . Ta không biết nói thế nào." Thanh âm của nàng từ trong chăn buồn buồn truyền ra.

"Hừ, đã lớn như vậy đều chưa từng nghe qua những lời kia đi."

"Cũng không phải." Từ A Man lại lộ nửa gương mặt, "Trước kia có cái đầy tớ nói muốn cưới ta."

Mộ Cẩm truy vấn: "Mộ phủ?"

"Không phải. Ta trước kia đương nha đầu thời điểm." Nàng cẩn thận hồi tưởng, "Cao cao tráng tráng, cười lên có hai hàm răng trắng, trên cánh tay còn có thể nâng lên một con con chuột nhỏ."

"Khắc sâu ấn tượng." Nhị công tử lại lành lạnh.

"Lần thứ nhất nha." Nhưng là đầy tớ ngũ quan nàng nhớ không được.

"Nói như vậy, ta liền không gì lạ?"

"Nào có a, nhị công tử người tôn quý như vậy, vẫn là lần đầu đâu." Nàng âm thầm cười trộm.

"Nhưng phản ứng của ngươi rất lãnh đạm."

"Bởi vì ta là lạnh nhạt chỗ chi Từ A Man nha." Nói đến rất kiêu ngạo.

Câu này thật sự là ôm lấy hắn tâm, hắn vươn tay, chuẩn xác bóp lên mặt của hắn: "Ta cũng là lạnh nhạt chỗ chi tứ hoàng tử nha." Đáng tiếc, hắn nói không nên lời nàng như vậy hoạt bát âm cuối.

Từ A Man cười cười: "Nhị công tử nha, ta chính là muốn hỏi một chút, ngươi là từ lúc nào bắt đầu cái kia. . . Ta nha?" Dù sao một phòng đen nhánh, liền để nàng da mặt dày một lần tốt.

Mộ Cẩm lại ho khan, ho nửa ngày, khục không ra đáp án. Thế là trầm mặc không đáp.

Nàng che dấu ý cười. Vừa rồi thật vất vả làm dịu cương ngưng, lại bị nhị công tử này vài tiếng cho khục trở về.

Hắn tay vẫn đặt ở trên mặt của nàng.

Từ A Man mặt không thay đổi hỏi, "Nhị công tử, ngươi không phải nói, ta mặt mũi này không một chỗ thích hợp sao?"

"Đúng vậy a."

Hắn cho khẳng định đáp án, sau đó lập tức cảm giác thủ hạ khuôn mặt nhỏ nhắn nâng lên tới."Ta đã dáng dấp đẹp mắt như vậy, mỗi ngày thấy mình như vậy đủ rồi. Đúng, ta còn có Thốn Bôn, ta

muốn gặp chân chính mỹ nhân, gặp hắn một chút lại không khó, thậm chí có thể mệnh lệnh Thốn Bôn vẫn đứng ở trước mặt ta." Mộ Cẩm hết chỗ chê là, tại hắn cùng Thốn Bôn mới quen lúc, thật sự là hắn cứ như vậy thưởng thức qua Thốn Bôn thanh tú sạch sẽ tướng mạo.

Từ A Man: ". . ."

Mộ Cẩm còn nói: "Ngươi đi theo ta, chính là ta tiểu mỹ nhân. Không thể so với Thốn Bôn kém."

Từ A Man: ". . ." Nhị công tử đưa nàng cùng Thốn Bôn đặt chung một chỗ so sánh, thật sự là cất nhắc nàng.

"Ngươi đây, cho ta quên mất cái gì đầy tớ. Hai hàm răng trắng ta cũng có, phồng lên con chuột nhỏ cánh tay ngươi muốn gặp, liền tự mình đi lên sờ." Nhị công tử luận điệu trở về, "Nói tóm lại, về sau nhớ kỹ ta là được rồi."

"Nhị công tử, ngươi về sau cũng không lên thanh lâu rồi?"

"Ta có tiểu mỹ nhân, trả hết cái gì thanh lâu."

"Cái kia tiểu mỹ nhân về sau già rồi, xấu, lên nếp nhăn, trường đốm đen. Thanh lâu Mỹ cô nương hàng năm hàng năm đều là hoa dung nguyệt mạo. Ngươi cũng không đi?"

Mộ Cẩm lúc này nghe được nàng ý tứ, hắn hai cánh tay đưa tới, tính cả chăn đưa nàng kéo đến trong ngực của mình."Ta cũng không phải ham mỹ mạo nông cạn hạng người."

"Cái kia nhị công tử là ham cái gì nha?" Từ A Man vừa vặn rất tốt kỳ.

"Hừ." Hắn thích nàng nổi giận đùng đùng bánh bao mặt, thích nàng tham sống sợ chết nịnh nọt cười, cũng thích nàng đánh chăn phiền muộn dạng. Từng câu từng chữ, một cái nhăn mày một nụ cười, rất là mê người. Có thể hắn không có ý định nói cho nàng, miễn cho nàng kiêu ngạo. Hắn hỏi lại: "Ngươi đây? Ngươi ham cái gì?"

"Ta?" Từ A Man không tự giác dùng gương mặt cọ xát lòng bàn tay của hắn, ôn tồn nói: "Ta đầu tiên nói trước nha, ta cũng không ham nhị công tử tài sắc."

"A, khác đâu?"

"Khác, cũng không có gì tốt tham nha." Thật sự là, so với Thốn Bôn, nhị công tử quá ác liệt. Nàng cũng không nghĩ ra nhị công tử có cái gì so Thốn Bôn tốt ưu điểm.

Mộ Cẩm: "Vậy ngươi ——" là, hắn nói hồi lâu, đều là giảng hắn đối nàng như thế nào. Hắn đây là bị nàng lời nói khách sáo. . . Hắn cười lạnh: "Ngươi nếu là đối ta không có cái gì, làm sao lại nhìn thấy ta cùng những nữ nhân khác liền tức giận."

"Dù sao, ta không ham nhị công tử." Nàng xưa nay không đối với hắn ôm lấy hi vọng xa vời. Nếu không phải tại thịt heo cửa hàng gặp được Thốn Bôn, nàng sớm đã rời đi kinh thành. Có thể thấy được, nàng đối nhị công tử không phải tình thế bắt buộc.

Mộ Cẩm mau lẹ từ chăn của hắn lăn tiến nàng.

Nàng về tới hắn ấm áp ôm ấp.

Hắn bóp một thanh eo của nàng: "Khẩu thị tâm phi, trong ngoài không đồng nhất."

"Mới không phải. Chính là. . . Nếu như mà có, rất tốt. Không có lời nói cũng không bắt buộc."

Hợp lấy chính là, hắn nỗ lực tâm không có nàng cho hắn nhiều. Hắn lại thua. Mộ Cẩm không có cam lòng. Không có chiếm được trái tim của nàng, cái kia muốn đứng ở giữa chân của nàng. Hắn không nghĩ lại nói chuyện cùng nàng, nàng sinh ra liền là khí hắn. Lại nói vài câu, sợ lại muốn tích tụ không tiêu tan. Hắn trực tiếp xoay người đi lên.

Từ A Man đẩy hắn, "Nhị công tử, ngươi bệnh nặng mới khỏi. Muốn —— "

"Muốn ngươi." Mộ Cẩm chém đinh chặt sắt. Hắn khí lực khôi phục, thoải mái cực kì.

Hí trong lời nói không phải nói, nam tử ngưỡng mộ trong lòng cô nương, nên ôn nhu hoà nhã. Như thế nào nhị công tử chẻ củi đốn củi khí lực so lúc trước càng thêm thô lỗ.

Cũng may, nàng đã hiểu được ảo diệu trong đó.

Lúc này mới cùng hắn điên đảo tại giường.

Nhị công tử thích nha, còn giống như không sai.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 88: Liền Thích Ngươi Không Tình Nguyện, Nhưng Lại Kiếp Số Khó Thoát Dáng Vẻ.

Hai người từ đầu đến cuối, cũng cũng không nói đến chân chính thích. Nhưng là, cũng đến lúc này, mới giống như là Mộ Cẩm lời nói, quan hệ không đồng dạng.

Hắn đem lại nói ở phía trước: "Ta nghĩ đồ vật, nhất định phải đạt được. Ngươi nếu là không có giống như ta tâm cảnh, hoặc là tâm ý của ngươi so với ta tâm ý ít, vậy cũng là bất hạnh của ngươi. Bởi vì ta sẽ không bỏ qua ngươi."

Từ A Man nghiêng nghiêng liếc nhìn hắn một cái. Này cùng hí trong lời nói theo đuổi cô nương nam nhân kém quá xa. Bất quá, đi theo nhị công tử đào vong, nàng không thể nói đến cỡ nào bi thương, thật giống như cùng với hắn một chỗ, vô luận thân phận gì, nàng đều có thể tiếp nhận. Thậm chí có khi thầm nghĩ, nhị công tử con mắt mù, đi đứng không tiện, ngược lại gần sát cùng nàng khoảng cách.

Ngày thứ hai, Từ A Man trên mặt dạng lấy son phấn đỏ, khóe miệng giơ lên bông hoa cười. Đầy ngập lời nói không biết nơi nào nói, chỉ có tìm tới Lý Trác Thạch: "Nhị công tử hứa hẹn, về sau chỉ có ta một cái người bên gối, hắn tương lai còn muốn bên trên nhà ta đi cầu hôn."

Lý Trác Thạch đi theo cười. Nàng kiến thức lại rộng, cũng là lần thứ nhất gặp hoàng thất đệ tử hướng nô bộc cầu hôn. Nàng cảm xúc rất là phức tạp, nhưng khẳng định là, nàng có triển vọng Từ A Man vui mừng.

"Ân." Từ A Man thấp cúi đầu: "Ta biết, nhị công tử không có gì tốt, nhưng chính là cảm thấy vui vẻ."

"Ngươi vui vẻ là được rồi." Lý Trác Thạch nhìn về phía ngoài cửa sổ. Rời kinh về sau, nàng nhìn lại hoàng cung phương hướng, luôn cảm thấy bên kia thiên địa lồng một tầng sương mù."Thí dụ như vị hoàng thượng kia, quyền khuynh thiên hạ, không bị trói buộc chi tài. Năm đó còn là thái tử lúc, lối của hắn kinh đường đi, tuấn mỹ hình dạng đưa tới rất nhiều cô nương nhà tâm. Trong đó cũng có ta. Về sau, ta gả cho hắn. Ngoại nhân có thể làm lộ ra tươi, vợ chồng kiêm điệp tình thâm. Nhưng mà, chua xót chỉ có ta minh bạch. Đồng dạng đạo lý, có thể cảm thụ Mộ nhị công tử đối ngươi tình ý, chỉ có chính ngươi."

Mộ Cẩm hứa hẹn được nhất thời, không nhất định có thể thực hiện một thế. Nhưng gặp Từ A Man mặt mày hớn hở, Lý Trác Thạch không còn nói cái gì.

Từ A Man gật gật đầu: "Ta suy nghĩ lại một chút, hẳn là sẽ minh bạch ta vì cái gì vui vẻ nhị công tử vui vẻ." Mà lại, cả một đời rất dài, nàng có bó lớn bó lớn thời gian suy nghĩ cái vấn đề này.

Một ngày này buổi chiều, Thốn Bôn nhận một vị cô nương đến thanh lâu hậu viện.

Lý Trác Thạch trước gặp đến. Cô nương tướng mạo rất là diễm lệ, cùng mi thanh mục tú Thốn Bôn cùng nhau, ngược lại là xứng.

Từ A Man từ chỗ rẽ tới, ngạc nhiên kêu một tiếng: "Tiểu cửu."

Tiểu cửu tại Giang châu mở một gian tửu quán, kinh doanh nhiều ngày, thiếu chút tại Mộ phủ yếu đuối, nhiều hơn mấy phần lưu loát."Nhị thập."

Thốn Bôn giải thích nói: "Nàng không phải nhị thập cô nương."

Đã nhị thập hiện tại thành Từ A Man, như vậy, lên làm lão bản nương tiểu cửu, tự nhiên báo lên nguyên danh: Chu Mịch Hải.

Mộ phủ bên trong, hai người ít có lui tới, rời đi về sau, ngược lại có cố nhân tình hoài. Từ A Man cùng Chu Mịch Hải tương hỗ hỏi tình hình gần đây.

Cuối cùng, Chu Mịch Hải nói: "Lúc trước, Mộ lão gia sai người cho ta đưa thư, đại khái giảng Mộ phủ sự tình. Ta hôm nay có thành tựu, cũng muốn đa tạ nhị công tử cái kia một xe vàng bạc. Phần ân tình này, ta vẫn là nhớ kỹ. Cho nên Thốn Bôn tìm ta, ta liền theo tới rồi."

Lý Trác Thạch nhìn về phía Thốn Bôn: "Là chuyện gì?"

Thốn Bôn nói: "Hai ngày nữa, chúng ta sẽ cùng Chu cô nương tướng công bạn bè cùng nhau đi tới Bách Tùy."

Mộ Cẩm trước đó nói trốn đi tây bắc. Tây bắc từng là La Sát tướng quân sa trường, Lý Trác Thạch nghĩ đi gặp phụ thân trong miệng bát ngát biên cương, đáp ứng Mộ Cẩm. Nhưng, Mộ Cẩm không có nói cho nàng, bọn hắn là quá cảnh Bách Tùy.

Thốn Bôn nói tiếp: "Chu cô nương tướng công là Bách Tùy nhân sĩ, Chu cô nương tửu quán không thể thiếu nàng tướng công kinh doanh. Nàng tướng công cùng Bách Tùy thương nhân lui tới mật thiết, có thể đem chúng ta an bài đến dọc đường Giang châu Bách Tùy thương đội. Chúng ta cải trang thành Bách Tùy nhân sĩ, cùng nhau đi về phía tây."

Lý Trác Thạch mặt mày lạnh lẽo: "Cha ta từng cùng Bách Tùy đại quân đối chiến mấy tháng. Ta là hắn nữ nhi, thề không tiến Bách Tùy."

Ngưng chiến về sau, tiên hoàng tự mình hạ lệnh khai thông thương mậu con đường, bất quá, tướng sĩ hậu đại ghi khắc chính là tiền bối máu tươi.

Thốn Bôn: "Lý cô nương lại suy nghĩ một chút."

Bốn người đã ăn xong cơm tối.

Lý Trác Thạch mới nói: "Ta suy tư hồi lâu, vẫn là câu nói kia, La Sát tướng quân hậu đại không thể trốn đi Bách Tùy. Ta sinh ở Đại Tễ, chết cũng chỉ tại Đại Tễ, tuyệt không rời đi Đại Tễ quốc thổ."

Mộ Cẩm chậm rãi buông đũa xuống: "Lý cô nương, ngươi có thể tiếp tục cân nhắc."

Sở dĩ tụ một bàn ăn cơm, là vì giảng kỹ xuất ngoại kế hoạch, nếu không, hắn cũng không yêu cùng Lý Trác Thạch cùng nhau ăn cơm.

Mộ Cẩm: "Ta phải nhắc nhở ngươi, chúng ta chỉ có thể thừa dịp đăng cơ đại điển trước đó rời đi Đại Tễ. Một khi thiên đàn tế tự nghỉ, triều đình liền có thể phân tâm cho chúng ta."

Lý Trác Thạch đứng dậy rời ghế.

Mộ Cẩm: "Đương nhiên, Lý cô nương muốn hồi cung, có thể tùy thời đi. Ta vẫn là câu nói kia, ngươi muốn đi mà nói, coi như giữa chúng ta chưa từng nhận biết."

Lý Trác Thạch hướng ra phía ngoài mấy bước.

Mộ Cẩm bồi thêm một câu: "Hoàng thượng hứa ngươi vinh hạnh đặc biệt, lấy ngươi La Sát tướng quân nữ nhi thân phận, ngươi trở về liền có thể hưởng hết cả đời phú quý, làm gì trốn đông trốn tây. Ngươi mà nói, hồi cung là lựa chọn tốt nhất."

Lý Trác Thạch bước chân dừng một chút.

Mộ Cẩm: "Tiên hoàng tang lễ kết thúc, cả nước các thành đã lần lượt chọn lựa mỹ nhân tiến cung tuyển tú. Lý cô nương cần phải sớm đi làm quyết định. Nếu không, hậu cung đứng đầu liền bị người khác nhanh chân đến trước."

Lý Trác Thạch trở về phòng.

Từ A Man vỗ một cái Mộ Cẩm vai. Đây là một cái đột nhiên xuất hiện động tác, chụp về sau, nàng cũng ngẩn người.

Mộ Cẩm nghiêng đầu. Hắn hôm qua nói cho nàng, con mắt vẫn chưa khôi phục. Lúc này giống như là nhìn xem nàng, nhìn chằm chằm lại là của nàng đồ trang sức.

Từ A Man thu tay lại: "Lý cô nương là hướng tới tự do người, ngươi sao khuyên nàng trở về?"

Mộ Cẩm không đáp, hỏi ngược một câu: "Ngươi chụp ta làm cái gì?"

Từ A Man vô tội ngẩng đầu vọng nguyệt ánh sáng: "Vỗ vỗ ngươi thế nào? Ngươi trước kia giẫm bả vai ta, ta đều không có tính sổ với ngươi đâu."

". . ." Một câu ế trụ Mộ Cẩm.

Thốn Bôn thức thời đứng dậy: "Nhị công tử, thuộc hạ xin được cáo lui trước." Nói xong không đợi Mộ Cẩm đồng ý, hắn liền đi.

Mộ Cẩm nhíu mày, lại buông ra: "Ngươi này khí lực cùng đập muỗi đồng dạng. Ngày mai cầm một thanh chùy. Ta tổn thương ngươi mấy lần, ngươi nện ta mấy lần."

"Nhị công tử, thật nha?" Từ A Man một bên hỏi, một bên lại chụp vai của hắn.

"Không cho ngươi làm ra đền bù, về sau còn không biết muốn bị ngươi nói bao nhiêu lần." Mộ Cẩm nâng lên vai phải cho nàng: "Đã là lỗi của ta, ta tự nhiên nhận."

"Ta liền nói một chút a." Từ A Man nói: "Lý cô nương cùng hoàng thượng cố sự tương đối khúc chiết. Lý cô nương rất thích hoàng thượng, nhưng là hoàng thượng có tam cung lục viện, hiện tại lại muốn chọn tú. Lý cô nương từng nói, nàng rời đi hoàng cung mới kêu lên bên trên tha thiết ước mơ thời gian."

"Nha." So với Lý Trác Thạch cảm thụ, Mộ Cẩm quan tâm hơn Tiêu Triển.

"Lý cô nương cha cùng Bách Tùy đại quân đánh trận, nàng không muốn đi Bách Tùy, ta cảm thấy tình có thể hiểu." Từ A Man thăm dò hỏi: "Nhị công tử, ngươi có hay không biện pháp cho Lý cô nương tìm một cái chỗ an thân?"

Mộ Cẩm: "Ta là khâm phạm của triều đình, chính ta đều hướng bên ngoài chạy, ta trả lại cho nàng tìm địa phương?"

Từ A Man lại chọc chọc vai của hắn, tiến đến hắn bên mặt, nâng lên bánh bao mặt, "Nhị công tử." Nàng ôn hương hô hấp rơi tại gương mặt của hắn.

Mộ Cẩm: ". . ."

"Ta nghĩ nghĩ, ngươi trước kia làm qua chuyện xấu, không bằng đổi một cái phương pháp cho ngươi triệt tiêu." Nàng đô đô thì thầm. Trước kia nào dám nói như vậy, lúc này liền là ỷ vào hắn đối nàng tâm ý.

Hắn rất được lợi của nàng nũng nịu: "Nói."

"Thứ nhất, cho Lý cô nương tìm một cái chỗ." Gặp hắn không có nổi giận, Từ A Man thừa thắng truy kích: "Thứ hai ba bốn năm sáu, về sau lại nghĩ."

Mới ngắn ngủi một ngày, nàng liền ỷ sủng mà kiêu. Mộ Cẩm không nhanh không chậm nói: "Ngươi đây là leo đến trên đầu ta đương chủ tử."

"A, ngươi muốn tiếp tục đương chủ tử cũng được, ta chính là tiểu nha hoàn nha."

"Ngươi vì cái gì cảm thấy ta có thể cho nàng tìm chỗ? Có nơi này chính ta không ở, chạy tới chạy lui ngại chết được không đủ nhanh."

"Thế nhưng là, ngươi nhìn, ngươi ám sát đã từng thái tử, một mực không có bị bắt được nha. Ngươi ở trên núi còn nghênh ngang xuống núi đâu. Đến này thanh lâu, mỗi ngày phơi nắng ngắm trăng ánh sáng, tiêu dao cực kỳ." Từ A Man từ từ hắn, thi triển tiểu mỹ nhân kế: "Nhị công tử, ngươi khẳng định có biện pháp đi."

Cọ đến hắn tâm viên ý mã: "Một hồi trở về phòng cho ta cọ."

"Nha." Nàng không dám cọ xát.

Mộ Cẩm đưa nàng ôm chầm đến: "Ta có hay không có thể lý giải thành, ta tại trong lòng ngươi không gì làm không được."

"Nhị công tử nghĩ như thế nào cao hứng, liền nghĩ như thế nào." Không gì làm không được chính là Thốn Bôn đi, đào vong lộ tuyến là hắn một người tại an bài. Nhị công tử đều không quản sự.

"Hướng về phía ngươi này một phần kính ngưỡng, ta chỉ có cho Lý Trác Thạch một cái nơi đặt chân."

"Tốt lắm." Từ A Man cười cong mắt.

Trong ngực giai nhân giống như là kiều diễm nụ hoa. Mộ Cẩm khẽ hỏi: "Kinh này một chuyện, đối ta có cái gì càng nồng nặc tình ý?"

Từ A Man lạnh nhạt: "Không có nha, vẫn là như thế, có cũng được mà không có cũng không sao đi." Phải chăng có cũng được mà không có cũng không sao, còn đãi suy nghĩ tỉ mỉ, nhưng ngoài miệng khẳng định không cho nhị công tử kiêu ngạo lực lượng.

"Vậy liền cường thủ hào đoạt. Ngươi lại trốn không thoát, ta lười nhác cùng ngươi so đo." Mộ Cẩm cúi đầu tìm được môi của nàng, đích thân lên đi: "Liền thích ngươi không tình nguyện, nhưng lại kiếp số khó thoát dáng vẻ."

Từ A Man: ". . ."

Dám cùng Tiêu Triển khiêu chiến, chỉ sợ chỉ có Mộ Cẩm.

Lý Trác Thạch gặp Thốn Bôn đều đâu vào đấy kế hoạch, đáp ứng cùng nhau đi tới Tây Phụ quan. Nàng còn nói: "Ta chỉ lưu tại Đại Tễ. Đến Tây Phụ quan, chúng ta liền mỗi người đi một ngả."

Thốn Bôn cúi đầu xem xét bản đồ: "Nhị công tử sẽ thay một nơi, Lý cô nương yên ổn về sau, chúng ta liền đường ai nấy đi."

Mỗi người đi một ngả cùng đường ai nấy đi, cũng là một cái ý tứ. Lý Trác Thạch đồng ý.

Thốn Bôn tại trên địa đồ vòng mấy cái điểm. Hắn lại tại an bài Tây Phụ quan xuất cảnh lộ tuyến.

Lý Trác Thạch nheo lại mắt. Trong đó một cái điểm, tựa hồ là biên cương trú quân?"Ta một mực hiếu kì, vì cái gì Mộ Cẩm dám can đảm cùng nhất quốc chi quân đối nghịch. Các ngươi có phải hay không có khác kế hoạch?"

"Lý cô nương quá lo lắng." Thốn Bôn ngẩng đầu nhìn nàng một chút: "Người có chí riêng. Nhị công tử chưa từng có nhất thống thiên hạ suy nghĩ."

"Cũng thế, cho tới bây giờ đều là hoàng thượng coi là tứ hoàng tử muốn cùng hắn đoạt quyền." Lý Trác Thạch hô một hơi: "Đều là hắn coi là." Nếu không phải nàng tận mắt nhìn thấy Mộ Cẩm tản mạn, nàng cũng hoài nghi, đây là Mộ Cẩm cố ý ẩn tàng thế lực một loại ngụy trang.

"Hoàng thượng tài hoa, chắc chắn nhường Đại Tễ phồn vinh hưng thịnh." Thốn Bôn ăn ngay nói thật.

"Ta coi là, các ngươi cùng hoàng thượng là địch nhân."

"Là địch nhân, nhưng cũng muốn thừa nhận, tân hoàng càng thích hợp đương một cái hoàng đế." Đây cũng là nhị công tử không khởi binh tạo phản nguyên nhân một trong. Đế vị không chỉ có là ân oán cá nhân, mà là việc quan hệ thiên hạ phúc lợi.

Thốn Bôn đắp lên bản đồ: "Lý cô nương, ngươi dọn dẹp một chút đồ vật. Chúng ta một hồi muốn đi Chu cô nương tửu quán, từ nơi đó trà trộn vào thương đội, tiến về Tây Phụ quan."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 89: Thu Ý, Tránh Không Được Đìu Hiu.

Giang châu trong thành, cửa bốn cái đỏ chót đèn lồng treo thật cao, thụ có một cao cán, cán bên trên lập kỳ: Chín quán.

"Chín" là tiểu cửu chín.

Một đoàn người buổi sáng đến tửu quán.

Chu Mịch Hải đem mấy người lĩnh đến thiên sảnh, nói: "Nhị công tử, ngươi ngay tại này chờ lấy. Thương đội đều là buổi trưa tới. Bất quá, xem tình huống có khi cũng sẽ trước sau chênh lệch hai khắc đồng hồ."

"Ân, đa tạ." Mộ Cẩm khó được nói một tiếng tạ.

Chu Mịch Hải cười: "Nhị công tử khách khí."

Từ A Man con mắt tại Mộ Cẩm cùng Chu Mịch Hải ở giữa trượt hai vòng, tiếp lấy định tại ngoài cửa sổ tung bay lá cờ bên trên.

Chu Mịch Hải thuận nhìn lá cờ một chút: "Đúng, nhị công tử, ta chỗ này rượu cái, thế nhưng là nhất phẩm hương. Ta thịnh mấy ấm tới, cho ngươi trên đường giải thèm một chút."

"Cám ơn." Mộ Cẩm không nói nhiều, nói đều là lời khách khí.

Từ A Man hầu hạ hắn như vậy lâu, chưa từng nghe qua hắn một câu lòng biết ơn. Nàng đi theo Chu Mịch Hải đến hầm rượu.

Hôm trước, Chu Mịch Hải không có tìm được cùng Từ A Man một mình cơ hội, lúc này nàng mới hỏi lên: "Ngươi cùng nhị công tử, sự tình muốn thành rồi?"

Từ A Man lắc đầu: "Còn không có thành." Liền là ngoài miệng nói thành, cầu hôn sự tình cũng là muốn về sau an định mới có thể thành.

"Ta rời đi Hoa uyển thời điểm, nhị công tử liền độc sủng ngươi một người. Bây giờ, ta đã thành gia lập nghiệp, hầu ở nhị công tử bên người vẫn là ngươi." Chu Mịch Hải đi hướng bên trong bình rượu, "Ngươi nha, là nhị công tử bên người được sủng ái thời gian dài nhất người."

Vò rượu miệng bay ra nồng cay mùi rượu.

Từ A Man hỏi: "Ngươi đối nhị công tử còn có thừa tình sao?"

"Nếu như ân tình cũng coi như tình mà nói, kia là có. Giữa nam nữ nha. . . Ta đã có tướng công." Chu Mịch Hải nâng lên vò rượu đến trên bàn: "Ngươi cũng nhìn được ta tướng công, rất cao và dốc nam tử, mười phần thương ta. Ta có thể đem rượu quán mở, may mắn mà có nhị công tử. Nhưng muốn kinh doanh xuống dưới, chính là ta tướng công công lao."

"Ân." Từ A Man cười cười: "Lần trước ngươi cho tiểu lục mang hộ tin, tiểu lục đem ngươi cùng tướng công của ngươi sự tình, nói với chúng ta."

Chu Mịch Hải một bên múc rượu, một bên hồi ức: "Cho các ngươi mang hộ tin lúc, ta vừa tân hôn. Rời đi Mộ phủ, trở lại Giang châu, ta liền mở ra tửu quán. Có thể một cái cô nương gia làm ăn,

cũng nên bị khi phụ. Ta ngẫu nhiên đụng phải hắn. Ta tướng công từng tại Bách Tùy kinh thương, biết rất nhiều trên phương diện làm ăn bí quyết, ta mời hắn cho hỗ trợ. Một tới hai đi, chúng ta liền chọn trúng."

"Hắn không so đo quá khứ của ngươi, lại nguyện ý trợ nhị công tử rời đi, có thể thấy được là một cái lòng dạ rộng lớn người." Lời tuy như thế, vị này Chu tướng công cũng tránh đi cùng nhị công tử gặp mặt.

Chu Mịch Hải: "Ta cùng hắn nói qua chính mình cùng nhị công tử sự tình. Bách Tùy nam tử không lớn để ý bạn lữ quá khứ, cùng Đại Tễ dân phong không đồng dạng."

Từ A Man nhẹ gật đầu, "Ân."

"Đến, đây là một bình." Chu Mịch Hải nghe ấm miệng, hi vọng nhị công tử hài lòng."

Ngoại trừ 'Hôm sau phương nghỉ', còn lại rượu ngon nhị công tử đều yêu thích.

Chu Mịch Hải lại hỏi: "Đúng, ngươi đi theo nhị công tử đi Bách Tùy, tiểu lục các nàng làm sao bây giờ?"

"Đi theo nhị công tử tương đối hung hiểm, tiểu lục mấy cái hồi Mộ phủ." Từ A Man cắn xuống môi, lặng lẽ nói: "Có chuyện, ta muốn hỏi hỏi một chút ngươi."

"Nói nha." Chu Mịch Hải cười lên: "Hầm rượu liền ngươi cùng ta, có chuyện lớn mật giảng."

Từ A Man vẫn là nhẹ giọng: "Ngươi lúc trước cùng cái khác cô nương cãi nhau, là bởi vì thích nhị công tử sao?"

Chu Mịch Hải dao rượu động tác dừng một chút, nàng cũng thấp giọng: "Ta có như vậy một đoạn thời gian, thích quá nhị công tử."

Từ A Man lạnh nhạt: "Nhị công tử hắn có cái gì đáng giá cô nương nhà cảm mến."

Chu Mịch Hải mặt mày cong cong: "Là, ngươi trước kia tại Yểm Nhật lâu đối nhị công tử tránh không kịp, không biết nhị công tử thụ nhiều hoan nghênh đi."

Từ A Man trước kia ước gì người khác đem hắn nhị công tử đoạt đi.

"Bắt ta tới nói, nếu không phải nhị công tử đem ta tiếp tiến Mộ phủ, ta cái mạng này đã sớm không có." Chu Mịch Hải nói: "Nhà ta liền ở tại Giang châu Hạnh Hoa ngõ, ta vẫn là xa gần nghe tiếng tửu quán Tây Thi. Thế nhưng là, bị Giang châu ác bá cho chọn trúng, hắn hại chết cha mẹ ta, còn muốn đem ta cướp đi làm thiếp. Hắn chà đạp quá thật nhiều cô nương, bị buộc tại chết tại nhà hắn, càng không chỗ giải oan. Ta đương nhiên không theo, hắn tại trên phố lớn đem ta quạt mấy chưởng. Là nhị công tử đã cứu ta. Về sau, ta bên trên huyện nha cáo trạng, đắc tội ác bá một nhà, ta đợi ở chỗ này cũng bị tội, liền theo nhị công tử trở về Mộ phủ."

Nói xong một đoạn này, Chu Mịch Hải lại trồi lên ý cười: "Nhị công tử dáng dấp ngọc thụ lâm phong, đối ta lại có ân cứu mạng, nói không có tâm động quá, kia là giả."

Đang khi nói chuyện, lại đựng đầy một bầu rượu.

Từ A Man đắp lên nắp ấm."Ta cũng không biết, ta cùng nhị công tử sự tình tương lai có thể thành hay không. Muốn thành, lại có thể không thể thành cả một đời. Mặc dù hắn nói, về sau chỉ một mình ta, nhưng hắn. . ."

"Ta minh bạch." Chu Mịch Hải trải qua Mộ Cẩm, đương nhiên biết được nữ nhi gia tâm tư."Nhị công tử nhất là yêu thích thu lưu số khổ cô nương, ngươi lo lắng hắn tương lai đứng núi này trông núi nọ. Nhưng nhị công tử đi theo không có cho qua chúng ta hứa hẹn, hắn chỉ là cho chúng ta một cái yên ổn sinh hoạt. Ta nghĩ, nhị công tử cái kia một tiếng hứa hẹn, không phải đối với người nào đều giảng được lối ra."

Từ A Man: "Hai ngày này ta một mực đang nghĩ, không có cảm thấy hắn tốt bao nhiêu."

Chu Mịch Hải: "Hắn không yêu chúng ta, nhưng khác nên chiếu cố, cũng đều chiếu cố. Tại Mộ phủ lúc, cảm thấy hắn hỉ nộ vô thường, thường xuyên dọa đến chúng ta trong lòng run sợ, nhưng ta về sau nghĩ nghĩ, nhị công tử rất ít chân chính tổn thương chúng ta. Thập ngũ là gái lầu xanh, tại thanh lâu kém chút bị ân khách quất đến chết, nàng cầu nhị công tử cứu mạng, bên ngoài nam nhân đều giễu cợt nhị công tử, nói đi đầy đường là hắn anh em đồng hao. Thập ngũ làm sao không khó quá, nhưng nhị công tử cũng không lý tới không khí hội nghị nói gió ngữ, cho thập ngũ chuộc thân. Về sau nhị công tử tức giận, là bởi vì thập ngũ cho nhị công tử gài bẫy."

Từ A Man thán thanh: "Ta bị tội, cũng là bởi vì phạm vào hắn tối kỵ."

Chu Mịch Hải: "Nhị công tử không phải chân chính người tốt, làm việc thiện, giảng lời hữu ích, ước chừng là không thể. Nhưng hắn

cũng không phải đại ác nhân, giống Giang châu ác bá như thế, bức lương làm kỹ nữ sự tình, nhị công tử cũng không biết làm."

"Ngươi kiểu nói này, ta suy nghĩ minh bạch." Lý Trác Thạch đối Mộ Cẩm không hiểu nhiều, đã từng Hoa uyển cô nương, mới chính thức đề tỉnh Từ A Man.

Chu Mịch Hải: "Ta vào phủ thời điểm, nhị công tử nói qua, chỉ cần lòng ta không có xấu đi, hắn liền đảm bảo ta tuổi già ăn mặc không lo. Ta nghĩ, nhị công tử mướn vào cô nương, nhất định đều không phải ý xấu ruột."

"Này mấy bầu rượu a." Chu Mịch Hải đắp lên bình rượu miệng: "Chúc ngươi cùng nhị công tử trăm năm hảo hợp."

Trong cung hết thảy ngay ngắn trật tự.

Tân đế một ngày trăm công ngàn việc, thời gian cùng lúc trước không có cái gì không đồng dạng.

Muốn nói khác biệt, liền là hắn thành hoàng đế ngược lại một mình ngủ. Nhưng đây là bởi vì nữ tử không thể nghỉ đêm giường rồng, không phải là bởi vì Lý Trác Thạch rời đi.

Về phần Tiêu Triển trong lúc ngủ mơ có hay không kêu gọi tên ai, chỉ có Thanh Lưu biết.

Thanh Lưu chưa từng lên tiếng.

Tiêu Triển cũng không hỏi thăm.

Thật, thời gian cùng lúc trước không có cái gì không đồng dạng. Nhiều nhất liền là thiên bụi, mây mỏng, gió cũng phai nhạt. Cung mái hiên bên ngoài một mảnh thu ý.

Thu ý, tránh không được đìu hiu.

Rõ ràng đăng cơ không đến bao lâu, Tiêu Triển thái tử thời kì, tựa hồ đã là ở kiếp trước sự tình.

Hắn cực ít nhớ tới Lý Trác Thạch. Ngoại trừ Chu Văn Đống ngẫu nhiên hồi báo: "Hoàng thượng, không có tìm được hoàng phi."

"Ân." Tiêu Triển bình thường vẻn vẹn ứng một tiếng, cúi đầu phiên tấu chương.

Liên quan, hắn bận rộn tới mức không có thời gian hồi ức cùng Mộ Cẩm ân oán.

Chu Văn Đống ngẫu nhiên hồi báo: "Không có Mộ Cẩm bóng dáng."

"Ân." Tiêu Triển không cảm thấy thất lạc, tìm không thấy liền không tìm được đi. Một cái cùng đồ mạt lộ người, còn có thể tạo phản lật trời không thành.

Tiêu Triển tuổi nhỏ mộng liền là thiên tử chi vị, tâm nguyện đạt thành, trong tưởng tượng mừng rỡ như điên, không có phát sinh. Hoặc là bởi vì, hắn sớm biết chính mình nhất định xưng đế vì vương, thế là mười phần bình thản, bình thường thời gian thôi.

Hôm đó, Tiêu Triển cho hoàng thái hậu thỉnh an.

Hoàng thái hậu hỏi, hoàng phi khi nào mới có thể tới thỉnh an, là bệnh không đi nổi? Vẫn là mượn cớ từ chối trong cung lễ nghi.

Lúc này, Tiêu Triển mới như nhớ tới Lý Trác Thạch: "Thái hậu, Trác Thạch triền miên giường bệnh. Trẫm cũng có chút thời gian không gặp, đãi trẫm đêm nay tiến đến thăm viếng."

Hoàng thái hậu trong lòng ngóng trông Lý Trác Thạch tốt nhất cả một đời đều tại trên giường bệnh qua, mời không thỉnh an là tiếp theo, nàng chỉ là không nghĩ Lý Trác Thạch tốt hơn mà thôi.

Tiêu Triển đi. Hoàng thái hậu đưa tới Thanh Lưu, hỏi: "Hoàng thượng có thể từng cẩn thận đọc qua đưa đi cô nương chân dung?"

"Hồi thái hậu." Thanh Lưu cung kính trả lời: "Hoàng thượng nói, đãi đăng cơ đại điển kết thúc lại làm thương nghị."

Này giống như là Tiêu Triển thỏa hiệp, thế là, hoàng thái hậu vui mừng cười một tiếng: "Hoàng thượng đã là cố ý, ai gia an tâm."

Tối hôm đó, Tiêu Triển thật đi Lý Trác Thạch tẩm cung.

Vắng ngắt một tòa cung điện. Tại đông cung lúc, cho nàng an bài gian kia phòng so nơi này càng thêm ấm áp.

Tiêu Triển đột nhiên hỏi: "Thanh Lưu, hoàng phi sinh bệnh bao lâu rồi?"

Thanh Lưu đáp: "Hồi hoàng thượng, hoàng phi là tại tiên hoàng đưa tang hôm đó ôm việc gì nghỉ ngơi."

Tiêu Triển nhìn xem cửa phòng đóng chặt: "Là, ngủ được không dậy nổi, mới không có ra nghênh tiếp trẫm." Hắn đẩy cửa ra, bên

trong trống rỗng. Hắn nhìn xem rủ xuống rèm che: "Nhường nàng tiếp tục nghỉ ngơi đi."

"Là." Thanh Lưu trở về một tiếng.

Tiêu Triển quay người đi xuống bậc thang, lại nhìn lại một chút. Hắn nhớ kỹ, tại quen thuộc tràng cảnh bên trong, nàng từng hỏi hắn: "Thái tử điện hạ, tối hôm qua một mực thì thào nhỏ nhẹ, thế nhưng là nằm mộng thấy gì?"

Nhưng mà, Tiêu Triển không có chút nào ấn tượng. Dù là nàng nói hắn từng niệm đến tên ai, có thể hắn cũng không nhớ rõ chính mình đã từng mộng thấy quá ai.

Liền là từ khi đó, hắn cảm thấy Lý Trác Thạch vấn đề nhỏ càng ngày càng nhiều. Hắn không thích nữ nhi gia tiểu tâm tư. Hắn không thích phóng khoáng nữ tử, đồng thời cũng không thích tinh tế tỉ mỉ nữ tử. Nàng tựa hồ lập tức đồng thời có được hai loại cá tính, đều là hắn không thích.

Tiêu Triển thu hồi ánh mắt, đi ra ngoài điện.

Ra mấy bước, hắn nói: "Cho hoàng phi an bài mấy cái cung nữ cùng thái giám. Không ai theo nàng nói chuyện, nơi này quá quạnh quẽ."

"Là." Thanh Lưu sẽ chỉ nghe lệnh, chưa từng lắm miệng.

Bởi vì, Chu Văn Đống mấy ngày trước đây đi thẳng về thẳng, hỏi: "Hoàng phi không phải đi rồi? Như thế nào là bệnh?"

Bởi vì một câu nói kia, hoàng thượng đối kỳ tránh mà không thấy. Thanh Lưu để ở trong mắt, liên quan tới hoàng phi hết thảy, hoàng

thượng nói cái gì thì là cái đấy, rời cung cũng tốt, ôm việc gì cũng được.

Nói tóm lại, hoàng thượng không gặp được người.

Mấy ngày về sau, Chu Văn Đống có việc gấp bẩm báo.

Qua một nén hương thời gian, Tiêu Triển mới doãn.

"Hoàng thượng, thần biết tội." Chu Văn Đống nhìn thấy tân đế, lập tức quỳ xuống.

Tiêu Triển liếc nhìn hắn một cái: "Bình thân."

"Tạ hoàng thượng." Chu Văn Đống đứng dậy, lại vẫn giống như Thanh Lưu, cung kính nửa thân thể.

"Chuyện gì?" Tiêu Triển mấy ngày nay không muốn gặp Chu Văn Đống. Từ khi hoàng thượng đưa tang hôm đó bắt đầu. Chu Văn Đống liền không có cấp Tiêu Triển mang đến một tin tức tốt, một cái đều không có. Tiêu Triển lười nhác gặp.

Chu Văn Đống nói: "Hoàng thượng, có Mộ Cẩm tin tức."

Tiêu Triển ngước mắt. So với nghe được Mộ Cẩm hành tung, hắn càng muốn nghe một cái khác. Nhưng nơi nào cũng không thấy nàng."Hắn ở đâu?"

Chu Văn Đống: "Theo Tây Phụ quan thành quân hồi báo, Mộ Cẩm vào Tây Phụ quan."

"Tây Phụ quan là chân hoàng hậu quê hương, hắn đến đó cũng không kì lạ."

Chu Văn Đống thấp đầu, chau mày. Hắn coi là, hoàng thượng sẽ để ý Mộ Cẩm hướng đi, có thể nghe này bình thản khẩu khí, giống như là đối Mộ Cẩm mất hứng thú."Hoàng thượng, phải chăng muốn phái thích khách tiến đến truy sát?"

"Truy sát thì không cần, đuổi bắt xác thực cần thiết." Tiêu Triển tựa ở thành ghế: "Tứ hoàng tử chỉ có thể chết trong tay ta."

"Là."

"Hắn tẩu hỏa nhập ma một chuyện như thế nào?"

"Thành quan hồi báo, Mộ Cẩm con mắt lừa có một trương khăn, thật có bệnh mắt, có khi cũng ngồi xe lăn thay đi bộ."

"Phái người đem hắn mang về. Trẫm muốn hỏi một chút hắn, đương triều đình khâm phạm là tư vị gì nhi?"

"Là." Chu Văn Đống quay người muốn đi.

Tiêu Triển gọi ở: "Chu Văn Đống."

"Thần tại."

"Đừng đem Mộ Cẩm giết chết. Trẫm gần đây đối chuyện gì đều khuyết thiếu hào hứng. Vừa rồi, bỗng nhiên ngóng trông Mộ Cẩm này vui lên thú. Đãi đăng cơ đại điển kết thúc, trẫm phải thật tốt khoản đãi hắn."

"Thần lĩnh mệnh."

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 90: Bất Phân Thắng Bại.

Càng đi tây bắc, núi rừng càng gầy gò, chỉ thấy hết trơ trọi đứng thẳng chạc cây.

Thét dài gió tây quả thực muốn đem thương thiên đều cho xốc hết lên.

Không có nhập Tây Phụ quan trước đó, Từ A Man xoa xoa tay, nhảy lên, cùng Mộ Cẩm nói: "Đến quê hương của ta, nhị công tử liền có thể nhìn thấy so kinh thành cao hơn giàu trời trong." Cho dù gió lạnh run rẩy, trên mặt nàng cũng dào dạt trở lại quê hương mỉm cười.

Mộ Cẩm dùng mình tay cho nàng ấm tay: "Ân." Tây bắc phòng ở không kịp kinh thành dày đặc, tự nhiên là xanh trong mà bao la.

Thương đội dừng ở bên cạnh ngọn núi nghỉ ngơi.

Từ A Man giang hai cánh tay, đứng tại hắc không phía dưới, ô trầm trầm đám mây phảng phất có thể đem cỗ này linh lung thân thể thôn phệ. Nàng cười hô: "Tây Phụ quan, ta trở về!"

Mộ Cẩm ngón tay dẫn ra trên ánh mắt khăn, thuận thanh âm đi đến: "Cũng đừng chạy." Trải qua lấm tấm màu đen những ngày này, hắn nhĩ lực cực nhọn.

"Nha." Nàng trở về.

Tại tửu quán cùng Chu Mịch Hải nói xong cái kia một phen, Từ A Man không còn tương đối nhị công tử so Thốn Bôn càng thêm phát triển chính là cái gì.

Nàng thưởng thức nhị công tử miệt thị hoàng quyền lúc ngạo khí, thưởng thức hắn khốn khổ thất vọng lúc bình tĩnh, thưởng thức hắn tùy ý trương dương lúc tiêu sái.

Đây chính là một cái không phải đại thiện nhân nhị công tử mới có.

Từ A Man bị Mộ Cẩm áo choàng bao lấy: "Nhị công tử, chúng ta thật sẽ trải qua gia tộc của ta sao?"

"Đương nhiên." Mộ Cẩm vì nàng sưởi ấm: "Bất quá, chỉ có thể âm thầm cho nhà ngươi an bài, để bọn hắn quá một cái tốt năm."

"Ân." Đối với Từ gia tới nói, quá một cái tốt năm đã là ấm áp thời gian.

"Năm sau mùa xuân, chúng ta sẽ ở Bách Tùy ăn tết. Về sau thế cục an định, ta lại đến cửa bái phỏng cha mẹ của ngươi." Mộ Cẩm từ đầu đến cuối, cũng không có đem "Cầu hôn" hai chữ giảng cái minh bạch.

Từ A Man cười cười. Lòng dạ biết rõ liền tốt.

Vào Tây Phụ quan, thương đội một đoàn người càng khỏa càng dày.

Hô hô gió bấc tướng lĩnh đầu thương nhân gương mặt thổi đến giống mai vàng đồng dạng. Đoàn người này bên trong, hắn Đại Tễ ngữ giảng được nhất là lưu loát, nói: "Chúng ta đã vào quan, cách

Bách Tùy rất gần. Bách Tùy so chỗ này còn lạnh, các ngươi Đại Tễ Giang Nam tơ lụa khỏa không ở ấm, tốt nhất tại này mua mấy món mao áo khoác. Quá cảnh Bách Tùy về sau, một đoạn đường rất dài đều là gió Tây Bắc."

Đêm nay, thương đội nghỉ đêm khách sạn.

Bốn người đi phiên chợ, mua thêm quần áo.

Tây Phụ quan ít nhiều có chút khẩu âm, Từ A Man ở kinh thành nhiều năm, khẩu âm thay đổi không ít. Ngoặt rẽ ngoặt, nhưng lại tìm về quê quán cảm giác, tiếng cười của nàng càng phát ra cởi mở.

Lúc này, Mộ Cẩm chuyển hướng Lý Trác Thạch: "Lý cô nương, ngươi đối với Tây Phụ quan phong thổ có hài lòng hay không?"

Thốn Bôn sớm cùng Lý Trác Thạch nói qua, Mộ Cẩm sẽ cho nàng một cái chỗ an thân. Qua Phong hương, cũng không phải là Đại Tễ quốc thổ. Lý Trác Thạch sắp rời đi. Nàng nói: "Chỉ cần là Đại Tễ, ta trốn ở đông, hoặc là trốn ở tây, đều rất hài lòng."

Mộ Cẩm nói: "Dựa theo thương đội hành trình, chúng ta ngày kia liền muốn quá cảnh. Hai ngày này, ta sẽ cho ngươi an bài thỏa đáng."

Lý Trác Thạch hỏi: "Mộ công tử, ta là hoàng thượng nữ nhân, ngươi an bài cho ta, liền không sợ tái phạm tội khi quân?"

Mộ Cẩm nhẹ nhàng hồi: "Ta đã là khâm phạm của triều đình, chặt một lần đầu, hoặc là chặt hai lần đầu, lại có gì khác nhau. Mà lại, ta là xem ở tiểu Man trên mặt mũi."

Lý Trác Thạch một đường gặp Mộ Cẩm cùng Từ A Man ngẫu nhiên cãi nhau, ngẫu nhiên ôm nhau, nàng tin tưởng Mộ Cẩm là bởi vì Từ A Man nguyên nhân mới ra tay tương trợ.

Lý Trác Thạch ôm quyền: "Mộ công tử, ta đã từng đối ngươi rất có thành kiến, là lỗi của ta. Chúng ta Lý gia người ân oán rõ ràng, ân tình của ngươi, ta khắc trong tâm khảm, ngày sau nhất định sẽ báo đáp."

"Lý cô nương quá tốt chính mình thời gian, liền là báo đáp." Mộ Cẩm nói: "Đúng, ta phải nhắc nhở Lý cô nương. Ngươi đã là hoàng thượng nữ nhân, đi ra ngoài cũng đừng tự xưng bản danh họ gốc. Ta cho Lý cô nương một cái thân phận mới."

Lý Trác Thạch trầm mặc một lát, nói: "Ta nghĩ, nếu như Mộ công tử chí tại quyền vị, chỉ sợ hoàng thượng không cách nào dễ dàng như vậy ngồi bên trên long ỷ." Nàng coi như lại miệt thị Mộ Cẩm, đoạn đường này hành trình, cũng minh bạch Mộ Cẩm giao thiệp rộng.

Mộ Cẩm cười: "Hoàng thượng không phải một cái bạo quân, hắn lưu cho hậu nhân, càng nhiều sẽ là chiến tích. Hắn nhất định có thể vì Đại Tễ thành lập thịnh thế phồn vinh. Giống nhau tiên hoàng."

Đã Mộ Cẩm vô ý đoạt quyền, vì sao lại mua chuộc nhiều hộ vệ như vậy. Lý Trác Thạch không có hỏi thăm Mộ Cẩm, mà là lặng lẽ hỏi Thốn Bôn.

Thốn Bôn nói: "Để phòng vạn nhất. Nếu là không có một hàng hộ vệ, nhị công tử liền mệnh cũng không giữ được."

Lời nói này xong qua hơn một canh giờ, Lý Trác Thạch minh bạch đạo lý này.

Bốn người trở về trên đường.

Từ A Man cùng Mộ Cẩm tay nắm tay, nói: "Nhị công tử, đến nơi này, ta rất muốn cha mẹ của ta, đệ đệ của ta muội muội."

"Ân."

"Ta nghĩ nói chuyện cùng bọn họ, nhưng là ta thành đào phạm, bọn hắn biết nhất định rất lo lắng." Từ A Man hít một tiếng: "Chỉ có thể xa xa gặp một cái."

Biết rõ của nàng cảm giác nhớ nhà, Mộ Cẩm nói: "Liên lụy ngươi."

"Nhị công tử, ngươi rốt cục sẽ nói câu nói này nha." Lúc trước còn đem khâm phạm của triều đình này một hào đương vinh dự giống như.

"Hừ."

Thốn Bôn cùng Lý Trác Thạch theo ở phía sau, cùng kia đối liếc mắt đưa tình nam nữ kéo ra một khoảng cách.

Thốn Bôn kiệm lời.

Lý Trác Thạch cũng không nói chuyện.

Gió lạnh từ từ, đường đi quạnh quẽ, không có mấy người đi đường, hai bên cửa hàng đóng cửa quan đến sớm.

Từ A Man nói: "Nhị công tử, chúng ta cũng trở về đi thôi. Buổi tối gió thật lớn, quái lạnh." Lúc nói chuyện, mấy sợi tóc dài phủ tại gương mặt của nàng.

Mộ Cẩm đưa tay, đẩy đi nàng xốc xếch sợi tóc.

Từ A Man cười lên. Trước kia không cảm thấy, bây giờ mới biết nhị công tử "Động tay động chân" là một phần thân mật.

Tại trong nháy mắt về sau, Mộ Cẩm ôm lấy Từ A Man, đuôi mắt nhẹ nhàng hướng về sau quét.

Thốn Bôn dừng bước, nhẹ nói: "Lý cô nương, có thích khách."

Lý Trác Thạch lắng nghe: "Nhân số còn không ít."

Ước chừng có mười mấy người, bước chân mười phần nhẹ nhàng linh hoạt. Đều là che mặt áo đen, hối hả chạy tới, sắc bén mũi kiếm gãy ra ánh trăng tàn khốc.

Lý Trác Thạch thì thào nói: "Có phải hay không là Chu Văn Đống thủ hạ?"

"Bất kể là ai, dù sao hướng chúng ta mà đến." Thốn Bôn cầm kiếm: "Lý cô nương, đao kiếm không có mắt, ngươi đến bên cạnh tránh một chút đi." Này nói là lời khách sáo, hắn biết, nàng nhất định sẽ nghênh chiến.

Quả nhiên, Lý Trác Thạch tiến lên một bước: "Đã là hướng chúng ta mà đến, ta há có không nghênh chiến lý do?"

Thích khách không có không thương tổn nữ tử nguyên tắc, mắt lạnh nhìn trước mặt hai người.

Hai người cũng chỉ mặc nam trang, trong đó một cái như nam như nữ.

Thốn Bôn cố ý đem người áo đen dẫn ra, thế công cực kì hung mãnh, làm cho người áo đen liên tiếp lui về phía sau.

Tại Lý Trác Thạch trong mắt, Từ A Man tay trói gà không chặt, một mực là một cái vô tội người ngoài cuộc. Thế là, Lý Trác Thạch đi theo Thốn Bôn cùng nhau, đem người áo đen bức rời cái này một con đường.

Người áo đen phát hiện Thốn Bôn ý đồ.

Mộ Cẩm muốn bắt sống, còn lại đều có thể giết. Mấy cái am hiểu bắt sống người áo đen, bay trở về Mộ Cẩm bên kia, còn lại kiềm chế Thốn Bôn.

Đối thủ ít, Thốn Bôn ngược lại không địch lại, bắt đầu hướng Lý Trác Thạch phương hướng lui về phía sau.

Lý Trác Thạch hung hăng đá hướng cùng mình giao thủ người áo đen, nghĩ đi cho Thốn Bôn giải vây, lại bị cái kia bên chạy tới hai cái người áo đen cuốn lấy. Võ công của nàng không kịp Thốn Bôn, lại bị nhiều tên người áo đen vây công, liên tục bại lui.

Trong hỗn loạn, có ai hướng Lý Trác Thạch đánh một chưởng.

Nàng lập tức khí huyết cuồn cuộn, tứ chi giống như là bị tháo lực, dưới chân mềm nhũn, ngã xuống.

Người áo đen đang muốn một kiếm đâm tới.

Thốn Bôn kịp thời lấy kiếm đón đỡ, gọi gọi: "Hoàng phi."

Người áo đen nghe thấy câu này, vội vàng thu hồi kiếm.

Trên đất Lý Trác Thạch sắc mặt trắng bệch, đôi môi khẽ run, nàng liền đầu ngón tay cũng bị mất tri giác: "Ta. . ." Khó khăn phun ra một chữ này, nàng nghiêng đầu một cái, bất tỉnh nhân sự.

Người áo đen hai mặt nhìn nhau, liền sợ đây là sự thực hoàng phi. Chủ tử nói, hoàng phi nhất định phải lông tóc không thương.

Sát thủ quen thuộc giết người, mà không phải cứu người. Không bị thương chút nào nhiệm vụ, so bắt sống Mộ Cẩm càng khó.

Thốn Bôn ngón tay mò về Lý Trác Thạch trong mũi. Sau đó hắn thờ ơ liếc nhìn người áo đen: "Các ngươi giết hoàng thượng phi tử."

Người áo đen là đang tìm kiếm hoàng phi, chân dung có, danh tự có. Có thể Lý Trác Thạch làm cải trang, cùng trên bức họa bộ dáng có chênh lệch. Mà lại ánh trăng mông lung, người áo đen nhận được mệnh lệnh là đuổi bắt Mộ Cẩm, nào nghĩ tới còn có một cái hoàng phi.

Lý Trác Thạch không biết sống hay chết, người áo đen nghĩ tiến lên cướp người, trực kích Thốn Bôn.

Thốn Bôn nhảy lên một cái, rời Lý Trác Thạch mấy bước.

Cầm đầu người áo đen cẩn thận chu đáo tướng mạo của nàng, tuy có nếp nhăn, có bớt, nhưng ngũ quan đích thật là hoàng phi.

Hắn tranh thủ thời gian điều tra hô hấp của nàng.

Không có. . .

Hắn muốn cho nàng bắt mạch, bị Thốn Bôn một kiếm ngang qua: "Chớ có lại đụng hoàng phi thi thể."

Người áo đen cắn răng nhìn xem trên mặt đất không nhúc nhích Lý Trác Thạch.

Hoàng phi chết rồi, bọn hắn cũng không sống nổi. Nhiệm vụ tối nay đã thất bại.

Nói hồi Mộ Cẩm bên này.

Bị người áo đen ngăn lại lúc, Mộ Cẩm vỗ vỗ Từ A Man lưng, trấn an nói: "Đừng sợ, có ta ở đây."

Thích khách trường kiếm đem Nguyệt Quang Trảm đoạn, vỡ vụn u quang tại Từ A Man trước mắt hiện lên. Nàng hoảng đến nhắm mắt lại.

Trên đường phố, mấy người kéo thành dài nhỏ ảnh tử, những cái bóng này linh xảo thoáng hiện, yên tĩnh trong đêm, trường kiếm cùng trường kiếm va nhau bén nhọn, đem gáy kêu chim chóc đều hù chạy.

Từ A Man cảm thấy mình bay lên, có gió đang bên tai hô hô quá. Nàng chân không chạm đất, chỉ dựa vào Mộ Cẩm khấu chặt nàng eo nhỏ nhắn tay mà chuyển động. Nàng đang sợ, nhưng biết mình không thể nhường nhị công tử phân tâm, thế là chăm chú cắn môi, đem sở hữu sinh tử sợ hãi, nuốt hồi trong bụng của mình.

Một lát sau, bốn phía an tĩnh. Nàng mới thò đầu một cái.

Yên tĩnh là yên tĩnh, bất quá, trước mắt có năm cái người áo đen chặn phía trước đường đi.

Từ A Man không tự giác ôm chặt Mộ Cẩm. Nhị công tử trên mặt lừa có một trương khăn, này không thể nghi ngờ nói cho thích khách, hắn có mắt tật. Tại dạng này sinh tử trước mắt, có phải hay không muốn nỉ non một câu: Nhưng cầu cùng năm cùng tháng cùng ngày lên chết? Nghĩ thì nghĩ, nàng không nói gì.

Mộ Cẩm mở miệng trước: "Từ tiểu Man, ta còn thiếu ngươi một sự kiện."

Đây là lâm chung chi ngôn đi. Nàng hốc mắt có chút đỏ lên.

"Tại Lĩnh châu sòng bạc, bị hai cái thô mãng đại hán đoạt danh tiếng, ta lòng có bất mãn. Đêm nay, rốt cục có thể lại này một tiếc nuối."

Từ A Man: ". . ." Có chuyện gì, có thể chờ hay không an toàn thời điểm lại nói.

Mộ Cẩm nhẹ nhàng lột xuống che tại trên ánh mắt khăn, gió đêm thổi lên khăn một bên, lại phất qua hắn đuôi lông mày.

Ánh trăng rơi xuống, một đôi thanh mắt trong vắt trong sáng.

Từ A Man kinh ngạc. Phủ thật lâu đóa đóa hoa đào, liếc thấy lại như vậy mê người tâm hồn.

Mộ Cẩm cong lên cười, hắn tiến lên, đưa nàng bảo hộ ở sau lưng, khinh miệt nhìn xem mấy người áo đen kia: "Không biết tự lượng sức mình."

Đang khi nói chuyện, Mộ Cẩm giống như quỷ mị, lặn xuống một người áo đen trước mặt, bay lên một cước, lại đoạt người áo đen kiếm."Ta không thích dùng kiếm. Bởi vì một khi ta dùng kiếm, giết người liền dễ như trở bàn tay."

"Tiểu Man, nhắm mắt lại." Hắn thủ đoạn nhẹ nhàng linh hoạt, cầm kiếm hất lên.

Từ A Man nghe lời đóng chặt lại con mắt, nàng đứng tại chỗ không nhúc nhích. Chung quanh ngoại trừ phong thanh, liền là kiếm minh, cùng người áo đen kêu thảm.

Về sau, lại an tĩnh.

Mộ Cẩm một đôi tay dắt nàng: "Vốn muốn cho ngươi kiến thức một chút bản công tử uy phong, lại sợ ngươi buổi tối ác mộng."

"Nhị công tử, ngươi giết người sao?"

"Không có, để bọn hắn chạy."

Từ A Man lúc này mới mở mắt.

Mộ Cẩm còn nói: "Chạy mới tốt." Thả chạy thích khách, mới có thể đem hoàng phi tin tức truyền về cho hoàng thượng.

Từ A Man ngửa đầu: "Nhị công tử, ngươi võ công rất cao sao?"

"Ân." Đối mặt nàng tín ngưỡng, Mộ Cẩm khiêm tốn lên tiếng.

"Cao bao nhiêu nha?"

"Tẩu hỏa nhập ma trước đó, luyện đến đệ thất trọng. Lại tu tâm pháp, đột phá đệ cửu trọng."

Nàng không hiểu những này, hỏi: "Cùng Thốn Bôn so đâu?"

"Bất phân thắng bại."

"Thật là lợi hại a." Từ A Man ánh mắt không đồng dạng, sáng tinh tinh. Liền ngữ khí cũng không đồng dạng, mừng khấp khởi.

Mộ Cẩm: ". . ."

Hóa ra trong lòng nàng, là bởi vì Thốn Bôn lợi hại, hắn mới đi theo lợi hại.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 91: Tiếc Nuối.

Mộ Cẩm hối hận, vừa rồi nhường Từ A Man đóng mắt, liền nên nhường nàng gặp một lần nàng nam nhân như thế nào lấy một địch năm.

Tiếc nuối.

Mới giải quyết xong một cái tiếc nuối, Mộ Cẩm lại thêm một cái khác tiếc nuối.

Từ A Man một mực hướng về hắn cười, trong mắt tràn lên ánh trăng gợn sóng, cho hắn tâm hoa rót một mảnh nhu nước.

Mộ Cẩm nhịn không được, thấp mổ mổ môi của nàng.

Thốn Bôn là hắn tự mình chọn lựa hộ vệ, nàng tán thưởng Thốn Bôn, cũng là đối với hắn tên này chủ tử biểu thị kính ý.

Hai người tay trong tay đi trở về.

Lý Trác Thạch vẫn không có tỉnh.

Cô nam quả nữ chung sống một phòng, có hại cô nương danh tiết. Thốn Bôn đưa nàng thả lại trên giường, liền ra.

Mộ Cẩm cùng Từ A Man trở về khách sạn, Thốn Bôn đi theo tiến Mộ Cẩm gian phòng, đóng cửa lại."Nhị công tử, kế hoạch hoàn thành."

"Ân." Mộ Cẩm ứng thanh.

Từ A Man hỏi: "Lý cô nương không có sao chứ?"

Mộ Cẩm: "Không có việc gì, nàng đã hôn mê."

Mộ Cẩm cố ý thả ra nhập quan tin tức, là vào ngày trước.

Cùng dân gian truyền tin rất khác nhau, thành quân có dùng bồ câu đưa tin. Từ Tây Phụ quan đến hoàng cung, chim bồ câu cần nửa ngày thời gian.

Chu Văn Đống lại phái tây bắc thích khách, bỏ ra một ngày thời gian đuổi kịp thương đội.

Án này suy tính, đêm nay thích khách trở lại tin tức hồi cung, ngày mai buổi trưa trước, trong cung nhưng biết.

Mộ Cẩm: "Người của hoàng thượng đã đuổi tới, chúng ta sáng sớm ngày mai liền đưa nàng đi."

Từ A Man không có ý kiến, nàng đều là nghe nhị công tử.

Chạy trốn lâu như vậy, trải qua đêm nay, Từ A Man mới tính gặp đao quang kiếm ảnh.

Tương lai chính là như vậy sinh sống đi. Nàng không có hối hận chỗ trống, đêm nay đối mặt người áo đen vây quét, nàng thật sự có cùng nhị công tử đồng sinh cộng tử suy nghĩ.

Đều muốn ôm hắn hợp táng, chắc hẳn nàng đối với hắn rất thích.

Nằm ở trên giường, Từ A Man rất lâu không có ngủ.

Mộ Cẩm ôm nàng: "Còn tại sợ hãi?"

Nàng lắc đầu: "Không có. Chính là. . ."

"Cái gì?" Ngón tay hắn xuyên qua mái tóc dài của nàng. Như thế một cái tiểu nhân nhi, hắn mỗi ngày ôm cũng không thấy đến dính.

Từ A Man nghi ngờ nhìn xem hắn: "Nhị công tử, con mắt của ngươi là lúc nào khôi phục nha?"

"Liền là tại sống chết trước mắt, đột nhiên hai mắt tỏa sáng. Đây chính là trời xanh ý chỉ đi." Mộ Cẩm khí định thần nhàn.

Từ A Man: ". . ." Khẳng định đang gạt người. Nàng nắm tay đập hắn một chút: "Ta thật sự là bạch bạch vì ngươi lo lắng."

Hắn một chưởng bao lại quả đấm của nàng, bắt được bên môi hôn một cái: "Liền khôi phục một hai ngày."

Nàng hoành hắn một chút: "Không tin ngươi."

Mộ Cẩm lại hôn nàng nắm tay nhỏ: "Hai ba ngày."

Từ A Man thu tay lại: "Rõ ràng là lỗi của ngươi, làm sao còn tới chiếm ta tiện nghi?"

"Chúng ta là lưỡng tình tương duyệt. Ta chiếm của ngươi tiện nghi, ngươi không phải cũng chiếm ta tiện nghi?"

"Miệng lưỡi trơn tru." Từ A Man giơ chân lên đá hắn: "Ngươi lúc đầu hai ba bốn năm sáu, còn không có đền bù đâu. Ngươi lại phạm vào sai, ngươi nói ta về sau còn thế nào tin ngươi nha?"

"Ta sai rồi, ta thật sai." Đầu gối bị nàng đạp một chút, hắn ngược lại cười: "Ta thế mà nhường đáng yêu như vậy tiểu Man lo lắng cho ta, vì ta sầu lo. Ta có tội, ta cũng biết tội. Nói đi, nghĩ ta làm sao đền bù?"

"Ngươi cho rằng ngươi nói xin lỗi, ta liền sẽ tha thứ ngươi rồi?"

"Vậy ngươi muốn như thế nào?"

Từ A Man đẩy hắn: "Ngủ trên mặt đất đi." Nói xong đem hắn chăn mền trên người cuốn đi. Chết cóng hắn tốt.

Mộ Cẩm mất giai nhân trong ngực, lập tức nhận lầm: "Cho ta một cơ hội, về sau nhất định vì ngươi hai ba bốn năm sáu bảy thật tốt chuộc tội."

Chăn của nàng trong nháy mắt quay lại đây một người, nàng trách cứ: "Ngươi làm sao cùng vô lại đồng dạng?"

"Ta lại cũng là lại nữ nhân của ta."

Thật đúng là cùng vô lại đồng dạng."Hừ."

"Tốt, đừng nóng giận." Mộ Cẩm trìu mến nâng lên của nàng bánh bao nhỏ mặt, "Sớm nghỉ ngơi một chút, chúng ta sáng sớm ngày mai liền đi."

"A, ta ngủ trước. Có tìm ngươi tính sổ thời điểm." Nói xong, nàng lại uốn tại Mộ Cẩm trong ngực.

Mộ Cẩm đào phạm thân phận, thương đội hoàn toàn không biết gì cả. Thích khách đã đuổi đi theo, mấy người liền không lại cùng

thương đội đồng hành, để tránh liên luỵ vô tội.

Cùng dẫn đầu thương nhân tạm biệt, Mộ Cẩm cho hắn ba đĩnh vàng.

Dẫn đầu thương nhân cân nhắc vàng, lưu luyến không rời.

Thốn Bôn mua một chiếc xe ngựa, tiến về tây bắc biên cương.

Lên được sớm, đi rất gấp. Lý Trác Thạch nhẫn nhịn mới vừa buổi sáng mà nói, ở trên xe ngựa mới hỏi lên: "Tối hôm qua là chuyện gì xảy ra?" Nàng lại không tốt, cũng không trở thành một chưởng liền bất tỉnh.

Xe ngựa xóc nảy, phao không được trà.

Mộ Cẩm cầm lấy ấm nước, xuyết một ngụm mới nói: "Lý cô nương, đêm qua, Lý Trác Thạch đã bị hoàng thượng phái tới thích khách giết chết."

Hết thảy phối hợp vừa đúng, bao quát người áo đen.

Người áo đen chợt nghe Thốn Bôn nói đây là hoàng phi, nghĩ cùng nhiệm vụ của mình, khẳng định có chỗ phân tâm.

Thốn Bôn bôi ở Lý Trác Thạch cái mũi bế hơi thở phấn, chính là muốn nhường người áo đen tại mất đi tỉnh táo thời điểm, xác nhận Lý Trác Thạch chết đi, nhưng lại không cho người áo đen bắt mạch cơ hội.

Chỉ tốt ở bề ngoài, sống chết không rõ. Có người áo đen chịu được.

Lý Trác Thạch nhìn về phía Thốn Bôn: "Nói như vậy, hôm qua ngươi là cố ý không địch lại đối thủ, đem người áo đen dẫn hướng ta rồi?"

"Đúng thế." Thốn Bôn ngồi tại cửa xe ngựa bên: "Lý cô nương, mạo phạm."

"Đã là minh hữu, vì sao không đem kế hoạch nói cho ta?" Hại nàng bạch bạch chịu một chưởng, đến nay còn đau. Buổi sáng, nàng đã cảm thấy một chưởng này là Thốn Bôn gây nên. Chưởng kích chỉ là ngoại thương, nếu là sát thủ thích khách tập kích, làm sao thủ hạ lưu tình.

Thốn Bôn không có trả lời.

Mộ Cẩm: "Vội vàng ở giữa kế hoạch, Thốn Bôn cũng là hành sự tùy theo hoàn cảnh."

Lý Trác Thạch lại hỏi: "Đây là muốn đem ta mang đi nơi nào?"

"Lý cô nương có thể từng nghe nói, đóng giữ Tây Phụ quan biên cương Tả Phi Hoa, Tả tướng quân?"

"Đương nhiên. Cha ta năm đó ở Tây Phụ quan cùng Bách Tùy đại chiến, vị này Tả tướng quân là cha ta bộ hạ cũ. Về sau, cha ta cùng tiên hoàng náo mâu thuẫn, từ quan, Tả Phi Hoa liền thăng làm Tả tướng quân." Lý Trác Thạch nói: "Năm đó, Tả tướng quân muốn theo cha ta cùng đi. Cha ta nói thẳng, hắn từ quan chỉ vì tiên hoàng không tín nhiệm, thuộc cái người tư oán. Cha ta khuyên Tả tướng quân rút quân về ra sức vì nước. Về sau cũng rất ít nghe được Tả tướng quân tin tức."

Mộ Cẩm: "Tả tướng quân một mực lưu tại Tây Phụ quan. Ta muốn đem ngươi đưa đi trú quân doanh, do Tả tướng quân chiếu cố ngươi."

"Tả tướng quân?" Lý Trác Thạch ngày đó đoán được không sai, Thốn Bôn tại trên địa đồ vẽ vòng, liền là trú quân doanh."Hắn là Đại Tễ tướng quân." Đã là Đại Tễ tướng quân, liền là hoàng thượng quan võ, lại như thế nào thu lưu trốn phi?

Mộ Cẩm: "Hắn năm đó cùng La Sát tướng quân chinh chiến sa trường, cùng tiên hoàng cũng có chút giao tình. Tả tướng quân xem tiên hoàng là tín ngưỡng, mà ta là tiên hoàng tứ hoàng tử, coi như ta không có binh phù, mặt mũi này, Tả tướng quân cũng vẫn là cho."

Hắn lời nói được nhẹ nhàng linh hoạt, Lý Trác Thạch lại nhíu mi: "Vì cái gì ngươi sẽ nhận biết Tả tướng quân?"

"Cái khác liền bất tiện nhiều lời." Mộ Cẩm nói: "Tiểu Man để cho ta cho ngươi tìm một cái chỗ an thân. Ngươi giấu ở trong quân doanh, hoàng thượng cũng không nghĩ ra. Tuần bổ hoặc là thích khách, càng sẽ không đi quân doanh điều tra một nữ nhân. Ngươi là La Sát tướng quân hậu đại, đương nam binh cũng thành, đương nữ tướng cũng được. Tả tướng quân đều sẽ đối ngươi đặc thù chiếu cố."

Lý Trác Thạch vì lúc trước chính mình bật cười. Mộ Cẩm há lại không có việc gì công tử ca, hắn lỗi lạc không bị trói buộc, chính là tiên hoàng ảnh tử. Nàng bỗng nhiên nói: "Mộ công tử, ta có một cái to gan suy đoán."

Thương nghị chính sự lúc, Từ A Man phần lớn lặng im. Nghe được Lý Trác Thạch mà nói, nàng nhìn Mộ Cẩm một chút.

Mộ Cẩm đối nàng hồi một trong cười, lại chuyển hướng Lý Trác Thạch."Lý cô nương nghĩ thêm đến tương lai của mình đi."

Lý Trác Thạch: "Mộ công tử không muốn nghe nghe xong suy đoán của ta sao?"

Mộ Cẩm: "Chúng ta không phải cái gì thân mật quan hệ, nói chính sự liền tốt. Nói chuyện phiếm liền miễn đi."

"Tiên hoàng di chiếu bên trên miễn xá Mộ phủ cùng Binh bộ thượng thư. Tiên hoàng hẳn là nghĩ đến, hoàng thượng sẽ đem ngươi coi là người Tiêu gia, mà không phải di chiếu bên trong đặc xá Mộ gia người. Ta nghĩ mãi không thông chính là, tiên hoàng khi còn sống yêu chân hoàng hậu, như thế nào nhường chân hoàng hậu nhi tử tại hắn đi về sau, thụ hoàng thượng diệt lục." Lý Trác Thạch nói: "Ta bây giờ minh bạch, tiên hoàng cho ngươi lưu lại một cái Tả tướng quân. Tục ngữ có nói, tướng ở bên ngoài, quân mệnh có thể không nhận. Quân doanh đều lấy binh phù vi lệnh. Thế nhưng là, trong lịch sử có mấy vị danh tướng, dưới trướng binh sĩ không nhận binh phù, chỉ nhận tướng lĩnh. Tiên hoàng cho ngươi lưu cái cuối cùng lựa chọn, là Tả tướng quân."

Mộ Cẩm tinh nghịch cười một tiếng: "Lý cô nương cùng hoàng thượng lâu, thích nghĩ chút có không có."

"Đóng giữ biên cương binh sĩ cả một đời cũng không gặp được hoàng thượng, hoàng mệnh xa xôi, thế là chỉ từ tướng lệnh. Mà lại, nơi này là thực chiến binh sĩ, so với kinh thành chờ lệnh càng thêm thiện chiến." Lý Trác Thạch cười: "Nếu là tứ hoàng tử cố ý bức thoái vị, chỉ sợ Tả tướng quân này mấy vạn tinh binh, liền đầy đủ phá vỡ kinh thành."

"Lý cô nương, ta vô ý lưu danh sử sách, đương đánh trận chơi vui a." Mộ Cẩm nói: "Đưa ngươi đi Tả tướng quân nơi đó, là sắp xếp của ta. Về phần ngươi đi ở hoặc không lưu, muốn nhìn chính ngươi quyết định."

Lý Trác Thạch lại có lý do gì không lưu đâu? Nàng giấu ở đâu, cũng không bằng ở tại Đại Tễ quân doanh an toàn.

Mà lại, đây là Đại Tễ biên cương, là nàng đời đời kiếp kiếp bảo vệ quốc thổ. Nàng có thể không phải người của hoàng thượng, nhưng nàng nhất định là Đại Tễ con dân.

Nàng cam nguyện vì này vạn dặm giang sơn, chiến tử sa trường.

Đem đến trú quân doanh.

Từ A Man ngồi vào Lý Trác Thạch bên người, nhẹ nói: "Lý cô nương, ngươi phải bảo trọng."

"Ngươi cũng thế." Lý Trác Thạch tại Từ A Man bên tai nói: "Ngươi đừng dung túng Mộ Cẩm. Hắn đã hứa ngươi hứa hẹn, tại hắn coi là thật thời điểm, ngươi liền có thể thỏa thích khi dễ hắn."

"Ta khi dễ, nhị công tử thiếu ta thật nhiều thật nhiều đồ vật. Hắn nói nhất định sẽ trả cho ta." Từ A Man đồng dạng thấp giọng: "Lý cô nương, ngươi thật quyết định tại quân doanh sinh sống sao?"

"Đối với ngươi mà nói, có lẽ không thể tưởng tượng nổi. Nhưng là, cha ta từng nói, chúng ta tướng quân phủ là xông pha chiến đấu kim qua thiết mã, là trảm tướng khiên kỳ kiên giáp lợi binh. Nơi này mới là thiên địa của ta."

"Lý cô nương, ngươi thật thật là lợi hại." Từ A Man hai con ngươi tỏa sáng, "Ta về sau đi theo nhị công tử nhận thức chữ, nếu là nhận chữ nhiều, ta viết thư cho ngươi, kể cho ngươi giảng Bách Tùy phong thổ dân tình."

"Tốt, vậy ta cũng cho ngươi hồi âm." Lý Trác Thạch cười. Đây coi như là nàng bằng hữu duy nhất.

"Nhị công tử nói, chúng ta về sau sẽ trở về Đại Tễ. Nếu là trở về, ta nhất định tới gặp ngươi."

"Hoàng thượng ghi hận Mộ Cẩm một kiếm kia, nhưng hắn một ngày trăm công ngàn việc, tương lai nạp phi phong hậu, lại sao có thể mỗi ngày nhớ tới Mộ Cẩm. Mà lại, muốn bắt Mộ Cẩm cũng không dễ dàng."

Từ A Man gật gật đầu, nàng cũng là mới biết, nhị công tử nguyên lai rất lợi hại."Lý cô nương thật buông xuống hoàng thượng sao?"

"Không gặp được hắn, hơi nhớ nhung. Gặp được hắn, tương lai liền liền tưởng niệm cũng sẽ không có. Người đâu, đến cho mình lưu một điểm mỹ hảo hồi ức, không muốn đem kết cục đi được quá tàn nhẫn."

Xe ngựa đứng tại cách quân doanh một dặm đường vùng ngoại ô.

Tả Phi Hoa hai con ngươi như ưng, đen nhánh trên mặt có một đạo vết đao: "Gặp qua nhị công tử."

Đây là hắn cùng Mộ Cẩm lần thứ nhất gặp mặt. Tiên hoàng từng có lệnh, nếu là tứ hoàng tử bị tam hoàng tử bức đến tuyệt lộ, Tả tướng quân cần trợ tứ hoàng tử một chút sức lực.

Bất quá, Mộ Cẩm cũng không có đi đến tuyệt lộ chính là.

Tiên hoàng không biết, Mộ Cẩm đã có một chi hộ vệ đội, là Đinh Vịnh Chí nhiều năm chiêu binh mãi mã mua chuộc. Vì bảo trụ tứ hoàng tử, Mộ lão gia cùng Binh bộ thượng thư riêng phần mình làm chuẩn bị.

"Tả tướng quân, vị này liền là La Sát tướng quân nữ nhi. Gọi. . ." Mộ Cẩm chuyển hướng Lý Trác Thạch: "Kêu cái gì rồi?"

"Lý Thành Ngọc." Trác Thạch thành ngọc.

Đổi thành dạng này, Tiêu Triển một đoán liền đoán được. Nhưng Mộ Cẩm cũng lười quản: "Tả tướng quân, làm phiền ngươi."

Tả Phi Hoa: "Thần lĩnh mệnh."

Ly biệt sắp đến.

Lý Trác Thạch hỏi: "Từ cô nương, có nhớ hay không chúng ta lần thứ nhất gặp mặt?"

Từ A Man cười: "Đương nhiên, Nam Hỉ miếu."

"Chim rừng tổ phá không nơi nương tựa, La Sát quỷ ngồi Quan Tây." Lý Trác Thạch cười theo: "Đây đều là mệnh."

Nơi này là của nàng trời cùng đất. Gió tây gào rít giận dữ, vạn dặm bầu trời xanh cũng rực rỡ như xuân quang.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 92: Lạnh Quạ Bối Rối Nhường Xuân Quang.

Tiếp vào thích khách hồi âm, Chu Văn Đống đứng sừng sững ở phía trước cửa sổ, đem này một con đáng thương bồ câu đưa tin cho bóp chết.

Lý Trác Thạch thường thường đối Tiêu Triển bày ra một bộ xa cách tư thái. Của nàng rời cung, đối hoàng thượng mà nói lợi nhiều hơn hại. Chu Văn Đống ước gì nàng đi được xa xa. Có thể nguy nga hoàng thành, trong mắt hắn là tuyệt đối mệnh lệnh.

Nhiệm vụ thất bại, liền là thất bại.

Chu Văn Đống tiến cung diện thánh, lại vồ hụt.

Một cái tiểu thái giám nói: "Hồi Chu đại nhân, hoàng thượng đi thăm viếng hoàng phi nương nương." Tiểu thái giám không phải Tiêu Triển cận thân thái giám, nghe qua hoàng phi, chưa bao giờ thấy qua.

Cảm kích, sớm biết Lý Trác Thạch đi. Không biết rõ tình hình, cảm thấy hoàng phi nương nương nằm trên giường đã lâu, bệnh nguy kịch.

Mấy ngày trước đây, Chu Văn Đống cũng vồ hụt.

Nhưng khi đó, Tiêu Triển ngay tại trong phòng.

Ngoài cửa Thanh Lưu ngăn cản Chu Văn Đống, hảo tâm thấp giọng nhắc nhở: "Chu đại nhân, ngươi nếu là không có hoàng phi nương nương tin tức tốt, liền thiếu đi chút đến đây đi."

Người đến, tin tức không tới, hoàng thượng không cao hứng.

Người tới nhiều, tin tức một mực không tới, hoàng thượng mười phần không cao hứng.

Chu đại nhân vũ lực cao cường, nhưng dù sao nhìn không thấu hoàng thượng sắc mặt.

Chu Văn Đống có chút lo nghĩ. Hắn coi là, hoàng thượng chỉ là mặt ngoài đối Lý Trác Thạch tình thâm chậm rãi, chẳng lẽ còn có càng sâu tầng ý nghĩa a.

Hắn không biết nhân gian tình yêu, tự nhiên không chiếm được đáp án.

Ngự thư phòng bên ngoài, phá tại Chu Văn Đống trên mặt gió lạnh, lạnh thấu xương thấu xương.

Phía trước, hoàng thượng trở về, đang cùng Thanh Lưu nói: "Lâu như vậy, hoàng phi cho mời ngự y sao?"

"Mời." Thanh Lưu nghiêm trang trả lời: "Ngự y nói, hoàng phi nương nương cũng không lo ngại."

"Cái kia trẫm an tâm." Tiêu Triển đảo mắt nhìn thấy đứng trang nghiêm Chu Văn Đống.

Chu Văn Đống đáy lòng hoảng hốt: "Thần khấu kiến hoàng thượng."

"Đi vào nói đi." Tiêu Triển ôn nhuận thanh nhã, trong mắt không xen lẫn nát gió.

Chu Văn Đống lại cảm thấy, ngoài cửa âm phong thổi đến càng lạnh hơn.

Tiêu Triển ngồi lên cái ghế, khẽ hỏi: "Có phải hay không hành thích Mộ Cẩm có kết quả?"

"Hoàng thượng, nhiệm vụ thất bại." Chu Văn Đống quỳ xuống đất thỉnh tội: "Mộ Cẩm chạy, mà lại. . ."

"Hả?" Mộ Cẩm chạy, là một kiện không thể bình thường hơn được sự tình, bởi vì hắn có một cái võ công cao cường hộ vệ. Tiêu Triển lúc này đang nghĩ, cái này Thốn Bôn đến tột cùng ra sao lai lịch.

"Mà lại, hoàng phi cũng đi theo Mộ Cẩm bên người."

Tiêu Triển giương lên khóe môi cứng đờ.

Chu Văn Đống nói tiếp: "Thần phái đi sát thủ mắt vụng về, thất thủ đánh trúng hoàng phi." Cái gì bóng đêm ảm đạm mông lung, cái gì hoàng phi làm ngụy trang, những này lấy cớ, Chu Văn Đống cũng sẽ không giảng.

Tiêu Triển triệt để che dấu mỉm cười.

Chu Văn Đống ngược lại thản nhiên: "Hoàng phi lúc này không có hô hấp."

Tiêu Triển lặng im, rất rất lâu.

Gió lớn thổi cửa sổ phanh phanh rung động.

Gian phòng bên trong có gió, thời gian nhưng lại giống như là đứng im đồng dạng.

Thanh Lưu cúi đầu, tiến lên nhốt cửa sổ.

Chu Văn Đống quỳ xuống đất, chậm đợi hoàng thượng xử lý.

Gió giống như là ngừng, Tiêu Triển mới tỉnh táo lại, hắn nở nụ cười: "Chu Văn Đống, ngươi đang giảng cái gì mê sảng? Hoàng phi rõ ràng ngay tại trẫm hoàng cung. Trẫm vừa rồi mới đi thăm viếng nàng. Nàng bệnh đến lâu, ít có đi lại. Ngươi không gặp được người liền bố trí hoàng phi sinh tử, phải bị tội gì?"

Chu Văn Đống hoảng hốt: "Hoàng thượng!"

Tiêu Triển đứng dậy: "Đi xuống đi. Về sau ít hơn nơi này tới."

"Hoàng thượng." Chu Văn Đống dập đầu, "Hoàng thượng, thần khẩn cầu ngươi —— "

"Ra ngoài." Tiêu Triển lạnh lùng.

Chu Văn Đống hối hận không kịp. Hắn giờ mới hiểu được, hoàng thượng đến nay cũng không muốn tiếp nhận hoàng phi rời cung một chuyện.

Thanh Lưu tới mời người: "Chu đại nhân, ngươi đi ra ngoài trước đi."

Chu Văn Đống ngẩng đầu nhìn một chút lưng quay về phía hắn Tiêu Triển: "Thần tội đáng chết vạn lần."

"Ra ngoài." Tiêu Triển phun ra hai chữ.

Đón lấy, cửa bị đóng lại.

Thanh Lưu cũng có bất an, giương mắt hướng Tiêu Triển: "Hoàng thượng."

"Trẫm cho là cái gì tin tức trọng yếu. Chu Văn Đống vậy mà cũng nói người thị phi." Tiêu Triển điềm nhiên như không có việc gì, tọa hạ lật xem tấu chương.

Tễ Đông phát lũ lụt, Giang Nam bắt được một cái tham quan ô lại. Lo thiên hạ chi lo, mới là một cái đế vương trách nhiệm.

Nữ nhân ngã bệnh hẳn là do ngự y đi trị liệu.

Văn võ bá quan trước mặt hoàng thượng hết thảy như thường, hoặc là nói, so lúc trước càng cao hơn nhã như trăng.

Đăng cơ đại điển tới gần, Tiêu Triển bề bộn nhiều việc chính sự, mấy ngày đều là hơn nửa đêm mới lên giường nghỉ ngơi.

Mùa đông muốn tới, giường rồng cũng lạnh. Thật lâu không có ý đi ngủ, hắn đứng lên.

"Hoàng thượng." Thanh Lưu bừng tỉnh, liền vội vàng tiến lên hầu hạ.

"Thanh Lưu, trẫm hồi lâu không thấy hoàng phi." Tiêu Triển ngưỡng vọng vầng trăng cô độc."Mỗi lần quá khứ thăm viếng, nàng luôn luôn tránh mà không thấy. Lúc trước, Trác Thạch không phải một cái náo tính tình người. Từ khi bị bệnh, tính tình càng lúc càng lớn."

Thanh Lưu vì Tiêu Triển phủ thêm ngoại bào.

Này cũng nhắc nhở Tiêu Triển, "Muốn bắt đầu mùa đông, rõ thiên mệnh người cho hoàng phi mua thêm quần áo mùa đông."

Thanh Lưu cúi đầu: "Là."

"Màu sắc muốn diễm lệ. Nàng xuyên tố y dáng vẻ luôn luôn có một ít khổ tướng, này điềm xấu." Tiêu Triển buông tiếng thở dài: "Nàng chính là Đại Tễ quốc mẫu. Trẫm lo lắng, bệnh của nàng thân thể như thế nào tham gia phong hậu đại điển."

Thanh Lưu lưng mồ hôi lạnh ươn ướt, cái gì cũng không dám nói.

Đăng cơ đại điển một ngày trước, hoàng thượng lại lần nữa từ trên giường bừng tỉnh, về sau lại đi hoàng phi tẩm cung.

Hắn đi được mười phần vội vàng.

Thanh Lưu theo ở phía sau, trong lòng run sợ.

Triều đình trên dưới vì đăng cơ đại điển chuẩn bị gần một tháng, nếu là gây ra rủi ro, ai cũng đảm đương không nổi. Thanh Lưu suy tư hồi lâu, lại nhớ không nổi có ai có thể ngăn cản hoàng thượng. Liền hoàng thái hậu cũng không được.

Tiêu Triển sắc mặt lạnh lùng, vội vã bước vào Lý Trác Thạch gian phòng.

Cung nữ cùng thái giám một mặt hoảng hốt, quỳ đầy đất: "Hoàng thượng."

Lý Trác Thạch rèm che một mực là buông thõng, Tiêu Triển chưa từng nhấc lên quá.

Hắn vẫy lui cung nữ cùng thái giám. Thanh Lưu thối lui đến ngoài cửa.

Tiêu Triển chậm rãi nói: "Trác Thạch, ngày mai liền là trẫm đăng cơ đại điển. Ngươi biết, trẫm trước đó hết thảy, cũng là vì một ngày này. Ngươi là trẫm duy nhất phi tử, chẳng lẽ ngươi cũng muốn ì ở chỗ này, không vì trẫm xuống giường đi một chút không?"

Rèm che bên trong không có bất kỳ cái gì thanh âm.

Hắn thở dài một tiếng khí: "Ngươi đến tột cùng là tại bất mãn cái gì? Ngươi cùng trẫm nói một chút. Nếu là hợp lý, trẫm liền doãn ngươi."

Vẫn không có đáp lại.

Tiêu Triển hạ giọng: "Trác Thạch, ngươi có phải hay không bởi vì bị bệnh gầy gò, mới không muốn gặp trẫm?"

Gió đêm phất qua rèm che. Rèm che nhẹ nhàng phiêu.

Tiêu Triển cười: "Ta đã để cung nữ cho ngươi hầm chịu ngàn năm nhân sâm, ngươi dưỡng tốt thân thể, tương lai phong hậu đại điển nhất định là có một không hai thiên hạ."

Rèm che còn tại phiêu.

Tiêu Triển đưa tay kéo rèm che, xốc lên về sau, bên trong không có một ai. Nụ cười của hắn thành vẻ giận dữ: "Người tới! Hoàng phi đâu? Đi đâu?"

Thanh Lưu đẩy cửa tiến đến, quỳ nhào vào: "Hoàng thượng." Thanh Lưu nhịn không được, nói thẳng: "Hoàng thượng, Chu đại

nhân nói, hoàng phi nàng đã bị một chưởng đánh chết. . ."

Cửa phòng mở rộng, nến đèn lắc lư, rèm che đón gió phất phới.

Tiêu Triển cảm thấy có một cỗ gió lạnh tràn vào tim, hắn bỗng nhiên ngồi bệt xuống giường.

"Hoàng thượng." Thanh Lưu quỳ đi lên nâng.

Tiêu Triển khoát tay: "Các ngươi ra ngoài."

"Là." Thanh Lưu lại nơm nớp lo sợ lui xuống.

Tiêu Triển cúi người, tại trên gối tìm hồi lâu, mới nhặt được một cây tóc dài: "Nghe nói vợ chồng là muốn kết tóc, ngươi làm sao chỉ cấp ta lưu lại một cây. . ."

Nàng từ thiếu nữ trưởng thành nữ nhân, làm bạn hắn đi đến xanh tiêu đường, lại tại cuối cùng vứt xuống hắn.

Đêm nay, hoàng thượng nghỉ đêm hoàng phi tẩm cung.

Thanh Lưu ở ngoài cửa bối rối không thôi, lo lắng hoàng thượng liền đăng cơ đại điển cũng không đoái hoài tới.

Hôm sau bình minh, hoàng thượng ra, thần sắc hắn như thường: "Hoàng phi náo loạn tính tình. Hôm nay đăng cơ đại điển, nàng thì không đi được."

Tiêu Triển bước xuống bậc thang, long bào bóng lưng thẳng tắp tú kỳ.

Này một tòa hoàng cung, là thời trẻ con của hắn bướng bỉnh, vô luận như thế nào hắn cũng muốn đi xuống. Giống nhau tiên hoàng.

Trên vạn người Thanh Thuận đế, trong cung có một ốm yếu hoàng phi. Không người gặp qua nàng. Phong hậu đại điển cũng là Thanh Thuận đế một người hoàn thành nghi thức.

Thanh Thuận đế thường lưu luyến hoàng hậu tẩm cung, trong triều trên dưới nói, vị này hoàng hậu nương nương là họa quốc hồng nhan.

Nhưng thịnh thế như Đại Tễ, hồng nhan họa ai nước?

Đưa tiễn Lý Trác Thạch, Mộ Cẩm ba người hướng Từ A Man quê hương tiểu trấn xuất phát.

Thốn Bôn sai đi xa phu, chính mình cưỡi ngựa xe, một đường đi về phía tây.

Từ A Man thích hợp bên cỏ dại cũng muốn giải thích một lần."Nơi này đường, ta khi còn bé đi theo cha tới qua."

Vô luận nàng nói cái gì, Mộ Cẩm đều mỉm cười ứng thanh.

Trở lại quê hương tình e sợ, rời nhà cửa càng gần, Từ A Man ngược lại buông xuống rèm: "Nhị công tử, ngươi đã cho nhà ta sắp xếp xong xuôi sao?"

"Ân, một đêm chợt giàu dễ dàng bị đố kị. Ta an bài người ở ngươi nhà sát vách, ngày lễ ngày tết sẽ cho ngươi nhà giúp đỡ bồi bổ." Đinh Vịnh Chí nếu là biết mình mời chào trở về hộ vệ tinh nhuệ, tại cho nhị công tử làm việc vặt, sợ rằng cũng phải khí cấp công tâm.

Từ A Man cười: "Nhà chúng ta lúc sau tết, có thể ăn được dê sống lưng đỡ liền rất cao hứng." Nhiều năm như vậy, không biết trong nhà một năm có thể ăn mấy lần dê sống lưng đỡ.

"Về sau, nhà các ngươi không chỉ có thể ăn dê sống lưng đỡ mấy nhà, còn có thịt cá."

"Nhị công tử, ngươi không trở về mẫu thân ngươi quê hương nhìn một chút sao?"

"Không đi. Nàng đi nhiều năm như vậy, bụi về với bụi, đất về với đất, quê quán cũng không có thân nhân."

"Ân." Từ A Man đảo đảo tròng mắt, cọ đến Mộ Cẩm bên cạnh: "Về sau, thân nhân của ta. . ." Nàng cúi xuống thanh: "Cũng có thể là thân nhân của ngươi nha."

Mộ Cẩm cười nhẹ: "Lời này của ngươi. . . Có phải hay không làm ta người một nhà?"

Nàng mở ra cái khác mắt, mạnh miệng nói: "Cũng không phải, ngươi còn không có bái phỏng cha mẹ ta đâu."

Hắn chỉ về phía nàng tim: "Ngươi nơi này là coi ta là người một nhà."

"Ta có thể nói tốt. Cha mẹ ta ngươi về sau vẫn là phải gặp, gặp chúng ta mới gọi. . ." Nàng ho khan một cái: "Mới gọi thành."

"Chờ Đại Tễ hoàng đế vạn niệm câu tịch thời điểm, liền muốn hoài niệm ta này một cái tài mạo song tuyệt huynh đệ." Mộ Cẩm cười đến có thể hỏng: "Chúng ta trở về tức chết hắn."

"Ta cảm thấy hoàng thượng cũng không xấu, nói buông tha Mộ gia cùng Binh bộ thượng thư, liền thật không truy cứu." Từ A Man cố ý hoành hắn một chút: "Truy nã hành thích hoàng thượng thích khách, cũng là nhân chi thường tình."

Mộ Cẩm lập tức liền nắm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng: "Hoàng thượng đuổi bắt, là ngươi tương lai tướng công."

"Còn không có thành đâu."

Xe ngựa trải qua một gian quán trà, tại dũng mãnh chiến vui về sau, chuyển thành tiếng nhạc du dương: "Tích lũy cát mênh mang đụng bắc hoang, lạnh quạ bối rối nhường xuân quang."

Mộ Cẩm vễnh tai: "Đây là tích lũy cát trận khúc a?"

"Đúng nha." Đây là quê quán mới nghe được chiến vui, Từ A Man cười đến híp cả mắt: "Kỳ thật cũng là Tây Phụ quan tiểu điều sau đoạn."

Mộ Cẩm nổi lên nụ cười ôn nhu: "Nghe ta nương thân hát quá."

Từ A Man bỗng nhiên nhớ tới: "Nhị công tử, ngươi cũng nghe ta hát quá." Mặc dù nàng khi đó hát đến độ phát run. Nhưng hắn tán thưởng nàng hát đến không sai.

Mộ Cẩm hỏi: "Lúc nào?"

"Tháng chạp nhị thập, ngươi say rượu một đêm kia."

Từ A Man eo nhỏ nhắn bị Mộ Cẩm bàn tay chế trụ.

Hắn phun ra lời mang theo mùi rượu: "Tô mì này là ngươi nấu?"

Nàng gật gật đầu.

"Sinh nhật yến. . . Có ai đang hát khúc." Mộ Cẩm say khướt nói: "Ngươi cũng cho ta hát một chút."

Dưới tình thế cấp bách, Từ A Man hừ này thủ tích lũy cát trận khúc.

Nhị công tử lại nhìn nàng thật lâu, sau đó ôm lấy nàng, nói về mẹ ruột của hắn. . .

Từ A Man vẫn cho là, nhị công tử quấn lấy nàng không thả là bởi vì chén kia mì trường thọ. Hôm nay phương biết, nguyên lai còn có này một bài tiểu khúc khơi gợi lên hắn tưởng niệm.

Một đêm kia sự tình, Mộ Cẩm hoàn toàn không nhớ rõ. Hắn đời này chỉ chiếm lấy quá một cô nương. Hắn hứa hẹn nói: "Của ngươi hai ba bốn năm sáu bảy, ta đem dùng một thế hoàn lại."

Từ A Man thừa cơ thêm vào ước định: "Cái kia, của ngươi một thế chỉ có ta một người."

Mộ Cẩm trịnh trọng đáp: "Chỉ có ngươi một cái."

"Thêm một người, ta đều không để ý của ngươi." Nếu là gặp lại gặp rủi ro mỹ mạo cô nương, nàng cũng không đáp ứng.

Mộ Cẩm lại một lần nữa: "Chỉ có ngươi một cái."

Từ A Man đỡ lấy trâm gài tóc, ra vẻ thán thanh: "Cố mà làm, cho ngươi một cái chuộc tội cơ hội."

Lúc này, Thốn Bôn mở miệng nói: "Nhị công tử, vượt qua cái này giao lộ, liền là Từ gia cửa."

Từ A Man vội vàng vén rèm xe lên, lộ ra một cái to lớn dáng tươi cười.

Mộ Cẩm đưa nàng kéo đi trở về, thu lại rèm.

Nàng minh bạch, nàng không thể bại lộ chính mình, để tránh người nhà lo lắng.

Thốn Bôn đem xe ngựa chậm xuống tốc độ.

Từ A Man xuyên thấu qua rèm khe hở, gặp được cửa nhà mình, chính là nàng lúc rời đi cái kia một cánh cửa, chỉ là càng thêm phai màu.

Xe ngựa chậm rãi quá.

Nàng lưu luyến không rời mà nhìn xem càng ngày càng xa gia môn.

Mộ Cẩm tâm niệm vừa động: "Thốn Bôn."

Thốn Bôn: "Tại."

"Thời điểm còn sớm, tại trong thành này quấn vài vòng đi."

"Là." Thốn Bôn quơ quơ roi ngựa, đem xe ngựa ngoặt vào một cái.

Từ A Man nhào vào Mộ Cẩm trong ngực, "Nhị công tử, cám ơn ngươi."

Xe ngựa lần nữa đi tới Từ gia trước cửa.

Lúc này, ra hai người. Một cái cao cao thiếu niên gầy teo, phía sau cùng một cái duyên dáng yêu kiều cô nương. Thiếu niên thiếu nữ chính là thanh tịnh tuổi tác, xinh đẹp diệu nhân.

Từ A Man vừa mừng vừa sợ: "Nhị công tử, đó là của ta đệ đệ muội muội. Dáng dấp thật là tốt nhìn nha."

Mộ Cẩm con mắt rơi vào Từ A Man bông hoa vậy khuôn mặt tươi cười bên trên.

Hắn cũng cười.

Mộ Cẩm có được, là Từ A Man trong mắt núi non sông ngòi.

*

Tác giả có lời muốn nói:

Chính văn hoàn tất.

Không rõ dân ca cái kia đoạn nghịch thuật, có thể hồi nhìn Chương 8:.

Phiên ngoại liền là vợ chồng trẻ thường ngày.

Cám ơn.

NHƯỢNG XUÂN QUANG [C]

Giá Oản Chúc
dtv-ebook.com

Chương 93: Bách Tùy Chi Hành

Đến đỗ quyên thành, thời tiết đã vào đông.

Quá cảnh lĩnh đội người: "Dựa theo những năm qua, tiếp qua mười ngày qua liền có tuyết đầu mùa. Đại trời lạnh, các vị muốn đi đâu a?"

Mộ Cẩm: "Đến này du ngoạn."

Lĩnh đội người: "Mùa đông mỹ cảnh lại muốn đi mấy tòa thành. Đỗ quyên thành, thành như kỳ danh, năm sau đỗ quyên nở hoa rồi mới tốt nhìn."

Gió Tây Bắc cào đến Từ A Man gương mặt đau nhức.

Mộ Cẩm chạm chạm mặt của nàng, cùng như băng."Không đi, ở chỗ này qua mùa đông."

Mấy người thuê một cái tiểu viện tử, mời một cái sẽ giảng Đại Tễ ngữ đại gia làm tạp dịch. Tại toà này đỗ quyên thành ở tạm.

Đỗ quyên thành tới gần biên giới, lui tới thương nhân có Đại Tễ, có Bách Tùy, phiên chợ tương đối phồn hoa.

Vị đại gia này cho giảng chút Bách Tùy phong tình. Giảng được nhiều nhất là, tại Bách Tùy đương cô nương nhà có thể dễ chịu, đến đãi gả tuổi tác, chí ít có hai nam nhân, đảm nhiệm quân chọn lựa.

Nếu không phải Từ A Man đã có hôn phối, bằng tướng mạo của nàng, có thành bầy kết đội Bách Tùy nam nhân tới cầu thân.

Đại gia nữ nhi, năm đó ở bốn người bên trong tuyển hiện tại tướng công.

Bách Tùy nam nhiều nữ ít, nhưng tỷ nhi yêu xinh đẹp này một cái đạo lý, để chỗ nào đều được đến thông.

Bất quá, Mộ Cẩm loại này mắt hiện hoa đào nam nhân, không nhận Bách Tùy cô nương thích. Các nàng thiên vị Thốn Bôn như vậy mi thanh mục tú, bình tĩnh tỉnh táo người thành thật.

Thốn Bôn một người kẹp ở Mộ Cẩm cùng Từ A Man vợ chồng trẻ ở giữa, đại gia có chút đồng tình, thế là để lộ ra đi, Thốn Bôn đến nay chưa hôn phối.

Các cô nương tâm hoa nộ phóng.

Mộ Cẩm hài hước nói: "Thốn Bôn, không bằng ngươi tại Bách Tùy ở rể tốt. Ngươi nhìn những cô nương kia nhà, vì câu dẫn ngươi, trời đông giá rét cũng muốn lộ một đoạn tuyết trắng thiên nga cái cổ, đem mệnh đều không thèm đếm xỉa."

"Nhị công tử." Thốn Bôn mặt không biểu tình: "Thuộc hạ là Đại Tễ con dân."

Từ A Man đến nơi đây, vốn định làm đãi gả cô nương, lại bị Mộ Cẩm cưỡng ép kéo cái gọi là hôn phối.

Những cái kia thèm nhỏ dãi Thốn Bôn Bách Tùy cô nương, đối Từ A Man rất là thân mật. Bất quá, hai nước ngôn ngữ không thông,

cực ít giao lưu. Các cô nương chỉ có khinh thường gia truyền đạt yêu thương.

Lòng nhiệt tình đại gia đem những cái kia tiểu lễ vật chuyển giao cho Từ A Man.

Đây là cô nương nhà tâm ý, Từ A Man nhường Mộ Cẩm chuyển giao Thốn Bôn.

Mộ Cẩm cười không thể ngửa, ném cho Thốn Bôn.

Thốn Bôn lại ném vào Từ A Man.

Ăn dùng, ba người cùng nhau phân.

Xuyên, phần lớn chồng chất tại một gian khách phòng.

Cô nương nhà càng đưa càng nhiều, Thốn Bôn nói thẳng cự thu.

Đại gia liền không tốt thay mặt thu.

Thế là, những cô nương kia treo cửa sân.

Bách Tùy cô nương hướng nam tử tỏ tình, không có chút nào ngượng ngùng, chỗ này còn có nóng rát nữ tử cầu ái khúc.

Các cô nương nhiệt tình như lửa. Thốn Bôn sắc mặt càng ngày càng băng hàn, qua vài ngày nữa, hắn đã không ra khỏi cửa.

Từ A Man không hiểu Bách Tùy ngữ, nếu như không phải đi theo Mộ Cẩm ra ngoài, nàng cũng không ra khỏi cửa.

Thời tiết lạnh, Mộ Cẩm lười nhác đi, hoặc là đánh cờ, hoặc là thưởng thức trà.

Chỉ có cái kia đại gia, tới tới lui lui chạy.

Từ A Man thích dạng này yên tĩnh thời gian. Một ngày này, nàng hỏi: "Nhị công tử, chúng ta lại ở chỗ này ở bao lâu nha?"

Mộ Cẩm: "Gió lớn tuyết lớn, đi đường không tiện. Qua hết năm, chờ đỗ quyên hoa nở, ta cùng ngươi đến những địa phương khác đi một chút."

"Ân." Nàng thoát giày, cả người nằm tiến ổ chăn. Không chỗ có thể đi, trời đông giá rét, nàng hiện tại thích nhất là đi ngủ.

Mộ Cẩm chính nói những lời khác, phát hiện không có trả lời, nhìn lại: "Tiểu Man?"

Nàng đã ngủ được say sưa.

Hắn cho nàng quấn chặt lấy chăn. Ra khỏi phòng, lại nghe thấy cổng sân ngoài có kiều tiếu giọng nữ.

Trước kia không có phát hiện, Thốn Bôn như thế thụ cô nương hoan nghênh.

Mộ Cẩm đi phòng trước.

"Nhị công tử, ngươi tới được vừa vặn." Thốn Bôn ngâm một bình trà nóng: "Đây là chúng ta Đại Tễ Giang Nam lá trà."

Mộ Cẩm uốn lên không có hảo ý cười: "Bên ngoài những cô nương kia, ngươi một cái cũng không coi trọng?"

"Không có."

"Ngươi đi theo bên cạnh ta lâu như vậy, ta cũng không biết ngươi thích gì dạng cô nương." Mộ Cẩm bưng chén trà lên, ngửi ngửi hương trà. Quả nhiên Đại Tễ lá trà mới hợp vị."Ngươi cũng đến có thể thành gia niên kỷ, nếu là có thích cô nương, ta có thể vì ngươi làm chủ."

"Thuộc hạ không có."

"Bách Tùy cô nương tính cách mở ra, phối ngươi này một cái muộn hồ lô, vừa vặn bổ sung." Mộ Cẩm rót một miệng trà, bỗng nhiên giương mắt: "Nhiều năm như vậy, ngươi cũng không gần nữ sắc, không phải là đối nam nhân. . ."

"Thuộc hạ không có." Thốn Bôn nhìn một chút Mộ Cẩm, bồi thêm một câu: "Nhị công tử cứ yên tâm đi."

"Buồn bực, từ nhỏ đến lớn ngươi liền buồn bực." Có thể Mộ Cẩm cũng là chọn trúng Thốn Bôn kiệm lời.

Không nghĩ, như thế buồn bực nam nhân, đến Bách Tùy nhận một đám tiểu cô nương theo đuổi.

Thưởng thức trà đến một nửa, Mộ Cẩm nhớ tới, Từ A Man đã từng cho Thốn Bôn thêu quá một cái túi thơm.

Chủ tử nữ nhân, Thốn Bôn sẽ không tranh đoạt.

Có thể Từ A Man đã đưa quá túi thơm, liền mang ý nghĩa. . . Từng đối Thốn Bôn động qua tâm.

Mộ Cẩm đột nhiên cảm giác được, các cô nương đối Thốn Bôn thét lên bỗng nhiên trở nên chói tai. Hắn từ tiểu Man phải chăng

cũng giống những này Bách Tùy cô nương đồng dạng, dưới đáy lòng vì Thốn Bôn hò hét, vì Thốn Bôn si mê.

Nàng biết được võ công của hắn cùng Thốn Bôn tương xứng, mới đối với hắn lau mắt mà nhìn. Mộ Cẩm đáy lòng cảm giác khó chịu nhi.

Nói cho cùng, Từ A Man túi thơm, Mộ Cẩm một mực không có đạt được. Hắn trầm mặc để chén trà xuống, vội vàng trở về phòng.

Thốn Bôn không cảm thấy kinh ngạc.

Từ A Man mơ mơ màng màng tỉnh lại, chỉ thấy Mộ Cẩm ngồi tại bên giường, không ngừng nhìn chằm chằm nàng mãnh nhìn.

Nàng dụi dụi con mắt: "Nhị công tử, giờ gì?"

Mộ Cẩm hồi đến có chút đạm mạc: "Giờ Thân."

"Nha." Còn chưa tới bữa tối thời gian. Nàng trở mình, lại nhắm mắt lại.

Hắn chọc chọc nàng: "Có việc."

"Nha." Từ A Man nửa mê nửa tỉnh, lấy lệ lên tiếng.

Mộ Cẩm ho khan một cái: "Ngươi gần nhất nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, trước kia nói thiếu ta đồ vật, liền mấy ngày nay cho ta thêu."

"Nha." Nàng cũng không có cẩn thận nghe, đem mặt vùi vào trong chăn. Mùa đông nằm ổ chăn quả thực là thần tiên thời gian.

"Tiểu Man." Hắn lại chọc chọc nàng.

Từ A Man bởi vì một câu nói kia mới từ trong mộng thanh tỉnh. Nàng đã lười nhác uốn nắn, tên của nàng gọi Từ A Man. Tiểu Man liền tiểu Man đi, dù sao cũng liền nhị công tử một người gọi."Hả?" Nàng mở ra nhập nhèm con mắt, đem chăn hướng xuống túm dưới, lộ ra tiểu xảo trên nửa mặt.

Hắn cúi người, tại nàng trên trán hôn một cái, "Ta thiếu của ngươi, một mực tại cố gắng hoàn lại. Vậy ngươi thiếu ta đâu?"

Từ A Man ngẩn người: "Ta thiếu ngươi cái gì nha?"

Hắn lại hôn một cái, cơ hồ nghĩ vén chăn lên cùng nhau nằm."Trước đó, ngươi cho ta thêu mấy trương khăn. Thế nhưng là, còn thiếu một vật."

"Nha." Có thể nàng trước đó đáp ứng, cũng chính là khăn. Màu sắc khác biệt mà thôi thôi."Nhị công tử, ngươi là muốn hoa đây, vẫn là cỏ? Ta trung thực nói cho ngươi, cái gì diều hâu a lão hổ a, ta cũng sẽ không thêu."

"Ta muốn cái gì diều hâu lão hổ." Mộ Cẩm tẩu hỏa nhập ma thời điểm, Thốn Bôn cho tìm rất nhiều túi thơm. Những cái kia hương vị sang tị cực kì, "Ta muốn hương vị thanh nhã." Tốt nhất cùng hắn nhà tiểu mỹ nhân đồng dạng.

"A?" Từ A Man lần này mới tỉnh.

Đồ đần. Mộ Cẩm nói thẳng: "Đại Tễ cô nương cho tình lang tín vật đính ước. Tựa như là túi thơm?"

"Nha." Cũng thế, nàng cùng nhị công tử định tình, giữa hai người đưa cái tín vật, rất là hợp lý."Bất quá, nơi này không có hoa, ta hái không được hoa thơm làm túi thơm. Chỉ có thể mua chút có sẵn túi thơm trở về, phá hủy bên trong hương bao đương ngọn nguồn liệu."

"Tốt."

Đã nàng đã đáp ứng đưa tín vật đính ước, Mộ Cẩm cảm thấy không cần thiết lại so đo nàng cho Thốn Bôn tặng một cái kia.

Thốn Bôn là tại dưới con mắt của hắn, bắt làm tù binh của nàng tâm. Nhưng Thốn Bôn đã là một cái quá khứ. Hắn cũng có nàng không kịp tham dự quá khứ.

Lời tuy như thế.

Đêm hôm đó, ăn cơm, ngoài phòng đã nổi lên tuyết.

Từ A Man mới nghĩ leo đến trên giường đi, bỗng nhiên bị Mộ Cẩm kéo lại, "Hôm nay ta rất có hào hứng."

Từ A Man: ". . ." Nhị công tử câu nói này, tại ý nghĩ của nàng bên trong, cùng chẻ củi không khác.

Hai người đã là tình đầu ý hợp, nàng mỗi lần đều có thể trèo lên mây mưa đỉnh phong. Giữa mùa đông nóng người tử, cũng là chuyện tốt. Nàng cũng không chối từ.

Trước kia trên mặt lừa có khăn, hiện tại mới biết, nhị công tử cũng cố ý loạn tình mê thời điểm.

Nàng không có nói cho nhị công tử, hắn vì nàng mê dáng vẻ, nhường nàng vì hắn mê muội.

Từ A Man đang muốn cởi áo.

Mộ Cẩm lại nói: "Xuống tới."

Nàng trừng mắt lên: "Trên giường mới ấm áp." Không tại trên giường nàng không làm.

Hắn đem một cái ấm túi nhét vào trong tay của nàng, "Xuống tới."

Từ A Man đành phải xuống giường.

Mộ Cẩm cho nàng xuyên đại áo, lại cho nàng đeo lên lông dê mũ. Nàng trên dưới che phủ cực kỳ chặt chẽ, độc lộ khuôn mặt nhỏ nhắn trứng. Nhọn cái cằm lại nuôi tròn.

Hắn cười: "Giống con sóc con."

Đêm nay nhị công tử hào hứng không phải chẻ củi, mà là cùng Thốn Bôn luận võ.

Mộ Cẩm vuốt vuốt cái kia thanh ngọc phiến, cuốn lên gió, lệnh bông tuyết tránh đi trường quạt.

Thốn Bôn cầm kiếm nhi lập.

Từ A Man ôm ấm túi, tựa ở khung cửa. Vì sao cần phải lúc này luận võ?

Mộ Cẩm hướng nàng ngoái nhìn cười một tiếng: "Ta cùng Thốn Bôn một hồi trước luận võ, là tại mấy năm trước. Mấy năm này, lẫn nhau đều có tiến bộ, luận bàn một chút cũng không sao."

Thốn Bôn ứng thanh: "Là."

Từ A Man: ". . ." Này không phải liền là khi dễ Thốn Bôn nghe lời, không hiểu phản kháng a.

Mộ Cẩm triển khai trường quạt,

Thốn Bôn rút kiếm ra khỏi vỏ: "Nhị công tử, đắc tội."

Mộ Cẩm cười cười.

Từ A Man đem ấm túi ôm càng chặt. Này có cái gì tựa như, kết quả, nàng đoán đều đoán được. Hoặc là thế hoà, hoặc là Thốn Bôn thua. Thốn Bôn làm hộ vệ, nào dám thắng chủ tử.

Áo bào tung bay, ngọc phiến cùng trường kiếm chống đỡ, lại hợp với hai người tuấn mỹ bên cạnh nhan. Đêm trăng gió tuyết, cũng thành Thiên sơn đỉnh phong bên trên mỹ cảnh.

Từ A Man nhìn xem Mộ Cẩm. Nhị công tử là lỗ mãng chút, phần lớn là hững hờ. Tại cô nương nhà mà nói, Thốn Bôn trầm ổn an tâm, càng thích hợp phó thác cả đời. Bách Tùy cô nương thích nghe lời có thể thuần tướng công, tranh nhau chen lấn cho Thốn Bôn tặng quà.

Từ A Man lần này minh bạch, vì cái gì nhị công tử nói thẳng lấy túi thơm, nhất định là gặp Thốn Bôn người theo đuổi như điên ong sóng điệp, nhị công tử cảm thấy mình mặt mũi mất đi, nghĩ tại nàng nơi này lấy an ủi.

Từ A Man cười lên. Đây là của nàng tướng công, là muốn do nàng đến hống.

Lần thứ nhất làm túi thơm, Từ A Man thêu công tại, đây cũng là dễ như trở bàn tay công việc.

Đại gia ra đường, mua một đống túi thơm trở về.

Từ A Man nghe hương vị, phá hủy một cái mùi đàn hương hương bao, tuyển một trương Đại Tễ trắng thuần tơ lụa, lại tại cạnh góc thêu một cái phù bình an, sau đó vá thành túi thơm dáng vẻ.

Nàng đưa cho nhị công tử.

Mộ Cẩm như không có việc gì tiếp, "Thêu đến không sai." Lại như không kỳ sự phỏng đoán thấy trong ngực, lại như không có việc gì ôm nàng ngủ.

Phản ứng này, liền so Thốn Bôn thu được cô nương nhà lễ vật lúc thân thiện hơn một chút như vậy.

Qua hai ngày, có một cái Bách Tùy cô nương, thăm dò được Đại Tễ đưa túi thơm tập tục, tại cửa sân trước treo một cái tiểu hương bao.

Đại gia thu vào đến: "Lại là cho Thốn Bôn công tử a." Ở chỗ này, nhất là Thốn Bôn việc hôn nhân phát sầu, thuộc về vị đại gia này.

Thốn Bôn lạnh lùng nói: "Từ chỗ nào treo, thả lại nơi đó."

Đại gia lưng quay về phía Mộ Cẩm, thấp giọng nói: "Thốn Bôn công tử, đừng làm khó tình a. Nam kế hoạch lớn cưới, gái lớn gả chồng. Ngươi tướng mạo đường đường, một người chen tại kia đối ân ái vợ chồng ở giữa, đại gia ta biết trong lòng ngươi khổ."

Thốn Bôn vẫn từ chối: "Tạ ơn đại gia hảo ý."

Lúc này, Mộ Cẩm đi tới, móc ra Từ A Man tặng tiểu túi thơm, dương tại Thốn Bôn trước mặt, khoe khoang hỏi: "Thốn Bôn, ngươi nhìn này một cái, thơm hay không, có khéo hay không?"

Thốn Bôn nhìn thoáng qua: "Từ cô nương thủ công, đương nhiên linh xảo."

Mộ Cẩm cười có như vậy một cái chớp mắt dừng lại: "Về sau, này linh xảo thêu công đều là của ta."

"Là." Này vẫn luôn là nhị công tử, cũng không gặp Từ cô nương có tặng đồ cho cái khác nam tử.

Chính là lúc này, Thốn Bôn nhớ lại chính mình cùng Từ A Man mới gặp lúc ô long, lại nhìn nhị công tử dương dương đắc ý cười.

Nguyên lai, chính mình thành chủ tử địch giả tưởng. . .

*

Tác giả có lời muốn nói:

Tiêu Triển Trác Thạch, ta suy nghĩ lại một chút.